1A
6

Digitized by Google

6
14-d
36

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
14 C
35

S. 14-d. 36

Ex Bibliotheca
majori Coll. Rom.
Societ. Jesu

PINDARICVM LEXICVM,

IN QVO NON SOLVM DORISMI Pindaro peculiares: sed etiam verba, phrasesq́ non vulgares, & in aliis iam vulgatis Lexicis vel omissæ, vel non satis fideliter explicatæ, accuratè declarantur, & exemplis illustrantur, additis & rebus, & sententiis obseruatu dignis,

NOVVM OPVS

À M. ÆMILIO PORTO, FRANCISci Porti Cretensis F. in antiquissima, & celeberrima Heidelbergensi Academia ordinario linguæ Græcæ Professore, & Imperiali Notario, nunc primùm in lucem emissum.

AVTOR

IN HOC OPERE CONSCRIBENDO PVLCHERRImam optimamq́ Pauli Stephani editionem anni 1599. est sequutus. Quia tamen Ludorum, & Odarum nomen hîc exprimitur, idem Lexicum omnibus editionibus commodè potest inseruire. Sed cæterorum Lyricorum autoritas Commelinianam editionem anni 1598. sequitur.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

HANOVIÆ
Typis Wechelianis, apud Claud. Marnium & heredes Ioan. Aubrii. *M DC VI.*

ILLVSTRISSIMO,
CLEMEN.TISSIMO, VA-
rioq; virtutum Heroicarum genere
ornatissimo

Principi,

Domino, Domino

JOHANNI CASIMIRO,
COMITI PALATINO
*ad Rhenum, Duci Bauariæ, Co-
miti Veldentiæ, & Spon-
hemii, &c.*

MAGNIFICENTISSIMO
Antiquissimæ, & celeberrimæ Heidelber-
gensis, & Palatinæ Academiæ

Rectori,

Domino ſincera, debitáque obſeruantia plurimum, & conſtanter in perpetuum obſeruando,

S. P. D.

P. Q. F.

O.

QVVM ex ſapientiſsimo, & laudatiſsimo Ampliſſimi Senatus Academici decreto, quod (me tunc abſente) communibus, & conſentientibus vniuerſorum, ac ſingulorum Senatorum ſuffragiis, ſumma animorum alacritate factum conſtat, præſentis anni Rectoratum, T. C. Sapientiæ, & Clementiæ, more maiorum, cum omnibus auguſti Magiſtratus inſignibus, ea, qua par erat, reuerentia, delatum, & ſolenniter commiſſum intellexi, ne quid importunè diſsimulem, ob inſperatã fauſtiſsimi nuntii lætitiam, confeſtim exul-

*tare mirum in modum cœpi. Iam pri-
dem enim hæc apud omnes mortales cele-
berrima Sacrarum Musarum sedes, quæ
propter diuturnas, & grauißimas vici-
norum bellorum calamitates, maximum
detrimentum accepisse videbatur,* RE-
CTOREM *profectò requirebat, & sibi di-
uinitus offerri, daríque vehementer o-
ptabat, cuius aureo splendore, micanti-
búsque radiis illustraretur, non vulga-
ri sapientia regeretur, non violanda ve-
nerandi Magistratus autoritate à si-
nistris maleuolorum, & inuidorum con-
siliis, verbis, & conatibus fortißimè de-
fenderetur, quotidiana beneuolentia fo-
ueretur, dulcißima fauoris constantia de-
coraretur, & per eam in bona Serenißimi
Electoris Palatini, Principis Clementis-
simi gratia conseruaretur. Cùm autem
votorum compotes facti fuerimus, cur
bonorum, quibus in florente, tutáque
pace læti fruimur, autoribus debitas gra-*

tias & agere, & habere cunctaremur?

Primùm igitur (quod ipsa ratio dictat, pietásque iubet) Illi, qui summus est mortalium, & immortalium RECTOR, *qui res omnes æternis regit imperiis, qui perennis est omnium bonorum fons, gratias, quantas maximas pium, gratúmq; pectus concipere potest, agimus, & immortales habebimus, quòd pro sua paterna clementia nos propitiis oculis cœlitus respexerit; & huic Inclytæ Academiæ largitus sit hoc anno Moderatorem iis ornatum ornamentis, & Heroicis virtutibus, quæ tantum Principem decet, omnibúsque sunt necessariæ, qui populos suæ fidei commissos, magna cum laude gubernare volunt. Ab eadem numinis diuini Maiestate supplicibus precibus contendimus, vt & in posterum semper talibus Academiæ Rectoribus ornemur, quorum veras laudes ob felicißimam Reipubl.*

literariæ

literariæ gubernationem omnia ſecula celebrent.

Deinde, gratias etiam, quantas maximas poſſumus, animo gratiſsimo beneficiorum acceptorum memoriam proſequentes, agimus, & immortales habebimus. Sereniſsimo, Potentiſsimo, & Clementiſsimo Principi, FRIDERICO IIII. COMITI *Palatino Rheni, vtriusque Bauariæ* DVCI, *S. R. I.* DAP. SVP. ELECTORI SEPT. *optimo Patriæ Parenti, qui quodam inſtinctu, & afflatu diuino, tacitis ſuæ Academiæ ſibi chariſsimæ precibus, & deſiderio gratificari, commodis, & honori conſulere voluit ſapientiſſimè, & quod ſapientiſsimè voluit, id etiam clementiſsimè præſtitit. Quomodo? Res ipſa fidem manifeſtè facit. Nam per inſignem Electoralis Celſitudinis Clementiam, gratiam, & fauorem, iucundiſſima Principis Illuſtriſſimi præſentia, & eximiæ Rectoralis Magnificentiæ*

ſapientia libere frui, & gloriari nobis eſt datum.

Maximas etiam (Illuſtriſſime, & Clementiſsime Princeps, & Magnificentiſsime Domine Rector) T.C.C. gratias agimus, quod tantus Princeps poſtpoſitis multis priuatis, publicisque maximi momenti negotiis hunc huius Academiæ Rectoratum vultu ſereno ſuſceperit, eiq; ſuam ſingularem beneuolentiam, & fortiſsimum patrocinium prolixe pollicitus fuerit. Vtinã vero gratiam tanti Principis Clementia, meritisq; dignam omnes referre poſſemus. Sed quum deſunt vires, voluntas eſt laudanda, cuius niueum candorem, ardensque ſtudium nullus in nobis iure damnabit. Cum autem alii ſuo pro viribus officio iam ſatisfecerint, vt debebant, æquum eſt; vt & ego, qui tunc aberam, meo nunc ſatisfaciam. Sed hoc opus, hic labor eſt. Quod tamen factis præſtare non poſſum, id ſaltem verbis,

ſcri-

ſcriptisque publicis, aliqua ratione compenſare, præclaramq; voluntatem teſtari conabor.

Quodam autem felici caſu, vel potius diuina prouidentia factum, vt hoc Pindarici Lexici nouum opus, quod nũc primum in lucem prodit, paratum haberem. In hoc opere Lector legendi, diſcendique cupidus reperiet non ſolum multos παραδοξοτέρους Δωρισμοὺς, quam plurimas voces Grammaticas, & loquendi formas aliis Poetis non familiares, nec in vulgatis Lexicis declaratas: ſed etiam quam plurimas, easq; pulcherrimas ſententias, quæ ad varias ſcientias, & artes, belli, pacisq; tempore neceſſarias ſpectant, & ad hominum mores melius formandos faciunt, quarum lectio magnam vtilitatem cum voluptate nobis ſuppeditat. Hîc perpetuam Pindari Latinam interpretationem, & obſcuriſſimorũ locorum breuem explicationem habemus. Hîc etiam mul-

ta, quæ præsentis operis ornamentum augent, paucis, & perspicuè sunt scripta. Pindarus nec meis, nec aliorum commendationibus indiget. Operis verò non reiiciendi nouitas, maximam Lectoribus delectationem afferre solet. Quamobrem vtroq; nomine nouum hoc opus ipsis gratum fore spero. Quid autem Momus de meis laboribus, & conatu sit iudicaturus, non vehementer laboro, dummodo (Illustrissime, & Clementissime Princeps, & Magnificentissime Domine Rector) hæc acerrimo T. C. & Sapientiæ iudicio probentur. Nam,

Principibus placuisse Viris, non vltima laus est,

Principibus, qui pietate, qui sapientia, qui rerum diuinarum, humanarúmque gloriosa cognitione sunt instructissimi.

Hoc tamen nouum opus (quomodocunque

cunque quis id appellare voluerit) ad perpetuam rei memoriam, vt omnes gentes, & nationes, quæ Musas colunt, meam obseruantiam agnoscant, qua talium Principum Heroicas virtutes obseruo, T. C. C. cum debita animi demississimi reuerentia dedico, dedicatumque, præsens offero, suppliciter eam orans, vt lætis oculis hoc intueri, manu benigna accipere, meque nouum Clientem (qui ad omne pietatis officium, & obsequium T. C. C. alacerrime, & fidelissime præstandum sum paratissimus) in nouam noui Rectoratus, quem T. C. clementissime suscepit, & felicissimè, maximáque cum laude iam iniit, recipere, suæque singularis Clementiæ fauore, sanctóque Patrocinio fouere dignetur.

Deus Opt. Max. T. C.

& totam T. C. Illustrissimam domum, & Principatum omnibus felicitatis hu-

manæ partibus exornet, & perpetuo florentem conseruet. Scriptum Heidelbergæ die Mercurii xxij. Januarii, Anno M. DC. VI.

T.C. & Clementiæ

Addictissimus, & ad omne pietatis officium, & obsequium cum debita obseruantia præstandum paratissimus Cliens,

ÆMILIVS PORTVS, Francisci Porti Cretensis F. in antiquissima, & celeberrima Heidelbergensi Academia ordinarius Linguæ Græcæ Professor, Notarius Imperialis, & Philosophicæ Facultatis pro tempore iterum Decanus.

ÆMI-

ÆMILIVS PORTVS,

F. P. C.

F.

& cæt.

Humano Lectori S.P.D.

SPeraueram (humane Lector) Suidã à me summa cura iam emendatum, perpetuis notis illustratum, sed integra Latina interpretatione nondũ donatum, his Paschalibus nundinis in lucem proditu-

rum: ſed ob varias, graues, priuatas, & publicas occupationes, quæ me diu diſtrictum tenuerunt, id, quod optabam, perficere non potui. Quam primum tamen potero, fauente diuina gratia, rem ad optatum finem perducam. Interea vero Lexicum Pindaricum, Linguę Gręcę ſtudioſis maximè neceſſarium, quod ante multos annos domi cõſcriptum ſeruabam, & nunc primum typis mandandum curaui,

pigno-

pignoris loco datum accipies, & noſtros literarios labores æqui, bonique conſules. Vale, tuorumque commodorũ fautoribus, & promotoribus faue conſtanter, & ſincere. Scriptum Heidelbergæ die Mercurii XXII. Ianuarii, Anno M.DC.VI.

P I N-

PINDARICVM LEXICVM.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

A pro ι Doricè. Pindarus Pythiorum ode 4.241.14. ἄϊτι, pro εἶπι, καὶ, siue, et.

Ξεῖνος, ἄϊτ' ὦν ἀστός.

Vide ἄϊτι. Et Doricum Lex.

α pro ω Dor. in genit. plur. nominum simplicium. Vide terminationes αν, sine accẽtu, & ᾶν cum circumflexo.

α Dor. pro comm. ω in nominibus quintæ declinationis simplicium. Vt, Ποσειδᾶν. Ποσειδᾶνος ὁ. pro Ποσειδῶν. ῶνος. ὁ. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 75. v. 11. & Ode 13. pag 111. v. 5. & pag. 115. v. 10.

α pro ω in participiis Doricè positum. Vt, χρυσαόντων, pro χρυσωόντων. à χρυσόω. ῶ. μ. χρυσώσω. Sic apud Pindarum Pythiorum Ode 4. 246. 5. κοινάσαντες, pro κοινώσαντες, à κοινόω. ῶ. μ. κοινώσω. Vide κοινάσαντες.

α pro ω in verbis secũdæ coniug. contractorum in tertia persona pluralis communiter in ῶσι definente, Doricè verò, & Æolicè ᾶσι. Vt, βοᾶσι, pro βοῶσι. Clamant, vociferantur. Sic apud Alcæum 9. f. 3. χαλᾶσι, pro χαλῶσι. Vide suo loco.

Ἀβακής. ἐος. ὗς. ὁ, ἡ. Poet. pro comm. ἄλαλος. ἡσύχιος. πρᾶος. Taciturnus. Quietus. Placidus. Sappho pag. 25. M.

Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν παλιγκότων ὀργάνων, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρένα ἔχω.

Verùm nõ sum quadã iracundis moribus prædita: sed placidam mentem habeo.

Magnum Etymol. 2. de hac voce pluribus. Hęc sunt eius verba,

Ἀβακής. ἀπὸ τοῦ βάζω, τὸ λέγω. οἷον;

Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν. κέχρηται δὲ αὐτῷ Σαπφώ, οἷον, ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν παλιγκότων ὀργάνων. ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρένα ἔχω. ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον, καὶ πρᾶ-

ον. παρὰ τὸ ἀβακὴς οὖν γίνεται ἀβακῶ, ὥσπερ [ἀπὸ τοῦ] εὐσεβὴς, εὐσεβῶ· ἐκ τούτου δὲ γίνεται ἀβακίζω, [τὸ ἡσυχάζω,] φησὶν Ἀνακρέων, Ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς, καὶ χαλεπούς· μεμαθήκασιν, ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἡσυχίων, καὶ μὴ θορυβούντων. Ibidem

Ἀβακήμων, ὁ ἄλαλος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν. Ibidem

Ἀβάκησαν, ἀντὶ τοῦ ἠγνόησαν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ῥητορική. οἷον,

Τοὶ δ᾽ ἴκελοι, κατὰ δ᾽ ν Τρώων πόλιν. οἱ δ᾽ ἀβάκησαν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐσιωπησαν. παρ᾽ ἄλλοις δὲ τὸ ἡσύχασαν. ἔστι βάζω τὸ λέγω. ὅπερ ἀπὸ τοῦ βιάζω, κατὰ συγκοπὴν γίνεται. ὁ παθητικὸς παρακείμενος [ἐν τῷ βίτῳ τοῦ ἑνικοῦ προσώπῳ,] βέβακται. οἷον,

— ἔπος δ᾽ εἴπερ τι βέβακται καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ φυλάσσω, πεφύλακται, φυλακτὸς, καὶ πέπακται, πακτὸς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄπακτος, [καὶ τὸ] ἀπακτῶ, οὕτω καὶ βέβακται, βακτὸς, καὶ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ αβακτῶ, ὡς ἄπακτος ἀπακτῶ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ τ, ἀβακῶ. ὅθεν καὶ τὸ ἀβάκησαν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠγνόησαν. οἱ γὰρ ἀγνοοῦντές τι οὐκ ἔχουσιν ὅ, τι λέγειν ἔτι δ᾽ οὖν τὸ παιδίον, τὸ ἄφρονοι δι᾽ ἄγνοιαν ἐξοῦντο. Ibidem

Ἀβακέως. ἐπίρρημα. Ἀβακέως εὕδουσι. ἀντὶ τοῦ, ἡσύχως. Sed Sapphus locus ita legendus, Ἀλλά τις οὐκ ἐμμὶ παλίγκοτος ὀργαῖς, ἀλλ᾽ ἀβακὴν τὰν φρένα ἔχω. Hesychius, Ἀβακήμων. ἄλαλος Ἀβακῆσαι. ἀγνοῆσαι. ἁμαρτεῖν. Ἀβάκλων. ἀφελῆ. ἀσύνετον. ἡσύχιον. ἄπειρον. ἀδύνατον ἄνακον. Ἀβακήμων. ἄλαλος. ἀσύνετος. Ἀβάκης. ἄβαξ. ἄφωνος. σιωπηρός. Ἀβάκησαι. ἠγνόησαι. Sed apud Hesychium fortasse scribendum ἀβακῆ. pro ἀβάκλω ab ἀβακὴς, non ab ἀβάκη. Item Ἀβακὴς, pro ἀβάκης.

Ἀβάτα. ας. ἁ. Dor. pro comm. poet. ἀβάτη ης. ἡ pro quo frequentius dicitur ὁ, καὶ ἡ ἄβατος. υ. Inaccessa. Inuia Ad quam nullus aditus, nullus accessus, nulla via patet. Pindarus Nemeorum Ode 3. 348.6. vocat inaccessum, ac inuium mare,

Ἀβάταν ἅλα. —

Ἀβοατί. Poet. & Dor. aduerbium pro comm. poet. ἀβοητὶ, τουτέστιν ἄνευ βοῆς, ἀντὶ τοῦ πολέμου, καὶ μάχης, ἀμαχητί. Aliâs idem aduerbium per ει finitur, ἀβοητεὶ, sic ἀμαχητεὶ, vt apud Thucydidem lib. 2. ex nostra editione cum Græcis comment. pag. 154. 1. A. αὐτοβοεί. Schol. βοῇ μόνῃ χρησάμενοι Et lib. 3. 222. annot. 16. αὐτοβοεὶ] ἀπὸ μιᾶς βοῆς. Et lib 8. 570. C. αὐτοβοεὶ] ἐκ μιᾶς βοῆς. & 596.

& 596. B. αὐτοβοεὶ Λάμψακον ἐπίχρυσον ὕσαν ἑλών & 602. C. Pind. Nem Ode 8. 400. 5.

Ἀβοατὶ γὸ ἡρώων ἄωτοι.

Sine pugna enim Heroũ flores.

Ἀβρότας. ἀβρότατος. ἁ. Poet. & Dor. pro comm. ἀβρότης. ἀβρότητος. ἡ. Deliciæ. arũ. Pindarus Pythiorum Ode 8. 295. 2.

Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχών,
ἀβρότατος ἔπι
μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται,
ὑποπτέροις αἰνορέαις.

Qui verò bonum aliquod recens est adeptus,
Delicijs super
Magnis propter spem [animo conceptam] volat, [& fertur]
Alatis [victoria] strenuitatibus. Consule Græca scholia.

Pyth. Ode XI. 321. 1.

—ἔλυσε δόμους ἀβρότατος.

—*spoliauit domos opulento luxu.* Vel

—*soluit, dissoluit, euertit domos deliciarum, & felicitatis.* Nam Græca scholia vertunt, διέλυσε τοὺς οἴκους τῆς εὐδαιμονίας, τουτέστι τοὺς πλουσίους οἴκους κατέστρεψαν.

Ἀβροχαίτας α. ὁ. Dor. & Æol. pro comm. ὁ ἀβρὸς τὴν χαίτην ὤν, vel ὁ ἀβρὰν τὴν χαίτην ἔχων. Qui est delicata, teneráque coma. Qui delicatum ac tenerum capillum habet. Anacreon 50.

Ἀβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος.

At simul puer tenero-capillo.

Ἀγαγῦν. Doricus infinitiuus aor. 2. act. pro comm. ἀγαγεῖν, vnde sublato ι, & circũflexo in acutũ mutato deductum hoc ἀγαγύν. Deduxisse. Pindarus Pythiorum Ode 4. 239. 1.

—πολλοὺς ἀγαγύν.

—*multos deducturum esse.*

Vide præcedentia poetę verba, vt sententiarum seriem melius intelligas. Caninius in sua Grãmatica. pag. 209. ait veteres Æolios dixisse λαβέν, ἰδέν, ἐλθέν, pro quo recẽtiores, λαβῆν, ἰδῆν, ἐλθῆν. pro comm. λαβεῖν. ἰδεῖν. ἐλθεῖν.

Ἀγάζεσθαι. Poet. ἄγαν ἀζεσθαι, θαυμάζειν, καὶ σέβεσθαι. Vehementer admirari, & venerari. Pind. Nem. Ode XI. 428. 7.

—ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν.

—*venerantes primam deorum.*

Consule Magnum Etymol. & Eustath.

Ἀγάθεος. έα. ον. Dor. pro cõm. poet. ἠγάθεος. έη. ον. ὁ ἄγαν θεῖος. Valde diuinus. Prestantissimus. Excellentissimus. sed

in cõpositione τὸ α in η metri causa versum, Doricè verò τὸ η in α longum est mutatum. Eustath. tamen non ex ἄγαν, & θεῖον: sed ex ἀγῶ, [ὃ δηλοῖ τὸ] ἀγάζω, [ἢ θαυμάζω,] & ex θεῖος α. ον. vocem compositam tradit. Quare significabit admirandum vt rem diuinam Sed eodem res reuoluitur. Pindarus Nem. Ode 6.380.7: ἀγαθέαν Πυθῶνα vocat Pythonem excellentissimam propter diuinum Phœbi oraculum.

Ἀγακλῆς.έος.ῆς.ὁ ἢ ἡ. Poet. nomen contractum ex altero poet. ἀγακλέης. vt Ἡρακλῆς ex Ἡρακλέης: ὁ ἄγαν κλειτὸς, ὁ ἀγακλειτὸς, ἢ ἀγακλυτός. Valde gloriosus Valde clarus. & celeber. Compositum ex adverbio ἄγαν, valde, supra modũ, & ex nomine τὸ κλέος gloria. Pindarus Pythiorum Ode 9.307.14.

—ἀγακλέα κούραν.

—*valde-celebrem puellam.*

Ἀγακτιμένος.η.ον. Vide Ἀγακτιμέναν πόλιν in verbo Σεβίζω. Pind. Pyth Ode 5.276.5. Consule Eustath. in εὐκτιμένος.

Ἀγάλλω Poet. de quo Magnũ Ἐτυμολογικὸ·, & Eustathius, pro cõmunibus τιμῶ, κοσμῶ, χαίρειν ποιῶ, ἔθεν ἢ τὸ ἀγάλλομαι, τὸ ὑπὸ χαρᾶς ἄγαν ἄλλομαι. Honoro, decoro, orno, lætari facio, lętifico, vnde τὸ ἀγάλλεσθαι, quod significat prę lætitia supra modũ, vel vehementer saltare, præ gaudio exultare. Pind. Olymp. Ode 1.pag.11.v.12.

—τὸ μὲ ἀγάλλων θεός.

—*Eum enim decorans Deus.*

Scholia, ἀγάλλων] κοσμῶν, αὔξων.

Nem. Ode 5.373.16

Νῦν πος μάτρως ἀγάλλει

Κείνου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.

Nunc Pytheas tuus auunculus, ornat illius [Pelei] consanguineam gentem.

Scholia græca, ἀγάλλει] σεμνύνει. Illustrat. Exornat. Decorat.

Ἄγαλμα. τος. τό. Poet. Decus. Ornamentum. Vide Ἀγάλλω Consule Eustath. & Magnum Etymol. in ἄγαλμα, vbi τὸ ἔτυμον, variasque vocis huius significationes disces. Pindarus Nem. Ode 8.400.15.

—Νέμεον ἄγαλμα.

—*Nemeaum ornamentum.*

Gręca scholia, Νέμεον ἄγαλμα] τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα.

Ἀγαίωρ. ορος. ὁ, ἢ ἁ. Poet. nomen Doricè formatum pro comm. ἀγήνωρ. ορος. ὁ, ἢ ἡ. Eusta-

ſtathius:

Α᾽γλώωρ ἐπὶ θεῶν ποτὲ μὲν ἐπὶ ψόγῳ, ποτὲ δ᾽ ἐπὶ ἐπαίνῳ. ἀγλώωρ θυμὸς, ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος, καὶ ἄπρεπτος. ¶ Καὶ ἀγλώωρ, ὁ ἄγαν, ὅ ἐστιν ὑπὲρ τὸ δέον, τὴν ἠορέην χρώμενος. ¶ Καὶ ἀγήνωρ ὁ ἀγαστὸς τὴν ἠορέην, ἢ ὁ ἀγάμενος τὴν ἠορέην, παρὰ τὸ ἀγαμαι τὸ θαυμάζω. ¶ Καὶ ἀγλώωρ ὁ θρασὺς, καὶ ὑβριστὴς, καὶ ὁ ἀνδρεῖος, οὐκ ἐκ τοῦ ἄγαν, καὶ ἠορέη σύγκειται, καὶ ἐκ τοῦ, τὸ ἄγαν ἐπιῤῥήματος σημασίας διαφόρου, διάφορα σημαίνει καὶ τὸ ἀγλώωρ. ¶ Καὶ ἐκ τοῦ ἄγειν ἄνδρας, ὅ ἐστιν ἄρχειν ἀνδρῶν, λέγεται ὁ ἀγλώωρ. Καὶ ἀγλωορεία, θρασύτης, καὶ ἀνδρεία. Hic varias huius vocis ἐτυμολογίας, & ſignificationes habemus. Pindarus Nem. Ode 9.410.1. vocat πεῖραν ἀγάνορα, *conatum audacem, ac ſuperbum.*

Iſthm. Ode 1.440.5. vocat ἀγάνορα κόμπον, *magnificam, & illuſtrem gloriam.*

Α᾽γαπάζοισι. Dor. pro comm. ἀγαπάζουσι. Diligunt. Amant. Pind. Iſthm. Ode 5.466.12.

— τιμαὶ δὲ τοιαὶ
καλλίνικον χάρμ᾽ ἀγαπάζοντι. —

—*Huiuſmodi honores amant ouationem preclarâ-victoriâ—partam.* Vel,

—*Huiuſmodi honorifica facta delectantur ouatione propter præclaram victoriam.* Conſule Græca ſcholia.

Α᾽γαπατά. Dor. pro comm. ἀγαπητά, quod eſt plur. num. gen. n. Atticè dictum, pro comm. ſingul. ἀγαπητόν. vt πότερα, pro, πότερον. Pind. Nem. Ode 8.399.6.

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Optabile autem [eſt] non aberrantem ab opportuno tempore ad opus quodlibet, præſtantioribus amoribus potiri poſſe. Sic vulgata verſio: ſed hęc ita potius ſunt vertenda,

Optabile autem [eſt] occaſione non aberrante, [non prætermiſſa, vel amiſſa,] in qualibet re, & cæt.

Senſus verò hic eſt, Pręclarè cum eo agitur, qui qualibet in re non amiſſa occaſione, præſtantiores amores ſequi, iiſq; potiri poteſt.

Α᾽γάφθεγκτος. ὁ, καὶ ἡ. Poet. Valde-ſonans. παρὰ τὸ ἄγαν φθέγγεσθαι. valde ſonare. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 56. v. 8.

—γλυκὺς
Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

—*dulcis*
Crater valde-ſonantium car-

minum.

Ἄγγελος.ου.ὁ. Comm. Nuntius. Pindarus Pythiorum Ode 4.265.12.

Τῶν δὴ Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
Ῥῆμα, πόρσυν', ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν.

Ex Homericis autem & hoc dictum perpendens, [hoc] honora, [vel in honore habe.] Nuntium [enim] bonum dixit honorem maximũ omni rei afferre.

Quod autem est illud Homericum dictũ? Hoc, quod Iliadis O. pag. ex Crisp. typis 543 legitur,

Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

Ἄγειν ἀπήμαντον βίοτον. Pindarica locutio, quã Græcus Pindari Scholiastes interpretatur, διάγειν ἀβλαβῆ βίον. Regere vitam illæsam. Pind. Ol. Ode 8. pag 81. vers penult. hæc de Ioue dicit, à quo petit vt eorum, in quorũ gratiam carmina conscripserat, vitam malorum expertem regeret, tueretur, & cõseruaret. Scholia recentiora vertunt τὸ ἄγειν, κυβερνᾶν.

Ἄγειν. διοικεῖν. νέμειν. κυβερνᾶν. Regere. Gubernare. Administrare. Pindarus Pythiorum Ode 6.284.4.

—νόῳ πλοῦτον ἄγει.—
—*mente [prudentiáque sua] diuitias gubernat.*

Ἁγεῖτο Dor. pro comm ἡγεῖτο. 3. pers singul imperf. ab ἁγέομαι. οῦμαι. Pind. Nem. Ode 5.371.15.

ἁγεῖτο παντοίων νόμων.
Incohabat omnigenas melodias.

Consule Græca scholia, quæ sic locum explicant,

ἐν αἷς μούσαις ὁ Ἀπόλλων κιθάραν ἐπτάφωνον τῷ πλήκτρῳ κρούων (διὰ γὰρ τοῦ πλήκτρου ὥσπερ γλώσσης ὁ φθόγγος ἀποδίδοται) ἐξῆρχε πάσης μελῳδίας, τουτέστι νόμων μελῳδικῶν. τοῦτο δέ φησι παρὰ τὸ, ὡς νομίῳ θεῷ τῷ Ἀπόλλωνι, ἀνακεῖσθαι τὴν μοῦσαν.

Ἁγεμονεύειν. Dor. pro comm. poet. ἡγεμονεύειν, τουτέστιν ἡγεμόνα εἶναι, ἡγεῖσθαι. Ducẽ esse. Ducere. Pindarus Olympiorũ Ode 6. pag. 48. v. 4.

—ὁδὸν ἁγεμονεῦσαι
Ταύταν ἐπίστανται.— pro,
—ὁδὸν ἡγεμονεῦσαι
Ταύτην ἐπίστανται.—
—*Via duces esse*
Huius norunt.—

Ἁγεμών. όνος. ὁ. Dor. pro comm. ἡγεμών. όνος. ὁ. Dux. Princeps. Pindarus Olympiorum Ode 9 pag 89. v. 4.

—ὀλύμ-

—ὀλύμπιος ἀγεμών.

—cœlestis princeps.

Intelligitur autem Iupiter, qui *Rex hominúmque, Deúmque* vocatur.

Pyth. Ode 4.245.11.

—ὑπερφιάλου ἀγεμόνος.

—*superbi ducis.*

Ἀγήσασθαι. Dor pro comm. ἡγήσασθαι, hócque pro διηγήσασθαι.

Narrare. Cómemorare. Recensere Pind. Isthm. Ode 6.473.12. —πά-

σας ἀγήσασθ' ἀρετάς.

omnes commemorare virtutes.

Ἀγησίχορος. ου. ὁ. Poet & Dor. vocabulum, pro communi poet. ἡγησίχορος. ου. ὁ. Qui choris præest Qui choros, aut choreas ducit. Compositũ ex verbo ἡγέομαι. οῦμαι. μ. ἡγήσομαι. π. ἥγημαι. ἥγησαι. ἥγηται. ab huius præt. perf. pass. 2. pers. ἥγησαι, κατ' ἐκβολὴν τῆς α, & Doricè verso priore η in α, & Ionicè, ac Æolicè mutato spiritu aspero in tenuem, additóque nomine χορὸς, factum ἀγησίχορος. Nomẽ hoc neq; commune, neq; Doricum in vulgatis Lexicis reperitur, quod ego saltem legerim. Pindarus Pythiorũ Ode prima, pag. 188. v. 2.

Ἀγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων

ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.

Choris-preeuntium quum hymnorum

Præludia facis [ô cithara] leuiter pulsata. Vide Προοίμιον.

Græca scholia, ἀγησιχόρων] τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν.

Ἀγητήρ. ῆρος. ὁ. Dor. & Poet. pro comm. poet. ἡγητήρ. ῆρος. ὁ. comm. ἡγεμών. όνος. ὁ. Dux. Princeps. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 196. v. 9.

—ἀγητὴρ ἀνήρ.

—*princeps vir.*

Ἀγκαλίζεσθαι. Poet. ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχειν, καὶ θάλπειν. In vlnis tenere & fouere. Amplexu fouere. Simonides 113.

Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.

Quisquis malum huiusmodi fouet amplexu.

Ἄγκειται. Poet. metri causa κατὰ συγκοπὴν formatũ ἐκ τοῦ ἀνάκειται. Pind. Ol. Ode XI. pag. 107. v. 3. Vide Ἀφθόνατος.

Ἀγκομίζειν. Poet. κατὰ συγκοπὴν, pro comm. ἀνακομίζειν. Reportare. Recipere. Recuperare. Pindarus Pythiorum Ode 4.245.1.

—ἀρχὰν ἀγκομίζων

Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν

Οὐ κατ' αἶσαν.—

—*regnum recepturus*

Patris mei, quod regnatur

Non secundum ius, [& æquũ: at iniustè.] —

ἀγκομίζων] χρόνου ἐναλλαγὴ, præsens pro futuro, ἀνακομίσων, ἤτι ἀνακομιούμενος. Vide Βασιλεύομαι.

Ἀγκομίσαιθ' ἑβδόμα. Pindarus Pythiorum Ode 4. 232. 5. Doricè dixit, pro comm. ἀνακομίσαιτο ἑβδόμη. Sed ἐκ τοῦ ἀνακομίζειν κατὰ συγκοπὴν formatur τὸ ἀγκομίζειν. μ. ἀγκομίσω. optat. aor. 1. med. ἀγκομισαίμην. αιο. αιτο.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιθ' ἑβδόμα.

Et Medea vaticinium reportaret septima, & cæt.

Consule Græca Scholia. & F.P.C. Lat. comment. pag. 87.

Ἄγκυρα. ας. ἡ. Comm. Hinc Latinum Ancora, æ. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 58. v. 4.

Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. —

Vtiles autem sunt intempestuosa nocte celeri ex naue dependere ad firmandũ duæ ancoræ. Pyth. Ode x. 314. 315.

Κώπαν σχάσον. ταχὺ δ' ἄγκυραν Ἔρεισον χθονὶ Πρώραθεν, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.

Remum inhibe. subitóque ancoram Firmes [in] terra E prora, auxilium aduersus scopulos in mari latentes.

Græca Scholia,

ἄγκυραν βοήθημα, καὶ ἀλέξημα τῆς χοιράδος πέτρας. Χοιράδες δὲ λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι, ἐφ' ὧν καχλάζει τὸ κῦμα. & cæt.

Ἀγλαΐα. ας. ἡ. Comm. sed Poet. pro λαμπρὸν ἔργον. Præclarũ facinus. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 93. v. 8.

— ἀγλαΐαισι.

— *præclaris facinoribus.*

Ἀγλαΐα. ας. ἡ. Poet. pro comm. κόσμος. ου. ὁ. Decus. Ornamẽtum. Itẽ εὐφροσύνη. ης. ἡ. Delectatio, lætitia. Pindarus Nem. Ode 9. 410. 7.

ἀγλαΐαις ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι λαόν.

Ciuilibus ornamentis admiscere, [vel ornare] *populum.* Vel, *Populum ciuili lætitia admiscere. Populo publicam in ciuitate lætitiam largiri.*

Consule Græca scholia.

Ἀγλαΐα autem dicta παρὰ τὸ ἀγλαόν. Eustath.

Ἀγλαόν, τὸ αἰγλῆεν, ἢ ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις. ἀγλαὸν ὕδωρ, τὸ διαφανές. καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ἐκ τοῦ ἀγάλλω γίνεται καθ' ὑπέρθεσιν ἀμετα-

ϐόλυ. Magnum Etym. 11.

Ἀγλαὰ, τὰ λαμπρὰ, παρὰ τὴν αἴγλην, ὅ ἐστι τὴν λαμπρότητα, ἐφ᾽ ᾗ τις ἀγάλλεται. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι, ἀγάλλαα, κατὰ συγκοπὴν ἀγλαὰ, καὶ ἀγλαὸν, καλῶς κεκοσμημένη. Idem ibidem,

Ἀγλαΐα, παρὰ τὸ ἀγλαός. τὸ δὲ ἀγλαὸς, παρὰ τὴν αἴγλην. λαμπρότης, κάλλος. καὶ ἀγλαΐεσθαι, τὸ καλλωπίσεσθαι. [Homerus Iliados K.363. 11.] ἀγλαΐζω. ἀγλαΐσω, ἀγλαϊῶ, καὶ ἀγλαϊεῖσθαι. Vel ἀγλαὸν dictum παρὰ τὸ ἄγαν λάειν, εἴπ βλέπειν, ὁρᾶν, καὶ θεᾶσθαι. Cur? Quia res præclaras cũ admiratione solemus oculis in eas intentis intueri. Quam ob causam & ἀπερείσια dicuntur ea, in quæ aciem oculorũ intendimus, & quæ vehementer admiramur. Si παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι vocem dictam censeas, hæc erit τῆς ἐτυμολογίας causa quòd pulchris rebus, & admiratione dignis vehemẽter lætemur, & præ lætitia exultemus. At ἀγλαὸν ὕδωρ, *aqua pellucida*.

Vide ἀστυνόμος. ν. ὁ. Isthm. Ode 2.446.8.

—πόρε τ᾽ ἀγλαΐαν.

—*prebuitq́; [ei] decus.*

Ἀγλαΐζομαι. Poet. pro quo dicitur comm. λαμπρύνομαι. καλλωπίζομαι. ἀγάλλομαι. λάμπω. κοσμοῦμαι. Splẽdeo. Fulgeo. Resplendeo. Ornor. Pindarus Olymp. Ode 1. pag. 3. v. 11.

ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ.

Resplendet autem &
Musices in flore.

[1. Musices quoque peritissimus est, Musices non vulgaris: at excellẽtissimæ præstãtia est insignis.] In vulgatis Grecolatinis Lexicis traditũ dici & ἀγλαΐεσθαι ab ἀγλαΐομαι: sed grauiter peccasse videtur ille, qui scriptis hoc mandauit. Nam illud ἀγλαϊεῖσθαι, quod extat apud Homerum Iliados K. pag. ex Crispini typis 363. v. 11.

Τρώων. ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι,

est infinit⁹ futuri prioris medii Atticè formati, ἀγλαΐζομαι. μ. κοινὸς, ἀγλαΐσομαι, ἀττικὸς verò, ἀγλαϊοῦμαι, vnde τὸ ἀγλαϊεῖσθαι. Vt νομίζομαι. νομίσομαι. νομιοῦμαι. νομιεῖσθαι Magnum Etymologicum pag 11. lin. 32.

Ἀγλαΐα, παρὰ τὸ ἀγλαὸς, τὸ δὲ ἀγλαὸς, παρὰ τὴν αἴγλην. λαμπρότης. κάλλος. καὶ Ἀγλαΐεσθαι, τὸ καλλωπίσεσθαι. ἀγλαΐζω, ἀγλαΐσω, ἀγλαϊῶ, καὶ ἀγλαϊεῖσθαι.

Ἀγλαόγυιος. ὁ, ἡ. Poet. ὁ ἀγλαὰ, λαμπρὰ, & καλὰ γυῖα, καὶ μέλη ἔχων, ἢ ποιῶν. Qui ſplendida, & pulchra mēbra habet, vel facit. Pindar⁹ Nem. Ode 7. 386. 1. vocat

ἀγλαόγυιον Ἥβαν,

pulchrimembrem pubertatem,

quòd ea ætas hominum mēbra pulchra ſoleat habere, ſi cum ſenio conferatur pubertas.

Ἀγλαόδενδρος. ὁ, ἡ. Poet. Epithetum agri τοῦ ἀγλαὰ δένδρα φέροντος, qui pulchras fert arbores. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 84. v. 15.

Κλέονται Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Inclytam Locrorum extollunt matrem, pulchrarum arborum-feracem [Opuntem.]

Ἀγλαόθρονος. ὁ, ἡ. Poet. Muſarum epithetū apud Pind. Olymp. Ode XIII. pag. 121. v. 11.

Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἑκών.

Muſis enim ſplendidas ſedes-habentibus cedens.

ἀγλαοθρόνοις] ταῖς ἀγλαοὺς θρόνους ἐχούσαις. Vel, ταῖς ἐν ἀγλαοῖς θρόνοις καθημέναις. Quæ in ſplendidis ſellis ſedent. Ἑκὼν] εἴκων metri cauſa ſublatum ι. Æ. P.

Ἀγλαόθωκος. ὁ, ἡ. Poet. idem ac ἀγλαόθρονος. ὁ ἀγλαὸν θῶκον, & θρόνον ἔχων. Qui pulchram habet ſedem, vel, Qui pulchrum habet ſolium. Pindarus Nem. Ode x. 415. 1.

——ἀγλαοθώκων κορᾶν.

——pulchris-ſoliis-inſidentium filiarum [Danai.]

Ἀγλαόκαρπος. ὁ, ἡ. Pindarus Nemeorum Ode 3. 352. 11. vocat Θέαν ἀγλαόκαρπον, τὴν ἀγλαὸν καρπὸν ἔχουσαν. I. quæ pulchrum carpum habet. συνεκδοχικῶς verò à formæ parte tota forma γενικῶς intelligitur, & pro formoſa ſumitur. Latinus interpres vertit, *Pulchrifrugē.* Quod epithetum Cereri tributū, fortaſſe commodè haberet. Ceres enim τῶν καρπῶν autor à poetis fingitur. Sed quam Homerus paſſim ἀργυρόπεζαν Θέαν appellat, eam Pindarus eodem ſenſu vocat ἀγλαόκαρπον. Καρπὸς autē præter tritas, vulgatáſque fructus, frugum, atque ſeminis ſignificationes quas in Græcolat. Lex. & in Hippocratis Oeconomia legimus, ſignificat etiā autore Celſo primam palmæ partem, de qua conſule Iulium Pollucem lib 2. 118. 24. vbi de cubito

verba

verba faciens, hæc tradit,
τούτου δὲ τὸ πέρας καρπὸς ὀνομάζεται, συγκείμενον ἐξ ὀστῶν ὀκτώ.

Cuius primæ partes, προκάρπιον, mediæ, μεσοκάρπιον, postremæ, μετακάρπιον, nominantur. & cæt. Καρπὸς igitur propriè dicitur illa iunctura, quâ brachium cum manu committitur. Ornaméta verò, quæ περὶ τοὺς καρποὺς gestantur, περικάρπια vocantur, à Plinio *brachialia*. Ab Italis verò dicuntur, *Braccialetti*, à Gallis, *Bracellets*. Homerus Iliados φ. 824.6. καρπὸν hoc significatu manifestè sumpsit, quũ cecinit,
Ἦ ρα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε.
Dixit, & ambas ad primã palmæ partem manus prehendit. Eustath.

Καρπὸς, παρὰ τὸ κέκαρπται μέσον παρακείμενον τοῦ κάρφου θέματος λέγεται. καὶ καρπὸς ὁμωνύμως τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος, καὶ τοῦ θέναρος ἄρθρον. [ὅθεν] καρπόχειρ, παρὰ τὸ καρπὸν τῆς χειρός. Consule & Magnum Etymol. 492. 21.
Κυρίως γὰρ καρπὸς λέγεται ὁ πρὸς ἄμητον ἡτοιμασμένος ἄσταχυς. οὗτος γὰρ ἐπειδὰν λευκανθῇ, καὶ ξηρανθῇ, ἕτοιμός ἐστι πρὸς θερισμόν. σημαίνει καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ὡς τὸ,
—κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
ἔνθεν καὶ ὁ τῆς χειρὸς ξηρὸς τόπος, καὶ ἄσαρκος, καρπὸς λέγεται. Consule & Suidam.

Ἀγλαόκουρος. ὁ, καὶ ἡ. ὁ ἀγλαοὺς κούρους ἔχων. Qui illustres pueros, vel iuuenes habet. Sed Grecus Pindari Scholiastes vertit εὔανδρος, i. bonis, vel claris viris ornatus. Interpretes verò Latini, florens-iuuenibus. Pind. Ol. Ode 13. pag. 111. v. 5.
—Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποσειδᾶνος ἀγλαόκουρον.
—*Isthmii*
Vestibulum Neptuni florẽs-iuuenibus.

Ἀγλαὸν (vt docet Eustath.) τὸ αἰγλῆεν, i. splendidum. ἢ ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις. aut id, propter quod quis exultat, quo quis maximè delectatur, & exultat. at ἀγλαὸν ὕδωρ, τὸ διαφανὲς, aqua pellucida, limpida. Vel (quod haud absurdum) ἀγλαὸν dicitur id, quod magna admiratione dignũ est, παρὰ τὸ ἄγαν λάειν, εἶτε βλέπειν, i. vehemẽter intueri. Quod fit, quum res aliquas videmus spectatu, & admiratione dignas. Sic ἀπφείσιον quidam putant dictum παρὰ τὸ ἀπερείδεσθαι εἰς αὐτὸ τοὺς τῶν θεωμένων ὀφθαλμοὺς, quòd contemplãtium oculi in id de-

fixi coniiciátur. Alii tamen ἄπειρον τῷ πλήθει interpretantur, infinitum numero, plurimũ. Κῦρος verò (vt idē Eustath. docet) ἰωνικῶς ὁ νέος. i. Iuuenis.

Ἀγλαόκωμος. ὁ. ὁ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. ὁ ἀγλαὸς περὶ τὸ κῶμον. Qui splēdidus est erga comitatum. Vel ὁ ἀγλαΐζων τὸ κῶμον. Qui decorat, & ornat, comitatum aliquem. Pindarus Olymp. Ode 3. pag. 30. v. 6. φωνὰν ἀγλαόκωμον vocat vocem, quę comitatum ornat. Victorem enim amici canētes domum honoris causa prosequebãtur.

Ἀγλαοτρίαιναν. τόν. Epithetum Neptuni, quod κατ' ἀντονομασίαν pro ipso nomine proprio Neptuni sumitur. Est autem accusatiuus singul. 1. declin. simplicium à recto casu ἀγλαοτρίαινα, pro communi ἀγλαοτριαίνης. ὁ. ὁ. ὁ ἀγλαὸς τρίαιναν, εἴτε κατὰ τὴν τρίαιναν, εἴτε τῇ τριαίνῃ. Inclytus tridente. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 6. v. 12. Sic & Ὀρσοτρίαιναν legas in accusat. singul. Pyth. Ode 2. pag. 203. v. 5. Hæc autem formantur vt Κόπαινα, pro Κοπαίνης. Μύειλλα, pro Μυείλλης. Ἱππότα, pro ἱππότης. Νεφεληγερέτα, pro νεφεληγερέτης. Quidam hanc formationē Macedonicę Linguæ tribuunt, vt & Caninius in suo Hellenismo. pag. 117. 118. Alii Æolensibus, vt Lascharis in Dialectis, pag. 731. Eustathius verò in Γ. τῆς Ὀδυσσείας. pag. 1457. 22. & deinceps, ait τὸ Κόπαινα, pro Κοπαίνης, Illyricum esse nomē, & Μύειλλα, pro Μυείλλης, vocabulum esse Syracusanum. Quamuis autem hîc aliquã sententiarum varietatem videamus, quatenus certò non constet quorum verè, & propriè sit huiusmodi nominum ista formatio, illud tamen constat à nominibus communiter in ης desinētibus in recto casu primæ declin. simpl. sublato finali ς, & η in α breue conuerso, hæc nomina formari. Vt, ab ἱππότης, τοξότης, Θυέστης, & cæt. ἱππότα, τοξότα, Θυέστα. Quæ omnia παροξύνονται. Sed à Κοπαίνης, Ἀγλαοτριαίνης, Ὀρσοτριαίνης, & cæt. προπαροξύτονα deducuntur, Κόπαινα, ἀγλαοτρίαινα, ὀρσοτρίαινα. & cæt. Sic à Μυείλλης, τὸ Μύειλλα. Quæ τὸ προπαροξυτόνοις

τόνως scribendi ratio redolet Æolismum. Æolenses enim passim τὰ μὲν ὀξύτονα τὰ δισύλλαβα, παροξυτόνως proferunt, vt θεὸς, καλὸς, dicunt, θέος, κάλος, & cæt. τὰ δὲ πολυσύλλαβα τὰ ὀξύτονα, scribunt προπαροξυτόνως, vt, pro communibus ποταμὸς, ἀγαθὸς, μαλθακὸς, dicunt πόταμος, ἄγαθος, μάλθακος. Sic & participia præter. perf. & plusq. perf. pass. τετυμμένος, βεβλημένος communiter prolata, Æolēses scribunt προπαροξυτόνως, τύμμενος, & βλήμενος. Eodē modo pro communibus poeticis vocabulis ποτνία, & λιγεῖα, dicunt πότνια, & λίγεια, προπαροξυτόνως. Quod & in aliis sexcentis Lectores discendi studiosi non difficulter obseruabunt.

Ἄγλωσσος. ου, ὁ, & ἡ. Comm. Propriè quidem eum significat, qui nullam habet linguam: μετωνυμικῶς verò sumitur interdum pro eo, qui linguæ donis, hoc est, eloquētia, dicendique facultate non valet. Non facundus. Non eloquēs. Pindarus Nem. Ode 8. 401. 11.

Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον,
Λάθα κατέχει λυγρῷ νείκει.—
Certè aliquem lingua quidem non valentem, [non facundum,] corde verò strenuum, Obliuio detinet [in] tristi rixa.—

Sensus. Quum inter aliquos exoritur contentio, viri fortes: at non facundi, nec eloquentes, facilè negligūtur, & obliuioni mandantur, atque contemnuntur. Quod Vlyssis, & Aiacis exemplo confirmatur. Aiax enim, qui dicendi facultate non valebat, ab Vlysse eloquentissimo viro, in Græcorum concilio superatus est. Qua de re pluribus apud Ouid. Μεταμορφώσεως lib. XIII. & in Sophoclis Αἴαντι μαστιγοφόρῳ.

Ἁγνὸν πῦρ. Pindar' Pythiorū Ode prima, pag. 190. v. 10.

Τοῦ πυρὸς ἁγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί.—
Ignis purissimi
Ex [cuius Ætnæ] visceribus [eructantur, fluuntque] fontes.

Græca scholia, ἁγνόταται τὸ πῦρ φησιν, ὅτι ἁγνιστικόν ἐστιν, ἢ καὶ παρὰ τὸ θεῖον τὸ αὐτόθι γιγνόμενον, ᾧ καθαίρομεν, ὡς καὶ Ὅμηρος,
Οἶσε θεείω, γρηῦ, κακῶν ἄκος.—
Cōsule Eustath. in voce θεῖον τὸ κοινῶς θεάφον. & cæt.

Ἀγνώμων. ὁ, & ἡ. In neutro, ἄ-

γνωμον. ἀγνώμονος. τό. Inſcius. ὁ μὴ γνώμων, ὁ μὴ γιγνώσκων. ὁ ἀνεπιστήμων, ὁ ἄπειρος, ὁ εὐήθης, ὁ μωρὸς, ὁ ἀνοήμων. Imperitus. Indoctus. Stultus. Fatuus. Ineptus. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 79. v. 1.

—ἀγνώ-
μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.

—ſtul-
tum verò [eſt,] non prædidiciſſe.

Ἀγνώς. ῶτος. ὁ, καὶ ἡ. Comm. ſæpe ſumitur non paſſiuè, pro ignoto, & ignobili: ſed actiuè, pro ignaro, inſcio, imperito, neſcio, pro eo qui ignorat aliquid, nec eius eſt peritus Sic Pindarus Pythiorum Ode 9. 302. 16. Libyam vocat οὐκ ἀγνῶτα θηρῶν, non ignaram ferarum i. feris abũdantem, quarum magnam copiã videt, atque cognoſcit.

Ἄγνωστος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Comm. Ignotus. Interdum & actiuè ſumitur pro ὁ ἀγνοῶν, καὶ μὴ γιγνώσκων, qui ignorat, & non cognoſcit, qui neſcit, neſcius. Vide Ἄχειτος in noſtro Ionicò Lexico. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 53. v. 4

—τόκα μὲν φωνᾶς ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωστον.

—tunc quidem vocem audire
Mendaciorum neſciam.—
Vel
Mentiri neſciam.—ſic & Virgilius Æn. lib. 4. 102.

Neſciaque humanis precibus manſueſcere corda.

Ἀγνῶτες κώμων δόμοι. Domus ignaræ chorealium hymnorum. Pind. Iſthm. Ode 2. 447. 10.

Ἄγοντι. Dor. pro comm. ἄγουσι. Ducunt. Inducunt. Impellunt. Pindarus Pythiorum Ode 7. 286. 4.

—ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
Νῖκαι.—

—Impel-
lunt autem me quinque quidem
apud Iſthmum victoriæ.—

Ἀγορά. ᾶς. ἡ. Comm. Forum. Pindarus Pythiorum Ode 4. 242. 13.

Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.
In foro cùm eſſet frequẽs turba.

Quod aliâs dicitur πληθούσης ἀγορᾶς, pleno, vel referto, vel frequenti foro.

Ἀγορηθείς. έντος. ὁ. Poet. pro comm. ῥηθείς. λεχθείς. Dictus. Prædicatus. παρὰ τὸ ἀγοράομαι ῶμαι. μ. ἀγορήσομαι. π. π. ἠγόρημαι. ὁ α. ἀόρ. π. ἠγορήθην. ης. η. τὸ ἀπαρέμφατον, ἀγορηθῆναι. ἡ μετοχὴ, ἀγορηθείς. ἕντος. ἐν.

Vel

Vel ab ἀγρρέω.ῶ.deductum, quod poet. vnde inserto υ, factum comm. ἀγορεύω. De quo Grāmatici. Pind. Isthm. Ode 1. 441. 2.

εὖ ἀγορηθείς.

Bene dictus, [bene prædicatus, i. laudat⁹. Qui enim de aliquo bene dicit, qui alicuius bona, virtutesque prædicat, is eum laudat.] Vt autem τὸ λέγειν, sic τὸ ἀγορῆν, εἶπε ἀγορεῦσαι, pro varia aduerbiorum, quibus adiunctum fuerit, significatione, varias, atque adeò contrarias sortitur interpretationes, vt, εὖ, ἢ καλῶς λέγειν, vel ἀγορῆν, siue ἀγορεύειν, & ἀγορεῦσαι) (κακῶς, ἢ αἰσχρῶς λέγειν, & cæt.

Ἀγρεύς. έος.ὁ. Poet. pro comm. θηρευτής.οῦ.ὁ. Venator. Pindarus Pythiorum Ode 9. 303. 12.

Ἀγρέα, ἢ νόμιον.

Venatorem, & pastorem.

Ἀγροτέρα.ας.ἡ. Poet. pro cōm. ἀγρευτική, ἢ θηρευτική. Venatrix. Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 10.

Παρθένον ἀγροτέραν.

Virginem venatricem.

Hoc fusiùs explicatur pag. 299. 4. & deinceps.

Ἀλλ' ἀκόντεσσί τε χαλκέοις,

Φασγάνῳ τε μαρναμένα,

Κεραΐζεν ἀγρίους

Θῆρας.—

Sed iaculis areis, & ense dimicans, conficiebat feras bestias.

Ἄγρώσσα.ης.ἡ. Simonides 120. M.

Γνώσω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἀγρώσσα Λυκάς.

Ego venatrix Lycas scio feras adhuc tremere [dum accedunt ad tuum defuncta sepulchrum.]

Ἀγρώσσειν) θηρεύειν. ἀγρεύειν. Hinc nomen poeticum ἄγρωσσα. ης.ἡ. Venatrix. Quod à participio ἀγρώσσουσα d. ductū videtur κατὰ συγκοπὴν, retracto accentu in primam syllabā. Lexica tacent. ἀγρώστης.ου.ὁ. & ἀγρώστωρ.ορος.ὁ. Venator. Piscator. Hæc duo reperiuntur in vulgatis Lexicis, vt & ipsum ἀγρώσσειν. Ea consule.

Ἀγγάτης ἀγγάτιδος.ἡ. Poet. ἡ ἐν τῇ αὐτῇ ἀγυιᾷ οἰκοῦσα, ἢ σύνοικος. Quæ in eodem vico habitat, & contubernalis est. Pindarus Pythiorum Ode XI. 317. 2. Consule Græca Schol. 318. Col. 1.

Ἄγχιστα. Poet. aduerbium pro comm. ἐγγύτατα, vel ἐγγύτατω. Proximè. Pindarus Nem. Ode 9. 414. 11.

Ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν.

Iaculans proximè ad scopum

Musarum, [.i. optimos versus componens.]

Ἄγχιστος. ου. ὁ. Poet. pro comm. ἐγγύτατος. ου. ὁ. Proximus. Pindarus Pythiorum Ode 9. 303. 11.

Ἄγχιστον ὀπάονα μήλων.

Proximum pedissequum oviū, [& pecudum.]

Ἀγχοῦ. Poet. aduerbium, pro comm. ἐγγύς. Iuxta. Prope cū datiuo. Pind. Nem. Ode 9. 411. 16.

—χεύμασιν

ἀγχοῦ.—

prope fluenta.

Ἀγών. ῶνος. ὁ. τὸ συνάθροισμα: Cœtus. Concio. Congregatio. Populus congregatus. Pindarus Pythiorum Ode x. 313. 1.

—ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα.—

—*Ad Hyperboreorum cœtum [& gentem.]*—

Ἀγωνία. ας. ἡ. Poet. pro comm. ἀγὼν, ἀγῶνος. ὁ. Certamē. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 23. v. 8.

—τὸ δὲ τυχεῖν

πειρώμενον ἀγωνίας,

δυσφρόνων ἀπαλλάσσει... Sensus, Quum verò quis in certamen descendit, eiusq; periculum facit, si victor illinc discedat, parta victoria tristibus curis eum liberat, quibus antè afficiebatur, dum de victoria paranda solicitus erat. Pyth. Ode 5. 279. 1.

—ἀγωνίαις. sub. κατά.

[*In*] *certaminibus*. Nem. Ode 7. 386. 10.

σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.

Eiusdem certaminis participē animum curare, [conseruare.]

Ἀγώνιος. ου. ὁ. Poet. Qui ad certamen spectat. Pindarus Olympiorum Ode x. 102. 2. ἀγώνιον εὖχος vocat gloriam, quam quis ab aduersario ex certamine reportat.

ἀγώνιον, ἐν δόξᾳ θέμενος,

εὖχος ἔργῳ καθελών.

Certaminis (in gloria [se ipsum] collocans)

Gloriam [suo] facto, [sua victoria] euertens.

Sed hæc figuratè sunt dicta, pro, Superato aduersario, qui gloria præditus erat. Quomodo autem eum superauit? ἔργῳ, factis, nō verbis, certando, & pugnando, non autem dicendo. Sic autem quam aduersario glo-

—*potiri verò, [victoriaque compotem fieri,]*

Experientem certamen,

Liberat tristibus-curis.

riam

riam sua fortitudine eripuit, eam sibi conciliauit, propriamq; fecit. At Isthm. Ode 1. 442. 2.

ἀγώνιος Ἑρμᾶς vocatur Mercurius certaminum preses Sic enim Græca Scholia vertūt, ὁ τῶν ἀγώνων προστάτης Ἑρμῆς. Lat. versio, *Certaminalis Mercurius.*

Isthm. Ode 5. 462. 9.

ἐν ἀγωνίοις ἀέθλοισι.—

In certatoriis ludis.— Vel, *In contentione certaminum.*

Ἀδείμαντος. ου. ὁ. Poet. pro cōm. ἄφοβος. ου. ὁ. Intrepidus Cōpos. ex α priuante particula, & verbali nomine poet. inusitato, δειμαντὸς. οῦ. ὁ. metuens, formidans. Quod à verbo δειμαίνω deductum i. metuo, formido. futurum, δειμανῶ, aor. 1. act. ἐδείμανα, perfectum, δεδείμαγκα. pass. δεδείμαμμαι. νσαι νται. δειμαίνειν verò deriuatum à nomine poet. δεῖμα. τος. τό. metus formido. Hoc ab altero nomine δέος. δέεος. ους. τό. Idē. Vel à verbo poet. inusitato δείω, metuo, formido, verbale δεῖμα deductum, vnde verbum δειμαίνω, quod amplius quiddam significare videtur, quàm τὸ ταρβῶ. Sophocles Trachiniis 333.

Νῦν δ' ὁ ξυνιέτης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς

Ἡμᾶς προστορβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

Pindarus Nem. Ode x. 417. 17. αὐτίκα ἀδείμαντον vocat *semen intrepidum*, quod nullo metu terretur. Illic agitur de Hercule, quem Iupiter ex Alcmena Amphitruonis vxore suscepit.

Isthm. Ode 1. 436. 6.

—τὸν ἀδείμαντον παῖδα.—

—*Intrepidum puerum.*—

Ἀδηνής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Poet. vocabulum, ὁ ἄνευ δηνέων, & βουλῶν ὤν, ὁ ἄνευ φροντίδων, ὁ ἀφρόντιστος, & ἀμέριμνος. Qui est sine consiliis, & curis. Qui nullas habet curas. Qui res aliquas nullo modo curat, nec de iis est solicitus. Cum genitiuo positum repeiitur apud Simonidem 112. F. vbi sic scribitur,

Εὐνῆς δ' ἀδηνὴς ἐστὶν ἀφροδισίης.

sed (nisi fallor) scribendum ἀδηνής ἐστιν.

Lectique negligens est cōiugalis. Vel *Toriq; coniugalis nullam curā gerit.*

Hinc aduerbiū poet. ἀδηνέως quod Suidas interpretatur, ἁπλῶς, & ἀπανούργως, κατ' στέρησιν τῶν δηνέων, & μεριμνῶν.

Magnum Etymol. 17.10.

Ἀδιαύτως, ἀδόλως, & ἁπλῶς, & χωρὶς βουλῆς. Et,

Ἀδιαυὲς, ἄκακον, ἀπερίνητον. Ergo nomen ἀδιαυὴς compositum est ex α priuante particula, & poetico nomine τὰ διαύτα. τῶν διαυτῶν. Διαύτα verò (vt docet Eustath.) τὰ βουλεύματα, παρὰ τὸ διὰ, ὃ ἐστι δηρὸν, ὅθεν διαιὸς, ὁ πολυχρόνιος, ὅτι περὶ τοῦ περᾶξαι δεῖ πολλοῦ χρόνου βουλεύεσθαι.

Ἀδίαντος. ου. ὁ. Poet. ὁ μὴ διανθεὶς, εἴτε βρεχθεὶς, ἢ ὁ μὴ διαίνεσθαι, & βρέχεσθαι δυνάμενος. Non rigatus. Non aspersus. Vel, Qui rigari, aspergique nequit.

Ἀδίαντον verò substantiuum, est herbæ genus, de quo vulgata Lexica, quæ trad t esse Veneris capillum, cuius folia perpetuò sint virētia, nec vllo modo madefiant, quamuis in aquam coniiciantur, & in ea diutius relinquantur. Nomen hoc est compositum ex α priuante particula, & verbo διαίνω, madefacio, rigo, aspergo liquore aliquo. Pind. Nem. Ode 7.194.2.

Αὐχένα, & σθένος ἀδίαντον.

Ceruicem, & ? ... sudore non aspersum.

Est autem hîc ἐν διὰ δυοῖν expressum, pro αὐχένα σθενερὸν, & ῥωμαλέον, i. ceruicem robustam. συνεκδοχικῶς verò corporis parti tribuitur, quod toti conuenit. Athletarum enim totum corpus validū, & robustum esse oportet.

Ἄδματος. ου. ὁ. Dor. pro comm.

Ἄδμητος. ου. ὁ. Admetus. Proprium viri nomē. Pindarus Pythiorum Ode 4.247.6.

Ἀδόκητος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. pro comm. ὁ μὴ δοκῶν, εἴτε προσδοκῶν. Qui non expectat. Qui non putat, nō opinatur aliquid. Vel pro comm ὁ μὴ ἔνδοξος. Non illustris Obscurus. Ignobilis) (ὁ δοκῶν. ὁ προσδοκων ἢ ὁ ἔνδοξος. Pind. Nem. Ode 7.389.1.

—ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
κῦμ' ἀΐδαο, πέσε δ' ἀδόκητον,
ἐν & δοκέοντα.—

—*sed enim cōmunis venit fluctus Orci, & cadit [in] obscurum, [cadit] etiam in illustrē [virū.* ., tam nobiles, quàm ignobiles homines morti sunt obnoxii.] Consule græca scholia. Vide ἐν pro ἐς. Item Σᾶμα. sepulchrum.

Ἀδονά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. ἡδονή. ῆς. ἡ. Voluptas. Simonides 104.6.

Ἀδόντι νόῳ. Pindarus Pythiorū Ode

Ode 6.284.8. *Alacri animo.* Vide ἀδεῖν apud Eustathiū. Verba sonant, *Placere mente.* Quoniam autem quod alacriter ab aliquo fit, id eius animo prius placet, & gratum est, ideo factum vt ab antecedente, consequēs intelligatur. Antecedēs est, vt res prius nobis placeat, consequēs, vt deinde suscipiatur alacriter.

Ἀδραστείῳ ἐν νόμῳ. Vide ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ. Pind. Nem. Ode x. 419.7. Isthm Ode 4.455.1.

Ἐν Ἀδραστίοις ἀέθλοις Σικυῶνος.

Ἀδύγλωσσος. ω. ὁ, ἡ. Poet. & Dor pro comm. ἡδύγλωσσος. ου ὁ, ἡ. ὁ ἡδεῖαν γλῶσσαν ἔχων. ἡ ἡδεῖαν γλῶσσαν ἔχουσα. Dulcilinguis. Qui, quæue dulcem linguā habet. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 122. v 4.

—ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

—*dulcilinguis vox præconis boni.*

Sed figuratè, & poeticè tribuitur voci, quod propriè conuenit personæ, quæ vocem lingua format dulcem, suauem & auribus auditorū gratam, atque iucundam.

Ἀδυεπής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἡδυεπής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Suauiloquus. Pindarus Nemeorum Ode 1.332.2.

—ἀδυεπὴς ὕμνος.

—*suauiloquus hymnus.*

Ἀδύλογος. ω. ὁ, ἡ. Dor. pro comm poet. ἡδύλογος. ου ὁ, ἡ. Suauiloquus. ὁ ἡδέα λόγων λέγων. Qui dulcia verba dicit. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 57. v. 7.

—ἀδύλογοι δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι.

—*suauiloquæ verò ipsum Lyræ, cantusq; cognoscunt.*

Ἀδυμελής. έος. οῦς ὁ, ἡ. Dor. & poet. pro comm. ἡδυμελής. Dulcisonus. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 60. v. 16 ἀδυμελῆ φόρμιγγα vocat τὴν ἡδὺ μέλος ἱεῖσαν ἐν τῷ κινεῖσθαι, i citharam, siue lyram, quæ, dū pulsatur, suaue carmen. suauem sonum edit. Olymp. Ode XI. p. 107. v. 10. κόσμον ἀδυμελῆ vocat ὕμνον ἐξ ἡδέων μελῶν συγκείμενον, hymnū ex suauibus carminibus compositū. Pyth. O. 8. 293. 11.

—κώμῳ ἀδυμελεῖ.

—*hymno suauisono.*

Nemeorum Ode 2. 344. 16.

Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

Suauisonaq; auspicamini voce.

Isthm Ode 7.478 9.

—ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ.

—*dulcisono cum hymno.*

Α'δύπνοος α.ὁ. Poet & Dor. pro comm poet. ἡδύπνοος.ὁ.ὁ. ἡδὺ πνέων, ὁ ἡδέως πνέων. Qui suauiter spirat. Suauiter spirans Pind. Ol. Ode XIII. p. 113.v.6.

—μοῖσ' ἀδύπνοος.

—*Musa suauiter-spirans.*

Isthm. Ode 2.447.4.

ἀδυπόῳ τε νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ.

Et dulciter spirante,[i. *amica*] *illum salutarunt voce.*

Α'δυτον Pindarus Pythiorum Ode XI.318.4.

Ε'ς ἄδυτον τελπόδων

Θησαυρόν.—

Vulgata versio,

Ad adytum aureorum tripodũ

Thesaurum.—

Sed hęc interpretatio parum commoda videtur. Dicendum enim vocabulum ἄδυτον esse nunc adiectiuum, quod ad nomen θησαυρὸν referatur, & significet ἀπρόσιτον, & ἀπρόσπελαστον, i inaccessum, & ad quem accedere profanis esset nefas. Vel esse ἀσυνδετον, ἀντὶ τοῦ, ἐς ἄδυτον, & θησαυρὸν, vt sit ἓν διὰ δυοῖν, pro, ἐς ἄδυτον τοῦ θησαυροῦ, τουτέστιν ἐς ἄδυτον, ἐν ᾧ ἦν ὁ θησαυρός.

Α'δών.όντος.ὁ. Qui placuit. Est autem participium aor. 2. act. ἅδον ες.ε. ab ἅδω: De quo Eustath.

Πατέρα τε Δαμάγητον ἁδόντα δίκᾳ.

Patremq. Damagetum, qui placuit Iustitiæ

Sic autem vir iustus, & amãs iustitiæ vocatur.

Nem. Ode 8.404.6.

—ἀστοῖς ἁδών.—

—*ciuibus placens.*—

Α'είδεσθαι. Cani Celebrari. Personare, resonare. Pind. Olympiorum Ode X. pag. 103.v.8.

Α'είδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

Personabat autem totum delubrum incundis conuiuiis laudatorio ritu.

Vel

Resonabat autẽ totus lucus incundis [in] conuiuiis, laudatorio more.

Nam in conuiuiis olim encomia victorum cani solebant.

Α'εθλονικία.ας.ἡ Poet. & Pindaricum vocabulum, ἡ ἀπὸ τῶν ἀέθλων, καὶ ἀγώνων ἀποφερομένη νίκη. Victoria, quæ ex certaminibus reportatur. Nemeorum Ode 3.346.5.

Α'εθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ, στεφάνων, ἀρεταῖν τε

Δεξιωτά-

Δεξιώτατον ὀπαδόν.

Sed certaminum-victoria maxime canium
Amat coronarum & virtutũ, [atq; fortitudinis, & victoriarum-fortitudine partarum]
Aptissimum, [ac officiosissimũ] comitem.

Ἀεθλοφόρος. ὁ. ὁ. Poet. ὁ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἆεθλον, εἴτε ἆθλον φέρων, καὶ φέρων. ὁ νικήσας. ὁ νικητής. ὁ ἀγωνιστής. Qui præmium ex certamine reportat. Qui vicit. Victor. Certator, & præmiorum ex certaminibus reportator. Pindarus Nem. Ode 6. 379. 1.

Ἀελλόπους. ποδὸς ὁ. ὁ ἀέλλης δίκην ταχεῖς πόδας ἔχων. ὁ ταχύπους. Qui procellæ instar pedes veloces habet. Velocissimus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 233. 14.

Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
Currusq; regent celeripedes.
Vel
Currusq; agitabunt procellipedes, [i. procellarũ instar pedibus velocibus præditos. velocissimos.]

Pedes autem curruum sunt ipsæ rotę Quemadmodum enim animalia pedibus ferũtur, sic ipsi currus eò, quô volumus rotis aguntur. Vide Νωμάσοισιν. Nemeorum Ode 1. 332. 4. ἵπποις ἀελλόποδας vocat equos velocitate pedum insigni præstantes, qui pedes procellarũ instar veloces habet Sic & Virgil: Æn. x. 1. 4. 20.

Qui candore nives anteirent, cursibus auras.

Ἀελπτία. ας. ἡ. Poet. ab ἄελπτος. ὁ. ὁ, & ἡ pro comm ἀνελπιστία. ας. ἡ. ab ἀνέλπιστος. ὁ. ὁ, & ἡ. Desperatio à Desperatus. Illud est verbale, quod ab ἔλπομαι deducitur. hoc, ab ἐλπίζω, vtrumque Spero significat. Sed alterum est poeticum, alterum, commune. Pindarus Pythiorum Ode xii. 327. 11

—ἀλλ' ἔσται χρόνος
Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλών,
Ἔμπαλιν γνώμας, τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

—sed erit tempus
Illud, quod etiam aliquem in desperationem cum immiserit, [postea tamen]
Contra, [præter ipsius] opinionem, [ipsi] hoc quidem dabit, illud verò nondum.

De totius loci sensu consule Græca scholia. Sed quod à Pindaro paucis, & obscurè dicitur, id ab Euripide pluribus, & dilucidius explicatur. Sic autem ille in fine

NAZ.

τῆς Ἀλκήστιδος.

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων.
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.

Vide noſtram iam vulgatam Latinam verſionem. Ab ἀέλπτος autem deducitur etiã poeticum verbum ἀελπτεῖν, quod in vulgatis lexicis legitur, pro ἀελπτίζειν minus vſitato. Deſperare.

Archilochus 128. P.

Ἐξ ἀελπτίης φόβος.

Ex deſperatione metus [naſcitur.]

Vel idem hæc valent, ac, διὰ τὴν ἀελπτίαν ἢ ἐκ, παρὰ τὴν προσδοκίαν φόβος i. Propter deſperationẽ naſcitur metus. Vel etiam Præter expectationẽ metus ingruit.

Ἀέναος. ου. ὁ. Poet. ὁ ἀεὶ νάων, ἤγουν ῥέων. Semper-fluens. Perennis. Propriè quidem dicitur de aquis, vt ὕδωρ ἀέναον. ἀέναος πηγή. Interdum tamen καταχρηστικῶς & igni tribuitur. Pindarus Pythiorũ Ode prima, pag. 188. v. 5. dicit

Ἀενάου πυρός.

— *Ignis æterni.*

q. d. ſemper-fluentis ignis. Quod minimè παράδοξον. Nam & Thucydides lib. 3. 250. D. E. de monte Ætna loquens, ita ſcribit,

Ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Et, λέγεται δὲ πεντηκοστῷ ἔτει ῥυῆναι τοῦτο [τὸ πῦρ.] μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα. τὸ δὲ ξύμπαν, τρὶς γεγενῆσθαι [τοῦ πυρὸς τοῦτο] τὸ ῥεῦμα, ἀφ' οὗ Σικελία ὑπὸ Ἑλλήνων οἰκεῖται.

Græcus Pindari Scholiaſtes & ipſe κατάχρησιν hanc obſeruauit τὸ ἀέναον (inquit) κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται, καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν, ἐπὶ τοῦ κατὰ συνέχειαν πῦρ, ἄσβεστον. Quamobrẽ Ἀέναον πῦρ vocatur Inextinctus ignis, & æternus ignis à Virgil. Æn. lib. 2. 147. 3.

Æternumq; adytis effert penetralibus ignem.

Idem in hac ipſa Ode. p. 190. de Ætna loquens, ita canit,

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί. ποταμοὶ
δ' ἁμέραισι μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
αἴθων'. ἀλλ' ἐν ὄρφναισι πέτρας. &

pag 191. 3.

Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμπει. —

Vide noſtram Latinam verſionem, & Pindari Græca ſcholia.

Ἀεξίγυιος. ου. ὁ. Poet. ὁ αὔξων, τουτέστιν αὔξων τὰ γυῖα τῶν ἀνθρώπων, ὁ αὐξαίνων τὰ σώματα. Qui membra,

bra, qui corpora hominum auget. Epithetum certaminum, quæ homines propter exercitium robustiores, & corpore valentiores reddunt. Vel, quæ victores augent gloria, & illustriores reddunt. Pindarus Nemeorum Ode 4. 365. 10.

—ἀεξιγυίων ἀέθλων.

Certaminum membra augentium.

Ἀήτα. ας. ἁ. Dor pro cõm. poet. ἀήτη. ης. ἡ. comm. πνεῦμα. τος, τό. Flatus us. Eustath.

ἀήτης, ἡ τοῦ ἀνέμου πνοή, & αὐτὸς ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἄω, [ὃ δηλοῖ τὸ πνέω]

Idem

ἀήτης, ὁ ἄνεμος ὅτι ὢ ἔτελλεν ὀξυὶ ἐσθαι, ω, ἀπὸ τοῦ ἰῶ, ἀήτω παρελαυνομένε, ὁμοίως τῷ πεινητής, μιμητής.

Idem

ἀήτης ἀνέμου ἐντελῶς λέγεται, & κατὰ μόνας ἀντὶ τοῦ ἄνεμο, τίθεται.

Idem

ἀήτας αἰπαντικῆς τῶν πληθυντικῶν ὅτι Ὅμηρος μὲν πνείοντας ἀήτας λέγει ἀρσενικῶς, Ἡσίοδος δὲ, δεινὰς ἀήτας θηλυκῶς. Simonides 106. φυλλοσίφυλλος ἀνὰ τότε ὦρτο ἀνέμων.

Foliorum-agitator flatus ventorum tunc excitatus erat.

Ἄηται. Pind. Isthm. Ode 4. 453. 3. Græca scholia vertũt, φέρεται. Lat. versio, *volitant*. Sic autẽ formatur hoc verbum, ἄω, τὸ πνέω, spiro, hinc ἀέω, ἀῶ, vnde ἄημι, & ἄημαι, ἄησαι ἄηται Quamobrem ἄημαι significat τὸ πνεύματος δίκην φέρομαι. flatus instar feror. Instar venti feror. Velocissimè feror, vtque venti flatus omnia penetro.

Ἀθαναία. ας. ἁ. Dor. pro comm. Ἀθήνη. ης. ἡ. vnde κατὰ παραγωγὴν Ἀθηναίη, & Dor. Ἀθαναία. Consule Magnum Etymol. & Eustath. Minerua.

Ex Iouis capite quando, vbi, quomodo nata. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 10. & deinceps.

Ἄθεμις. ἀθέμιδος, ὁ, & ἡ. Poet. pro quo & ἀθέμιστος. comm. ἄδικος. Iniustus. Impius. Nefarius. Compositum ex α particula priuante, & nomine θέμις, θέμιδος communiter, & Doricè θέμιτος, & inserto σ, θέμιστος. Ius. Fas. Id, quod iustum, & licitum est. Consule Eustathium in Θέμις. Pindarus Pythiorum Ode 4. 245. 6.

Πεύθομαι γάρ μιν Πελίαν ἄθεμιν.

Audio enim ipsum [regnum] Peliam iniustum [per vim nostris parentibus abstulisse.]

Ἄθυρε. Poet. 3. pers. singul. imperfecti neglecto metri

causa augmento, pro cōm. ἤθυρε. Quid sit ἀθύρειν, & vnde formatum, ita docet Magnum Etymol. 26.

Ἀθύρματα] παίγνια, παρὰ τὸ ἀθρεῖν, θεάματα. ἢ παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ θύρω, καὶ ἀθύρω, καὶ ἄθυρμα. καὶ ἀθύρει, παίζει, καὶ ἀγωνίζεται. Sed Eustath. longè melius. Sic autem ille, τῆς Ἰλιάδος ο. 1020.11.

Ἔστι δὲ ἀθύρειν, τὸ ἄνετα βαίνειν, ἐκτρέχοντα τοῦ καθήκοντος, ὡς οἷα παρὰ θύρας ὅ φασιν ἥκοντα. ἢ μὴ εἰδότα θύραν. ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα, ἐκθυρίζειν φησίν. ἢ τὸ ἀνάπαλιν, ἔσω κιγκλίδων μένειν, καὶ θύραν ἐπο χῆς εἰδέναι. & cæt.

Idem τῆς Ὀδυσσείας ε. 1627.4.

Ἔστι δὲ οὕτω καὶ θύρα γλώσσης, ἣν ὁ μὴ ἔχων οἷα στόμαργος, ἀθυρόγλωσσος λέγεται, παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι γλώσσῃ. ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν, ἤγουν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν, ὃ καὶ αὐτὸ, ἤγουν τὸ ἀθύρειν, στέρησιν θύρας τῆς κατ' αὐτὴν σημαίνει. καὶ ὁ ἀθύρας δὲ τὸ τῶν Βυζαντίων, ὥς φασιν, ὀπτήνιον, θύρας ἐπεὶ οἵας μέν τοι ἐστέρηται. Idem, ἀθύρματα, παίγνια, σκιρτήματα, παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ θύειν, ὃ ὅθεν ὁρμᾶν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ρ. καὶ αἰτὶ τοῦ κόσμια γυναικεῖα, ἐν τῷ,

—μύθοι ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ. Ὀδύσσ. ο. 1786.34.

Consule & Suidam in Ἄθυρμα. Apud Pindarum Nemeorum Ode 3. 351.6. τὸ ἀθύρειν cum accusat. legitur iunctum, vt apud Latinos verbum Ludere. Virgil Ecloga prima, versu 10.

Ludere, quæ vellem, calamo permisit agresti.

Pindari verba sunt hæc,

Ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν, ἄθυρε
Μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινά.
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων. & cæt.

Flauus autem Achilles, partim quidem manens, [& habitans] in Philyræ ædibus,
Puer existens, ludebat, [per ludum factitabat, vt ludens, siue, ludentis instar factitabat]
Magna opera manibus crebrò.
[Partim verò] breui-ferro, [breui-cuspide-ferrea-munitum] iaculum vibrans & cęt.

Obseruandum autem hoc loco poetā καταχρηστικῶς vocare Chironis antrum, φιλύρας δόμους quòd illius Cētauri mater Philyra in eodem antro vel habitaret, vel saltē sæpe cū filio Chirone versaretur. Quod & à Scholiaste subindicatur.

Ἀθύρειν. Poet. verbum, quod inter-

interdum sumitur vt apud Latinos. Ludere, pro Canere. Virg. Ecl. 1. *Ludere, quæ vellẽ, calamo permisit agresti.* Pind. Isthm Ode 1.456.8.

ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
κατὰ ῥάβδον ἔφρασε
θεσπεσίων ἐπέων, λοιποῖς ἀθύρειν.

Sed Homerus [ipsum Vlyssem, quãuis Aiace deterior esset.] honorauit inter homines, qui ipsius omnem erigens virtutem, [eam] virga [suorum] diuinorum carminum, demonstrauit. [prodidit] posteris ad ludendum, [i. vt eam canerẽt, & celebrarent.]

Αἴας. Cur Aiax sibi manus violentas intulerit, & quomodo. Pindarus Nem. Ode 8.401.402. Sophocles in Aiace μαστιγοφόρῳ. Ouid. τῆς μεταμορφώσεως lib. XIII. Aiax vnde nomẽ acceperit. Isth. Ode 6.473.6. & deinceps. ἀπὸ τοῦ αἰετοῦ cur Αἴας dictus.

Αἰανής, έος. οῦς. ὁ καὶ ἡ. Poet. pro comm. ἀΐδιος, αἰώνιος, διηνεκής. Perpetuus. Pindarus Pythiorum Ode prima. p. 198. v. 10. Vide Καιρόν. Αἰανὴς autem iam παρὰ τὸ αἰεὶ dictum. Aliâs παρὰ τὴν αἴαν: at tunc τὸ σκοτεινὸν, καὶ μέλαινα, καὶ θρηνώδη σημαίνει. τὸ γὰρ τῆς αἴας, εἴτε γῆς χρῶμα μέλαν, καὶ σκοτεινὸν ὑπάρχει. Nigrum, atrum, obscurũ. Talis enim est ipse terrę color. μεταφορικῶς verò sumitur pro funesto, tristi, lugubri. Sic apud Latinos atrum, vt contrò cãdidum, & album, pro læto, & felici. Pythiorũ Ode 4.260.8. vocatur αἰανὲς κέντρον, grauis, molestúsq; stimulus. Isthm. Ode 1.440.13. λιμὸς αἰανής, tetra, molestáque fames. Græca scholia vertunt χαλεπὸν, παρὰ τὸ αἶ, αἶ, vel διηνεκῆ, παρὰ τὸ αἰέν. Isthm. Od. 3.450.4. —κατέχει φρεσὶν αἰανῆ κόρον.

Continet [in] animo tetram petulantiam à satietate manantem.

Αἰγᾶθεν. Aduerb. Dor. pro comm. poet. Αἰγῆθεν. ἐκ τῆς Αἰγῆς. ἐκ τῶν Αἰγῶν. Ab Ægis. Αἰγαί, ῶν. αἱ. νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, ὅθεν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Pind. Nem. Ode 5.375.5.

—ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
Θαμὰ νίσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν.

—Qui [Neptunus] ab Ægis frequenter ad inclytam Doricam Isthmum proficiscitur.

Αἰγλᾶντα. Poet. & Dor. accus. pro cõm. αἰγλήεντα, vnde Dor. verso η in α, αἰγλάεντα, factáq; crasi αἰγλᾶντα, splendentem,

radiantem. à recto αἰγλάεις. ὁ. αἰγλάεντος. τῶ. ab αἴγλη. ης. ἡ. splendor. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 203. v. 1.

Αἰγλάεντα τίθησι κόσμον.

Radiantem imponit ornatum.

Sic τιμᾶντα pro τιμάεντα.

Pyth. Ode 4. 259.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.

Vellus splendidum aurea fimbria.

αἰγλᾶεν autem Dor. dictũ pro comm. αἰγλῆεν. quod ab αἴγλη. ης. ἡ. De quo Lexica.

Αἴδαο. Genit. singul. 1. declin. nom. simpl. Bœoticè, vel (vt alii tradunt) Æolicè formatus à Dor. Αἴδα, addito ο. pro comm. ἀΐδου. quod à recto ἀΐδης. ὁ. Pind. Nem. Ode 7. 389. 1.

Κῦμ' ἀΐδαο.—

Fluctus Orci.—

Αἰδοιέστατος. ου ὁ. Poet. pro cõm. αἰδοιότατος, ab αἰδοῖος. ότερος. pro σεβαστὸς. ότερος. ότατος Maximè-venerandus. Pindarus Olymp. Ode 3. pag. 35. v. 2.

—κτεάνων

δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατος

—*Inter possessiones verò aurum [est] maximè-venerabile.*

Αἰδοιέστατος. ου. ὁ. Poet. à positiuo αἰδοῖος. ου. cuius comparat. regulariter esset αἰδοιότερος, & superlat. αἰδοιότατος, at poet. έστερος, & έστατος. Honoratissimus, & reuerentia dignissimus, vel maximá reuerétia dignus. Pindarus Pythiorũ Ode 5. 270. 16.

αἰδοιέστατον γέρας.

Honoratissimum premium.

Αἰδροδίκης. ου. ὁ. Poet. ὁ τῆς δίκης ἄϊδρις, ἢ ἄπειρος. ὁ τῶ δικαίου ἀνεπιστήμων. Iuris, & iustitiæ nescius, ac imperitus Iniustus, Perniciosus. Pindarus Nemeorum Ode 1. 339. 11.

Ὅσσους δὲ ἐν πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας.

Quot etiã in mari belluas perniciosas [interfecerit Hercules.]

Ἄϊδρις verò compositum ex α priuantis particula, & nomine poet. ἴδρις. ἴδριος. ὁ ἢ ἡ. quod idem valet ac ἐπιστήμων, sciens, peritus, ἴδρις verò deducitur ab εἴδω, scio, noui, peritus sum, hinc εἴδις, sublatóque ι, & inserto ρ, ἴδρις.

Αἰδῶ καλύψαι. Poet. & Pindar. loquendi genus, pro cõm. ἀναιδῶς τι λέγειν, ἢ ποιεῖν. Pudorem tegere, pro, Impudenter aliquid aut dicere, aut facere. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 249. 11. Græca scholia vertunt, πρὸς ἀναίδειαν βαδίζειν. ad impudentiam se con-

conuertere.

Αἰετὸς οἰωνῶν μέγας ἀρχός.
Pind. Isthm. Ode 6. 473. 2.
Aquila auium magna regina.

Αἰθός. ή. όν. ό. ή. τό. Poet. pro comm μέλας, μέλαινα, μέλαν. Niger. Nigra. Nigrum. Bacchylides. 93 M.

——αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἱστοὶ πέλονται.——
——*nigrorum araneorum*
Telæ sunt——

αἰθᾶν autem Doricè formatũ, pro comm. αἰθῶν. Ἀραχνᾶν verò vitiosè scriptum videtur, pro Dor. ἀραχνᾶν, hócq; pro comm. ἀραχνῶν, à recto singulari ἀράχνης. ου. ὁ. araneus. ἀραχνᾶν ἱστοὶ, πυτισιν ἀράχνια. ων. τά.

Αἰθύσσειν. Poet. pro comm. σείειν. Quatere. Concutere. Consule vulgata Lexica, & nostrum Pindaricũ in verbo Διαιθύσσειν. Bacchylides 95. P.

Ἐλπὶς αἰθύσσει φρένας.
Spes concutit mentem.

Αἱμακουρίαι. ῶν, αἱ. Pind. Olymp. Ode prima, pag. 12. v. 5 Inferiæ Parentationes mortuorum. Scholia Græca. Αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν.

αινα. Æolica, vel (vt alii tradunt) Macedonica terminatio quorundam masculinorum nominum primæ declinationis simplicium in ης communiter desinentiũ. Vt, Κόπαινα, Ἀγλαοτρίαινα, εὐτρίαινα, ὀρσοτρίαινα, pro, Κοπαίνης, ἀγλαοτριαίνης, εὐτριαίνης, ὀρσοτριαίνης. Vide Ἀγλαοτρίαινα, & εὐτρίαινα. Consule Magnum Etymologicum in Κόπαινα. Item Eustath. Vide & Ὀρσοτρίαινα. Lascaris περὶ διαλέκτων pag. 605. has terminationes vocatiuorũ pro nominatiuis, Atticorũ proprias esse dicit, vt νεφεληγερέτα, pro νεφεληγερέτης, ἱππότα, pro ἱππότης, εὐρυόπα, pro εὐρυόπης. Idem subiicit, Nominatiuos pro vocatiuis, & vocatiuos pro nominatiuis poni, Atheniensium tãtùm esse proprium. Idem tamen pag 731. hanc terminationem in α, pro ας, vel ης, Æolẽsibus tribuit. Vide & Caninii Grammat. 117. & 118. in prima declinat. nominũ simplicium.

Αἴνησα. Aor. 1. act. prima pers. singul. Poet. & Dor. neglectum augmẽtum, pro cõm. ᾔνησα, vel ᾔνεσα, quod ab αἰνέω. ῶ. μ. αἰνήσω, & αἰνέσω. Laudo. Pind. Olymp. Ode x.

pag. 105. v. 12.

—παῖδ᾽ ἑ-

ταῖρον Ἀρχεστράτου αἴνησα.—

—filium a-

mabilem Archestrati lauda-

ui.—

Αἴνησα. ας. ε. Poet. & Doricè neglecto temporali incremento, pro comm. ᾔνησα. ας. ε. vel, ᾔνεσα. ας. ε. κατ᾽ συστολήν. Est autem aor. 1. act. ab αἰνέω. ῶ. μ. αἰνήσω, & αἰνέσω. Laudo. Pindarus Pyth. Ode 3. pag. 217. v. 6.

Ἄλλον αἴνησε γάμον.—

Alias nuptias laudauit, [probauit, ac sequuta est.]—

Αἰολῆϊς. αἰοληΐδος. ἡ. Poet. pro comm. αἰολίς. ίδος. ἡ. Æolica. Epithetũ f. g. quod ita formatur, ab αἰολίς, inserto ε, fit αἰολεΐς, inusitatum, hinc facta diphthongi dissolutione, αἰολεΐς, & κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ε, αἰοληΐς. Pindarus Olymp. Ode 1. pag. 13. v. 9.

αἰοληΐδι μολπᾷ.

Æolica cantione. Vel, Æolico cantu.

Αἰολίδες πνοαὶ αὐλῶν.

Æolici flatus tibiarum.

Pindarus Nemeorum Ode 3. 355. 4. Consule Græca scholia. Quod autem alibi παροξυτονεῖται, Αἰολίδες, id hîc προπαροξύνεται: sed hoc fortasse metri causa iam à poeta factum.

Αἰολίδες χορδαί, αἱ Βοιώτιαι & Δωρικαί, δηλ. τί. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 211. v. 2. Vide scholia.

Αἰολέω. ῶ. μ. αἰολήσω. Poet. & Atticum, pro comm. poet. αἰόλλω. μ. αἰολῶ, τουτέστι ταράσσω, κινῶ. Turbo. Moueo. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 260. 2.

—πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει.

—Ignis autem ipsum non turbabat.

Poet. autem, & Dor. neglectum augmentum, pro ᾐόλει. Est enim 3. pers. imperf. singul.

Αἰολοβρόντας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. αἰολοβρόντης. ου. ὁ. ὁ αἰόλας, & ταχείας βροντὰς ἐγείρων & βάλλων. Qui velocia tonitrua excitat, & iaculatur. Iouis epithetum. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag 87. v. 6. Sed Lat. Interpres vertit, Δία αἰολοβρόνταν, Iouem velociter fulminantem. Quare τὴν βροντὴν μετωνυμικῶς pro ipso fulmine accepit, quod cum tonitruo, ingentique fragore cœlitus humi defertur. Hoc autem minimè παράδοξον. Nam (vt docet Magnum Etymol. pag. 214. 42) Βροντὴ

[εἴρηται]

[εἴρηται] παρὰ τὸ βρόμον, [ὅθεν] βρομεῖν, καὶ βροντή. ἔμπροσ γὰρ κινεῖται ὀνόμασαι. Suidas, Βροντὴ, νεφῶν ψόφος ἐκ παρατρίψεως, ἢ ῥήξεως. Eustath. ait τὸ βρόμον esse strepitū ignis, dictúmq; παρὰ τὸ βρέμειν. Quæ tonitruis, & fulminibus optimè conueniunt. Ouid. de Ioue verba faciens Metamorph. lib. 1. 62. dicit

—vasti quoq; rector Olympi,
Qui fera terribili iaculatur fulmina dextrà.

Αἰόλῳ ψεύδει μέγιστον γέρας ἀμπέπαλται. Pind. Nem Ode 8. 401. 13.

Versuto mendacio maximus honor circumiectus est.

Id est, Vlysses suis versutis mendaciis maximum honorem est adeptus. Nam Achillis armis est potitus. Ἀμπέπαλται verò κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀναπέπαλται. Ἀναπάλλεσθαι verò iam ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀμφιπάλλεσθαι, καὶ περιπάλλεσθαι, τουτέστιν ἀμφιβάλλεσθαι, καὶ περιβάλλεσθαι. Est autem metaphora ducta à vestibus quæ circa corpus iaciuntur, ac extenduntur, dum his vestimur. Vide Ἀγλωσσος.

Αἰπεινός. οῦ. ὁ. Poet. propriè quidem dicitur de loco arduo, & excelso, ad quē magna cum difficultate, molestiaque peruenitur. μεταφορικῶς verò pro graui. & molesto sumitur. Pindar. Nem. Ode 5. 372. 14.

—τοῦ δ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.

—Illius verò animum
Pungebant, [ac offendebant hæc] molesta verba.

αἰπεινὸς verò dictus ab αἰπὺς, ὕ, ύ. quod modò ὑψηλὸν, modò χαλεπὸν significat. pro eodē dicitur & αἰπὺς, αἰπεῖα, αἰπύ. Compositum autem ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ ἰπῶ, ὅ ἐστι βλάπτω. Sed αἶπος. εος. ους. τό. Locus excelsus. Cacumen. Vertex. Mons. Altitudo. Consule Oecon. Hippocratis in Αἶπος.

αις Æolica terminatio participiorum aor. 1. act. masc. g. singul. num. in ας communiter desinentium. Vt, cōmuniter quidem dicitur, τύψας, λέξας, πίσας, φράσας, στείλας, πλεύσας. Æolicè verò inserto ι ante finale σ factum τύψαις, λέξαις, πίσαις, φράσαις, στείλαις, πλεύσαις. Sic apud Pindarum Pythiorum Ode prima pag. 188. v. 8. χαλάξαις, pro χαλάσας. Vide ι Æolicè insertū. Item χαλάξαις. Eadem Ode, pag. 193. v. 6. ῥίψαις. pro ῥι-

ψας.pag.198.v.3.πλέοις,pro πλέοσα..ver.7.συνταινύσαις.pro συνταινύσας.Pyth.Ode 3.219 15.πρέψαις.pro πρέψας.221.7.λύσαις pro λύσας.ῥίψαις.pro ῥίψας.222.1.φράσαις,pro φράσας.224.1.235.14.ἁρπάξαις pro ἁρπάξας.256.3.αἰτιρέσαις,pro αἰτηρέσας & cæt.

αισα.Æolica terminatio fœm. gen.participii aor.1.act.pro comm.ασα. Vt, τύψαισα, λέξαισα, πίσαισα, φέρσαισα, σπείραισα, πνεύσαισα, pro comm. τύψασα, λέξασα, πίσασα, φέρσασα, σπείρασα, πνεύσασα Hoc autem ι & in aliis casibus seruatur.Sic & Pindar⁹ Pythiorum Ode 8. 288. 9. ὑπαρπάξαισα,pro comm. ὑπαρπάξασα.Nem.Ode 5.372.6. πίσαισα. pro πίσασα. Isthm. Ode 4.454.14. καρύξαισα. pro καρύξασα. 455.14. καταμάρψαισα.pro καταμάρψασα.

Αἰσιᾶν. Pind. Nem.Ode 9. 408.12. Genit.plur. 1.declin. simpl. Dor. formatus, pro comm. αἰσιῶν. à recto f. g.αἰσία.ας.ἡ.quod è masc.αἴσιος.faustus.felix. Vide terminationem αν pro ων.

Αἴϊσος.ου.ὁ,ἡ. Poet.pro cōm. ἄδηλος.ου.ὁ,ἡ.ἀφανής.ἑος.οῦς.ὁ,ἡ. Obscurus.a.um. Incertus.a.um. Inuisus,i.non visus, qui non videtur, qui non apparet. Pind. Isthm. Ode 7.480.8.

Δαίμων ἄϊσος.

Sors obscura.

[sors incerta.]

Αἰχύνειν. Comm.pro καταφρονεῖν.ψέγειν.Contemnere. Vituperare.Pindarus Pythiorum Ode 3.218.3.

Ὅστις αἰχύνων ἐπιχώρια, παπταίνει τὰ πόρσω, μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

Qui vituperans [ea, quæ sunt] indigena, circumspicit [ea, quæ sunt] procul [& remota,] captans, [& sectans ea, quæ sunt] vana, irrita spe.

Αἰχμωθῆμεν. Pind. Nem.Ode 9.409.15.Est autem Ionic⁹ infinitiuus à Dorico αἰχμωθήμεναι, κατ' ἀποκοπὴν formatus. Hoc verò à cōmuni αἰχμωθῆναι deductum, inserta syllaba με.Thema est αἰχμάομαι. Sed de huiusmodi terminationibus infinitiuorū varias & antiquiorum, & recentiorum scriptorū sententias consule.

Αἶτ. Dor. pro comm.εἴτε,vel καί. Siue,vel,Et. Pindarus Pythiorum Ode 4.241.14.

Ξεῖνος,αἶτ' ὦν ἀστός.—

Hospes siue ciuis existens.—
Græca scholia, ξένος ὢν, καὶ πολίτης.

Αἰτεῖν τινα. αἰτέω πρός. Petere ab aliquo aliquid. Rogare aliquem. Pindarus Pythiorum Ode XII. 324.1.

Αἰτέω σε φιλάγλαε.—
Peto a te splendoris-amica—

Αἴτνα ας. ἡ. Dor. pro comm. Αἴτνη. ης. ἡ. Eustath. ὄρος σικελικὸν πυρκαϊές. Dicta quasi αἴθνη, παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, πλεονασμῷ τοῦ ν. De hoc monte consule Pindarum, Pythiorum Ode prima, pag. 190. 191. Item meas in Pindarum notas.

Αἰχματάς. ᾶ. ὁ. Dor. & Poet. pro comm. poet. αἰχμητής. οῦ. ὁ. ὁ αἰχμὴν ἔχων. ὁ αἰχμῇ ὡπλισμένος. Qui cuspidem habet. Cuspide munitus, & armatus. Cuspidatus. Epithetum est, quod & personis, & ipsis telis tribuitur, quæ cuspidem habēt, & quæ ab aliquo gestantur, & vibrantur. Pindarus Pythiorū Ode prima, pag. 188. v. 5. αἰχματὰν κεραυνὸν vocat *fulmen cuspidatum* i. cuspide munitum. Cur? Quia fulmē passim à poetis appellatur Iouis telum Pind. Olymp. Ode X. 104. I.

πυρπάλαμον Διὸς βέλος.

Et Æschylus ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ. 26.

Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα.

Ouid. Metamorph. lib. I. cū Lat. comment. pag. 17.

Tela reponuntur manibus fabricata Cyclopum.

Idem lib, 3. 70.

Addidit & tonitrus, & ineuitabile fulmen.
Quâ tamen usq; potest vires sibi demere tentat.
Nec quo centimanum deiecerat igne Typhoea,
Nunc armatur eo, nimium feritatis in illo est.
Est aliud leuius fulmen, cui dextra Cyclopum
Sæuitiæ, flammæq; minus, minus addidit iræ.
Tela minora vocant superi.—

Quemadmodum autem bellica tela cuspide ferrea muniri solent, vt hostiū armaturam, corpúsque faciliùs penetrent, sic etiam fulmē, quod est formidabile Dei telum, cuspidatum, siue cūspide munitum poeticè dicitur, ob ignis, flammæque vim, quæ penetrat omnia, in quæ cœlitus cum horrē-

do fragore defertur. Nem. Ode 5. 369. 10.

ἥρωας αἰχματάς.

Heroas bellicosos.

Et Nem. Ode 9. 411. 8.

θυμὸν αἰχμάταν. & cæt.

Αἰχμήταο. Dor. Bœot. & Æol. genitiuus singul. 1. declin. nomin. simplicium à recto αἰχμητὴς, genit. comm αἰχμητοῦ, Dor. versa ου diphthōgo in α, factum αἰχμητᾶ, addito Bœoticè ο, formatum αἰχμητᾶο, Æolicè retracto accentu in præcedentē syllabam, αἰχμήταο. Bellicosi. Bellatoris. Pindarus Pythiorum Ode 4. 233. 3.

Ἰάσονος αἰχμήταο ναύτης.

Iasonis bellicosi nautis.

Αἰών. αἰόνος. ἁ Dor. pro comm. poet. ἠϊών. ἠϊόνος. ἡ. Littus. Ripa. Quod à perf med. ἧα, iui, deductum, hoc ab ἔω, ἕω, εἶμι. Eo. vado proficiscor. Sic autem & littus maris, & fluminum ripæ vocantur, quòd aquarum fluctus eò soleant ire, proficisci, ventóque pulsi deferri. Pind. Isthm. Ode 1. 439. 3.

Ὀγχηστιαισί τ' αἰόνεσσι.—

Onchestiisq; ripis.—

Consule Ὀγχήστιος, & Græca scholia.

Ἀκᾶ. Poet. aduerbium Doricè formatum ab ἀκῇ, verso η in α, & ι sublato. συνωνύμως & ἀκὴν dicitur, pro cōmunibus σιωπῇ. σιγῇ, σῖγα, ἡσύχως, ἠρεμαίως, vel ἠρεμαίως. Tacitè, placidè, quietè, cum silentio. Sic autem hæc formantur, Ἀκή, ῆς. ἡ. poet. & minus vsitatum, pro comm. σιγή, ῆς. ἡ. σιωπή, ῆς. ἡ. Silētium. componitur ex α priuante particula, & verbo χαίνω, Hio. as. ate. μ. χανῶ. & cæt. Hinc ἀχή, & Ionicè verso χ in κ factum ἀκή, & Dor. ἀκά, ᾶς. ἁ. Qui enim silent, illi tenent os clausum, & pressum, ac proinde non hiant, nec os apertum habent, vt illi, qui loquuntur, & qui formandorum, ac proferendorum verborū causa per vices os aperiunt. Huius nominis datiuus ἀκῇ sæpe apud poetas, vt alia multa nomina, pro aduerbio sumitur. vt supra declaratum. Sed Dor. η in α mutatur, & ι tollitur. Pro eodem dicitur & in accusatiuo ἀκὴν, vt δὴ χλὴν, ἀκμὴν, & alia sexcenta: sed tūc videtur esse τῆς κατ' ὑπερθέσιως ἔμφασις. Eustathius,

Ἀκὴν ἔχειν, τὸ ἀκὴν ἡσυχίαζ σιωπῇ, σιωπᾷν. Ita tacere, vt ne hies quidem.

Quum

Quum autem ἀκὴ significat τὴν αἰχμὴν, τὴν ἀκωκὴν, καὶ τὸ στόμωμα τοῦ σιδήρου, id est, cuspidem, aciem, & acumen ferri, tunc verò deducitur ab ἥκω, venio, peruenio, penetro vi. de ἥκη, & verso priore η in α breue, mutatóque aspero in tenuem, factum ἀκὴ, ῆς. ἡ. Vnde Latina vox *Acies, aciei*. Pindarus Pythiorum Ode 4:250.

Ὧς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾷ

δ' ἀνταγόρευσε καὶ Πελίας.—

Sic vtiq; loquutus est [Iason.]

Placide verò respondit & Pelias:

Græca scholia, οὕτως εἶπεν ὁ Ἰάσων, ὁ δὲ Πελίας ἠρέμα, καὶ ἡσύχως ἀντεπεκρίθη αὐτοῦ. Illud ἀνταγόρευσε, si Doricum dicas mutato η in α, τὸ α longum habebit à communi ἀντηγόρευσε; si neglectum est temporale incrementum, τὸ α breue erit.

Ἀκαμαντολογχᾶν. Genit. plur. 1. declin. simpl. Dor. formatus, pro comm. poet. ἀκαμαντολογχῶν. deducitur à recto singul. Dor. ἀκαμαντολόγχας. α. ὁ. pro comm. ἀκαμαντολόγχης. ου. ὁ. ὁ ἀκάμαντος, ἤγουν ἀκαμάτος κατὰ τὴν λόγχην, τουτέστι κατὰ τὰς μάχας, ὁ πολεμικώτατος. Infatigabilis - hasta. Qui nulla pugna defatigari potest. Bellicosissimus. Pind. Isthm. Ode 7. 477. 2.

Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν.

[*Propter homines*] *satos infatigabiles-hasta.*

Ἀκαμαντομάχης. ου. ὁ. Poet ὁ ἀκάμαντος, ἤγουν ἀκάματος, καὶ μὴ κάμνων μαχητής. ἢ ὁ τῷ τῆς μάχης καμάτῳ, κόπῳ, καὶ πόνῳ μὴ πονούμενος. Infatigabilis pugnator Vel, Qui pugnæ labore non fatigatur. Pindarus Pythiorum Ode 4:252. 9.

Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι.

Iouis filii tres infatigabiles pugnatores.

Ἀκαμαντόπους: ὁ ποδός. ὁ. Poet: nomen, quod in vulgatis Lexicis non inuenitur. ὁ ἀκάμαντας. ἀκαμάτοις, τοῖς καμάτοις, τοῖς πόνοις δαμᾶσθαι μὴ δυναμένους πόδας ἔχων. Qui pedes habet indefessos, indefatigatos, infatigabiles, qui laboribus domari, fatigarique nequeũt. Pindarus Olymp. Ode 3. pag. 30. v. 1.

—ἀκαμαντοπόδων

Ἵππων.—

—*Infatigabilium*

Equorum.— Vel,

Equorum indefessa-pedum celeritate-præditorum.

Idem Olymp. Ode 4. pag. 37. v. 2.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς
Ἀκαμαντόποδος.—
Vibrator altissime tonitrui
Pedibus-infatigabilis.
Ode quinta, pag. 40. v. 6.
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας.—
Indefessiq; pedibus vehiculi.
Ἄκαμπτος. ου. ὁ. & ἡ. Comm. idē ac ἀκαμπὴς. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Inflexibilis. Infrangibilis. Qui flecti, frangique nequit. Infractus. Compos. ex α priuantis particula, & nomine verbali καμπτὸς. οῦ. ὁ. Quod à κάμπτω. μ. κάμψω. & cæt. de quo vulg. Lex. Pind. Isthm. Ode 4. 458. 7.
—ψυχὰν ἄκαμπτος.
—*animo inflexibilis, [infractus.]*
Ἀκέομαι. Poet. à communi ἀκέομαι inserto ι factū. Medeor. Curo. Sano. Deducitur ab ὁ κος, ἄκεος. εος. τό. Remedium. Curatio. Medicina, quæ curandi, sanandiq; causa prębetur alicui. Pindarus Pythiorum Ode 9. 307. 7.
—ἀειδῶν
Δίψαν ἀκειόμενον.
—*carminum*
Sitim curantem.
[i. dum canendo sum defessus, atque sitibundus]
Ἀκειρεκόμας. α. ὁ. Poet. nomen Doricè formatum pro cōm. ἀκειρεκόμης. ου. ὁ. Idem ac poet. & Æol. ac Dor. ἀκερσεκόμας. α. ὁ. pro ἀκερσεκόμης. ου. ὁ. De quo suo loco. Compos. autē est vtrumque ex α priuāte particula, & verbo κείρω. tōdeo, & nomine κόμη. ης. ἡ. Dor. κόμα. ας. ἁ. Lat. Coma. Qui nō habet comam tonsam. Comam intonsam habens Intonsus. Pind. Isthm. Ode 1. 436. 1.
Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον.
Et intonsum-coma Phœbum.
Ἀκέρδεια. ας. ἡ. Poet. & Pindaricum vocabulum, pro cōmuni βλάβη. ης. ἡ. Damnum. Propriè significat nō quæstū. Componitur ex α priuante, & nomine τὸ κέρδος. εος. ους. quæstus. Pind. Olym. Ode 1. pag. 7. 13.
—ἀκέρδεια λέλογχε
Θαμινὰ κακαγόρως.—
—*Damnum sortitur*
Sæpe maledicos.—
id est, Maledici sæpe propter suam maledicentiam nō solùm nihil lucrantur, nullum quæstum faciunt: sed etiam magno damno mulctātur. κακαγόρως verò Doricè dictum, pro comm. κακηγόρους.
Ἀκερσεκόμας. α. ὁ. Poet. Æol. & Dor. pro comm. poet. ἀκερσεκόμης. ου. ὁ. compositum ex α pri-

α privante particula, & verbo κείρω, tondeo, cuius fut. comm. est κερῶ, & Æol. κέρσω. ἀόρ. α. ἔκερσα. ας. ε. & nomine κόμη. ης. ἡ. vnde Dor. κόμα hinc Latinum, Coma, æ. crinis. capillus. Qui non habet capillos tonsos. Intõsus. Pindarus Pythiorũ Ode 3. pag. 217. v. 7.

Πρόσθεν ἀκερσεκόμα μιχθεῖσα Φοίβῳ.

Prius intonso mixta Phœbo.

Ἄκεσμα. τος. τό. Poet pro cõm. ἄκεσις. ιος. ἡ ἴασις. ιος. ἡ. θεραπεία. ας ἡ. Remedium. Curatio: Sanatio Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 274. 10.

Ὅ & βαρειᾶν νόσων

Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι, &

Γυναιξὶ νέμει.—

Qui etiam grauium morborũ
Remedia viris, &
Mulieribus dat.—

Βαρειᾶν] Dor. pro comm. βαρειῶν.

Ἀκινήτα. ας. ἁ. Poet. & Dor. pro comm. sed poet. ἀκινήτη. ης. ἡ. pro quo frequẽtius legas ἀκίνητος. ο. ε, & ἡ. Dicitur autem vt ἀθανάτη, pro quo legitur ὁ & ἡ ἀθάνατος. Idem & in multis aliis apud poetas factum reperias. Immobilis. Immota. Pindarus Olympiorum Od. 9. p. 86. v. 3.

—οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον,

Βρότεα σώμαθ' ᾇ κατάγει

Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν

Θνασκόντων.—

—*Nec Pluto immotam habebat virgam,*
Mortalia corpora quâ deducit
Cauum ad vicum
Morientiũ. [i. ad Inferos.]—

Sed illud hic obseruandum, Virgam, quam cæteri poetę soli Mercurio tribuunt, ipsi quoque Plutoni à Pindaro tribui. Homerus Iliados Ω. 936. de hac virga, quã Mercurius gestasse fertur, hæc scribit,

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει

Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε & ὑπνώοντας ἐγείρει.

Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.

Idem Odysseæ Ω. eandẽ virgam longè melius in ipso libri principio statim describit his verbis,

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο

Ἀνδρῶν μνηστήρων. ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν

Καλὴν, χρυσείην. & cæt.

Quem Homeri locum Virgilius feliciter expressit Æneidos lib. 4. 197. vbi de

Mercurio dicit,

Tum virgam capit. Hac animas ille euocat Orco
Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit:
Dat somnos, adimitque, & lumina morte resignat.
Illa fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila. & cæt.

Idem tamen Pindarus & ipse Pythiorum Ode 4.p.253.v.6. Mercurio virgam istam, eamque auream tribuit, ideóque Mercurium Ἑρμᾶν χρυσόρραπιν appellat, i. qui virgam auream gestat. Huius virgæ formam habes Satur. lib.1.cap.19. Cōsule & Homeri hymnum in Mercuriū. pag. ex H. St. typ. 810. Hui⁹ etiam meminit Horatius Carminum lib.1. Ode 10.

Tu pias letis animas reponis
Sedibus, virgáque leuem coerces
Aurea turbam, superis Deorū
Gratus, & imis.

Ἀκλάρωτος. ω. ὁ, & ἁ. Dor. pro comm ἀκλήρωτος. ου ὁ, & ἡ. Exors. exortis. expers sortis. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 67. v. 10.

Καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον θ' ἁγνὸν θεόν.

Etenim ipsum regionis exortem reliquerant castum Deū.

Ἄγναμπτος. ου. ὁ & ἡ. Poeticum. pro quo frequentius inuenias ἀγνάμπτος. ὁ ἄγναμπτος. ὁ μὴ καμπτὸς, ἢ ὁ μὴ κάμπτεσθαι δυνάμενος. Inflexibilis. Qui nō est flexus, aut qui flecti nequit. Quid sit γνάμπτειν, quid γναμπτὸν, & ἐπιγνάμπτειν, docet Eustathius, & Magnum Etym. aliud verò est τὸ ἄγναπτον, καὶ τὸ γνάπτειν. Vide apud eosdē. Pindarus Pythiorum Ode 4. 241. 4.

—βουλαῖς ἀγνάμπτοις.
—*consiliis inflexibilibus*, [immutabilibus.]

Sic & Virgil. ad animum refert interdum verbum *Flecto.* Æn. lib. 7. 285. 2.

Flectere si nequeo superos, Acheronta monebo.

Ἀκοά. ᾶς ἁ. Dor. pro comm. ἀκοή. ῆς. ἡ. & φήμη. ης. ἡ. Rumor. Fama. Res, quæ de aliquo auditur. Pind. Pyth. Ode 1. pag. 199. v. 8.

Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις.

Si modo amas famā dulcē audire semper, ne defatigeris nimium sumptibus.

Ἀκοίτας α. ὁ. Poet. & Dor. pro cōm. poet. ὁ ἀκοίτης. ου. ὁ. ὁ σύνευνος ἀνήρ. ὁ τῆς αὐτῆς κοίτης, εὐνῆς, & λέχους μέτοχος. Eiusdem cubilis, lectiq; particeps Maritus.

tus. Vt ἄκοιτις. ἀκοίτιδος. ἡ. Vxor. Eadem est etymi origo, & causa. τὸ α nunc non priuationem: sed congregationem significat, & idem valet ac ὁμοῦ, simul, vnâ, quòd maritus in eodem lecto cũ vxore cubet, ac dormiat. Eustath. ideo vertit ὁμόκοιτος. Pind. Nem. Ode 5. 372. 6.

—πίσαισ' ἀκοίταν.

—cum [vxorem] persuasisset marito.

Ἄκορος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ἀκόρητος. ου. ὁ, & ἡ. ἄπληστος. ου. ὁ, & ἡ. Insatiabilis Inexplebilis. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256. 6.

ἄκορος εἰρεσία.

Insatiabilis remigatio.

Ἀκούοντι Dor. pro comm. ἀκούουσι. Audiunt. Pindarus Pythiorum Ode 5, 178. 8.

Ἀκούσαις. Æolicè. pro comm. ἀκούσας. Qui audiuit. Audiens. Cùm audisset. Pindarus Pythiorum Ode 4. 248. 6.

Ἄκραντος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. pro comm. ἀτέλεστος. ἄκραντον τὸ μὴ κραντὸν, ἢ κραίνεσθαι μὴ δυνάμενον, τουτέστι τὸ μὴ τετελεσμένον, ἢ τελεσθῆναι μὴ δυνάμενον, τὸ ἄλιον, τὸ μάταιον, τὸ ἄκυρον. Imperfectum. Quod non est perfectum, aut quod perfici non potest. Irritum. Vanũ. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 27. v. 4.

Ἄκραντα γαρύετον.

Irrita garriunt.

i. Inanes, & irritos clamores edunt. Ea garriũt, & loquaciter effutiunt, quę ad nullũ certum exitũ perduci possunt. Eodem modo & Æschylus ἐν χοηφόροις. pag. 261. dixit

—κωφοῖς αὐτῷ, καὶ καθεύδουσιν μάτην

Ἄκραντα βάζω.—

Pyth. Ode 3. 218. 6. ἀκράντοις ἐλπίσιν. *Irrita spe.*

Ἀκρόσοφος. ου. ὁ. Poet. & Pind. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Summè-sapiens. Qui ad summũ sapientiæ culmen est progressus. Sapiẽtissimus. Pind. Olymp. Ode x1. pag. 108. v. 3. Græcus schol. τὸ ἀκρόσοφον vertit, τὸ ἐπ' ἄκρον ἰόντα σοφίας. Rectè.

Ἀλαλά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. poet ἀλαλή. ῆς. ἡ. ὁ στρατιωτικὸς ἀλαλαγμός. Militaris clamor, & vociferatio, in qua exauditur repetitio syllabarum λὰ, λὰ, & ἀλαλὰ, quæ partim terroris incutiẽdi causa hostibus, partim adhortationis gratia, qua nos ipsos, aut nostros ad rem fortiter gerendam adhortamur, à no-

bis in ipso prælio, vel quum acies incipiunt concurrere, solet edi. Magnum Etymol. 55.

Ἀλάλη ὁ θόρυβος, καὶ ἡ ἄναρθρος φωνή. παρὰ τὴν ἄλα τὴν ἀεὶ ἠχοῦσαν, ἄλη, καὶ διπλασιασμῷ ἀλάλη. ἐξ οὗ ἀλαλάζω, καὶ ἀλάλαγμα, καὶ ἀλαλητὸς, ὁ θόρυβος, παρὰ τὴν ἀλαλὴν, ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ λαλεῖν, ἢ κατ' ἐπίτασιν, οἷον ὁ πολύλαλος ἄχλος. καὶ ἀλαλάζειν, τὸ ἐν μάχαις λέγειν παρὰ τὸ λῶ τὸ λαλῶ. ἐν παράγωγον λάζω, καὶ διπλασιασμῷ λαλάζω, καὶ [πλεονασμῷ τοῦ α,] ἀλαλάζω. Suidas,

Ἀλαλαγμὸς, ἐπινίκιος ὕμνος, ἢ φωνὴ ὑπὸ τῶν θαρραλεωτέρων κατὰ τῶν δειλιώντων. ἀλαλαγμὸς οὖν ὕψωμα φωνῆς καὶ ἀλαλάξατε, κροτήσατε. Isthm. Ode 7. 477. 4.

ἐξ ἀλαλᾶς.

ex bellico tumultu.

Ἀλαλατός. οῦ. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἀλαλητός. οῦ. ὁ. ὁ θόρυβος. ου. Tumult⁹. Strepitus. Eustath. ἀλαλὴ, καὶ δωρικῶς ἀλαλά. ὁ στρατιωτικὸς ἀλαλαγμός. καὶ ἀλαλητὸς, ὁ θόρυβος, οἱονεὶ ὁ μεγαλαλητός, καὶ ἀλαλητὸς ἡ φωνὴ, καὶ ὁ στρατιωτικὸς ἀλαλαγμὸς, ὅ ἐστιν ἡ περὶ τῆς μάχης βοή. At ἀλάλητος προπαροξυτόνως, ὁ ἀνεκφώνητος, Inenarrabilis. Pindarus Pythiorum Od. prima, pag. 196. v. 14.

—ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἴχῃ
Ναυσίστονον ὕβριν.—

—*Tyrrhenorúmque bellicus strepitus habeat*
Nauibus lugubrem [cladis] ignominiam.

Τυρσανῶν] Τυρσηνῶν, Τυῤῥηνῶν. Ναυσίστονον] τὴν ταῖς ναυσὶ στόνον, καὶ θρῆνον ἐπιφέρουσαν. τὴν θρηνώδη. *Quæ nauibus luctum, & lamentationem afferat, lugubrem, tristem.* Vide Ναυσίστονος.

Ἄλαλκε. Vel est tertia pers. singul. imperfecti, à grauitono ἀλάλκω, τὸ βοηθῶ μετὰ μέλους, cũ cantu, sonóque opem fero. Aliâs ἀποσοβῶ. ἀπωθῶ. ἀρκῶ. Abigo. Repello. Propulso. Arceo. Defendo. Imperfectum cõm. ἤλαλκον, ες. ε. Dor. verso η in α longum, ἄλαλκον. ες. ε. Quum verò neglectum est temporale augmentum, tunc τὸ α corripitur. Vel est 3. pers. singul. aor. 2. act. ἤλαλκον. ες. ε. ab ἀλαλκέω. ῶ. Vtrumq; poeticum est, & ab ἄλκω vel ab ἀλκέω. ῶ. repetita syllaba αλ, deriuatum, vnde ἀλκὴ, ῆς. ἡ. Robur. Fortitudo. Vis. Quanquam alii contrâ verbum ἄλκειν, & ἀλαλκεῖν ab ἀλκὴ nomine deductũ tradunt. Pindarus Nem. Ode 4. 364. 2.

Ἄλαλκε δὲ χείρων.

Defendit autem [ipsum] Chirō.

Iam enim τὸ ἀλαλκεῖν Græca scholia vertunt σώζειν. Ea consule. Sed siquis hanc interpretationem admittere nolit, dices locum ita accipiendum, ὁ δὲ χείρων ἄλαλκε, καὶ ἤρκεσε, τουτέστιν ἀπεσόβησεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν κίνδυνον. i. *Sed Chiron ab ipso periculū propulsauit.*

Ἀλάτας. α. ὁ. Dor. pro comm.

Ἀλήτης. ου. ὁ. Viri propriū nomen. Pindarus Olympiorū Ode XIII. pag. 112. v. 6.

Υ̓́μμιν δὲ παῖδες Ἀλάτα.—

Vobis autem [ô] filii Aletæ.—

[i. ô Corinthii. Aletes enim vnus de Herculis posteris fuit, qui coloniæ dux, & princeps Corinthum tenuisse fertur. Varias hac de re scriptorum sententias cū apud alios, tum apud Græcum Pindari Scholiastem vide.

Ἀλέγειν. Poet. verbum quod præter vulgatas significationes accipitur etiam pro καταλέγειν, ἀριθμεῖν, καὶ ἐν τινι ἀριθμῷ τιθέναι. i. *Recensere, numerare, & in aliqua numero ponere.* Pindarus Olympiorum Ode 2. pag. 26. v. 3.

Πηλεύς τε, καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται.

Peleúsq;, & Cadmus inter hos recensentur.

Compositum autē hoc verbum ex α particula congregante iam & intendente, & verbo λέγω, quod sæpe φροντίζω significat, vnde λόγος, ἡ φροντίς, cura, solicitudo. Quamobrem ἀλέγειν proprie significat adhibita cura numerare, recensere. Consule Magnum Etym. pag. 58. 43. in Ἀλέγω.

Ἀλέγων Cum accusat. Pind. Ol. Ode XI. pag. 107. v. 11.

—Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.

—Locrorum gentem curans, [i. accuratè celebrans.]

Ἀλεῖος. ου. ὁ. Dor. pro comm. Ἠλεῖος. ου. ὁ. Eleus. Pind. Isthm. Ode 2. 447. 2.

Ζηνὸς Ἀλείου.

Iouis Elei.

Quinam autē dicerentur Ἠλεῖοι, docet Eustath.

Ἀλεκτήρ. ῆρος. ὁ. Poet. vocabulum κατὰ συγκοπὴν formatum ex ἀλεξητήρ. ῆρος. ὁ. Propulsator. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 216. v. 7. vocat Æsculapium

Ἥρωα παντοδαπᾶν ἀλεκτῆρα νούσων.

Heroem omnigenorū propulsatorem morborum.

παντοδαπᾶν) Dor. pro comm. παντοδαπῶν.

Ἀλεκτρᾶν. Gen plur. 2. declin. nom. simpl. Dor. formatus, pro comm. Ἠλεκτρῶν. Subauditur autem πυλῶν. Pind. Isthm. Ode 4. 459. 7.

— Ἀλεκτρᾶν ὑπέρθεν.

— *Electras supra [portas.]*

Ἠλέκτρας πύλας & Euripides in Phœnissis, & Æschylus in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις inter Thebanarum portarum nomina recenset.

Ἀλεξιβιάδας. ὁ Ἀλεξιβίου παῖς Κάρρωτος. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 273. 2. Consule Græca scholia.

Ἀλεξίμβροτος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ ἀλέξων, & ἀπωθῶν ἀπὸ τῶν βροτῶν τὰ κακά. Propulsans ab hominibus mala. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 277. 7. ἀλεξιμβρότους πομπὰς vocat pompas ab hominibus mala propulsantes. Nem. Ode 8. 402. 8. ἀλεξίμβροτον λόγχαν appellat lanceam propulsatricem mortalium, quòd ea milites vtantur, vt mortales, hostes, à se propulsent.

Ἀλευάδαι παῖδες. οἱ τοῦ Ἀλεύα παῖδες. Pindarus Pythiorũ Ode x. 310. 8. Aleuæ posteri. Vide Græca scholia.

Ἀλίβατος. ου. ὁ & ἁ. Dor. pro cõ. ἠλίβατος. ου. ὁ, & ἡ. Altus. Excelsus. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 53. v. 1.

Πέτραν ἀλίβατον Κρονίου.

Rupem excelsam Cronii.

Eustath.

ἠλίβατος πέτρα, οἱονεὶ ἠλιτόβατος, παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, ἢ ὁ ψιλοῦται ἡ λέξις. ἢ παρὰ τὸ ἐπὶ τοιαύτας πέτρας πρῶτον ἐπιβαίνειν τὸν ἥλιον, ἢ καὶ δασύνοιτ' ἄν. ὁ ἠλίβατον κακὸν ἐν ἴσῳ τῷ πλατεῖ, ὅ ἐστι μέγα.

Græcus Scholiastes Pindari, Πέτραν ἀλίβατον] τὴν ὑψηλήν. ἐφ' ἧς ὁ βαίνοντα ἐστιν ἀλιτεῖν διὰ τὸ ὕψος. ἢ ἐφ' ἧς ἀνατέλλων πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει.

Ἀλιερκής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Qui mari tanquam quodam septo coercetur, & vndique cingitur. Poeticum vocabulũ, quod modò passiuè sumitur. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 75. v. 4.

Καὶ τάνδ' ἀλιερκέα χώραν.

Et hanc mari cinctam regionem, [scil. Insulam Æginã.]

Sic & Isthm. Ode 1. 436. 3.

— ὁ τὰν ἀλιερκέα Ἰσθμοῦ Δειράδα. —

— *& mari-vallatum Isthmi Iugum.* —

Modò ponitur actiuè, Pind. Pyth. Ode 1. 190. 3.

Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι.

Et littora, quæ supra Cumam ma-

mare coercent.

Ταί) αἱ. Κύμας) κύμης. ἁλιερκέες) τ̃ ἁλὸς ἕρκος ὄσαι, ἢ τὴν ἅλα ὡς ἕρκει τινὶ κωλύουσαι ἢ συνέχουσαι. Littota enim ſunt quaſi ſeptum quoddam, quod intra ſuum alueum mare continet,& coercet, ne exundet.

Α᾽λίθιος. ου. ὁ. Dor. pro comm. poet. ἠλίθιος. ου. ὁ. Stultus. Fatuus. Mente captus. Magnũ Etymol. 427. 53.

Ἠλίθιος, ὁ ἀνόητος, ἢ μωρός. παρὰ τὸ ἅλιον, τὸ μάταιον. ἐκ τοῦ ἅλιος οὖν, ἁλίιος, ἢ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἀλίθιος, ἢ ἠλίθιος. ἢ παρὰ τὸ ἤλιθα ἐπίρρημα, ὁ πάντα χύδην ποιῶν, ἢ ἀδιακρίτως. ἢ παρὰ τὸ λίθος, πλεονασμῷ τοῦ α. Æ. P.

ἠλίθιος, ὁ λίθου δίκην λίαν ἀναίσθητος. Qui lapidis inſtar eſt valde ſtupidus ſenſûque carens. Hîc τὸ α vim intendẽtis habet. λίθος, lapidem ſignificat, omni ratione ſenſûque carentem. In compoſitionem τὸ α in η mutatum, Doricè verò τὸ η in α. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 217. v. 2.

——χόλος
δ᾽ οὐκ ἀλίθιος
Γίνεται παίδων Διός.——
——*Ira*
verò non vana
Eſt filiorum Iouis.——

Græca ſcholia. ἡ δὲ ὀργὴ τῶν τοῦ Διὸς παίδων οὐκ ἔστι ματαία, ἀλλὰ δυνατὴ πληρῶσαι [ἅπερ ποιεῖν ἐπιθυμοῦσιν.]

Α῞λιξ. ἅλικος. ὁ. Dor. pro comm. poet. ἧλιξ. κος. ὁ. Coæuus. Eiuſdem ætatis. Pind. Olym. Ode 1. pag. 9. v. 2.

ἁλίκεσσι συμπόταις.
coæuis compotoribus.

Aliâs dicitur ὁμῆλιξ, ętate par. coætaneus. ἁλίκεσσι verò datiuus eſt plur. Ionicus, & poetic⁹ à nominatiuo plur. ἅλικες addito ι, & metri cauſa geminato σσ. Idem Pyth. Ode 3. pag. 217. v. 11.

——ἅλικες
Οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
Ἑ᾽σπερίαις ὑποκου-
ρίζεσθ᾽ ἀοιδαῖς.——
——*coætanea*
Vt virgines ſociæ ſolent [in]
Veſpertinis, iuuenilibus- iocis-
di-
cere, cantibus.——

Pyth. Ode 4. 254. 11.

Α῞λιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
Coætaneis inuenire cum aliis.

Α῞λιος. ω. ὁ. Dor pro comm. ἥλιος. ου. ὁ. Sol. figuratè verò ponitur interdum pro die, quem ſol ſuo lumine procreat. Pindarus Olympiorũ Ode XIII. pag. 115. v. 4.

——ἁλίῳ ἀμφ᾽ ἑνί.——

— *sole in vno*,[i. vno, eodémque die.] —

Ἁλίπλαγκτος.ν.ὁ, & ἡ. Poet. ὁ ἐν τῇ ἁλὶ πλαζόμενος, εἴτε πλανώμενος. Mariuagus. In mari vagans, & errans. Pindarus Pythiorum Ode 4. 233.6.

φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάγ-
κτου ποτὶ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
Ἀστέων ῥίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον,
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Dico enim ex hac insula Theræ] marinaga
terra Epaphi filiam[Libyam,] vrbium radicem plantaturam esse, curæ mortalibus futuram, Iouis in Ammonis fundamentis,[i. templis.] Æ.P.

φημὶ γὰρ ἐκ τῆς δε τῆς γῆς τῆς ἁλιπλάγκτου, δηλονότι τῆς Θήρας νήσου, τῆς ἐναλίου οὔσης, & διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττομένης. Consule & Græca scholia, & Eustat. ἐν τῷ πλαγκταὶ πέτραι. Item ἐν τῷ Πλάγχθη. Item in Πλάζειν. Sunt tamen qui vertunt ἁλίπλαγκτος, ὑπὸ τῆς ἁλὸς πλαγκτός, ἤγουν πληκτός, πεπληγμένος, i. à mari percussus. Quod epithetum insulis optimè conuenit, quæ marinis fluctibus vndique percutiuntur. Quod vocabulum πλαγκτὸς, ita formatum videtur, πλήσσω, communiter, percutio, ferio, pulso, Atticè πλήττω, Dor. πλάσσω.μ.πλάξω.εις.ει. vel πλαξῶ.εῖς.εῖ.σω.σω. πέπλαγμαι.ξαι.κται. Hinc verbale πλακτὸς, οῦ. vel ὁ. & (vt vocabulum sit sonantius) inserto ν, quod ob sequēs κ, versum est in γ) factum πλαγκτός. Vel à verbo πλάζω, quod Tarentinorum lingua dicitur, pro Dorico πλάσσω, mutato gemino σσ in ζ, vt αἰάζω, pro ἀνάσσω, πεσζω, pro πεσσω, formatum futurum πλάξω, & perf. pass. πέπλαγμαι.ξαι.κται. vnde verbale πλακτὸς, vnde τὸ πλαγκτὸς deductum, vt antè declaratum. Ἐπάφοιο κόραν] τὴν ἡρωΐδα Λιβύην, ἀφ' ἧς & ἡ χώρα ὁμώνυμος. Consule Græca scholia. Ἀστέων ῥίζαν] τὴν Κυρήνην, τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀπολλωνίας, & τῆς Τευχείρας πόλεων. His autem de rebus consule Dionysium de situ orbis pag. 31. & 32. vbi Græcus scholiastes interpretatur hunc versum,

Κυρήνη τ' εὔιππος, Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Item Græca Pindari scholia, Pausaniam ἐν τοῖς Λακωνικοῖς. pag. 100.10. Item ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς. pag. 294.6. Item Strabonem τῶν γεωγραφικῶν lib. 1. 34.34. Et Herodotum lib.

2 pag. 60, & 67. & 69. In his enim omnib⁹ multa reperies, quæ maximam huic Pindari loco lucem afferēt. Sed veram horum verborum, ἀστέων ῥίζαν, interpretationem ipsemet Pindarus nobis suppeditat pag. 234. vbi sic loquitur,

Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγάλαν πολίων ματρόπολιν
Θήραν γενέσθαι.——

Illud auguriũ efficiet magnarum vrbium metropolin esse Theram.

Græca scholia,

Κεῖνος ὄρνις] ἐκεῖνο τὸ σύμβολον, ἐκεῖνος ὁ οἰωνὸς, τουτέστιν ἡ βῶλος (τὸ γὰρ ὄρνεον, ἐπὶ τῆς βώλου λαμβάνουσι) παρασκευάσει τῶν μεγίστων πόλεων μητρόπολιν γενέσθαι τὴν Θήραν. ἀπὸ γὰρ ταύτης ἡ Κυρήνη ἀνακτίζεται. Ergo locus hic Græcorũ scholiorum cum superiore, qui extat pag. 233. in ἀστέων ῥίζαν, acerrimè pugnat, ipsiq; veritati repugnat. Quamobrem lector hanc αἰτιολογίαν obiter obseruabit, & superioris erroris emendationẽ cum ex ipso poeta, tum ex Græcis scholiis petet. Si quis tamen vtrumque locũ conciliare velit, probabili coniectura fretus fortasse diceret, τὴν μὲν Θήραν τῆς Κυρήνης γενέσθαι μητρόπολιν, τὴν δὲ Κυρήνην τῆς Ἀπολλωνίας, καὶ τῆς Τευχείρας, ὥστε δικαίως τὴν Θήραν μεγάλων πόλεων γενέσθαι μητρόπολιν. Sophocles verò in Aiace μαστιγοφόρῳ. 36.3. ἁλίπλαγκτον Σαλαμῖνα vocat, quæ erat in mari vago, inconstanti, & incerto. Cur? Ob ventorũ incertos flatus, qui fluctus in aquis excitant, nauésque variis agitant modis. Consule Græcũ Sophoclis scholiastem. Haud enim mariuagam hanc insulam fuisse constat. Vel ἁλίπλαγκτον dicit τὴν τῆς ἁλὸς κύμασι πληττομένην. Vide supra.

Ἆλις. δος. ἁ. Dor. pro comm. Ἦλις. δος. ἡ. Vrbs Peloponnesi, Elis. dis. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 10. v. 16.

Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἆλιν.——

Me verò in velocissimis transmitte curribus Ad Elin.——

Ἀλιτόξενος. ὁ. ὁ καὶ ἡ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis lexicis non extat. ὁ εἰς τοὺς ξένους ἀλείτων, καὶ διαμαρτάνων. Qui in hospites peccat. Pindarus Olympiorum Ode x. pag. 96. v. 6.

Ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

Reprehensionem peccãtem-in-hospitem.[pro, ob peccatum admissum in hospitem.]

Ἀλκά.ᾶς.ά. Dor. pro comm. poet. ἀλκή.ῆς.ή. comm. verò, ῥώμη.ης.ή. ἀνδρεία.ας.ή. Robur. Fortitudo. Strenuitas. Interdum verò sumitur pro ἀλκήεις. ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος στρατὸς, vel, ἀλκήεσσα, ῥωμαλέα, ἀνδρεία δύναμις. i. Robustus, validus. strenuus, fortis exercitus. Pindarus Nemeorũ Ode 3. 350. 8.

Καί ποτε χαλκοτόξων Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν

Ἕπετό οἱ.—

Et olim [Telamon, vel, Peleus] ipsum [Herculem] sequutus-est ad strenuitatem, [ad strenuum exercitum] Amazonũ areos-arcus-habentium.

Vide Græca scholia.

Ἀλκά. ᾶς. α. Dor. pro comm. poet. ἀλκὴ ῆς.ή.ἡ βοήθεια. Auxilium. παρὰ τὸ ἄλκω. ἄλξω. τὸ βοηθῶ. Auxilior. Opem fero. Ἴαμα. Ἴασις. κακοῦ πευστήριον ἄκος. Remedium. Mali propulsatorium remediũ. Remediũ, quod mala propulsat, atque sedat. Pind. Nem. Ode 7. 396. 15.

—βροτοῖσιν ἀλκὰν

Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.

—mortalibus remedium Difficultatum, [rerúmq; asperarum,] difficilem exitũ habentium frequenter dare.

Ἀλκάεις. άεντος. & per cõtract. ᾶντος. ὁ. Poet. & Dor. à cõm. poet ἀλκήεις. ήεντος vnde verso Doricè η in α, factum ἀλκάεις. άεντος. factáque crasi τοῦ α, & τοῦ ε in α, formatũ ἀλκᾶντος. & cæt. Strenuus. Fortis. ἀλκὴ enim ἀλκῆς. ή. Strenuitas. Fortitudo. Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 275.4.

—ἀλ-

καῖντας Ἡρακλέος

Ἐκγόνους.—

—for-

tes Herculis

Posteros.—

Ἀλκαΐδης. ου. ὁ. ὁ τοῦ Ἀλκαίου παῖς. Alcaides, Alcæi filius Apud Pindarum Olympiorũ Ode 6 pag 53. v. 6. Hercules vocatur

—σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν,

τουτέστιν Ἀλκαϊδῶν, i.

—nobile germen Alcaïdarũ.

Hoc autẽ συνεκδοχικῶς à poeta dictum, ἀντὶ τοῦ Ἀλκαΐδου, δηλονότι τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὃς ἦν Ἀλκαίου παῖς. Consule Græca Pindari scholia. Eustath. Ἀλκαΐδης, ὁ Ἀλκαίου υἱός. Ἀλκείδης δὲ, οὐ παρὰ τὸ Ἀλκαῖος, ἀλλὰ παρὰ τὸ Ἀλκεύς, έως εἰ ἔτι. Idẽ,

Ἀλκαῖος,

Ἀλκαῖος, πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἡρακλῆς, παρὰ τὴν ἀλκὴν, ὃ σημαίνει τὴν ἀνδρείαν, ὅθεν κατὰ παραγωγὴν ἀλκαία. ας. ἡ.

Ἀλκμαιονίδαι. ῶν. οἱ. per ο, pro quo frequentius per ω. ab Ἀλκμαίων. ωνος. ὁ. correpto metri causa ω. Sic & in Græcis scholiis, Ἀλκμαίονος nomē, & Ἀλκμαιονιδῶν per ο scriptū sæpius legas. Pind. Pyth. Ode 7. 285. 2.

Ἀλκμάν. ᾶνος. ὁ. idem ac Ἀλκμαίων. ωνος. ὁ. Pindarus Pythiorum Ode 8. 291 11.

Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα.

Alcmanem in clypeo quatientē [draconem video.]

Consule Græca scholia. Eustath. Ἀλκμὰν, ὅτι οὕτω καλεῖ Πίνδαρος Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου υἱὸν, ὡς ἐν Ἀμυθάονα τὸν Ἀμυθάονα. Quod κατὰ συγκοπὴν factum videtur. Idem eadem Ode 292. 10.

Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω.

Alcmanem coronis peto.

Ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι. Pind. Pythiorum Ode 4. 243. 11. Dor. dictum, pro cōm. poetico, ἀλλήλοισιν ἀμειβόμενοι. q. d. ἄλλοι ἄλλοις ἀμειβόμενοι, τουτέστιν ὑποκρινόμενοι. Vel, οἱ ἀλλήλοις ἀμειβόμενοι, τοὺς λόγους δηλονότι. Inter se verba permutantes. ὁμιλοῦντες. ὁαρίζοντες. ἐν ἑαυτοῖς διαλεγόμενοι. Inter se colloquētes. Est enim quædam colloquii περίφρασις, in quo verborum quandam permutationem faciūt, qui inter se colloquuntur, siue disputent & alii quæstiones proponant, alii ad eas propositas respondeāt, siue res aliquas alternis vicibus narrent, aut audiant. Vide Ἀμείβεσθαι. Pythiorum Ode 4. 258. 18.

Γλυκὺν ἀλλάλοισι μῖξαι [γάμον.

Dulces inter-se iūgere nuptias. [Dulci nuptiarum vinculo iungi. Iucundo coniugio coniungi]

Ἀλλαλοφονία. ας. ἁ. Dor. pro comm. ἀλληλοφονία. ας. ἡ. Mutua cædes. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 22. v. 5.

Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.

Interfecit ipsi [Oedipo] per mutuam-
cædem prolem Martiam.

Ἄλλαν. Dor. genit. plur. 2. declin. simplicium, pro cōm. ἄλλων. Aliarum. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag 84. v. 4.

—κεῖναι γὰρ ἐξ

Ἄλλαν. pro, ἐκεῖναι γὰρ αἱ ἡμίονοι ἐξ ἄλλων ἡμιόνων, τουτέστι παρὰ τὰς ἄλλας πάσας ἡμιόνους, vel ὑπὲρ

πάσας ταῖς λοιπαῖς. Vide Ι'κ, vel ἔξ.

Α'λλοτ' ἄλλα πνέων. Pindarus Nemeorum Ode 3.351.1.

Aliâs alia ſpirans. [i. ſui diſſimilis. Inconſtans. Aliâs alios ſpiritus gerens.]

Α'λοῦ.ῦ.ὁ. Dor. pro comm. ἧλος.ου.ὁ. Clauus. Pindarus Pythiorum Ode 4.241.2.

Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις; —

Quod verò periculũ validis adaman-
tis [Argonautas] alligauit clauis? Id eſt,

Quænam adeò grauis, & periculoſa neceſſitas eos ad hanc nauigationem ſuſcipiendam compulit? Græca ſcholia,

ποία ἰσχυρὰ, καὶ κινδυνώδης ἀνάγκη περόρμησε τοὺς Α'ργοναύτας;

Α'λπνιστος.ου.ὁ. vel (vt in aliis codicibus ſcribitur) ἄλπιστος.ου.ὁ. Poeticum vocabulũ, quod in vulgatis lexicis nõ reperitur. Pindarus Iſthm. Ode 5.463.6.

Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸ ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,
Εἴ τις εὖ πάσχων, λόγον ἐσλὸν ἀκούοι.

Duo verò ſola fouent ſuauiſſimum vitæ florem, cum felicitate florida, [ſcilicet,] ſi quis commoditatibus [vitæ, rebúſque ſecundis] fruens, bonum [de ſe ſparſum] rumorem audiat, [bene audiat, atque celebretur.]

Græca ſcholia, Δύο δέ τοι] τὸ εὖ πάσχειν, καὶ λόγον ἐσλὸν ἀκούειν, δύο ὄντα, ποιμαίνουσι, καὶ περιθάλπουσι τὸ ἀνέλπιστον τῆς ζωῆς ἄωτον, τουτέστι τὸ δυσέλπιστον, ὡς ἀπρόσωπον, τὸ κακοπρόσωπον. γράφουσι δὲ ἔνιοι τὸ ἄλπνιστον, τουτέστι τὸ ἥδιστον, καὶ προσηνέστατον. ταύτῃ τῇ γραφῇ καὶ τὰ τῆς ἀντιστρόφου συνᾴδει. ὁ δὲ νοῦς οὕτω: δύο δὲ μόνα τῆς ζωῆς κάλλιστα ἀπανθίσματα τυγχάνει. ἃ καὶ μόνα ποιμαίνει τὸ οἰκτρὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἀνθηρᾷ σὺν εὐδαιμονίᾳ, εἴ τις καλῶς πάσχων, καὶ ἀγαθῶν ἀνυμνηθεὶς ἀκούει λόγον. Sed antequã ad ἀλπνίστου, vel ἀλπίστου vocabulorum ἐτυμολογίαν accedamus, lector monendus eſt, in Græcis ſcholiis legi tanquam variam lectionẽ ἄλπνιστον, quod tamen in editione P. Stephani ſcriptum in ipſo textu legitur. Vnde veriſimiliter coniiciat quis Græcum Scholiaſtẽ in codicem incidiſſe, qui pro ἄλπνιστον, lectionẽ habebat ἄλπιστον, quam nonnulli codices vt bonam agnoſcunt, & ideo lectionis hanc varietatem addidiſſe. In iiſdem

Græcis

Græcis ſcholiis vocabulũm ἀπανίσματα de mẽdo videtur ſuſpectum. Quid hoc ſignificet, hoc ſaltem loco, non conſtat. Fortaſſe ἀπανθίσματα ſcribẽdum, quod ad vulgatam lectionem accedit quàm proximè, nec magna fit mutatio: ſed vnius tãtùm literæ θ fit additio. ἀπανθίσματα verò iam vocabuntur τὰ ἄνθη, καὶ ἄωτοι, vt Pindarus loquitur: Sed (vt ingenuè fatear) hæc τῶν ἀπανθισμάτων ſignificatio paulò durior, audacior, & ab vſu communi remotior erit. Verùm in deſperatis morbis aliquid audendum. Ipſum verbum eſt ἀπανθίζειν, de quo lexica. Nunc ad rem. Si ἄλπνιστον legas, dices, vt à nominibus adiectiuis ἡδὺς, γλυκὺς, ταχὺς, comparat. formatur ἡδύτερος, γλυκύτερος, ταχύτερος, & ἡδίων, γλυκίων, ταχίων, & ſuperl. ἥδιστος, γλύκιστος, τάχιστος, ſic etiã à poetico nomine θαλπνός. οῦ. ὁ. (quod à θάλπος, εος. ους. τὸ. hoc à verbo θάλπω. de quibus vulgata Lexica) deduci nomen alterum cæteris ſcriptoribus ignotum, ſcilicet τὸ θαλπνύ, vnde comparat. θαλπνύτερος, & θαλπνίων, & ſuperlat. θαλπνύτατος, & θάλπνιστος, &, ſublato θ, factum ἄλπνιστος, quod idem valet ac ἥδιστος, iucundiſſimus, ſuauiſſimus. Si verò alterá lectionẽ ſequamur, dicemus ἄλπιστον formatum κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀέλπιστον, vnde ſuauitatis cauſa commune nomen inſerto υ, αὐέλπιστον dicitur. Vel κατὰ κρᾶσιν τοῦ α, καὶ τοῦ ε εἰς α. Tũc autem vertes, deſperatum, ac proinde miſerum, miſeriis obnoxium, & infelicẽ. Si verò vertas, ſuauiſſimum, fortaſſe dictum fuerit παρὰ τὸ θάλπω, foueo, delinio, demulceo, recreo, quaſi θάλπιστον. Nam à θάλπω grauitono circumflexum θαλπῶ. ῶ. Atticè deductum dices, à quo τὸ θαλπίζω, vnde verbale θαλπιστός, & Æolicè retracto accentu in primam ſyllabam, ſublatóque θ formatum ἄλπιστος. Vel (ne quid intentatũ prætereatur) ἄλπιστον Doricè dictum verſo ι in α, & Æolicè retracto accentu in primam ſyllabam, pro comm. ἐλπιστὸν, quod ab ἐλπίζω, ſpero, deductum. Significabis autem ſperatum ac optatũ. Quod enim bonum eſt, id optatur, & ſperatur & quod optatur, & ſperatur, id iucundiſſimum cenſetur. Vel

etiam (quod longè simplicius, & probabiliꝰ) vt à substantiuo τὸ κάλλος. εος. ους. formatur comparat. καλλίων, & superlat. κάλλιστος, sic etiam à substantiuo τὸ θάλπος, εος. ους. deducetur comparat. θαλπίων, & superlat. θάλπιστος, vnde sublato θ, ἄλπιστος. η. ον. Iam enim τὸ θάλπος, & ἡ θαλπωρὴ, quæ poetica sunt, συνωνύμως ponentur pro tepore quodam, qui nobis est amicus, quique naturam nostrã fouet, lætificat, & voluptate perfundit. Quæ autẽ hanc vim habent, ea profectò sunt grata, iucunda, suauia. Quamobrem ἄλπιστον pro iucundissimo, & suauissimo sumetur: sed μεταφορικῶς, & per quandam similitudinẽ, de qua consule nostras in hunc locum notas in voce Ἔπαλπνος. Si quis meliores, & probabiliores harũ vocũ ἐτυμολογίας attulerit, eius sententiam & ego non inuitus sequar, & feliciorẽ ingenii coniecturam sincerè laudabo.

Ἄλπις. ιος ἡ. & Ἄλπος Ζεύς. Quid hæc significent, docetur in Græcis scholiis. pag. 100. Pausanias τῶν Ἠλιακῶν A. 156 16. Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλπιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι. Καὶ δὴ καὶ Πινδάρῳ ποιήσαντι ἐς αὐτὸν Ὀλυμπιονίκην ᾆσμα. Ἄλπις ἐπωνόμασται τὸ χωρίον.

Ἁμᾶ. Dor. pro comm. ἅμα: Simul. Pindarus Olympiorum Ode tertia, pag. 31. v. 7. Item Pyth. Ode 3. 220. 1: Nem. Ode 5. 370. 5. Nem. Ode 7. 394. 10. Nem. Ode x. 425. 2.

Ἁμαξιτὸς ὁδός. ἡ. Poet. Plaustralis via ὁδὸς, δι' ἧς αἱ ἅμαξαι ἄγονται. Via, per quam plaustra agũtur. Pindarus Nem. Ode 6. 382. 15.

—ταύταν μὲν παλαιότεροι
Ὁδὸν ἁμαξιτὸν εὗρον.
—*Hanc quidem antiquiores*
Viam plaustralem inuenerunt.

[i. viam latam, tritámque, per quam plaustra ducuntur, & currus aguntur.] Quid sit ἅμαξα, varias eius ἐτυμολογίας, & spiritus rationes apud Eustath. & Magnum Etymol. vide. Consule & nostrum Dor. Lex. in ἁμαξιτός.

Ἁμαχανία. ας. ἁ. Dor. pro cõm. ἀμηχανία. ας. ἡ. Summa rerũ omnium inopia, difficultas, & angustiæ, quæ faciunt vt mentis inopia, & animi dubii mœrore maximo laboremus. Pindarus Pythiorũ Ode

Ode 2.pag.209.v 5.

ἐν ἀμαχανίᾳ.

In angustiis, [unde liberari nullis machinis, nulla ratione nouit.] Pyth. Ode 9.306.9.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών.

Tacita consilii-inopia, [mœstitiáq.] factis vitata.

Consule Græca scholia.

Nem. Ode 7.396.16.

—βροτοῖσιν ἀλκὰν

Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ δίδομεν.

—mortalibus remedium

Difficultatum, [rerúmq. grauissimarum.] difficilem exitũ habentium frequenter dare.

Ἀμάχανος. ου.ὁ, ἡ ἁ. Dor. pro comm. ἀμήχανος.ου.ὁ, ἡ ἡ.i. ἀδύνατος.ου. Impossibilis. Qui fieri, vel esse nõ potest. Maximus. Immensus. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 63.v.6.

Τοῦτο δ᾽ ἀμάχανον εὑρεῖν.

Hoc autem [est] impossibile reperire.

Pyth. Ode 2.pag.204.v.6.

—καμάτων ἐξ ἀμαχάνων.

—labores post immensos.

καμάτων) ἀντὶ τοῦ, μετὰ καμάτους ἀμηχάνους, μεγίστους, πρὸς οὓς οὐκ ἦν ῥᾳδίως εὑρεῖν τινα μηχανήν, δι᾽ ἧς οἱ τούτοις πιεζόμενοι, τούτων ἀπαλλαχθῶσι, καὶ ἐλευθερωθῶσιν. Æ.P.

Ἄμαχος. ου ὁ, ἡ ἡ. Poet. vocabulum, quod, præter vulgaras significationes, accipitur interdum pro ἀδύνατος, impossibilis, qui fieri non potest. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag 112.v.5.

Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

Impossibile autem [est] occultare ingenitos mores.

Ἄμαχος. ου. ὁ, ἡ ἡ. Comm. sed poet. Qui pugna superari nequit. Inexpugnabilis. Inuictus. Pindarus Isthm. Ode 6.472.4.

Ὁ δ᾽ ἀντείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους

Ille autem sublatis in cœlũ manibus inexpugnabilibus.

Ἄμβασι. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἄμβησι, quod ex ἀνέβησι κατὰ συγκοπὴν formatũ, verso ν in μ ob sequens β. Hoc verò pro comm. ἀναβιβασι. Hoc quidem ab ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono in, cum accusatiuo personæ, vel rei, & altero accusatiuo loci in quem aliquid imponitur. Illud verò, ab ἀναβαίνω (de quo Grammatici in simplici Βαίνω) quod sæpe apud poetas transitiuè sumitur pro ἀναβιβάζω, vt hoc loco. Pindarus Pythiorum

Ode 4.255.2.

Μόψος ἄμβασε στρατόν.

Mopsum [nauim] conscendere fecit exercitum. [Mopsus iussit Argonautas nauim conscendere.]

Apud Homerum passim τὸ βῆσαι ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσαι positũ legas, vt Iliados A.33.32.

—ἐς δ᾽ ἑκατόμβην

Βῆσε θεῷ.—

Et 41.16. ἐκβῆσαι, pro ἐκβιβάσαι.

Ἐκ δ᾽ ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

Ἀμβατός. ὁ δ. ὁ. Poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀναβατός. ὁ δ. ὁ. Loco tributum significat eum, in quem ascendi potest. Pindarus Pythiorum Ode x. 312.14.

Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔποτ᾽ ἀμβατὸς αὐτοῖς.

Æreum, [& æris instar firmũ] cœlum nunquam conscendi potest ab ipsis.

Vide Græca scholia.

Ἀμβολάδαν. Dor. pro comm. poet. ἀμβολάδην, quod ex comm. ἀναβολάδην κατὰ συγκοπὴν formatum. Hoc verò deductum ab ἀναβάλλω, In aliud tempus aliquid reiicio, differo. Vnde ἀναβολὴ, dilatio, Dor. ἀναβολά, hinc ἀμβολιεργὸς, ὁ δ. ὁ. Operis dilator. Qui opus in aliud tempus reiicit, & differt faciendum. Pindarus Nem. Ode x. 420.6. Consule Græca scholia, quæ varias huius aduerbii significationes afferunt: at omnium aptissima poetæ menti videtur illa, ἀμβολάδαν] οὐκ ἐφεξῆς, ἀλλὰ ἀναβολάδην, τουτέστιν ἀναβολῆς τινος γινομένης μεταξύ. i. Non deinceps, non statim sequēte perpetua rerum serie: sed interiecto aliquo temporis spatio.

Ἀμβολή. ῆς. ἡ. Poet. κατὰ συγκοπὴν ex comm. ἀναβολὴ formatũ. Quod præter vulgatas significationes accipitur pro, προαναφώνησις, προακρόασις, προοίμιον. Vnde poeticũ loquendi genus deductum, ἀμβολὰς τεύχειν, τουτέστιν ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, quod aliâs vnico verbo dicitur ἀναβάλλεσθαι. Homerus Odysseæ A. pag. cum Græcis Eustathii commentariis, 1403.v.6.

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Et Theocritus Idyllio 8.v.71.

—λιγυρὰς ἀνεβάλλετ᾽ ἀείδειν.

Eustath. ἀναβάλλεσθαι λέγονται οἱ κιθαρίζοντες, ἀντὶ τοῦ, προανακρούεσθαι, ἤτοι προοιμιάζεσθαι. Latini poetæ dicunt *chordas pollice prætentare*. Ouidius Metamorph.

tamorph.lib.5.pag.156.4.

Calliope querulas praetetat pollice chordas,

Atq; haec percussis subiungit carmina neruis.

Α᾽ναβολὴ igitur dicetur ipsa chordatũ digitis facta praetentatio (sic enim iam rei meliùs exprimendae causa loqui nobis liceat) quae vulgò *preludium* vocatur, quã cum Cicerone *proludium*, & *prolusionẽ* appellare praestat. A quibusdam etiã *praecentio* nominatur, id est, cãtus procemium. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 188.v.3. de cithara loquẽs, quam ibi φόρμιγγα vocat, ita canit,

Α᾽γησιχόρων ὁπόταν προοιμίων

Α᾽μβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.

Praeeuntium choris quum hymnorum

Preludia facis leuiter-pulsata.

Vide Α᾽γησίχορος, & προοίμιον.

Α᾽μβροσιᾶν. Genit. plur. 2. declin. simpl. Dor. pro comm. ἀμβροσίων. à recto singul. ἀμβροσία, quod à masc ἀμβρόσιος deductum. Pind. Nem. Ode 8.399.2.

—ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων.

—*immortalium amorum.*

Sic vulgata versio; sed vertendum,

—*dulcium amorum.* [amorum, qui ambrosiae instar sunt hominibus dulces, iucundi, grati.]

Α᾽μβροτε: [illegible] Poet. pro [illegible] dicitur & ἄμβροτος [illegible]nde inserto μ, vt vocabulum esset sonantius [illegible]um ἄμβροτος, [illegible] Pind. Nem. Od[illegible]

Διομήδεα δ᾽ ἄμβροτον

ξανθὰ ποτὲ γλαυκῶπις [illegible]

Diomedem verò [Minerua Dea] flaua, caesiis oculis praedita

Deum immortalem quondam fecit.

Α᾽μείβειν Poet. pro ἀμείβοντα, ἤτε ἀμειβόμενον. καὶ παρερχόμενον εἰσαφικνεῖσθαι εἴς τινα τόπον. Praetereuntem peruenire in aliquem locum. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 272.11.

Κρισαῖον λόφον

Α᾽μείψαν ἐν κοιλόπεδον

Νάπος θεοῦ.—

Crisao colle

Praterito-peruenit ad caua-planitie-praditum

Lucum Dei.—

Vide ἐν pro εἰς.

Α᾽μιβεῖσθαι. Poet. pro comm. ὑπερβάλλειν νικᾶν. Superare. Pindarus Pythiorum Ode 6.284.11.

Γλυκεῖα δ' φρὴν,
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν,
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.
Dulcis verò mens [eius] & cum conuiuis conuersatio superat apum perforatum laborem, [i. mel, quod apes in suis cellulis magno cum labore faciunt.] Sensus, illa morum, ac ingenii suauitas, qua cum hominibus, pręcipuè in cõuiuiis, versatur, melle dulcior, atque iucundior est.
Ἀμείβεσθαί τι. Poet. & Pindaricum loquendi genus, pro comm. ἀμειβόμενον, & ἀποκρινόμενον δηλοῦν τι. ἢ ἀμοιβῇ, ἤγουν ἀποκρίσει δηλοῦν τι. Aliquid respondendo declarare. Aliquid exponere responso. Pindarus Pythiorum Ode 9. 300. 18.
—μῆτιν ἑὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο.—
—consilium suum
Statim exposuit-responso.
ἀμείβετο) Dor. pro comm. ἠμείβετο. Tunc τὸ α longum. Quũ verò metri causa neglectũ est augmentum temporale, tunc τὸ α breue.
Ἀμείβεσθαι. Incedere. Progredi. Pindarus Pythiorum Ode 4. 259.
χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι.—
Aereis autẽ vngulis proscindebant tellurem alternatim-pedibus-insistentes.
Græca scholia, & ταῖς χαλκαῖς ὁπλαῖς ἑαυτῶν ἔπληξον, & ἐπεχαράσσον τὴν γῆν ἐπιστρεφόμενοι, & κατὰ τὴν πορείαν προβαίνοντες. τὸ γὰρ ἀμειβόμενοι, οὕτως ἀκουστέον. τοὺς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πορείαν. Est igitur περίφρασις τῆς πορείας τὸ διὰ ποδῶν ἀμοιβῆς, καὶ ἐναλλαγῆς ποιεῖσθαι φιλοῦσιν.
Ἀμείβεσθαι. Cum personæ, vel rei datiuo nullũ instrumẽtum, aut peragẽdi modum significante positum. Pindarus Pythiorum Ode 4. p. 243.
Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι,
Γάρυον τοιαῦτα.—
Illi quidem alteri-alteris respõdentes, [i. inter se colloquẽtes, vel, mutuò se compellantes,]
Dicebant talia.—
Theocritus Idyllio 23. versu 13.
Τᾶ δὲ χολᾶ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο.—
Bili verò ipsa facies respõdebat. [i. Ipsa verò facies flauæ bili similis erat. Ipse faciei color flauæ bilis colori similis erat, vt ei quodammodo similitudine respondere videretur.]

Vide

Vide Α'μάλοισιν ἀμειϐόμενοι.

Α'μείλιχος.ου.ὁ. Poet. Implacabilis. Pindarus Pythiorum Ode 6.281.8.

Ε'ριϐρόμου νεφέλας ςρατὸς ἀμείλιχος.

Horrisona nubis exercitus implacabilis. Pyth. O. 8. 288. 6.

——ἀμείλιχον κότον.

——*Implacabilem iram.*

Α'μείρειν τινὰ τιμῆς. Pindarus Pythiorum Ode 6. 282. 15.

Aliquem honore priuare.

Α'μένας.α.ὁ. Dor. pro comm. Α'μένης.ου.ὁ. Nomen fluuij, quem Strabo lib. quinto τῶν γεωγραφικῶν, 166. 11. Α'μενάνον vocat,

καθάπερ (inquit) περὶ τοῦ Α'μενάνου συμϐαίνει φασὶ τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος. & cæt. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 196. v. 6.

——Α'μένα παρ' ὕδωρ.

——*Amena ad aquam.*

In Græcis scholijs legitur Α'μένη ποταμὸν, vt accusatiuus à recto Α'μένης, primæ declinationis contractorum: sed fortasse scribendum Α'μένην.

Α'μέραισι. Poet. & Dor. pro comm. ἡμέραις. subauditur autem ἐν præp. ἐν ἡμέραις. In diebus. Interdiu.) (ἐν ὄρφναισι. ἐν ὄρφναις. ἐν νυξὶ, νύκτωρ. In noctibus. In nocte. Noctu. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 190. v. 12. Vide Ο'ρφνη.

Α'μερος,.ου.ὁ. Dor. pro comm. ἥμερος.ου.ὁ. Mitis. Mansuetus. Lenis. Benignus. Pindarus Olymp. Ode 13. p. 111. v. 2.

Οἶκον ἅμερον ἀςοῖς.

Familiam benignã erga ciues.

Α'μερώσαις. Æol. particip. num. singul. aor. 1 act. masc. gen. pro comm. ἡμερώσας. ab ἡμερόω ὦ μ. ἡμερώσω. ἥμερον ποιῶ. mansuefacio. mansuetum reddo. Pind. Isthm. Ode 4. 459. 1.

Ναυτιλίαισι πορθμὸν ἁμερώσαις.

Nauigationibus fretum mansuefaciens, [i. tutam reddens maris nauigationem.]

Α'μετρήτα.τας.ἁ. Doricè pro comm. ἀμετρήτη.της.ἡ. τουτέστιν ἀμέτρητος.ὁ, ἡ. Immensa. æ. Sed vt ἀθανάτη, & ἀμϐρότη, pro ἀθάνατος, & ἄμϐροτος apud poetas g. f. passim ἀδιαφόρως reperitur, sic etiam hoc dictum est à Pindaro Isthm. Ode 1. 439. 10.

ἐξ ἀμετρήτας ἁλός.—

ex immenso mari.—

ἀμέτρητον λέγεται τὸ μετρεῖσθαι μὴ δυνάμενον. Quod mensurari non potest. Quod nullus

metiri potest. Immensum.

Ἀμεύομαι. μ. ἀμεύσομαι. Poet. verbum, quod idem valet ac τὸ παρέρχομαι, & νικῶ. Prætereo. Vinco. Magnum Etymol. pag. 82. 11.

Ἀμεύω, πορεύομαι. παρὰ τὸ ἅμα, & τὸ σεύω. ἢ παρὰ τὸ [νέω, ὅθεν ἐπενθέσει τοῦ υ.] νεύω. Vide illic Ἀμεύσιμον. Alii παρὰ τὸ ἀμείβομαι deducunt, verso ι in υ, & sublato β. & pro παρέρχομαι sumunt, i. prætereo, supero, vinco. Ἀμεύομαι, παραμεύομαι, παραμείβομαι, παρέρχομαι. Vide Παραμεύομαι. Erit autem metaphora sumpta à cursoribus, qui cursu socios prætereũt, ac ita vincunt. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 6.

—ἀμεύσασθ' ἀντίους. Græca scholia, παρελθεῖν, & νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

—[*spero me*] *superaturũ adversarios.*

Vel ab Æol. & Dor. ἀμὸς, pro poet. ἡμὸς, & comm. ἡμέτερος, noster, factum ἀμεύω, & ἀμεύομαι. In nostram potestatem redigo, subigo, supero, vinco. Vel à Dor. ἀμὸς, pro ἐμὸς, deductum ἀμεύω, & ἀμεύομαι, In meam potestatẽ redigo.

Ἀμευσίπορος. ὁ, & ἡ. Poet. Gressus-alternans. Sic enim Latinus interpres Pythiorũ Ode XI. 321. 8. vertit ἀμευσίπορον τρίοδον. *Triuium gressus-alternans.* Quare deductum dices παρὰ τὸ ἀμεύω, τὸ ἀμείβω, muto, permuto, alterno, καὶ τὸν πόρον, ἤγουν τὴν βάδισιν, ἢ τὴν ὁδὸν, i. gressum, aut viam. Vel, παρὰ τὸ ἀμεύω, τὸ πορεύομαι, & τὸν πόρον. Magnum Etymol. 82. 11.

Ἀμεύσιμον] ἀμεύω, τὸ πορεύομαι, παρὰ τὸ ἅμα, & τὸ σεύω. ἢ παρὰ τὸ νεύω, νεύσιμος, & ἀνεύσιμος, τοῦ α ἢ ὁμοῦ, ἢ πλεονασμὸν δηλοῦντος, τροπῇ τοῦ ν εἰς μ. οἷον, —ὅπῃ & ἀμεύσιμον, τουτέστι πορεύσιμον. Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ, & ἀμευσιεπὴς, διαλλάσουσα, & ἀμειβομένη τοῖς λόγοις. Vide Ἀμεύσασθαι. Sed ἀμευσίπορον τρίοδον poeta videtur vocare triuiũ, in quo gressus alternantur, & passus cum passibus cõmutantur itineris faciendi causa. Quid enim aliud est ire, siue iter facere, quàm pedem cum pede, gressum cum gressu, passum cũ passu quodammodo commutare? Quod oculis meliùs obseruatur, quàm verbis explicatur. Vide Ἀμείβεσθαι. Incedere. Progredi.

Ἀμμείνας. Poet. κατὰ συγκοπὴν for-

formatum ἐκ τοῦ ἀναμείνας. Quod est particip. aor. 1. act. ab ἀναμένω. Pind. Pyth. Ode 6. 283. 2. Vide Ἐναέμμβροτος.

Ἄμμενος. ω. ὁ. Dor. pro comm. ἥμενος, & καθεζόμενος. ου. ὁ. Sedēs. entis. Pindarus Olympiorũ Ode x. pag. 99. v. 10.

Μυχοῖσιν ἄμμενον Ἄλιδος.

[In] recessibus sedentem Elidis.

Sed fortasse ἄμενος potius per simplex μ scribēdum. Nam τὸ α, ex η Doricè mutatum, est longum, nec geminato μμ videtur opus esse τῷ μέτρῳ. Si codex mendo caret, hoc obseruandũ, quod non est ordinarium.

Ἀμμένομεν. Æol. pro comm. ἀναμένομεν: sed facta syncope, & ν in μ mutatum ob sequens μ. Expectamus. Alcæus 8.

Πίνωμεν. τί τ̃ λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἁμέρα.

Bibamus. Cur lucernam expectamus? Digitus dies. [Dies est digiti instar breuis.]

Ἄμμες. Æol. pro Dor. ἅμμες. Hoc, aspero, illud, tenui spiritu notatur. Comm. ἡμεῖς. Nos. Alcæus 9. M.

—ἄμμες δ᾽ ἂν τὸ μέσον ναὶ

Φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ.

—Nos verò in medio cũ naue

Agitamur atra.

Ἄμμι. Dat plur Æol. pro Dor. ἁμῖν, & comm. ἡμῖν. Nobis. Pind. Isthm. Ode 1. 441. 6.

Ἄμμι δ᾽ ἔοικε.—

Nobis igitur cõuenit, [nos decet.]—

Ἀμνάμων. ονος ὁ. Dor pro cõm. ἀμνήμων. ονος. ὁ. Immemor. Pindarus Isthm. Ode 7. 478. 6.

—ἀμνάμονες δὲ βροτοί.

—Immemores verò [sunt homines] mortales.

Ἀμνάσει. Sic in plerisque codicibus legitur apud Pindarũ Pythiorum Ode 4. 258. 8.

Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσι. [*Quem*] *Phœbus admonebit oraculis.*

Si codices vitio carent, dices hoc verbum esse futuri tẽporis Doricè formatum à communi ἀναμνήσει, κατ᾽ συγκοπὴν, & τροπὴν τοῦ η εἰς α. Sed in Romano codice rectè scriptum extat ἀμμνάσει, quod & ipsum κατ᾽ συγκοπὴν est formatum, sic, ἀναμνήσει, ἀνμνήσει, ἀμμνήσει, ἀμμνάσει. Ἀναμιμνήσκειν, in memoriam reducere, reuocare. Græca quoq; Pindari scholia, pag. 239. 2. scriptum habent ἀμμνάσει, & vertunt ἀναμνήσει.

Ἄμμορος. ου. ὁ. Poet. geminatur μμ metri causa, pro comm.

ἄμοιρος, ὁ ἄνευ μοίρας, εἴτε μέρης, ὁ ἀμέτοχος. Expers alicuius rei. Genitiuo gaudet. Pind. Olymp. Ode 1. pag 11. v. 7.

Καλῶν ἄμμορος.——

Honestarum [rerum] expers.

Ἀμός. ά. όν. Dor. pro comm. ἐμὸς, ά, όν. Quod fit verso ε in α. Qua de re consule nostrum Græcolat. Lex. in α pro ε Doricè positū. Meus. a. um. Pindarus Olympiorū Ode x. pag. 96. v. 8.

Ἀμὸν κατῄσχυνε βαθὺ χρέος.

Meum dedecorauit magnum debitum.

Pyth. Ode 3. 220. 8.

——γένος ἀμὸν ὀλέσαι.

——*genus meum perdere.*

Nemeorum Ode 3. 346. 9.

Μῆτος ἀμᾶς ἄπο.

Ex meo consilio, [meáq; solertia.]

Ἀμός. ά. όν. ὁ. ἡ. τὸ. Æol. pro Dor. ἁμός. ά. όν: verso aspero in tenuem, communiter verò dicitur apud poetas ἡμός. ή. όν. pro ἡμέτερος. ερα. ρον. Noster. nostra. nostrum. Pind. Isth. Ode 6. 472. 10.

ξεῖνον ἀμόν.

Hospitem nostrum.

Ἀμός. ά. όν. Poet. & Dor. & Æolicum, pro communi ἡμέτερος. α ον. Vnde Dor. verso η in α. ἁμέτερος. α. ον. Et pro eodē ἀμὸς, ἀμὰ, ἀμὸν, & Æol. mutato spiritu denso in tenuem, ἀμός. ά. όν. Noster, nostra, nostrum. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235. 2.

Ἐνάλιον δόρυ μήδεσσιν ἀνασπάσαντες ἀμοῖς.

Marinam machinam, [i. nauem,] consilijs cū extraxissemus nostris.

Græca scholia,

Ἀμοῖς] τοῖς ἡμετέροις βουλεύμασιν ἀνασπάσαντες. Vide Δόρυ.

Ἄμπαλος. ου. ὁ. Poet. vocabulū κατ' συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνάπαλος, pro quo comm. ἀνακλήρωσις. Resortitio. Iterata, siue repetita sortitio. ἡ ἀνὰ iam repetitionem, ac iterationem significat, πάλος verò, τὴν κλήρωσιν, i. sortitionem. Pindarus Olympiorū Ode 7. pag. 67. v. 12.

——Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν.——

——*Iupiter resortitionem facturus erat.* Vel, *facere statuerat.* μέλλεν) ἔμελλεν. θέμεν) θεῖναι. hinc Ion. & Dor. sublato ι, θέναι, inserta syllaba με, θέμεναι, & κατ' ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, θέμεν. ποιεῖν.

Ἀμπέλου παῖς βιατάς. Pind. Nē. Ode 9. 414. 1. *Violentus vitis filius.* Sic autem vinum poeticè vocatur, quod ex vite

vite nascitur, & miram habet vim, vt effecta demonstrant.

Ἀμπλάκιον.ου.τό. Poet pro cōm. ἁμάρτημα.ατος.τό. Peccatum. Delictum. Dictum autem κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀναπλάκιον, quod παρὰ τὸ ἀναπλέκω deductum, quia peccatum homines vt quibusdā retibus, & pedicis implicat, ac impedit, ne pœnas peccatis debitas effugiant. Ἀμπλακεῖν est ipsum verbum, pro comm. ἁμαρτάνειν. verbale ἀμπλάκημα.τος.τό. pro quo dicitur & ἀμπλακία.ας.ἡ. idem ac τὸ ἀμπλάκιον. Pindarus Pythiorū Ode XI.320.8.

ἔχθιστον ἀμπλάκιον.—

odiosissimum delictum.—

Ἄμπεμψας. Poet. κατὰ συγκοπὴν, pro ἀνέπεμψας. Pind. Isthm. Ode 7.477.5.

ἄμπεμψας ὀρφανόν.

remisisti orbatum.

Ἄμπνευμα.τος.τό. Poet. nomen κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνάπνευμα, quod παρὰ τὸ ἀναπνέω deductum. Comm. ἀναπνοή.ῆς.ἡ. Vel (vt alii malūt) ἀναφύσημα.τος.τό. Respiramē. Respiratio. Pindarus Nemeorum Ode 1.331.1.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ.

Respiramen magnificū Alphei.

sic vulgata versio. Consule Græca scholia. 331.332. Sed F.P.C. longè melius, ita,

Requies casta Alphei.

Respicit enim poeta ad fabulam. q.d. In cuius sinu Alpheus amator itinere lōgo defessus conquiescit. Castá verò vocat requiem, quia Alpheus Ortygiam quidem amauit: sed tamen eam non vitiauit. fabulam persequitur Ouid. Metam. lib. 5.121. & 125. Vide Lat. comment. Pindarus autem Ortygiæ, & Arethusæ nomen cōfundit. Quomodo? In Græcis scholiis, & in F. P. C. Lat. comment. apertè docetur.

Ἀμπνοά.ᾶς.ἁ. Dor. pro comm. ἀμπνοή.ῆς.ἡ. quod κατὰ συγκοπὴν dictum ἐκ τοῦ ἀναπνοή,ῆς.ἡ. Respiratio. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 73. v. 6.

Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A laboribus verò respirationem. Pyth. Ode 3. 222.1.

Ῥίψαις δὲ ἀμφοῖν ἀμπνοάν

Στέρνων κάθελεν.

Iaculatus [*fulmen*] *per amborum pectora, respirationē ademit.*

Vide Grǽca scholia. Pyth. Ode 4.255.16.

Ἀμπνοαὶ δὲ ἥρωες ἔστησαν.

Respirationem autē heroes statuerunt. [i. Respirarunt, animis recreati sunt, metúque liberati.]

Græca scholia, ἀμπνοαὶ ἵστησαν] περιφραστικῶς, ἀνέπνευσαν δηλοῖ. Nem. Ode x. 425. 8. extat integrum vocabulum.

—ἀμπνοαὶ κίχε.

—respirationes inuenit.

Ἀμπολεῖν. Poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀναπολεῖν formatum. Reuoluere. Animo volutare. Pind. Nem. Ode 7. 397. 8.

—ταῦτα

δὲ τρὶς, τετράκις τ' ἀμπολεῖν.

Hæc vero ter, quaterq́ reuoluere.—

Ἀμυθάν, ᾶνος, ὁ, Poet. per syncopen formatum, pro cōm. Ἀμυθάων, Ἀμυθάωνος, vel Ἀμυθάονος, ὁ. Nomen viri proprium. de quo Pindari Gręcus scholiastes Pythiorum Ode 4. 247. 5.

Ἀμύκλαθεν. Aduerb. ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. Ab Amyclis. Pind. Nem. Ode xi. 431. 7. Ἀμύκλαι. ῶν. αἱ. Λακωνικὴ πόλις, μία τῶν ἑκατὸν, ἣν ὁ Ἀμύκλας Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισε.

Ἀμφάδην. Poet. aduerbium, quod idem significat ac ἀμφαδὰ, & ἀμφαδὸν, & ἀμφαδίην, παρὰ τὸ ἀναφαίνω. communiter verò dicitur φανερῶς. Palàm. Apertè. Manifestè. Archilochus 129. F.

Καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
Μηδὲ νικηθεὶς, ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.

Et neq́ vincēs apertè gloriare,
Neque victus domi reclinans geme.

Ἀμφαδόν. Poet. aduerbium, pro quo dicitur & ἀμφαδὰ, & ἀμφαδίην, communiter verò φανερῶς) (κρυπτάδια, κρυφαδίως, λάθρα, λαθραίως, ἀφανῶς. Palàm. Apertè. Manifestè.)(Clàm. Occultè. Hoc autem ἀμφαδὸν κατὰ συγκοπὴν formatum est ἐκ τοῦ ἀναφαδὸν, quod ex ἀναφαντὸν est factū, reiecto ν, versóq; τ in δ. Qua de re consule nostrum Dor. Lex. in Δ pro τ. Ipsum verò ἀναφαντὸν est verbale ab ἀναφαίνω, patefacio, declaro, ostendo, cuius præter. perf. pass. est ἀναπέφαμμαι, ἀναπέφανσαι, ἀναπέφανται. Ab hac tertia pers. singulari deriuatum est illud adiectiuū nomen, quod reiecto syllabico augmento facit ἀναφαντὸν, vnde, vt supra declaratū, τὸ ἀμφαδόν. Pindarus Pythiorum Ode 9. 301. 5.

Αἰδέοντ' ἀμφαδὸν ἁδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

Verecundantur palam dulci cubili

cubili primum frui.

Ἄμπανε. Poet. 3 perſ. ſing. imperf. κατὰ συγκοπὴν formata ἐκ τοῦ ἀνέφαινε, quod ab ἀναφαίνω. Pind. Nem. Ode 9.407.8.

Ἀμφάκης. εος. ὁ. ἡ ἁ. ἡ τὸ ἄμφακες. εος. ους. Dor. pro comm. ἀμφήκης, εος. ους. ὁ ἡ ἡ. ἡ τὸ ἄμφηκες. Anceps. ancipitis. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀκὴν ἔχων, ἤγουν αἰχμὴν, ἡ στόμωμα. Aciem vtrinque habens. Nam ab ἀκὴ, ῆς. ἡ. Latinum acies eſt deductum. ἀκὴ verò dicta quaſi ἥκη, verſo η in α breue, & dēſo ſpiritu in tenuem, quod παρὰ τὸ ἥκω deriuatum. Cultrorũ enim acies venit, peruenit, quô intentatur ac infert, penetrat corporis partes, in quas immittitur. Bacchylides 93. F. ξίφεα ἀμφάκεα vocat *enſes ancipites*.

Ἄμφανε. Poet. 3. perſ. ſingul. aoriſt. 1. act. κατὰ συγκοπὴν formata ex integra voce ἀνέφανε, ab ἀναφαίνω. μ. ἀναφανῶ. ὁ α. ἀόρ. ἀνέφανα. ας. ε. Pindar⁹ Pythiorum Ode 4.240.1.

Βασιλέ' ἄμφανε Κυράνας.

Regem declarauit Cyrenes.

Ἀμφέρεσθαι. Poet verbum κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀναφέρεσθαι, pro comm. ἀνακομίζεσθαι. Recipere. Recuperare. Pind. Nem. Ode XI. 432.1.

ἀμφέρονται σθένος.

Recuperant robur.

Ἀμφὶ cum accuſat. pro κατὰ, ſecundum aliquid. Morem, & conſuetudinem rei alicuius ſignificans.

—τὸ ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, pro, κατὰ τὸ ἐγκωμιαστικὸν τρόπον.

—*ſecundum laudatoriũ morem*. laudatorio ritu. Vt laudatorius ritus, vt laudationis mos, & conſuetudo fert.

Ἀμφιάραος, ου. ὁ. Peritiſſimus vates, Oiclei filius, vnde πατρωνυμικῶς Ὀικλείδης vocatur à Pindaro, Olympiorũ Ode ſexta, pag. 46. v. 12. Viuus terræ hiatu cum equis abſorptus. Vide & Nemeorum Ode 9. pag. 409. Et Ode x. pag: 417. Ouid. de Pōto lib. 3. pag. 645.

Notus humo merſis Amphiaraus equis.

Vide & Horat. Carm. lib. 3. Ode 16. pag. 284. cum Lat. comment. Dicitur autem & communiter Ἀμφιάραος, ου. ὁ. vt Olymp. Ode 6.46.12. & Ionicè Ἀμφιάρηος. ου. ὁ. & poet. Ἀμφιάρης. Ἀμφιάρηος. Ἀμφιάρηι. Vt Nem. Ode 9. pag. 409.

Pind. Nem. Ode 9.409.9.

—ὁ δ' Ἀμφιάρηϊ

σχίσσεν κεραυνῷ παμβία

ζεὺς καὶ βαθύστερνον χθόνα.
κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις.

Ille vero, [quis?] *Iupiter diffi-dit Amphiarao fulmine-ad-uersus-omnia violēto profū-dum-pectus-habentem terrā, occultauitq; cū equis [ipsum.]*

Item Nem. Ode x. 417. 1.

Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπεδέξατο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσι
Μάντιν Οἰκλείδαν.—

Terra verò apud Thebas recepit fulminata Iouis telis, vatē Oïcleidem, [i. Amphiaraum Oiclei filium.] Olympiorū Ode 6. 46.

Α᾿γησία, τὸν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὅν ἐν δίκᾳ ἀπὸ γλώσσης Α᾿δραστος μάντιν Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Α᾿μφιάρηον
φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν,
καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

Consule nostram Latinam versionē, & Græca scholia.

Α᾿μφιάρηος. ου. ὁ. Poet. pro cōm.

Α᾿μφιάραος. ου. ὁ. Pindarus Pythiorum Ode 8. 292. 8.

Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Α᾿μφιάρηος.

Talia quidē loquutus est Amphiaraus.

Nem. Ode 9. 407. 10.

Α᾿μφιάρηον θρασυμήδεα.

Amphiaraū audacem-cōsilio.

De Amphiarao consule cùm alios, tum Ouid. de Ponto lib. 3 645.

Notus humo mersis Amphiaraus equis.

Item Horat carm. lib. 3. Ode 16. 184.

Α᾿μφιθάλασσος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Comm. ὁ ἑκατέρωθεν θαλάσσῃ περιεχόμενος. Qui vtrinque mari cingitur, vel qui ab vtraq; parte mari alluitur. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 6. Insulam Rhodum vocat ἀμφιθάλασσον νομόν, i. *Regionem vtrinq; mari cinctā.*

Α᾿μφικρέμανται. Pind. Isthm. Ode 2. 449. 2. —φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.

Inuida spes pendēt circa mentes mortalium.

Consule Græca scholia & F. P. C. Lat. comment.

Α᾿μφικυλίσαις. Poet. particip. aor. 1. act. masc. gen. singul. n. metri causa geminatum σ, Æolicè verò ante finale ς, insertum ι. pro comm. ἀμφικυλίσας, ἤγουν περικυλίσας, quæ ab ἀμφικυλίω, & περικυλίω deducūtur. Pindarus Nem. Ode 8. 401. 10.

—φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.

—[*Aiacem*] *circum gladium prouoluens.*

Α᾿μφιλαφής. Pindarus Olymp. Ode 9. pag. 91. vers. 10. hoc vocabulo vtitur, & accipit pro

pro amplo, si vulgatæ versioni fides habenda. Sed nos Fr. P. sententiam sequi malumus. Quid sit ἀμφιλαφὴς, & quid ἀμφιλαφὴς δύναμις, vide nostrum Ionicũ Græcolatinum Lexicum. Consule & nostram Pindaricam interpretationem. Item Fr. P. comment. Lat. pag 49.

Ἀμφινέμομαι. Poet. pro cõm. περιέχω. Circũdo. Complector: Amplector: Pindarus Pythiorum Ode 5.270.5.

—σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται.
—Te verò incedentem per Iustitiam multa felicitas amplectitur.

Greca scholia, Σὲ δικαίως βαδίζοντα, καὶ ζῶντα πολὺς σοὶ εὐδαιμονία πλοῦτος περιέχει. i. *Te verò iustè vadentem, & viuentem multa opulentia cum felicitate amplectitur.* Sẽsus, Quoniam colis iustitiam, amplá habes potentiam, & alta felicitate frueris.

Ἀμφίπεδος. ου.ὁ, καὶ ἡ. Poet. pro comm. ὁ ἀμφοτέρωθεν, ὁ ἑκατέρωθεν πεδιάδα ἔχων. ὁ πάντοθεν ἔχων πεδία. Epithetum est loci, qui campos, & planitiem vtrinque, atque adeò vndique, & circum circa habet. Campis vndique cinctus. Pindarus Pythiorum Ode 9.302.7.

—ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον.
In collem campis vndique cinctum.

Ἀμφιπίπτειν τινά. Poet. loquendi genus, pro comm. ἀσπάζεσθαί τινα. v. 5. Circum aliquẽ cadere, pro, aliquẽ amplecti. Pind. Olymp. Ode x. p. 105. v. 10.

κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον. --
Inclytam gentem Locrorum amplexus sum. [i. amo. & honore prosequor, vt eã quodãmodo videar amplecti.]

Ἀμφιπολεῖν τρώματ' ἑλκέος. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265.1.

Os vulneris tractare. Vide Τρῶμα ας. ά.

Ἀμφίς. Poet. cũ genitiuo, pro comm. περὶ De. Pro. Causâ. Gratiâ Pindarus Pythiorũ Ode 4.262.7.

Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντο χειρῶν ἐσθᾶτος ἀμφίς.
Vbi & membrorum [in] certaminibus exhibuerunt specimen vestis gratiâ.

Græca scholia, Ἔνθα] ἐν τῇ Λήμνῳ, ἐν οἷς ἀγῶσιν ἐπεδείξαντο τῶν μελῶν τὴν ἀνδρίαν, καὶ τὴν κρίσιν ἀγωνιζόμενοι περὶ ἐσθῆτος. τὸ δὲ ἐσθᾶτος ἀμφὶς, ἀμφίβολον, πότερον ὡς ἐσθῆτος χωρὶς ἠγωνίσαντο, πότερα

γυμνοί. ἢ τὸ ἀμφὶς, αὐτὶ τ περὶ δεικτέον. χρῶνται γὸ τῇ λέξει ἐπὶ τούτου, ἵν' ἢ τὸ ἔπαθλον ἐσθὴς. ὥστε περὶ ἐσθῆτος αὐτοὺς ἠγωνίσθαι, ὁ ἐ γυμνὸς ἐστι.

Ἀμφιτρύων. ωνος. ὁ. Quis iste, vide Pindari Pyth. Oden 9. 305. & Theocriti Ἡρακλίσκον, i. *paruum Herculem*, Idyllio 24. vbi natales Herculis, & fratris Iphiclei fusè describuntur.

Ἀμφότερον ἐσθάς. pro, ἐσθὴς διπλῆ. Duplex vestis. Pindarus Pythiorum Ode 4. 242. 2. Vide Græca scholia.

Ἂν cum circumflexo in vltima syllaba genitiui pluralis secundæ declinationis nominum simplicium, Doricè, pro comm. ων sine accentu, qui ponitur in vocali, aut diphthongo præcedente. Nomina enim adiectiua, quæ in masculeo genere, in nominatiuo singulari desinunt in ος purum, non pauca etiam in ος nō purum, vt, ἅγιος, δίκαιος, ὅμοιος, ἀθάνατος, in genitiuo plurali seruant eundem accentum, quem habent in singulari, sic, ἁγίου, δικαίου, ὁμοίου, ἀθανάτου, ἁγίων, δικαίων, ὁμοίων, ἀθανάτων. Dorienses tamen & accentum mutant, & ω in α vertunt. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 116. vers. 7. Ποντιᾶν ψάφων. pro, ποντίων ψήφων. Et Pyth. Ode XI. 317. 3. ποντιᾶν Νηρηΐδων. & Nem. Ode V. 373. 2. Et Pyth. Od. XII. 324. 2. βροτεᾶν πολίων. pro, βροτέων. & 326. 9. καρπαλιμᾶν γενύων. pro καρπαλίμων, siue à καρπάλιμος, siue à καρπαλίμη deductum dicas, vt & in ἀθάνατος, & ἀθανάτη videmus, cuius genit. plur. in tribus generibus habet communiter ἀθανάτων. Nemeorum Ode 2. 342. 9. ὀρειᾶν Πελειάδων. pro ὀρείων, ab ὀρεία, i. ὀρεινή. montana. Ode 3. 351. 2. μυχιᾶν ἀρεταν. pro μυχίων ἀρετῶν. Nem. Ode 8. 399. 2. ἀμβροσιᾶν. pro ἀμβροσίων. Nem. Ode 9. 408. 12. αἰσιᾶν ὀρνίχων. pro αἰσίων ὀρνίθων. Isthm. Ode 4. 458. 6. Θηβᾶν Καδμηϊᾶν. pro Θηβῶν Καδμηΐων.

ᾶν circumflexum Doricè, pro comm. ων, cū acuto in præcedente syllaba, in tertia declinatione nominum simpliciū, in masculinis, & neutris genitiuis pluralibus. Vt, ἁγιᾶν, δικαιᾶν, ὁμοιᾶν ἀνθρώπων, pro, ἁγίων, δικαίων, ὁμοίων ἀνθρώπων. Sic Pythiorum Ode X. 311. 4. διαυλοδρομᾶν, pro διαυλοδρόμων, à recto singul. διαυ-

ταυλοδρόμος.ου.ὁ. Vide suo lo-
o. Consule & Græca schol.
iadem Ode 313.10. ὀρθιᾶν
ιωδάλων. pro ὀρθίων. quid sit
ὸ κνώδαλον, vide apud Eust.
c Magnum Etymol. & in
ïræcis Pind. schol. ibidem.
yth. Ode XII. 324.2. βρο-
ταν πολίων. pro βροτίων. à βρό-
τιος, Atticè epitheto masc.
ro fœmineo. vel est à f.g.
ιροτία.ας. & in plur. comm.
ιροτίων, Dor. βροτᾶν.

. Dor. pro comm. ῶν. circú-
flexo, vel ων, sine vllo accen-
tu, in genitiuo plurali 3. de-
clin. simplicium nominum.
P. Nemeorum Ode 2.341.
5. ἱερᾶν ἀγώνων, pro ἱερῶν, à sin-
gul ἱερός.οῦ.ὁ. Nem. Ode 4.
364. 5. θρασυμαχᾶν λεόντων,
pro θρασυμάχων, à θρασύμαχος.
ου.ὁ. Vide suo loco. Isthm.
Ode 4.455.3. ἀοιδᾶν, pro ἀ-
οιδῶν, poetarum, à recto sin-
gul. ἀοιδός.οῦ.ὁ. Vide φύλλ' ἀ-
οιδᾶν.

ᾶν Dor. pro comm. ων, vel ῶν,
in genitiuo plurali quintæ
declinationis simplicium.
Vt, ὀλυμπιαδᾶν, πυθιαδᾶν, Ἰσθ-
μιαδᾶν, νεμεαδᾶν, pro, ὀλυμπιά-
δων, πυθιάδων, ἰσθμιάδων, νε-
μεάδων, à recto plurali in ά-
δες desinēte. Sic etiam αἰγᾶν,
p αἰγῶν, à recto plurali αἶγες.

Ἄνα. In vocatiuo casu, ὦ ἄνα,
fœmineo genere positum
poeticè, pro comm. ὦ ἄνασ-
σα, κατ' ἀποκοπὴν, ô Regina.
Vel Atticè masculeum est
genus, pro fœmineo: sed à
recto ἄναξ erit deductum.
Quod obseruatione dignũ.
Pindarus Pythiorum Ode
XII. 324.6. ibi de vrbe A-
grigento verba fiunt, quam
poeta καλλίστα βροτᾶν πολίων
appellat.

Ἀνὰ cũ datiuo, pro ἐπάνω, vel
ὑπὲρ, cum genitiuo. Hom.
Il. A.4.v.12.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.—
Aureo super sceptro.—

Pind. Olymp. Ode 1. pag. 3.
verſ. 5.

Χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις.
Aureis super equis. [Aureis in
equis.]

Idem Ol. Ode 8. p. 29. v. 20.

Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἂν ἵπποις χρυσέαις.
Dimittens Aeacum
Huc super, [vel, *cum*] *equis au-
reis.*

Pythiorum Ode prima, pag.
188. v. 6.

εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός.
*Dormit autem super sceptro Io-
uis aquila.*

Ode 4.243.12.

—ἀνὰ δ' ἡμιόνοις

Γλυκεῖα δ᾽ φρὴν,
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν,
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

Dulcis verò mens [eius.] Et cũ conuiuis conuersatio superat apum perforatum laborem, [i. mel, quod apes in suis cellulis magno cum labore faciunt.] Sensus, illa morum, ac ingenii suauitas, qua cum hominibus, prçcipuè in cõuiuiis, versatur, melle dulcior, atque iucundior est.

Ἀμείβεσθαί τι. Poet. & Pindaricum loquendi genus, pro comm. ἀμειβόμενον, & ἀποκειμένον δηλοῦν τι. ἢ ἀμοιβῇ, τουτέστιν ἀποκρίσει δηλοῦν τι. Aliquid respondendo declarare. Aliquid exponere responso. Pindarus Pythiorum Ode 9. 300. 18.

—μῆτιν ἑὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο.—

—consilium suum
Statim exposuit-responso.

ἀμείβετο) Dor. pro comm. ἠμείβετο. Tunc τὸ α longum. Quũ verò metri causa neglectũ est augmentum temporale, tunc τὸ α breue.

Ἀμείβεσθαι. Incedere. Progredi. Pindarus Pythiorum Ode 4. 259.

χαλκέαις δ᾽ ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν᾽ ἀμειβόμενοι.—

Aereis autẽ vngulis proscindebant tellurem alternatim-pedibus-insistentes.

Græca scholia, ἐν ταῖς χαλκαῖς ὁπλαῖς ἑαυτῶν ἔπληξον, ἐν ἐπιχαράξιον τὴν γῆν ἐπιστρεφόμενοι, ἐν κατὰ τὴν πορείαν προβαίνοντες. τὸ γὰρ ἀμειβόμενοι, οὕτως ἀκουστέον. τὰς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πορείαν. Est igitur περίφρασις τῆς πορείας τῆς διὰ ποδῶν ἀμοιβῆς, καὶ ἐναλλαγῆς ποιεῖσθαι φιλοῦσι.

Ἀμείβεσθαι. Cum personæ, vel rei datiuo nullũ instrumẽtum, aut peragẽdi modum significante positum. Pindarus Pythiorum Ode 4. p. 243.

Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι,
Γάρυον τοιαῦτα.—

Illi quidem alteri-alteris respõdentes, [i. inter se colloquẽtes, vel, mutuò se compellantes,]
Dicebant talia.—

Theocritus Idyllio 23. versũ 13.

Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο.—

Bili verò ipsa facies respõdebat. [i. Ipsa verò facies flauæ bili similis erat. Ipse faciei color flauæ bilis colori similis erat, vt ei quodammodo similitudine respondere videretur.]

Vide

Vide Ἀμάλοισιν ἀμειβόμενοι.

Ἀμείλιχος.ου.ὁ. Poet. Implacabilis. Pindarus Pythiorum Ode 6.281.8.

Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος.

Horrisona nubis exercitus implacabilis. Pyth. O.8.288.6.

—ἀμείλιχον κότον.

—*Implacabilem iram.*

Ἀμείρει τινὰ τιμῆς. Pindarus Pythiorum Ode 6.282.15.

Aliquem honore priuare.

Ἀμένας.α.ὁ. Dor. pro comm. Ἀμένης.ου.ὁ. Nomen fluuii, quem Strabo lib. quinto τῶν γεωγραφικῶν, 166. 11. Ἀμενάνον vocat,

καθάπερ (inquit) περὶ τοῦ Ἀμενάνου συμβαίνει φασὶ τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος. & cæt. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 196. v.6.

—Ἀμένα παρ' ὕδωρ.

—*Amenæ ad aquam.*

In Græcis scholiis legitur Ἀμένη ποταμόν, vt accusatiuus à recto Ἀμένης, primæ declinationis contractorum: sed fortasse scribendum Ἀμένην.

Ἀμέραισι. Poet. & Dor. pro comm. ἡμέραις. subauditur autem ἐν præp. ἐν ἡμέραις. In diebus. Interdiu.) (ἐν ὄρφναισι. ἐν ὄρφναις. ἐν νυξί, νυκτῶρ. In noctibus. In nocte. Noctu. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 190. v.12. Vide Ὄρφνη.

Ἄμερος.ου.ὁ. Dor. pro comm. ἥμερος.ου.ὁ. Mitis. Mansuetus. Lenis. Benignus. Pindarus Olymp. Ode 13. p. 111. v. 2.

Οἶκον ἄμερον ἀστοῖς.

Familiam benignã erga ciues.

Ἀμερώσαις. Æol. particip. num. singul. aor. 1 act. masc. gen. pro comm. ἡμερώσας. ab ἡμερόω ω. f. ω. ἡμερώσω. ἥμερον ποιῶ. mansuefacio. mansuetum reddo. Pind. Isthm. Ode 4. 459.1.

Ναυτιλίαισι πορθμὸν ἀμερώσαις.

Nauigationibus fretum mansuefaciens, [i. tutam reddens maris nauigationem.]

Ἀμετρήτα. τας. ἀ. Doricè pro comm. ἀμετρήτη. της. ἡ. ποντῖσιν ἀμέτρητος. ὁ, & ἡ. Immensa. æ. Sed vt ἀθανάτη, & ἀμβρότη, pro ἀθάνατος, & ἄμβροτος apud poetas g. f. passim ἀδιαφόρως reperitur, sic etiam hoc dictum est à Pindaro Isthm. Ode 1.439.10.

ἐξ ἀμετρήτας ἁλός.—

ex immenso mari.—

ἀμέτρητον λέγεται τὸ μετρεῖσθαι μὴ δυνάμενον. Quod mensurari non potest. Quod nullus

metiri potest. Immensum.

Ἀμεύομαι. μ. ἀμεύσομαι. Poet. verbum, quod idem valet ac τὸ παρέρχομαι, & νικῶ. Prætereo. Vinco. Magnum Etymol. pag. 82. 11.

Ἀμεύω, πορεύομαι. παρὰ τὸ ἅμα, & τὸ σεύω. ἢ παρὰ τὸ [νέω, ὅθεν ἐπενθέσει τοῦ υ.] νεύω. Vide illic Ἀμεύσιμον. Alii παρὰ τὸ ἀμείβομαι deducunt, verso ι in υ, & sublato β. & pro παρέρχομαι sumunt, i. prætereo. supero, vinco. Ἀμεύομαι, παραμεύομαι, παραμείβομαι, παρέρχομαι. Vide Παραμεύομαι. Erit autem metaphora sumpta à cursoribus, qui cursu socios prætereūt, ac ita vincunt. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 6.

—ἀμεύσασθ' ἀντίους. Græca scholia, παρελθεῖν, & νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

—[*spero me*] *superaturũ aduersarios.*

Vel ab Æol. & Dor. ἀμὸς, pro poet. ἡμὸς, & comm. ἡμέτερος, noster, factum ἀμεύω, & ἀμεύομαι. In nostram potestatem redigo, subigo, supero, vinco. Vel à Dor. ἀμὸς, pro ἐμὸς, deductum ἀμεύω, & ἀμεύομαι, In meam potestatẽ redigo.

Ἀμευσίπορος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. Gressus-alternans. Sic enim Latinus interpres Pythiorũ Ode XI. 321. 8. vertit ἀμευσίπορον τρίοδον. *Triuium gressus-alternans.* Quare deductum dices παρὰ τὸ ἀμεύω, τὸ ἀμείβω, muto, permuto, alterno, καὶ τὸν πόρον, ἤγουν τὴν βάδισιν, ἢ τὴν ὁδὸν, i. gressum, aut viam. Vel, παρὰ τὸ ἀμεύω, τὸ πορεύομαι, & τὸν πόρον. Magnum Etymol. 82. 11.

Ἀμεύσιμον] ἀμεύω, τὸ πορεύομαι, παρὰ τὸ ἅμα, & τὸ σεύω. ἢ παρὰ τὸ νεύω, νεύσιμος, & ἀνεύσιμος, τοῦ α ἢ ὁμοῦ, ἢ πλεονασμὸν δηλοῦντος, τροπῇ τοῦ ν εἰς μ. οἷον, —ὅπῃ & ἀμεύσιμον, τουτέστι πορεύσιμον. Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά, & ἀμευσιεπής, διαλλάσσουσα, & ἀμειβομένη τοῖς λόγοις. Vide Ἀμεύσασθαι. Sed ἀμευσίπορον τρίοδον poeta videtur vocare triuiũ, in quo gressus alternantur, & passus cum passibus cõmutantur itineris faciendi causa. Quid enim aliud est ire, siue iter facere, quàm pedem cum pede, gressum cum gressu, passum cũ passu quodammodo commutare? Quod oculis meliùs obseruatur, quàm verbis explicatur. Vide Ἀμείβεσθαι. Incedere. Progredi.

Ἀμμείνας. Poet. κατὰ συγκοπὴν for-

formatum ἐκ τοῦ ἀναμείνας. Quod est particip. aor. 1. act. ab ἀναμένω. Pind. Pyth. Ode 6.283.2. Vide Ἐναείμβροτος.

Ἄμμενος. ω. ὁ. Dor. pro comm. ἥμενος, & καθεζόμενος. ου. ὁ. Sedēs. entis. Pindarus Olympiorũ Ode x. pag. 99. v. 10.

Μυχοῖσιν ἄμμενον Ἄλιδος.

[In] recessibus sedentem Elidis. Sed fortasse ἄμενος potius per simplex μ scribēdum. Nam τὸ α, ex η Doricè mutatum, est longum, nec geminato μμ videtur opus esse τῷ μέτρῳ. Si codex mendo caret, hoc obseruandũ, quod non est ordinarium.

Ἀμμένομεν. Æol. pro comm. ἀναμένομεν: sed facta syncope, & ν in μ mutatum ob sequens μ. Expectamus. Alcæus 8.

Πίνωμεν. τί τὸ λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἁμέρα.

Bibamus. Cur lucernam expectamus? Digitus dies. [Dies est digiti instar breuis.]

Ἄμμες. Æol. pro Dor. ἅμμες. Hoc, aspero, illud, tenui spiritu notatur. Comm. ἡμεῖς. Nos. Alcæus 9. M.

—ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον ναῒ Φορήμεθα σὺν μελαίνα.

—Nos verò in medio cũ naue Agitamur atra.

Ἄμμι. Dat. plur. Æol. pro Dor. ἁμῖν, & comm. ἡμῖν. Nobis. Pind. Isthm. Ode 1.441.6.

Ἄμμι δ' ἔοικε.—

Nobis igitur cõuenit, [nos decet.]—

Ἀμνάμων. ονος. ὁ. Dor. pro cõm. ἀμνήμων. ονος. ὁ. Immemor. Pindarus Isthm. Ode 7. 478.6.

—ἀμνάμονες δὲ βροτοί.

—Immemores verò [sunt homines] mortales.

Ἀμνάσει. Sic in plerisque codicibus legitur apud Pindarũ Pythiorum Ode 4.238.8.

Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσι. [Quem] Phœbus admonebit oraculis.

Si codices vitio carent, dices hoc verbum esse futuri tēporis Doricè formatum à communi ἀναμνήσει, κατὰ συγκοπὴν, & τροπὴν τοῦ η εἰς α. Sed in Romano codice rectè scriptum extat ἀμμνάσει, quod & ipsum κατὰ συγκοπὴν est formatum, sic, ἀναμνήσει, ἀνμνήσει, ἀμμνήσει, ἀμμνάσει. Ἀναμιμνήσκειν, in memoriam reducere, reuocare. Græca quoq; Pindari scholia, pag. 239.2. scriptum habent ἀμμνάσει, & vertunt ἀναμνήσει.

Ἄμμορος. ου. ὁ. Poet. geminatur μμ metri causâ, pro comm.

ἄμοιρος, ὁ ἄνευ μοίρας, εἴτε μέρης, ὁ ἀμέτοχος. Expers alicuius rei. Genitiuo gaudet. Pind. Olymp. Ode 1. pag 11. v. 7.

Καλῶν ἄμμορος. —

Honestarum [rerum] expers.

Ἀμός. ά. όν. Dor. pro comm. ἐμός, ά, όν. Quod fit verso ε in α. Qua de re consule nostrum Græcolat. Lex. in α pro ε Doricè positū. Meus. a. um. Pindarus Olympiorū Ode x. pag. 96. v. 8.

Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.

Meum dedecorauit magnum debitum.

Pyth. Ode 3. 220. 8.

— γένος ἀμὸν ὀλέσαι.

— *genus meum perdere.*

Nemeorum Ode 3. 346. 9.

Μήτιος ἀμᾶς ἄπο.

Ex meo consilio, [meâq; solertia.]

Ἀμός. ά. όν. ὁ. ἡ. τό. Æol. pro Dor. ἁμός. ά. όν. verso aspero in tenuem, communiter verò dicitur apud poetas ἡμός. ή. όν. pro ἡμέτερος. ερα. ρον. Noster. nostra. nostrum. Pind. Isth. Ode 6. 472. 10.

ξεῖνον ἀμόν.

Hospitem nostrum.

Ἀμός. ά. όν. Poet. & Dor. & Æolicum, pro communi ἡμέτερος. α ον. Vnde Dor. verso η in α. ἀμέτερος. α. ον. Et pro eodē ἁμός, ἁμά, ἁμόν, & Æol. mutato spiritu denso in tenuem, ἀμός. ά. όν. Noster, nostra, nostrum. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235. 2.

Ἐνάλιον δόρυ μήδεσιν ἀνασπάσαντες ἀμοῖς.

Marinam machinam, [i. nauem,] consiliis cū extraxissemus nostris.

Græca scholia,

Ἀμοῖς] τοῖς ἡμετέροις βουλεύμασιν, ἀνασπάσαντες. Vide Δόρυ.

Ἄμπαλος. ου. ὁ. Poet. vocabulū κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνάπαλος, pro quo comm. ἀνακλήρωσις. Resortitio. Iterata, siue repetita sortitio. ἡ ἀνὰ iam repetitionem, ac iterationem significat, πάλος verò, τὴν κλήρωσιν, i. sortitionem. Pindarus Olympiorū Ode 7. pag. 67. v. 12.

— Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. —

— *Iupiter resortitionem facturus erat.* Vel, *facere statuerat.* μέλλεν) ἔμελλεν. θέμεν) θεῖναι. hinc Ion. & Dor. sublato ι, θέναι, inserta syllaba με, θέμεναι, & κατ' ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, θέμεν. ποιεῖν.

Ἀμπέλου παῖς βιατάς. Pind. Nē. Ode 9. 414. 1. *Violentus vitis filius.* Sic autem vinum poeticè vocatur, quod ex

vite

vite nascitur, & miram habet vim, vt effecta demonstrant.

Ἀμπλάκιον. ου. τό. Poet pro cōm. ἁμάρτημα. ατος. τό. Peccatum. Delictum. Dictum autem κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀναπλάκιον, quod παρὰ τὸ ἀναπλέκω deductum, quia peccatum homines vt quibusdā retibus, & pedicis implicat, ac impedit, ne pœnas peccatis debitas effugiant. Ἀμπλακεῖν est ipsum verbum, pro comm. ἁμαρτάνειν. verbale ἀμπλάκημα. τος. τό. pro quo dicitur & ἀμπλακία. ας. ἡ. idem ac τὸ ἀμπλάκιον. Pindarus Pythiorū Ode XI. 320. 8.

ἔχθιστον ἀμπλάκιον.—

odiosissimum delictum.—

Ἄμπεμψας. Poet. κατὰ συγκοπὴν, pro ἀνέπεμψας. Pind. Isthm. Ode 7. 477. 5.

ἄμπεμψας ὀρφανόν.

remisisti orbatum.

Ἄμπνευμα. τος. τό. Poet. nomen κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνάπνευμα, quod παρὰ τὸ ἀναπνέω deductum. Comm. ἀναπνοή. ῆς. ἡ. Vel (vt alii malūt) ἀναφύσημα. τος. τό. Respiramē. Respiratio. Pindarus Nemeorum Ode 1. 331. 1.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ.

Respiramen magnificū Alphei. sic vulgata versio. Consule Græca scholia. 331. 332. Sed F. P. C. longè melius, ita,

Requies casta Alphei.

Respicit enim poeta ad fabulam. q. d. In cuius sinu Alpheus amator itinere lōgo defessus conquiescit. Castā verò vocat requiem, quia Alpheus Ortygiam quidem amauit: sed tamen eam non vitiauit. fabulam persequitur Ouid. Metam. lib. 5. 121. & 125. Vide Lat. comment. Pindarus autem Ortygiæ, & Arethusæ nomen cōfundit. Quomodo? In Græcis scholiis, & in F. P. C. Lat. comment. apertè docetur.

Ἀμπνοά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. ἀμπνοή. ῆς. ἡ. quod κατὰ συγκοπὴν dictum ἐκ τοῦ ἀναπνοή, ῆς. ἡ. Respiratio. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 73. v. 6.

Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A laboribus verò respirationem. Pyth. Ode 3. 222. 1.

Ῥίψαις δ' ἀμφοῖν ἀμπνοάν

Στέρνων καθεῖλεν.

Iaculatus [fulmen] per amborum pectora, respirationē ademit.

Vide Greca scholia. Pyth. Ode 4. 255. 16.

Ἀμπνοὰν δὲ ἥρωες ἔστησαν.

Respirationem autè heroes statuerunt. [i. Respirarunt, animis recreati sunt, metúque liberati.]

Græca scholia, ἀμπνοὰν ἔστησαν] περιφραστικῶς, ἀνέπνευσαν δηλοῖ.

Nem. Ode x. 425. 8. extat integrum vocabulum.

—ἀμπνοὰς κίχε.

—*respirationes inuenit.*

Ἀμπολεῖν. Poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀναπολεῖν formatum. Reuoluere. Animo volutare. Pind. Nem. Ode 7. 397. 8.

—ταῦτα

δὲ τρὶς, τετράκις τ' ἀμπολεῖν.

Hæc vero ter, quaterq; reuoluere.—

Ἀμυθάν, ᾶνος, ὁ, Poet. per syncopen formatum, pro cõm. Ἀμυθάων, Ἀμυθάωνος, vel Ἀμυθάονος, ὁ. Nomen viri proprium. de quo Pindari Græcus scholiastes Pythiorum Ode 4. 247. 5.

Ἀμύκλαθεν. Aduerb. ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. Ab Amyclis. Pind. Nem. Ode xI. 431. 7. Ἀμύκλαι. ῶν. αἱ. Λακωνικὴ πόλις, μία τῶν ἑκατὸν, ἣν ὁ Ἀμύκλας Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισε.

Ἀμφάδην. Poet. aduerbium, quod idem significat ac ἀμφαδὰ, & ἀμφαδὸν, & ἀμφαδίην, παρὰ τὸ ἀναφαίνω. communiter verò dicitur φανερῶς. Palàm. Apertè. Manifestè. Archilochus 129. F.

Καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
Μηδὲ νικηθεὶς, ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.

Et neq; vincēs apertè gloriare,
Neque victus domi reclinans geme.

Ἀμφαδόν. Poet. aduerbium, pro quo dicitur & ἀμφαδὰ, & ἀμφαδίην, communiter verò φανερῶς) (κρυπτάδια, κρυπταδίως, λάθρα, λαθραίως, ἀφανῶς. Palàm. Apertè. Manifestè.)(Clàm. Occultè. Hoc autem ἀμφαδὸν κατὰ συγκοπὴν formatum est ἐκ τοῦ ἀναφαδὸν, quod ex ἀναφαντὸν est factũ, reiecto ν, versóq; τ in δ. Qua de re consule nostrum Dor. Lex. in Δ pro τ. Ipsum verò ἀναφαντὸν est verbale ab ἀναφαίνω, patefacio, declaro, ostendo, cuius præter. perf. pass. est ἀναπέφαμμαι, ἀναπέφανσαι, ἀναπέφανται. Ab hac tertia pers. singulari deriuatum est illud adiectiuũ nomen, quod reiecto syllabico augmento facit ἀναφαντὸν, vnde, vt supra declaratũ, τὸ ἀμφαδόν. Pindarus Pythiorum Ode 9. 301. 5.

Αἰδέοντ' ἀμφαδὸν ἁ-
δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

Verecundantur palam dulci
cubili

cubilis primùm frui.

Ἄμπανε. Poet. 3 perſ. ſing. imperf. κατ' συγκοπὴν formata ἐκ τῶ ἀνέπαινε, quod ab ἀναφαίνω. Pind. Nem. Ode 9. 407. 8.

Ἀμφάκης. εος. ὁ, ἡ ἁ. ἡ τὸ ἄμφακες. εος. ους. Dor. pro comm. ἀμφήκης, εος. ους. ὁ ἡ ἡ. ἡ τὸ ἄμφηκες. Anceps. ancipitis. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀκὴν ἔχων, ἤγουν αἰχμὴν, ἡ σόμωμα. Aciem vtrinque habens. Nam ab ἀκὴ, ῆς. ἡ. Latinum acies eſt deductum. ἀκη verò dicta quaſi ἡκὴ, verſo η in α breue, & déſo ſpiritu in tenuem, quod παρὰ τὸ ἥκω deriuatum. Cultrorũ enim acies venit, peruenit, quô intentatur, acinfert͂, penetrat corporis partes, in quas immittitur. Bacchylides 93. F. ξίφεα ἀμφάκεα vocat *enſes ancipites.*

Ἄμφανε. Poet. 3. perſ. ſingul. aoriſt. 1. act. κατ' συγκοπὴν formata ex integra voce ἀνέφανε, ab ἀναφαίνω. μ. ἀναφανῶ. ὁ α. ἀόρ. ἀνέφανα. ας. ε. Pindar⁹ Pythiorum Ode 4. 240, 1.

Βασιλέ' ἄμφανε Κυράνας.

Regem declarauit Cyrenes.

Ἀμφέρεσθαι. Poet verbum κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τῶ ἀναφέρεσθαι, pro comm. ἀνακομίζεσθαι. Recipere. Recuperare. Pind. Nem. Ode XI. 432. 1.

ἀμφέρονται σθένος.

Recuperant robur.

Ἀμφὶ cum accuſat. pro κατ', ſecundum aliquid. Morem, & conſuetudinem rei alicuius ſignificans.

—τὸ ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, pro, κατ' τὸ ἐγκωμιαστικὸν τρόπον.

—*ſecundum laudatoriũ morem.* laudatorio ritu. Vt laudatorius ritus, vt laudationis mos, & conſuetudo fert.

Ἀμφιάραος, ου. ὁ. Peritiſſimus vates, Oiclei filius, vnde πατρωνυμικῶς Ο'ικλείδης vocatur à Pindaro, Olympiorũ Ode ſexta, pag. 46. v. 12. Viuus terræ hiatu cum equis abſorptus. Vide & Nemeorum Ode 9. pag. 409. Et Ode x. pag. 417. Ouid. de Põto lib. 3. pag. 645.

Notus humo merſis Amphiaraus equis.

Vide & Horat. Carm. lib. 3. Ode 16. pag. 284. cum Lat. comment. Dicitur autem & communiter Ἀμφιάραος, ου. ὁ. vt Olymp. Ode 6. 46. 12. & Ionicè Ἀμφιάρηος. ου. ὁ. & poet. Ἀμφιάρης. Ἀμφιάρηος. Ἀμφιάρηϊ. Vt Nem. Ode 9. pag. 409.

Pind. Nem. Ode 9. 409. 9.

—ὁ δ' Ἀμφιάρηϊ

σχίσεν κεραυνῷ παμβίᾳ

Ζεὺς ταῖν βαθυστέρνον χθόνα.
κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις.
Ille vero, [quis?] *Iupiter diffidit Amphiarao fulmine-adversus omnia violēto profūdum-pectus-habentem terrā, occultauitq́, cū equis* [*ipsum.*]
Item Nem. Ode x. 417. 1.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπεδέξατο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσι
Μάντιν Οἰκλείδαν.—
Terra verò apud Thebas recepit fulminata Iouis telis, vatē Oïcleidem, [i. Amphiaraum Oiclei filium.] Olympiorū Ode 6. 46.
Ἀγησία, τὸν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὅν ἐν
δίκα ἀπὸ γλώσσης Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
φθέγξατ', ἐπεὶ κατ' γαῖ' αὐτόν τε νιν,
καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.
Consule nostram Latinam versionē, & Græca scholia.
Ἀμφιάρηος. ου. ὁ. Poet. pro cōm. Ἀμφιάραος. ου. ὁ. Pindarus Pythiorum Ode 8. 292. 8.
Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος.
Talia quidē loquutus est Amphiaraus.
Nem. Ode 9. 407. 10.
Ἀμφιάρηον θρασυμήδεα.
Amphiaraū audacem-cōsilio.
De Amphiarao consule cùm alios, tum Ouid. de Ponto lib. 3 645.
Notus humo mersis Amphiaraus equis.
Item Horat carm. lib. 3. Ode 16. 284.
Ἀμφιθάλασσος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Comm. ὁ ἑκατέρωθεν θαλάσσῃ περιεχόμενος. Qui vtrinque mari cingitur, vel qui ab vtraq; parte mari alluitur. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 6. Insulam Rhodum vocat ἀμφιθάλασσον νομὸν, i. *Regionem vtrinq; mari cinctā.*
Ἀμφικρέμανται. Pind. Isthm. Ode 2. 449. 2. —φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.
Inuida spes pendēt circa mentes mor[...]um.
Consule Græca scholia & F.P.C. Lat. comment.
Ἀμφικυλίσαις. Poet. particip. aor. 1. act. masc. gen. singul. n. metri causa geminatum σ, Æolicè verò ante finale ς, insertum ι. pro comm. ἀμφικυλίσας, ἤγουν περικυλίσας, quæ ab ἀμφικυλίω, & περικυλίω deducūtur. Pindarus Nem. Ode 8. 401. 10.
—φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις.
—[*Aiacem*] *circum gladium prouoluens.*
Ἀμφιλαφής. Pindarus Olymp. Ode 9. pag. 91. vers. 10. hoc vocabulo vtitur, & accipit pro

pro amplo, si vulgatæ versioni fides habenda. Sed nos Fr. P. sententiam sequi malumus. Quid sit ἀμφιλαφὴς, & quid ἀμφιλαφὴς δύναμις, vide nostrum Ionicū Græcolatinum Lexicum. Consule & nostram Pindaricam interpretationem. Item Fr. P. comment. Lat. pag. 49.

Ἀμφινέμομαι. Poet. pro cōm. περιέχω. Circūdo. Complector: Amplector. Pindarus Pythiorum Ode 5. 270. 5.

—σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται.

—*Te verò incedentem per Iustitiam multa felicitas amplectitur.*

Greca scholia, Σὲ δικαίως βαδίζοντα, καὶ ζῶντα πολὺς σὺν εὐδαιμονίᾳ πλοῦτος περιέχει. i. *Te verò iustè vadentem, & viuentem multa opulentia cum felicitate amplectitur.* Sēsus, Quoniam colis iustitiam, amplá habes potentiam, & alta felicitate frueris.

Ἀμφίπεδος. ὁ, καὶ ἡ. Poet. pro comm. ὁ ἀμφοτέρωθεν, ὁ ἑκατέρωθεν πεδιάδα ἔχων. ὁ πάντοθεν ἔχων πεδία. Epithetum est loci, qui campos, & planitiem vtrinque, atque adeò vndique, & circum circa habet. Campis vndique cinctus. Pindarus Pythiorum Ode 9. 302. 7.

—ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον.
In collem campis vndique cinctum.

Ἀμφιπίπτειν τινά. Poet. loquendi genus, pro comm. ἀσπάζεσθαί τινα. v. 5. Circum aliquē cadere, pro, aliquē amplecti. Pind. Olymp. Ode x. p. 105. v. 10.

Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον. --
Inclytam gentem Locrorum amplexus sum. [i. amo, & honore prosequor, vt eā quodammodo videar amplecti.]

Ἀμφιπολεῖν τρῶμα ἕλκεος. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265. 1.

Os vulneris tractare. Vide Τρῶμα ας. ά.

Ἀμφίς. Poet. cū genitiuo, pro comm. περί. De. Pro. Causâ. Gratiâ. Pindarus Pythiorū Ode 4. 262. 7.

Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντο χειρῶν ἐσθᾶτος ἀμφίς.
Vbi & membrorum [in] certaminibus exhibuerunt specimen vestis gratiâ.

Græca scholia, Ἔνθα] ἐν τῇ Λημνῳ, ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐπεδείξαντο τῶν μελῶν τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν κρίσιν ἀγωνιζόμενοι περὶ ἐσθῆτος. τὸ δὲ ἐσθᾶτος ἀμφίς, ἀμφίβολον, πότερον τῆς ἐσθῆτος χάριν ἠγωνίσαντο, ποτέρα

γυμνοί. ἢ τὸ ἀμφὶς, ἀντὶ τοῦ περὶ δεκτέον. σύγκειται γὰρ τῇ λέξει ἡ ἐπὶ τούτου, ἵν᾽ ᾖ τὸ ἔπαθλον ἐσθής. ὥστε περὶ ἐσθῆτας αὐτοὺς ἠγωνίσθαι, ὃ καὶ ὑγιές ἐστι.

Ἀμφιτρύων. ωνος. ὁ. Quis iſte, vide Pindari Pyth. Oden 9. 305. & Theocriti Ἡρακλίσκον, i. *paruum Herculem*, Idyllio 24. vbi natales Herculis, & fratris Iphiclei fusè deſcribuntur.

Ἀμφότερον ἐσθάς. pro, ἐσθὴς διπλῆ. Duplex veſtis. Pindarus Pythiorum Ode 4. 242. 2. Vide Græca ſcholia.

Α͂ν cum circumflexo in vltima ſyllaba genitiui pluralis ſecundæ declinationis nominum ſimplicium, Doricè, pro comm. ων ſine accentu, qui ponitur in vocali, aut diphthongo præcedente. Nomina enim adiectiua, quæ in maſculeo genere, in nominatiuo ſingulari deſinunt in ος purum, non pauca etiam in ος nō purum, vt, ἅγιος, δίκαιος, ὅμοιος, ἀθάνατος, in genitiuo plurali ſeruant eundem accentum, quem habent in ſingulari, ſic, ἁγίου, δικαίου, ὁμοίου, ἀθανάτου, ἁγίων, δικαίων, ὁμοίων, ἀθανάτων. Dorienſes tamen & accentum mutant, & ω in α vertunt. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 116. verſ. 7. Ποντιᾶν ψάφων. pro, ποντίων ψήφων. Et Pyth. Ode XI. 317. 3. ποντιᾶν Νηρηΐδων. & Nem. Ode V. 373. 2. Et Pyth. Od. XII. 324. 2. βροτεᾶν πολίων. pro, βροτέων. & 326. 9. καρπαλιμᾶν γενύων. pro καρπαλίμων, ſiue à καρπάλιμος, ſiue à καρπαλίμη deductum dicas, vt & in ἀθάνατος, & ἀθανάτη videmus, cuius genit. plur. in tribus generibus habet communiter ἀθανάτων. Nemeorum Ode 2. 342. 9. ὀρειᾶν Πελειάδων. pro ὀρείων, ab ὀρεία, i. ὀρεινή. montana. Ode 3. 351. 2. μυελαᾶν ἀρετᾶν. pro μυελίων ἀρετῶν. Nem. Ode 8. 399. 2. ἀμβροσιᾶν. pro ἀμβροσίων. Nem. Ode 9. 408. 12. αἰσιᾶν ὀρνίχων. pro αἰσίων ὀρνίθων. Iſthm. Ode 4. 458. 6. Θηβαᾶν Καδμηϊᾶν. pro Θηβαίων Καδμηίων.

ᾶν circumflexum Doricè, pro comm. ων, cū acuto in præcedente ſyllaba, in tertia declinatione nominum ſimpliciū, in maſculinis, & neutris genitiuis pluralibus. Vt, ἁγιᾶν, δικαιᾶν, ὁμοιᾶν ἀνθρώπων, pro, ἁγίων, δικαίων, ὁμοίων ἀνθρώπων. Sic Pythiorum Ode X. 311. 4. διαυλοδρομᾶν, pro διαυλοδρόμων, à recto ſingul.

διαυλοδρόμος.ȣ.ὁ. Vide ſuo loco. Conſule & Græca ſchol. Eadem Ode 313.10. ὀρθιᾶν κνωδάλων. pro ὀρθίων. quid ſit τὸ κνώδαλον, vide apud Euſt. & Magnum Etymol. & in Græcis Pind. ſchol. ibidem. Pyth. Ode XII. 324.2. βροτεᾶν πολίων. pro βροτέων. à βρότεος, Atticè epitheto maſc. pro fœmineo. vel eſt à f.g. βροτέα.ας. & in plur. comm. βροτέων, Dor. βροτεᾶν.

ᾶν Dor. pro comm. ῶν. circũflexo, vel ων, ſine vllo accentu, in genitiuo plurali 3. declin. ſimplicium nominum. P. Nemeorum Ode 2.341. 5. ἱερᾶν ἀγώνων, pro ἱερῶν, à ſingul ἱερός.οῦ.ὁ. Nem. Ode 4. 364. 5. θρασυμαχᾶν λεόντων, pro θρασυμάχων, à θρασύμαχος. ȣ.ὁ. Vide ſuo loco. Iſthm. Ode 4.455.3. ἀοιδᾶν, pro ἀοιδῶν, poetarum, à recto ſingul. ἀοιδός. οῦ.ὁ. Vide φύλλ' ἀοιδᾶν.

ᾶν Dor. pro comm. ων, vel ῶν, in genitiuo plurali quintæ declinationis ſimplicium. Vt, ὀλυμπιαδᾶν, πυθιαδᾶν, Ἰσθμιαδᾶν, νεμεαδᾶν, pro, ὀλυμπιάδων, πυθιάδων, ἰσθμιάδων, νεμεάδων, à recto plurali in άδες deſinẽte. Sic etiam αἰγᾶν, p αἰγῶν, à recto plurali αἶγες.

Ἄνα. In vocatiuo caſu, ὦ ἄνα, fœmineo genere poſitum poeticè, pro comm. ὦ ἄνασσα, κατ' ἀποκοπὴν, ô Regina. Vel Atticè maſculeum eſt genus, pro fœmineo: ſed à recto ἄναξ erit deductum. Quod obſeruatione dignũ. Pindarus Pythiorum Ode XII. 324.6. ibi de vrbe Agrigento verba fiunt, quam poeta καλλίσταν βροτεᾶν πολίων appellat.

Ἀνὰ cũ datiuo, pro ἐπάνω, vel ὑπὲρ, cum genitiuo. Hom. Il. A.4.v.12.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.—

Aureo ſuper ſceptro.—

Pind. Olymp. Ode 1. pag. 3. verſ. 5.

Χρυσέαισιν ἂν ἵπποις.

Aureis ſuper equis. [Aureis in equis.]

Idem Ol. Ode 8. p. 29. v. 20.

Ἀποπέμπων Αἰακὸν

Δεῦρ' ἂν ἵπποις χρυσέαις.

Dimittens Aeacum

Huc ſuper, [vel, *cum*] *equis aureis.*

Pythiorum Ode prima, pag. 188. v. 6.

εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός.

Dormit autem ſuper ſceptro Iouis aquila.

Ode 4. 243. 12.

—ἀνὰ δ' ἡμιόνοις

Ξεστᾶ τ' ἀπήνα.—
—ſuper autem mulis,
Politóq; vehiculo.—Vide Α'πήνα.

Α'ναβάσομαι. Dor. pro comm. ἀναβήσομαι. Conſcendã. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 210. v. 5.

Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
Κελαδέων.—
Floridam autem, [& florum inſtar pulchram, amœnam, & ſuauem] conſcendam
Claſſem ob [Hieronis] virtutẽ
Reſonans.—

Α'ναβωλακία γῆ. Pindarus Pythiorum Ode 4. 259. γῆ ἐν τῇ τμήσει ταῖς βώλοις ἄνω πέμπουσα. *Terra, quæ dum aratro proſcinditur, glebas in altum mittit.*

—ἀναβωλακίας δ' ὀργυ-
ιὰν σχίζε νῶτον γᾶς.—
Findebat autem tergum terræ ſurſum glebas-attollẽtis [findebat inquam,] orgyam, [.i. in orgyæ profunditatem.]

Α'νάγειν. Poet. pro comm. αὔξειν. Augere. Pindarus Pythiorum Ode 5. 269. Πλοῦτον ἀνάγειν. *Opes augere.* Propriè verò ἀνάγειν ſignificat ἄνω ἄγειν, & ὑψοῦν. In altum ducere, euehere, exaltare, ſublimem facere. Aliâs alia: Vide Α'νάγειν in Hippocratis Oeconomia.

Α'ναγεῖσθαι. Dor. pro comm. ἀνηγεῖσθαι, & διηγεῖσθαι. Narrare. Pindarus Olymp. Ode 9. p. 91. v. 8.

—ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ.
—*ad narrandum*
Aduectus [vectus] *in Muſarũ curru.* Vide Πρόσφορος.

Α'νάγκα. ας. ά. Dor. pro comm. ἀνάγκη. ης. ἡ. Neceſſitas. Item τὸ ἀναγκαῖον, id, quod eſt neceſſarium. Pind. Olymp. Ode 1. p. 11.

—θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος;—
—*Mori verò quibus [eſt] neceſſitas,* [i. Quos verò mori eſt neceſſe,]
Quid aliquis [horum, cur aliquis ex horum numero] *ignobile ſenium in tenebris*
Deſidens coquat, [concoquat, maceret] *fruſtrâ, omnium [rerum]*
Honeſtarum expers?—

Α'ναθέμεν. Poet. Dor. & Æol. pro comm. ἀναθεῖναι, vnde Ion. & Dor. ſublato ι, & inſerta ſyllaba με, factum ἀναθέμεναι, & κατ' Δωρικὴν, & Αἰολικὴν ἀποκοπὴν, ἀναθέμεν. Dicare.

care. Imponere. Pindarus Pythiorum Ode 8. 290. 2. Vide Μακραγορία.

Ἀναίνομαι verbi formationē, & ἐτυμολογίαν vide in cōposito Ἀπανάινομαι. Pind. Nem. Ode 5. 372. 15.

Ἀνακρίνομαι. Comm. Inquiro. Interrogo. Percontor. Examino. Pindarus Pythiorum Ode 4. 240. 2. Vide Π...ά. ᾶς. ά.

Ἀναλίσκοισα. ας. ά. Doricè pro comm. ἀναλίσκουσα. ης. ή. particip. præs. f. g. singul. nu. ab ἀναλίσκω. Consumens. Impendens. Pindarus Pythiorum Ode 9. 299. 11. Vide Σύγκοιτος.

Ἄναλκις. ἀνάλκιδος. ὁ, & ἡ. ἀδυνάτος. ἀσθενής. Infirmus. Imbellis. Ignauus Vide Κίνδυνος.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. Hymni regnātes in cithara. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 16. v. 1. Consule Græca scholia.

Ἀναπάσσειν χάριν τινί. Aspergere gratiam alicui, pro, laudes alicuius carminibus celebrare, eiúsque nomen illustrare, & gratiosum reddere. Pind. Ol. Ode x. 105. 6.

Τὶν δ' ἀδυεπής τε λύρα,
Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν.—

Tibi verò dulciloqua lyra,
Dulcisq́, tibia aspergit gratiam.—

Sensus, Tu verò laudum expers non morieris, talē habes poetam, qui te suis carminibus, & lyra illustrabit. Lyræ verò facit mētionem poeta, quia Pindarus erat Lyricus, eiúsque carmen ad Lyram canebatur.

Ἀνάπαυσις. ιος. ἡ. Com. Quies. Requies. Pind. Nem. Ode 7. 391. 5.

—ἀνάπαυσις
ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ.—

—*Requies*
in omni opere, [vel, *re, est*] *dulcis*, [*& homini grata.*]

Ἀναπτνάμεν. Infinitiuus præsentis Ion Dor. & poet. formatus à communi ἀναπτνάναι. Quemadmodum enim ab ἵστημι fit ἱστάναι cōmuniter, & Ion & Dor. ac poet. inserta syllaba με, deducitur ἱστάμεναι, & κατ' ἀποκοπὴν ἱστάμεν, sic etiam ab ἀναπίτνημι deriuatur τὸ ἀναπιτνάναι, & inserta syllaba με, ἀναπτνάμεναι, & κατ' ἀποκοπὴν ἀναπτνάμεν, πυτῆσιν ἀνοίγειν. Hoc autem verbum ita formatur, à prisco πίτω, quod significat idem ac πίπτω, vel πέτομαι, i. cado, vel, volo. as. are:

verso ε in ι, fit πίτω, inserto ν, πίτνω grauitonum, hinc verò circumflexum πιτνέω, ῶ. primæ coniugat. contract. & πιτνάω. ῶ. 2. coniug. contract. hinc verbum in μι, πίτνημι, vt ab ἱστάω. ἱστῶ, τὸ ἵστημι. Hinc verò compositum ἀναπίτνημι, pro quo cõm. ἀναπίπτω. Cado. Decido. Vel actiuè, & transitiuè sumitur pro ἀναπίπτειν ποιῶ. cadere facio. Deiicio. Demitto. Aperio. Patefacio. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 48. v. 7.

—Χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.
—*Oportet igitur portas*
Hymnorum aperire, [patefacere] ipsis [mulabus.]

Si nostram hanc huius verbi significationem probes, dices respici ad morem pédularum portarum, quæ cadunt, dum aperiuntur, vt & pontes penduli, quos Galli vocant *Ponts leuiz*, quòd leuentur, i attollantur, quũ vrbium portæ clauduntur. Idem etiam obseruatur in multis ligneis fenestris, quæ funibus laxatis demittuntur, vt aperiantur, attractis verò funibus, & sursum sublatis clauduntur, vt in plerisque Germanicis ædificiis videmus. Vel à πίτω (vnde & commune πίπτω. cado) deducitur verbum πιτάω. πιτῶ, & πιτανύω, πιταίνυμι. μ. πιτάσω. i pando, expãdo. aperio, patefacio. Ab hoc verò πιτῶ, inserto ν, & mutato ε in ι, factum τὸ πιτνῶ, vnde τὸ πίτνημι, & compositum ἀναπίτνημι, quod idem valet ac τὸ ἀναπιτάω. ῶ. Eustathius, ἀναπιτάννυσθαι λέγονται αἱ ἀνοιγόμεναι θύραι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν διαπεταννυμένων πτερύγων τῶν ὀρνίθων. Quamobrem τὸ ἀναπιτνάναι iam ἰσοδυναμοῦν, & συνωνυμοῦν τῷ ἀνακλῖναι. Eustath. ἀνακλῖναι θύραν, ἀντὶ τοῦ ἀνοῖξαι.) (κλῖναι δὲ, ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι. pro quo dicitur & θύραν ἐπιθεῖναι. q. d. fores imponere, id est locum aliquem foribus impositis claudere. Fores claudere. Consule Eustath. in ἐπιθεῖναι θύρας. 974. 43. & 1922. 35. Quod autem τὸ πίτνημι actiuè, & transitiuè sumatur interdum, colligi potest ex ipsomet Pindaro, qui Nemeorum Ode 5. pag. 370. v. 5. dicit,

—πίτναν δ᾽ ἐς αἰθέρα χεῖρας.—
—*tendebántq; ad æthera palmas.*

Hîc τὸ πίτναν poeticè dictum ne-

neglecto syllabico incremento, & facta syncope pro communi ἐπίτνασαι, πυτίσπιτειον.

Ἀναπτναμένα. ας. ά. Dor. pro comm. ἀναπτναμένη. ης. ή Supina. æ. Pind. Isthm. Ode 4. 457. 13.

—μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
αἰετοῦ ἅτ' ἀναπτναμένα
Ῥόμβον ἴσχει.—

—*solertiâ verò [est] vulpes*, [i. vulpi similis.] *quæ supina cohibet impetum aquilæ.*

Græca scholia vertunt ἀνακλινομένη, & ὑπτία.

Vide & Ἀναπτνάμεν, & simplex Πιτνᾶν.

Ἀναπλέκοντι. Dor. pro comm. ἀναπλέκουσι. Implicant. Pindarus Olymp. Ode 2. p. 25. v. 13.

—χέρας ἀναπλέκοντι & στεφάνοις.

—*manus implicant & corollis.*

Ἀναπολίζειν. Poet. idem ac eius primitiuum ἀναπολεῖν. Versare. Pindarus Pythiorum Ode 6. 280. 2.

Ἀκούσατ᾽. ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν, ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν.

Audite [mortales.] Nam & nigros habentis-oculos Veneris Aruũ, & Gratiarũ versamus.

Consule Græca scholia, quæ vertunt ἀναπολοῦμεν, & ἀναστρεφόμεθα. Item F P. C. cōment. Lat. Obseruandum autem τὸ ἢ, iam καὶ, i. Et, significare, non autem, Aut. Et eodem modo bis accipiendum.

Ἀνάπωτις. ιος ἡ. Cōm pro quo in vulgatis Lexicis legitur ἀνάπωτις. Quod Doricè factũ videtur, verso σ in τ. Hinc κατ' συγκοπὴν formatum nomen ἄμπωτις. idem. Maris refluxus, & aquarum recessus, quod fit quum mare suas aquas resorbet cui contrariũ est πλημμυρὶς. ίδος. ἡ. Maris accessus, & inundatio, ac æstus. Pro eodem dicitur & ἀνάπωσις, παρὰ τὸ ἀναπίνειν Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 88. v. 8. Magnum Etymologicum pag. 86. vocem hanc optimè declarat his verbis,

Ἄμπωτις, αἱ περὶ τὸν Ὠκεανὸν ἀποφυγαί, καὶ διαστάσεις καὶ περὶ τὴν Λιβύην, παρὰ τὸ ἀναπιέζω. κυρίως δὲ ἄμπωτις, ἡ ἀναπίνουσα, ἡ ξηρασία, ἡ ῥηχία. Διονύσιος ὁ περιηγητής,

Ἄλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἄμπωτις ξηρῇσιν ἐπιδέδραχε ψαμάθοισιν.

κυείως ϗ λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης, ἤγουν ἡ ἀναπινομένη θάλασσα, ἐκ τοῦ πῶμα. πώσω. πῶσις, καὶ ἀνάπωσις, καὶ ἄμπωσις κατὰ συγκοπὴν, καὶ ἔπειτα ἄμπωτις. & cat. Sed qui plura cupit de huius vocis etymologia, & de ipsis τῆς ἀμπώτιος caussis scire, consulat Eustathii commentarios apud Dionysiū de situ orbis. pag. 30 B. Itē nostrum Græcolat. Ionicū Lexicum in Ἄμπωτις. Illud obiter addetur, τὴν μὲν ἀνάποσιν παρὰ τὸ ἄχρηστον ῥῆμα ἀναπόω. μ. ἀναπόσω λέγεσθαι, ὥσπερ τὴν ἄροσιν, παρὰ τὸ ἀρόω. ὦ. μ. ἀρόσω. τὴν δὲ ἀνάπωσιν, ὅθεν ἡ ἄμπωσις, καὶ ἄμπωτις, παρὰ τὸ ποιητικὸν ἀναπώω. μ. ἀναπώσω, καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ πλώω. μ. πλώσω, τὴν πλῶσιν, ποιητικὸν, καὶ ασιάνιον ὄνομα, καὶ τὰ παραπλήσια.

Ἀνασαλύζειν (si codices mendo carent) apud Anacreontem pag. 76. sumitur pro comm. ἀναστενάζειν, Ingemiscere.

Διὰ ταῦτ' ἀνασαλύζω.

Propter hæc ingemisco.

Sed nec simplex, nec compositum in vulgatis Lexicis reperitur, quod à me lectum recorder. σαλίζειν verò per ι, & σαλίζεσθαι, longè aliud significat. Hesychius.

Σαλίζομαι] ὅτι τῆς στήλης ἔπειτν ἵστη-

κα. id est,

In columnæ morem sto. Sto columnæ instar.

Quod si bene redditum, hæc vox videtur Dorica. Dores enim pro communi στήλη. ης. ἡ. dicunt στάλα. ας. ἁ. vnde verbum commune στηλίζομαι, Doricè σταλίζομαι, quod ad rem præsentem nihil facit.

Ἀναχάζειν. Comm. Repellere. Propulsare. Retrocedere cogere. Pind. Nem. Ode x. 424. 15.

οὐδ [αὐτὸν] ἀνέχασαν. —

nec [ipsum] repulerunt. —

Ἀνατέλλειν. Vide Ἀντελλας.

Ἄναυρος. ου. ὁ. Poet. nomē, quod interdum substantiuè sumitur pro torrente, fluuióque ex aquis pluuiis facto. Magnum Etymol. 100. 57.

Ἄναυρος.] ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμός. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὔρας. οἱ χειμάρροι, καὶ διώρυχες, καὶ ὀχετοί. Διογένης. Hinc fortasse non ineptè quis coniecerit Gallicum vocabulū *Haure* κατ' ἀφαίρεσιν τῆς αν συλλαβῆς, deductum esse, quod significat tutam nauium stationem, portúmque flatibus, auraq; carentem. Quanquam alii scribunt, *Aure*, sine vlla aspiratione, quod ad Græcā vocem propius accedit. Nā

vt

vt naues quietam habeant stationem, locum, in quo sunt, auris, ventisque carere oportet. Ἄναυρος autem cōpositum ex α priuante particula, & αὖρα. ας. ἡ. Suauitatis verò causâ ν insertū. Αὖρα autem in Magno Etymol p. 170. 51. (vbi προσξυτέως αὖρα legitur) definitur,

ἡ λεπτοτάτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου. παρὰ τὸ αἴηρ, ἄερα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. ἢ παρὰ τὸ ἀήρ, ἀέρα, καὶ κατὰ κρᾶσιν αὖρα, ὡς χάες, χαῦς, καὶ νάες, ναῦς. ἢ ἀήρ, αἴηρ, αὖρα. & cęt. Apollon. Rhod. τῶν Ἀργοναυτικῶν lib 1. pag. 1.

Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου.

Hyberni torrentis fluēta traiiciens pedibus.

Schol Ἄναυρον λέγει τὸν χείμαρρον. οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται. Simonides 103. f. vocat δινάεντα, τουτέστι δινήεντα ἄναυρον, *vorticosum torrentem*.

Ἀναφαίνειν. Poet. pro comm. φανερὸν, λαμπρὸν, ἐπιφανῆ ποιεῖν. Illustrem reddere. Illustrare. Pindarus Pythiorū Ode 9. 304. 10.

Ἔνθα νικάσας ἀνέφανε Κυράναν.

Vbi victoriā adeptus illustrauit Cyrenem.

Ἀναφροντίζειν. Poet. Aliquid animo sæpe voluere. q. d. sæpe cogitare. Iam enim ἡ ἀνὰ iterationem rei, de qua verba fiunt, significat. Pind. Olymp Ode 1. pag. 10. v. 1.

Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον.

Paratas nuptias animo voluntauit.

συνωνύμως à poetis dicitur ἀναπολεῖν, καὶ ἀναπεμπάζειν, de quibus Eustathiū consule.

Ἀνδάνειν. Poet pro comm. ἀρέσκειν. Placere. Gratum esse. Eustath.

Ἀνδάνω, τὸ ἀρέσκω ἀπὸ τοῦ ἥδω, ὡς ἀπὸ τοῦ λήβω, τὸ λαμβάνω, καὶ ἀπὸ τοῦ μήθω τὸ μανθάνω. καὶ δασύνεται ἡ λέξις, ὡς δῆλον ὅτι τοῦ ἁφανδάνω. ἀλλαχοῦ δὲ ἀπὸ τοῦ ἅδω, ὅ ἐστιν ἀρέσκω. In vulgatis Pindari codicibus τὸ ἀνδάνειν tenui spiritu notatum legitur. Quod si bene habet, Ionicè, & Æolicè scriptum dices. At ipsa verbi compositio, vt patet ex ἁφανδάνω, docet aspero notādum hoc vocabulum, quod ita formatur, ἥδω, delecto, placeo, gratus sum, verso η in α, factū ἅδω, hinc ἁδάνω, & inserto ν, ἁνδάνω, vt à λήβω, λάβω, λαβάνω, λαμβάνω, à μήθω, μάθω, μαθάνω, μανθάνω, à λήχω, λάχω, λαχάνω, λαγχάνω. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 191. v. 12.

—πὶν εἴη ἀνδάνειν.

—tibi contingat placere.

Ἀνδεῖσθαι. Poet. κατ' συγκοπὴν formatũ ἐκ τοῦ ἀναδεῖσθαι. Redimiri. Coronari. Quod ab ἀναδέω. De quo vulgata Lex. Pind. Isthm. Ode 2.446.4. Vide στεφάνωμα.

Ἀνδησάμενος. ου. ὁ. Particip. aor. 1. med. g. m. κατ' συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀναδησάμενος. Quod παρὰ τὸ ἀναδέω. μ. ἀναδήσω. vnde ἀνάδημα. τος, τό. Pind. Nem. Ode XI. 430.13.

—ἀνδησάμενος κόμαν πορφυρέοις ἔρνεσιν.—

—Redimitus comam purpureis [palmæ] ramis. Isthm. Ode 1.438.5.

ἀνδησάμενοι θαμάκις

ἔρνεσιν χαίτας.—

Redimitique pe comas frondibus.

Ἀνδριαντοποιός. οῦ. ὁ. Comm. ὁ ἀνδριάντας ποιῶν. ὁ ἀνδριαντοπλάστης. ὁ ἀνδριάντας πλάττων. Qui statuas facit. Qui statuas fingit, & propriè quidẽ virorum, impropriè verò cæterorum quoque animalium ac rerum. Statuarius. Pindarus Nem. Ode 5. 368.1.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμι.

Non sum statuarius.

Ἀνδροδάμαν Ἐριφύλαν. Pind. Nem. Ode 9.408.6.

Eriphylam mariti-domitricẽ. Græca scholia, τὴν τὸν ἄνδρα αἰκαλοῦσαν. ἡ γὰρ Ἐριφύλη τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Ἀμφιάραον προὔδωκεν εἰς φόνον. Ὅμηρος,

—στυγερήν τ' Ἐριφύλην,

Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. & cæt.

Virgil. Æn 6.258.15.

—mæstámque Eriphylen

Crudelis nati monstrantẽ vulnera cernit.

Consule Lat. comment. Ouid. Metamorph. lib. 9.217. Sed incertum est, vtrum hic accusatiuus sit à recto ἀνδροδάμας. α. ὁ. Dor. primæ decl. simplic. nomine, vt iam non substantiuè: sed adiectiuè sumatur pro, τὴν τὸν ἄνδρα δαμάσασαν, vt Græca scholia verterunt, & epithetum masc. cum substantiuo fœminei generis Atticè iunctum dicas, quod passim occurrit: an verò deductũ sit à recto f. g. secundæ declin. simpl. ἀνδροδάμα. ας. ἡ. Dor. pro comm. poet. ἀνδροδάμη. ης. ἡ. vt ἀνδρομάχα. ας. ἡ. Dor. pro comm. poet. ἀνδρομάχη. ης. ἡ. Sed hæc posterior coniectura longè simplicior, & verisimilior videtur.

Ἀνδροδάμαντος. ὁ. vel α. ὁ. Dor. ὁ ἄνδρας δαμάζων. Qui viros do-

domat. Virorum domitor. Pindarus Nemeorum Ode 3.350.9.

—οὐδέ μιν ποτὶ φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.

—Neq; timor virorũ-domitor animi fortitudinem ipsius unquam extinxit.

Græca scholia, ὁ τοὺς ἄνδρας δαμάζων φόβος οὐδέποτε αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν ἐκ τῶν φρενῶν ἔπαυσεν. Obseruandum hoc loco τὸ παύειν cum gemino accusatiuo iunctum. Nam τὸ μὶν, est accusat. poet. pro comm. αὐτὸν, & φράσις integra est, παύω σε τὴν ἀλκὴν, pro quo diceretur aliâs, παύω σου τὴν ἀλκὴν, vel παύω σε τῆς ἀλκῆς. Illud verò φρενῶν ab accusat. ἀλκὰν regitur. Τοῦ παύειν variam constructioné in vulgatis Lexicis vide. Vel, in illo accusat. ἀλκὰν subaudienda præpositio κατὰ, sic οὐδέ ποτε φόβος αὐτὸν κατὰ τὴν φρενῶν ἀλκὴν ἔπαυσεν.

Ἄνδωκε. Dor. & Poet. κατ' συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνέδωκε, τουτέστιν ὤρεξε. Porrexit. Pind. Isthm. Ode 6.472, 1.

ἄνδωκεν δ' αὐτῷ φέρτατος
οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
σῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.

Porrexit autem ipsi præstãtissimus Telamon pateram vini-exceptricem auro rigentem.

Ἀνεκάς. Poet Interdum idem valet ac ἀνεκαθεν, ἄνωθεν, & ἔκαθεν, ἤγουν πόρρωθεν. Supernè. Eminus. E longinquo. Ab initio. Antiquitus. μεταφορικῶς verò, παρὰ προσδοκίαν, παρ' ἐλπίδα. πόρρω τῆς ἐλπίδος, Procul à spe. Præter expectationem, præter spé. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 20. v. 2.

Ὅπου θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.

Quando Dei numen mittit
Supernè opulentiam excelsam.

Vel

Procul-à-spe, præter spem, insperatas, & excelsas opes.

ὑψηλὸν ὄλβον poeta nominat, quia dixit ἀνεκὰς, quod hic οὐρανόθεν, & ἄνωθεν commodè significare potest: Deus enim perennis omnium bonorum fons sua bona de cœlo demittit in has humiles terras, hisque ditat eos, quos ditare placet. Vel μετωνυμικῶς opes ita vocat, quòd homines in summum honoris, atque dignitatis fastigium euehant, & eminus conspicuos, & illustres reddant. Quamobrem etiá Olymp. Ode 1. v. 4. μεγάνορα πλοῦτον appellat, quia diuitiæ

plerosque mortalium mente parum sana præditorum superbos faciunt.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ. Comm, vocabulũ, quod in vulgatis Gręcolatinis Lexicis non extat: sed in Græcis Pindari scholiis, Pythiorum Ode XII. 327. dum poeticam vocem ἀελπτίαν interpretantur, quã etiam in vulg. Lex. non inuenias. Desperatio. Vide Ἀελπτία.

Ἀνεμόεν ἱστίον. Pindar⁹ Pythiorum Ode prima, pag. 199. v. 11. vocat *ventosum velum*, quod ventis expansum datur, vt eorum flatibus inflatum naues faciliùs, & citiùs impellat.

Ἀνεμοσφάραγος, ου, ὁ. Poet. ὁ ἀνέμῳ σφαραγῶν, ἠχῶν, ψοφῶν. Vẽto-perstrepens. Vide Σφάραγος, & σφαραγεῖν apud Eust. & Magnum Etymol. Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 6.

Τάν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λατοΐδας
ἅρπασεν.—

Quam comosus Latoïdes, [Apollo Latonæ filius,] ex Pelii conuallibus vento perstrepentibus quondam rapuit.

Ἀνεμόστροφος, ου, ὁ, & ἡ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. ὁ περὶ τοῦ ἀνέμου τρεπόμενος, & στρεφόμενος, & κινούμενος. Qui à vento vertitur, versatur, agitatur. Vel ὁ κατὰ τὸν ἀνέμου τρόπον ταχύς. Qui more venti, qui vẽtorum instar est velox. Anacreon 66. 3.

Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ.

Vulgata versio,

Fugit vsq, cura mixta
Rapidis Noti procellis.

Ἀνεμόστροφον hîc videtur esse, quod Hesychius ἀνεμοστρεφὲς vocat, vertitque τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου στρεφόμενον, τυπτόμενον, & κινούμενον. Aliud vero significat τὸ ἀνεμοτρεφὲς, de qua voce consule Magnum etymol. pag 103. 50. & Eust. θυέλλας igitur ἀνεμοστρόφους vocat Anacreon procellas vẽtorum instar veloces, vel (quod longe probabilius) procellas à ventis excitatas, & agitatas. Turbines enim, & tempestates à ventis excitantur, & augentur.

Ἀνεπίφραστος, ου, ὁ, & ἡ. Poet. pro com. ἀπροόρατος. ἀπροσδόκητος. Improuisus. Non præuisus, nec antè animaduersus. Compositum est ex α priuante particula, & ex nomi-

nomine verbali ἐπίφραστος, quod ab ἐπιφράζομαι deductum, id est animaduerto. Simplex est φράζομαι, de quo Lexica. Simonides 117.2.

—αἱ ἐπίφραστοι δῦαι.

—*Improuisæ calamitates.*

Ἀνεφάνατο. 3. perf. singul. aor. 1. medii. ab act. ἀνέφανα. ας. ε. Quod ab ἀναφαίνω. μ. ἀναφανῶ. Pindarus Isthmi. Ode 4. 460. 10.

—διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο.—

[*In*] *duplici victoria conspicuus-apparuit.* Vel, *Duplici victoria se conspicuum reddidit.*

Ἀνέχειν. Υ ψοῦν. Extollere. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 213. v. 18.

Ὃς ανέχει ποτὶ μὲν τὰ κείνων.

Qui [*Deus*] *modo quidem res illorum extollit.* Æ. P.

Ἀνέχει (ὑψοῖ. αἰαίρει. ἐξαίρει. Τὰ κείνων) δηλονότι πράγματα.

Ἄνθεμον. ου. τό. Poet pro cōm. ἄνθος. εος. ους. τό. Flos. floris. Pindarus Olymp. Ode 2. p. 25. v. 9.

—ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει.

—*flo-*
res verò auri micant.

Hinc poet. ἀνθεμόεις. όεσσα. όεν

floridus. a. um. Hinc & cōpositum, πολυάνθεμος. ου. ὁ, ἡ. idem ac πολυανθής. floribus abundans. Pind. Ol. Ode XIII. pag. 112. v. 12.

Ὧραι πολυάνθεμοι—

Horæ floribus-abundantes.— Pyth. Ode 4. 240. 5. vocatur φοινικάνθεμον ἦρ, *ver purpureos habens flores.* Simonides 113. M. vocat κόμην ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην, *comā floribus umbratam, atque tectam.*

Ἄνθεμος. ου. ὁ. Poet. pro ἀνθεμόεις. όεντος. ὁ ἀνθηρός. οῦ. ὁ. Floridus. Pind. Nem. Od. 7. 394. 11.

—λείριον ἄνθεμον.—

—*Lilium floridum.*—

Vide Ἄνθεμον.

Ἀνθίζειν. Facere florere. Producere. Anacreon in Rosæ encomio. pag. 72. M.

Τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών.

Tunc & rosarum admirandarum
Nouam stirpem florere-fecit, [i. procreauit,] *terra.*

Ἀνθολογέω. ῶ τὸ ἄνθος, ἢ ἄνθη λέγω, καὶ συλλέγω. flores lego, & colligo. Sappho 143. P. bis.

Ἀνθρωποθυσία. ας. ἡ. Hominū immolatio. Sacrificiū, quo mactātur, ac immolant homines. Stesich. 33. f. Itē Iby-

bycus pag 37. P.

Ἀνίκατος. ου. ὁ, & ἁ. Dor. pro comm. ἀνίκητος. ου. ὁ. & ἡ. Inuictus. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 243. v. 7.

Ἐξ ἀικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον [βέλος.]

Ex inuicta pharetra prodiens [telum.]

Ἀνίον. ου. τό. Dor. pro comm. ἡνίον. ου. τό. vel, ἡνία. ας. ἡ. Habenę. arum. Pindarus Pythiorum Ode 4. 233. 13.

Ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν.

Habenásq; pro remis [permutantes.] i. & commutantes cũ remis habenas. Quomodo? Quia qui prius insulam incolebant, & nauticis rebus operam dabāt, ac naues remis impellebant, vt nauigarent, postea loca mediterranea cœperunt incolere, vbi nullus est remorum vsus: at rebus equestribus studuerunt, & equis vti cœperunt, qui frænis, & habenis regũtur, vt iter fiat, quod facere decreuimus. Sed figuratũ, & poeticum est loquendi genus. Per habenas enim, ipsos equos, & instrumentũ omne rebus equestribus inseruiẽs, ipsúmque rerum equestrium studium intelligimus, per remos verò, naues, res nauticas, & rerum nauticarum studium.]

Ἀνίοχος. ου. ὁ. Dor. pro comm. ἡνίοχος, ὁ τὰς ἡνίας ἔχων, & κυβερνῶν. ὁ διφρηλάτης. ου ὁ. Qui regit habenas. Auriga. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 273. 8.

—ἐν τεσσαράκοντα γὰρ πετόντεσσιν ἀνιόχοισιν.—

—Inter quadraginta enim lapsos aurigas.—

Vide Πετόντεσσιν.

Ἀνιστάναι κακὸν ἔκ τινος πράγματος. Ex aliqua re malum suscitare. Pindarus Pythiorum Ode 4. 250.

—μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστήσῃς κακόν.

—ne quod recentius ex His [controuersiis] suscites malum.

Ἄνυειν. Poet pro comm. ἀνύειν, siue ἀνύτειν. Suidas, Ἀνύειν. ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί. ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. πληροῦν, τελειοῦν, σπεύδειν. Sic autem ista formantur, ἄνω, ἀνύω, μ. ἀνύσω, hinc præsens ἀνύσσω, & ἀνυσσω, vnde Atticũ ἀνύττω, verso gemino σσ in geminum ττ Ab eodem ἄνω, metri causa ν inserto fit ἄνυω, facio. perficio, conficio. Pindarus Olympiorum Ode 8. p. 73. v. 7.

Ἄνεται δ' πρὸς χάριν εὐσεβέαν αἰδροῖο λιταῖς.

Perficitur autem [hoc] ad gratiã, [& voluntate nostrã,] piorum virorum supplicibus precibus.

Ἀνοίγειν ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ναυσὶ θοαῖς. Poet. loquẽdi genus. pro comm. ναυσὶ ταχείαις πλεῖν. Aperire maris profundam viam nauibus velocibus. Nauigare. Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 277.3.

Ἀνορέα, ας, ἁ. Dor. pro Ion. ἀνορέη, ης, ἡ. Hoc verò ab ἀνήρ, ἀνέρος, ἀνέρι deductum, mutato α in η. Virilitas. Strenuitas. Fortitudo. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 79. v. 12.

——ἀ-
νορέας δ' οὐκ ἀμπλακών.
——*forti-*
tudine verò non frustratus.

Pythiorum Ode 8. 295. 4.

ὑποπλέροις ἀνορέαις.
Ablatis [victoriæ] strenuitatibus.

Nemeorum Ode 3. 348. 4.

Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς Ἀρισοφάνεος.——
Strenuitates supremas cõscẽdit
Filius Aristophanis.——

Ἀρισοφάνεος] Æol. & Dor. pro comm. Ἀρισοφάνους. ἐπέβα] Dor. pro comm. ἐπέβη. Sensus. Ad summum fortitudinis fastigium est progressus. summam fortitudinem est adeptus.

Ἄντα σκοποῦ τυχεῖν. Pind. Nem. Ode 6. 379. 9. *Coram, & apertè scopum assequi.*

Ἀντάεις. άεντος. ὁ. Dor. & poet. pro comm. poet. ἀντήεις. ήεντος. ὁ. Græca Pindari scholia, ἐναντίος, & ἐχθρός. Contrarius. Aduersarius. Inimicus. Hostis. Hoc autem ab aduerbio poet. ἄντην, contra. aduersus. ante. è regione. Vnde sublato ν, versóque η in α factum alterum aduerbiũ ἄντα, quod idem valet, ac eius primitiuũ. Hinc & verbum ἀντάω. ῶ. Obuiam eo, occurro. Galli melius vim exprimunt, *Aller au deuant.* Pindarus Pythiorum Ode 9. 306. 11.

Εἴ τις ἀντάεις [ἐστὶ.]——
Si quis inimicus [est.]

Ἀντανορείδαι. ᾶν. οἱ. Doricè pro cõm. Ἀντηνορεῖδαι. ῶν. οἱ. Antenoridæ, arum. Antenoris filii, vel posteri. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 276. 8.

Τρῶες Ἀντανορεῖδαι.——
Troiani Antenoridæ.——

Consule Græca scholia.

Ἀνταΰειν. μ. ἀνταΰσω. ὁ α. ἀόρ. ἀν-

τεῖνσα. ας ε poet. neglecto tẽporali augmento, pro αἰτηίνσα. vel Doricè versum η in α longum. Comm. ἀντιβοᾶν, αἰτιφωνεῖν, αἰτικτυπεῖν, αἰτηχεῖν. Viciſſim vociferari, viciſſim ſtrepitum edere, viciſſim ſonare, clamore, voce, ſtrepitu, ſono alicui reſpondere. Pindarus Pythiorum Ode 4.255.12.

Ἐκ νεφέων δέ οἱ αἰτάϋσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα. & cæt.—

E nubibus verò ipſi viciſſim ſonuit tonitrui fauſta Vox.—

Conſule Græca ſcholia. Vide ἀΰω apud Euſtath. in διαπρύσιον ἤϋσεν. Iliad. Θ. 708.

Ἄντειλας. Poet κτ̃ συγκοπὴν, dictum ἐκ τῦ αἰέτειλας, τουτέστιν ἀνατεῖλαι ἐποίησας, ἢ εἰς τὸ φῶς ἔπεμψας. Oriri feciſti. In lucẽ ediſti. Conſule vulgata Lex. in Ἀνατέλλω. Pind. Iſthm. Ode 7.476.5.

ἄντειλας Διόνυσον.

Bacchum in lucem ediſti.

Sic & Hom. Il. Ξ.

Τοῖσιν δὲ ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε.—

Illis verò Simois ambroſiam produxit.—

Matthæus cap. 5. verſu 45. de Deo dicit, ἀνατέλλει τὸν ἥλιον. i. *Solem oriri facit.* & Anacreõ 72. F.

—ἀνέτειλε

φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖε.—

Ἀντεῖναι. κτ̃ συγκοπὴν formatũ ἐκ τῦ ἀνατεῖναι. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 68. v. 2.

χεῖρας ἀντεῖναι.—

Manus porrigere.—

Eſt autem infinit. aor. 1. act. ab ἀνατείνω, ἐ κτ̃ συγκοπὴν ἀντείνω. Iſthm. Ode 6.472.4.

Ὁ δ' ἀντείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους.

Ille verò ſublatis in cœlum manibus inexpugnabilibus.

ἀντείνας] ἀνατείνας.

Ἀντείνει. Poet. κτ̃ συγκοπὴν ἐκ τῦ ἀνατείνει, τουτέστιν ἐξαίρει, ὑψοῖ. Extendit. Extollit. Pindar. Nem. Ode 8.402.15. Vide Ἄφαντος.

Ἀντερείσαις. Æol pro comm ἀντερείσας. Particip. aor. 1. act. maſc. gen. num. ſingul. Qui contra, vel viciſſim firmauit. Ab ἀντερείδω. Pindarus, Pyth. Ode 4.236.3.

Χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις.

Manu manum eius cùm viciſſim firmaſſet.

Ἀντίπεται. Vide Αἰόλῳ ψεύδει, Pind. Nem. Ode 8.401.13.

Ἀντιάζων περὶ μάχαν. Poet. & Dor. loquendi genus, pro comm.

comm. poet. ἀντιάζειν, πυτιᾶν ἀπαντᾶν πῃ κατὰ μάχην. Pind. Nemeorum Ode 1.340.1. Occurrere alicui in prælio. cum aliquo pugna concurrere. Cum aliquo pugnam committere.

Ἀντιάνειρα. ας. ἡ. Poet. Eustath. ἀντιάνειραι αἱ Ἀμαζόνες ἐπιθετικῶς, αἱ τοῖς ἀνδράσιν ἀνταπτόμεναι, ἢ ἐξισούμεναι. i. Viragines, bellatrices, quæ viris aduersātur, & viribus sunt pares viris. Quod Virgilius Æn lib. 1.127. feliciter expressit his verbis,

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, mediisq́ in millibus ardet,
Aurea subnectens exertæ cingula mammæ
Bellatrix, audétq́ viris cōcurrere virgo.

Consule Magnum Etymol. p.111.34. in Ἀντιάνειρα.

Sed apud Pindarum Olymp. Ode XII. pag. 110. versic. 5. στάσις ἀντιάνειρα vocatur seditio, quæ viros inter se committit, & facit, vt alii aliis aduersentur, resistant, repugnent.

Ἀντιάξει. Fut. 1. act. Dor. pro comm. ἀντιάσει, quod ab ἀντιάω. ά. μ. ἀντιάσω. Dor. ἀντιάξω. εις. ει. Pind. Ol. Ode X. 104. v. 5.

Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον
Ἀντιάξει μελέων.

Deliciosa autē modulatio carminum ad fistulam occurret [ipsi victori, eiúsque laudes dulcissimis fistulæ, tibiæque modulis suauissimè canentur.]

Ἀντιάσαις. Æol. pro comm. ἀντιάσας. Occurrens. Incidens in. Consequutus. Adeptus. Pind Isthm. Ode 6.469.13.

τοίαισιν ὀργαῖς ἀντιάσαις.
talium morum compos factus.

Vide Ἀντιάω. ά. in vulg. Lex.

Ἀντιβολεῖν cum genitiuo, poeticè, pro cōm. ἐπιτυχεῖν. Assequi. Consequi. Voti compotem fieri. Adipisci. Pindarus. Olympiorum Ode XIII. p. 114. v. 11.

Ἀντιβόλησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς ὕπω τὶς πρότερον.

Quæ vir mortalis nondum vllus antè consequutus est.

Τῶν] ὧν στεφάνων. ὧν εὐτυχημάτων οὐδείς πω θνητὸς ἀνὴρ πρότερον ἐπέτυχεν.

Ἀντικύρσας. αντος. ὁ. Poet. aor. 1. act. particip. κατὰ συγκοπὴν formatus ἐκ τοῦ ἀντικυρήσας. αντος. ὁ. quod ab ἀντικυρέω. ῶ. μ. ἀντικυρήσω. ἀόρ. α. ἀντεκύρησα, καὶ συγκοπῇ, ἀντέκυρσα. & cæt. Vel

à grauitono κύρω (vnde circumflexum κυρέω. ω.) μ. κοινῶς μ, κυρῶ, αἰολικῶς δὲ, κύρσω, ἀόρ α. ἔκυρσα ας. ε. & cæt. Qui incidit. Pindarus Olymp. Ode XII. p. 109. v. 14.

ἀιτικύρσαντες ζάλαις.

quum inciderunt in procellas.

Consule Græca scholia p. 110. ἐν ζάλῃ, καὶ χειμῶσι πραγμάτων γενόμενοι.

Ἀντιξοεῖν. Poet. pro comm. ἀντικεῖσθαι. ἀντιβαίνειν. ἐναντιοῦσθαι. ἀνθίστασθαι. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 114. v. 15.

— Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.

— *Nemeáq; non repugnat.*

Consule Græca scholia. Item Suidam, & meum Ionicum Lex. vbi nomen ἀντίξοον explicatur.

Ἀντίπτωσις. Hæc figura locum in carmine, metri causa, nonnunquam habet. Pindarus Nemeorum Ode 3. 347. 1. alloquens Musam, dicit,

— Οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ. pro,

θύγατερ κρέοντος οὐρανοῦ πολυνεφέλου. τινος; τοῦ Διός. περιφραστικῶς γὰρ ὁ Ζεὺς τοῦ οὐρανοῦ κρέων, ἢ βασιλεὺς καλεῖται.

Ἀντιτείνειν ἐπιβουλία τῶν ἀντιπάλων. Poet. loquendi genus, pro comm. τῇ τῶν ἀντιπάλων ἐπιβουλῇ, ἢ ἐπιχειρήσει ἀνθίστασθαι. *Aduersariorum insidiis, & conatibus resistere.* Pindarus Nemeorum Ode 4. 360. 10.

Ἀντίτομον. ου. τό Poet. vocabulũ, de quo sic vulgata Græcolatina Lexica,

Ἀντίτομον φάρμακον, *antidotus, antidotum, amuletum*, ἀντιπαθὲς, ἀλεξιφάρμακον. *apud Hesychium.* † *credo ab* ἀντίδοτον *esse deprauatum.* Hæc in vulgatis Lexicis traduntur. Sed vox non est deprauata: verùm ἀντίτομον idem valet ac ἀντίπαλον, ἢ ἐναντίον. i. aduersarium, & contrarium. Et quemadmodum ἀντίδοτος. ου. ἡ. & ἀντίδοτον. ου. τό. modò adiectiuè sumitur subaudito substantiuo nomine, quod genere, suo adiectiuo respondeat, vt ἀντίδοτος πόσις, aut ἴασις, i. potio, aut medicina, quæ datur alicui aduersus scil. venenum, & ἀντίδοτον φάρμακον, remedium, quod præbetur aduers' venenum, sic ἀντίτομον φάρμακον appellatur id remedium, quod secatur, & paratur, ac præbetur alicui aduersus morbi dolores, & vim. Ad quam ἐτυμολογίαν respexisse videtur Euripides in Alcestide v. 971. vbi sic loquitur,

— καὶ

—ὁσ' ὅσα Φοῖβος
Ἀσκληπιάδαισιν παρέδωκε
Φάρμακα, πολυπόνοις
Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι.
—*nec, quotquot Phœbus*
Asclepiadis, [Æsculapii filiis, & posteris] *tradidit*
Pharmaca, [medicamenta, remedia,] *laboriosis*, [*& ærumnosis*]
Aduersus [*labores, ærumnas, grauesq; morbos*] *secans*, [*secta, parataq; prebens*] *mortalibus.*
Hoc & Pindari verbis cõfirmatur, qui Pythiorum Ode 4.258. dicit de Medea,
Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν,
Δῶκε χρίεσθαι.—
Cum enim oleo vbi miscuisset remedia aduersus duros dolores secta, [*parata, & composita*,] *dedit* [*Iasoni*] *vt* [*illis*] *vngeretur.*
Græca scholia, Σὺν δ' ἐλαίῳ] ἡ Μήδεια κατηχεῖσα τὸν Ἰάσονα διὰ τοὺς πυρπνόους ταύρους. πρῶτον γὰρ ὁ Αἰήτης ζεύξας αὐτοὺς, καὶ καταγωνισάμενος, προσέθηκε τῷ Ἰάσονι. ἵν' οὖν μηδὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς πάθῃ, φάρμακα ἐλαίῳ μίξασα, ἔδωκεν Ἰάσονι ἡ Μήδεια. ἀντίτομα δὲ εἶπε, τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων. ἁπλούστερον δὲ τῇ ἰατρικῇ χρώμενοι, τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ῥίζαις ἐπιθεράπευον. ἃς τέμνοντες, ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος
—ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
Χερσὶ διατρίψας.—
Quamobrẽ hęc poetæ verba φαρμακώσαισα ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν, idem valent ac, μίξασα φάρμακα τετμημένα, παρεσκευασμένα ἀντία, ἐναντία στερεῶν ὀδυνῶν, τῶν βαρειῶν ὀδυνῶν παυστήρια, τὰς πικρὰς ὀδύνας παύοντα. ὅθεν Ὅμηρος ὀδυνήφατα φάρμακα φιλεῖ καλεῖν. Eustathius,
Ὀδυνήφατον φάρμακον ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, καὶ τὸ ὀδύνη, λέγεται, καὶ δηλοῖ θεραπευτικὸν, καὶ παυστικὸν τῆς ὀδύνης.
Ἀντιφερίξαι. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἀντιφερίσαι, ἰσοφαρίσαι, ἰσαθλῆσαι, ἐξισαθλῆσαι. Æquare, vel exæquare alicui. Pindarus Pythiorũ Ode 9.302.1.
Εἰ δὲ γε χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι.
Si verò [*licet, atq; adeò*] *oportet etiam* [*me*] *cum sapiẽte æquare*, [vel, *æquari cum sapiente.*]
Consule Græca scholia. Item Eustath. in Ἰσοφαρίζειν, & in præpos. ἀντί.
Ἄντλη. ης. ἡ. Poet. pro cõm. ἄντλος. ου. ὁ. & ἀντλία. ας. ἡ. i. Sentina, nauisque locus depres-

sus, in quem aqua confluit. Dicitur & ἄντλον. ου. τό. & ἀντλίον. ου. τό. Μεταφορικῶς verò sumi videtur pro copia, & abundantia rerum aliquarũ. Alcæus de grauissima tempestate verba faciens, 9.f.1. dicit,

Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλῶν ἄντλον.

Præbebit verò nobis laborum magnam copiam.

Vel μετωνυμικῶς pro molestia sumẽdum. Sic & *sentina* nomen apud probatissimos autores Latinos vsurpatur. Quoniam enim sentina est nauis interior aluus, & quasi venter, in quem omnes aquarum sordes confluunt, quæ tetrum, & naribus ingratum, infestum, & molestum odorem spirant, idcirco pro malis, pestiferis, & perniciosis hominibus accipitur. Quod pluribus exẽplis ex Cicerone desumptis illustrari potest, quæ φιλομαθὴς Lector, per otium in Nizolio videbit.

Ἄντρωθε. Poet. aduerbium, pro ἐκ τοῦ ἄντρου. Ex antro. Pindarus Pythiorum Ode 4.244. 10.

—ἄντρωθε γὰρ νέομαι.

—*ex antro enim venio.*

Vide ὄθε, vel ὄθεν aduerb.

Ἀνωδυνία. ας. ἡ. Poet. p quo dicitur & νωδυνία. ας. ἡ. & cõm. ἀναλγησία. ας. ἡ. *Indolentia* a Cic. i. Doloris vacuitas. Pindarus Pythiorum Ode 3. p. 216. v. 5. Vide τέκτον. Illic enim docetur quomodo Æsculapius τέκτον ἀνωδυνίας à Pindaro vocetur.

Ἀξία. ας. ἡ. Comm. idem ac τὸ ἀξίωμα. τος. Dignitas. Pindar. Nem. Ode 8. 400. 6.

Ἤθελον κείνου γε πί-
θεσθ' ἀν ἀξίαις ἑκόντες.

Volebant illius parere dignitatibus volentes, [vltro.]

αο. Genitiui singul. primæ declinationis nominum simplicium Bœotica, vel (vt alii malunt) Æolica terminatio ducta à Dorica in α, addito ο. Vt Αἰνείας, Αἰνείου comm. Αἰνεία, Dor. Αἰνείαο Bœoticè. Sic φιλοκτήταο, pro comm. φιλοκτήτου, & Doricè φιλοκτήτα. Pind. Pyth. Ode prima, pag. 193. v. 17. Nem. Ode 7. 389. 1. ἀΐδαο. pro comm. poet. ἀΐδου.

Ἀοιδά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. poet. ἀοιδή, ῆς. ἡ. Cantio. Cãtus. Carmen. Pindarus Nemeorum Ode 3. 346. 5. vocat

—ἀοιδὰν

πρα-

στεφαίων, ἀρεταῖν τε
δεξιώτατον ὀπαδόν.
—*carmen*, [cantum]·
coronarum, atq; virtutum [*&
victoriarũ virtute partarũ*]
aptissimum comitem. Vel,
officiosissimum comitem.

Α'πάδις. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 198. v. 10.
—ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλαύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
—*satietas enim hebetat
Perpetua celeres cogitationes.*
Græca scholia, ἀπάδις] τὰς διανοίας. In vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur Α'πάδια. ας. ἡ. & Pindari Olympiis tribuitur: sed malè, quemadmodum hîc videmus. Nihil prçterea de hoc vocabulo traditum à quoquam reperio. Quamobrem humanus lector mihi veniam dabit, si fortasse vocis huius ἐτυμολογίαν, & declinationem παραδοξοτέραν afferre videar. Si quis meliorem, & verisimiliorem attulerit, eius sententiam sequi non dubitabo.

Α'πάδις. ιος. ἡ. & in accus. plur. ἀπάδιας, & κατὰ κρᾶσιν ἀπάδις. vt πόλιας, πόλις. Cogitatio. Dicta quasi ἄπιδις, παρὰ τὸ ἄπο, τουτέστιν ἄπωθεν, & πόῤῥωθεν ἰδεῖν, & προορᾶν τὰ πράγματα. quòd mens, & cogitatio res eminus, & antequàm acciderint, videat, & præuideat. Suauitatis verò causâ nomẽ hoc per ιος purum effertur in genitiuo, ne geminum δ δ concurrat, si dicatur ἄπαδις, ἀπάδιδος. Sic προπὶς, προπίδος dicta κατὰ διπλῆν συγκοπὴν ἐκ τοῦ προπάπιδις, παρὰ τὸ προαπιδεῖν, τὸ ἄπωθεν, & πόῤῥωθεν προορᾶν. Si quis tamen nostram coniecturam vt minus probabilem reiecerit, & vulgatorum Lexicorum dubiam, minúsque verisimilem nominis formationem sequi maluerit, id certè non prohibeo: sed tamen huius vocis sponsor esse nolo. Dices tamen ab accusatiuo plurali ἀπαδίας, κατὰ συγκοπὴν formatum ἀπάδις. Qua de re nihil dicam, ne meis coniecturis plus, quàm aliorum incertis testimoniis tribuere videar. Illud certè miror, eos, qui se omnia scire gloriantur, & profitentur, de hoc vocabulo ne verbum quidem fecisse, quod ego saltem à me lectum recorder. Quemadmodum autem dicitur χάρυβδις. ιος. ἡ. comm. & χαρύβδεως Atticè, sic etiam ἄπαδις. ιος. ἡ. comm. & εως Atti-

cè. Sed μολυϐδὶς per δ format genitiuum, μολυϐδίδος. ἡ. Lamina plumbea. Vel (vt Hesych. tradit) σαθμίον τι ἑπταμναῖον. i. pondus quoddam septem minarum, siue septé librarum. Hermolaus enim annotat τὴν μνᾶν, τὴν λίτραν, τὴν ὀγκίαν συνωνύμως apud Græcos accipi, quemadmodum apud Latinos mina libra, pondo. Sed Budæus ait hoc non vsquequaque verũ esse. Alii massam plumbeã, siue glandem plumbeam ita vocari dicunt, quæ fundâ mitti, proiicique solebat. Quidam tamen, vt idẽ Hesych. testatur, μολϐὶς, μολϐίδος. ἡ. scribendum censent. Quod κατὰ συ, κοπλὼ formatũ videtur ἐκ τοῦ μολυϐδὶς. Athenæus τῶν δειπνοσοφιστῶν lib. 4. 92.4 μαγάδιδας accusatiuum pluralem habet à singulari nominatiuo μάγαδι. deriuatum. cuius genitiuus est μαγάδιδος. Est autem (vt pag. 91. 52. docetur) musicũ instrumentum, cuius nerui intẽduntur, vt cithara, lyra, aliisque multis huiusmodi musicis instrumentis, ad sonos edendum, fieri constat.

Α'παλάλκοι. Est 3. pers. singul. optat. modi, ab ἀπαλάλκω, grauitono. Arceo. Repello. Propulso. Magnum Etymologicum p. 55. 55.

Α'λαλκὼν] βοηθήσας, ἐπαμύνας. ἔστι ῥῆμα ἄλκω. ὁ μέλλων ἄλξω, ἐξ οὗ ῥηματικὸν ὄνομα ἄλξ, ἀλκός, ἀλκή. ἐκ τοῦ ἄλκω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἄλκον, ἡ μετοχὴ, ἀλκών, & διπλασιασμῷ, ἀλαλκών, & ἄλαλκον, καὶ ἤλαλκον. ἀλλ᾽ οὐκ ἔστιν ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος, παραλήγεται ἄρα ὁ δεύτερος ἀόριστος μακρὰ παραληγόμενη. ὤφειλε γὰρ συστέλλεσθαι. & διπλασιασμῷ, ἀλαλκῶ, ἀλαλκήσω. τὸ ἀπαρέμφατον ἀλαλκεῖν. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἤλαλκον. In optatiuo ἀλάλκοιμι. ἀλάλκοις, ἀλάλκοι, additáque præpositione ἀπό, ἀπαλάλκοι.

Pindarus Olympiorum Ode 8 p. 81. v. 6.

—ὀξεί-

ας ϑ᾽ νόσους ἀπαλάλκοι.

—acu-

tósque morbos propulset.

Α'πάλαιστος. ου. ὁ. Poet. pro cõm. ἀκαταπάλαιστος, & ἀνίκητος. Qui lucta est inuictus. Insuperabilis. Inuictus. Pind. Nem. Ode 4. 367. 10.

Α'πάλαιστος ἐν λόγῳ.

Insuperabilis in oratione.

Quem nullus verbis superare, vel fallere potest. Vide Græca scholia.

Α'πάλαμος. ου. ὁ. Præt. vocabu-

lum,

lum, quod Grecus interpres Pindari, sic explicat, Δεινὸς, & περὶ ὃν οὐκ ἔστι παραμυθήσασθαι. περὶ ὃ οὐδεὶς δύναται αὐτοῦ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. Rectè quidem hæc ab eo traduntur: sed satis obscurè. Quãobrem longè melius fortasse res habebit, si vocem hãc ita explices. Τί καλεῖς ἀπάλαμον βίον; τὸν ἀθλιώτατον, περὶ ὃν τὰ δεινότατα κακὰ οὐδεὶς οὐδεμίαν παλάμην, τουτέστι τέχνην, βοήθειαν, & ἀπαλλαγῆς μέθοδον εὑρίσκειν δύναται, ὥστε τὸν τούτοις τοῖς κακοῖς πιεζόμενον ἀπολύειν τούτων. Quid vocas ἀπάλαμον βίον? Vitam miserrimam, aduersus cuius grauissima mala nullus vllã παλάμην, i. artem, auxilium, & liberationis rationem inuenire potest, ita vt eum liberet, qui malis istis premitur. ἀπάλαμνος verò (vt docet Eustathius) dicitur ἄναλκις, ἄπειρος, ἄπρακτος, & μὴ ἔχων παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι τεχνήσασθαι. Sed cum hoc ἀπάλαμνος ab ἀπάλαμος, inserto ν, deducatur, quid mirum si non rarò duarum cognatarum vocum discrimen negligatur, & alterum pro altero, præcipuè verò per imprudentiam ab illis, qui scriptorum verba, mentémque non satis attètè perpendunt, ponatur? Pind. Olymp. Ode 1. pag. 8. v. 6. de Tantali pœnis illic agitur.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον.

Habet autem [Tantalus] omnis rationis, qua pœnis istis liberetur, expertem vitam.

ἀπάλαμον κακὸν, Ineluctabile malum. Malum, vnde quis eluctari, & luctando exire nequit. Sic Virgil. Æneid. 2. 147. 30.

Venit summa dies, & ineluctabile tempus.

Idem Æn. 8. 315. 25.

Fortuna omnipotens, & ineluctabile fatum. i. quod nec lucta, nec vlla ratione vinci, superarique potest.

Ἀπανάνατο Poet. 3. pers. sing. aor. 1. med. pro comm poet. ἀπηνήνατο. Recusauit. Nõ est assensus. Non consensit. Pind. Nem. Ode 5. 372. 15.

Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν.

Statim verò recusauit sponsam, [nec impudicis eius precibus est assensus ... facere recusauit quod illa petebat.]

Quum medium α corripitur, tunc poetica licentia incrementum temporale neglectum est, quod η flagitabat. Quum vero τὸ α longũ est, tunc hoc ex η longo in α lõ-

gum Doricè mutatum. Est autem verbum hoc ἀπαναίνομαι compositum ex præp. ἀπὸ, & α, quod vtrumq; iam vim priuationis habet, & poet. grauitono non admodum vsitato verbo αἴνομαι, quod in ipsa compositione primùm quidem τὸ ο finale τῆς προθέσεως ἀπὸ reiicit, ob sequentem vocalem α, deinde verò suauitatis causa ν assumit inter præcedens α, & sequentem diphthongum αι. Simplex igitur est αἴνομαι. μ. αἰνοῦμαι. ὁ α. ἀόρ. μ. ἠνάμην. ἤνω. ἤνατο. compos ἀπαναίνομαι. μ. ἀπαναινοῦμαι. ὁ α. ἀόρ. μ. ἀπηνηνάμην. ω. ατο Quanquã aliâs hoc verbũ in temporali incremento eãdem varietatem habere potest, quã habet τὸ ἀναλίσκω in præt. perf. act. & pass. vt in vulgaris Grammaticis legimus. Quid autem propriè significet hoc vocabulum, ex Eustath. patet,

Α'ναίνεσθαι, τὸ ἀποφάσκειν, ἢ παραιτεῖσθαι. Negare. Deprecari. Recusare. Nolle aliquid facere. Idem,

Α'ναίνεσθαι, τὸ μὴ αἰνεῖν, ὅ ἐστι συγκατατίθεσθαι, παρὰ τ' αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν. Non probare, non consentire. αἶνος enim laus, laudatio, comprobatio, consensus, assensus vocatur. At Magnũ Etymol. 101.19. hoc ita formatum tradit.

Α'ναίνομαι]—ὁ δ' ἀναίνετο.—ἀπηρνεῖτο ὥσπερ παρὰ τὸ λίπω, λιπαίνω, ἢ ὅρμω, ὁρμαίνω, ἢ ὕφω, ὑφαίνω, οὕτω ἢ παρὰ τὸ ἀρνῶ (ἐξ οὗ τὸ ἀρνοῦμαι) γίνεται ἀρναίνω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ρ, ἀναίνω [ὅθεν τὸ] ἀναίνομαι, ὡς σκηπτροῦχος, σκηπτοῦχος. [σημαίνει δὲ] οὐκ ἐπαινῶ, οὐ συγκατατίθεμαι. ἢ παρὰ τὸ ναὶ ἐπίρρημα, ναίνω, [τουτέστι συγκατατίθεμαι, ἢ διισχυρίζομαι.] καὶ [προστεθέντος τοῦ α στερητικοῦ,] ἀναίνω, [τὸ οὐ συγκατατίθεμαι.] ἢ παρὰ τὸ αἰνῶ, ἀναίνω, τὸ οὐ συγκατατίθεμαι, πλεονασμῷ τοῦ ν.

Α'παλόχροος. ου. ὁ, ἢ ἡ. ὁ ἁπαλὸν χρόον ἔχων. Qui teneram cutem habet. Anacreon 70. P. vocat ἁπαλοχρόους γαλήνας, *serenitates teneram cutem, tenerũ corpus habentes*, i. teneras: at μεταφορικῶς, inconstantes, & quæ facilè mutantur. Vsus ipse nos docet serenitatem mutationibus obnoxiã, nec vllam esse perpetuam, raróque diuturnam obseruari. Poeticum igitur est hoc epithetum, quo iam temporis inconstantia, mutabilitásque significatur.

Α'πάο-

A'πάορος.ου.ὁ. Poet.pro quo Iō. dicitur & ἀπήορος. Remotus à. Separatus à. Distans ab aliquo loco, persona, re. Magnum Etymol. 121.24.

A'πάορος, ἀπηρτισμένος, ἢ διεστώς. παρὰ τὸ ἀείρω, ἀπάορος, καὶ ἀπήορος.

At sub η nullum ι subscribendum. Nam τὸ α simplex in simplex η mutatum. Sic autem formatum, αἴρω. cõm. inserto ε ante ι, factum ἀείρω, tollo, leuo, separo: μ. ἀερῶ. μ. π. ἤορα. ας. ε. neglecto augmento ἄορα, ας. ε. vnde ἄορ, ἄορος, quod pro vario genere varias habet significationes, de quibus οἱ λεξικογράφοι. Hinc etiã ἄορος.ου.ὁ, ἢ ἡ. Pindarus Pythiorum Ode 8. 294.19.

—ἐχθρῶν ἀπάοροι πλώσσοντι.

—*ab hostibus separati, [procúlque semoti] trepidant.*

Vide Πτώσσοντι.

A'πάρχειν. Poet. compositũ pro simplici ἄρχειν. Imperare. Regnare. Dominari. Pind. Nem. Ode 4.361.15.

Ε'νθα Τεῦκρος ἀπάρχει

Τελαμωνιάδας.—

Vbi Teucer imperat

Telamoniades, [i. Telamonis filius.]—

A'πάπρθε. Poet. aduerbium compositum ex præpositione ἀπὸ, & aduerbio poet ἄπερθε, quod ab ἄπερ, addita syllaba θε formatum. Cõm. Χωρὶς, seorsum, separatim. Pindarus Olympiorum Ode 7. p. 69. v. 5.

—ἀπάπερθε δ' ἔχον.

—*separatim vero habitabãt.*

A'πέθηκαν. Vide simplex Ε'θηκαν, & Τέτρασι.

A'πείραντος.ου.ὁ, ἢ ἡ. Poeticè pro comm. ἄπειρος.ου.ὁ, ἢ ἡ. Compositum est ex α priuante particula, & nomine verbali πειραντὸς, quod à poet. πειραίνω. μ. πειρανῶ. π. πεπείραγκα. π. π. πεπείραμμαι. νσαι. νται, pro comm. περαίνω. quod à πέρας. τος. τό. Finio. is. ire. Finis. Pindarus Pythiorũ Ode 9. 300. 11.

Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου.—

Degustat autem strenuitatem infinitam. [est fortissima, vt inuicta videatur.]

A'πείρατος.ου.ὁ. Poet. ὁ ἄνευ πείρατος, ἤγουν πέρατος, ἢ τέλους. ὁ ἄπειρος. Qui est sine fine. Infinitus Immensus. πεῖρας. τος. τό. ἢ μᾶλλον χάριν ἐπενθέσεως τοῦ ι, πέρας. τος. τό idem. Finis. τὸ δὲ α, στέρησιν δηλοῖ. Aliâs alia significat. Pindarus Olympiorũ Ode 6. p. 51 v. 12.

—βαθὺ τ' ἐν ἀπειράτῳ.

—*Rubor, in immenso.*

Ἀπείρατος.ου.ὁ, & ἡ.ἄπειρος.ου. Sed hoc est cōmune, illud poeticum. Qui nullum rerum fecit periculum. Inexpert⁹. Imperitus. Pindarus Olympiorum Ode 8.p.79.v.3.

Κοῦφα πονοι γὸ ἀπειράτων φρένες.

Leues res enim [sunt] imperitorum mentes.

Est autem nomen compositum ex α priuante particula, & nomine πεῖρα.ας.ἡ. vnde ἄπειρος, & inserta syllaba ατ, factum ἀπείρατος. vel quod minimè reiiciendum, compositum est ex α priuante particula, & nomine verbali πειρατὴς,οῦ.ὁ. quod iam actiuè sumitur pro eo, qui tentat, exploratque rem aliquam, qui rei alicuius facit periculum. Vide πειράομαι.ῶμαι. in vulgatis Lexicis. Item meum Lex. Ion. in ὀνόματα πολλὰ εἰς κτος.στος. & τος. Experiētia. Periculū, quod quis rerum facit. Peritia. Gallicè *Essay, espreuue, experience, cognoissance.*

Ol Ode x1.108.v.2.

—ἀπείρατον καλῶν.

—*imperitum [rerum] honestarum, [vel, honestatis.]*

Nemeorum Ode 1.334.12.

ἐ κλοδαπῶν ἀπείρατοι δόμοι.

peregrinorum imperitæ, [vel ignaræ] ædes.

Isthm Ode 4.455.7.

—τῶν ἀπειράτων γὸ ἄγνωσοι σιωπαί.

—*Illorum enim, qui non sunt experti [certamina,] silentia [sunt] ignota.* Id est, Qui enim non periclitantur fortunam, neque certāt, obscuri manent, nec innotescunt. Plutarchus ἐν τῷ παραμυθητικῷ. 208.M.

κακῶν ἀπείρατος.

Qui nulla mala est expertus. Et, vt Virgil. loquitur, *Ignarus malorum.*

Ἀπειρομάχας.α.ὁ. Poet. vocabulum Doricè formatum, pro comm. ἀπειρομάχης.ου.ὁ. ἄπειρος τῆς μάχης. Imperitus prælii. Pindarus Nemeorū Ode 4.359.14.

Ἄπειρος.ου.ἁ. Dor. pro comm. ἤπειρος.ου.ἡ. Eustath.

Ἤπειρος, ἐπίθετον τῆς γῆς ἐστι, & κατ' μόνας ἤπειρος ἡ ὅλη γῆ λέγεται.

Terra continens. Vulgò dicitur *Terra firma*) (Mare. Dicta ἤπειρος, quòd sit quodāmodo ἄπειρος, i. immensa, ἢ ἄνευ πειράτων, ἤγουν περάτων, & ὅρων. Sine finibus, infinita. Quod vel ὑπερβολικῶς accipiendum, vel κατά τι sic appellatur, & habita ratione alicuius

alicuius rei minoris, cũ qua si terra conferatur, videtur infinita, propter eius amplitudinem. Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 14.

Ῥίζαι ἀπείρου τελτάται.

Radicem [terræ] continẽtis tertiam. [tertiam orbis terrarũ partem.]

Consule Græca scholia.

Ἄπειρος διαπρυσία. Poeticè pro comm. Ἤπειρος εὐρεῖα. Epirus lata. Pindarus Nem. Ode 4. 362. 9.

Ἀπείραντος. ου. ὁ, ἡ ἡ. Poet. pro comm. ἄπειρος ου. ὁ, ἡ ἡ. Vide Ἀπείραντος. Infinitus. Immẽsus. Pindar. Nem. Ode 8. 405. 6.

—πεδίον ἀπείραντον.

—*campus immensus.*

Ἀποσκίμφθαι. Infinitiuus præter. perfecti, & plusquãperfecti passiui ab ἀποσκίμπτομαι. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 58. v. 3.

ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι.—

Ex naue dependere ad [eam] firmandum duæ ancoræ [sunt vtiles.]

Ἀποσκίμφθαι autem dictũ ἀντὶ τοῦ, κρεμάμεναι πρὸς τὴν τοῦ ναὸς σκίμψιν, ἔρεισιν, στήριξιν. Vel, ἀποκρεμάμεναι ἀπὸ τοῦ ναὸς πρὸς τὸ αὐτὴν σκίμπτειν, ἐρείδειν, στηρίζειν, ἢ ἀσάλευτον ποιεῖν. σκίμπτομαι, ἐπερείδομαι, στηρίζομαι. Figor, innitor, nitor, fulcior, vnde σκίμπους, scipio, qui pedũ vestigia firmat. Consule Eustath.

Ἀπέχει. Impersonaliter positũ pro magis recepto, ἀρκεῖ, & ἀπέχει. Sufficit. Satis-est. Anacreon p. 59.

Ἀπέχει. Βλέπω γὰρ αὐτήν.

Sufficit. Video enim ipsam.

Sic & Marcus c. 14. v. 42.

Ἀπέχει. ἦλθεν ἡ ὥρα. *Sufficit. Venit hora.*

Ἀπέχειν ψόγον. Pind. Nem. Ode 7. 392. 3. pro comm. ἀποσοβεῖν ἢ ἀπωθεῖν ψόγον. Repellere, propulsare, summouere vituperationem. Vel dictũ pro ἀπέχειν ψόγου. Abstinere à vituperatione, & maledictis, atque conuiciis.

Ἀπεχθέσθαι præter morem cũ personę genitiuo, & datiuo. Sappho 26.

Ἀτθὶς, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο.

Atthis, te verò mei aliquando tædebat. Vel, *tibi ego quidem eram inuisa.*

Sed communiter, apud poetas præcipuè, dicendum esset,

Ἀτθὶς, σοὶ δ' ἐγὼ μὲν ἀπηχθόμην.

Consule vulgata Lexica in Ἀπεχθάνομαι, & ἀπέχθομαι. μ.

ἀπεχθήσομαι, quod ab ἀπεχθέομαι. οῦμαι. τὸ μισοῦμαι, deducitur, hoc ab ἀπεχθής. έος. οῦς. ὁ. ἡ. Infenſus. Inuiſus. Odioſus. Eodem autem modo dictum ἀπεχθεταί σοι ἐμοῦ, te mei tędet quo. ἐμοῦ σοι μέλει. mei tibi cura eſt. tu mei curam geris. ego tibi curæ ſum.

Ἀπέχθεσθαι τινί. τινὶ ἀπεχθῆ. ἢ μισητὸν εἶ). ὑπό τινος μισεῖσθαι. Alicui inuiſum, ac odioſũ eſſe.

Ἀπήμαντος. ου. ὁ, ἡ. Poet. pro quo dicitur & ἀβλαβής, καὶ τὸ ἀβλαβές. Illæſus. a. um. παρὰ τὸ στερητικὸν α, ἢ τὸ πημαίνειν, τὸ βλάπτειν. Pindarus Olympiorum Ode 8. p. 81. v. 9.

—ἀπήμαντον ἄγων βίοτον.

—*Illæſam, [& malorum expertem] regens vitam.*

Ἀπλώα. ας. ἁ. Dor. pro comm. ἀπλώη. ης. ἡ. ἡ ἅμαξα. Sic apud Suidam eſt legendum, non autẽ vt voce mutilata ſcriptum extat, ἀπλών, ἡ ἅμα. Vehiculũ. Rheda. Currus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 243.

—ἀνὰ δ' ἡμιόνοις,
Ξεστᾷ τ' ἀπλώᾳ προτραπόμενος Πελίας
Ἵκετο σπεύδων.—

—*ſuper verò mulis,*
Politóq́ vehiculo cõcitatè Pelias
Venit properans.—

Vel,

—ſupra verò mulos,
Poſitumq́ vehiculum concitato-curſu Pelias
Venit feſtinans.—

Eſt autem hîc ἐν διὰ δυοῖν expreſſum poeticè, pro ἐπάνω δὲ ξεστῆς ἀπλώης, ἣν εἷλκον ἡμίονοι. Supra vehiculũ, quod muli trahebant. Vectus vehiculo, quod m. tr. Vide Προτραπέσθαι.

Ἀπιθεῖν τινα. Poet. & Pindaricum loquendi genus, quod non neutraliter (vt loquuntur Grammatici) ſed actiuè, & tranſitiuè ſumitur, pro ἀπιθῆ, εἴτε ἀπειθῆ, ἀπιστοῦντα, εἴτε ἀπειθοῦντα, ἢ ἀπιστοῦντα ποιεῖν τινα. Incredulum, immorigerum, non credentem, nõ obtemperãtem reddere aliquem. Efficere vt aliquis alicui non credat, fidem nõ adhibeat, nec ei pareat, morémque gerat. Pindarus Pythiorum Ode 4. 236. 1.

Οὐδ' ἀπίθησέν νιν.—

Nec incredulum, [nec immorigerum] reddidit ipſum.

Componitur autem hoc verbum ex α priuatiua particula, & verbo πιθέω. πιθῶ quod iam accipitur, vt ſupra declaratum, aliâs, idque proprié,

priè, significat πίθεσθαι, & ὑπακούειν, parere, morem gerere. Formatur autem à πίθω μ. σω. ὁ β. ἀόρ. ἔπιθον. ες. ε. Hinc τὸ πιθέω. ῶ. vt ab ἔμαθον, τὸ μαθέω. ῶ. ab ἔτυχον, τὸ τυχέω. ῶ. Consule primam pag. nostrarum Xenophontearum annotationum in Εὐπεσόντι.

Ἄπιστον οὐδὲν ἔμμεν φαίνεται θεῶν αὐτὸ πλεσαύτων. Pindarus Pythiorum Ode x. 314.

Vide Θεῶν τελεσαύτων.

Ἄπλατος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἄπλητος. ου ὁ, & ἡ. ἀπρόσιτος. ου. ὁ, & ἡ. Inaccessus. a. um. Ad quem non patet accessus. Multus. Magnus. Vastus Imměsus. Magnum Etymol. 123. 11.

Ἄπλητα] ἄπειρα, πολλά. παρὰ τὸ [πλάω, πλῶ, καὶ συγκοπῇ] πλῶ, πλήσω, τὸ πελάζω, πλητὸς & ἄπλητος, ὁ ἀπρόσιτος. Pindarus Pythiorum Ode xii. 325. 2.

Ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς.

Inaccessis, [vel, *immensis*] *serpentum capitibus.*

Ἄπλατος. ου. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. ἀπροσπέλαστος, ου. ὁ. & ἀπρόσιτος. ου. ὁ. Poet vero, ἄπλητος. ου. ὁ. Magnum Etymol. 123. 11.

Ἄπλητα. ἄπειρα, πολλά. παρὰ τὸ πλῶ, πλήσω, τὸ πελάζω, πλητὸς, καὶ ἄπλητος, ὁ ἀπρόσιτος. Vide & p. 156. 14 Pindarus Pythiorũ Ode prima, p. 190. v. 9.

ἀπλάτου πυρός.—

Inaccessi ignis, [ad quem propter ipsius ardorem accedere non possumus.]—

Si vocem ἄπλατος ab ἄπλητος deductã dicas, τὸ η in α Doricè versum fuerit. Et illud πλητὸς, κατ᾽ ἐκβολὴν τοῦ σ formatum dices. Sed fortasse verisimilius videretur, si compositũ diceremus ex α priuante particula, & verbali nomine πλαστὸς, vnde ἀπέλαστος, συγκοπῇ, ἄπλαστος, sublato σ ἄπλατος. πελάζω. σω. Accedo. Appropinquo. Admoueo.

Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει. Τμῆσις, pro, ἀπαμβλύνει γάρ. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 198. v. 9.

Ἀποθανοῖσα. Dor. pro comm. ἀποθανοῦσα. Mortua. Pind. Olymp. Ode 2. p. 20. v. 9.

Ἀποδαμεῖν. Dor. pro comm. ἀποδημεῖν) (ἐπιδημεῖν. Ab aliquo populo, locóque abesse. Vide Ἀπόδαμος. ου. Pindarus Pythiorũ Ode x. 313. 11.

Μοῖσα δ᾽ οὐκ ἀποδαμεῖ

Τρόποις ἐπὶ σφετέροισιν.—

pro, ἐν τοῖς αὐτῶν τρόποις, τουτέστιν ἀπὸ τῶν τρόπων αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἠθῶν αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀπόδημος. Schol. Gr.

Musa verò non abest à moribus ipsorum. [i. Illi verò non sunt ἄμουσοι. non sunt à Musis alieni: sed Musarum sunt studiosi. Quod ex sequentibus poetæ verbis patet,

—παν-
τᾷ ϑ' χοροὶ παρθένων,
Λυρᾶν τε βοαὶ, καναχαί τ' αὐλῶν
δονέονται.

—vndiq;
vero chori virginum, Lyrarũque clamores [soni,] strepitúsque tibiarum quatiuntur. [agitantur fusi ferũtur, & audiuntur.]

Hunc locum Ouid. lib. 4. τῶν μεταμορφώσεων. p. 104. videtur imitatus, vbi dicit,

Sertáq; dependent tectis, & vbiq; Lyræq;
Tibiaq;, & cantus animi felicia læti
Argumenta sonant.—

Α'πόδαμος. ου ὁ, ἡ ἡ. Dor. pro comm. ἀπόδημος. ου. ὁ, ἡ ἡ. ὁ ἀπό τινος δήμου ἀπὼν, ἢ ἁπλῶς ὁ ἀπὼν ἀπό τινος τόπου. Qui abest ab aliquo populo, & simpliciter, qui ab aliquo loco abest. Qui non est præsens. Absens. Pindarus Pyth. Ode 4. 231. 5.

Οὐκ ἀποδάμου Α'πόλλωνος τυχόντος.
Cùm Apollo non esset absens: [*at præsens.*]

Α'ποδιδόναι τινὰ Μοίσαισι. Poet. & Pindaricum loquẽdi genus, pro cõm. τινὰ ὑμνεῖν. Aliquem tradere Musis. Aliquem carminibus celebrare. Pind. Pyth. Ode 4. 240. 11.

—ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω.—

—*Ipsum verò ego*
Musis tradam, [*meisq; carminibus celebrabo.*]—

Sed est τμῆσις, pro, ἀποδώσω. Quod propriè vt de re debita dicitur, quæ restituitur illi, qui nobis eam antè dedit. Hìc verò μεταφορικῶς τὸ ἀποδιδόναι de illis dicitur, qui propter aliquam virtutem, aut beneficium in aliquos collatũ, debitis honoribus, ac laudibus afficiuntur.

Α'ποθέσθαι νεῖκος. Vide Νεῖκος.

Α'ποίητον θέμεν ἔργον τέλος. Quid, vide Πεπραγμένος.

Α'ποινα. ων. τά. Poet. Pecunia, quæ datur alicui, vt aliquem immunem pœnæ reddamus, vt pœna liberemus. Præmium, vel pretiũ, quod alicui datur pro redimẽdo, vel iam redempto alicuius capite. Qua de re consule nostrum Ion. Lexicum. Magnum Etymol. 132. 23.

Α'ποινα] οἱ μὲν ἐκ τοῦ φόνου, ἄφονας,

πλεο-

πλεονασμῷ [τοῦ ι] ἄφοινος, [τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν,] ἄποινος. Οἱ δὲ, ἐκ τοῦ ποινὴ, ἡ τιμωρία. ἢ ἐκ τοῦ φονὴ, ὃ σημαίνει τὸν τόπον τῶν ἀναιρουμένων. —ἐν ἀργαλέῃσι φονῆσι.— φόνος, φονή. πλεονασμῷ τοῦ ι, φοινή. καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, ποινὴ, ἄποινος. Ἄποινα δὲ, τὰ ὑπὲρ φόνου διδόμενα λύτρα, τὰ ὑπεξαιρούμενα τοῦ φονικοῦ ἐγκλήματος. Λέγεται καὶ ῥῆμα δευτέρας συζυγίας, ἀποινῶ. ᾷς. τουτέστι τὰ χρήματα εἰσπράττομαι εἰς ἄποινα λαμβάνω. καὶ ἀποινεῖσθαι, ἀφαιρεῖσθαι, ἢ τὸ χρηματίζεσθαι Idem 678.57.

Ποινή] ἡ ὑπὲρ φόνου ζημία, καὶ αἴτησις, καὶ τιμωρία, φονή τις οὖσα, πλεονασμῷ τοῦ ι, [καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλον,] ἔνθεν καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἄποινα, οἷον,

Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερεισί' ἄποινα,

σημαίνει δὲ τὰ ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως φόνου προσαγόμενα δῶρα. καὶ ἄποινα ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ θεόπτης ᾖσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου. & cet. Hinc verbum ἀποινεῖν, & ἀποινᾶν, de quibus supra. Sed apud Pindarū per tertiā coniugationem contractorum verborum effertur ἀποινοῦν μ. ἀποινώσω, & sumitur pro cōmuni τιμωρῶ, punio, vlciſcor. Nem. Ode 5. 370.14.

Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσας ἔλασεν, σιγάσομαι.
Et quiſnam Deus viros fortes vltus abegerit. ſuperſedebo [dicere, non dicam.]

Ἄποινα μόχθων εὑρέσθαι. Pindar. Nemeorum Ode 7. 387.3. Remunerationem laborū inueniſſe, vel, Nactum eſſe præmium laborum. Iſthm. Ode 3.450.11.

Εὐκλεῶν ἔργων ἄποινα.
Illuſtrium factorum præmia.
Conſule Græca ſcholia.
Iſthm. Ode 8.482.2.

—Ἰσθμιάδος νίκας ἄποινα.
—Iſthmiaca victoria præmiū.

Ἄποινα. ων. τά. λύτρα. ων. τά. ἀμοιβή. ῆς. ἡ. ἀνταπόδοσις. ιος. ἡ. Præmium. Compenſatio. Retributio. Gratiæ relatio. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 203. v. 8.

Ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
Hymnum, præmium virtutis.

Ἀπόκειται. ἀπο, πόρρω κεῖν). Remoti ſunt. Procul-ſiti-ſunt. Longè-remoti-ſunt. Pind. Nem. Ode XI. 432.13.

Προμαθίας ἀπόκειται ῥοαί.
Prouidētiæ longè-remoti-ſunt fluxus.

Ἀπόκλαρος. ου. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. ἀπόκληρος. ου. ὁ. ἄμοιρος. Exors. Expers. Pind. Pyth. Ode 5. 273.14.

ἀΰσα. ας ι. poet. neglecto temporali augmento, pro αὐτηΰσα. vel Doricè versum η in α longum. Comm. ἀντιβοᾶν, ἀντιφωνεῖν, ἀντικτυπεῖν, ἀντηχεῖν. Vicissim vociferari, vicissim strepitum edere, vicissim sonare, clamore, voce, strepitu, sono alicui respondere. Pindarus Pythiorum Ode 4.255.12.

Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα. & cæt.—

E nubibus verò ipsi vicissim insonuit tonitrui fausta Vox.—

Consule Græca scholia. Vide ἀΰω apud Eustath. in διαπρύσιον ἤϋσεν. Iliad. Θ. 708.

Ἄντειλας. Poet κατὰ συγκοπὴν, dictum ἐκ τοῦ ἀνέτειλας, τουτέστιν ἀνατεῖλαι ἐποίησας, ἢ εἰς τὸ φῶς ἔπεμψας. Oriri fecisti. In lucē edisti. Consule vulgata Lex. in Ἀνατέλλω. Pind. Isthm. Ode 7.476.5.

ἄντειλας Διόνυσον.

Bacchum in lucem edidisti.

Sic & Hom. Il. Ξ.

Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε.—

Illis verò Simois ambrosiam produxit.—

Matthæus cap. 5. versu 45. de Deo dicit, ἀνατέλλει τὸν ἥλιον. i. *Solem oriri facit.* & Anacreō 72. F.

—ἀνέτειλε φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.—

Ἀντεῖναι. κατὰ συγκοπὴν formatū ἐκ τοῦ ἀνατεῖναι. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 68. v. 2.

χεῖρας ἀντεῖναι.—

Manus porrigere.—

Est autem infinit. aor. 1. act. ab ἀνατείνω, & κατὰ συγκοπὴν ἀντείνω. Isthm. Ode 6.472.4.

Ὁ δ' ἀντείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους.

Ille verò sublatis in cœlum manibus inexpugnabilibus.

ἀντείνας] ἀνατείνας.

Ἀντείνει. Poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀνατείνει, τουτέστιν ἐξαίρει, ὑψοῖ. Extendit. Extollit. Pindar. Nem. Ode 8.402.15. Vide Ἄφαντος.

Ἀντιπρείσαις. Æol pro comm ἀντιπρείσας. Particip. aor. 1. act. masc. gen. num. singul. Qui contra, vel vicissim firmauit. Ab ἀντιπρείδω. Pindarus Pyth. Ode 4.236.3.

Χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντιπρείσαις.

Manu manum eius cùm vicissim firmasset.

Ἀντίπτυπαι. Vide Αἰόλῳ ψύδει. Pind. Nem. Ode 8.401.13.

Ἀνταάζειν τινὶ μάχαν. Poet. & Dor. loquendi genus, pro comm.

comm.poet. ἀνπάζειν, πυνπάν ἀπαντᾶν τινι κατὰ μάχλιο. Pind. Nemeorum Ode 1.340.1. Occurrere alicui in prælio. cum aliquo pugna concurrere. Cum aliquo pugnam committere.

Α'ντιάνειρα.ας.ἡ. Poet. Eustath. ἀντιάνειραι αἱ Ἀμαζόνες ἐπιθετικῶς, καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἐναντιούμεναι, ἢ ἐξισούμεναι. i. Viragines, bellatrices, quæ viris aduersãtur, & viribus sunt pares viris. Quod Virgilius Æn lib. 1.127. feliciter expressit his verbis,

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, mediisq; in millibus ardet,
Aurea subnectens exertæ cingula mammæ
Bellatrix, audétq; viris cõcurrere virgo.

Consule Magnum Etymol. p.111.34. in Α'ντιάνειρα.

Sed apud Pindarum Olymp. Ode XII. pag. 110. versic.5. στάσις ἀντιάνειρα vocatur seditio, quæ viros inter se committit, & facit, vt alii aliis aduersentur, resistant, repugnent.

Α'ντιάξει. Fut.1.act. Dor. pro comm. ἀντιάσει, quod ab ἀντιάω.ῶ.μ. ἀντιάσω. Dor. ἀντιάξω.ας.ει. Pind. Ol. Ode X. 104.v.5.

Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον
Α'ντιάξει μελέων.

Deliciosa autẽ modulatio carminum ad fistulam occurret [ipsi victori, eiúsque laudes dulcissimis fistulæ, tibiæque modulis suauissimè canentur.]

Α'ντιάσαις. Æol. pro comm. ἀντιάσας. Occurrens. Incidens in. Consequutus. Adeptus. Pind Isthm. Ode 6.469.13.

τοίαισιν ὀργαῖς ἀντιάσαις.

talium morum compos factus.

Vide Α'ντιάω.ῶ. in vulg. Lex.

Α'ντιβολεῖν cum genitiuo, poeticè, pro cõm. ἐπιτυχεῖν. Assequi. Consequi. Voti compotem fieri. Adipisci. Pindarus Olympiorum Ode XIII. p.114. v.11.

Α'ντιβολησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

Quæ vir mortalis nondum vllus antè consequutus est.

Τῶν] ὧν στεφάνων. ὧν εὐτυχημάτων οὐδείς πω θνητὸς ἀνὴρ πρότερον ἐπέτυχεν.

Α'ντικύρσας.αντος.ὁ. Poet. aor. 1. act. particip. κατὰ συγκοπὴν formatus ἐκ τοῦ ἀντικυρήσας.αντος.ὁ. quod ab ἀντικυρέω.ῶ.μ. ἀντικυρήσω. ἀόρ.α. ἀντεκύρησα, καὶ συγκοπῇ, ἀντίκυρσα. & cæt. Vel

à grauitono κύρω (vnde circumflexum κυρέω. ῶ.) μ. κοινῶς μῶ, κυρῶ, αἰολικῶς δὲ, κύρσω, ἀόρ α. ἔκυρσα ας. ε. & cæt. Qui incidit. Pindarus Olymp. Ode XII. p. 109. v. 14.

ἀντικύρσαντες ζάλαις.

quum inciderunt in procellas.

Consule Grӕca scholia p. 110. ἐν ζάλῃ, καὶ χειμῶσι πραγμάτων φερόμενοι.

Α'ντιξοεῖν. Poet. pro comm. ἀντιπειθεῖν. ἀντιβαίνειν. ἐναντιοῦσθαι. ἀνθίστασθαι. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 114. v. 15.

—Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.

—*Nemeáq; non repugnat.*

Consule Græca scholia. Item Suidam, & meum Ionicum Lex. vbi nomen ἀντίξοον explicatur.

Α'ντίπτωσις. Hæc figura locum in carmine, metri causa, nonnunquam habet. Pindarus Nemeorum Ode 3. 347. 1. alloquens Musam, dicit,

—Οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ. pro,

θύγατερ κρέοντος οὐρανοῦ πολυνεφέλου. id est τοῦ Διός. μεταφορικῶς γὰρ ὁ Ζεὺς τοῦ οὐρανοῦ κρέων, ἢ βασιλεὺς καλεῖται.

Α'ντιπίνειν ἐπιβουλίαις τῶν ἀντιπάλων. Poet. loquendi genus, pro comm. τῇ τῶν ἀντιπάλων ἐπιβουλῇ, ἢ ἐπιχειρήσει ἀνθίστασθαι. *Aduersariorum insidiis, & conatibus resistere.* Pindarus Nemeorum Ode 4. 360. 10.

Α'ντίτομον. ου. τό Poet. vocabulũ, de quo sic vulgata Græcolatina Lexica,

Α'ντίτομον φάρμακον, *antidotus, antidotum, amuletum*, ἀντιπαθὲς, ἀλεξιφάρμακον. *apud Hesychium.* † *credo ab* ἀντίδοτον *esse deprauatum.* Hæc in vulgatis Lexicis traduntur. Sed vox non est deprauata: verùm ἀντίτομον idem valet ac ἀντίπαλον, ἢ ἐναντίον. i. aduersatium, & contrarium. Et quemadmodum ἀντίδοτος. ου. ἡ. & ἀντίδοτον. ου. τό. modò adiectiuè sumitur subaudito substantiuo nomine, quod genere, suo adiectiuo respondeat, vt ἀντίδοτος πόσις, aut ἴασις, i. potio, aut medicina, quæ datur alicui aduersus scil. venenum, & ἀντίδοτον φάρμακον remedium, quod præbetur aduers⁹ venenum, sic ἀντίτομον φάρμακον appellatur id remedium, quod secatur, & paratur, ac præbetur alicui aduersus morbi dolores, & vim. Ad quam ἐτυμολογίαν respexisse videtur Euripides in Alcestide v. 972. vbi sic loquitur,

—οὐδὲ

—ὑδ' ὅσα φοῖβος
Ἀσκληπιάδαισιν παρέδωκε
Φάρμακα, πολυπόνοις
Ἀντιτομὸν βροτοῖσι.
—neq; quotquot *Phœbus*
Asclepiadis, [Æsculapii filiis, & posteris] *tradidit*
Pharmaca, [medicamenta, remedia,] *laboriosis*, [*& ærumnosis*]
Aduersus [*labores, ærumnas, grauesq; morbos*] *secans*, [*secta, parataq; prebens*] *mortalibus*.
Hoc & Pindari verbis cõfirmatur, qui Pythiorum Ode 4.258. dicit de Medea,
Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ'
ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν,
Δῶκε χρίεσθαι.—
Cum enim oleo vbi miscuisset remedia aduersus duros dolores secta, [*parata, & composita,*] *dedit* [*Iasoni*] *vt* [*illis*] *vngeretur.*
Græca scholia, Σὺν δ' ἐλαίῳ] ἡ Μήδεια καταχρίει τὸν Ἰάσονα διὰ τοὺς πυρπνόους ταύρους. πρῶτον γὰρ ὁ Αἰήτης ζεύξας αὐτοὺς, καὶ καταγωνισάμενος, προσέθηκε τῷ Ἰάσονι. ἵν' οὖν μηδὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς πάθῃ, φάρμακα ἐλαίῳ μίξασα, ἔδωκεν Ἰάσονι ἡ Μήδεια. ἀντίτομα δὲ εἶπε, τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων. ἁπλούστερον δὲ τῇ ἰατρικῇ χρώμενοι, τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ῥίζαις ἐθεράπευον. ὡς τέμνοντες, ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος
—ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
Χερσὶ διατρίψας.—
Quamobrẽ hęc poetæ verba φαρμακώσαισα ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν, idem valent ac, μίξασα φάρμακα τετμημένα, παρεσκευασμένα ἀντία, ἐναντία στερεῶν ὀδυνῶν, τῶν βαρειῶν ὀδυνῶν παυστήρια, τὰς πικρὰς ὀδύνας παύοντα. ἅπερ Ὅμηρος ὀδυνήφατα φάρμακα φιλεῖ καλεῖν. Eustathius, Ὀδυνήφατον φάρμακον ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, καὶ τὸ ὀδύνη, λέγεται, καὶ δηλοῖ θεραπευτικὸν, καὶ παυστικὸν τῆς ὀδύνης.
Ἀντιφερίξαι. Poet. & Dor. pro cõm. poet. ἀντιφερίσαι, ἰσοφαρίσαι, ἰσωθῆναι, ἐξισωθῆναι. Æquare, vel exæquare alicui. Pindarus Pythiorũ Ode 9.302.1.
Εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι.
Si verò [*licet, atq; adeò*] *oportet etiam* [*me*] *cum sapiẽte æquare,* [vel, *æquari cum sapiente.*]
Consule Græca scholia. Item Eustath. in Ἰσοφαρίζειν, & in præpos. ἀντί.
Ἄντλη. ης. ἡ. Poet. pro cõm. ἄντλος. ου. ὁ. & ἀντλία. ας. ἡ. i. Sentina, nauisque locus depres-

sus, in quem aqua confluit. Dicitur & ἄντλον.ου.τό. & ἀντλίον.ου.τό. Μεταφορικῶς verò sumi videtur pro copia, & abundantia rerum aliquarũ. Alcæus de grauissima tempestate verba faciens, 9.f.1. dicit,

Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλὼ ἄντλω.

Præbebit verò nobis laborum magnam copiam.

Vel μετωνυμικῶς pro molestia sumẽdum. Sic & *sentinæ* nomen apud probatissimos autores Latinos vsurpatur. Quoniam enim sentina est nauis interior aluus, & quasi venter, in quem omnes aquarum sordes confluunt, quæ tetrum, & naribus ingratum, infestum, & molestum odorem spirant, idcirco pro malis, pestiferis, & perniciosis hominibus accipitur. Quod pluribus exẽplis ex Cicerone desumptis illustrari potest, quæ φιλομαθὴς Lector, per otium in Nizolio videbit.

Ἄντροθε. Poet. aduerbium, pro ἐκ τοῦ ἄντρου. Ex antro. Pindarus Pythiorum Ode 4.244.10.

—ἄντροθε γὰρ νέομαι.

—*ex antro enim venio.*

Vide οθε, vel οθεν aduerb.

Ἀνωδυνία.ας.ἡ. Poet. pro quo dicitur & νωδυνία.ας.ἡ. & cõm. ἀναλγησία.ας.ἡ. *Indolentia* a. Cic. i. Doloris vacuitas. Pindarus Pythiorum Ode 3.p. 216.v.5. Vide τέκνον. Illic enim docetur quomodo Æsculapius τέκνον ἀνωδυνίας à Pindaro vocetur.

Ἀξία.ας.ἡ. Comm. idem ac τὸ ἀξίωμα.τος. Dignitas. Pindar. Nem. Ode 8.400.6.

Ἤθελον κείνῳ γε πίθεσθ' ἀναξίαις ἑκόντες.

Volebant illius parere dignitatibus volentes, [vltro.]

αο. Genitiui singul. primæ declinationis nominum simplicium Bœotica, vel (vt alii malunt) Æolica terminatio ducta à Dorica in α, addito ο. Vt Αἰνείας, Αἰνείου comm. Αἰνείας. Dor. Αἰνείαο Bœoticè. Sic φιλοκτήταο, pro comm. φιλοκτήτου, & Doricè φιλοκτήτα. Pind. Pyth. Ode prima, pag. 193.v.17. Nem. Ode 7.389. 1. ἀΐδαο. pro comm. poet. ἀΐδου.

Ἀοιδά.ᾶς.ἁ. Dor. pro comm. poet. ἀοιδή, ῆς.ἡ. Cantio. Cãtus. Carmen. Pindarus Nemeorum Ode 3.346.5. vocat

—ἀοιδὰς

στεφανῶν, ἀρεταῖν τε
δεξιώτατον ὀπαδόν.
—*carmen*,[cantum]·
coronarum, atq; virtutum [*&*
victoriarũ virtute partarũ]
aptissimum comitem. Vel,
officiosissimum comitem.

Α᾿πάδις. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 198. v. 10.
—ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
—*satietas enim hebetat*
Perpetua celeres cogitationes.
Græca scholia, ἀπάδι.] τὰς διανοίας. In vulgatis Græcolatinis Lexicis legitur Α᾿πάδια. ας. ἡ. & Pindari Olympiis tribuitur: sed malè, quemadmodum hîc videmus. Nihil pręterea de hoc vocabulo traditum à quoquam reperio. Quamobrem humanus lector mihi veniam dabit, si fortasse vocis huius ἐτυμολογίαν & declinationem παραδοξοτέραν afferre videar. Si quis meliorem, & verisimiliorem attulerit, eius sententiam sequi non dubitabo.

Α῎πάδις. ιος. ἡ. & in accus. plur. ἀπάδιας, καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀπάδις. vt πόλιας, πόλις. Cogitatio. Dicta quasi ἄπιδις, παρὰ τὸ ἄπω, τουτέστιν ἄπωθεν, καὶ πόρρωθεν ἰδεῖν, καὶ προορᾶν τὰ πράγματα. quòd mens, & cogitatio res eminus, & antequàm acciderint, videat, & præuideat. Suauitatis verò causa nomẽ hoc per ιος purum effertur in genitiuo, ne geminum δ δ concurrat, si dicatur ἄπαδις, ἀπάδιδος. Sic περαπὶς, περαπίδος dicta κατὰ διπλῆν συγκοπὴν ἐκ τοῦ περσάπιδος, παρὰ τὸ περαπιδεῖν, τὸ ἄπωθεν, καὶ πόρρωθεν προορᾶν. Si quis tamen nostram coniecturam vt minus probabilem reiecerit, & vulgatorum Lexicorum dubiam, minúsque verisimilem nominis formationem sequi maluerit, id certè non prohibeo: sed tamen huius vocis sponsor esse nolo. Dices tamen ab accusatiuo plurali ἀπαδίας, κατὰ συγκοπὴν formatum ἀπάδις. Qua de re nihil dicam, ne meis coniecturis plus, quàm aliorum incertis testimoniis tribuere videar. Illud certè miror, eos, qui se omnia scire gloriantur, & profitentur, de hoc vocabulo ne verbum quidem fecisse, quod ego saltem à me lectum recorder. Quemadmodum autem dicitur χάρυβδις. ιος. ἡ. comm. & χαρύβδεως Atticè, sic etiam ἄπαδις. ιος. ἡ. comm. & εως Atti-

cè. Sed μολυβδὶς per δ format genitiuum, μολυβδίδος. ἡ. Lamina plumbea. Vel (vt Hesych. tradit) σαθμίον τι ἑπταμναῖον. i. pondus quoddam septem minarum, siue septẽ librarum. Hermolaus enim annotat τὴν μναν, τὴν λίτραν, τὴν ὀγκίαν συνωνύμως apud Græcos accipi, quemadmodum apud Latinos mina libra, pondo. Sed Budæus ait hoc non vsquequaque verũ esse. Alii massam plumbeã, siue glandem plumbeam ita vocari dicunt, quæ fundâ mitti, proiicique solebat. Quidam tamen, vt idẽ Hesych. testatur, μολβὶς, μολβίδος. ἡ. scribendum censent. Quod κατὰ σύγκοπὴν formatũ videtur ἐκ τοῦ μολυβδὶς. Athenæus τῶν δειπνοσοφιστῶν lib. 4. 92.4 μαγάδιδας accusatiuum pluralem habet à singulari nominatiuo μάγαδι. deriuatum cuius genitiuus est μαγάδιδος. Est autem (vt pag. 91. 52. docetur) musicũ instrumentum, cuius nerui intẽduntur, vt cithara, lyra, aliisque multis huiusmodi musicis instrumentis, ad sonos edendum, fieri constat.

Ἀπαλάλκοι. Est 3. pers. singul. optat. modi, ab ἀπαλάλκω, grauitono. Arceo. Repello. Propulso. Magnum Etymologicum p. 55. 55.

Ἀλαλκὼν] βοηθήσας, ἐπαμύνας. ἔστι ῥῆμα ἄλκω. ὁ μέλλων ἄλξω, ἐξ οὗ ῥηματικὸν ὄνομα ἄλξ, ἀλκὸς, ἀλκί. ἐκ τοῦ ἄλκω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἄλκον, ἡ μετοχὴ, ἀλκών, καὶ διπλασιασμῷ, ἀλαλκών, καὶ ἄλαλκον, καὶ ἤλαλκον. ἀλλ' εἰ ἔστιν ἀπὸ βαρυτόνου θέματος, παραλήγεται ἄρα ὁ δεύτερος ἀόριστος μακρᾷ παραληγούσῃ. ὤφειλε γὰρ συστέλλεσθαι. καὶ διπλασιασμῷ, ἀλαλκῶ, ἀλαλκήσω. τὸ ἀπαρέμφατον ἀλαλκεῖν. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἤλαλκον. In optatiuo ἀλάλκοιμι. ἀλάλκοις, ἀλάλκοι, additáque præpositione ἀπὸ, ἀπαλάλκοι.

Pindarus Olympiorum Ode 8 p. 81. v. 6.

—ὀξεί-

ας ἢ νόσους ἀπαλάλκοι.

—*acu-*

tósque morbos propulset.

Ἀπάλαιστος. ὁ. ὁ. Poet. pro cõm. ἀκαταπάλαιστος, καὶ ἀνίκητος. Qui lucta est inuictus. Insuperabilis. Inuictus. Pind. Nem. Ode 4. 367. 10.

Ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ.

Insuperabilis in oratione.

Quem nullus verbis superare, vel fallere potest. Vide Græca scholia.

Ἀπάλαμος. ὁ. ὁ. Præt. vocabulum,

lum, quod Grecus interpres Pindari, sic explicat, Δεινὸς, καὶ περὶ ὃν οὐκ ἔστι παλαμήσασθαι. περὶ ὃ οὐδεὶς δύναται αὐτοῖς κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. Rectè quidem hæc ab eo traduntur: sed satis obscurè. Quãobrem longè melius fortasse res habebit, si vocem hãc ita explices. Τί καλεῖς ἀπάλαμον βίον; τὸν ἀθλιώτατον, περὶ ὃν τὰ δεινότατα κακὰ οὐδεὶς οὐδεμίαν παλάμην, τουτέστι τέχνην, βοήθειαν, καὶ ἀπαλλαγῆς μέθοδον εὑρίσκειν δύναται, ὥστε τὸν τούτοις τοῖς κακοῖς πιεζόμενον ἀπολύειν τούτων. Quid vocas ἀπάλαμον βίον? Vitam miserrimam, aduersus cuius grauissima mala nullus vllã παλάμην, i. artem, auxilium, & liberationis rationem inuenire potest, ita vt eum liberet, qui malis istis premitur. ἀπάλαμνος verò (vt docet Eustathius) dicitur ἄναλκις, ἄπειρος, ἄπορος, καὶ μὴ ἔχων παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι τεχνήσασθαι. Sed cum hoc ἀπάλαμνος ab ἀπάλαμος, inserto ν, deducatur, quid mirum si non rarò duarum cognatarum vocum discrimen negligatur, & alterum pro altero, præcipuè verò per imprudentiam ab illis, qui scriptorum verba, mentémque non satis attentè perpendunt, ponatur? Pind. Olymp. Ode 1. pag. 8. v. 6. de Tantali pœnis illic agitur.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον.

Habet autem [Tantalus] omnis rationis, qua pœnis istis liberetur, expertem vitam.

ἀπάλαμον κακὸν, Ineluctabile malum. Malum, vnde quis eluctari, & luctando exire nequit. Sic Virgil. Æneid. 2. 147. 30.

Venit summa dies, & ineluctabile tempus.

Idem Æn. 8. 313. 25.

Fortuna omnipotens, & ineluctabile fatum. i. quod nec lucta, nec vlla ratione vinci, superarique potest.

Ἀπανάνατο Poet. 3. pers. sing. aor. 1. med. pro comm. poet. ἀπηνήνατο. Recusauit. Nõ est assensus. Non consensit. Pind. Nem. Od. 5. 372. 15.

Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν.

Statim verò recusauit sponsam, [nec impudicis eius precibus est assensus: at facere recusauit quod illa petebat.]

Quum medium α corripitur, tunc poetica licentia incrementum temporale neglectum est, quod η flagitabat. Quum verò τὸ α longũ est, tunc hoc ex η longo in α lõ-

gum Doricè mutatum. Est autem verbum hoc ἀπαναίνομαι compositum ex præp. ἀπὶ, & α, quod vtrumq; iam vim priuationis habet, & poet. grauitono non admodum vsitato verbo αἴνομαι, quod in ipsa compositione primùm quidem τὸ ο finale τῆς προθέσεως ἀπὸ reiicit, ob sequentem vocalem α, deinde verò suauitatis causa ν assumit inter præcedens α, & sequentem diphthongum αι. Simplex igitur est αἴνομαι. μ. αἰνοῦμαι. ὁ α. ἀόρ. μ. ἠνάμην. ἤνω. ἤνατο. compos ἀπαναίνομαι. μ. ἀπαναινοῦμαι. ὁ α. ἀόρ. μ. ἀπηνηνάμην. ω. ατο Quanquã aliâs hoc verbũ in temporali incremento eãdem varietatem habere potest, quã habet τὸ ἀναλίσκω in præt. perf. act. & pass. vt in vulgatis Grammaticis legimus. Quid autem propriè significet hoc vocabulum, ex Eustath. patet,

Ἀναίνεσθαι, τὸ ἀποφάσκειν, ἢ παραιτεῖσθαι. Negare. Deprecari. Recusare. Nolle aliquid facere. Idem,

Ἀναίνεσθαι, τὸ μὴ αἰνεῖν, ὅ ἐστι συγκατατίθεσθαι, παρὰ τὸ αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν. Non probare, non consentire. αἶνος enim laus, laudatio, comprobatio, consensus, assensus vocatur. At Magnũ Etymol. 101.19. hoc ita formatum tradit.

Ἀναίνομαι]—ὁ δὲ αἰναίνετο.—ἀπηρνεῖτο ὥσπερ παρὰ τὸ λίπω, λιπαίνω, ἢ ὁρμῶ, ὁρμαίνω, ἢ ὑφῶ, ὑφαίνω, οὕτω ἢ παρὰ τὸ ἀρνῶ (ἐξ οὗ τὸ ἀρνοῦμαι) γίνεται ἀρναίνω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ρ, αἰναίνω. [ὅθεν τὸ] αἰναίνομαι, ὡς σκηπτροῦχος, σκηπτοῦχος. [σημαίνει δὲ] οὐκ ἐπαινῶ, οὐ συγκατατίθεμαι. ἢ παρὰ τὸ ναὶ ἐπίρρημα, ναίνω, [τουτέστι συγκατατίθεμαι, ἢ διισχυρίζομαι.] καὶ [προστεθέντος τοῦ α στερητικοῦ,] αἰναίνω, [τὸ οὐ συγκατατίθεμαι.] ἢ παρὰ τὸ αἰνῶ, αἰναίνω, τὸ οὐ συγκατατίθεμαι, πλεονασμῷ τοῦ ν.

Ἀπαλόχροος. ου. ὁ, ἢ ἡ. ὁ ἀπαλὸν χρόον ἔχων. Qui teneram cutem habet. Anacreon 70. P. vocat ἀπαλοχρόους γαλήνας, *serenitates teneram cutem, tenerũ corpus habentes*, i. teneras: at μεταφορικῶς, inconstantes, & quæ facilè mutantur. Vsus ipse nos docet serenitatem mutationibus obnoxiã, nec vllam esse perpetuam, raróque diuturnam obseruari. Poeticum igitur est hoc epithetum, quo iam temporis inconstantia, mutabilitásque significatur.

Ἀπτό-

Α᾽πάορος.ȣ.ὁ. Poet.pro quo Iō. dicitur & ἀπήορος. Remotus à. Separatus à. Distans ab aliquo loco, persona, re. Magnum Etymol. 121.24.

Α᾽πήορος, ἀπηρτημένος, ἢ διεστώς. παρὰ τὸ ἀείρω, ἀπάορος, καὶ ἀπήορος.

At sub η nullum ι subscribendum. Nam τὸ α simplex in simplex η mutatum. Sic autem formatum, αἴρω. cōm. inserto ε ante ι, factum ἀείρω, tollo, leuo, separo: μ. ἀερῶ. μ. π. ἤορα. ας. ε. neglecto augmento ἄορα, ας. ε. vnde ἄορ, ἄορος, quod pro vario genere varias habet significationes, de quibus οἱ λεξικογράφοι. Hinc etiā ἄορος.ȣ.ὁ, ἢ ἡ. Pindarus Pythiorum Ode 8. 294.19.

—ἐχθρῶν ἀπάοροι πλάσσοντι.

—*ab hostibus separati, [procúlque semoti] trepidant.*

Vide Πτώσσοντι.

Α᾽πάρχει. Poet. compositū pro simplici ἄρχει. Imperare. Regnare. Dominari. Pind. Nem. Ode 4.361.15.

Ε᾽νθα Τεῦκρος ἀπάρχει

Τελαμωνιάδας.—

Vbi Teucer imperat

Telamoniades, [i. Telamonis filius.]—

Α᾽πάπροθε. Poet. aduerbium compositum ex prępositione ἀπὸ, & aduerbio poet ἄπροθε, quod ab ἄπρ, addita syllaba θε formatum. Cōm. Χωρὶς, seorsum, separatim. Pindarus Olympiorum Ode 7. p. 69. v. 5.

—ἀπάπροθεν δ᾽ ἔχον.

—*separatim verò habitabāt.*

Α᾽πέθηκαν. Vide simplex Ε᾽θήκαν, & Τίτρασι.

Α᾽πείραντος.ȣ.ὁ, ἢ ἡ. Poeticè pro comm. ἄπειρος.ȣ.ὁ, ἢ ἡ. Compositum est ex α priuante particula, & nomine verbali πειραντὸς, quod à poet. πειραίνω. μ. πειρανῶ. π. πεπείραγκα. π. π. πεπείραμμαι. νσαι. νται, pro comm. περαίνω. quod à πέρας. τος. τό. Finio. is. ire. Finis. Pindarus Pythiorū Ode 9. 300. 11.

Γεύεται δ᾽ ἀλκᾶς ἀπειράντου.—

Degustat autem strenuitatem infinitam. [est fortissima, vt inuicta videatur.]

Α᾽πείρατος.ȣ.ὁ. Poet. ὁ ἄνευ πείρατος, ἤγουν πέρατος, ἢ τέλους. ὁ ἄπειρος. Qui est sine fine. Infinitus Immensus. πέρας. τος. τό. ἢ μέτρου χάριν ἐπενθέσει τοῦ ι, πεῖρας. τος. τό idem. Finis. τὸ δὲ α, στέρησιν δηλοῖ. Aliâs alia significat. Pindarus Olympiorū Ode 6. p. 51 v. 12.

—βαθεῖ τ᾽ ἐν ἀπειράτῳ.

—*Rubor in immenso.*

Ἀπείρατος.ου.ὁ, & ἡ. ἄπειρος.ου. Sed hoc est cõmune, illud poeticum. Qui nullum rerum fecit periculum. Inexpert⁹. Imperitus. Pindarus Olympiorum Ode 8.p.79.v.3.

Κοῦφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.

Leuiores enim [sunt] imperitorum mentes.

Est autem nomen compositum ex α priuante particula, & nomine πεῖρα.ας ἡ. vnde ἄπειρος, & inserta syllaba ατ, factum ἀπείρατος. vel quod minimè reiiciendum, compositum est ex α priuante particula, & nomine verbali πειρατὸς, οῦ.ὁ. quod iam actiuè sumitur pro eo, qui tentat, exploratque rem aliquam, qui rei alicuius facit periculum. Vide πειράομαι.ῶμαι in vulgatis Lexicis. Item meum Lex. Ion. in ὀνόματα πολλὰ εἰς κτος. σος. & τος. Experiẽtia. Periculũ, quod quis rerum facit. Peritia. Gallicè *Essay, esprenue, experience, cognoissance.*

Ol Ode 11.108.v.2.

—ἀπείρατον καλῶν.

—*imperitum [rerum] honestarum, [vel, honestatis.]*

Nemeorum Ode 1.334.12.

ὁ Μοδαπῶν ἀπείρατοι δόμοι.

peregrinorum imperitæ, [vel ignaræ] ædes.

Isthm Ode 4.455.7.

—τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

—*Illorum enim, qui non sunt experti [certamina,] silentia [sunt] ignota.* Id est, Qui enim non periclitantur fortunam, neque certãt, obscuri manent, nec innotescunt. Plutarchus ἐν τῷ περὶ ἐρωτικῷ. 208.M.

Κακῶν ἀπείρατος.

Qui nulla mala est expertus. Et, vt Virgil. loquitur, *Ignarus malorum.*

Ἀπειρομάχας.α.ὁ. Poet. vocabulum Doricè formatum, pro comm. ἀπειρομάχης. ου.ὁ. ἄπειρος τῆς μάχης. Imperitus prælii. Pindarus Nemeorũ Ode 4.359.14.

Ἄπειρος.ου.ἁ. Dor. pro comm. ἤπειρος.ου.ἡ. Eustath.

Ἤπειρος, ἐπίθετον τῆς γῆς ἐστι, & καθ' μόνας ἤπειρος ἡ ὅλη γῆ λέγεται.

Terra continens. Vulgò dicitur *Terra firma*) (Mare. Dicta ἤπειρος, quòd sit quodãmodo ἄπειρος, i. immensa, ἢ ἄνευ πειράτων, ἤγουν περάτων, & ὅρων. Sine finibus, infinita. Quod vel ὑπερβολικῶς accipiendum, vel κατά τι sic appellatur, & habita ratione alicuius

alicuius rei minoris, cũ qua si terra conferatur, videtur infinita, propter eius amplitudinem. Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 14.

Ῥίζαι ἀπείρου τετάρταν.

Radicem [*terræ*] *continẽtis tertiam.* [tertiam orbis terrarũ partem.]

Consule Græca scholia.

Ἄπειρος διαπρυσία. Poeticè pro comm. Ἤπειρος εὐρεῖα. Epirus lata. Pindarus Nem. Ode 4. 362. 5.

Ἀπείρατος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. pro comm. ἄπειρος ου. ὁ, & ἡ. Vide Ἀπείραντος. Infinitus. Immẽsus. Pindar. Nem. Ode 8. 403. 6.

—πεδίον ἀπείραντον.

—*campus immensus.*

Ἀποσκίμφθαι. Infinitiuus præter. perfecti, & plusquãperfecti passiui ab ἀποσκίμπτομαι. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 58. v. 3.

ἐκ ναὸς ἀπο-

σκίμφθαι δύ' ἄγκυραι.—

Ex naue depen-

dere ad [*eam*] *firmandum duæ ancoræ* [*sunt vtiles.*]

Ἀποσκίμφθαι autem dictũ ἀντὶ τοῦ, κρεμάμεναι πρὸς τὴν τοῦ ναὸς σκίμψιν, ἔρεισιν, στήριξιν. Vel, ἀποκρεμάμεναι ἀπὸ τοῦ ναὸς πρὸς τὸ αὐτὴν σκίμπτειν, ἐρείδειν, στηρίζειν, & ἀσάλευτον ποιεῖν. σκίμπτομαι, ἐπερείδομαι, στηρίζομαι. Figor, innitor, nitor, fulcior, vnde σκίμπους, scipio, qui pedũ vestigia firmat. Consule Eustath.

Ἀπέχει. Impersonaliter positũ pro magis recepto ἀρκεῖ, & ἀπέχει. Sufficit. Satis-est. Anacreon p. 59.

Ἀπέχει. βλέπω γὰρ αὐτήν.

Sufficit. Video enim ipsam.

Sic & Marcus c. 14 v. 42.

Ἀπέχει. ἦλθεν ἡ ὥρα. *Sufficit. Venit hora.*

Ἀπέχειν ψόγον. Pind. Nem. Ode 7. 392. 3. pro comm. ἀποσοβεῖν & ἀπωθεῖν ψόγον. Repellere, propulsare, summouere vituperationem. Vel dictũ pro ἀπέχειν ψόγου. Abstinere à vituperatione, & maledictis, atque conuiciis.

Ἀπέχθεσθαι præter morem cũ personę genitiuo, & datiuo. Sappho 26.

Ἄτθις, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο.

Atthis, te verò mei aliquando tædebat. Vel, *tibi ego quidem eram inuisa.*

Sed communiter, apud poetas præcipuè, dicendum esset,

Ἄτθις, σοὶ δ' ἐγὼ μὲν ἀπηχθόμην.

Consule vulgata Lexica in Ἀπεχθάνομαι, & ἀπέχθομαι. μ.

ἀπεχθήσομαι, quod ab ἀπεχθέομαι. οῦμαι. τὸ μισοῦμαι, deducitur, hoc ab ἀπεχθής. έος. οῦς. ὁ. ἡ. Infensus. Inuisus. Odiosus. Eodem autem modo dictum ἀπεχθεταί σοι ἐμοῦ, te mei tædet quo. ἐμοῦ σοι μέλει. mei tibi cura est. tu mei curam geris. ego tibi curæ sum.

Ἀπέχθεσθαί τινι. τινὶ ἀπεχθῆ. ἢ μισητὸν εἶ). ὑπό τινος μισεῖσθαι. Alicui inuisum, ac odiosũ esse.

Ἀπήμαντος. ου. ὁ, ἢ ἡ. Poet. pro quo dicitur & ἀβλαβής, καὶ τὸ ἀβλαβές. Illæsus. a. um. παρὰ τὸ στερητικὸν α, ἢ τὸ πημαίνειν, τὸ βλάπτειν. Pindarus Olympiorum Ode 8. p. 81. v. 9.

—ἀπήμαντον ἄγων βίοτον.

—*Illæsam, [& malorum expertem] regens vitam.*

Ἀπλώα. ας. ἁ. Dor. pro comm. ἀπλώη. ης. ἡ. ἡ ἅμαξα. Sic apud Suidam est legendum, non autẽ vt voce mutilata scriptum extat, ἀπλών, ἡ ἅμα. Vehiculũ. Rheda. Currus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 243.

—ἀνὰ δ' ἡμιόνοις,
Ξεστᾷ τ' ἀπλώᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων.—

—*super verò mulis,*
Politóque vehiculo cõcitatè Pelias
Venit properans.—

Vel,

—*supra verò mulos,*
Positumque vehiculum concitato-cursu Pelias
Venit festinans.—

Est autem hîc ἐν διὰ δυοῖν expressum poeticè, pro ἐπάνω τῆς ξεστῆς ἀπλώης, ἣν εἷλκον ἡμίονοι. Supra vehiculũ, quod muli trahebant. Vectus vehiculo, quod m. tr. Vide Προτροπάδαν.

Ἀπιθεῖν τινα. Poet. & Pindaricum loquendi genus, quod non neutraliter (vt loquuntur Grammatici) sed actiuè, & transitiuè sumitur, pro ἀπιθῆ, εἴτ' ἀπειθῆ, ἀπιστοῦντα, εἴτε ἀπειθοῦντα, ἢ ἀπιστοῦντα ποιεῖν τινα. Incredulum, immorigerum, non credentem, nõ obtemperãtem reddere aliquem. Efficere vt aliquis alicui non credat, fidem nõ adhibeat, nec ei pareat, moremque gerat. Pindarus Pythiorum Ode 4. 236. 1.

Οὐδ' ἀπίθησέν νιν.—

Nec incredulum, [nec immorigerum] reddidit ipsum.

Componitur autem hoc verbum ex α priuatiua particula, & verbo πιθέω. πιθῶ quod iam accipitur, vt supra declaratum, aliâs, idque propriè,

priè, significat πίθεσθαι, & ὑπακούειν, parere, morem gerere. Formatur autem à πίθω μ. σω. ὁ β. ἀορ. ἔπιθον. ες. ε. Hinc τὸ πιθέω. ῶ. vt ab ἔμαθον, τὸ μαθέω. ῶ. ab ἔτυχον, τὸ τυχέω. ῶ. Consule primam pag. nostrarum Xenophontearum annotationum in Εὐπιστόλατοι.

Α'πισον οὐδὲν ἔμμεν φαίνεται θεῶν αὐτὸ πλεσαύτων. Pindarus Pythiorum Ode x. 314.

Vide Θεῶν πλεσαύτων.

Α'πλατος. ου. ὁ, & ἁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἄπλητος. ου ὁ, & ἡ. ἀπρόσιτος. ου. ὁ, & ἡ. Inaccessus. a. um. Ad quem non patet accessus. Multus. Magnus. Vastus Immẽsus. Magnum Etymol. 123. 11.

Α'πλητα] ἄπειρα, πολλά. παρὰ τὸ [πλάω, πλῶ, καὶ συγκοπῇ] πλῶ, πλήσω, τὸ πελάζω, πλητὸς, & ἄπλητος, ὁ ἀπρόσιτος. Pindarus Pythiorum Ode xii. 325. 2.

Α'πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς.

Inaccessis, [vel, *immensis*] *serpentum capitibus.*

Α'πλατος. ω. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. ἀπρόσπελαστος, ου. ὁ. & ἀπρόσιτος. ου. ὁ. Poet vero, ἄπλητος. ου. ὁ. Magnum Etymol. 123. 11.

Α'πλητα. ἄπειρα, πολλά. παρὰ τὸ πλῶ, πλήσω, τὸ πελάζω, πλητὸς, καὶ ἄπλητος, ὁ ἀπρόσιτος. Vide & p. 156. 14 Pindarus Pythiorũ Ode prima, p. 190. v. 9.

ἀπλάτου πυρός.—

Inaccessi ignis, [ad quem propter ipsius ardorem accedere non possumus.]—

Si vocem ἄπλατος ab ἄπλητος deductã dicas, τὸ η in α Doricè versum fuerit. Et illud πλητὸς, κατ' ἐκβολὴν τοῦ σ formatum dices. Sed fortasse verisimilius videretur, si compositũ diceremus ex α priuante particula, & verbali nomine πλαστὸς, vnde ἀπίλαστος, συγκοπῇ, ἄπλαστος, sublato σ ἄπλατος. πλάζω. σω. Accedo. Appropinquo. Admoueo.

Α'πὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει. Τμῆσις, pro, ἀπαμβλύνει γάρ. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 198. v. 9.

Α'ποθανοῖσα. Dor. pro comm. ἀποθανοῦσα. Mortua. Pind. Olymp. Ode 2. p. 20. v. 9.

Α'ποδαμεῖν. Dor. pro comm. ἀποδημεῖν) (ἐπιδημεῖν. Ab aliquo populo, locóque abesse. Vide Α'πόδαμος. ου. Pindarus Pythiorũ Ode x. 313. 11.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ

Τρόποις ἐπὶ σφετέροισιν.—

pro, ἐν τοῖς αὐτῶν ἔθνοις, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἔθνων αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἠθῶν αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀπόδημος. Schol. Gr.

Musa verò non abest à moribus ipsorum. [i. Illi verò non sunt ἄμουσοι. non sunt à Musis alieni: sed Musarum sunt studiosi. Quod ex sequentibus poetæ verbis patet,

—παν-
τᾶ δὲ χοροὶ παρθένων,
λυρᾶν τε βοαὶ, καναχαί τ' αὐλῶν
δονέονται.

—undiq;
verò chori virginum, Lyrarũque clamores [soni,] strepitúsque tibiarum quatiuntur, [agitantur fusi ferũtur, & audiuntur.]

Hunc locum Ouid. lib. 4. τῶν μεταμορφώσεων. p. 104. videtur imitatus, vbi dicit,

Sertáq; dependent tectis, & vbiq; Lyraq;,
Tibiaq;, & cantus animi felicia leti
Argumenta sonant.—

Ἀπόδαμος. ου ὁ, ἡ ἁ. Dor. pro comm. ἀπόδημος. ου. ὁ, ἡ ἡ. ὁ ἀπό τινος δήμου ἀπὼν, ἢ ἁπλῶς ὁ ἀπὼν ἀπό τινος τόπου. Qui abest ab aliquo populo, & simpliciter, qui ab aliquo loco abest. Qui non est præsens. Absens. Pindarus Pyth. Ode 4. 231. 5.

οὐκ ἀπόδαμου Ἀπόλλωνος τυχόντος.
Cùm Apollo non esset absens: [*at præsens.*]

Ἀποδιδόναι τινὰ Μοίσαισι. Poet. & Pindaricum loquẽdi genus, pro cõm. τινὰ ὑμνεῖν. Aliquem tradere Musis. Aliquem carminibus celebrare. Pind. Pyth. Ode 4. 240. 11.

—ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω.—
—*Ipsum verò ego*
Musis tradam, [*meisq; carminibus celebrabo.*]—

Sed est τμῆσις, pro, ἀποδώσω. Quod propriè vt de re debita dicitur, quæ restituitur illi, qui nobis eam antè dedit. Hìc verò μεταφορικῶς τὸ ἀποδιδόναι de illis dicitur, qui propter aliquam virtutem, aut beneficium in aliquos collatũ, debitis honoribus, ac laudibus afficiuntur.

Ἀποθέσθαι νεῖκος. Vide Νεῖκος.

Ἀποίητον θέμεν ἔργων τέλος. Quid, vide Πεπραγμένος.

Ἄποινα. ων. τά. Poet. Pecunia, quæ datur alicui, vt aliquem immunem pœnæ reddamus, vt pœna liberemus. Præmium, vel pretiũ, quod alicui datur pro redimẽdo, vel iam redempto alicuius capite. Qua de re consule nostrum Ion. Lexicum Magnum Etymol. 132. 23.

Ἄποινα] οἱ μὲν ἐκ τοῦ φόνος, ἄφονας, πλεο-

πλεονασμῷ [τοῦ ι] ἄφοινος, [ἐν τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν,] ἄποινος. Οἱ δὲ, ἐκ τοῦ ποινὴ, ἡ τιμωρία. ἢ ἐκ τοῦ φονὴ, ὃ σημαίνει τὸν τόπον τῶν ἀναιρουμένων. —ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι.— φένος, φονή. πλεονασμῷ τοῦ ι, φοινή. καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, ποινὴ, ἄποινος. Ἄποινα δὲ, τὰ ὑπὲρ φόνου διδόμενα λύτρα, τὰ ὑπεξαιρούμενα τοῦ φονικοῦ ἐγκλήματος. Λέγεται καὶ ῥῆμα δευτέρας συζυγίας, ἀποινῶ. ᾶς. τουτέστι τὰ χρήματα εἰσπράττομαι, ἤγουν ἄποινα λαμβάνω. καὶ ἀποινεῖσθαι, ἀφαιρεῖσθαι, ἢ τὸ χρηματίζεσθαι Idem 678.57.

Ποινή] ἡ ὑπὲρ φόνου ζημία, καὶ ἀντίκτισις, καὶ τιμωρία, φονή τις οὖσα, πλεονασμῷ τοῦ ι, [καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλον.] ἔνθεν καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἄποινα, οἷον,

Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,

σημαίνει δὲ τὰ ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως φόνου προσταγόμενα δῶρα. καὶ ἄποινα ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ θεόπτης ᾖσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου. & cęt. Hinc verbum ἀποινεῖν, & ἀποινᾶν, de quibus supra. Sed apud Pindarū per tertiā coniugationem contractorum verborum effertur ἀποινοῦν μ. ἀποινώσω, & sumitur pro cōmuni τιμωρῶ, punio, vlciscor. Nem. Ode 5. 370.14.

Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσας ἔλασεν, σιώσομαι.
Et quisnam Deus viros fortes vltus abegerit. supersedebo[*dicere*, non dicam.]

Ἄποινα μόχθων εὑρέσθαι. Pindar. Nemeorum Ode 7. 387.3. Remunerationem laborū inuenisse, vel, Nactum esse præmium laborum. Isthm. Ode 3.450.11.

Εὐκλεῶν ἔργων ἄποινα.
Illustrium factorum præmia.
Consule Græca scholia.
Isthm. Ode 8.482.2.

—Ἰσθμιάδος νίκας ἄποινα.
—*Isthmiacæ victoriæ præmiū.*

Ἄποινα. ων. τά. λύτρα. ων. τά. ἀμοιβή. ῆς. ἡ. ἀνταπόδοσις. ιος. ἡ. Præmium. Compensatio. Retributio. Gratiæ relatio. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 203. v. 8.

Ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
Hymnum, præmium virtutis.

Ἀπόκεινται. ἀπὸ, πόῤῥω κεῖνται. Remoti sunt. Procul-siti-sunt. Longè-remoti-sunt. Pind. Nem. Ode XI. 432.13.

προμαθείας ἀπόκεινται ῥοαί.
Prouidētiæ longè-remoti-sunt fluxus.

Ἀπόκλαρος. ου. ὁ. Poet, & Dor. pro comm. ἀπόκληρος. ου. ὁ. ἄμοιρος. Exors. Expers. Pind. Pyth. Ode 5.273.14.

Πόνων δ' ὄυτις ἀπόκληρός ἐστιν.
Laborum verò nullus exors est.

Ἀπόλεμος.ου.ὁ,& ἡ. Poeticè pro comm. εἰρηνοποιός.οῦ.ὁ, καὶ ἡ. Pacificus.a.um. Propriè verò belli expertem significat. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 274.13.

Ἀπόλεμον ἀγαγὸν
Ἐς πραπίδας εὐνομίαν.
Pacificam inducens
In mentes rectam-iuris-constitutionem, [atq; iustitiam.]
Consule Græca scholia.

Ἀπόλλων τινῶν ἀγαθῶν αἴτιος, & σωτήρ. Pindarus Pythiorum Ode 5.274.& 275. πάντων ἐπίσκοπος, & πάντων ἐπισήμων. Pythiorum Ode 9.301. tota pagina.

Ἀπολλωνιὰς.άδος.ἡ. Poet. Apollinaris. Apollinea. Quę pertinet ad Apollinem, vel, Apollini sacra. Pindar. Isthm. Ode 1.435.6. Ἀπολλωνιάδα Δῆλον appellat insulam Delũ Apollini sacram, in qua religiosissimè numẽ ipsius colebatur, & quam ideo Phœbus & ipse vicissim amabat, & honorabat. Gręcus schol. vertit τὴν τῷ Ἀπόλλωνι τιμωμένην, & τετιμημένην Δῆλον. Cur autem hoc? quia Deus hic in ea natus erat. Ergo Delũ tanquam parẽtem colebat. Erat enim eius patria.

Ἀπολλώνιος.ια.ον. Poet. Apollineus.a.um. Pindarus Pyth. Ode 5.270.17.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα.—
Apollineum ludicrum.—
Vide Græca scholia. 277.6.

Ἀπολλωνίαις [ἐν] πομπαῖς.
Apollineis [in] pompis.
Pyth. Ode 6.281.6.

—ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ.
—*hymnorum*
Thesaurus in diuite-auri
Apollineo luco extructus-est,
[& in muro scriptus, ac in marmore sculptus.]

Ἀπομνύειν. Poet. interdum pro ἐπομνύειν, εἴτε ἐπομνυῶαι, & καταφατικῶς ὀμνυῶαι, positum inuenitur. i. Interposito iureiurando aliquid affirmare. vt apud Pindarum Nem. Ode 7.393.9.

—ἀπομνύω μὴ τέρμα προβαίς.
—*Iuro [me] non progressum vltra terminum.*

Consule Eustath. in Ἀπομνύναι, & ἀπόμνυσθαι, quod interpretatur ἀποφατικῶς ὀμνυῶαι, εἴπουν ἐνόρκως ἀποφάσκειν) (ἐπομνυῶαι, καταφατικῶς ὀμνυῶαι.

Ἀπονέστερος.ου.ὁ. Poet. & Pind. pro cõm. ἀπονώτερος.ου.ὁ. Minus-

nus-laboriosus. Pindar. Ol. Ode 2. p. 24. v. 10.

— ἀπονίστερον
Ἐσλοὶ νέμονται βίοτον. —
— *minus-laboriosam*, [non laboriosam, laborum expertem]
Boni degunt vitam. —

Ἀπονοστάσας. ἀπονοστάσαντος. ὁ. Doricè pro comm. poet. ἀπονοστήσας. ἀπονοστήσαντος. ὁ. Reuersus. Quid sit νόστος, quid νοστεῖν, quid ἀπονοστεῖν, docet Eustat. Pindar. Nem. Ode 6. 382. 7.

Ἀποπνεῖν. μεταβατικῶς apud poetas, pro, ποιεῖν ἀποπνεῖν. Expirare, exhalare, efflare facere. Efficere vt quis flatũ, & animam efflet. Pindarus Nem. Ode 1. 338. 1.

Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Strangulatis verò [serpentibus] tempus
Fecit efflare animas [ex] ineffabilibus membris.

Sed hîc est αἰτιατικός, datiuus, ꝓ genitiuo ἀγχομένων. Quare vertendum, *Effecit autem tempus vt strangulati, suffocatiq́ serpentes animas efflarent.* Ouid. de Arte amandi lib. 1. 384.

Paruus erat, manibusque suis
Tirynthius angues
Pressit, & in cunis iam Ioue dignus erat.

Ἄπορα. ἄπορον, ἀδύνατον. Impossibile. ἀττικὸν σχῆμα, plur. pro singul. Pind. Nem. Ode 4. 365. 7.

Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.
Impossibile enim [est] mihi omnem sermonem percurrere de Æaci filiis. [Nec enim quidquid de Æaci filiis, posterisque narratur, id ego recensere possem.]

Ἀπουλάσαι. Dor. pro comm. ἀποσυλῆσαι. Prædari ab aliquo. Auferre aliquid ab aliquo. Eripere aliquid alicui. Pindarus Pythiorum Ode 4. 245. 8.

Ἁμετέρων ἀπουλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τιμάν.
Nostris à parentibus, ad-quos-iure-pertinebat-imperium, [id] violenter prædatum esse. Vel, *à nostris parentibus iustis-imperii-possessoribus [id] per vim abstulisse.*

Quid sit ἀπουλᾶν, & ipsius ἔτυμον in vulgatis Lexicis docetur. Vide Ἀρχεδίκης. ου. ὁ.

Ἀπότροπος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. pro comm. ἀηδής, & ἀποτροπῆς ἄξιος, ὃν ἀποτρέπεσθαι δεῖ. Iniucundus, & declinatione dignus,

quem auerſari oportet. Abominādus. Infauſtus. Pindarus Pyth Ode 8. 295. 8.

—ἀποτρόπῳ γνώμᾳ.

—*infauſto conſilio.*

Vide Πιτνεῖν.

Ἀποφλαυρίξασα. Dor. pro cōm. ἀποφλαυρίσασα. particip. aor. 1. act. ab ἀποφλαυρίζω. μ. κοινῶς μὲ, ἀποφλαυρίσω. δωρικῶς δὲ, ἀποφλαυρίξω. ἀόρ. α ἀπεφλαύριξα. ας. ε. & cæt. Græca ſcholia, ἀποσκυβαλίσασα. Æ. P. ὀλιγωρήσασα. καταφρονήσασα. περὶ οὐδενὸς ποιησαμένη. (*Cum contempſiſſet, aut floccifeciſſet [eum.]* Pind. Pyth. Ode 3. p. 217. v 4.

Ἀποφλαυρίξασά μιν.

Cum floccifeciſſet ipſum.

Ἀποφλαυρίζειν) Mag Etymol. 128. 54. ἐπιτωθάζειν, ἐξευτελίζειν, ἢ ὡς πονηρὸν ἀποστρέφεσθαι. ἀεὶ γὰρ τὸ φαῦλον ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τάττεται. φαῦλον οὖν ἐστιν, ὑπερβιβασμῷ τοῦ λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, φλαῦρον. Idem 789. φαυλίζει. εὐτελίζει, χλευάζει. φαῦλος, παρὰ τὸ φῶ, τὸ φαίνω, παράγωγον φαύω, τὸ λάμπω, γίνεται φαῦλος, ὁ φανερούμενος εἰς ἃ ἐργάζεται. ἢ ἐπὶ αἰσχροῖς πράγμασι διάδηλος, καὶ φανερός. ἢ παρὰ τὸ παύω, παῦλος, καὶ φαῦλος. τὸ γὰρ κακὸν ταχὺ παύεται. τὸ δὲ καλὸν, οὐδέποτε. τοῦ φαύλου varias ſignificationes ibi vide. Suid. φλαῦρον, ἀτελικῶς, φαῦλον δὲ κοινῶς. κοῦφον κακόν. διαφέρει δὲ ὅμως φλαῦρον, καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακόν. φαῦλον δὲ, τὸ μέγα. φλαῦρον, φλύαρον, ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν. & cæt. Ergo φλαυρίζειν eſt Atticū pro comm. φαυλίζειν.

Ἄφρηκτον κακόν. Pind. Iſthm. Ode 8. 482. 13. Poeticè vocat τὸ ἀνήκεστον, καὶ ἀθεράπευτον, καθ' ὃ οὐκ ἔστι τι πρᾶξαι, καὶ μηχανᾶσθαι. Aduerſus quod non datur aliquid facere, & moliri.

παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν.

Incurabilibus verò malis liberati. Vel

Sedatis verò malis incurabilibus. Vel

Sed impoſito fine malis incurabilibus, [i. grauiſſimis, & ſummis.]

Scholia Græca locum ſic explicant, τῶν ἀνωφελήτων λυπῶν, καὶ πενθῶν ἀνάπαυσιν ἐσχηκότες, γλυκύ τι παίξωμεν, καὶ εἰς τὸν δῆμον ἀγάγωμεν. Vide Δαμωσόμεθα.

Ἀπροσίκτων ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι. Pind. Nem. Ode 11. 432. 15.

Verba ſonant, *Inacceſſorum amorum acrior [eſt] inſania.* pro,

Rerum, ad quas perueniri non poteſt, acrior eſt inſania. Vel, *Mera eſt inſania res illas concupi-*

concupiscere, quas assequi nō potes. ἀπρόσικτος autem idē valet, ac ἀπροσπέλαστος. compos. est ex α priuante particula, ex præpos. πρὸς, & nomine verbali ἰκτὸς, quod inusitatū, licet verbum, vnde formatū est, sit frequēs in vsu, ἵκω, vel ἵκομαι. τὸ πορεύομαι. μ. ἵξω. π. π. ἷγμαι. ἷξαι. ἷκται. sed hæc poetica. Nam in oratione soluta dicitur potius ἱκνέομαι. ἱκνοῦμαι. μ. ἵξομαι, ab ἵκομαι. β. μ. ἀόρ. ἱκόμην. ν. π. Propriè autē dicitur de loco, πρὸς ὃν οὐκ ἔξεστιν ἱκνεῖσθαι, ἢ πελάζειν, i. ad quē non licet peruenire, & accedere. ἠθικῶς dicitur de rebus omnibus, ad quas accedere peruenireque nō possumus, & quarum compotes fieri non valemus. *Inaccessus* latinè verti potest cōmodè. Sic enim & Virgil. Æn. 7. 275. 1. dixit de Circe,

Diues inaccessos vbi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu.—

Sic idem Æn. 8. 309. 6. Caci speluncam dixit,

Solis inaccessam radiis.—

Ἀπροσόρατος. ν. ὁ. Poeticè pro quo diceretur aliâs δυσόρατος, & ὁρᾶσθαι δεινός. Aspectu horrendus. Pindar. Olymp. Ode 2. p. 24. v. 20.

—τοὶ δ᾽ ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.
—*alii verò horrendum-visu* [ferunt,] *tolerant laborem,* [cruciatum.]

Ἅπτομαι. cum datiuo poeticè, pro genitiuo. Pindar. Pyth. Ode x. 312. 16.

Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος
Ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα.

pro, ὅσων δὲ ἀγλαιῶν, ἢ ἀγαθῶν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐφαπτόμεθα.

Quotquot verò splendores [nos] *mortalis gens attingimus.*

Isthmiorum Ode 4. 453. 8.

—στάλαισιν ἅπτονθ᾽ Ἡρακλείαις. pro, τῶν Ἡρακλέος ἅπτονται στηλῶν.

Columnas attingūt Herculeas.

Consule Græca scholia.

Vide & Στάλα. ας. ἁ.

Ἀπτώς. ῶτος. ὁ. Poet. ὁ μὴ πτωκώς, ὁ μὴ πεσών. Qui non cecidit. Lapsus expers. Pindarus Olympiorum Ode 9. p. 92. v. 13.

Φῶτας δ᾽ ὀξυρεπεῖ δόλῳ
ἀπτῶτι δαμάσαις.

Viros verò celeri dolo, [&]
Lapsu-carēte cùm domuisset.

Sed poeta poeticè & figuratè tribuit dolo celeritatem, & lapsus immunitatē, quæ propriè conueniunt personis, & certatoribus, qui in certaminibus vtuntur dolo,

leriter,idq; sine lapsu, suósque superant aduersarios ita,vt ipsi nôn labantur.Quę vincendi ratio magnam victori gloriam affert.

Α πύειν. Poet.& Dor.vocabulum pro poet.comm. ἠπύειν. Vide Α῎πυεν. Loqui.Dicere. Canere. Celebrare. Sonare.Resonare. Pindarus Ol. Ode 5.p.43.v.16.

—Λυδίοις
Α᾽πύων ἐν αὐλοῖς.
—Lydiis
Sonans tibiis.

Pythiorum Ode 2. pag.204. v.5.

—σὲ δ᾽ ὦ Δεινομένειε παῖ,
Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει.—
—Te verò ô Dinomenie fili,]
Zephyria ante ades
Locrensis virgo resonat,[& resonantibus carminibus canit.]—

Pyth.Ode 5.278.13.

Χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν.
Aureo-ense-conspicuum Phœbum celebrare.

Pyth.Ode x.310.7:

Πελινναῖον ἀπύειν.
Pelinnaeum [Thessaliæ vrbē] *celebrare.*

Α῎πυεν. 3.pers.singul. imperf. Dor.pro comm.poet. ἤπυεν, ab ἀπύω Dor.pro cōm.poet. ἠπύω, φωνῶ, καλῶ, ἐπικαλῶ. Loquor, voco, inuoco. Quod ita formatur, ἔπω, ἰπύω (vt à πλήθω, πληθύω) & προπῆ τῦ ι εἰς η, ἠπύω, Doricè verso η in α, ἀπύω. Pindarus Olymp.Ode 1.p.10.v.6.

Α῎πυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν.—
Inclamabat, [vel *innocabat*] *granistrepum*
Inclytum - tridente [Neptunum]

Α῎ραο. 2.pers. singul. imperf. sic formata. Ε῎ραμαι, Imperf. ἠράμην. ἤρασο comm. sublato σ Ionicè factū ἤραο, Dor. verso η in α, ἄραο. Tunc autē τὸ α longum. At quum poeticè,metri causâ neglectum est temporale incrementū, prius illud α breue cēsetur. Sappho 26.3.

Ο῎λβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος ὡς ἄραο
Ἐκτετέλεστ᾽, ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.
O beate sponse, tibi quidē iam, vt optasti, nuptiæ
Confectæ sunt. Habes enim virginem, quam optasti.

Potest etiam esse 2.pers.sing. aor.1.medii ab ἔραμαι, vel ἐράομαι. ἀμαι. μ. ἐράσομαι. ὁ α. μ.αόρ. ἠρασάμην. ἠράσω. ἠράσατο, & κατὰ συγκοπὴν, ἠράμην. ἤρω. ἤ-

ρω. ἤεαπ communiter. Dor. verò, ἀεάμαι. ἄεα. ἄεατο. Ionicè verò ἄεαο, quod à tertia perſ. ἄεατο, ſublato τ, formatum. Hîc igitur eſt ſimul & Doriſmus, & Ioniſmus. Quanquam & Iones ſæpe τὸ η in α vertunt, ſiue τὸ α pro η ponunt, vt in noſtro Ion. Lex docetur.

Α'ργκέεαυνος. Vide Παεαπηεᾶσθαι.

Α'ργος, pro Σπάρτη, & Α'ργεῖοι, pro Σπαρτιᾶται, & Α'ργεία Ε'λένη, pro Λακεδαιμονία. Pindar. Iſthm. Ode 2. 445. in Græcis ſcholiis, vbi vocem πόργειν explicant. Illic harũ appellationum ratio redditur, & Homeri autoritate confirmatur.

Α'ργυρέα. ἰδος. ἡ. Poet. & Atticũ pro cõm. ἀργυρᾶ φιάλα. Argentea phiala. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag 92. v. 11.

ἀμφ' ἀργυρείδεσι.

De argenteis phialis.

Scholia Græcá. τοῖς ἐν Μαραθῶνι ἀγωνιζομένοις φιάλαι ἀργυραῖ ἐδίδοντο ἔπαθλον. Α'θηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας, ἢ ἀργυρίδας λέγειν. [ἃς κοινῶς χρυσᾶς, ἢ ἀργυρᾶς φιάλας καλοῦμεν. Æ. P.]

Α'ργυροειζοι ποταμοῦ παγαί.

Fluminis argenti-radices fontes. Steſichorus 33. P.

Α'ργυρόω. ῶ. Præter vulgatam ſignificationẽ, Argento as. are. quæ legitur in Græcolat. Lex. i. argento tego, vel orno: reperitur & pro, argẽto, i. pecunia dono, vel honoro, & cohoneſto. Pindar. Nemeorum Ode x. 421. 12.

Σικυωνόθεν δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.

Ex-vrbe Sicyone proceſſerunt cum vinariis phialis argento-donati.

Greca ſcholia ἀργυρᾶις φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Α'ργος. Vnde quis coniiciat fortaſſe ἀπέβαν, pro ἀπέβησαν κατὰ συγκοπὴν formatum, in textu ſcribendum, i. diſceſſerunt, abierunt. Si codex ſan⁹, verbum ἐπέβαν accipiendũ pro ἐπέβησαν, ἢ ἐχώρησαν ἐπὶ τὸ Α'ργος. Idem erit ſenſus. At Iſth. Ode 2. 445. 2. ἀοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα vocantur *carmina vultus deargẽtata*, vel, *vultum argento tectũ, ac ornatum habentia.* Quid autẽ hæc ſibi velint, in Græcis ſcholiis prolixè docetur.

Α'ργυρωθεῖσαι πρόσωπα, μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. Pindarus Iſthm. Ode 2. 445. 2. *Cantilenæ mollem-habentes-vocem, deargentata vultus.* De

verborum istorũ germano sensu consule Græca scholia. Vide Ἀργυρόω. ω.

Ἄρδοντι Dor. 3. pers. plur. Indicat. m. tẽp. præs. pro cõm. ἄρδουσι. Rigãt. Irrigãt. Pind. Isthm. Ode 6. 474. 5.

Ἀρείας πόρος. Quid hoc significet, certò non constat. Pindarus Nemeorum Ode 9. 412. 1.

Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι.

Vbi Area traiectum homines vocant.

Consule Græca scholia.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.

Virtutes aute magnæ semper multis-verbis [indigent. Magnis virtutibus multæ debentur laudes.]

πολύμυθοι) εισὶ δηλονότι. πολλῶν μύθων δέονται.

Ἀρεταὶ διδακταὶ. Vide Διδακταὶ ἀρεταί.

Ἀρετή. Pindarus Olymp. Ode 5. p. 43. v. 5.

Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος, δαπάνα τε μάρναται, πρὸς

Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.

Semper autem circa virtutes labor, sumptúsque pugnat, aduersus opus periculo tectum.

Sensus. Pro virtutibus parandis labores sunt subeundi, sumptus faciendi, & pericula non rarò adeũda, quæ nõ semper sunt manifesta. Videtur autem Pindarus alludere ad illud tritum Hesiodi carmen,

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

Virtutem posuère Dii sudore parandam.

Cur? χαλεπὰ τὰ καλά.

Idem Ode sexta, p. 46.

—ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί,

Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,

Τίμιαι.—

—periculorum-expertes autẽ virtutes

Nec apud homines, nec in nauibus concauis

Pretiosæ [sunt.]—

Sensus. Virtutes sine laboribus, & periculis, nec terrâ, nec mari, nec apud vllos mortales in vllo sunt pretio. Cur? Quia quæ præclara sunt, ardua sunt, & laboribus, ac periculis parantur, ac ideo honorantur. Cõtrà verò, quę facilè parantur ea contemnuntur, & in nullo honore, ac pretio ponũtur. Nemeorum Ode 8. 403. 10.

Αὔξεται δ' ἀρετὰ χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἀίσσει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις

τε,

τι, πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα.

Crescit enim virtus inter sapientes, iustósq; viros exaltata. sicut quum arbor celeriter surgit viridibus [i. plantas virides facientibus] *roribus ad liquidum æthera.*

Consule Græca scholia.

Ἀελσόπονος. ου. ὁ, ἡ. Qui laborat optimè. Pindar. Olympiorum Ode 7. p 66. v. 12.

—ἀελσοπόνοις χερσὶ κρατῆν.

—*optimè-laborantibus manibus superare* [*cæteros artifices.*]

Ἀρήγειν. Iuuare Prodesse. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 214. v. 8. Vide Ἐπαυχένιος.

Ἀρήγοισα. ας. ἁ. Poet. & Dor, pro comm. ἀρήγουσα. σης. ἡ. ab ἀρήγω. Opem fero. Auxilior. Interuio. Pind. Nem. Ode 1. 338. 5.

Γυναῖκες Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει.

Mulieres inseruientes Alcmenæ lecto.

Ἀείγνωτες. ώτων. οἱ. Poet. κατὰ κλίσεως μεταπλασμὸν, pro comm. poet. ἀρίγνωτοι, τουτέστιν οἱ ἄγαν γνώριμοι. Valdè noti. Celebres. Illustres. Nobilissimi. τὸ ἀει ἐν συνθέσει ἐπίτασιν δηλοῖ, ἢ λίαν, εἴτε ἄγαν σημαίνει. Eustathium consule. Pind. Nem. Ode 5. 370. 6.

Εὐδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοί.

Eudeidis illustres, [vel, *nobilissimi*] *filii.*

Ἀελσθάρματος. ου. ὁ. Poet. ὁ ἄελσον ἅρμα ἔχων. ὁ ἀρίστῳ ἅρματι ὀχούμενος. ὁ ἀρίστῳ ἅρματι νικήσας. Qui præstantissimum currum habet. Qui præstātissimo curru vicit. Sed Pindarus Pythiorum Ode 5. 271. 10. ἀρισθάρματον γέρας vocat *victoriæ præmium præstantissimo curru partum.* Quoniā autem τοῦ ἅρματος prima vocalis α, denso spiritu notatur, ideo nomen hoc in ipsa compositione, de more τοῦ τ in θ, ab ἄελσος deductū, mutauit, quod Ionicè negligeretur, & vt Λευκιππος, pro Λεύχιππος dicitur, sic ἀριστάρματος, pro ἀελσθάρματος, diceretur.

Ἀελσαῖος τῆς Κυρήνης Νύμφης ἐξ Ἀπόλλωνος παῖς, ἢ τὰ περὶ τῆς αὐτοῦ σπορᾶς, γενέσεως, καὶ τροφῆς. Pindarus Pythiorū Ode 9. 303. tota pag. & 304. Consule Græca scholia. Virgil. τῶν γεωργικῶν. 4. 97. 21.

Pastor Aristæus. & cæt. & p. 100. & 101.

Ἀελσόγονος ου ὁ, ἡ. Poet. ὁ ἄελσον ἔχων γόνον. ἢ ὁ ἄελστον φυτεύσας γόνον. ἢ ἡ ἄελστον ἔχουσα γόνον. ἢ ἡ ἄελσον φυτεύσασα γόνον. Qui ge-

nuit, aut quæ peperit præstantissimam prolem. Pindarus Pyth. Ode XI. 318. 2.

Ἴπ σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ

Ματρὶ πὰρ Μελίαν.——

Ite cum Herculis optimæ-prolis-procreatrice

Matre ad Meliam.—

Intelligitur autem Alcmena, quæ aliàs ἀριστοτόκεια συνωνύμως vocatur) (δυσαριστοτόκεια. Consule Eustath.

Ἀριστόμαχος. ου. ὁ. ὁ ἐν ταῖς μάχαις ἄριστος. In-præliis-præstantissimus. Pugnator fortissimus. Pindarus Pythiorum Ode X. 310. 4.

Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος.——

Pugnatoris-fortissimi genus Herculis.—

Ἀριστοφάνευς. Æol. & Dor. genit. pro comm. Ἀριστοφάνους. versa ου diphthongo in ευ. Pindarus Nemeorum Ode 3. 348. 5.

Ἄρκεσε. Poet. 3. perf. sing aor. 1. act. neglecto temporali augmento, pro comm ἤρκεσε. Vel Dor. τὸ η in α mutatū. Satis fuit. Sufficit. Deducitur ab ἀρκέω. ῶ. de quo vulgata Lexica. μ. ἀρκήσω, & ἀρκέσω αόρ α. ἤρκεσα. Pindarus Olymp. Ode 9. p. 83. v. 2.

Ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἁγεμονεῦσαι

κωμάζοντι.——

Satis fuit Saturnium apud collem vt praeiret [Epharmosto] Saltanti.——

Ἀρκεσίλας. α. ὁ. Dor. pro cōm. Ἀρκεσίλαος. άου. ὁ. Arcesilas. æ. pro Arcesilaus. i. Pind. Nemeorum Ode XI. 429. 6.

——πατέρ' Ἀρκεσίλαν.

——*patrem Arcesilam.*

Vide terminationem λας.

Ἁρματηλάτας. α. ὁ. Poet & Dor. pro comm. ἁρματηλάτης. ου. ὁ. Currus agitator. Pindarus Pythiorum Ode 5. 279. 5.

Ἁρματινίκα ας. ἁ. Poet. & Dor. pro comm poet. ἁρματινίκη. ης. ἡ. ἡ τῷ ἅρματι νικηθεῖσα νίκη. Victoria curulis. Victoria, quam quis curru est adeptus, Pind. Pyth. Ode 6. 282. 5.

Εὔδοξον ἁρματινίκαν.

Inclytam curulem-victoriam.

Græca scholia, τὴν ἔνδοξον τῶν ἁρμάτων νίκην: at (nisi fallor) scribendum, τοῦ ἅρματος νίκην, vt ex ipsis poetæ verbis apparet. Hic περὶ τῶν ἁρμάτων non agitur: sed περὶ τῶν ἁρμάτων & νίκης τῆς διὰ τούτων ἀπενεχθείσης.

Ἁρμόζειν στρατόν. Poet pro cōm. τάττειν, & poetico κοσμεῖν. Pindarus Nem. Ode 8. 400. 8. Exercitum ordinare. Aciē instruere. Milites in ordinē redi-

redigere. Consule Eustachiũ in Κοσμήτωρ, & Κοσμεῖν. Vide & F.P. Lat. commẽt. in Pindarum.

Ἁρμόζοισα. ας. ἁ. Dor. pro cõm. ἁρμόζουσα. ης. ἡ. Conueniens. Apta. Pindarus Pythiorum Ode 4.242.3.

—ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γύοις.
—[vestis] con-
ueniens admirandis membris.

Pyth. Ode 9.298.6.

Ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ
τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβία.

τὸ ἑξῆς τοῦτο, ἁρμόζοισα ξυνὸν γάμον θεῷ τε μιχθέντι, κούρᾳ τε ὑψέος εὐρυβία. αὐτὴ τοῦ, θεῷ τε, & τῇ κούρῃ, τουτέστι παιδὶ τοῦ εὐρυβίου ὑψέως, θεῷ λέγω τῷ ἤδη μιχθέντι ταύτῃ.

Communes iungens, [atq; concilians] nuptias Deóq; [Phœbo,] mixto [amatæ puellæ,] & filiæ Hypsei latepotentis.

Sensus, Coniungens vtrunque. Quósnam? Apollinem, & Cyrenem, filiam Hypsei latepotẽtis. Quomodo cõiungens? communibus nuptiis, communi coniugio, cõmunis matrimonii vinculo. Cur? Quia Apollo iã illi puellæ se miscuerat, & cum ea rem habuerat.

Ἀρόσαι στέφανον. Quid hoc sit, vide in Μοίσαισι στέφανον διδόναι ἀρόσαι. Pindar. Nem. Ode 7. 419. 4. Consule Græca scholia.

Ἀρόται Πιερίδων. Poet. & trãslatitium loquendi genus, translatio ab agrorum cultoribus est ducta. Pieridum aratores, i. cultores περιφραστικῶς verò sic ipsi poetæ vocantur. Pind. Nem. Ode 6. 380.4.

—Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγερώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.

—[*Bassidæ*] *Pieridum cultoribus potentes* [*sunt*, i. possũt] *suppeditare amplum hymnũ,* [*amplamq; carminum, laudumq; materiam,*] *superborum,* [*illustriumq;*] *facinorũ causâ.*

Ἀρόταις. α. ὁ. Dor. pro comm. ἀρότης. ου. ὁ. Arator, oris. Pind. Isthm. Ode 1.44.10.

Ἄρουραι καρποφόροι, ἀμειβόμεναι, τόκα μὲν βίον ἐπηετανὸν ἀνδράσιν ἔδοσαν, τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι, σθένος ἔμαρψαν. Pindar. Nem. Ode 6.377.

Arua frugifera, alternantia, [i. si alternis annis colantur ad fruges ferendas,] *modò quidem victum hominibus suppeditant, modò verò quiescẽ-*

τια. [i. si quieuerint per annũ alterum,] *robur corripiunt.* Sic autem vocantur noualia, quæ alternis annis colũtur, & fruges ferunt. postquam enim iustum alterius anni spatium quieuerunt, vires assumunt, & fruges anno sequente feliciùs ferunt.

Ἁρπαλέος, α, ον. Poet. Rapidus. a. um. Celer Velox. Pindar. Pyth. Ode 8.295.5. vocat ἁρπαλέαν δόσιν, donum auidè arreptum, i. celerem victoriam, quam quis ope diuina, suaque virtute est adeptus. Pyth. Ode x. 316.4.

—ἁρπαλέαν σχέθει φροντίδα.

—*auidè - arreptam habet cogitationem.*

Ἁρπάξαις. ὁ. Æol. pro comm. ἁρπάξας. participium. aor. 1. act. m. g. ab ἁρπάζω. μ. σω. & ξω. Rapio. Pind. Pyth. Ode 4.235.14.

Ἂν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις ἀρούρας.

Δεξιτρᾷ.—

pro. ἀνἁρπάξας, εἴτ' ἀναρπάσας τῇ δεξιᾷ χειὶ γῆς, ἤγουν τὸ γῆς μέρος. Vel, vt in Græcis scholiis, ἐκ τῆς γῆς τὸ παρατυχὸν ξένιον. Vide.

Cùm autem statim corripuisset tellurem

Dextra.—

Ἁρσινόη τροφὸς Ὀρέστην ἐκ τῶν Κλυταιμνήστρας χερῶν, φονευομένου πατρὸς Ἀγαμέμνονος, ἐξείλετο. Pind. Pyth. Ode xi. 319.7. Consule Græca scholia. Item Euripidis Hecubam, & Orestem & Sophoclis Electram, & argumentum, p. 78. textum, 80. Item Eurip. Electram in prologo. Item Æschylum ἐν χοηφόροις, & in Agamemnone. Item Senecam in Agamemnone. Ex hac variorum scriptorũ collatione cognosces quibus in rebus Pindarus cum aliis consentiat, aut ab iis dissentiat.

Ἄρταμις. Ἀρτάμιδος. ἁ. Dor. pro comm. Ἄρτεμις. Ἀρτέμιδος. ἡ. verso ε in α. Pind. Nem. Ode 1.332.1. Vide nostrũ Dor. Lexicum in α pro ε. Nem. Ode 3.351.15.

—τὸν ἐθάμβεεν Ἄρταμις.

—*eum obstupescebat Diana.* [eum cum quodam stupore admirabatur.]

Ἀρτεπὴς γλῶσσα. Pind. Isthm. Ode v. 466.1. Rectiloqua lingua. Consule Eustath. in ἀρτεπής.

Ἀρχαγέτας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. ἀρχηγέτης. ου. ὁ. Cõpositum ex nomine ἀρχή, ῆς. ἡ. Magistratus. Principatus. Imperium. & verbo ἡγέομαι. οῦμαι. vnde verbale ἡγητὴς, οῦ. ὁ. &

ὁ. & ἡγητὴρ, ἡγητῆρος. ὁ. sed in compositione alterũ η correptum est. Idem autem valet ac simplex ἄρχων, aut ἡγεμὼν, όνος. ὁ. Dux. Ductor. Princeps. Vel ab ἀρχὴ, & verbo ἄγω deducitur, vnde ἀγὸς, οῦ. ὁ. Ductor. Et ἀγέτης. ου. ὁ. Hinc poet. compos. ἀρχαγέτης, & verso α breui in η longum, ἀρχηγέτης. ου. ὁ. vt στρατηγὸς, στρατηγὸς, ὁ τοῦ στρατοῦ ἀγὸς, & ἡγεμών. Deinde rursus η longum in α Doricè mutatum. Pind. Olymp. Ode 7. p. 69. v. 11.

Τιρυνθίων ἀρχαγέτα.
Tirynthiorum duci.

Pyth. Ode 5. 274. 4.

Ὁ δ' ἀρχαγέτας δῶκεν Ἀπόλλων
Θῆρας αἰνῷ φόβῳ.
Ille enim dux, [& coloniæ deducendæ autor] Apollo dedit feras graui metui, [grauẽ metum feris iniecit.]

Ἀρχᾶθεν. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἀρχῆθεν, ἤγουν ἐκ τῆς ἀρχῆς. Ab-initio. Antiquitus. Olim. Pind. Olymp. Ode 9. p. 88. v. 11.

Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
Φύτλας κοῦροι.——
Ab-initio Iapetionidis
Stirpis filii.——

Isthm. Ode 4. 452. 12.

Ἀρχεδίκης. ου. ὁ. Poet. ὁ ἄρχων δικαίως. Qui imperat iustè. ὁ ἀρχὴν ἐν δίκῃ, τουτέστι δικαίως ἔχων. Qui iure possidet imperium. Pind. Pyth. Ode 4. 245. 9.

Ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων.
[*Audio Peliam impium, hoc regnum*] *a nostris parentibus iustè-imperantibus violenter prædatum esse.*

Græca scholia monent & in nonnullis codicibus legi ἀρχεδίκαν non ἀρχεδικᾶν, & vertunt τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς. Sed ambigi potest vtrum hoc ἀρχεδίκαν deducatur à recto Dorico ἀρχεδίκας. α. ὁ. vt sit epithetũ masculeum, quod Atticè cũ ἀρχὴν fœmineo iungatur, an verò ab ἀρχέδικος. ἀρχέδικη, κον. poet. & parum vsitato.

Ἀρχεῖος. ου. ὁ. Pind. vocabulum, quod idem valet ac τὸ ἀρχαῖος. ου. ὁ. comm. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 121. v. 7.

Τὸν δ' ἐν ὀλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται.
Illum verò [pegasum equum] *in cœlo præsepia*
Iouis antiqua excipiunt.

Ἀρχέπολις. ιος. ὁ, & ἡ. ὁ ἄρχων, ἢ ἡ ἄρχουσα τῆς πόλεως. Imperans ciuitati. Dominus, vel do-

mina ciuitatis. Pind.Pyth. Ode 9.302.5.

Ἔνθα νιν ἀρχέπολιν

Θήσεις.—

Vbi ipsam [Cyrenem] ciuitatis-dominam, [eiq; imperantem]

Constitues.—

Vide Græca scholia.

Ἄρχεθαι ἐς πλόον. Vide ἐς πλόον ἄρχεθαι. Pind. Pyth. Ode 1. p.192.4.

Ἄρχετο. Doricè pro comm. ἤρχετο. 3. pers singul imperf. ab ἄρχομαι. Pind. Pyth. Ode 4.235.7.

—φιλίων δ' ἐπέων

Ἄρχετο.—

—*amicos autem sermones*

Ordiebatur.—

Ἄρως. ἄρωος. ὁ. Dor. pro comm. ἥρως. ἥρωος. ὁ. Heros. Herois. Pindarus Pythiorum Ode 3. p.216. v.7. vocat Æsculapium excellentissimū medicum,

Ἄρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

Heroem omnigenorum propulsatorem morborum.

Ἀσάμενος. ου. ὁ. Poet. pro cōm. λυπούμενος. ου. ὁ. Dolens. Mœrens. Mœstus. Vide ἄσαι ἄσω apud Eustath. & Magnum Etym. Alcæus 9. M.

Προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι.

Nihil enim proficiemus si mœrore nos affecerimus.

Ἄσκιος. ία. ον. ὁ. ἡ. τό. Poet. pro comm. πολύσκιος, vel δασύσκιος. Qui multam habet vmbram, vel qui densam habet vmbram. compos. ex α particula congregationem, ac intensionem significante, & nomine σκιά, ᾶς. ἡ Vmbra. pro quo dicitur συνωνύμως apud poetas δάσκιος ία. ον. Valde vmbrosus. a. ū. Eustath. Δάσκιος ὕλη, ἡ πολύσκιος, [παρὰ τὸ ἐπιτατικὸν δα, καὶ τὴν σκιάν.] ἢ ἡ δασύσκιος, κατὰ συγκοπήν. At Magnum Etymol. 248.51.

Δάσκιος, ὁ μεγαλόσκιος, οὐκ ἀπὸ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγκοπήν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δα ἐπιτατικοῦ.

οἷον, Δάσκιον εἰσελάσαντες ἕλος συνδενδρον.—

Pind. Nem. Ode 6.381.9.

—ἀσκίοις Φλιοῦντος ὄρεσι.

—*valde-vmbrosis Phliuntis [in] montibus.*

Ἀσκλαπιός. οῦ. ὁ. Dor. pro cōm. Ἀσκληπιός. οῦ. ὁ. Æsculapius. De huius parentibus, de natalibus, de educatione, de artis medicæ præstantia, de morte, pluribus agit Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 216.217.218.219.220.221. 222. Item Ouid μεταμορφώσεως lib. 2. pag. cum Lat. cōmēt. 54. & 55. & lib. xv. 343.

Item

Item Virg Æn. lib. 7. vbi de Hippolyto ab inferis ad superos reuocato verba fiũt, & de ipso Æsculapio, quem poeta *Phœbigenam* ibi nominat, & fulmine à Ioue sublatum scribit.

Ἀσπιδόδουπος. ου. ὁ, ἡ. Poet. ὁ τῇ ἀσπίδι δοῦπον, ἢ ἦχον, εἴτε ψόφον ἀποτελῶν. Scutistrepus. Qui scuto strepitum edit. Pind. Isthm. Ode 1. 437. 15. hoc epithetum tribuit cursibus, quos athletæ armati, scutúmque gestantes, eóque strepitum edentes, currebant.

Ἀστραβής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Comm. dictum ab ἀστραφὴς, παρὰ τὸ στερητικὸν α, ἢ τὸ στρέφω. μ. στρέψω. ἀόρ. β. ἔστραφον. Sed τὸ φ εἰς β ἐτράπη.) (διεστραμμένος. Non-tortus. Non-distortus. Nõ-versus, aut peruersus, aut euersus, ac per consequens, stãs, stabilis, firmus, immotus, immobilis. Pindarus Olympiorum Ode 2. p. 26. v. 7. Hectorem vocat Τροίας ἀστραβῆ κίονα, *firmam, ac immotam Troiæ columnam.*

Ἀσύχιμος. ω. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. ἥσυχος, vnde ἡσύχιος, & inserto μ, ἡσύχιμος. ου. ὁ. Quietus. Tranquillus. Pindarus Olymp. Ode 2. p. 21. v. 4. ἀσύχιμον ἁμέραν vocat *trãquillum diem.*

Ἀσύχιος. ου. ὁ. Dor. pro comm. poet. ἡσύχιος. ου. ὁ. idem ac eius primitiuum ἥσυχος. Quietus. Tranquillus. Pindarus Pythiorum Ode 9. 299. 7.

—ἀσύχιον
Βουσὶν εἰρήνην παρέχοισα πατρῴαις.
—*tranquillam*
Bobus pacem præbens paternis.

Ἀστυνόμος. ου. ὁ. Cõm. sed poet. nomen, quod præter vulgatas significationes, quas in Græcolatinis Lexicis habemus, accipitur etiam pro comm. πολιτικὸς, vrbanus, ciuilis, i. in vrbe degens, vel, qui in ciuitate versatur. Cõpos. autem est ex nomine τὸ ἄστυ. εος. Vrbs. Ciuitas. & ex verbo νέμομαι, τὸ διάγω, ἢ οἰκῶ, vt docet Eustath. ἐν τῷ νέμεσθαι. Consule & Græcolat. Lex. Pindarus Nem. Ode 9. 410. 8. vocat ἀστυνόμους ἀγλαΐας, τὰς εὐφροσύνας τὰς κατὰ τὴν πόλιν ἀναστρεφομένας. Sic enim ipsa Græca Scholia locum hunc interpretantur. Vide Ἀγλαΐα.

Ἄσχολος. ου. ὁ, ἡ. Comm. ὁ μὴ ἔχων σχολήν. ὁ ἀσχολῶν. Qui non habet otium. Qui caret otio. Qui est in rebus occupatus. Cui per otium nõ va-

cat, neque licet aliquid facere. Pindarus Pythiorum Ode 8.290.1.

εἰμὶ δ᾽ ἄσχολος.

Mihi verò non vacat. & cæt.

Ἀτάρβατος.ω. vel οιο.ὁ. Dor. pro communi: sed poetico, ἀτάρβητος.ου.ὁ. ὁ μὴ ταρβῶν. Intrepidus. Qui non trepidat. Qui non formidat. Compositũ autem ex α priuante particula, & verbali ταρβητὸς, οῦ. ὁ. metu-turbatus, metúque consternatus. Hoc à ταρβέω. ῶ. deductum, quod à τάρβος. εος. ους. τό. deriuatum. Eustath. ταρβεῖν, τὸ δειλιᾶν, παρὰ τὸ ταράσσεσθαι τὴν βουλὴν, quia qui grauiter metuunt, trepidãt, linguáque titubante balbutiunt. Pindarus Pythiorum Ode 4.242.

Ἔστάθη γνώμας ἀταρ-
βάτοιο πειρώμενος.
Stetit animi [sui] intre-
pidi periculum-faciens, [vel,
specimen-edens.]

Vide Ἐστάθην.

Ἀταρβής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Poet. pro quo dicitur & ἀτάρβητος. ου. ὁ, & ἡ. Compositum ex α priuante particula, & nomine τάρβος. εος. ους. τό. Metus. Trepidatio. De quo cõsule Eustath. in τάρβος. Intrepidus. Pind. Pyth Ode 5.273.10.

—ἀταρβεῖ φρενί.
—*Intrepido animo.*

Pyth. Ode 9.300.3.

—ἀταρβεῖ κεφαλᾷ.
—*Intrepido capite.*

Ἀτελής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Irritus. Inanis. Ὁ πρὸς τὸ τέλος οὐκ ἄγων ὅπερ ὑπέστη. Qui non perducit ad finem, qui non perficit id, quod promisit. Pindarus Pythiorum Ode 5.274.7.

Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.
Vt ne moderatori
Cyrenes irritus [Apollo]
Fieret [*in suis*] *oraculis.*

Nem. Ode 3.351.3.

—μυρίαν
Ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.
Sexcentas virtutes imperfecta
mente degustat.

Pindarus hîc ἀτελῆ νόον appellat mentem, quæ nihil eorũ perficit, quæ sibi peragenda proposuit. Sed figuratè tribuit menti, quod homini toti propriè conuenit, qui res aliquas animo volutat, & peragere statuit: nihil tamẽ ad felicem exitum perducit: at quod conficiẽdum sibi proposuerat, id irrito conatu relinquit infectum.

Ἄτερ. Poet. pro cõm. χωρίς. Sine. Interdũ exceptioni seruit,

uit, vt apud Pind. Nemeorũ Ode 7.388.8.

—ὃν κράτι-
ϛον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχᾳ.

—*Quem* [Aiacē] *pugna præstantissimum, Achille excepto.* Alcæus pag. ex Commelini typis 14.

Αἴαν τ᾽ ἄριστον πεδ᾽ Ἀχιλλέα. Sed hæc Æolicè dicta sunt, pro comm.

Αἴαντα τ᾽ ἄριστον μετ᾽ τ᾽ Ἀχιλλέα.

Aiacem [*omnium Græcorum*] *fortissimum post Achillem.* Consule nostras in Lyricos Notas.

Ἄτλατος. ω. ὁ, & ἁ. Doricè pro comm. ἄτλητος. ȣ. ὁ, & ἡ. Intolerabilis, &c. Pindarus Ol. Ode 6. p. 50. v. 3.

Ταύτας πὲρ ἀτλάτου πάθας.

pro

Περὶ ταύτης ἀτλήτου πάθης.

De hoc intolerabili casu.

Ἀτόλματος. ȣ. ὁ. Dor. pro cōm. ἀτόλμητος. ȣ. ὁ. Non audēdus. Pindarus Isthm. Ode 8. 483.2.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον.

Non audendum, [grauissimũ, & insuperabilem] *Græciæ laborem.*

Ἀτρεΐδαι. ᾶν. οἱ. Pind. Isthm. Ode vlt. 486 3. pro comm. Ἀτρεΐδαι. δῶν. οἱ. Vide Γεφύρωσι. Quod factum sublato ι, & inserto α. Vel (quod longe simplicius) non à datiuo Ἀτρέϊ, εῖ: sed ab accusatiuo Ἀτρέα, addita syllaba δης formatum est hoc πατρωνυμικόν. Quod obseruatione dignũ.

Ἀτρεκής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Poeticè pro comm. ἀκριβής. Exactus. Accuratus. Pind. Nem. Ode 5.371.2.

—ἀλάθει᾽ ἀτρεκής.

—*veritas exacta.*

Ἀτρεκής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Poet. pro ἀτρεμής, vnde etiam deductum est alterum nomen, verso μ in κ. ὁ μὴ τρέμων. Nō tremens. Intrepidus. Pind. Nem. Ode 3.351.1.

—ἀτρεκεῖ
Κατέβα ποδί.—

—*Intrepido*
Incedit pede.

Ἀτρεμία. ας. ἡ. Poet. quasi dicas barbarè, Intrepidatio. i. Non-trepidatio. Audacia, quæ facit vt animus nō trepidet. Pindarus Nem. Ode XI. 429.7.

—ἀτρεμίαν σύγγονον.

—*audaciam congenitam,* [insitam à natura. cognatam. simul natam. à natura ingenitam.]

Ἄτροπος. ȣ. ὁ. Poet. pro κακότροπος, & τοῖς τρόποις σκληρός. Malis moribus præditus. Duris

moribus præditus. Simpliciter accipitur pro σκληρὸς, & τραχὺ. Durus, & asper. Pindar. Nem. Ode 7. 397. 6.

ἀτρόποισιν ἔπεσι.

Duris, [vel *asperis*] *verbis*.

Propriè tamē significat τὸ μὴ τρέπεσθαι, ἢ μεταβάλλεσθαι, ἢ κάμπτεσθαι δυνάμενον. i. Qui verti, & mutari, aut flecti nequit. μεταφορικῶς accipitur pro duro, & aspero. Res enim duræ, & asperæ naturā huiusmodi videntur habere, quæ nec verti, nec flecti, nec mutari possit, nisi maior vis aliunde veniat, quæ talem naturam mutet.

Ἄτρωτοι παῖδες θεῶν. Pindarus Isthm. Ode 2. 451. 16. *Inuulnerabiles sunt filii Deorū.*

Ἄτρωτος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ μὴ βωτὸς, ὁ μὴ τετρωμένος, ὁ μὴ τετραυματισμένος. Inuulneratus. Nō vulneratus. Illæsus. μεταφορικῶς, Inoffensus. Doloris expers. Pind. Nem. Ode 11. 429. 4.

—ἀτρώτῳ καρδίᾳ.

—*corde* [*molestiis*] *nō sauciato.*

Græca scholia,

ἀτρώτῳ] ἀλύπῳ. ἀπλήστῳ. ἀβλαβεῖ.

Ἀτύζεσθαι. Poet. pro comm. ἀποστρέφεσθαι. Auersari. Pindarus Pythiorū Ode 1 p. 189. v. 11.

—ἀτύζονται βοὰν

Πιερίδων.—

—*auersantur vocem*

Pieridum, [i. Musicam.]—

Ἀυάτα. ας. ἁ. Doricè, & Æolicè, pro communi poet. ἄτη. ης. ἡ. Quod per contractionem est formatum ex ἀάτη, & inserto υ inter geminum α α, factum mutato η in α, ἀυάτα. Damnum. Calamitas. Noxa. Detrimentum. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 205. v. 12.

Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀυάταν ὑπεράφανον

Ὦρσε.—

Sed ipsum insolentem petulātia in damnum

Impulit.—

Sic vulgata versio: sed ita cōmodius hæc reddi posse videntur:

Sed ipsum petulantia in calamitatem superbam, [i. maximam, & superbis debitam]

Impulit.—

Græca scholia, Ἀυάταν) ἄτην, & βλάβην. Αἰολικῶς δὲ τὸ αὐάταν προσήγαγεν. ἐκεῖνοι γὰρ ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐντιθέασι τὸ υ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ, αὐήρ. ἄως, αὔως. ἀάτη, αὐάτη. Ὅμηρος, Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται. ἐκ δὲ τοῦ ἀάτη κατὰ συναίρεσιν γέγονεν ἄτη.

Consule Caninii grammaticam

ticam pag. 75. vbi docet idē etiam à Cretensibus fieri multis in vocabulis, vnde prius λ, vel ν tollitur, vt, ἀλκυὼν, αὐκύων, ἀλκὴ, αὐκὰ, ἄλσος, αὖσὸς, θέλγειν, θεύγειν, ἀγανὸς, ἀγαυὸς, αἴιαχος, αὐίαχος. Sic etiā apud Hesiodum ex καπάξαις, à κατάγνυμι, detracto τ, formatum καυάξαις. In Græcis scholiis pro verbo περιήγαγεν suspicor legendum fortasse περιήνεγκεν, à περιφέρω, protulit.

ὑπερφάφανον) ὑπερήφανον, τουτέστι μεγίστην, καὶ τοῖς ὑπερηφάνοις ὀφειλομένην, καὶ τῆς ὑπερηφανίας ἀξίαν. ὥρισε δὲ, τουτέστιν ἐνέβαλε. Æ. P. Vide ὑπερφάφανος. Pyth. Ode 3. 218. 7.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν αὐάταν.

Habuit talem magnam calamitatem.

Αὐδάομαι. ῶμαι. μ. αὐδήσομαι. p αὐδάω. ῶ μ. αὐδήσω. Loquor, profero aliquid. Pindarus Olympiorum Ode 2. p. 27. v. 12.

Αὐδάσομαι ἐνόρκιον

Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ.

Proferam iureiurando-confirmatum

Verbum veraci mente.

αὐδάσομαι Dor. dictum, pro comm. αὐδήσομαι, καὶ αὐδήσω. ἀλαθεῖ, pro ἀληθεῖ.

Αὐδάσας. αντος. ὁ. Dor. pro cōm. αὐδήσας. αντος. ὁ. Locutus. Pindarus Pythiorū Ode 4. 259.

Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος.—

Ita igitur loquuto [Æeta.]—

Αὐδάσασα. ας. ἁ. Particip. Dor f. g. aorist. 1. act. pro comm. αὐδήσασα. ης. ἡ. ab αὐδάω. ῶ μ. αὐδήσω. aor. 1. ηὔδησα. & cæt. Pindarus Pythiorum Ode 4. 239. 12.

Αὐδάσομεν. Dor. pro comm. poet. αὐδήσομεν. Dicemus. Est autem futurum 1. verbi αὐδάω. ῶ. μ. αὐδήσω. comm. & αὐδάσω Doricè verso η in α. Pindarus Olympiorū Ode 1. p. 3. v. 1.

Αὖθις. pro ἔπειτα. Deinde. Postea. Pind. Nem. Ode 3. 352. 11. Vide scholia Græca. τὸ δὲ αὖθις, οὐκ ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα.

Αὐλᾶν. Genitiuus plur. tertiæ declinat. simpl. Doricè pro comm. αὐλῶν. tibiarū. à singul. nom. αὐλός. οῦ. ὁ. tibia. Vide Αὐλός. Pind. Pythiorū Ode XII. 326. 7.

Αὐλὸς, καὶ ἡ αὐλητικὴ τέχνη, τῆς Ἀθήνης εὕρεμα. Pind. Pyth. Ode XII. 324. 325. Consule Græca scholia. Item Ouid. Fast. lib. 4. 240.

Tibia dat Phrygios, vt dedit antè, modos.

Item Fast.lib.6.377. Et Aristot.Polit lib.5.cap.5.175. E. Pyth.Ode eadem 326.

—παρθένος

Αὐλῶν τεῦχεν πάμφωνον μέλος. & cæt. Vide.

—[Pallas] *virgo*

Tibiarum fabricata est, [confecit] *omnisonum melos.* & cæt. Illic enim pluribus agitur de tibia, eiúsque vsu.

Αὐονή. ῆς. ἡ. Poet. vocabulum, de quo Magnum Etymol. 170.45. sic scribit,

Αὐόνη, ἡ ξηρότης, παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, αὐόνη, ὡς ἔχω ἐχόνη, καὶ πείρω περόνη, καὶ βάλλω βελόνη. Ergo & apud Simonidem hæc vox pag. 111. scribenda non ὀξυτόνως: at προξυτόνως, in hoc versu,

Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὐόνην ἔχει.

Vulgata versio,

Sed pertinaci iurgio incassum furit. Verùm hoc verba sonant,

Sed constanter, [i. pertinaciter] *irritum clamorem habet.*

Idem Magnum Etymol. 171, 52.

Αὐόνη. λύπη. κραυγή. αὐχμός. φθορά. κακοπάθεια. ξηρασία.

Sed quamcunque significationē huic nomini tribueris, semper eandem originē habuerit. Nam ab αὔω deducitur, quod modò significat ξηραίνω, vnde τὸ αὐαίνω, idem. Modò significat βοῶ, κράζω, κραυγάζω, clamo, vociferor, vnde καθ' διάλεκτον ἀΰω. μ. σω. verbale αὐτή, ῆς. ἡ. ἡ βοή, ἡ κραυγή. Hinc τὸ ἀΰτέω. ῶ. quod idē est ac ipsum παρὰ τὸ τύπον αὔω, de quo Lexica.

Ἀῦσαι. Poet. infinit. aor. 1. act. παρὰ τὸ ἀΰω (quod παρὰ τὸ αὔω, διαλύσει ῥ, ἀΰω, τὸ φωνῶ, καὶ τὸ μετὰ φωνῆς, ἢ βοῆς μάχομαι, ἢ πολεμῶ) ὁ μέλλων, ἀΰσω. ὁ α. α. ἄϋσα, ας, ε. & Doricè ἄϋσα. ας. ε. Tūc autem τὸ α μακρὸν, quod neglecto incremento temporali corripitur. τὸ ἀπαρέμφατον ἀῦσαι, τουτέστι φωνῆσαι. Interdum tamē accipitur pro καταπολεμῆσαι, ἢ πολέμῳ, ἢ μάχῃ μετὰ βοῆς νικῆσαι. Debellare. Bello, prælióque cum vociferatione superare. Pindar. Pyth. Ode XII. 325.6.

Περσεὺς ὁπότε τρίτον

Ἄυσε κασιγνητᾶν μέρος.

Quum Perseus tertiam sororum, [Gorgonum scil.] *partem debellauit.*

Consule Græca scholia, quæ varias huius loci lectiones, & interpretationes afferūt, inter quas est & hæc, οἱ δὲ

[χάφουτης ἄϋσιν,] ἀπὸ τῆς ἀϋτῆς, τουτέστι μάχης, ἐχηματίσθη θέλουσιν, οἱ καταπολέμησιν.

Ἀϋτά.ᾶς.ἁ. Poeticum nomen Doricè formatũ, pro cõm. poet. ἀϋτή.ῆς.ἡ. Eustath.

Αὐτὴ, ἡ ἁπλῶς βοὴ, ἢ φωνή, παρὰ τὸ αὔω ὃ δηλοῖ τὸ φωνῶ. καὶ ἀϋτὴ ἡ μάχη, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. καὶ ἀϋτὴ ἐπὶ πολέμου λεγόμενον καθ' ὁμόνας, ἐλλιπῶς ἔχει, ἀϋτὴ δὲ πολέμου, ἢ ἀϋτὴ δηΐων, ἀπλῶς.

Pindar. Nem. Ode 9.411.5.

κίνδυνος ὀξείας ἀϋτᾶς.

Alia velocis prælii.

Hinc τὸ ἀϋτέω.ῶ. τὸ φωνῶ.

Αὐτάγρετος.ου.ὁ, ἡ ἡ. Poet. vocabulum, quod Eustathius interpretatur αὐθαίρετος, αὐτόθεν ἀγειρόμενος, ἢ ἀγρευόμενος. Qui sua sponte aliquid facit. Qui per se, proprióque motu, ac impulsu facit aliquid. Qui per se colligitur, aut capitur. Simonides 116.

Αὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.

Spõtanei, [i. sponte] *relinquũt solis lumen.*

Αὐτοβοεί. Vide Ἀβοατί.

Αὐτόθεν. Inde. Pindarus Nem. Ode 5.371.8.

Αὐτομήτωρ.ορος. ὁ, καὶ ἡ. Qui, quæve natus, natáve est ex aliqua matre, cuius mores refert, vt αὐτὴ ἡ μήτηρ, ipsamet mater esse videat̃. Nam plerunque parentum mores liberi referunt. Quales parentes, tales & filii. Sed hoc non est perpetuum. Simonides 110. f. Huc non ineptè referri potest illud tritum carmen,

Et sequitur leniter filia matris iter.

Αὐτόρρυτος.ου.ὁ, ἡ ἡ. Poeticè pro comm. αὐτομάτως ῥέων. Pind. Pyth. Ode XII.326.3.

υἱὸς Δανάας, τὸν ἀπὸ

Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορρύτου

Ἔμμεναι. —

Filius Danaes, quem ex

Auro dicimus sponte-fluente

[*Natum*] *esse.* —

Ouid. Metam. lib. 4.100.4.

Persea, quem pluuio Danae cõceperat auro.

Horat. Carm. lib. 2. Ode 16.

Inclusam Danaen turris ahenea. & cæt.

Et paulo post,

Conuerso in pretium Deo.

Vide apud Eurip. Danaes fabulæ fragmentum.

αὐτόρρυτος ἐκ τοῦ αὐτόρρευτος formatum, sublato ε.

Αὐτόφυτος.ου.ὁ, ἡ ἡ. Sponte-natus Per-se-natus. Spontaneus. Pindarus Pyth. Od. 3. 221.1.

—αὐτοφύτων

Ἐλαιῶν ξουάονες. —

—sponte-natorum
Hulcerum participes.—
Vel, Qui-sponte-natis hulceribus detinebantur, & ab iis infestabantur. q.d. οἱ τοῖς αὐτοφύτοις ἕλκεσι ξυνόντες. Qui cum spōte-natis hulceribus versabantur.

Αὔχη. ης. ἡ. Poet. Quod deductum ab altero poet. nomine Καύχη. ης. ἡ. sublato χ. Vide Καύχα ας ἁ Iactātia. Gloriatio. Pro comm. καύχησις. εως. ἡ. κόμπος. ου. ὁ. Pind. Nem. Ode XI. 431. 1.

—κενέφρονες αὖχαι.
—vana-cogitantes gloriationes.

Ἅφαιστος. ου. vel οιο. ὁ. Dor. pro comm. ἥφαιστος. ου. ὁ. Vulcanus. Ignis. Pindar. Pyth. Ode 1. p. 191. v. 3.

Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμπει.
Illud verò Vulcani reptile salientes
Maximè-formidabiles emittit.

Hæc est horum verborum constructiō, & interpretatio, κεῖνο δὲ ἑρπετὸν Ἁφαίστοιο, τουτέστιν ὁ Τυφῶν, ἀναπέμπει δεινοτάτους κρουνούς. Illud verò reptile Vulcani, id est Typhoeus maximè-formidabiles salientes emittit: Vel, κεῖνο δὲ τὸ ἑρπετὸν, ἤγουν ὁ Τυφωεὺς, ἀναπέμπει, ἀναδίδωσι δεινοτάτους κρουνοὺς. Ἁφαίστοιο, τουτέστι πυρός. Illud verò reptile, scilicet Typhoeus emittit horrificos Vulcani, id est ignis saliētes. Ille Typhoeus, qui quasi reptile quoddam serpit, horrificos ignis salientes emittit, horrēdas flammas ignis, vt quosdam fontium saliētes emittit. Vide Græca scholia.

Ἀφάνεια. ας. ἡ. Comm. Obscuritas. Incertitudo. Pindarus Isthm. Ode 4. 455. 9.

—ἀφάνεια τύχας.
—Incertitudo fortunæ, [vel; *Inc. euentus rerum.*]

Græca enim scholia vertunt τὸ τύχης, τῆς ἐκβάσεως.

Ἄφαντον. Poeticè pro comm. ἀφάντως, τουτέστιν ἀφανῶς. Q.d. Inuisibiliter. Obscurè. Clā. Latenter. Pindarus Pyth. Ode XI. 320. 11.

—ἄφαντον βρέμει.
—Obscurè fremit.

Ἄφαντος. ου. ὁ, & ἡ. Comm. ὁ ἀφανὴς, ὁ ἄδοξος. Obscurus. Ignobilis.) (φαίδιμος, ἐπιφανὴς, ἔνδοξος, λαμπρός. Pind. Nem. Ode 8. 402. 15.

τῶν ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.
Obscurorum [*hominum versutiloquentia doli cogitatrix*] *glo-*

gloriam extollit marcidam.

Ἀφαρητίδαι. δῶν. οἱ. Patronymicum. οἱ τοῦ Ἀφαρέως παῖδες. Aphareci filii. Dictum autem hoc poeticè pro comm. Ἀφαρεῖδαι. δῶν οἱ. Quemadmodum enim à datiuo Τυδεῖ, qui à recto Τυδεὺς deducitur, patronymicum Τυδείδης formatur, & ab Ἀτρεῖ, quod ab Ἀτρεὺς, Ἀτρείδης, sic etiã ab Ἀφαρεῖ, quod ab Ἀφαρεὺς, deriuatur Ἀφαρείδης, & διαλύσει τῆς ει διφθόγγου, Ἀφαρείδης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, & ἐπενθέσει τοῦ τ, Ἀφαρητίδης, καὶ ποιητικῶς ἐπενθέσει τοῦ α, Ἀφαρητιάδης. ου. ὁ. vt à Πηλεὺς, Πηλέως, Πηλέϊ, Πηλεῖ, Πηλείδης, Πηλείδης, Πηληίδης, Πηληϊάδης. ου. ὁ.

Pind. Nem. Ode x. 424. 7.

Ἐ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός. —

Et Aphareetidæ passi sunt grauia Iouis artibus. —

Apollonius τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 1. 8. nomen horum indicat,

Οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι, Λυγκεύς, καὶ ὑπέρβιος Ἴδας.

Ἀφθόνατος. ω. ὁ. Dor. pro cõm. ἀφθόνητος. ου. ὁ. ὁ μὴ φθονητὸς, ὁ τῷ φθόνῳ οὐχ ὑποκείμενος. ὁ ἄνευ φθόνου. Inuidiæ nõ obnoxius. Inuidiæ expers. Sine inuidia. Pindarus Olympiorum Ode xi. pag. 107. v. 3.

Ἀφθόνατος δὲ αἶνος Ὀλυμπιονίκαις Οὗτος ἄγκειται. —

Inuidia verò non obnoxia laus Olympiorum victoribus Hæc est reposita. —

ἄγκειται verò κατ' συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἀνάκειται, παρὰ τὸ ἀνάκειμαι.

Olymp. Ode xiii. p. 114. v. 3.

Ἀφθόνατος ἔπεσιν.

Nõ inuidus carminibus. [carminibus non inuidens. Hîc enim ἀφθόνητος accipitur actiua significatione, pro, ὁ μὴ φθονῶν.]

Ἀφθονέστερος. ου. ὁ. Poeticè pro comm. ἀφθονώτερος. ου. ὁ. Inuidiæ minus obnoxius. Copiosior. Largior. Liberalior. Pindarus Olymp. Ode 2. p. 27. & 28.

Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀφθονέστερόν τε χέρα.

Beneuolo virum magis Beneficũ pectore, [vel, *animo,*] *largioremq́ manu.*

Φίλοις πραπίσιν dictum Atticè pro comm. φίλαις πραπίσιν. Epithetum enim est masculeum cum nomine fœmineo. Vel φίλοις accipiendum ἀντὶ τοῦ πρὸς τοὺς φίλους, amicis, i. erga amicos. πραπίδες verò

propriè dicuntur αἱ φροντίδες, αἱ ἄπο. τουτέστιν ἐκ τῶν θεν προορῶσαι. παρὰ τὸ πρὸ, καὶ ἄπο, καὶ ἰδεῖν, ἢ εἶναι. Quamobrem πραπίδες dictæ quasi προαπίδες, vel προαπίες, & inserto δ, προαπίδες. i. Curæ, solicitudines, quæ procul, eminus, & è lõginquo vidẽt res antequàm accidant, & eueniant. Vel quòd ante rerum euentum eminus eas aspiciant, & ad earum cognitionem eant, vt facienda faciant, fugiẽda vitent. Hanc ἐτυμολογίαν Eustathius tradit. Quæ verba nihil aliud indicant quàm τὴν πρόνοιαν, i. prouidentiã, & prudentiam, quæ tales reddit homines, vt multo antè res præuideant, quàm eueniant, & ideo de earum tam bono, quàm malo successu eos reddant solicitos. De bono quidem, vt rebus bonis quàm primùm fruãtur, de malo verò, vt mala, si fieri possit, vel omnino vitent, vel quàm longissimè à se remoueant. Sæpe tamen apud Homerum, & alios poetas πραπίδες pro φρένες, & διάνοιαι sumũtur, i. pro mẽte, & cogitationibus à mente manantibus, pro cõsiliis, quæ mens suppeditare solet iis, qui sana mente sunt prędìti. Magnum Etymol. pag. 686.40. nominis huius ἐτυμολογίαν his verbis tradit,

Πραπίδεσι, φρεσὶ, διανοίαις. ἰδ, τὸ πέμπω, ἐν συνθέσει προϊώ, συγκοπῇ πρῶ, καὶ φρώ. ἐκ τούτου φραπὶς, καὶ πραπὶς, ἀφ' ἧς προΐενται τὰ βουλεύματα.

Idem pag. 779.42. hanc τῶν πραπίδων ἐτυμολογίαν confirmat, dum τοῦ φρενὸς ἔτυμον aperit his verbis,

Φρὴν, παρὰ τὸ προϊώ, τὸ προπέμπω, συγκοπῇ πρῶ, καὶ [τροπῇ τοῦ π εἰς φ.] φρῶ. ἐξ οὗ φρήν. ἀφ' ἧς προΐεται τὰ βουλεύματα. & cæt.

i. Mens dicta φρὴν, à verbo προΐω. ῶ. quod significat proiicio, procul iacio, præmitto, emitto, quòd ex mẽte proiiciantur, emittantur, exeant, & prodeant consilia. Quod verum. Nam in animo, & mente de rebus gerendis primùm quidem consultamus, deinde verò verbis, aut scriptis nostra consilia declaramus. Huc etiam Æschylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις pag. 100. videtur spectasse, quum cecinit de Amphiarao vate,

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,

Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.

Consule Græca scholia.

Non enim videri optimus: sed esse vult,
Profundum sulcum mẽtis decerpens,
Ex qua inclyta pullulant consilia.

In his verbis διὰ φρενὸς καρπούμενος est τμῆσις, pro διακαρπούμενος. fructum ex profundo mẽtis sulco percipiens, quẽ fructum Olymp. Ode 7. p. 60. v. 10. vocat γλυκὺν καρπὸν φρενός. Nem. Ode 4. 356. 10. de mente verba faciens canit poeta,

Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Carmen enim diutius viuit, quàm facta, quodcunq; cum Gratiarum fauore lingua ex mente extraxerit profunda.

Ἀφνεαὶ ἄρουραι Πυλάδου, διὰ τὴν Φωκίς. Pindarus Pythiorum Ode XI. 319. 5. Consule Græca scholia.

Ἄφυκτος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. pro comm. ἄφευκτος. ου. ὁ, & ἡ. vnde sublato ε formatum ἄφυκτος. Qui vitari nequit. Ineuitabilis. Pindarus Nemeorum Ode 1. 337. 16.

Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.

Corripiens ineuitabilibus manibus suis serpentes.

Ἀφώνητος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. pro cõm. ἄφωνος, ὁ μὴ φωνῶν, ἀλλὰ σιγῶν. Nullam vocem edens. Tacitus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 260. 10.

— ἴυξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
Δυνάσιν Αἰήτας ἀγασθείς.

— Ingemuit autem tacito tamen dolore
Robur [Iasonis] Aeetes admiratus.

Vide ἴυξεν.

Ἀχιλλεύς. Cuius, & quomodo fuerit filius. Et res ab eo gestæ. Vide Θέτις. Consule Pindar. Nem. Ode 3. 350. 351. Item Ouidium Metamorph. lib. XI. 251. 252.

Ἄχλαινος. ου. ὁ. ὁ ἄνευ χλαίνης ὤν. ὁ ἄνευ ἐσθῆτος ὤν. γυμνός. οῦ. ὁ. Qui est sine læna, qui est sine veste. Nud⁹. Simonides 121. 3.

Ἀνδρῶν ἀχλαίνων ἔδακε φρένας. —

Virorum nudorum momordit mentem. —

Ἀχοῖ. Vocatiuus Doricè pro comm. ἠχοῖ. vt Λατοῖ, pro Λητοῖ. Atticè verò, ὦ ἠχώ. Pind: Olymp. Ode 14. p. 126. v. 3. Vide Μελαντειχής.

Ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χαλκεύειν

γλῶσσαν. Pindaricum loquẽdi genus. *Veracem ad incudem fabricare linguam.* In ore veridicam habere linguam. Veritati sedulam operá nauare. Veritatis studiosum esse. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 199.v.1.

αων. Terminatio poet. Ion. & Dor. genitiui pluralis tertiæ declinationis non contractorum nominum, vt primæ, & secundæ declinationis. τὰ ἐά, τῶν ἐάων, & ἐάων, τῶν ἀγαθῶν. ἐα verò dicta videtur παρὰ τὸ ἔω, τὸ ὑπάρχω, τὰ ἐόντα, τὰ ὄντα, τὰ ὑπάρχοντα. τὰ ἀγαθὰ, ἡ οὐσία. Sic & apud Callimachum in hymno in Delũ insulam, p. 28.v.66. Νησάων, pro νήσων, insularum.

Αὠς. ἀοῦς. ἀοῖ. ἀῶ. Doricè pro cõm. ἠώς. ἠόος. ἠοῦς. ἠοῖ. ἠῶ. & Æol. αὔως. παρὰ τὸ ἄω, τὸ λάμπω. Aurora. Dicitur & Atticè ἡ ἕως. τῆς ἕω. Pindar. Nem. Ode 6. 382.12.

Φαεννᾶς Ἀοῦς υἱόν.

Illustris Auroræ filium.

Ἄωτος. ου. ὁ. Poet. pro cõm. ἄνθος. εος. ους. τό. Flos. μεταφορικῶς verò quidquid est suauissimum, delicatissimum, & exquisitissimum. Pindarus Olympiorum Ode 5. pagina 40.vers.2.

Στεφάνων ἄωτον γλυκύν.

Coronarum florem suauem.

Idem Olymp. Ode 9. pag. 84. v.13.

Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι.

Vnde coronarum flores.

Pyth Ode 4.254.13.

Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος.

Descendit nautarum flos.

Pyth Ode x.315.3.

Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων

Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέλισσα, θύνει λόγον.

Laudatoriorum enim flos hymnorum

Aliâs ad alium, sicut apis, festinat, [accelerat] *sermonem.*

Nemeorum Ode 3.349.6.

Δίκας ἄωτος.—

Iustitiæ flos.—

Nem. Ode 8.400.3.

—ἡρώων ἄωτοι.

—*Heroum flores,*

i. lectissimi, fortissimi. & præstantissimi quique Heroes.

Isthm. Ode 1.441.5. vocat γλώσσης ἄωτον, optima carmina, quæ sunt quasi linguæ, i. verborum flos.

Isthm. Ode 5.463.5.

ἄωτον τὸν ἄλπνιστον.

florem suauissimum.

Ἄωτος γλώσσης. Pindar. Isthm. Ode 1. 441. *Linguæ flos,* μεταφορικῶς verò sic optima

ma carmina vocantur.

B

B pro φ Macedones in multis ponunt, vt Βίλιππος, βαλακρὸς, Βερονίκη pro cómunibus, φίλιππος, φαλακρὸς, φερονίκη. Plutarchus in Græcanicis Quæst. 522.1.

B Æoles multis vocabulis præfigunt, quorum initium a ρ dicitur, vt, βράκος, pro ῥάκος, & βρόδον, pro ῥόδον. &c.

B pro π Delphorum lingua sæpe ponitur, vt βατεῖν pro πατεῖν. βικρὸν pro πικρόν. Plutarch. in Græcanicis Quæst. 522.2.

B apud Pamphylios ante omnem vocalem ponitur, vt, φάος, φάβος. ἀέλιος, βαβέλιος. Eustath. Sed obseruandum hoc non in omnibus vocabulis, aut vocalibus fieri. Nã hoc modo dicendum esset βαβέλιπος, pro ἀέλιος. Itẽ βαβέναβος, pro ἀέναος. quæ non recepta.

B in nonnullis vocabulis insertum. Vt, ἐπίβδα, pro ἐπίδα, σίβδην, pro σίδην, ἔβασον, pro ἔασον. Vide ἐπίβδα Pind. Pyth. Ode 4.248.15.

Βαθύδοξος. ὁ. ὁ. Poet. & Pindaricũ vocabulũ, ὁ βαθεῖαν, ἤγουν μεγίστην δόξαν ἔχων. ὁ ἐνδοξότατος. Qui profundam, id est maximam gloriam habet. Gloriosissimus. Celeberrimus. Pindarus Pythiorum Ode 1. p. 196. v. 2.

—βαθύδοξοι γείτονες.—

—*celeberrimi vicini.*—

Βαθύζωνοι χάριτες. Pindarus Pyth. Ode 9.297.2. *Profũdizonæ Charites.* i. graciles, formosæ, venustæ. Nam in fœminis hæc laterum gracilitas inter cæteras elegantiæ, formæque partes recẽsetur. Eustath.

Βαθύζωνοι γυναῖκες, αὐτὶ τοῦ εὔστολοι. i. succinctæ, expeditæ, exornatæ, excultæ, bene-cultæ, egregiè-cultæ, formosæ. Nã hoc ipsum per eam, quæ cõsequentia vocatur, non obscurè videtur significari.

Βαθύκολπος. ὁ. ὁ, & ἡ. Epithetum poet. quod fœminis tribuitur, quæ βαθὺν κόλπον ἔχουσιν, i. quæ profundum sinũ habẽt. Eustathius ait hoc epitheto barbaras mulieres à poeta passim insigniri. Sic autem nobis mammosæ, crassæque mulieres quodãmodo depingẽtur, quæ solent, vt pleræque rusticæ, vastas mammarum in sinu prominentium moles habere, totumque corpus ex crassioribus membris com-

pactum, vnde fit, vt ſinum etiam profundum habeât, quemadmodum alti montes habent profundas valles. Sed Theocritus Idyllio XVII. Thetin βαθύκολπον appellat, vel quia in profundo maris ſinu ſuas ſedes habebat. Vel, quia Thetis, & mare non rarò apud poetas figuratè pro eodem accipitur. At Pindar. Pyth. Ode 1. p. 189. v. 9. Μοίσας βαθυκόλπους vocat, ob ipſam ſciẽtiarum profunditatem, obſcuritatem, atque multiplicem difficultatem.

Βαθυκρημνός. οῦ. ὁ, ἡ. Poet. ὁ βαθεῖς κρημνοὺς ἔχων. Qui profunda præcipitia habet. In omnibus autem codicibus, quos vidi, vocabulum hoc ὀξυτονούμενον in nominatiuo legitur, vnde datiuus pluralis deriuatus βαθυκρημνοῖσι, cùm tamen ipſa compoſitionis ratio flagitare videatur, vt βαθύκρημνος προπαροξυτόνως efferatur, & in datiuo plurali βαθυκρήμνοισι, quẽadmodum in βαθύζωνος, βαθύκολπος, & ſexcentis aliis factum videmus. Quinetiam in ipſis Græcis ſcholiis Pindaricis ſcriptum habemus βαθυκρημνοῖσι. Si codices vitio carent, hoc Doricæ Dialecti licentiæ tribuendum dices, & obſeruabis. Pindar. Nemeorum Ode 9. 411. 16.

—βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου.

—*Circum autem ripas Helori* [fluuii] *profunda-præcipitia-habentis.*

Iſthm. Ode 4. 458. 15. rectè ſcriptum legitur,

βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλός.

maris profunda-habentis-præcipitia, [&] cani.

Βαθυλείμων. ωνος. ὁ, ἡ. Poet. ὁ βαθεῖς λειμῶνας ἔχων. Profunda-prata-habens. Pyth. Ode x. 311. 13.

—βαθυλείμωνα πέτραν.

—*rupem habentem-profunda-prata.*

Βαθύμαλλος. ου. ὁ. Poet. Qui profundam, altam, denſamque lanam habet. Villoſus. Pindar. Pyth. Ode 4. 251. 5.

Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν.

Vellusq; arietis villoſum afferre.

Βαθυμῆτα. Nominat. Æolicè formatus, pro cõm. βαθυμήτης. ου. ὁ. ὁ βαθὺ μῆδος, ὁ βαθεῖαν μῆτιν ἔχων, τουτέστι βουλήν. Qui profundum habet conſiliũ. Prudẽtiſſimus. Pind. Nem. Ode 3. 352. 6.

—Βαθυμῆτα χείρων.

Pro-

—*Profundo consilio præditus Chiron.*

Vide Μηπέτα, pro Μηπέτης, apud Eustath. Item in nostro Dor. Lex. terminationem τα pro της.

Βαθυπέδιος. ια. ον. ὁ, ἡ, τό. ὁ βαθὺ πεδίον ἔχων. Epithetum agri. Qui profundum campum, qui profundam planitiē habet. Ac proinde Ferax. Pindarus Nemeorum Ode 3. 348.1.

—ἐν βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ.

—*In profundos-campos-habente Nemea.*

Sed Atticè epithetum masculeū cum substantiuo fœmineo iunctum.

Βαθυπόλεμος. ου. ὁ. Poet. & Pindaricum vocabulum. ὁ βαθὺν πόλεμον ἐγείρων. Qui profundum bellum excitat, qui magnum, & graue bellum mouet. Vel ὁ εἰς βαθὺν πόλεμον ἐρχόμενος. Qui ad profundū bellum proficiscitur. Vel, Qui in profundas belli partes, & in intimas militū armatorum cohortes penetrat. Bellicosus. Pind. Pyth. Ode 2. p. 201. v. 2.

—βαθυπολέμου

Τέμενος Ἄρεος.—

—*bellicosi*

Delubrum Martis.

Scholia Græca, βαθυπολέμου) μεγαλοπολέμου.

Βαθύστερνος. ου. ὁ, ἡ. Poet. ὁ βαθὺ στέρνον, εἴτε στῆθος ἔχων. Profundum habens pectus. Pectorosus. Pind. Isthm. Ode 3. 451.4.

—βαθυστέρνου λέοντος.—

—*pectorosi leonis.*

Βαθύφρων. ονος. ὁ, ἡ. Poet. ὁ βαθεῖαν φρένα ἔχων. Qui profundam mentem habet. Alta, profundaque mente præditus. Pind Nem. Ode 7. 385. 1. Μοίρας βαθύφρονας vocat Parcas alta, profundaque mente præditas, quia fata ignorantur, & hominibus sunt abdita, ac obscura.

Βάλλεσθαι κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. Poeticum loquendi genus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 248. 11. *Iacere fundamentum sapientum verborum.* pro quo comm. diceretur, ἀρχὴν ποιεῖσθαι σοφῶν λόγων. Initium facere verborum sapientia præditorum. Ἄρχεσθαι σοφοῦ λόγου. Sapientis orationis initium facere. Ἄρχεσθαι σοφῶς λέγειν. Incipere sapienter dicere, vel loqui.

Βᾶμα. τος. τό. Dor. pro comm. βῆμα. τος. Incessus. Gressus. Passus. Pindar. Pyth, Ode 3. p. 220. v. 11.

—βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχών.—
—gressúq; in
Primo cùm [locum] attigiſſet.

Βᾶμεν. Dor. pro comm. poet. βῆμεν. Quod ita formatum. aor. 2. act verbi βαίνω, habet comm. βῆναι, Ion. Doricè & poet. inſerta ſyllaba με, βήμεναι, per apocopen βῆμεν, Dor. βᾶμεν. Pind. Pyth. Ode 4. 236. 7. Iuiſſe.

Βαρύγδουπος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ βαρὺ δοῦπον ποιούμενος. ὁ βαρέως δουπῶν. τὸ δὲ γ αἰολικῶς ἐπεντίθεται. Qui grauem ſtrepitum edit. Qui grauiter ſtrepit. Pindarus ventis grauiter ſtridentibus hoc tribuit Pythiorum Ode 4. 257. 3.

Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες.—
Quam grauiter-ſtridentium ventorum agmina.—

Βαρύκομπος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ βαρὺ κόμπον κομπῶν. ὁ βαρέως κομπῶν. Grauem ſtrepitum edens. Grauiter ſtrepens. Quid autem propriè ſit κόμπος, & de quibus τὸ κομπεῖν dicatur, docet Euſtath. Interdum tamen & de leonum rugitu dicitur. Pind. Pyth. Ode 5. 273. 9.

—βαρυκόμποι λέοντες.
—*grauiter-rugientes leones.*

Βαρύκτυπος. ου. ὁ. Poet. ὁ βαρὺ κτύπον ποιῶν. Qui grauē ſtrepitum edit. Iouis epithetum à tonitruū graui ſono, ſtrepituque dictum. Pindarus tamen Olymp. Ode 1. 10. 6. Neptuno propter aquarum ſtrepitum idem tribuit.

Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν.—
Inclamabat grauiſtrepū [Neptunum] tridente-inſignem. Nem. Ode 4. 366. 12.

—ὀρσοτριαίνα
Βαρυκτύπου.
—*[Neptuni] quatientis-tridē-tem grauiſtrepi.*

Βαρυλόγος. ου. ὁ. Poet. ὁ βαρὺ λόγον λέγων. Qui grauem, moleſtam ac odioſam orationē habet. Qui grauibus moleſtis, & odioſis verbis vtitur. Maledicus. Eodem autem modo dicitur, quo μυθολόγος. Pind. Pyth. Ode 2. pag. 209. v. 6.

Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσι πιαινόμενον.—
Conuiciatorem Archilochum maledicis odiis impinguatū, [vel ſe impinguantem, vel dū pinguefieret.]

Βάρυνθεν. 2. perſ. plur. aoriſt. 1. paſſ. Bœoticè formata, pro comm. ἐβαρύνθησαν. à verbo βαρύνω. μ. βαρυνῶ. π. βεβάρυγκα. ὁ π. π. βεβάρυμμαι. νσαι. νται.

νται. ὁ α. ἀόρ πα. ἐδρυώθην. ης. η. &c. Pind. Nemeorum Ode 7.390.6.

Βάρυνθεν περισσὰ δὲ Δελφοὶ ξεναγέται.

Indignati sunt autem vehemẽter Delphi hospitum-exceptores.

Βαρυόπας. α. ὁ. Doricè & Poet. pro comm. poet. βαρυόπης. ου. ὁ. ὁ βαρεῖαν ὄπα, τουτέστι φωνὴν ἔχων. ὁ βαρύφωνος, καὶ μεγαλόφωνος. Grauisonus. Grauem sonum, grauem vocem habẽs, & emittens. Qui magnam, grauem, ac horrendam vocem emittit. Iouis epithetũ ob tonitruum, fulminumq; strepitum. Pind. Pyth. Ode 6.282.11.

—Κρονίδαν

Βαρυόπαν στεροπᾶν, κεραυνῶν τε πρύτανιν.

—[Iouem] *Saturnium Grauisonum fulgurum, fulminumq́, dominum.*

Cic. de Diuin. lib. 2.117. A.

Nonne perspicuum est, ex prima admiratione hominum, quod tonitrua, iactusq́, fulminum extimuissent, credidisse ea efficere rerum omniũ præpotentem Iouem? Itaq́, in nostris commentariis scriptum habemus, Ioue tonante, fulgurante, comitia populi habere nefas. & cæt.

Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον. Pind. Pyth. Ode XI.320.4.

Græca scholia, τὴν ὀργὴν τὴν ἔχουσαν βαρύτατον τὸ ἐπιχείρημα ἀέρασθαι. *Suscipere iram grauis-facinoris-autorem.*

Βαρυσφάραγος. ου. ὁ. Poet. ὁ βαρὺ σφάραγον, καὶ ψόφον ἀποτελῶν. ὁ βαρέως σφαραγῶν. Qui grauẽ edit strepitum. Grauistrepus. Pindar. Isthm. Ode 8.484.1. Iouem vocat βαρυσφάραγον πατέρα, propter strepitum, quem edunt tonitrua, quorum Iupiter autor. Quid autem sit σφάραγος, quid σφαραγεῖν, apud Eustath. & in Magno Etymol. docetur.

Βαρύφθογγος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ βαρὺν φθόγγον ἔχων. Qui grauem sonum habet. Grauisonus. Pind. Isthm. Ode 6.471.12.

βαρυφθόγγοιο νευρᾶς.

grauisoni nerui. [Neruum autem arcus intellige.]

Βάσανος. ου. ἡ. Cõm. Varias huius vocis significationes in vulgatis Lexicis vide. Pind. Nem. Ode 8.401.4.

—Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεναι

Βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος.—

Noua verò commentum dare examini ad explorationem,

totum [est] periculum. i.
Si quis verò res nouas, quas excogitarit, ac inuenerit, velit aliorum iudicio, & examini subiicere explorandas, examinandas, & iudicandas, hoc prorsus est periculosum. Sequitur ratio,

Ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖς.

Opsonium enim [sunt] inuidis sermones.

Inuidi enim homines in aliorum scriptis semper aliquid quærunt, venantur, & captant, quod reprehendant, suisque maledictis, & conuiciis, quæ spargũt in alios, animum, vt corpus opsonio pascunt.

Βάσανος. ο. ἡ. Comm. Lapis Lydius, quo solemus aurum explorare. Pind. Pyth. Ode x. 316. 13.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει, καὶ νόος ὀρθός.

Exploranti verò [homini] etiã aurum in lapide Lydio refulget, & mens recta.

Βασίλεια θεῶν. Deorum Regina. περιφραστικῶς ἡ Ἥρα. Pind. Nem. Ode 1. 337. 7. sic & Virgil. Æn. lib. 1. 112. ipsam Iunonem de se verba faciẽtem inducit,

Ast ego, quæ Diuûm incedo Regina, Iouisq;
Et soror, & coniunx. —

Βασιλεύομαι. Comm. Regnor. Regio dominatu regor, & gubernor. Βασιλεία βασιλεύεται. *Regnum regnatur*, pro, possidetur, & administratur. Pindarus Pythiorum Ode 4. 245. 1.

— ἀρχὰν ἀγκομίζων
Παιδὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν
Οὐ κατ' αἶσαν. Vide Ἀγκομίζειν.

Βασιλεὺς χερὶ, καὶ βουλαῖς ἄριστος. Rex manu, & consiliis præstantissimus. Pindar. Nem. Ode 8. 400. 1.

Græca scholia,

Βασιλεὺς] ἀνδρείᾳ, καὶ φρονήσει. i. fortitudine, & prudentia, κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν, Iliad. Γ. 113. 3.

Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.

Vtrunq; [Agamemnon erat,] Rexq; bonus, fortisq; bellator.

Eustath. ait hîc τὸ ἀμφότερον accipiẽdum aduerbialiter pro ἀμφοτέρως. i. vtroque modo, vt sit sensus, Imperator Agamemnon vtroque modo dignus erat laude. Quomodo? Nam & bonus Rex, & fortis bellator erat. Sed & ita hoc accipi potest, ἀμφότερον, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀμφότερον πρᾶγμα, κατ' ἀμφοτέραν τὴν ἀρετὴν, τήν τε βασιλικὴν, καὶ τὴν πολεμικήν. Sequitur huius vocis expli-

explicatio, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.

Βάσις. ιος. Vel, εως. ἡ. ὁ ῥυθμός. Rhythmus. Pindarus Pyth. Ode 1. p. 187. v. 4.

Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις.—

Quam [citharam] audit quidẽ rhythmus.

Græca scholia] Βάσιν ἔνιοι τὸν ῥυθμόν φασι. πρὸς γὰρ τὸν ῥυθμὸν ἡ ἁρμονία τῶν μελῶν διατυποῦται. οἱ δὲ τὴν τῶν χορδῶν κροῦσιν. παρακατάρχονται γὰρ αἱ ᾠδαὶ παρὰ τῆς κιθάρας. ὅθ' οὕτως ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. ἡ βάσις ὁ ῥυθμὸς, παρὰ τὸ βαίνειν εἰς τὸν ῥυθμὸν τοῖς κρούσεσι τὴν γῆν τοῖς ποσίν.

Βᾶσσα. ας. ἁ. Doricè pro comm. Βῆσσα. ης. ἡ. Concauitas. Cõuallis. Vallis. Locus profundus, concauus, & depressus. Magnum Etymol. pag. 196. 46.

Βῆσσα, ὁ βασιμώτατος, ἢ ὑψηλὸς, ἢ κοῖλος τόπος, παρὰ τὸ βύσσω μέλλοντα, πλεονασμῷ ἑτέρου σ. Idẽ, βήσσαι· κοιλάδα ὕδωρ ἔχουσαι. ἢ μεσότητα ὀρῶν, τὴν συνάγκειαν. ἄλλοι τὸ ἔνυδρον. Ab hoc Dorico Βᾶσσα deductum est Italicũ *Basso*, quod imum, humilé, depressum significat. Pind. Pythiorum Ode 3. pag. 216. vers. 1.

Βάσσαισί τ' ἄρχων Παλίου.

Vallibusq; imperare Pelij.

Βάσωμεν. Dor. pro cõm. poet. βήσωμεν, τουτέστι βιβάσωμεν, ἢ ἄξωμεν. Est autem subiunctiuus tẽporis præsentis à futuro βήσω ad præsens reuocato. Vide Οἶσε verbum apud Eustathium. Pind. Olymp. Ode 6. p. 48. v. 2.

—ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ

Βάσωμεν ὄχον.—

—*Vt viam per puram*

Ducamus currum.—

Βατία. ας. ἡ. Idem ac Βάτος. ου. ἡ. Rubus. i. Pind. Olymp. Od. 6. p. 51. v. 12.

—βατίᾳ τ' ἐν ἀπειρέτῳ.

—*Rubóq; in immenso.*

Βελλεροφόντας. α. ὁ. Doricè pro comm. Βελλεροφόντης. ου. ὁ. De Bellerophonte multa Pindarus Ol. Ode XIII. p. 120. & 121. Item Homerus Iliados 2. 223.

Βιατάς. ᾶ. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. sed poet. βιατής. οῦ. ὁ. comm. verò βίαιος. ου. ὁ. Violẽtus. Strenuus. Fortis. Generosus. παρὰ τὴν βίαν, à vi, & violẽtia, vnde βιάω. βιῶ. vim affero, violo, per vim aliquid facio, premo, per vim cogo. Hinc verbale βιατός, οῦ. ὁ. & βιατής, οῦ. ὁ. Qui in rebus peragendis vtitur vi. Interdum in bonam partem accipitur, virisque fortibus, &

bellicosis tribuitur, vt supra declaratum. At à βιάζω, σω. quod idem significat, βιαστὸς, & βιαστὴς, & βιαστικὸς deducũtur. de quibus vulgata Lex. Pind Olymp. Ode 9 p.91. v.2.

Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν

Νόον.—

Cognoscere Patrocli violentã, [i. fortem, ac generosam]

Mentem.—

Pyth. Ode 1. p. 189. v. 3.

Βιατὰς Α'ρης.—

Violentus Mars.—

Pyth. Ode 4. 260. 8.

—βιατὰς ἀνήρ.

—*violentus vir.*

Pyth. Ode 6. 282. 16.

—Α'ντίλοχος βιατάς.

—*Antilochus violentus*, [i. strenuus, fortis.]

Nem. Ode 9. 414. 1.

—βιατὰν

Α'μπέλου παῖδα.—

Violentum filium vitis.

Sic autem περιφραστικῶς, & ποιητικῶς ipsum vinum vocatur, quod vites producunt, & cuius vis est maxima, quẽadmodum res ipsa docet.

Βλάβειν. Priscum, & poet. verbum, pro cõm. & recentiore verbo βλάπτειν. Lædere. Ab illo tamen βλάβειν deducta sunt aoristus 2. act. ἔβλαβον, & 2. aor. pass. ἐβλάβην, cũ reliquis modis, & perfectũ medium βέβλαβα. Anacreõ 48.

Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

Læditur, [*atque corrumpitur*] *imbre-rigatus neruus.*

Βραχεῖσα verò participium est f. g. aor. 2. pass. à βρέχω. Rigo. aor. 2. act. ἔβραχον. ες. ε. aor. 2. pass. ἐβράχην. ης. η. Infinitiu. βραχῆναι. Particip. βραχείς. εῖσα. έν. βραχέντος. είσης. έντος.

Βοαθόος. ου. ὁ. Dor. pro comm. βοηθόος. όυ pro quo frequentius dicitur βοηθὸς, οῦ. ὁ. ὁ θοὸς τὴν βοὴν, τουτέστιν ὁ ταχὺς κατὰ τὸν πόλεμον, & μάχην. ὁ πολεμιστής. Qui in bello, prælioque velox est. Bellator. Apud Homerum passim legas βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Pindar. Nem. Ode 7. 389. 4.

—τεθνακότων βοαθόων.—

—*vita functorum bellatorum.*—

Βοάσαις. αντος. ὁ. Dor. pro comm. βοήσας. αντος. ὁ. particip. masc. g. aorist. 1. act. num. sing. à βοάω. ῶ. Vociferatus. Pind. Olympiorum Ode 8. pag. 76. v. 11.

Βόες τὰ δὲ πνέοντες. Pindar. Pyth. Ode 4. 259. 260. Ouid. in Epistola Medeæ ad Iasonem. 52. 53. 54.

Martis erant tauri. & cæt. Metamorph.lib.7.154.
Ecce adamanteis Vulcanum naribus efflant
Aeripedes tauri. &c. & in Ep. Hypsipylæ ad Iasonem. 67. cum comment. Lat. Apollonius Rhod. Argonautic. lib.3.134.140.141.& 170. 171.172.
Vide Ταῦροι χαλκόποδες.
ConsuleGręca Pindari scholia.
Βοιωτία ὗς. Bœotia sus. Consule Pindari scholia Græca in Olympiorum Oden 6.pag. 56.vers.5.& Erasmi Adagia Chil. 1. Cent.x.p.318. Adagio 6. Bœotica sus.
Βυβόται νέμοντες. *Montium cacumina boues-pascentia.* i. In quibus pascuntur boues. Scholia Græca, τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἢ οἱ καλλίστους βοῦς τρέφοντες τόποι. Βυβότης verò dictus παρὰ τὸ τοὺς βοῦς βόσκειν, boues pascere. Βόσκω autem, vnde Latinum Pasco, futurũ habet βοσκήσω, quod à circumflexo βοσκέω.ῶ. deductũ, vnde verbale βόσκημα. τος. τό. Pecus.pecudis. Ipsum verò Βόσκω formatum à poetico Βόω, cuius futurum est βόσω, vnde inserto κ, præsens βόσκω deriuatum. Ab illo βόω, βόσω deducuntur verbalia βόσις, βοτήρ, & βοτός. &c.
Βυβότας.α.ὁ. Dor.pro comm. βυβότης.ου.ὁ. Boum-pastor. Bubulcus. Pindar. Isth.Od. 6.471.9.
—τὸ βυβόταν.—
—*bubulcum.*—
Βυθυσία.ας.ἡ. Poeticè.Immolatio boum Consule vulgataLex.Pindar. Olymp.Ode 5.p.41.v.7.
—μεγίσταις
ὑπὸ βυθυσίαις.—
—*maximis*
cum boum-immolationibus.
Βυλαφόρος.ου.ὁ, ἡ ἁ. Doricè pro comm. poet. βυληφόρος. ου.ὁ. Consiliorum-lator, vel allatrix. Qui,quæve consiliũ fert,affert,dat. Consiliorũ agitator,vel agitatrix.Pind. Olymp.Ode XII. p. 109. v. 4. ἀγοραὶ βυλαφόροι, εἶπε βυληφόρους vocat consiliorum agitatrices, quòd in concionibus varia à variis proposita consilia agitentur. Vel, quòd in concionibus variæ deliberationes agitentur, variæ res,de quibus deliberatur,consultatur,& consilium datur.
Βραδινός.οῦ ὁ. Nomen Æolicũ, pro comm.ῥαδινός.οῦ.ὁ. præfixo β. vt in ῥόδον, βρόδον. ῥά-

χος. βεχχος. Sappho 26. 2. ῥαδιναὶ Ἀφροδίταν vocat (vt Latinus Interpres vertit) *acrē Venerem.* Sed hoc vocabulũ in vulgatis Lexicis non legitur, quamuis in iis ῥαδινὸς legatur, & variis modis explicetur. Ea cõsule. Hesych. ῥαδινὸν] λεπτὸν, ἰσχνὸν, εὐκίνητον, ἁπαλὸν, εὐδιάστατον, [παρὰ τὸ ῥαδίως δινεῖσθαι, ἢ κινεῖσθαι.] Apollonii scholiastes τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 3. 129. Ῥαδινῆς] τρυφερῆς. Ἀνακρέων δὲ ὅτι τάχεις ἔταξε τὸ ῥαδινὸν,—ῥαδινοῖς πώλοις. Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς, ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου,—ῥαδινοὺς δ᾽ ἐπίπεμπον ἄκοντας.

Βραχεῖα. εἰσης. ἡ. Vide βλάβειν.

Βραχυσίδαρος. ου. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. βραχυσίδηρος. ου. ὁ. ὁ βραχὺν σίδηρον, ὁ βραχεῖαν σιδηρᾶν αἰχμὴν ἔχων. Qui breue ferrum, qui breuem cuspidem ferream habet. Pindarus Nemeorum Ode 3. 351. 8.

Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων.

Breui-ferro, [breui-ferrea-cuspide munitum] *iaculum vibrans.*

Βρέμεσθαι. Poet. idem ac τὸ βρέμειν. Fremere. Perstrepere. Pind. Nem. Ode XI. 428. 8.

—λύρα δέ σφιν βρέμεται, ἢ ἀοιδά.

—*Lyra verò apud ipsos perstrepit, & cantus.*

Βρέχειν. Comm. Rigare. Irrigare. Pindarus Olympiorũ Ode 7. p. 64. v. 8.

Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
Χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν.

Irrigauit Deorum Rex ille magnus
Aureis niuibus vrbem [Rhodum.] Hoc ex Homero Pindarus videtur sumpsisse, quemadmodum Græcus scholiastes refert, qui carmen Homeri scribit;

Καί σφι θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

Hic locus extat Iliados B. cũ Græcis Eustathii comment. p. 314. 24. vbi καί σφισι legitur. Illic de insula Rhodo, & de Rhodiis verba fiunt.

Βρέχεσθαι. Comm. Grecus Pindari scholiastes, dum interpretatur illa poetæ verba, quæ extant Olymp. Ode x. p. 101. v. 4.

Βρέχετο πολλᾷ νιφάδι.—

Rigabatur multa niue.—

tradit τὸ βρέχεσθαι ἀντὶ τοῦ σιωπᾶσθαι sæpe poni.

Βρίθειν. Pondus habere. Valere. Pind. Nem. Ode 3. 350. 11.

Συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.

Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφλὸς ἀνήρ.

Propter ingenitam illustrem virtutem quisque magnum pondus habet.

Qui verò [scientias, atq; virtutes] disciplina partas habet, is [est] obscurus vir.

Qui virtutem habet insitam, is est clarus, & illustris. Qui verò virtutem extrinsecus, & alicunde quærit, is est obscurus. Ergo virtus doceri nequit, neque disciplina comparari potest. Sed alii τὴν ἀρετὴν διδακτὴν εἶναι docēt, alii negant esse διδακτήν. Cōsule F.P.C. Lat. comment.

Βρομία φόρμιγξ. Pindar. Nem. Ode 9.406.11. Græca scholia, παρὰ τὸν βρόμον, ἢ τὸν ἦχον τὸν πλάμενον κατὰ τὸν κιθαρισμόν. ἢ τὴν συναναστρεφομένην τῷ Διονύσῳ. Ὅμηρος,

φόρμιγγός θ', ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

Βροταῖ πολίων. Dor. pro comm. & Attico, βροτῶν πόλεων. Mortalium vrbium. Pindar. Pythiorum Ode XII. 324. 2.

Καλλίστα βροταῖ πολίων.

Pulcherrima mortalium vrbium.

Βροτήσιος. ου. ὁ. Poet. idem ac βροτός. οῦ. ὁ. Mortalis. Pind. Pyth. Ode 4.269.

—βροτήσιος ἀνήρ.

—*mortalis vir.*

Βῶλαξ. κος. ἡ. Poet. idē ac βῶλος. ου. ἡ. Gleba. æ. Pind. Pyth. O. 4.238. Ap. Rhod. l. 4. v. 1734.

Δαιμονίην βῶλαξ ἐπιμάστιος ᾧ ἐνὶ ἀγοσῷ. &c. Et v. 1736.

Ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλεν ὀλίγης ἀπὸ ἴσσης. Et v. 1750.

Βώλακα γὰρ νήξοισι θεοὶ πόντονδε βαλόντι

Νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν εὐναίωνται

Παῖδες. ἐπεὶ Τρίτων ξεινήιον ἐγγυάλιξε

Τήνδε τοι ἠπείροιο Λιβυστίδος.—&c. pag. 239.

Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἁλίωσεν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο

Εὔφημος. βῶλον δέ, θεοπροπίῃσιν ἰανθείς,

Ἧκεν ὑποβρυχίην. τῆς ἔκποθι νῆσος ἀέρθη

Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο.

Γ

Γάθησεν. Dor. pro comm. poet. γήθησεν, ἐγήθησεν. Vide Γαθέω. θῶ. Pindarus Pyth. 4.246.19.

Ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ

Γάθησεν ἐξαίρετον.

Suo in animo postquam

Gauisus est supramodum.

Γαμοστολεῖν. Poet. γάμον στέλλειν, ἑτοιμάζειν, παρασκευάζειν, προξενεῖν τινί. Nuptias alicui para-

re, conciliare. Deductum à nomine Γαμοστόλος.υ.ι. Qui nuptias alicui parat, atque conciliat. Qui nuptias inter aliquos conciliat. Pindari schol. dum verbum νύμφευσιν interpretatur, quod extat Nemeorum Ode 3.352. 11. dicit;

ὁ χείρων ἐγαμοστόλησε τῷ
Πηλεῖ τὴν Θέτιν.i. *Chirō nuptias Thetidis Peleo conciliauit. nuptias inter Peleum, & Thetidem conciliauit.*

Γαρυέμεν. Dor. pro cōm poet. γηρύειν. De quo vide Γαρύω. Pindarus Nem. Ode 3.349. 11.

Γλυκύ τι γαρυέμεν.—
Aliquid dulce canere.—

Sic autem hoc formatum, γηρύειν comm. Ion. & Dor. sublato ι, versoque Dor. η in α, γαρύειν, inserta Dor. syllaba με ante ν, factū γαρυέμεν. Nem. Ode 7.395.5.

—γαρυέμεν θεσμαρᾷ ὀπί.
—*[Iouem] celebrare; diuina voce.*

Γαρύετον. Dor. pro cōm. poet. γηρύετον, à γηρύω. Pindarus Olympiorum Ode 2.p.27.v.4. Illic autem iungitur cum participio pluralis numeri, μαθόντες. Quare dualis est ꝓ plurali γηρύουσι. Garriunt. Consule Γαρύω in nostro Dor. Lex.

Γαρύσομαι. Dor. pro comm. poetico γηρύσομαι. Celebrabo. Pindarus Isthm. Ode 1. 439.5.

Γαρύσομαι τοῦδ᾽ ἀνδρὸς ἐν
Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν
Ἀσωποδώρου πατρὸς αἶσαν.
Celebrabo inter huius viri laudes, perinclytam Asopodori patris sortem. Vide Γαρύω.

Γαρύω. Doricè pro cōm poet. γηρύω Dico. Prædico. Celebro. Laudo. Pindarus Ol. Ode XIII. p.116.v.11.

Μῆτίν τι γαρύων παλαιγόνων.
Sapientiamq; celebrans maiorum.

Pyth. Ode 4.243.12.

Γάρυον τοιαῦτα.—
Dicebant talia.—

Vide nostrum Dor. Lexicū. Pyth. Ode 5.275.7.

—τὸ δ᾽ ἐμὸν γαρύετ᾽ ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος.
—*mea verò narratur è Sparta amabilis gloria.*

γαρύεται, γηρύεται, ὑμνεῖται. Nemeorum Ode 6.383.6.

—τοῦτο γαρύων εὖχος.—
—*Hoc celebrans decus.*—

Γαστρὶ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται. Pind. Isthm. Ode 1. 440.12.

Qui-

Quilibet contendit, vt terram fumem a ventre propulset.
Græca scholia consule.
Vide Τέτατα.
Γαστρίμαργος. ε. ο. Vulgata Græcolat. Lexica,
Γαστρίμαργος. *Gulosus. Cibi auidus. Ventri deditus.*

Sed quod hîc desideratur, id tibi fusius suppeditabit Magnum Etymol. p. 222. 5. vbi τὴν γαστριμάργου veram ἐτυμολογίαν inuestigat, & ab omnibus Grammaticis, & oratoribus silentio præteritā conqueritur: at ab Aristotele ἐν τῷ περὶ ζώων satis apertè traditam ait, quum declarat quodnam sit illud ζῷον μάργον, quod ex putredine inter terram, & aquam nascitur, & ex quo natum est, non desinit γῆν ἐσθίειν, i. terram edere, ac rodere, donec ea perforata in soli superficiem erumpat. & cæt. vnde factum dicit, vt qui priscorum Philosophorum ætatē sunt sequuti, τοὺς πολυφάγους, γαστριμάργους appellēt i. voraces, & helluones, vocent γαστριμάργους q. d. circa ventrem insanos, quod nihil aliud cogitent, nihil aliud moliantur, nisi vt ventris libidini, & voracitati satisfaciant, & in hanc vnam curam insanorum instar præcipites tanquam in quandam Charybdin, & [illegible]orum voraginem ferantur. Sed Aristoteles τῶν ἠθικῶν Νικομαχείων lib. 3. c. 11. 16. A. & M. in quo τῶν ἐπιθυμιῶν εἴδη διάφορα tractat, de his ita. Τὸ γὰρ ἐσθίειν τὰ τυχόντα, ἢ πίνειν ἕως ἂν ὑπερπλησθῇ, ὑπερβάλλειν ἐστὶ τὸ κατὰ φύσιν τῷ πλήθει. ἀναπλήρωσις γὰρ τῆς ἐνδείας ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία, διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν. Hinc igitur pulcherrimam τοῦ γαστριμάργου definitionem elicimus. τίς καλεῖται γαστρίμαργος; ὃς τὴν τῆς γαστρὸς ἐπιθυμίαν ταῖς τροφαῖς, καὶ τοῖς ποτοῖς παρὰ τὸ δέον, μάργου, ἢ μαινομένου δίκην πληροῖ. i. *Quisnam vocatur γαστρίμαργος? Ille, qui ventris cupiditatem cibis, & poculentis, siue potionibus præter decorum, præter necessarium, iustumque viuendi modum, furiosi instar replet, ac explet.* Possumus tamen & ita γαστρίμαργον definire, vt dicamus. Γαστρίμαργος λέγεται ὁ περὶ τὴν γαστέρα μάργος, ἢ ὅστις μὴ ἀργὸς, οὐκ ἀργῶν. i. *Qui circa ventrem non est otiosus. qui circa ventrem non otiatur: sed in eo curādo, eiusque*

cupiditatibus explendis semper occupatur, & in hoc vno studio semper versatur. Quod profectò feras potius, quàm homines honestos, & sana mẽte præditos decet. Pind. Olymp. Ode 1. p. 7. v. 11.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.

Mihi verò [videtur] absurdũ, helluonem
Beatorum [deorum] aliquem appellare.

Γεάοχος. ου. ὁ. Neptuni epithetum, pro quo alias γαιάοχος, & Ionicè γαιήοχος dicitur apud poetas, παρὰ τὸ τὴν γῆν, εἴτε γῆν, ἢ γαῖαν ἔχειν, συνέχειν, περιέχειν, ἢ κυκλοῦν. quòd Neptunus, i. mare, terram contineat, ambiat, circumdet. Pind. Ol. Ode XIII. p 120. v. 4. Consule Eustathium in Γαιήοχος. Vide Κραταίπους. Ambigi verò potest vtrum τὸ γεάοχος sit cõmuniter scriptum, an verò Doricè formatum ex γαιήοχος Ionico, verso η in α.

Γεγάκω. εις. ει. Poet. verbũ pro comm. γίγνομαι. Natus sum. Procreatus sum. Sum ortus. A' prisco γάω. γῶ. (vnde τὸ γείνω, ἢ τὸ γίγνω, gigno, genero, procreo) deducitur futurũ γήσω, aor. 1. ἔγησα, perf. γέγηκα, vt à βάω. βῶ. βήσω, βέβηκα, καὶ κατὰ συστολὴν γέγακα, vt βέβακα (vnde Ionicè sublato κ, γέγαα, & βέβαα) Hinc præsens γεγάκω. κεις. κει. vt à πέφυκα, δέδυκα, πέπληγα, πεφύκω. δεδύκω. πεπλήγω. De quibus Eustathius, & alii. Quod autem η in multis verbis corripiatur, patet cùm ex aliis, tum ex sequentibus λέλαθα, λέλακα, μέμακα; pro λέληθα, λέληκα, μέμηκα, vnde λελαθυῖα, λελακυῖα, μεμακυῖα, de quibus vulgata Lexica. Pind. Olymp. Ode 6. p. 51. v. 5.

Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν.

[Ex] Phœbo enim ipsum dixit genitum esse.

Γεγάμεν. Poet pro comm. γεγονέναι. Natum esse. Pind. Ol. Ode 9. pag. 94. v. 10.

Magnum Etymol. 224. 52.

Γεγάμεν. γεγονέναι. παρὰ τὸ γῶ. γήσω. γέγημι. τὸ ἀπαρέμφατον, γεγάναι. ἢ Δωρικῶς, γεγάμεν, ὡς τεθνάναι, τεθνάμεν. At Æ. P. hoc ita formatum putat, Γάω. γῶ. μ. γήσω. ἀόρ. α. ἔγησα. π. γέγηκα, καὶ Ἰωνικῶς γέγαα, συστολῇ τοῦ η εἰς α τραπέντος, ἢ ἐκβολῇ τοῦ κ, ὡς ἐκ τοῦ βέβηκα τὸ βέβαα. τὸ ἀπαρέμφατον γεγαέναι καὶ κατὰ συγκοπὴν γεγάναι, Ἰωνικῶς, ἢ δωρικῶς ἐπενθέσει τοῦ μ σὺν μεταβολῆς γεγάμεναι, ἢ κατὰ τὴν αἰολικὴν, ἢ δωρικὴν ἀποκοπὴν

γεγά-

γεγάμεν. Hæc formatio longè probabilior videtur.

Γεγανυμένος.η.ὁ. Poet. particip. præter. perf. & plusquamperf. pass. à γανύω. μ. γανύσω. pro γανόω. γανῶ. μ. γανώσω. quod à γάνος. εος κς. τό. Oblectatio. Delectatio. Exhilaratio. Anacreon 50.

Γεγανυμένος Λυαίῳ.

Exhilaratus Baccho.

Γεγαμένος.α.ον. Dor. pro cōm. γεγενημένος.η.ον. Genitus.a.ū. Pind. Pyth. Ode 5.275.9.

Ὅθεν γεγαμένοι.

Vnde geniti.

Γεγωνεῖν. Poet. verbum de cuius variis etymologiis cōsule Eustath. Hortos Adonidis, & Magnum Etymologicum. Sed præter vulgatas significationes, accipitur apud Pindarum pro clara voce celebrare. Pindarus Pythiorum Ode 9.297.3.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν

Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-

κράτη χαρίτεσσι γεγωνεῖν.

Voloærei-clypei-gestatorem Telesicratem, in ludis Pythiis victorem, cum profundizonis charitibus prædicans, alta-voce-celebrare.

Consule Græca scholia.

Γεγωνητέον. ὑμνητέον. Celebrandum-est. Celebrare oportet. Pind. Olymp. Ode 2.p. 17.v.3.

Γεγωνητέον ὀπί.

Oportet [Theronem] celebrare voce.

Quid sit γεγωνεῖν vide apud Eustathium.

Γείτων.ονος.ὁ. Comm. Pindar. Nem Ode 7.396.1.

—τὶ φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεν

νόῳ φιλήσαντά γ' ἀπνεῖ,

Γείτονι; χάρμα πάντων

Ἐπάξιον.—

Quid dicemus vicinum esse vicino qui [eum] animo constātè dilexerit? Profectò [dicemus hoc esse] gaudium [aliis] omnibus æquiparandum.

Hesiodus,

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.

Γελανὴς έος.ὁς.ὁ. Poet. & Pindaricū vocabulū, pro cōm. ἱλαρός, καὶ γηθῶν. & οἱονεὶ γελῶν. Hilaris. Lætus. & quodammodo ridens. Pindar. Pyth. Ode 4.253.13.

Θυμῷ γελανεῖ.—

Animo hilari.—

Olymp. Ode 5.p.40.v.5.

Καρδίᾳ γελανεῖ.—

Corde læto.—

Schol. φαιδρῷ προσώπῳ. *læto vultu.*

Γέλως.γέλω.& in accusatiuo γέλων. Poet.& Atticè, pro γέ-

λως. γέλωτος. ι. α. comm. Vide χρυσόκερων.

Γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ. Vide ὀξειαῖ. Pind. Ol. Ode 7. p. 68. v. 12.

Γενέθλιος Ζεύς. ὁ τῆς γεννήσεως αἴτιος. Iupiter generationis autor. Pind. Olymp. Ode 8. pag. 74. v. 3.

—ὔμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος

Ζηνὶ γενεθλίῳ.—

—*vos verò conciliauit fortuna Ioui generationis autori.*—

Vide κλάρωσεν.

Γεραῖραι. Infinit. aor. 1. act. à γεραίρω poet. pro cōm. τιμάω. Honoro. Pind. Isthm. Ode vltima 86. 29.

Γεύεαι τί. Poet. pro comm. γεύεσθαι τινός. Aliquid gustare. Simonides 107.

ἁ Μοῦσα γεύει τὸ παρὸν μόνον.

Musa degustat quod adest tātum.

Epist. ad Hebræos, cap. 6. vers. 5. Καλὸν γευσαμένους θεοῦ ῥῆμα.

Γέφυρα ποντιάς. Pindar. Isthm. Ode 4. 454. 5. Vide Græca scholia. Item Κινητὴρ γᾶς.

Γεφυρόω. Cōm. Pontem sternere. Ponte strato trāsitum dare. Ponte strato iter præbere. Pind. Isthm. Ode vlt. 486. 4.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισιν νόστον.

Ponteque strato reditum Atridis præbuit.

Γηραιός. ὁ. ὁ. Comm. pro quo dicitur & poetice γηραλέος. α. ὁ. Senilis. Antiquus. Decrepitus Senio confectus. Pindar. Pythiorum Ode 4. 250.

—ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ.

—*Sed iam me senilis pars ætatis circundat.* [i. sed ego iam ætate sum prouecta, senioque confecta.]

Γηραλέος. α. ον. Poet. pro cōm. γεροντικός. ή. όν. Senilis, &c. Pindarus Pythiorum Ode 4. 246. 17.

Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν

Δάκρυα γηραλέων βλεφάρων.

Ex ipsius autem [Æsonis] *senilibus palpebris Lachrymæ bullarum instar manarunt.*

Γηρυόνας. α. ὁ. Dor. pro comm. Γηρυόνης ε. ὁ. Geryones. æ. Pindar. Isthm. Ode 1. 436. 8. Consule Græca scholia.

Γινώσκοντι. Dor. pro comm. γινώσκουσι. Cognoscunt. Pind. Ol. Ode 6. p. 57. v. 8.

—ἁδύλογοι

δέ μιν λύραι, μολπαί τε γινώσκοντι.

—*suauiloqua*

vero ipsum Lyræ, cantusque cognoscunt.

Γλαυκόχροος. οος. ὁ, ἡ. Poet. ὁ γλαυκὸν χρόα, ὅτι χροιῶ ἔχων.

Qui

Qui glaucum colorem habet. Pindarus Olympiorum Ode tertia, pag. 31. v. 5.

Ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας.—

Circa comas iecerit glaucum-colorem-habens decus oliuæ.

Intelligit autem coronam ex oleę ramis contexi solitam, qua victoris caput coronabatur, & ornabatur. ἐλαίαν vero γλαυκόχροα vocat, quam Virgil. Ecloga quinta, 13.13. *pallentem oliuam* appellat.

Γλαυκῶπις δράκοντες. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 50. v. 14. Dracones cæsiis-oculis-præditi. In singulari non tam vsitatum, quàm in plurali. Nam pro γλαυκὼψ, γλαυκῶπος, dicitur frequentius γλαυκῶπις. ὁ. & in f. g. γλαυκῶπις. ώπιδος. Γλαυκῶπις vero, siue γλαυκὼψ, vocatur ὁ γλαυκὸν ὦπα, ὁ γλαυκὴν ὄψιν, ὁ γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. Qui cæsium vultum, qui cæsium aspectũ, qui cæsios oculos habet.

Γλαυκώψ. ῶπος. ὁ. Poet. ὁ γλαυκὸν ἔχων ὦπα. comm. ὁ γλαυκόφθαλμος. Cæsioculus. Qui cæsios habet oculos. Pindarus Pythiorum Ode 4. 261. 16.

Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
Ποικιλόνωτον ὄφιν.—

Interfecit autem [Iason] cæsiis-oculis-præditum, [&] versicolore-tergo draconem [suis] technis [& dolis.] sensus, Iason autem Medeæ præceptis artibus, & dolis instructus draconem velleris aurei custodem cæsiis oculis insignem, & dorsum variis maculis distinctum habentem interfecit.

Qua de re consule Apollonii Rhodii τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 4. 178. 179. 180. 181. Ouid. Metamorph. lib. 7. 155. Item Epist. Medeæ ad Iasonem, p. 54. & Epist. Hypsipylæ ad eundem Iasonem. Item Ouid. Fast. lib. 4. sub finem. Et Hyginum fabula 3. & 179.

Γλυκύπικρος. ὁ. ὁ. Poet. Sappho 26. Amorem vocat γλυκύπικρον ὄρπετον, i. (vt Latina versio fert) dulciamaram auem, quæ dulcedinem cum amaritudine permixtam habet. Sed vocabulum τοῦ ὀρπέτου in nullis Lexicis reperio. Idem tamen ὄρπετον. ου. τό. valet, ac nomen comm. ὄρνις. ὄρνιθος. ὁ, & ἡ. Auis. Quod & ὄρνεον. ου. τό. dicitur συνωνύμως. Dictum autem ὄρπετον, παρὰ τὸ ὄρειν, ἤτοι ὀρεγ, & ὀρύειν, & τὸ πίπτω. quod auis inter volandũ ruat, impetuque magno per aerem

feratur, vt quotidie quiuis obseruare potest. Magnum Etymol 631.5.

Ὄρνις] παρὰ τὸ ὄρω, ὄρεις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν (τί γὰρ ὁρμητικώτερον τῆς νοσσ..); γίνεται ὄρνις. οὐδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον τούτου τοῦ ζώου vide Ὄρνιθον.

Γνῶναι. Poet. ἀντὶ τοῦ γνωρίζειν, καὶ γνώριμον ποιεῖν. Notum facere. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 56. v. 4.

Γνῶναί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσι λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν
ὗν. —

Notumque facere postea, antiquum probrum veris rationibus, [re vera,] *si effugimus Boeotiam*
Suem. —

Γνώσομαι. εἰς γνῶσιν ἄξω, γνωρίσω, γνώριμον ποιήσω, καὶ ὑμνήσω In notitiam adducam, innotescere faciam, notam reddā, & celebrabo. Pind. Ol. Ode XIII. pag. 111.

— γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον. —
— in notitiam adducam
Beatam Corinthum. —

Γοναὶ ἡρακλεῖοι. Pind. Isthm. Ode 7. 476. 10. Semen Herculeum, pro, semen, vnde generatus est Hercules.

Γοργόνες. αἱ. τινες. Vide Αἴθωνος θάνατος. Item Pythiorum Oden X. 314. 315. & Pyth. Oden XII. 324. 325. 326.

Γυιαρκής. ἑος. οῦς. ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ ποιῶν, ἢ ἡ ποιοῦσα τὰ γυῖα, εἴτ γυῖα, τουτέστι τὰ μέλη ἀρκοῦντα πρὸς τὸ φέρειν τοὺς πόνους. Qui, quæve facit membra apta ad ferendos labores. Qui quæve facit vt corporis membra possint diu labores ferre. Sic ποδάρκης, εος. ους. ὁ. dicitur qui pedibus diu currere valet, vt docet Magnum Etymol. p. 135. 52. ποδάρκης, ὁ ταχὺς, ὁ ἐπαρκεῖν τοῖς ποσὶ δυνάμενος. Eustath. γύα, καὶ γυῖα. αἱ χεῖρες πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. Tunc autē dicta παρὰ τὸ γυῶ, τὸ χωρῶ, capio, cōtineo. Magnū Etym. 242. 29.

Γυῖα, κυρίως ἐπὶ τῶν ποδῶν λέγεται, παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς γύης (ὅ ἐστι τῆς γῆς) ἰέναι. ἐπὶ γὰρ ταύτης βέβηκε. καὶ ἡ προφορτικὴ κίνησις τῶν ἀνθρώπων, διὰ χειρῶν, καὶ ποδῶν γίνεται. ἢ παρὰ τὸ γύω, γίνεται γυῖα. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ι, γυῖα δὲ [Ἰλιάδος Ν.]

Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν. γίνεται δὲ παρὰ τὸ γυῶ, τὸ χωρῶ, γύω, καὶ γύον, ὡς πλῶ, πλόον, θῶ, θύω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἢ τὸ γυῖον, τὸ λαμβάνον, καὶ δεχόμενον, & cæt. Eustath monet γυῖα ποδῶν, & γυῖα χειρῶν plenā esse loquutionem, quum vero tantum legitur γυῖα, esse imperfectam, & subaudiri vel ποδῶν,

ποδῶν, vel χειρῶν. Idē etiam docet γυῖα γλυκῶς, ἢ καθόλου dici corporis omnia membra, ſpeciatim vero pedes, manusque, per excellentiam vero quandam ſic appellari manus. Pindarus Pythiorū Ode 3. pag. 216. v. 6. ἀνωδυνίαν γυιαρκέα vocat Indolentiam, & ſecundam valetudinem, quam doloris vacuitas comitatur, quæ corporis noſtri membra reddit valētia, & ad labores diu ferendum apta. Gręca ſcholia, γυιαρκῆ τὴν ἀνωδυνίαν φησί, τ.τι γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦμεν τοῦ σώματος ὅταν ὦμεν ἀνώδυνοι Conſulte & Hippocratis Oeconomiam, in voce Γυῖον, vbi diſces γυῖον apud Hippocratem interdum ſumi pro toto corpore, quæ ſignificatio variis exemplis illuſtrata confirmatur.

Γυμνός. οῦ ὁ. Poet. pro comm. γυμνικός. οῦ. ὁ. Gymnicus. Pindarus Iſthm. Ode 1. 437. 15.

ἐν γυμνοῖσι σταδίοις. —

In gymnicis ſtadiis. —

Vel figurate ſtadiis tribuitur, quod proprie conuenit illis, qui in ipſis ſtadiis nudi certabant.

Γυιοδάμας. α. ὁ. Poet. & Dor. ὁ τὰ γυῖα δαμάζων. Qui membra domat. Epithetum militis, & athletæ. Pindarus Iſthm. Ode 5. 467. 6.

— ἐν γυιοδάμαις.

—*inter membrorum-domitores* [athletas.]

Græca Scholia, ἐν γυιοδάμαις, τοῖς ἀθληταῖς, τοῖς τὰ γυῖα τῇ γυμνασίᾳ καταπονοῦσιν. ἢ τοῖς καταπονοῦσι τὰ τῶν ἐναντίων γυῖα. Lat. interpres ad nomen χερσὶ refert, & vertit, *Manibus mēbra domātibus* Quam interpretationem ſi quis probet, dicet, Attice fœmineum nomen cum maſculeo iunctū, niſi forte fœmineo genere ſumatur τὸ γυιοδάμα. ας. ἁ. Dor. pro comm. poet. inuſitato tamen, γυιοδάμα. ης. ἡ. ἡ γυῖα δαμῶσα. Quæ membra domat Membrorum domitrix. Sed quis erit nobis locuples horum fideiuſſor?

Γυιοπέδη. ης. ἡ. Poet. πέδη ἡ τὰ γυῖα πεδοῦσα, ἢ δεσμεύουσα. Vinculum, quod membra vincit, atque ligat. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 207. verſ. 8.

— ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσών.

—*Nam in nullum-effugium-habetes compedes lapsus.* Scholia græca ἐν δεσμοῖς, τοῖς τὰ γυῖα πεδοῦσι πεσών. cum in vincula incidisset, quæ membra vinciebant, & vincta tenebant, vt inde fugiendi nulla facultas daretur.

Δ.

Δ Α, & δον aduerbiorũ terminatio, & formatio. Vide κανναχηδά.

Δαείς. εῖσα. έν. Poet. pro comm. διδαχθείς, εῖσα. έν. Doctus. a. um. Edoctus. a um. Est autem participium præsentis à verbo δάημι, quod à δαέω, δαῶ deductum, vt τίθημι à τιθέω. ῶ, Vel est participium aor. 2. pass. à δαίω, scio, doceo. aor. 2. act. ἔδαον, ες. ε. aor. 2. pass. ἐδάην. ἐδάης. ἐδάη. Infinitiuus δαῆναι. Participium δαείς εῖσα. έν. Edoctus. Sciens. Theocritus Idyllio 24. v. 127. habet ἔδαεν, αἰτὶ τοῦ ἐδίδαξεν. Cõsule nostrũ Dor. Lex. Græcolat. Pindarus Olympiorũ Ode 7. pag. 66. v. 16.

—Δαέντι δὲ καὶ σοφία
Μείζων ἄδολος τελέθει.
—*Edocto vero & sapientia*
Maior expers-doli est.

pag. 71. v. 10.

Σόφα δαείς.—
Certo sciens.—

vel *Benedoctus.*—

Δαιδάλλειν. Poet pro communi κοσμεῖν. Decorare. Ornare. Variegare. Pindarus Olympiorum Ode 1. pag. 5. v. 10.

Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι.
Exornata mendaciis variis
Decipiunt [homines] fabulæ.

Ol. Ode 5. p. 44. v. 2.

—[πόλιν] ταίνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν [εὐανορίαισι.]—
—[*urbem*] *hanc inclytis*
Ornare fortium- virorum-factis.

Δαιδαλόω ῶ. Poet. pro comm. δαιδάλλω, τουτέστι κοσμῶ. Orno. Decoro. Pind. Olymp. Ode prima. pag. 14. v. 1.

—κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
—*illustribus ornaturum hymnorum plicis.*

Δαῖσαι γάμον. Poet loquẽdi genus pro comm. τὴν δαῖτα, τουτέστι τὴν εὐωχίαν τοῦ γάμου τελεῖν. Pindarus Nemeorum Ode 1. 340. 11. Conuiuium nuptiarũ celebrare. Celebrare nuptiale conuiuium. Sed poeta tribuit nuptiis, quod earum conuiuio tribuendũ, in quo celebrando priscis illis seculis sua portio diuisa dabatur vnicuique de con-

conuiuis ab eo, qui δαιτὸς vocabatur, quasi dicas diuisor, & distributor, παρὰ τὸ δαίω, δαίσω, diuido, distribuo. Eustath. Δαιτὸς, ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. Δαιτρὸς (inquit ille) dicitur qui carnes conuiuis diuidit, ac diuisas apponit. Sed ipse deducit à verbo δαίζω, cum à δαίω longe facilius deduci possit, à tertia scil. persona præt. perf. pass. δέδαισαι, sublato σ, & inserto ρ. Vel à futuro δαίσω, κατ᾽ ἀποκοπὴν deductum est δαὶς, δαιτὸς, ἡ. Cōuiuium. Qua de re consule Eustath. in δαὶς, & δαίνυσθαι. Et à genitiuo δαιτὸς inserto ρ factum δαιτρὸς.

Δαΐφρων. ονος. ὁ, & ἡ. Poet. Eust. consule, & Magnum Etym. Prudens. ὁ δεδαημένος τὸ φρονεῖν. ὁ δαίων, & ἐπιστάμενος τὸ φρονεῖν, εἴτε τὴν φρόνησιν. ἢ ὁ δαιόμενος, & καιόμενος τὰς φρένας κατὰ τὸ βουλεύεσθαι. Qui nouit prudentiam. Qui in consultādo, vritur. Qui in consultationibus est feruidus adeo, vt vri videatur. Valde prudēs. Pythiorum Ode 9. 305. 11.

—δαΐφρων Ἀλκμήνα.

—*prudens Alcmena.*

Δαϊχθείς. δαϊχθέντος. ὁ. Poet. participium aor. 1. pass. à δαΐζω. μ. ξω. &c. quod à δαΐω, vnde διὰ μέσου δαΐω, ἐπενθέσει τοῦ ζ, δαΐζω. Cædo. Interficio. Saucio. Vulnero. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283. 5.

Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς.

Paridis sagittis sauciatus [vel, *interfectus.*].

Δακέθυμος. ου. ὁ, & ἡ. i. δάκνων τὸν θυμὸν, mordens animum, pungens animum. Animo grauis, & molestus. Anacreon εἰς Ἔρωτα. 51. 3.

Δακέθυμά μοι λέγοντες.

verba - animum mordentia mibi dicentes. i. Conuiciis animum lædentibus me insectantes.

Homerus κέρτομα ἔπη dicit συνωνύμως, τὰ τὸ κέαρ, εἴτε κῆρ, & τὸν θυμὸν τέμνοντα, διατέμνοντα, τουτέστι βλάπτοντα. Verba, quę cor proscindunt, verba, quæ lædunt, ac offendunt animum. Hinc ipsum verbum κερτομεῖν, & substātiuū nomē κερτομία. ας. ἡ. Conuicium, quod animū quodam modo proscindit, i. grauiter afficit & cruciat.

Δάκος. εος. ους. τὸ. Poet. pro cōm. δῆξις. εως. ἡ. Morsus. Pindarus Pyth. Ode 2. p. 209. v. 3.

Φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.

Fugere morsum tristem, maledicentiam.

Δάλιος ξένος. ὁ Α'πόλλων. Poet.& Dor pro comm. Δήλιος ξένος. Pindarus Pythiorum Ode 9.298.2.

Υ'πέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Α'φροδίτα
Δάλιον ξένον.—

Excepit autem albipes Venus
Delium hospitem, [i. Apollinem]

Consule Græca scholia.

Δᾶλος.ω.ά.& Δᾶλος.ȣ.ά. Doricè pro comm Δῆλος.ȣ.ἡ. Delus insula Pindarus Olympiorum Ode 6.p.52.v.6. τ Δήλου ἔτυμον vide apud Dionysiũ de situ orbis.p.76.M. Consule & Eustath.in Δῆλος νῆσος. Pind.Pyth.Ode 1.192.v.12.

Δάλοιο ἀνάσσων φοῖβε. pro, Δήλȣ.

Δάλȣ κασιγνήτα. Quomodo Ortygia Deli soror dicta. Pindarus Nemeorum Ode 1. 332.2. Cõsule Græca scholia,& F.P.C.Lat.comment.

Δαμαῖος.ȣ.ὁ.Poet.& Pindaricum vocabulũ, quod in vulgatis Lexicis nõ legitur,pro comm. δαμαστικὸς, vel δαμῶν, vel δαμάζων. Domans. Domitor.Pindarus Olymp Ode XIII.pag.119.v.5.Neptunum vocat πατέρα δαμαῖον, *patrem domitorẽ.* Cur?quia fertur equi primus inuẽtor, vt testatur Virgilius τῶν γεωργικῶν lib primo,p.31.v.23.

—Tuque o, cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridenti
Neptune.

Græcus Pindari scholiastes, Δαμαῖος λέγεται Ποσειδῶν ἐν Κορίνθῳ, ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. Ideo Neptunus cognomine Ἵππιος, i. *Equestris*, apud Græcos religiose colebatur.

Δαμαλίζειν. Poet.pro comm. δαμάζειν. Domare. Profligare. Δαμάλη.ης.ἡ. & Δάμαλις.εως.ἡ.poeticè Vitula. Bucula domita. παρὰ τὸ δαμᾶν. vnde & τὸ δαμάζειν. Proprie igitur δαμαλίζειν accipi videtur pro, τὰς δαμάλας, εἴτε δαμάλιας, τουτέστι τὰς νέας βόας δαμᾶν. Iuuencas domare. γενικῶς tamen & ad alia transfertur. Pindar. Pythiorum Ode 5.279.13.

Α'νέμων χειμερία κατάπνοὰ
δαμαλίζοι χρόνον.

Ventorum hybernus flatus
Domet, [*atq; profliget illius vitæ*] *tempus.*

Δαμαλίζεσθαι. Poet. Iuuencæ more lasciuire. Pindar. Pythiorum Ode XI.320.5.

Ἦ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἔννυχοι πάραγον κοῖται;

An alieno [in] cubili lasciuientem iuuencæ more
Nocturni transuersam ego-

runt concubitus?
Vide Δάμαλις, & Δαμαλίζω.
Δαμαλιζομένας] δαμάλεως δίκlω ἀσελγαίνουσαν.
Παεάγον] vel augmēto neglecto legendum videtur πάεαγον, pro comm. & Attico παρήγαγον, vel Dorice παεᾶγον, περισπωμένως scribēdum, pro cōm. παρῆγον, verso η in α.
Δαμασίμβροτος. ȣ. ὁ, & ἡ. Poet. Domitor, vel domitrix mortalium. παρὰ τὸ δαμάσαι τοὺς βροτοὺς, domare mortales. Pind. Ol. Ode 9. p. 91. v. 7.
Παεαγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄνευθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.—
Hortabatur [ipsum Patroclum Achilles,] ne vnquam
In acie staret sine sua
Mortaliū domitrice hasta.—
Istam Achillis hastam cæteris intractabilem Hom. Iliados Π. 583. ita describit,
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίlω, τlὼ πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Vide vulgatam Latinā interpretationē. Hinc patet curnam Achillis hasta Δαμασίμβροτος fuerit appellata, cur etiam Πηλίας, Ouid. de Arte amandi lib. 1. 401. *manu.*
Quassanda est ista Pelias hasta
Consule Lat. comment. vide ἀφροδίσιος.—
Δαμασίφρων. ονος. ὁ. Poeticè qui domat mentem. Pind. Ol. Ode XIII. pag. 119. Græcus scholiastes interpretans illa poetæ verba, Δαμασίφρονα χρυσὸν, vertit, δαμάζοντα τὸ φρόνημα τὸ ἄγριον τῶν ἵππων, καὶ [τοὺς ἵππους] ἥμερα φρονεῖν ἀναγκάζοντα. καὶ αὐτὸς ὁ ὁ χρυσὸς δαμασίφρων, [ἀπατηλὸς καλεῖται,] ἐπεὶ ἱκανὸς ἀπατῆσαι [τοὺς ἀνθρώπους.] Ibidē (agitur autem de fræno aureo) δαμασίφρονα εἶπε χρυσὸν, ἵν' ᾖ, τὸ τίμιον, ἢ ὅτι διὰ χρυσοῦ lὦ τῇ κατασκευῇ ὁ χαλινός. Sed Æ. P. δαμασίφρονα χρυσὸν εἶπε τὸ χρυσοῦ χαλινὸν τὸ δαμάζοντα τὰς τῶν ἵππων φ ρένας, καὶ τοῖς ἀναβάταις εὐπειθεῖς ποιοῦντα Poeta frænum aureū ita vocauit, quod equorum animos, & ferociam domet, eosq; sessoribus obtemperantes reddat. Hoc autē nomen δαμασίφρων formatur à futuri actiui tertia pers. singul: δαμάσει, sublato ι, quod à themate δαμάω. ω. vel δαμάζω, deductum. & à φρlὼ, φρενός, ἡ. Mens, animus.
Δαμέτας α. ὁ. Dor. pro cōmū.

δημότης.ȣ.ὁ. Popularis. Qui est ex eodem populo. Pind. Nem. Ode 7.393.2.

—ἐν τε δαμόταις
Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβάλλων.
—& inter populares
Oculo aspicior splendide, [& ab omnibus magnificè suspicior] non excedens modum: [at æquabilitatem colens]

Consule F.P. Lat.comment.

Δαμοσώμεθα. Pind. Isthm. Ode 8.482.14. Dor. dictum, pro comm. δημωσώμεθα. Est autem prima pers. plur. aor. 1. medii subiunctiui modi, à Δημόω ῶ fut. δημώσω. aor. 1. act. ἐδήμωσα. aor. 1. med. ἐδημωσάμην. ω. ατο. subiunct. δημώσωμαι. η. ηται Infinit. δημώσασθαι. Δημοῦν, εἴτε δημοσθαι, δηλοῖ τὸ εἰς τὸν δῆμον ἐκφέρειν, καὶ προφέρειν. Aliquid ad populum, & in publicum efferre, ac proferre. Hesych.

Δημοσθαι] εὐφραίνεσθαι, εὐθυμεῖσθαι, δημόσια παίζειν. Et, Δημώματα, παίγνια. Suid. Δημοσθαι] δημοκοπεῖν, αἰτε παίζειν. Consule & Magnum Etymol. 265. 36.

Δημοσθαι. παίζειν. οὕτω Πλάτων. sed locus non notatur. & Δημώματα, παίγνια. Vide & vulg. Lex. Græcolat. Græca scholia dum explicant Pindari locum supra notatum,
γλυκύ τι δαμωσώμεθα,
dulce aliquid in publicum proferamus,
hæc tradunt,
γλυκὺ παίξωμεν, καὶ εἰς τὸν δῆμον ἀγάγωμεν.

Δανάας παῖς. Danaæ filius. Perseus. Huius natales, & res ab eo gestas vide Pythiorum Ode x.314.315. & Ode xii.324.325.326. Vide & Λίθινος θάνατος. Item Nem. Ode x.315.316.

Δαρόν. Aduerbiũ poet. Dorice formatum, pro cõm. poet. δηρὸν, τουτέστι πολυῦ χρόνον. Diu. Multum tẽpus. Pind. Nem. Ode 9.410.5. Eustath. Δηρὸν, παρὰ τὸ δὴν χρονικὸν [ἐπίρρημα, τὸ σημαῖνον ἐπὶ πολὺ,] λέγεται, καὶ δηρὸν μετὰ χρόνου, ἁπλῶς λέγεται, [τουτέστιν ἐπὶ πολυ, καὶ μακρὸν χρόνον,] δηρὸν δὲ, καταμόνας, ἐλλιπῶς λέγεται.

Δατέομαι. ȣμαι. Poet pro cõm. διανέμω. Distribuo, μερίζω. Diuido. Partior. Pindarus Olympiorum Ode 7.p.67.
—ὅτε
χθόνα δατέοντο Ζεύς τε, καὶ ἀθάνατοι.
—quum
terram [inter se] diuidebãt Iupiter, & immortales.

Magnum Etymol. 249.

Δατῶ, τὸ μερίζω, ἢ δατούμεθα τὸ μεριζόμεθα. οἷς,
—δατεόμεθα λνίδ᾽ Α᾽χαιοί.
καὶ
—χθόνα ποσὶ δατεῦντο,
ἀντὶ τοῦ ἐμέριζον βαδίζοντες. Ἰλιάδος ψ. μεταφορά τῷ τινι ὅμοιον γίνεται κατὰ τὴν πορείαν, ἄλλοτε ἀλλαχοῦ τῶν ποδῶν τιθεμένων. παρὰ τὸ [δαίω, τὸ μερίζω, μ. δαίσω, ὅθεν τὸ ῥηματικὸν δαιτὸς, τουτέστι μεριστὸς, ἀπὸ δὲ τοῦ [δαιτὸς γίνεται ποιητικὸν ῥῆμα δαιτίω.] δατῶ, ἐνδείᾳ τοῦ σ, δατῶ. ἢ παρὰ τὸ δαίω, τὸ μερίζω, ἀφ᾽ οὗ τὸ δαίζω, ἢ δάσω, ἐξ οὗ τὸ δαστὸς, ἢ ἄδαστος, ἢ κατ᾽ ἔκθλιψιν [τοῦ σ,] ἄδατος. ἢ ἄδαστα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι, τὰ ἀμέριστα, καὶ ἀδιαίρετα.

Δὲ particula sæpe pro præpositione εἰς apud poetas reperitur, vt οἶκόν δε, ἄϊδός δε, pro εἰς οἶκον, εἰς ἄϊδος: sed postponitur, non præponitur. Pindarus Olympiorum Ode tertia, p. 34. v. 9.
—Οὔλυμπόν δ᾽ ἰών.
—In cœlum proficiscens.
Olymp. Ode 6. pag. 49. v. 13.
—Πυθῶνά δε.—pro εἰς τὴν Πυθῶνα. Idem Olymp. Ode 9. pag. 84. v. 1.
Πυθῶνά δ᾽ οἰστὸν [ἵει.]—
Ad Pythonem sagittam [mitte.]—
Pyth. Ode 5. 275. 10.

ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεῖδαι.—
Venerunt in [insulam] Theram Viri Ægeidæ.—
Θήρανδε] εἰς τὴν Θήραν.
Isthm. Ode 4. 456. 5.
Τρωανδε, pro εἰς τὴν Τρώαν, ἤτοι Τροίαν. & 485. 12.
οὔλυμπόνδ᾽ ἴθα. Hom. Iliad. α. pag ex Crisp. typis, 917. 15.
ἄστυδε. pro εἰς ἄστυ, εἰς πόλιν &c.

Δέγμενος. ου. ὁ. Participiũ præt. perf. & plusquamperf passiui Æolice κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ δε συλλαβῆ., accentu in præcedétem syllabam retracto, pro communi δεδεγμένος quod à δέχομαι. μ. δέξομαι. Pindarus Pythiorum Ode 4. 247. 10.
Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος.
Ipsos Iason excipiens.

Δεδαϊγμένος. η. ον. Poet. particip. præt. perf. & plusquam perf. pass. à verbo δαΐζω. μ. ξω. π. δεδάϊχα. π. π. δεδάϊγμαι. & cæt. Sic autem formatur, Δάω, δαίω, δαΐζω. Diuido, saucio, vulnero, cædo. Pindar. Pyth. Ode 8. 294. 20.
συμφορᾷ δεδαϊγμένοι.
Calamitate sauciati.

Δεδόκηται. perf. singul. præt. perf pass. ab actiuo δοκέω. ῶ. μ. δοκήσω. ὁ α. ἀόρ, ἐδόκησα. ας. ε. ὁ π. δεδόκηκα. ας. ε. ὁ π. π. δεδόκημαι. σαι. ται. Visum est. Pla-

cuit Pind. Nem. Od 5.371.7.
—πόλεμον ἐπαινῆσαι δέδοκηται.
:—*Bellum laudare placuit.*

Δέδορκε. Poet. pro comm. ὁρᾶται. φαίνεται. Conspicitur. Cernitur. Videtur. Apparet. Præteritũ perf. medium à themate δέρκομαι. Pindarus Ol. Ode prima, pag. 12. v. 11.
—τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε τῶν ὀ-
λυμπιάδων.—
—*gloria vero*
Eminus conspicitur O-
lympiadum, [i. Olympicorum certaminum.]

Δέδορκε φάος. Pindar. Nemeorum Ode 3.355. v. vlt. quem Græcus scholiastes vertit, λάμπει σοῦ ἡ ἀρετή. Conspicuus est splendor. Tua virtus splendet.

Δεδορκέναι. Poeticè præt perf. med. à δέρκομαι. δέρξω. α. ἀόρ. ἔδερξα. α. β. ἔδρακον, & μετάθεσει ἔδερκον. ἐς. ε. μ. πρ. δέδορκα. ας. ε. Pind. Nem. Ode 9. 412. 2.
Δέδορκε τοῦτο φέγγος.
Refulget hoc lumen.

Δεδροσωμένος. ἡ. ον. ὁ, ἡ, τό. Rore rigatus, vel aspersus. a. um. Roscidus. a. um. Poet. vocabulũ, quod in vulgatis Lex. non reperitur, pro comm. δροσερός. ά. όν. Δρόσος. ου. ἡ. Ros. Roris. Hinc verbũ δροσόω μι. δροσώσω. πρ. δεδρόσωκα. ὁ. π. π. δεδρόσωμαι. & cæt. Anacreon 72. M.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ.
Quum cærulis ab vndis
Sale roscidam Cytheren
Spuma edidit profundi.

Δεινομένειος παῖς. ὁ τοῦ Δεινομένους υἱὸς Ἱέρων. ὁ Δεινομενείδης Ἱέρων. Pind. Pyth. O. 2. p. 204. v. 5.

Δέκευ. Ion. & Dor. pro comm. δέχου, à δέκομαι, pro δέχομαι. Accipe. Pind. Olymp. Ode quarta, pag. 38. v. 4.
Δέκευ χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον.
Accipe Gratiarum causa hunc chorealem hymnum.
Vide κῶμος. Idem Olymp. Ode quinta, pag. 40. v. 6.
—δέκευ
Ψαύμιδός τε δῶρα.
—*accipe*
Psaumidisque dona.
Ol. Ode XIII. pag. 119. v. 5.
Ἄγε, φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ.
Age, delinimentum hoc equinum accipe.
Sic autem frænũ vocat, quod equos vt quoddam amatorium poculũ demulcet, delinit, & sessoribus obtemperantiores reddit. Pyth. Ode 8. 288. 3.

—τιμὰν δέκευ.

Honorem accipe.

Δελφὶς μέλισσα. διὰ τὸ ἡ Δελφικὴ ἱέρεια οὕτως ἐκλήθη ὑπὸ Πινδάρου. Pyth. Ode 4. 239. 9. Consule Græca scholia, Magnum Etym. 577. in Μέλισσα. & Eustath. Illic multa περὶ τῶν μελισσῶν traduntur scitu digna.

Δέμνιον. ου. τό. Poet. pro quo dicitur & λέχος. εος. ους. τό. & λεχέδιον. ου. τό. Comm. vero κοίτη. ης. ἡ. Cubile. Lectus. Pindarus Nem. Ode 1. 332. 1.

Δέμνιον Ἀρτάμιδος.

Cubile Dianæ.

Consule Græca scholia. 332.

Δέμνιον autem dictum παρὰ τὸ δέμας, καὶ τὸ μένειν, ὅθεν δεμένιον, καὶ συγκοπῇ δέμνιον, ὅτι τὸ σῶμα ἐν τῷ λέχει καὶ κοίτῃ μένει, ὅπως κοιμώμενοι τὸ γλυκὺ τοῦ ὕπνου δῶρον καρπώμεθα.

Δέξατο. Poet. neglecto syllabico augmento. pro cōm. ἐδέξατο. Excepit. Est autem 3. pers. singul. aorist. 1. medii, à δέχομαι μ. δέξομαι. Pindarus Pyth. Ode 4. 240. v. 15.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;

Quod vero initium nauigationis excepit [Argonautas?]

Sic locus intelligendus, & explicandus videtur: sed est ὑπονόησις ποιητική, simul & ὑπαλλαγή, pro, τίνα ἀρχὴν ναυτιλίας ἀρχὴν οἱ Ἀργοναῦται ἐδέξαντο, ἤγουν ἐποιήσαντο, καὶ ἔσχον; Interpres Latinus τὸ δέξατο sumpsit pro passiuo ἐδέχθη, τουτέστιν ἐλήφθη. Vertit enim,

Quodnam porro initium susceptum fuit nauigationis?

Δεξιόγυιος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ δεξιὰ γυῖα ἔχων. Qui dextera & agilia membra habet. Qui mēbrorum dexteritate valet. Pind. Ol. Ode 9. p. 94. v. 11.

Δέρας, εἴτε δέρμα χρυσόμαλλον. Vide χρυσόμαλλον δέρας, & Νάκος. Vellus aureum.

Δεσπόσυνος. η. ον. Poet. pro cōm. δεσποτικός. ή. όν. ἡγεμονικός. ή. όν. Dominicus. a. ū. Ad aliquē dominum, & principē pertinens. Pind. Pyth. Ode 4. 264. 9. vocat κίονας δεσποσύνας, *Dominicas columnas*, quę sūt in alicuius Principis palatio.

Δεσπότας ναῶν. ὁ Ποσειδῶν Neptunus nauium dominus vocatur, quia Rex maris, in quo naues aguntur. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256. 15.

Δεσπότης. ου. ὁ. Comm. Dominus. Magnum Etymologicū p. 258. 6. sic huius nominis ἔτυμον docet, & accentus rationem reddit,

Δεσπότης] παρὰ τὸ δεσπόζω, δεσπόσω, δεδέσποκα, δεδέσποσμαι, τὸ βίζον,

δεδέσποσαι. ἐξ ὧν, καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ σ, ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος. ἢ παρὰ τὸ δέω, δεσμώτης, καὶ δεσπότης, ὁ δεσμὸν περιβάλλων, καὶ δουλαγωγῶν. ἢ δεσποίτης τὶς ὢν, ὁ δέος ἐμποιῶν τοῖς οἰκέταις, κατ᾽ ἀποβολὴν τοῦ ι. ἡ κλητικὴ, ὦ δέσποτα. καὶ διὰ τί οὐκ ἐγένετο ἡ κλητικὴ δεσπότα, ὡς Ὀζόλης, Ὀζόλα, [vel potius, ὡς τοξότης, τοξότα, ἱππότης, ἱππότα, ἱππηλάτης, ἱππηλάτα;] καὶ λέγει ὅτι τὸ δέσποτα ἀπὸ εὐθείας γέγονε τῆς δέσποτος, δεσπότου, ὡς μαρτυρεῖ ἡ σύνθεσις, ἀδέσποτος. ἡ κλητικὴ, δέσποτε, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α. ἢ κατὰ μεταπλασμὸν ἐφύλαξε τὸν τόνον τοῦ δέσποτε, δέσποτα. Δεσπότης, δεσμότης, διὰ τὸ πάντα περιέχειν, καὶ συγκρατεῖν. Ergo δεσπότης dictus à verbali δεσποστὴς, à quo sublato σ, & accentu in præcedétem retracto, formatum δεσπότης, cuius vocatiuus communiter quidem ex tritis Grammaticorum præceptis τῶν εἰς της desinentium nominum est δεσπότα: sed Æolicè retracto accentu in præcedenté syllabam, factũ δέσποτα. Hoc longè probabilius videtur, quàm alterum, quod supra traditũ. Æolenses enim hac accentuum retractione ex vltimis, aut penultimis syllabis in penultimas, aut antepenultimas, gaudent, vt, pro communibus καλὸς, ποταμὸς, ἀγαθὸς, & λιγεῖα, & ποτνία, dicunt κάλος, πόταμος, ἄγαθος, λίγεια, & πότνια. Sic pro βεβλημένος. βλήμενος. &c Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 58. v. 7.

[Ω] δέσποτα ποντόμεδον.

[O] *domine maris-moderator.*

Neptunus autem ita περιφραστικῶς à poeta vocatur.

Δεύτατος. ου. ὁ. Poet. vocabulum, de quo sic Eustath.

Δεύτερος, καὶ δεύτατος, παρὰ τὸ δεύω, τὸ ἐλλείπω, τύπῳ συγκριτικῷ, καὶ ὑπερθετικῷ, καὶ δηλοῦσι τὸ ἐλλιπέστερος, καὶ ἐλλιπέστατος Vltimus. Postremus. Extremus. Pindar. Olymp. Ode. 1. p. 7. v. 9.

—δεύτατα κρεῶν.

—*extremas carnes.*

Vel, —*carnium extremitates.*

Δημητρυών. ῶνος. ὁ. idem ac δημήτειος ου. ὁ. Quisnam esset Δημητρυὼν μὲν, vide Γερομηνία, vbi vocis ἔτυμον aperitur. Pindarus Nemeorum Ode 3. 346. Col. 2. Scholiorum Græcorum.

Δηϊάω. ῶ. Poet. pro comm. ἐρίζω, καὶ μάχομαι. Contendo. Pugno. Deducitur à Δηϊόω. δηϊόω. Quod à δήϊος. ιος. ἡ. Δήϊς autem, ἡ μάχη, παρὰ τὸ δαίω, τὸ καίω. Quare nomen hoc ita formatum, δαίω, δάϊς, & inserto

inserto ρ, δαρὶς, vnde, verso α in η, & accentu in priorem syllabam Æolice retracto, factum δῆρις. Vel certe, quod longe probabilius, à communi verbo δαίρω, quod idē valet ac τύπτω, θείνω, verbero, tundo, percutio, deriuatur fut. δαρῶ. aor. 1. act. comm. ἔδαρα, & Attice ἔδηρα. ας. ε. pro quo συνωνύμως aliâs dicitur & δέρω, non per diphthongum αι, sed per ε. fu. δερῶ. aor. 1. act ἔδειρα. aorist. 2. act. ἔδαρον perf. med. δέδορα: quod præter alia significat etiam excorio, pellē detraho. Ioann. Euang cap. 18. v. 23. τί με δαίρεις; *Cur me cædis?* Luc cap. 12. v. 47. δαρήσεται πολλάς *Multis plagis cædetur.*) (v. 48. δαρήσεται ὀλίγας. In vtroque versu subauditur nomen πληγάς. Pind. Nem. Ode XI. 430: 9.

— δηριώντων ἀντιπάλων.

— *pugnantibus aduersariis.*

Δηρίομαι. Poet. idem ac Δηρίω. Comm. vero. μάχομαι. ἀγωνίζομαι. Pugno Certo. Dimico. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 116. v. 4.

Δηρίομαι πολέσι.

Pugno cum multis.

Διαιθύσσειν. Poet. Mag Etym. αἰθύσσειν, καὶ διαιθύσσειν, ῥιπτεῖν, πλεῖν, φέρεσθαι. ἀπὸ τοῦ αἰθυίας ἀναλίας κορώνης. Idem, αἰάσσειν, ἀνακινεῖν. Euripides Troadib⁹, versu 344. dicit αἰαθύσσειν φλόγα. i. flammam, vel facem accensam agitare, concutere. Sic autem videtur formatum, αἴθω, τὸ καίω, καὶ τὸ λάμπω. hinc αἰθύω, μ. αἰθύσω, hinc præsens αἰθύσσω. μ. αἰθύξω. τὸ καίω, καὶ τὸ κινῶ, καὶ σείω, καὶ φλογὸς αἰθούσης, εἴτε καιομένης δίκην κινῶ, ῥιπτῶ. καὶ θερμαίνω. Interdum διαιθύσσειν accipitur pro μετὰ μεγάλης, καὶ σφοδρᾶς ὁρμῆς φέρεσθαι, καὶ διαπνεῖν λαμπρῶς. i. cū magno, & vehementi impetu ferri, & vehementer in varias partes flare spirare. Ingruere Pindarus Olympiorum Ode 7 pag. 71. v. 15:

Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι.

Aliâs alia ingruunt auræ.

Διὰ cum accusat. pro genitiuo Vel διὰ pro κατὰ cum accus Per Denotás locum, per quē, vel in quo fit iter. Pindarus Isthm. Ode 4. 457. 3:

— διὰ πόντον βέβακεν ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

— *per mare transit insignium facinorum radius inextinctus semper.*

Διαγγέλλοισα. ας. ἄ. Doricè pro comm. διαγγέλλουσα. ης. ἡ. f. g.

Nuntians. Pind Nem. Ode 5.369.3.

Διαιτᾶν. διοικεῖν. κυβερνᾶν. Regere. Gubernare. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 90. v. 4.

—πόλιν δ' ὤ-
πασεν, λαόν τε διαιτᾶν.

—*urbem autem dedit [ipsi,] populumque regere.*

Διαίτασεν. Poet. & Dor. 3. pers. aor. 1. act. neglecto augmento, pro comm. διῄτησεν. à διαιτάω. ῶ μ. διαιτήσω. Pindarus Pythiorum Ode 9. 304. 2.

Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτα-
σεν.—

Illud illa dies peregit.

Διακρίνειν. comm. διαχωρεῖν. Dirimere, separare, distinguere. Pind. Olymp. Ode x. p. 100. v. 10. Consule scholia Græca.

Διακρίνειν. Comm. Diiudicare. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 196. v. 8.

—διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώ-
πων.

—[*largire Iupiter,*] *vt fama,* [vel, *rumor*] *hominum diiudicet verum.*

Græca scholia recte locum hunc interpretantur, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο, καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι. &c.

Consule nostram Lat. vers. & F.P.C. comment. Lat.

Διαλλάξαιντο. Comm. Mutare. Pindarus Olymp. Ode xi. pag. 108. v. vltimo.

—τὸ γὰρ
Ἐμφυὲς, οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ,
Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

—*Nam*
Insitos, nec ardens, [*& vehementer astuta*] *vulpes,*
Nec grauiter-rugientes leones
Mutauerint mores.

Διανέμειν. Poet. pro comm. διοικεῖν, καὶ κυβερνᾶν. Administrare. Regere. Gubernare. Pindarus Pythiorum Ode 4. 263. 10.

—ἄστυ χρυσοθρόνου
Διανέμειν θεῖον Κυράνας.

—*urbem aureo-throno-insidentis*
Gubernare diuinam Cyrenes.

Vide Græca scholia. Pyth. Ode 8. 293. 1.

Ναὸν εὐκλέα δι-
ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις.

Templum celebrare gubernans Pythonis in vallibus.

Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος. *Experientia enim mortalium* [*est*] *index.*

Διαπλέξαισα. Æol. pro comm. διαπλέξασα. Contexens. Pindarus Pythiorum Ode xii. 324.

324.14. Cōſule Græca ſcholia. Vertunt enim, διαπλέξασα, & μιμησαμένη. Sed eſt metaphora ſumpta à re textoria. Referens, & imitans canendo. Vide αὐλός.

Διασιγάσομαι. Dor pro comm. διασιγήσομαι. διασιγήσω. σιγήσω. σιωπήσω. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 121. v. 5.

Διασιγάσομαι αὐτοῦ μόρον.

Reticebo eius mortem.

αὐτοῦ Dor. pro comm. αὐτοῦ.

Διαυλοδρόμος. ου. ὁ. Diauli curſor. Quid ſit δίαυλος, docet Euſtath. & Suidas, & Magnum Etymol. vbi vocis ἔτυμον aperitur. Pindarus Pythiorum Ode X. 310. in ipſa τῆς α. ϛροφῆς inſcriptione. Et pag. 311. 4. legitur διαυλοδρομᾶν in genitiuo plurali Dorice formato, pro comm. διαυλοδρόμων, verſo ω in α, & accentu penacuto in circumflexum mutato. Græca tamen ſcholia dicunt eſſe Doricum genitiuum plur. à recto ſingulari διαυλοδρόμης. ου. ὁ. Sed in vulgatis Lexicis διαυλοδρόμος quidem agnoſcitur: at διαυλοδρόμης non reperitur. Quemadmodum autem ϛαδιοδρόμος, & δολιχοδρόμος, ita & διαυλοδρόμος legitime dicendum videtur. Conſule Iulium Pollucem libr. 3. cap. 30. col. 187. & 188. ἐν τῷ περὶ γυμνικοῦ δρόμου. —

Διδακταὶ ἀρεταὶ) (ἀρεταὶ φύσει. Doctrinâ partæ virtutes) (Naturâ inſitæ. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 93. & 94. Vide φυά. ᾶς ἡ.

Διδακτός. ή. όν. ὁ. ἡ. τό. Dicitur de rebus, quæ doceri, diſci, quæ doctrina, diſciplinaque cōparari poſſunt. Pindarus Nemeorum Ode 3. 350. 12.

Συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.

Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφλωὸς ἀνήρ.

Ob ingenitam autem illuſtrē virtutem quiſque magnum pondus obtinet.

Qui vero [ſcientias, atque virtutes] diſciplina-partas habet, [is eſt] obſcurus. Senſus, Qui virtutem inſitam habet, is eſt clarus, & illuſtris. Qui vero virtutem extrinſecus, & aliunde quærit, is eſt obſcurus.

Διδάκτ' ἔχει] Integra vox eſt διδακτά: ſed ob ſequentem

tem vocalē, iam metri causa, τὸ α præcedens est elisum, & accētus in præcedentem syllabam est de more retractus In hoc autem epitheto διδακτὰ subaudiendum substantiuum nomen πράγματα, vel μαθήματα, πυνῆσιν ὀπιπίμας, ἢ διὰ διδαχῆς κεκτημένας ἀρετάς. Consule F.P.C Lat. comment.

Διδασκέω ῶ μ. διδασκήσω Attice circunflexum à grauitono διδάσκω formatum. Doceo. Pindarus Pythiorum Ode 4.258.

—λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν.

—supplicatricesq; incantationes docuit sapientem Æsonidem. [i. Iasonem Æsonis filium.]

Διδοῖ. Dor. pro comm. διδοῦ. versa diphthōgo ου in οι. Hoc vero διδοῦ à διδόω. ῶ formatur, cuius imperat. est δίδοε. ου. pro quo comm. d. δίδοθι. Da Pind. Olymp. Ode 1. p. 11. v. 9.

Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Euentum gratum da.

Vide Πρᾶξις. Idem Ol. Od. 7. p. 71. v. 6.

—δίδοι χάριν.
—da gratiam.

Διδόμεν Infin. præs. Ion. Dor. & Æol. pro comm. διδόναι. vbi inserta syllaba με ante finalem ναι, factum διδόμεναι, rursus Ion. Dor. & Æol. κατ' ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, formatum διδόμεν. Dare. Pind. Nem. Ode 7. 396. 16. Vide Α' λκά. Consule Eustath. in infinitiuorum terminatione ομεν, & ομεναι. Item Magnum Etymol. Item recentiores Grammaticos. apud quos miram sententiarum de rebus iisdem varietatem videbis. Quamuis autē harum terminationum formationem alii aliis gentibus tribuant, in ipsa tamen formatione verborum omnes videntur consentire.

Διδόμεν ὕμνοις θεᾶν. Pind. Isthm. Ode vlt. 486. 25. *Dearum hymnis tradere.* pro, Musarū, i. poetarum carminibus celebrare. Vide Μοίσαισι σύφανον.

Διδόναι μό ιν τινί. Vide Μόρον διδόναι. Item φᾶος. Nemeorum Ode 1. 339. 14.

Διδόναι φόβῳ θηρσί. Poet. & Pindaricum loquendi genus, pro comm. ἐμβάλλειν θηρσὶ φόβον. *Dare feras metui.* Pro, *Feris iniicere metum.* Pind. Pythiorum Ode quinta, 274. 4.

Ο' δ'

Ὁ δ' ἀρχαγέτας δῶκεν λ' πόλλων
Θῆρας αἰνὸν φόβον.
Ille enim dux, [& coloniæ deducendæ autor] Apolio
Feras graui metus dedit. [feris grauem iniecit metum.]
Consule Græca scholia.

Δίδοι. Dor. pro comm. δίδωσι. Dat. Præbet. Simonides 103.f.

Διέπειν. Poet. pro comm. διοικεῖν & κυβερνᾶν. Administrare. Gubernare. Pindarus Ol. Ode 6. pag. 57. v. 3.
Ταὶ Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων.
Quam Hiero sincero sceptro gubernans.

Διέποντι, Dor. pro comm. poet. διέπουσι. Gubernant. Pindar. Nem. Ode x. 422. 15.
Μοῖραν διέποντι θάλλοισαν.
Sortem gubernant florentem.

Διηνέμιος. ν. ὁ. Poet. proprie dicitur de loco, δι' οὗ ὁ ἄνεμος πνεῖ, per quẽ ventus spirat. Venti flatibus obnoxius. Μετωνυμικῶς vero sumitur pro veloci. Vel διηνέμιος dicitur ὁ διὰ ἀνέμου φερόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φορούμενος, & ἀνέμου δίκην ὠκύς. Qui per ventum, vel à vẽto fertur, & qui venti instar est velox. Anacreon 73. In cõpositione τὸ α in η mutatum.
Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσὸς
Ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
Διηνέμοις τε ταρσοῖς.
Illud fugitiuum aurum
Quum fugit me velocibus,
Ventosque æquantibus plantis.

Διθύραμβος. ν. ὁ. Carminis genus, quod in honorem Bacchi cani solebat. Est etiam Bacchi cognomen, παρὰ τὸ διὰ δυεῖν θυρῶν αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔκ τε τῆς μητρὸς τῆς μητρὸς Σεμέλης, ἔκ τε μηροῦ τοῦ Διὸς, ἐν ᾧ ἐρράφη. Totam autem huius rei fabulã pluribus persequitur Euripides in Bacchis pag. ex Plãtini typis, 524. 525. & 530. Item Ouid. τῶν μεταμορφώσεως li. 3 70. 71. Ideo *bis genitus* ibi vocatur,
Tutaque bis geniti sunt incunabula Bacchi.
Consule & Pindari scholia Græca, Olymp. Ode XIII. pag. 112 & 113.

Δίκα ας. α. Dor. pro comm. δίκη ης. ἡ. νόμος, τρόπος, ἦθος. Mos. Modus. Consuetudo. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 17.
Ταὶ Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων.
Philoctetæ morem sequens.
Consule Eustath in Δίκη.
Theocritus Idyllio 25. v. 33.
ἣ δίκη οἰκήων.
Vt mos famulorum [fert.]
Homerus Odyss. Σ 548. 6. ex H. St. typis.

Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο.

Procorum non hic mos antea erat.

Idem pag. 160. ἐν τῷ Τ.

Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν. —

Hic profectò mos est deorum. —

Idem eodem lib. pag. 566.

— ἡ γὰρ δίκη —

pro αὕτη γὰρ δίκη ἐστί.

Et ἐν τῷ Ω. 710.

— ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.

In hymno in Apollinem. 774.

Αὕτη μέν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστάων. *Hic enim mos est virorum industriorum.*

Pyth. Od. 2. 213. 10. λύκοιο δίκαν. κατὰ λύκου δίκην, ἢ τρόπον. *Lupi more.*

Δικαία. ας. ἡ. Poet. pro comm. Δίκη ης. ἡ. ἀπὸ τῆς δίκης κατὰ παραγωγὴν deductum. Iustitia. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265. 17.

— Ἔγνω μὲν Κυράνα

Καὶ τὸ κλεινότατον

Βάττου μέγαρον δικαίαν

Δαμοφίλου πραπίδων.

Cognouit autem Cyrene, & celeberrima Batti domus Iustitiam mentis Demophili. Consule Græca scholia. Vt autem à σελήνη fit σεληναία, Luna: ab Ἀθήνη, Ἀθηναία. Minerua. Sic à δίκη factũ δικαία. ας. ἡ. Eustath. αἱ ἀληγόρητα ὀνόματα παράγωγα ταυτὸ ὅπερ τὰ ἐξ ὧν παράγονται δηλοῦντα, οἷον καλάμη, καλαμαία, μέλισσα, μελισσαία, δραχμή, δραχμαία, ἱερά, ἱεραία. 474. 44. 1758. 55.

Δικεῖν. Poet. pro comm. βάλλειν. Iacere. Iaculari. Hinc δίσκος. ου. ὁ. De variis disci generibus Eustathium consule in Δίσκος. Pind. Olymp. Ode x. p. 103. v. 2.

Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ.

Longe autem Eniceus iaculatus est saxo, i. saxeo disco.

Pyth. Ode 9. 309. 11.

Πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον

Φύλλ', ἐπὶ καὶ στεφάνους.

Multa [in] illam illi iecerunt

Folia in [illam] etiam coronas [sunt eiaculati.]

τὸ ἑξῆς τοῦτο, κεῖνοι δίκον, ἔδικον, ἔβαλον ἐπί μιν, ἐπ' αὐτὴν πολλὰ φύλλα, καὶ στεφάνους. Consule Græca scholia.

Δικαιόπολις νᾶσος. Pindarus Pythiorum Ode 8. 289. 13. Νῆσος ἡ δικαιοσύνην ἐν ταῖς ἑαυτῆς πόλεσι θεραπεύουσα. *Insula Iustitiam in suis vrbibus colens.*

Διομήδης. εος. ους. ὁ. Cuius filius, quando, cur, à quo, & quomodo in numerum Deorum

rum relatus. Pind. Nem. Ode x. 416.6. Vide Græca scholia.

Διόθεν. Poet aduerb. pro cõm. ἐκ Διός. Ex Ioue. A' Ioue. Pindarus Nem. Ode 4.364. 3.

ἢ τὸ μόρσιμον Διόθεν
πεπρωμένον ἔκφερε.

Et fatale[malum]a Ioue destinatum [ipsi]patefecit, [atque demonstrauit.]

Nem. Ode 6.378.4.

Ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν.

Istam sectans a- Ioue [datam] sortem.

Διόσδοτος.ου.ὁ, ἢ ἡ. Poet. ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς δοτός, ἢ διδόμενος. A-Ioue-datus. Pindarus Pythiorum Ode 8.295.12.

—ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν,
Καὶ μείλιχος αἰών.

—quum splendor
A-Ioue-datus accesserit,[tunc]
Splendidũ adest lumen virorũ,
Et iucunda vita.

Διὸς Κόρινθος. Pind. Nem. Ode 7.397. versu vltimo. Vide Μαψυλάκας.

Δίρκα. ας. ἁ. Dor pro comm. Δίρκη ης.ἡ. Fons de quo Strabo τῶν γεωγραφικῶν libro 8. 267.

Ἔστι δὲ ἐν τῇ φαρσαλίῃ Δίρκη κρήνη ὁμώνυμος τῇ ἐν Θήβαις.

Idem lib.9.282.

Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς, ἢ Ἰσμηνὸς διὰ τοῦ πεδίου ῥέουσι τοῦ πρὸ τῶν Θηβῶν, ἔστι δὲ ἡ Διρκη κρήνη.&c. Pind. Olymp. Ode x.p.104.v.6.

—παρ εὐκλέϊ Δίρκᾳ.—
—*apud inclytam Dircen.*—

Δισκήσαις. Poet particip.aor.1. act. num. singul. masc. gen. Æolice formatum, pro cõm. δισκήσας. i. Discum iaculatus. Hoc autem à δισκέω.ῶ.τὸ δίσκον βάλλω. Discum iacio. δίσκος vero deductum ἀπὸ τοῦ δίκω, ὃ δηλοῖ τὸ βάλλω, vnde δίκος,& inserto σ, δίσκος.ου.ὁ. Quid autem δίσκος, qua ex materia fieret,& varia disco rum genera prolixe docet Eustath. eum consule. Pindarus Isthm. Ode 2. 447. 17.

μακρὰ δισκήσαις.—
Procul iacto-disco.—

Διφρηλασία.ας.ἡ. Poet. idem ac ἁρματηλασία. ας.ἡ.ἡ τοῦ δίφρου, ἢ τοῦ ἅρματος ἔλασις. Currus-agitatio. Aurigatio. Pindar. Olympiorum Ode tertia, pag. 34.v.12.

—ῥιμφαρμάτου
διφρηλασίας.—
—*celeres- currus- habente Aurigatione.*—

Διφρηλάτας.α.ὁ. Poet.& Dor.

pro comm. poet. διφρηλάτης. ου. ὁ. ὁ τῦ δίφρυ, ἤτι ἅρματος ἐλατήρ. αἱματηλάτης. ου ὁ. Currus-agitator. Pindarus Pythiorum Ode 9. 305. 11.

Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος.

Currus-agitatoris Amphitryonis.

Isthm. Ode 1. 437. 8.

καί οι γὰρ διφρηλάται κράτιστοι.

Illi enim [fuerũt] curruum-agitatores præstantissimi.

Δίφρος. ου. ὁ Bigæ. bigarum. Pindar. Pyth. Ode 2 pag. 203. vers. 2.

Ἐσσὸν ὅταν δίφρον.

Politas quum ad bigas. &c.

Διχόβουλος. ου. ὁ, ἡ. Poet. pro quo dicitur & διχοστατῶν. Discors. Dissentiens. q. d. ὁ τὴν βουλὴν, ἢ βούλησιν δίχα, ἤτι διχῆ, καὶ διδιχασμένην, ἤτι κεχωρισμένην ἔχων. Qui habet consiliũ, aut voluntatem bifariam, diuisam, & separatam ab aliorum volũtate. Qui idem cum aliis non sentit: sed ab illis dissentit, ac ideo discors est. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag 81. v. 8. νέμεσιν διχόβουλον appellat Inuidiã dissidiorum, & discordiarum autorem. Consule Græca scholia.

Διχόμηνις. ιδος. ἡ. Poet pro cõ. πανσέληνος. ου. ἡ. Plenilunium. Luna plena, & soli aduersa. Pind. Isthm. Ode 8. 485. 17.

— ἐν διχομηνίδεσσιν ἑσπέραις.

— *Vespera plenilunii.*

Διχόμηνος. ου ἡ. Proprie dicitur Luna semiplena, quę globo dimidio splendet, quasi dicas ἡ διχῆ, τουτέστιν εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρεθεῖσα μήνη, ἤγουν σελήνη. i. Luna in duas æquales partes diuisa, quod fit quum est semiplena. Dicitur & κατὰ μεταπλασμὸν, διχόμην, διχόμηνος, διχόμηνι, & ab hoc datiuo διχόμηνι, addito α, formatũ διχομηνία. ας. ἡ. quam vocem Suidas ita interpretatur, Διχομηνία, τὸ μηνὸς τὸ ἥμισυ, καὶ διχομηνία, τὴν πεντεκαιδεκαταία τῦ μηνὸς, ἢ τῆς σελήνης. Pro eodem etiam dicitur poeticè διχόμηνις, διχομηνίδος, ἡ. id est, ἡ τὸ μῆνα εἰς δύο ἴσα μέρη διχάζουσα, καὶ διαιροῦσα μήνη, ἤτι σελήνη, καὶ ἤτι παντελῶς οὖσα πλήρης. Id est, Luna mensem in duas æquales partes diuidens, & tunc omnino plena. quod accidit mensis die decimo quinto. Sed hoc intelligendum habita ratione prisci moris, quum cuiusque mẽsis Kalendæ νουμηνίαν. i. nouilunium habebant. Tunc enim dimidiato mense plenilunium erat. Nunc vero pro-

propter magnam temporũ mutationẽ tot seculis post sequutam, vt res ipsa docet, singulis mensibus idem obseruare non datur. Quare διχομηνὶς ἑσπέρα iam à Pindaro vocatur ipsa plenilunii vespera, quod in medium mensem incideret.

Διψῇ δὲ πράγος. ἄλλο μὲν ἄλλου.

Sitit autem, [atque desiderat] alia quidem res aliam.

Pindarus Nemeorum Ode 3. 346.4.

Διψῇ vero Doricè dictum pro comm διψᾷ: sed & in communi lingua vocabulum idem retinetur. Sic πεινῇ, ζῇ. Qua de re Grammatici. Sic in infinit. διψῆν, πεινῆν ζῆν, pro comm. διψᾶν. πεινᾶν, ζᾶν, non vsitatis. In his autem infinitiuis alii quidem τὸ ι subscribunt, alii vero prætermittunt. Qui subscribunt hoc propter ipsam contractionẽ τοῦ αει in α, faciunt. Qui negligunt ι, dicunt nullum infinitum in ᾶν, vel ῆν desinẽtem subscriptum ι habere. Sed adhuc sub iudice lis est. Nam vtramque scripturam variis in scriptis passim inuenias. Vt & aoristum priorem actiuum verbi αἴρω. μ. ἀρῶ. ἦρα, alii ἦρα sine ι subscripto. Lascaris suæ Grammaticæ libro primo, p. 113. tradit quintæ coniugationis grauitona verba, quæ in præsenti in penultima sylla-ba habent αι diphthongũ, in aor. 1. act. mutare α in η, & ι subscriptum habere. Idem libro tertio, 477. contrariũ docet, & ι subscribi negat. Quare varietatem scriptorum, & scripturæ diligenter obserues, & præstantissimos quosque duces sequaris.

Διώκειν. Comm. ad citharam, Lyramque non rarò refertur, & idem valet ac τὸ πλήσσειν, & κρέκειν, percutere, ferire, pulsare. Pindarus Nem. Ode 5. 371. 15. Vide Πλᾶκτρον, & ἑπτάγλωσσος. Et ἀγείτω. Cõsule Græca scholia 372.

Διώκειν ὕμνῳ ἀρετὰς *Virtutes hymno prosequi*, i canere, celebrare. Pind. Isthm Ode 4. 452. 5.

Διώξιππος. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ διώκων τοὺς ἵππους, ὁ τοὺς ἵππους ἐλαύνων, & πλήσσων. Qui persequitur, & agitat equos. Equorũ agitator. ὁ ἱππικὸς, equester, siue equestris equitandi peritus. Vt autem à futuro πλήξω, & ἵππος, fit reiecto ω, πλήξιππος, sic à futuro διώξω, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ω, addito ἵππος,

formatur διώξιππος. Pindarus Pythiorum Ode 9.297. ς.

Διωξίπποu στεφάνωμα Κυράνας.

Equestris ornamentũ Cyrenes.

μετωνυμικῶς autem vrbi tribuitur, quod eius incolis proprie conuenit.

Δμᾶθεν. Dor. & Bœot. 3. perſ. plur. aoriſt. 1. paſſ. neglecto ſyllabico augmento metri cauſa, pro comm. ἐδμήθησαν, vnde Bœot. ἔδμηθεν, hinc τὸ δμῆθεν, hinc τὸ δμᾶθεν. Domiti fuerunt. Sic autem formatur, Δαμάω, δαμῶ, Domo, κατὰ συγκοπὴν δμῶ. μ. δμήσω. ἀόρ. α. ἔδμησα. π. δέδμηκα. π. π. δέδμημαι. σαι. ται. ὁ α. ἀόρ. π. ἐδμήθην. ης. η. Pindarus Pythiorum Ode 8. 289. ς.

Δμᾶθεν ἢ κεραυνῷ.

At domiti fuerunt fulmine.

Δμητήρ. ῆρος. ὁ. Poet. pro cõm. δαμαστής. οῦ. ὁ. vel δαμαστήρ. ῆρος, ὁ. vel δαμάστωρ. ορος. ὁ. aliâs & δμήτωρ. δμήτορος. ὁ. poetice diceretur. Quod à δαμάω. ῶ. (vnde inſerto ζ δαμάζω.) à quo inuſitatum δμάω. ῶ. κατ' συγκοπὴν, ὁ μ. δμήσω. ὁ α. ἀόρ. ἔδμησα. ὁ π. δέδμηκα. ὁ π. π. δέδμημαι. σαι. ται. Domitor. Alcman 127.2.

Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης πώλων ταχέων δμητῆρες.

Caſtor, & Pollux equorum velocium domitores.

Δοκεῖν. Simonides 104.

τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάζεται.

Opinio vel ipſi veritati vim affert.

Δοκός οῦ. ἡ. Proprie quidem ſignificat trabem, quæ ſuſtinet aliquod in ędibus onus, παρὰ τὸ δέκω, ſiue δέκομαι, quod Ionicum eſt, pro cõm. δέχω, non vſitato, pro quo paſſim legas τὸ δέχομαι, de quo Lexica. Interdum vero idem ſignificat ac ingens lancea, vel haſta, quæ trabem ſua magnitudine refert: γενικῶς quamuis haſtam, vt & δόρυ. Archilochus 129. M.

ἐν δοκοῖς ἐχθρῶν πλησίον.

Inter haſtas, prope hoſtes.

δοκης & δοκος terminatio nominum. Conſule Euſtathium, qui docet, allatis variis exemplis, multa nomina ab Ionico Δέκω, pro comm. δέχομαι, deriuata, apud Atticos etiam in vſu eſſe. Idem tradit hæc nomina in δοκος deſinentia, actiuam ſignificationem habere, & παροξύνεσθαι, vt, ἰοδόκος, ξενοδόκος, &c.

&c. Interdum tamen (quod ab aliis non obseruatum scio) passiuam habent significationem, vt, μητρόδοκος γονὴ, semen à matre receptum. Pind. Nem. Ode 7. 395. 7. Vide Ματρόδοκος.

Δολιχήρετμος. ου. ὁ, & ἡ. ὁ δολιχοῖς, τουτέστι μακροῖς ἐρετμοῖς χρώμενος. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 74. v. 10. vocat Æginam insulam δολιχήρετμον, quæ longis remis vtebatur.

Δολομάχανος. ου. ὁ. Poet. & Doricum vocabulum, pro comm. δολομήχανος. ου. ὁ. Dolorum machinator. Simonides 104. M.

Δολοφραδής. έος, οῦς. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ δόλον φράζων, εἴτε φραζόμενος. Qui dolum meditatur, & cogitat. Doli cogitator, aut cogitatrix. Pindarus Nem. Ode 8. 402. 13. πάρφασιν δολοφραδῆ vocat versutiloquentiam doli cogitatricem. Eustath. φραδής, έος. ὁ. ὁ φρόνιμος, παρὰ τὸ φράζω. & φραδὴς νοῦς, ὁ βουλευτικὸς, παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ βουλεύεσθαι. καὶ φράδμων, ὁ ἐπιστήμων, ἢ βουλευτικὸς, παρὰ τὸ φράζεσθαι, τὸ βουλεύεσθαι. Idem, φράζω, τὸ λέγω. φράζομαι δὲ, τὸ βουλευτικῶς σκέπτομαι. ἐκ δὲ τοῦ φω, ὃ ἐστι λέγω, γίνεται φάζω, & πλεονασμῷ τοῦ ρ, φράζω. ἢ ἀπὸ τοῦ φω, φρω, φράζω.

Δολόω. ῶ. μ. δολώσω. Poeticè pro comm. ἀπατάω. ῶ. Dolis capio. Decipio. Fallo. Pindarus Pythiorum Ode prima pag. 199. v. 12.

Μὴ δολωθῇς φίλε κέρδεσιν εὐτραπέλοις.——

Ne decipiaris amice lucris scurrilibus.——

Δοναθεῖσα. Particip. aor. 1. pass. f. g. Doricè pro comm. δονηθεῖσα. à Δονέω. ῶ. μ. ήσω. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283. Mota, commota, concitata.

Δοναθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα οἱ.

Commota mens [Nestoris] vocauit filium suum.

Βόασε) βόησε, ἐβόησε. Poeticè metri causa neglectum syllabicum augmentum, Doricè vero τὸ η in α mutatum.

Δορίκτυπος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. Hastifremus. a. um. Compositũ ex nomine τὸ δόρυ. υος. υϊ. Hasta. & κτύπος. ου. ὁ. strepitus. vel ex verbo κτυπέω, ῶ. strepo, tremo. Pindarus Nemeorum Ode 3. 352. 16.

—δορικτύπων ἀλαλαί.
—*hastifremum tumultum.*
Δορίκτυπος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ τῷ δόρυϊ κτύπον ποιῶν. Qui lancea strepitum facit. Bellicosus. Pind. Nem. Ode 7. 836. 8.
—δορικτύπων Αἰακιδᾶν.—
—*hastistreporum Aeacidarũ.* [bellicosorum Æacidarum.]—
Δόρυ. υος. τό. ξύλον. τό. πλοῖον. τό. ναῦς. ἡ. Nauis. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235. 1.
Ἐνάλιον δόρυ μήδεσιν ἀνασπάσαντες ἁμοῖς.
Marinam machinam, [i. nauem in mari existentẽ,] *consiliis cũ extraxissemus nostris.* Græca scholia, Μήδεσιν) τὰ περὶ τὸν Μηδείας μιμεῖται ὁ ποιητής. τοῖς ἡμετέροις φησὶ βουλεύμασιν ἀνασπάσαντες [τὴν Ἀργὼ ναῦν. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται] περὶ τὸν Λιβυκὸν Ὠκεανὸν ἐλθόντες, καὶ μὴ δυνάμενοι ἐξελθεῖν, διὰ τὸ εἶναι τεναγώδη, συμβουλαῖς τῆς Μηδείας τὴν ναῦν βαστάσαντες διεκόμισαν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. Vide Δορυ apud Eustathium, & Magnum Etymologicum.
Δοτικὴ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς μετὰ προθέσεως εἰς. Datiuus pro accusatiuo cũ præpositione εἰς. Pind. Olympiorum Ode 6. pag. 52. v. 2.
Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβάς. pro εἰς Ἀλφεὸν μέσσον καταβάς. Istum Græcismum & Latini poetæ sunt imitati. Virgil. Æn. lib. 5. 228. 23.
It clamor cælo. pro, In cœlum. Idem Æn. lib XI: 393. 5.
It cælo clamorque virûm, clangorque tubarum. Ibidem v. 7.
Coniiciunt igni galeas, ensesque decoros. pro In ignem. Idem Æn. lib. x. 378. 16.
Fluctibus an iaciat mediis. pro, In medios fluctus. Idem lib. XII. 426. 22.
Proiecit fluuio. pro, In fluuiũ. Idem Æn. lib. VI. 254.
Exciderat puppi mediis effusus in vndis. pro, medias effusus in vndas. Neque vero tantum apud poetas hoc loquendi genus locum habet: sed etiam apud orationis solutæ scriptores, vt Dionysium Halicarnasseum & Thucydidem. Exempla qui cupit habere, consulat nostras notas in Xenophõtem pag. ex Wechelianis typis 338. C. in ὤχοντο ἐν τοῖς ὀχυροῖς. Pind. Olymp. Ode x. p. 104. v. 8.
—[πατρὶ] ἥκοντι νεότατι.
—[*patri præ senio rursus*] *venienti* [*ad*] *iuuentutem.*
Δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς. Datiuus pro genitiuo. Consule nostros

Græco-

Græcolatinos Indices in Thucydidem, & Xenophōtem. Itē nostra Lexica Dor. & Ionicum. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 67. v. 12.

Μναθέντι δ' Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. —

αἰτὶ ποδ,

ἁλίου δ' μναθέντος, ἢ μνήμην ποιήσαντος περὶ ἑαυτοῦ ἐν τῇ τῆς χθονὸς διαιρέσει ἢ διανομῇ παραλιπομένου. i. *Sole autem de se in terra diuisione preterito mentionem faciente.* Vel, *Quum autem sol de se in terra diuisione preterito mentionem fecisset.* Hic τὸ μνησθῆναι sumitur non pro recordari: sed pro μνήμην ποιεῖσθαι, siue ποιεῖν. i. mentionem facere. Nisi quis ita rem accipiat, vt supra dictū, hic datiuus μναθέντι, ἰσοδυναμεῖ τοῖς, εἰς αὐτοῦ μνησθέντος χάριν. i. *In ipsius gratiam, qui de se in rerum diuisione preterito mentionem fecerat.* Libanius in 2. Olynth. argumento. *μέλλουσι δ' περὶ τὴν ἔξοδον, ἢ δεδιόσι.* pro μελλόντων, ἢ δεδιότων. i. *Cunctantibus illis, & metuentibus.*

Δοδεκας.τος.τό. Poet. pro quo & δόρυ.ρος.τό. Nauis. Vide Δόρυ. Pind. Pyth. Ode 4, 236. 6.

— ἐν δούρατι.

— ex naui.

Δερκείς. δερκέντος. ὁ. Poet. & Attice aor. pass pro act. δερκών, δερκόντος. ὁ. Intuitus. Qui vidit. Vide Δερκεῖσα. Pind. NE. Ode 7. 385. 4.

— μέλαιναν δερκέντες εὐφρόναν.

— nigram intuitis noctem.

Vel est act. 2. aor. δερκών, δερκόντος comm. & Æol. verso o in ε, δερκέντος. plur. comm. δερκόντες, & Æol. δερκέντες. Sic Alcman dixit Æol. παρέντων, pro παρόντων, vt docet Canin. in verbo Εἰμί. Eustath. vero dicit δωρικῶς etiam τὸ ο in ε verti, vt Αἴπελον pro Αἴπολον. Vide ε pro ο apud Eustath. Consule & Græcos eius comment. 183. 10. vbi plura.

Δερκεῖσα. ἧς. ἡ. Poet. participiū aor. 2. pass. à Δέρκω. Video. Intueor. Aspicio. μ. δέρξω. ἀόρ. β. ἔδερκον, ἢ συζυγίαν μετὰ θέσει ἔδερκον. Hinc aor. 2. pass. ἐδράκην. ης. η. Infinit. δερκῆναι. Particip. δερκείς δερκεῖσα. δερκέν. έντος. είσης. έντος. Attice autem passiuum pro actiuo δρακοῦσα, ἢ τουτέστιν ἰδοῦσα, positum. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 204. v. 7.

Διὰ τεὰν δύναμιν δερκεῖσ' ἀσφαλές.

Propter tuam potentiam, [per

tuas vires] *intuens securitatem.*

Διὰ τεαί) διὰ τῆς σου δυνάμεως δρακοῦσα, δρακοῦσα, ἰδοῦσα ἀσφάλειαν, τῆς ἀσφαλείας τυχοῦσα. Per tuam potentiam, & vires adepta libertatem tutam, ita vt vitam securam degere possit.

Δράκοντος τοῦ χρυσόμαλλον δέρας φυλάττοντος περιγραφή. Pindarus Pythiorum Ode 4.261. Vide Νάκος, & χρυσόμαλλον δέρας.

Δραπών. οῦσα. όν. Participium aorist. 2. act. à verbo δρέπω, decerpo. μ. δρέψω. ὁ β. ἀόρ. ἔδραπον. εἰς. ει. δραπεῖν. δραπών. Pindarus Pythiorum Ode 4.247.13.

Ἀθρόαις πέντε δραπὼν
Νύκτεσσιν, ἔν θ' ἁμέραις
Ἱερὸν εὐζωας ἄωτον.

Integris quinque decerpens [in]
Noctibus, inque diebus
Sacrum bonæ, & iucundæ vitæ florem.

Græca scholia, Δραπὼν] ἀδιαλείπτως διὰ νυκτὸς, καὶ ἡμέρας, τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ἀποδρέπων, αὐτοῖς τὰ πρὸς εὐωχίαν παρεχόμενος. & cæt.

Δράστας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. Δραστής. οῦ. ὁ. δραπέτης, ὁ τοῦ δρᾶν, ὅ ἐστιν ὁρᾶν, ἐκπεπτωκὼς δοῦλος, τουτέστιν ὁ ἀποδράς. Seruus, qui ex oculis, conspectuque nostro aufugit. Δραστὴρ vero. δραστῆρος, aliud, pro quo & δρηστὴρ, famulus, minister. Magnum Etym. 120.45.

Ἀποδρᾶν ἐπὶ τὸ ἐκκλίνειν, τὸ ἔξω φεύγειν τῆς διακονικῆς ὑπηρεσίας. Pindarus Pythiorum Ode 4.266.10.

—Θεράπων δέ οἱ οὐ
Δράστας ὀπαδεῖ.—

—*[tanquam] famulus vero [Demophilus] ipsam [occasionem] non*
Fugax sequitur, [eamque capiat.]—

Δρέπειν σοφίαν ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. Pindarus Pythiorum Ode 6.284.6. *Sapientiam in Pieridum penetralibus carpere, decerpere.*

Δυνάσις. ιος. ἡ. Poet. pro cōm. δύναμις. ιος. ἡ. καὶ ῥώμη. ης. ἡ. Pindarus Pythiorum Ode 4.260.

Δυνάσιν Αἰήτας ἀγασθείς.

Robur [Iasonis] Aeetes admiratus.

Sophocles in Antigone, 252. 11.

Ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δυνάσις.—

Sed fatalis quedā potestas.—

Δύναμις)(ἀδυναμία. ἀδυνάμία. Thucyd.lib.VIII pag. 563. D.ex Wechel.typis.Pyth. Ode 5.279.9.

—θεός τί οἱ τὸ

Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύναμιν.

—*Deusque illi*

Nunc beneuolus suppeditat vires. Pyth.O.9.300.2.

Καὶ μεγάλαν δύναμιν.

Et magnum robur.

Δυνατός.οῦ ὁ.Comm.Possibilis.Qui fieri potest. Τὸ ἐν δυνατῷ, τὸ δυνατὸν ὄν. Id, quod est in eo,quod fieri potest, pro, Quod fieri potest.Pindarus Pythiorum Ode 4. 243.

Ὄφρα τὶς τῶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων, ἐπὶ ψαύειν ἔραται.

Vt vnusquisque amet attingere voluptates cupidineas,quæ [sunt] impossibili.

Id est,Vt vnus quisque discat ea amare, quæ sunt amanda,& quibus frui potest. Vt vnus quisque discat amores affectare, & venereas voluptates, quarum compos fieri potest.

Δύσηρις.ιδος ὁ,ἡ ἡ. Comm. In contentione difficilis, & morosus. Litigiosus. Rixosus.Turbulentus. Pindarus Olymp.Ode 6.pag.47. ver. 10.

Οὔτ' ὦν δύσηρις τις ἄγαν.

Neque etiam rixosus quidam valde [existens.]

ὦν Ionice & Dorice pro communi οὖν vel redundat iam, vel ἰσοδυναμεῖ τῷ καί.

Δυσπαλής.ἐος.οῦς.ὁ, καὶ ἡ.Poet. pro comm. δυσχερής. ἐος. οῦς. ὁ,καὶ ἡ. Compositum est ex particula δυς, quæ sæpe rei difficultatem in compositione significat,& ex nomine πάλη. ης. ἡ.Lucta. Videtur autem proprie dici de eo,qui lucta difficulter superari potest. μεταφορικῶς vero,& γενικῶς de quauis re difficili dicitur.Pindarus Olympiorum Ode.8.pag.75. v.3.

Δυσπαλές.—

Difficile [est.]—

Δυσπαλής.ἐος.οῦς.ὁ,καὶ ἡ. Poeticè pro comm.δυσχερής. Difficilis. Ἀ(ῥ)άδιος, εὐπαλής, εὐχερής. κυρίως δὲ καλεῖται δυσπαλὶς,τὸ χαλεπῶς, καὶ δυσχερῶς πάλλεσθαι, καὶ βάλλεσθαι δυνάμενον. Id quod difficulter vibrari, iacique potest. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265.

Ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ—

σαι ϗ φαυροτέροις, ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖθις ἕσσαι δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται ἐξαπίνας,
Εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.—

Nam facile quidem [*est*] *vel imbecillioribus vrbem concutere.* [turbare, & in ea seditionem excitare:] *sed* [*vrbē seditione iam quassatam, & labantem*] *in* [*suam pristinā*] *sedem rursus collocare repente,* [*& seditionem sedare,*] *difficile profectò est, nisi Deus principibus gubernator fuerit.*

Δύσφαμον.ου.τό. Poet. & Doricè pro comm. τὸ δύσφημον.ου. τοῦτεστιν ἡ δυσφημία.)(κλέος, εὐφημία. Infamia. Dedecus. Ignominia) (Gloria. Decus. Bona fama. Bona existimatio. Pindarus Nem. Ode 8. 403.4:

Παισὶ κλέος, μὴ τὸ δύσφαμον προσάπτειν.

Liberis decus, non [*autem*] *ignominiam conciliare,* [afferre.]

Δύσφορος.ου.ὁ, ϗ ἡ. Comm. Difficilis latu. Grauis. Molestus. Qui non facilè tolerari potest. Pind. Nem. Ode 1. 338.17.

Ἔστι δὲ θάμβει δυσφόρῳ,
Τερπνῷ τε μιχθεὶς.—

Constitit autem stupore graui, [amaro.]
Incundoq; permixtus.

Græca scholia consule.

Δύσφρονα.ων. τά. Poet. αἱ δύσκολοι φροντίδες. Tristes, & molestæ curæ, quas Hesiodus δυσφροσύνας vocat. Pindarus Olymp. Ode 2. p. 23. v. 9.

Παραλύει δυσφρόνων.

[*Victoria, quam quis ex certamine reportat, eum*] *tristibus curis liberat.*

Sic & Hesiodus,
—ϗ ἐλύσατο δυσφροσυνάων.
—*& liberauit molestis-curis:*

Δυωδεκάδρομος.ου.ὁ. Qui duodecies currit. Qui duodecies cursū conficit. Pind. Olymp. Ode 2 pag. 23. vers. 5: τέθριππα δυωδεκάδρομα vocat quadrigas, quæ duodecies in stadio cursum conficiūt.

Δυωδεκάδρομος.ου.ὁ. Poet. Qui duodecies cursum aliquo in loco currit: Pind. Pyth. Ode 5. 272: 5:

Ποδαρκέων δυωδεκαδρόμων τέμενος.—

Pedum-velocitate-pergens [*in*] *delubro,* [*stadioq; curruum*] *duodecies-cursum-iterantium.*

Vide Ποδάρκης.

Græca scholia, φασί τινες, ὅτι δώδεκα δρόμοις αἰνεῖ τὸ τέλειον ἅρμα. τὸ δὲ πωλικὸν, ἐκτώ. τοῦτο δὲ

μάρτυ-

μαρτυρῆσαι ὁ Καλλίμαχος, λέγων,

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ἅρματα δίφρυ.

Δυωδεκάμηνον τέλος τρέφεται. *Duodecim-mensium magistratum*, i. annuum magistratum, *transigere*. Pind. Nem. Ode XI. 429. 3. Stephani versio habet, *transigere spatium duodecim mensiũ*. Sed Græca scholia melius, τὴν ἐνιαυσιαν ἀρχὴν, τὴν πρυτανείαν δηλονότι, διανύσαι.

Δωδεκάγναμπτος. ου. ὁ, & ἡ. ὁ δώδεκα καμπὰς ἔχων. Qui duodecim flexus habet. Pindarus Olympiorum Ode tertia, pag. 34. v. 4.

Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου.

Duodecim flexus habentem circa metam cursus.

Δωδώναθεν. Aduerbium Dorice formatum pro comm. Δωδώνηθεν, ἤγουν ἐκ τῆς Δωδώνης. Pind. Nem Ode 4. 362. 8. Quid autem esset Δωδώνη, docent cum alii, tum etiam Stephanus, & Dionys. de situ orbis pag. 61.

Δωδώνης ἤπειρος ἀπείελτος ἐκπετάνυται. Vide schol.

Δωρέω. δωρῶ. Poet. pro comm. δωρέομαι. οῦμαι. Dono. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 54. v. 9.

——ἐδώρησαν θεῶν

Κάρυκα λιταῖς θυσίαις,

Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως.

——*donauerunt Deorum*

Praconem supplicibus sacrificiis

Frequenter iam multis Mercurium pie.

Δωριάζειν. Poet. pro comm. Δωρίζειν. Dorice loqui. Deducitur à nomine Δώριος, pro quo dicitur frequentius Δωρικός. Doricus. Anacreon 52.

Ὁ δὴ εἶπε δωριάζων.

Λάβ' αὐτὸ ὁπόσου λῇς.

Ille vero dixit Dorice-loquens,

Accipe ipsum quanti vis.

At Hesychius τὸ Δωριάζειν aliter accipit. Sic enim ille.

Δωριάζειν γυμνοῦσθαι, ἀπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων, αἵ τινες χορεύουσαι ἱματίδιον περὶ τὸ σῶμα ἀμφιέννυνται, παραφαίνουσαι τὸ πολὺ τοῦ σώματος. Idem & à Suida traditur.

Δωριεύς. έως. ὁ comm. alias Δωρικός. Doricus. Pindarus Pythiorum Ode octaua. 289. 11.

Δωριεῖ τε κώμῳ.

Doricoque hymno.

Δωριή. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 195 v. 13.

sic H. St codex scriptũ habet per η sine ι subscripto & versio Latina, *Doricis*, quasi poeta dixisset Δωρικοῖς, & ad præcedens πλόκιον retulisset. Sed recta scriptura videtur, quam & P. St. est sequutus, Δωριῆς, & vertit, *Dorienses*, quod coniungẽdum cum ἔκγονοι vocabulo præcedente. Nam Herculis posteri erant Dorienses. Græca scholia nobis hoc indicant. Si tamen Δωριῆς sine ι subscripto retineas, dices hoc Ion. Dor. & Æol. sublatum. Vel τὴν ει δίφθογγον εἰς η μονόφθογγον αἰολικῶς τρεπεῖσαν. Si η cum ι subscribas, erit Atticismus, vt βασιλεῖς, ἱππεῖς, comm. at Attice, βασιλῆς, ἱππῆς.

Δώριος. ία. ον. Poet. pro comm.

Δωρικός, ή, όν. Doricus. a. um. Pind. Ol. Ode 3. p. 30. v. 5.

Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ.

Dorico vocem, [i. carmen] *aptare cothurno.*

Nem. Ode 5. 373. 6.

—— Ἰσθμὸν Δωρίαν.

—— *Isthmum Doricam.*

Isthm. Ode 2. 446. 5.

Δωρίων σελίνων. ——

Doricorum apiorum. ——

Et Isthm Ode vii. 486. v. 20.

Δ[illegible] comm. pro quo frequentius Δωρικὴ legitur genere fœmineo. Pindarus Nemeorum Ode 3. 345. 5.

Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν.

Veni[in] Doricam insulam Aeginam.

Isthm. Ode 7. 477. 7.

Δωρίδ' ἀποικίαν.

Doricam coloniam.

Δωροφόρος, ου. ὁ. Poet. Qui dona fert alicui danda. Pindarus Pythiorum Ode 5 277. 1.

E

E in multis Æolice positum pro comm. ο. Vide Eustath. in Ε. Vide & Δερκεὶς, δερκέντος. in Lex. Pind.

Εαγα, pro ἦγα. κτ' διάλεκτον. Vide Καμμὶν.

Ἐγγυής. ὁ. τὸ ἐς. Comm. Ingenitus. Insitus. Pind. Nem. Ode x. 422. 11.

—— οὐ θαῦμα σφίσιν

ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθλη-

ταῖς ἀγαθοῖσιν. ——

Non [est] mirum si illis à natura [sit] insitum, vt sint athletæ boni.

Ἐγγυάσομαι. F. I. med. Dor. pro comm. ἐγγυήσομαι. ab ἐγγυάομαι. ῶμαι. Spondeo. Pindar. Ol. Ode xi. pag. 107. v. 12. Magnum Etymol. 309. 18. Ἐγγύη, ἡ δὲ ἀσφαλεία, πίστις, ἢ δόσις χρημάτων, ἢ γάμου. ἔνθεν ἐγγυῶ, τὸ ἐκδίδωμι, ὁ καταγγυαλ.

παρὰ τὸ γῆ γίνεται γύη, καὶ ἐγγύη, ἡ ἀσφαλὴς, καὶ ἐστηριγμένη δόσις. δοκεῖ γὰρ ἡ γῆ τῶν ἄλλων στοιχείων σταθηροτέρα εἶναι).

Ἐγγυῶμαι, τὸ ἐν χερσὶ φυλάττω. ὅθεν καὶ ἐγχεῖσαι, τὸ δοῦναι. κυρίως δὲ, ὁ τὸ ὑποκείμενον ἀσφαλῶς παρεχόμενος.

Ἐγγυαλίζει, σημαίνει ἐγχειρίσαι, παρασχεῖν. κυρίως τὸ ἐγγυῆσαι παρὰ τὸ γυῖον, ἢ τὸ εἰς χεῖρας παρασχεῖν. γυῖα γὰρ αἱ χεῖρες, παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρῶ, καὶ δέχομαι, καὶ λαμβάνω. αἳ πρὸς τὸ λαβεῖν, καὶ συνέχειν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις. ἐκ τοῦ γῶ, παράγωγον γύω, ἀφ᾽ οὗ καὶ γύαρος. καὶ ἑτέρα παραγωγὴ, γυίζω. καὶ ἐν συνθέσει κατὰ πλεονασμὸν τῆς αλ συλλαβῆς, γυαλίζω. [ὅθεν τὸ ἐγγυαλίζω.] κυρίως γὰρ λέγεται γυαλίζειν τὸ εἰς χεῖρας δοῦναί τι, καὶ παρασχεῖν. Consule & Eustathium.

Ἐγγύς. Interdum pro ἐγγύθεν, καὶ ἐξ ἐγγυτέρου τόπου, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. Ex propinquo loco Ex vicino loco Pindarus Pythiorum Ode 4.247.3. Vide Græca scholia lin. 1. & 2.

Ἐγείρειν ἀγλαΐαν τινὰ τοῖς νικαφόροις. Pind. Nemeorum Ode 1. 333. 9. *Excitare splendorẽ aliquem victoribus.* pro, Victores aliquo splẽdido carminis ornamento decorare.

Ἐγκαθίζειν θρόνῳ. Poeticè pro comm. ἐπικαθίζειν θρόνῳ. Insidere solio. In solio sedere. Pind Pyth. Ode 4.250.10.

Καὶ θρόνος ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
Ἐγκαθίζων ἱππόταις
Εὔθυνε λαοῖς δίκας.

Et solium, cui quondam Cretheides, [Æson Crethei F]
Insidens equestribus
Rectè administrabat populis iura.

Sic & Virgilius de Didone lib. Æn. 1 128. canit,

Tum foribus Diua, media testudine templi
Septa armis, solioque altè subnixa resedit.
Iura dabat, legesque viris. —

idem τῶν γεωργικῶν quarto, pag. 105. de Cæsare dicit,

— *Cæsar dum Magnus ad altũ*
Fulminat Euphratem bello, victorque volentes
Per populos dat iura, viamque affectat Olympo.

Idem Æn. lib. 4. 238.

— *gaudet regno Troianus Acestes,*
Indicitque forum, & patribus dat iura vocatis.

Idem lib. Æn. VII. 282.

Hoc Priami gestamen erat, cum iura vocatis
More daret populis, sceptrumque, sacerque Tiaras,
Iliadumque labor vestes. —

Hæc Virgilii verba totum hunc Pindari locum, & locutionem feliciter explicant

Ἐγκατίβα. Poet. & Dor. pro comm. ἐγκατέβη, πυτέστι ἐγκατῆλθεν, ἢ εἰσῆλθε. Intrauit. Pindarus Nemeorum Ode 1. 337.6. sed hoc proprie dicitur de eo, qui de loco superiore in inferiorem descendens ingreditur.

—κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατίβα.

—*croceas in fascias intrauit.*

Ἐγκονητί. Poet. aduerbium, pro comm. ἐπιπόνως. Laboriose, Cum labore, Pindarus Nemeorum Ode 3. 350.5. Vide Καταμάρπτει.

Ἐγκύρσαι. Infinit. aorist. 1. act. Æolice formatus à grauitono ἐγκύρω. μ. ἐγκυρῶ, & αἰολικῶς ἐγκύρσω. ἀ. ἐνέκυρσα. hinc infinit. ἐγκύρσαι. Vel κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐγκυρῆσαι, quod ab ἐγκυρέω. ῶ. μ. ἐγκυρήσω, & συγκοπῇ ἐγκύρσω. Hęc autem sunt poetica pro comm. ἐντυγχάνειν. Incidere in rē aliquam. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag 200. v. penult.

Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ. & ἕλῃ,

Στεφάνοιο ὕψιστον δέδεκται.

Qui [in hoc vtrunque bonum] inciderit, & obtinuerit,

Coronam altissimam accepit.

Et 266.1.

—ἐγκύρσαις ἑκατονταετῆ βιοτᾷ,

—*consequutus centenale æuum.* [i. vita ad centesimum vsque annum producta]

Ἐγκώμιος. ια. ιν. Poet. & Pindaricum vocabulum, pro cōm. ἐγκωμιαστικός, ή, όν. Laudatorius. a. um. Quid autem sit ἐγκώμιον, & quomodo differat ab ἔπαινος docet Aristot. lib. primo τῆς Ῥητορικῆς. p. ex Morelii typis Parisinis, 55. l. vlt. & 56. 1. Pindarus Olymp. Ode 2. p. 22. v. 16.

Ἐγκωμίων τε μελέων,

Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Laudatoriaque carmina,

Lyrasque consequi.

Sed hoc figurate poeticeque dictum, ἀντὶ τοῦ, τυγχάνειν μελέων, & ᾠδῶν ἡδέων, ἃ ταῖς λύραις ᾄδεται πρὸς τὸ ἐγκωμιάζειν τὸν ἐγκωμίων ἄξιον. i. *Consequi iucunda carmina, quæ Lyris, siue Lyrarum fidibus canuntur ad laudandum illum, qui laudibus est dignus.* Ode x. p. 103. v. 9.

—τὸ ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

pro, κατὰ τὸ ἐγκωμιαστικὸν τρόπον.

—*laudatorio ritu.*

Olymp. Ode XIII. pag. 114 v. 7.

Δέξαι

Αἶξαι δὲ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν.—

Accipe vero eius coronarum laudatoriam legem.

Sensus. Alacriter accipe carmen,&hymnum in laudem victoriarum ab eo partarũ conscriptum, vt ipsa Lex,& mos victorum fert. Pyth. Ode x.315.

Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων.

Laudatoriorum enim flos hymnorum. Nemeorum Ode 1.333.

Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

Laudatorium contexere, [cõponere] *melos.*

Ἔγνον. Poet. 3. pers. plur. aor. 2. act (à γιγνώσκω, de quo Grãmatici) κατὰ συγκοπὴν formata ex ἔγνωσαν. Pindarus Pythiorum Ode 4.246.15.

—τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.

—*Illum autem ingressum agnouerunt oculi patris.*

Pythiorum Ode 9.304.18.

Ἔγνον ποτὶ καὶ Ἰόλαον

Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑπτάπυλοι Θῆβαι.—

Cognouerunt olim & Iolaum

Non aspernatum ipsum [opportunitatem] *septenis-portis-illustres Thebæ.*—

Ἐγχεικέραυνος. ου. ὁ. Iouis epithetum ὁ τῷ κεραυνῷ ὡς ἔγχει χρώμενος. Qui fulmine tanquam ense vtitur. Pind Olymp. Ode XIII. pag. 119. v. 15.

—οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου παῖς ἔπορε.

—*illi ipsa Iouis ensefulminatoris,* [.i fulmine tanquam ense vtentis] *Iouis filia* [Pallas] *prabuit.*

Ἐγχεικέραυνος Ζεύς. Pindarus Pythiorum Ode 4.255.7. Iupiter, qui fulmine tanquã gladio solet vti. Græca scholia, ἐγχεικέραυνον Ζῆνα] τὸν τῷ κεραυνῷ αὐτὶ ἔγχεις χρώμενον. Βέλος γὰρ τοῦτο τοῦ Διὸς διδόασιν, ὡς τοῦ Ποσειδῶνος τὴν τρίαιναν, καὶ Διονύσου τὸν θύρσον.

Ἐγχειβρόμος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ τῷ ἔγχει, καὶ πολεμικοῖς ὅπλοις βρέμων. Qui hasta, bellicisque armis fremit, ac strepitum edit. Bellicosus. Pindarus Mineruam vocat ἐγχειβρόμον κόραν, i. *hastifremam puellam,* quod Lanceam, siue hastam gestans, tractans, & vibrans pingeretur à pictoribus, & à poetis talis fingeretur, vt Dea bellorum præses, quæ propterea etiam Παλλὰς dicta, παρὰ τὸ τὰ πολεμικὰ ὅπλα πάλλειν. Pind Ol. Ode 7. pag. 65. v. 8.

Ἐγχεσίμωρος. ου ὁ Poet. ὁ περὶ ἔγ-

χεαμεμηρημένος. Qui circa lãceas, & hastas est destinatus. Qui fato quodam hastę studio est addictus. Qui hasta est exercitatus. Armorum studio deditus Bellicosus. pro eodem apud Homerum passim legas ἐκ πάσι. τῶ ο, ἐγχεσίμωρος. Quod potest etiam dici de eo, qui τὸν ἐγχέων ἀεὶ ἔχει, τουτέστι φροντίδα ἔχει. qui hastarum curam gerit, atq; studiosus est: sed tunc τὸ μ πλεονάζει. Quidam putant ἐγχεσίμωρον dictum τὸ ἐγχεσι μῶρον, ἢ μαινόμενον, τουτέστι μανιωδῶς μαχόμενον. i. Qui hasta est insanus. Qui hasta furit, & furiosi instar pugnat. Pindarus Nemeorum Ode 3. 352. 18.

—ἐγχεσιμόροις ἐπιμίξαις

Αἰθιόπεσσι χεῖρας.—

—*cum bellicosis Æthiopibus consertis manibus.* Æ. P.

At vulgata versio sic,

—*cum hastæ studio insanientibus.*—

Ἐγείρειν τινὶ λιγυρὸν ἐπέων οἶμον. Poetica, & Pindarica locutio: *Excitare alicui canorā carminum viam*, pro, Præclarum carmen in alicuius laudem scribere, idque alta, claraque voce canere. Pindarus Olymp. Ode 9. pagina 88. v. 2. Quum autem ita loquitur poeta, ad ὄρθιον νόμον alludere videtur. Qua de re fusius in vulgatis Lexicis, in Ὄρθιος νόμος. Vnde τὸ ὀρθιάζειν, quod idem valet, ac τὸ τὸν ὄρθιον νόμον ᾄδειν, vt colligitur ex Pindari Græcis scholiis in Pythiorum Odé x. pag. 313. annot. ὀρθιαῦ κνωδάλων. At ἐπέων οἶμον, ipsam carminum seriem ita vocat.

Ἐδαίσατο 3. pers. singul. aor. 1. med. à δαίομαι, τὸ δαίνυμαι. μονάζομαι. Epulor. Comedo. Pindarus Pythiorum Ode x. 313. 4.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς

Ἐδαίσατο λαγέτας δώματ' ἐσελθὼν

Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας.

Apud quos olim Perseus

Epulatus est Dux, ædes ingressus,

Inclytas asinorum hecatombas.

Consule Græca scholia.

Ἔδεκτο. Poet. 3. pers. singul. plusquam. p. pass. pro com. ἐδέδεκτο, à δέχομαι. Si primam syllabam ἐδ sublatam esse dicas, erit ἀφαίρεσις, si secundam, δε, vel mediam εδ, erit συγκοπή. Pind. Olymp. Ode 2. p. 23 v. 2.

Γέρας ἔδεκτο.

Pra-

Premium accepit.
& Isthm. Ode vult. 487.14.
Pythiorum Ode 8.289.8.
Ευδρχειον ἴδεκε Κίρ-
ῥαθεν ἐστεφανωμένον
ᾐὸν ποίᾳ Παρνασίᾳ.
Xenarceium filium, [i. Xenarcis filium] *excepit è Cirrha coronatum herba Parnasia*
Ε᾽δόκησεν. 3. pers. singul. aor. 1. act. à Δοκέω. ώ. μ. δοκήσω. Videor. Pindarus Pythiorum Ode 6.283.12.
Ε᾽δόκησε γλυκὰ ὁπλοτέροισιν.
Visus est natis junioribus.
Ε᾽δυνάσθη. 3. pers. singul. aor. 1 pass. à δυνάζω, quod inusitatum: at δύναμαι pro eo locum habet passim. Comm. d. ἐδυνήθη, vt à δυνάομαι. δύμαι. Atticè, ἠδυνήθη. Potuit. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 7. v. vlt.
Ε᾽θέλοντι. Dor. 3. pers. plur. indicat. pro comm. ἐθέλουσι. Volunt. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 112. v. 1.
Ε᾽θέλοντι δ᾽ ἀλέξειν ὕβριν.—
Volunt autem arcere iniuriam.—
Nem Ode 7.386.9.
— θυμὸν ἀμφέπειν ἐθέλοντι.
— *animum curare*, [*& conseruare*] *cupiunt.*
Ε᾽θήκατο 3. pers. singul. aor. 1. medii, à τίθημι. aor. 1. med. ἐθηκάμην ω. α. τ. compos. ἀπέθηκατο. Pindarus Olympiorum Ode 8. p. 79. v. 13. Vide Τίτρασι.
Ε᾽θραξε. conturbauit. κατὰ συγκοπὴν dictum ἐκ τοῦ ἐτάραξε, quod à ταράσσω. μ. ταράξω. ὁ α. ἀόρ. ἐτάραξα. ας. ε. & συγκοπῇ ἔτραξα, & ὑπερθέσει τοῦ τ εἰς θ, ἔθραξα. ας. ε. Ibycus. 58. M.
Εἰ. Poet. pro quo frequentius est εἴθε Optantis aduerbiũ. Vtinâm. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 193. v. 7.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος, &c.
Vtinam enim vniuersum tempus.—
Sic & Euripides in Ione, versu 410.
— εἰ γὰρ αἰσίως
Ε᾽λθοιμεν.—
Vtinam vero feliciter
[*Domum*] *redeamus.*—
Sic & Virgil. Æn. 6. 249. 27.
Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus
Ostendat.
—*Si*, pro, vtinam.
Nem. Ode 7.396.17.
Εἰ γάρ.—
Vtinam enim.
Græca schol. εἴθε γάρ.
Εἰλαπινάζειν. Poet. pro comm.

εὐωχεῖσθαι. Conuiuari. Epulari. Pindarus Pythiorum Ode x.313.16.

Δάφνα τε χρυσέα κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάζοισιν εὐφρόνως.

Lauroq; aurea, [aurique instar pretiosa] *comas redimitas-habentes, epulantur hilariter.*

Quid sit εἰλαπίνη, quid εἰλαπινάζειν, apud Eustath. & Magnum Etymol. vide. εὐφρόνως vero Græca scholia vertunt σωφρόνως, & συνετῶς, i. temperanter, & prudenter. Sed alii sumunt pro comm. ἱλαρῶς, ἤγουν μετ᾽ εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς.

Εἰλείθυια. ας. ἡ. Poet. Lucina. Pind. Nem. Ode 7.385.

Εἰλείθυια πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων.

Παῖ μεγαλοσθενέος ἄκουσον

Ἥρας, γενέτειρα τέκνων. ἄνευ σέθεν

Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν

Τεὰν ἀδελφεὰν, ἐλάχομεν

Ἀγλαόγυιον ἥβαν.

Vide nostram versionem Latinam. Consule Ouid. Metam lib. IX. 215. vbi Alcmena dicit de se.

Lucinam ad nexos partus clamore vocabam.

Ibidem eadem. Lucina φαρμακτικὴ appellatur

Diua potens vteri.—

Idem Ouid eodem libro, p. 214. Græcum vocabulum seruans, dicit,

—vocabis

Præpositam timidis parientibus Ilithyam.

Εἰλείθυια. Et Εἰλήθυια. Vide Ἐλευθώ.

Εἰμέν. Dor. & Æol. pro côm. ἐσμέν. Sumus. Pind. Pyth. Ode 3.222.7.

—οἵας εἰμὲν αἴσας.

—qualis simus sortis.

Eustath. ait τὸ εἰμὲν formatum ex ἐμὲν, inserto ι, & hoc ἀναλογώτερον esse, quam τὸ ἐσμέν. Magnum vero Etym. 300. 36. docet à prima persona singul. εἰμί, primam pluralem, seruata diphthongo ει, formatam. Idem 301. 39. tradit τὸ εἰμὲν formatum ab ἐμὲν, per pleonasmum τοῦ ι.

Εἰράνα. ας. ἁ. Dor. pro comm. εἰρήνη. ης. ἡ. Pax. Dicta παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν τοὺς ἀνθρώπους. quod homines in vnum, i. simul connectat, eorumque mentes inter se coniungat. Alias τῆς εἰρήνης ἐτυμολογίας præter hanc, quam Eustathius tradit, apud Magnum Etymologicum vide. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 111.

111.v.8.

Α᾽σφαλὴς δίκα, ἐ ὁμότροπος εἰρήνα. —

Firma iustitia, & iisdem moribus prædita pax —

Iustitiam poeta firmam appellat, quia ciuitates, qui cōstanter eam colunt, firmas reddit & auxilio diuino protegit atque conseruat. Iustitiam cum pace coniungit, quia ciuitates, in quibus iustitia regnat, pacatæ solent esse. Nam iustitia pacem alit, & tuetur. Pacem iisdem moribus, quibus Iustitia, præditam esse dicit, quia qui Iustitiæ studiosus est, idem pacis est studiosus, & qui pacis est amans, idem & iustitiam pacis autorem, & fautricem amat.

Εἴρομαι. μ. εἰρήσομαι, quod ab εἰρίομαι. οδυαι Hoc ab εἴρω, quod ab ἔρω. Eustath. Ἔρω. μ. ἐρήσω. ἐνωτῶ, ἐ λέγω ὁμωνύμως. Interrogo. Pindarus Olympiorum Ode sexta, p. 51. v. 4.

— ἅπαντας ἐν οἴκῳ

Εἴρετο παῖδα, τ̀ Εὐάδνα τέκοι pro αἰνήρετο, ἐ ἠρώτησε περὶ τοῦ παιδὸς, ὃν Εὐάδνη τέκοι.

— omnes in ædibus

Interrogauit de puero, quem Euadne peperisset.

Pro εἴρομαι passim legas & ἔρομαι, vnde assumptoι τὸ εἴρομαι formatum. μ. ἐρήσομαι. ἀόρ. β. μέσος, ἠρόμην. ἤρυ. ἤρετο.

Εἴσοδος. ου. ἡ Poet. pro comm. τέχνη. Ars. Institutum. Studium. Disciplina, ad quam quis animum applicat, vt in eius penetralia ingrediatur. Pindarus Pythiorum Ode 6. 284 7. ἱππίαν εἴσοδον vocat *equestre certamen, ac artem.* Vide ἔσοδος.

Ἐκ, vel ἐξ cum genitiuo posita pro παρὰ, vel ὑπὲρ cum accusatiuo, ad excellentiam, & præstantiam quandam indicandum. Pindarus Olympiorum Ode 6 pag. 48. v. 3.

— κεῖναι γὰρ ἐξ

Ἄλλαν, ὁδὸν ἁγεμονεῦσαι

Ταύταν ἐπίσταντι. —

— Illæ enim [mulæ] præter

Alias [mulas,] viæ duces esse

Huius norunt. Vel,

— Illæ enim præ

Aliis, [quod vulgo dicitur, *supra alias.* &c.] —

Vide Ἄλλαν.

Ἐκ, vel ἐξ cum genitiuo pro μετὰ cum accusatiuo. Post. Pind. Pyth. Ode 2 pag. 204 v. 6.

— καμάτων ἐξ ἀμαχάνων.

— labores post immensos.

Ἐκ θανάτου κομίζειν τινά. Poet. loquendi genus, pro quo communiter dicitur, ἐκ θανάτου ἀνάγειν, vel ἐκ νεκρῶν ἀνιστάναι. Reducere à morte Ex morte ad ſuperos ducere. Ex mortuis excitare. Pind. Pyth. Ode 3.221.17.

Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσσαι
Ἤδη ἁλωκότα.—
Virum ex morte reducere
Jam captum [ab ea.]—

Intelligitur autem Hippolytus ab Æſculapio à morte ad vitam reductus. Quod ex Ouidii verbis apparet, vbi rẽ totam ipſemet Hippolytus de ſe loquens aperit, Metamorphoſeως lib. 15.344.

Et lacerum foui Phlegethontide corpus in vnda.
Nec, niſi Apollineæ valido medicamine prolis
Reddita vita foret. quam poſtquam fortibus herbis,
Atq; ope Pæonia Dite indignante recepi. &c.

Et Virgil. Æn lib. 7 300.

Namq; ferũt fama Hippolytũ, poſtquam arte nouercæ
Occiderit, patriasque explerit ſanguine pœnas,
Turbatis diſtractus equis, ad ſydera rurſus
Ætheria, & ſuperas cœli veniſſe ſub auras,
Pæoniis reuocatum herbis, & amore Dianæ.
Tum pater omnipotens, aliquẽ indignatus ab vmbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ,
Ipſe repertorem medicinæ talis, & artis,
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad vndas.
At Triuia Hippolytum ſecretis alma recondit
Sedibus, & Nymphæ Aegeriæ, nemoriq; relegat. &c.

Vide Κομίζειν τινά.

Ἔκηλος. ω. ὁ. Dor. pro comm. poet. ἕκηλος. ου. ὁ. τουτέστιν ἥσυχος. ου. ὁ. Quietus. Tranquillus. Pind. Iſthm. Ode 7. 480. 6.

ἕκαλος γῆρας μόλω.—
Quietus [ad] ſenectutem accedo —

Ἑκαταβόλος. ω. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἑκατηβόλος, ὁ ἑκὰς, ἢ πόῤῥω βάλλων. Longeiaculans. Qui longè iaculatur Apollinis epithetum, quod ei tribuitur vel vt ſagittario qui paſſim ἀργυρότοξος, & χρυσότοξος à poetis vocatur, vel vt illi, qui idem eſt cum Sole, qui ſuos radios longè, lateque iaculatur, & per terrarum orbem ſpargit, atque diffundit Pindarus Pythiorum Ode 8. 292. 18.

Τὺ

Τὺ δ᾽ ἑκαταβόλε πάνδεκον
Ναὸν εὐκλέα δι-
ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις.

Tu vero longe-iaculans [Apollo] *cunctos excipiens*
Templum celebre qui-gubernas Pythonis in vallibus.

Ἑκατοντακάρανος. ω. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἑκατοντακάρηνος. ου. ὁ. comm. vero, ἑκατοντακέφαλος, & ἑκατογκέφαλος ὁ ἑκατὸν κάρανα, εἴτε κάρηνα, τουτέστι κεφαλὰς ἔχων. Qui centum capita habet. Aristophanes & ipse Doricè dixit in Nubibus, ἑκατοντακεφάλας Τυφώς. In hac autem compositione τοῦ ἑκατοντακάρανος, & ἑκατοντακεφάλας, obseruandum syllabam τα πλεοναστικῶς insertam, & τὸ ἑκατογκεφάλας, α. ὁ, vel ἑκατογκέφαλος, ου. ὁ. ἀναλογώτερον, & melius dici. Pind Pyth. O 1. p. 189. v. 16.

Τυφὼς ἑκατοντακάρανος. —
Typhoeus centiceps. —
Vide Τυφώς.

Ἕκαλος. ω. ὁ. Dor. pro comm. ἕκηλος. ου. ὁ Quietus. Placidus Tacitus. Magnum Etymol. 321. 51. Ἕκηλος, ὁ ἥσυχος, παρὰ τὸ ἑκάς, ἕκαλος, καὶ ἕκηλος. ἢ παρὰ τὸ ἀχλύν, ἄχηλος, καὶ ἕκηλος. τὸ γὰρ ἀχλύν ἐστι τοῦ ἡσύχως ταπεινοῦν. ἢ παρὰ τὸ ἑκών, ἕκηλος. ὁ γὰρ ἑκουσίως τι ποιῶν, ἡσύχως ποιεῖ. At Eustath. in primum Iliados lib. pag. 149. scribens, vocē istam ita formatam tradit, ἕκηλος ὁ ἥσυχος λέγεται παρὰ τὸ ἑκὰς παρεῖναι ἐᾶσθαι ἀλλ᾽ ἀδῆς. Δοκεῖ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἐρημάζων εἶναι ὁ ἡσυχάζων. ἢ παρὰ τὸ ἑ, ἤγουν ἑαυτὸν, κηλεῖν, ὅ ἐστι θέλγειν. εἰ γὰρ καὶ μὴ πολλοῖς, ἑαυτῷ γοῦν ὅμως χρηστός ἐστι, καὶ ἡδὺς ὁ προσθέμενος καθ᾽ ἡσυχίαν ζῆν. δασυνόμενον δὲ τὸ ἕκηλος ἀπό τε τῆς ἑ ἀντωνυμίας, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑκάς, ὅμως [τὸ εὔκηλος] ψιλοῦται διὰ τὴν αἰολικὴν, ἢ καὶ ἰωνικὴν τοῦ υ ἐπένθεσιν. κατὰ τὸ ὅσος. οὖρος, καὶ τὰ ὅμοια. ἐν οἷς καὶ ἀπὸ τοῦ εἷς, ἑνὸς γινόμενος εὖνις, ὅ ἐστι μεμονωμένος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐνιαῖος.

Ἑκαταβόλος. ω ὁ. Dor. pro cōm. poet. ἑκατηβόλος. ου. ὁ. Longeiaculans. Idem ac τὸ ἑκατηβελέτης. ου. ὁ. Quod Eustath. sic explicat, ὁ ἕκαθεν βάλλων, ἢ ὁ ἑκατὸν, ἤγουν πολλοῖς βέλεσι χρώμενος. i. qui eminus iaculať, vel qui cētum, i. multis telis vtitur. At fortasse probabilius si vocem hanc dicas compositā ex aduerbio ἑκάς. lōgè, procul, & verbo Æolico βέλλω, cuius perf. med. est βέβολα, pro quo cōm. dicitur βάλλω. Iacio, Iaculor. vnde, reiecto σ, factū ἑκαβόλος. ου. ὁ. & verso α in η μέτρου χάριν, ἑκηβόλος. ου. ὁ. quod Dor. ἑκαβόλος, α pducto

dicitur. Hinc etiam inserta syllaba τη, ἑκατηϐόλος, & Dor. ἑκαταϐόλος. ω. ὁ. Sic in voce ἔτυμος, verus, inserta syllaba τη, quæ nihil ad significatum addit, factum ἐτήτυμος. Pindarus Olymp. Ode 9. p. 83. v. 6.

Α'λλὰ νῦν ἑκαταϐόλων
Μοισᾶν ἀπὸ τόξων.

Sed nunc longe iaculantibus
Musarum ab arcubus.

Ε'κατέρωθι Comm. Vtrobiq;. In vtroque loco. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 25. ver. 2. Consule nostram huius loci versionem, ex Commelini typis pag. 9. versu antepen. Vide & nostras in hunc locum notas vbi περὶ τῆς μετεμψυχώσεως verba fiunt. Ouid. μεταμορφώσεων l. 15. 425. 426.

Ε'κατι. Dor. pro comm. poet. ἕκητι, τουτέστιν ἕνεκα, χάριν. βουλῇ. Causa. Gratia. Propter. consilio. voluntate. Cum genitiuo iungitur. Pindarus Ol. Ode 4 p. 38. v. 4.

—χαρίτων ἕκατι.
—*Gratiarum gratia.*

Olymp. Ode 14. p. 126. v. 3.

Σεῦ ἕκατι.—
Propter te. Vel,
Tua causa.

Pyth. Ode 5. 269. 10.

—ἕκατι χρυσάρματου Κάστορος.
—*In gratiam Castoris, qui aureo curru vehitur.*

Pyth. O. x. 315. 10.

Ε'κατι στεφάνων.—
Ob coronas.—

Nem. Ode 4. 359. 1.

Αἰγίνας ἕκατι.
Propter Aeginam.

Nem. Ode 7. 387. 2.

Εἰ Μναμοσύνας ἕκατι.—
Si Mnemosyne voluntate.—

Nem. Ode 8. 404. 8.

ἕκατι ποδῶν.—
Propter pedes.—

Isthm. Ode 4. 452. 1.

—θεῶν ἕκατι.
Deorum voluntate.

Idem Ode 5. 462. 2.

σέο γ' ἕκατι.—
propter te.

464. 10.

Διὸς ἕκατι.—
Iouis voluntate.—

Ε'κατογκεφάλας. α. ὁ. Dor. pro comm. ἑκατογκέφαλος. ου. ὁ. Centiceps: Qui centum habet capita. Pind. Ol. Ode 4. pag. 38. v. 1.

—ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος.—
—*centicipitis Typhonis.*—

Ε'κειν. Poet. metri causa sublato ι, pro comm. εἴκειν Cedere. Pind. Olymp. Ode XIII. p. 121. v. 11.

Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἔκων.
Musis enim splendidas-sellas-habentibus cedens.
Vide ἀγλαόθρονος.

Ἐκέρδανον. ες. ε. Aor. 2. act. à κερδαίνω. μ. κερδανῶ. Lucror. Aliquid pro Lucro consequor, & aliquibus ex rebus reporto. Pind Isth. Ode 5. 464. 6.
Λόγον ὀκέρδανον.—
Famam, [laudemq;] pro lucro reportarunt.

Ἑκατόμπεδοι κέλευθοι. Pindarus Isthm. Ode 6. 470. 6. *Via cẽtum pedum.* i. Latæ. Suidas, Ἑκατόμπεδος, νεὼς Ἀθήνησιν, ὁ καὶ πα...νών, ἢ ἑκατόμπεδον. ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος, ἢ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος. Ergo propter operis concinnitatem, & venustatem, non ob magnitudinem id templum sic appellatũ. Græcus schol. τὸ ἑκατόμπεδοι vertit, μεγάλαι. Quare sumpsit pro ἑκατόμποδοι. Sed aliud est πούς, ποδός, vnde Latinum pes, pedis: aliud, πέδη. ης. ἡ. quod pedicã, vinculumq; significat, quo pedes vinciuntur. Erit igiť ἀκυρολογία, ἢ κατάχρησις.

Ἑκατονταετής. έος. οῦς. ὁ. ἢ ἡ. Qui centum annos habet. ὀξυτόνως legitur scriptum apud Pindarum Pythiorum Ode 4. 266. 2.
—ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.
—*consequutus centennale æuum.* [i. natus centum annos.]
Apud Paulum in Epist. ad Rom. cap. 4. v. 19. ἑκατονταέτης scribitur παροξυτόνως.

Ἔκλαγξε. Pind Pyth. Ode 4. 234. 9. Est autem 3. pers. singul. aor. 1. act. à verbo κλάζω. μ. ξω. Vide suo loco. Cõsule & Magnum Etymol. in Κλαγγῇ, & Κλάζω.
—αἴσιον δ' ἔπι οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν.
—*faustum autẽ super illo [augurio glebæ Euphemo pro xenijs datæ] Saturnius Iupiter, [Deorum, hominumq;] pater cum-fragore-edidit tonitru.*
ἔκλαγξε] μετὰ κλαγγῆς, καὶ κτύπου βροντὴν ἀνήγειρεν, ἢ ἀφῆκεν. ἔπι οἱ] ἐπ' αὐτῇ τῇ ὄρνιθι, ἐπ' αὐτῷ τῷ οἰωνῷ, ἔπι τούτῳ τῷ συμβόλῳ, ἔπι ταύτῃ τῇ δόσει τῆς βώλου.

Ἐκνεῦσαι. Infinit. aor. 1. act. ab ἐκνέω. μ. ἐκνεύσω. Enato. Natando euado. Euado. Effugio. Pind. Olymp. Ode XIII. pag. 123. v. 10.
Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσί.
Sed leuibus enatare, [exire] pedibus.
Sic & Ioannes Euangel. cap.

5.V.13.

ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ, *Iesus enim euaserat, se subduxerat, se proripuerat ex turba, quæ erat in eo loco.*

Ἔκνισαν δαπάναι. Poet. nomen f. g plur. num. vt neutrum, cũ singulari verbo iũctum, loco pluralis. Neutra enim nomina tam singulari, quam purali gaudent ἀδιαφόρως, vt, τὰ ζῶα τρέχει, & τὰ ζῶα τρέχουσι. Sed masculea, & fœminea communiter quidem plurali, poetice vero & singulari verbo delectantur. Qua de re fusius in nostro Ionico Græcolatino Lexico in voce Ὠσφραντο. Vide infra, Ἐνικὸν ῥῆμα. Pindarus Isthm. Ode 5.467.5.

— οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν.

Nec sumptus quicunque spei solicitudinem molestia affecerunt.

Græca scholia sic locum & legunt, & interpretantur, ἔκνιξ' ὄπιν] Πινδαρικὸν σχῆμα· ἀντὶ ἔκνιξαν αἱ δαπάναι. Ibidem & Aristarchi de hoc loco iudicium, & interpretatio longe alia affertur. Vide. Ibidẽ, οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι τὴν τῶν ἐλπίδων ὄπιν, τουτέστι τὸ μέλλον ὀπίσω ἔσεσθαι, ἔκρισαν, καὶ ἐλύπησαν.

At Æ P ita οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι αὐτοῖ. ἐγένοντο, ἔκνισεν ὄπιν ἐλπίδων, ἀντὶ τοῦ, ἔκνισαν, & ἐλύπησαν τὴν φροντίδα τῶν ἐλπίδων, ἤγουν τῶν νικῶν τῶν ἐλπιζομένων. ὁ δὲ νοῦς, τοῦτ', οὐδὲ αἱ τούτων τῶν ἀνδρῶν δαπάναι αἱ εἰς τὰ ἆθλα, καὶ τοὺς ἀγῶνας δεδαπανημέναι, ἀφανεῖς εἰσιν, ἀλλὰ φανεραί, καὶ οὐκ ἤδυν. ἢ μηποτε αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀγώνων ἀποτρέπειν, ὥστε αὐτοὺς κνίζειν, λυπεῖν, & εἰς τὴν τῶν μελλόντων ἔσεσθαι φροντίδα βάλλειν, ὡς ἔνδειαν διὰ ταύτας τὰς δαπάνας ὑπομενοῦντας.

Ἔκνιξε. Dor. pro comm. ἔκνισε. Quod à κνίζω. μ. κνίσω, comm. & Dor. κνίξω. ἀόρ α. ἔκνιξα. ας. ε. Pupugit. Punxit. Pindarus Pythiorum Ode x. 316. 2.

Ἔκνιξε φρένας.

Pectora pungit.

Isthm. Ode 6.473.3.

Ἀδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις.

Dulce autem intus ipsum titillauit gaudium.

Huc videtur allusisse Virgil. quum Æneidos 1. 127. canit;

Latonæ tacitũ pertentant gaudia pectus.

Ἐκνόμιος. ου. ὁ. & ἡ. Poet. idem ac ἔκνομος. ου. ὁ, καὶ ἡ ὁ ἔξω τοῦ νόμου,

νόμου, καὶ ἔθους ὁ ἀήθης. ὁ παρὰ τὸ νομιζόμενον. Qui est præter morem receptum. Inusitatus. Insolens. Pindarus Nemeorum Ode 1.339.1. vocat

ἐκνόμιον λῆμα.

Inusitatam generositatem.

Ἐκόμιξαν. Dor. pro cōm. ἐκόμισαν. κομίζω. μ. κομίσω comm. κομίξω Dor. ὁ α. ἀόρ. ἐκόμιξα. ας. ε. Pindarus Nemeorum Ode 2.344.

— πίσυρας ἐξ ἀέθλων

Νίκας ἐκόμιξαν.

— *quatuor ex certaminibus*

Victorias reportarunt.

Nem. Ode 6.379.15.

Ἀοιδοὶ, καὶ λόγιοι τὰ καλά

σφιν ἔργα ἐκόμιξαν.

Poetæ, & prosa scriptores præclara [defunctorum] facinora [carminibus] ipsis curarūt, [celebrarunt, & immortalitati commendarunt.]

Ἐκπρεπής. ἑος. ους. ὁ, καὶ ἡ. Poet. pro comm. ἐπίδηλος, ἐπιφανής, ἐπίσημος, ἐξαίρετος. Insignis. Elegans. Eximius Excellens. Pindarus Pythiorū Ode 7.286.6.

— μία δ᾽ [νίκη] ἐκπρεπής.

— *vna vero [victoria] excellens.*

Ἐκτελέσαις Participium aor. 1. act. mascul. g. num. singul. Æolice, pro cōmuni ἐκτελέσας. Pin. Pyth. O.4.244.13.

Εἴκοσι δ᾽ ἐκτελέσαις

Ἐνιαυτούς. —

Viginti autem cum complevissem

Annos. —

Græca schol. ἐκπληρώσας.

Ἐκτελευτάσει. Dor. pro comm. ἐκτελευτήσει, τουτέστι ποιήσει, παρασκευάσει. Efficiet. Pindarus Pythiorum Ode 4.234. 1.

Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγάλαν πολίων ματρόπολιν

Θήραν γενέσθαι. —

Illud augurium efficiet magnarū vrbiū metropolim Theram esse. —

Vide μεγάλαν, & ματρόπολις, & simplex τελευτᾶν.

Ἐλάσιππος. ου. ὁ. Poet. ὁ ἐλαύνων ἵππον, ἢ ἵππους. Qui agitat equum, aut equos. Equorum agitator. Formatur autem à 3. pers. singul. fut. ἐλάσει, sublato ε, & addito nomine ἵππος, at in compositione alterum ι, tollitur. Sic autem ὁ ἱππικὸς, καὶ πολεμικὸς, i. Equitandi peritus, & bellicus vir poetice vocatur. Alias πλήξιππος, ὃς τοῖς κέντροις τοὺς ἵππους πλήσσει. Qui stimulis, aut calcaribus equos pungit, ac ferit, vt eos ad iter faciendum incitet.

Nam (vt canit Ouid. de Pōto lib. 2. Elegia 6. versu vltimo)

Nil nocet admisso subdere calcar equo.

Pindarus Pythiorum Ode quinta, 276. 11. Cyrenæos vocat

—ἐλάσιππον ἔθνος.

—*equorum - agitatricē gentē*, Græca Scholia, ἐλάσιππον] ἱππικώτατον.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατος βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ. *Iupiter altissimus tonitrus pedibus infatigabilis vibrator.* Pindarus Olymp. Ode 4. pag. 37. v. 1. & 2.

Ἐλαύνειν σκοπόν. τοῦ σκοποῦ τυχεῖν. Scopum attingere. Scopum assequi. Pind. Ol. Ode x. p. 103. v. 1.

Ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε σκοπόν.

At iaculo Phrastor attigit scopum.

Ἐλαχυπτέρυξ. γος. ὁ, & ἡ. ὁ ἐλαχείας, τουτέστι βραχείας, & μικρὰς πτέρυγας ἔχων, ὁ μικροπτέρυξ. Qui paruas alas habet. Quum vero nomen hoc piscibus tribuitur, significat eum, qui pinnas paruas paruarū alarum instar habet. Compositum autem est ex nomine ἐλαχύς, quod idem valet ac μικρός, paruus, & ex nomine πτέρυξ. γος. ἡ. Ala. Quod per similitudinem, & ἀναλογίαν significat pinnas pisciū. Quē enim vsum auibus alæ præstant in volatu, quo corpus regunt, & ferunt, quo volunt, eundem etiam vsum præstant pinnæ piscibus in ipso natatu. Declinatur autem ἐλαχύς. εῖα. ύ. vt βαθύς, βραχύς, βραδύς, γλυκύς, ἡδύς, κρατύς, quorum comparatiuus desinit in ύτερος, ἐλαχύτερος, βαθύτερος, βραχύτερος, βραδύτερος, γλυκύτερος, ἡδύτερος, κρατύτερος vero non vsitatum. superlatiuus desinit in ύτατος. Alias horum comparatiuus desinit in ίων in masc. & f. g. & in ιον in neutro, vt, ἐλαχίων, βαθίων, βραχίων, βραδίων, γλυκίων, ἡδίων, κρατίων. Quædam etiam desinunt in σσων per ω, in masc. & f. g. at in σσον, per ο in n. g. ἐλάσσων, βάσσων, βράσσων, γλύσσων, κράσσων, vnde κρέσσων Æolicum, vnde comm. κρείσσων, & Atticum κρείττων. βράσσων tam à βραχύ., quam à βραδύς deduci potest, vt docet Eustath. ἥσσων tamen ab ἡδύς non dicitur, fortasse ne concurrat cum ἥσσων, quod à μικρός deriuatur. Sic tamen & μάσσων à μακρός deductum.

Super-

Superlatiuus & in ύτατος, & in ιστος desinit. ἐλαχύτατος, & ἐλάχιστος. Idem de cæteris est sentiendum. ἐλαχυπτέρυξ igitur dictus ὁ ἐλαχυτέρας πτέρυγας ἔχων, qui minores, qui paruas alas habet, quasi dicas, ἐλαχυπροπτέρυξ. sed nomẽ hoc συγκοπὴν postea passum est. Vel ab ἐλαχὺς. quod idem est ac ἐλαχὺς inde formatũ, verso ι in υ, & mutata declinatione, & à nomine πτέρυξ, deductum est poeticum vocabulum ἐλαχυπτέρυξ, & Æolice ἐλαχυπτέρυξ, κατ' τροπὴν τοῦ ι εἰς υ, vt ὄνυμα, & ὀνυμαίνω, comm. ὄνομα. & ὀνομαίνω, Æolice. Pindarus Pythiorum Ode 4. 233. 11.

Α'ντὶ δελφίνων ἐλαχυπτερύγων.

Pro delphinibus paruas [pinnas tanquam] alas habentibus.

Ε'λείθυια. ας. ἡ. Eadem, quæ passim alibi vocatur Εἰλείθυια. Lucina. Pindarus Pythiorũ Ode 3. pag. 216. v. 9. Vide Ε'λευθώ.

Ε'λελίζειν. Poet. pro communibus σείειν, πάσσειν, συστρέφειν, εἱλεῖν, ἑλίσσειν, i. quatere, quassare, contorquere, conuoluere, inuoluere, implicare. De quibus Eustath. & alii. Sumitur interdum pro λείως κινεῖν, leuiter mouere. leuiter pulsare. Pindarus Pythiorum Ode prima tribuit citharæ τὸ ἐλελίζεσθαι. Vide Græca scholia pag. 188. Item Α'γησίχορο & προοιμίων.

Ε'λελίξαις. Æol. pro comm. poet. ἐλελίξας. Est autẽ particip. aor 1. act. ab ἐλελίζω μ. ξω. Leuiter quatio. Pulso. Quatio. Vide vulgata Lexica. Pind. Nem. Ode 9. 408. 14.

Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις.

Saturnius, [i. Iupiter Saturni filius] *fulgur quatiens.*

Ε'λευθώ. όος. οῦς. ἡ. Eadem, quæ & Εἰλείθυια passim apud poetas vocatur. Lucina Dea partuum preses, vt fabulantur poetæ. Sic à Latinis dicta, quod ea fauente fœtus ex aluo materna feliciter in lucem venirent. A' Græcis vero nominatur Ε'λευθὼ, παρὰ τὸ ἐλεύθω τὸ ἔρχομαι, & πορεύομαι. συνωνύμως etiam Εἰλείθυια quæ vox ita formatur, ἐλεύθω, venio, perfectũ medium ἤλευθα. ας. ε. neglecto temporali augmento, ἔλευθα. ας. ε. participium, ἐλευθὼς, ἐλευθυῖα, ἐλευθός. Ab hoc ἐλευθυῖα. inserto, inter ε, & λ, & mutato υ in ι, & Æolice accẽtu in primam syllabam retracto, factum Εἰλείθυια. quod ab Ε'λείθυια, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, deductũ,

quam vocem habes apud Pind. Pythiorũ Ode 3.216. 9. Reperitur & Εἰλήθυια per η in media syllaba, quod Æolice factum, vt apud Theocritum Idyllio 27.v.28.

Eustathius,

Εἰλείθυια, ἡ εἰς φῶς ἔλευσις, ἢ παρὰ χορηγὴ τῶν κυοφορουμένων, παρὰ τὸ ἐλευθεῖν λέγεται, ἐπειδὴ ἐστὶ τοῦ ι κατ' ἀρχάς, ἢ ὅτι ἡ τοῦ υ τῆς ευ διφθόγγου εἰς ι. &c. Pindarus Olympiorum Ode sexta, pag. 50. v.10.

—Ἐλευθὼ συμπαρέστασεν.—

—*Lucinam adstare-fecit.*—

Τῆς Ἐλευθοῦς ἔτυμον aperit Pindarus versu vndecimo, subiiciens,

Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος

Ἐς φάος αὐτίκα.—

Prodiit vero ex visceribus, ex par-
tuque amabili Iamus
In lucem confestim.

Ἐλθόντεσσιν. Dat. plur. quintæ declinat. simpl. Ionice, & poetice formatus à nominatiuo plur. ἐλθόντες, addito ι, ad finem, & metri causa geminato σ, & adiecto ν ob sequentem vocalem, pro cõmuni ἐλθοῦσι. Venientibus. Aduenientibus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235. 8.

Ἄρχε τῷ ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν.—

Cœpit hospitibus vt aduenientibus.—

Ἑλικοβλέφαρος. ου. ὁ, ἡ. ὁ ἑλικὰ, εἴτε μέλανα βλέφαρα ἔχων. Qui nigra supercilia habet. Pindarus Pythiorum Ode 4. 252.10.

—Ἀλκμαίας θ' ἑλικοβλεφάρου.

—*Et Alcmenæ nigra-supercilia-habentis.*

Ἑλικώνιαι παρθένοι. Pindarus Isthm. Ode vlt. 486. 20. *Heliconiæ virgines*, i. Musæ, quæ montem Heliconem incolunt, quæ & Ἑλικωνιάδες ideo sunt dictæ.

Ἐλινύειν. Poet. Quiescere. Cessare. Otiosum esse. Pindar. Isthm. Ode 2.449.5.

Οὐδ' ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.

Non immobiles ipsos [hymnos] feci.

Magnum Etymol. 430.

Ἐλινύειν. ἀργεῖν. σχολάζειν. ὁ δὲ Ταραντῖνος, τὸ ἡσυχάζειν. ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἐμφαίνει λέγων, Ἐλινύειν οὐ ξυμφέρει, ἀλλὰ γυμνασία.—δῆλον ὡς αἰτιολογεῖ σημαίνων τῇ κινήσει τὴν ἀργίαν. Θεόκριτος,

—ἐλίνυσε δὲ τὸ κῦμα.

Καὶ Καλλίμαχος,

Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε.—

παρὰ τὸ εἰλῶ, εἰ ἡ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἰλεῖσθαι.

λεῖαζ. εἰλῶ, εἰλίνω, ἐλίνω, & ἐλινύω. ὡς δὲ τὸ ῥῆμα εὗρον, σημαίνει ἡ λέξις τὸ σρατιὰν διατρίβοντας, ἢ ἐγχρονίζοντας. ἐλίνυοι, ἀντὶ τοῦ διέτριβον, ἀνεσρέφοντο, περιεφέροντο. ἀπὸ τοῦ λίνου εἴρηται. οἷον, — δηρόν τ' ἀνελίνυον αὖθι μένοντες.

Ε'λλανος. ὁ. Dor. pro comm. ἕλλην. ὁ. Attice vero, & poet. subst ntiuum pro adiectu o ἑλληνικὸς positum. Pind. Nem. Ode x. 419. 1.

ἑλλανα σρατόν.

Græcum exercitum. [i. Græcorum multitudinem, quæ ad ludos, & certamina côuenerat.] Canin. in sua Grammat. 155. 2. Attici sæpe vsurpant substantiua pro adiectiuis, vt μάγος τέχνη, ἕλληνα σρατὸν, ἄνθρωπον ἦθος, ἑλλάδα διάλεκτον, σκύθην οἶμον, γυναῖκα μάζον. Sic Pind. Nem. Ode x1. 429. 13. τελευταὶ γᾶν, pro τελευταίαν γῆν. Vide Τελευτά. Et pag. 430. 11. πενταετηρίδα ἑορτὴν dixit pro πενταετηρικήν. Vide suo loco.

Ε'λλάνιος πατὴρ. Pind. Nem. Ode 5. 370. 4. Græca scholia, Ε'λλήνιος Ζεὺς τιμᾶται ἐν Αἰγίνῃ παρὰ τῷ οὕτως Ε'λληνίῳ καλουμένῳ ἀκρωτηρίῳ. Dor. vero dictum Ε'λλάνιος, pro comm. Ε'λλήνιος, verso η in α longum.

Ε'λλανοδίκας. α. ὁ. Dorice pro comm. Ε'λληνοδίκης. ου. ὁ. Nomen commune, quod, si vim eius spectes, idem valet ac si dicas, Ε'λλήνων δικαστὴς, Græcorum Iudex. Sic autem ludorum, & certaminum præses, & moderator olim apud Græcos appellabatur. Ε'λληνοδίκαι vero primum quidem duo tantum erant, deinde vero ad decem vsque peruenerunt. Qua de re pluribus agitur apud Pausaniam τῶν ἠλιακῶν προτέρῳ. 156. 5. & deinceps. Iidem & ἀγωνοθέται, & ἀθλοθέται dicebâtur, quod certamina constituerent, indicerent, præmia proponerent, & horum omnium iudices, moderatores, & arbitri essent. Quidam tamen τοὺς ἀγωνοθέτας τῶν σκηνικῶν, τοὺς ἀθλοθέτας τῶν γυμνικῶν Iudices, & præsides fuisse putant. Pindarus Olympiorum Ode 3. pag. 31. v. 3.

Α'τρεκὴς Ε'λλανοδίκας.—

Verus [iustusque] iudex-certaminis.

Herodotus libro quinto pag. 186. lin. 16. τῶν Ε'λληνοδικῶν officium his verbis indicat, οἱ τὸν ἐν Ο'λυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα

Ἐλλωνδίκαι ὅτι ἔγνωσαν.

Ἐλλώπια. ων. τά. Dies festus, de quo consule Pindari scholiasten Olymp. Ode XIII. pag. 115. in Ἐλλώπια.

Ἐλπίδων κενεαῖ. Vide Κενεαῖ ἐλ.

Ἕλσαι. Poet. κατὰ συγκοπὴν formatum, & pro spiritus varietate varias habet ἐτυμολογίας & significationes. Nam si aspero notetur, est infinitiuus aor. 1. act. ab ἑλκύω, μ. ἑλκύσω. ἀόρ. α. εἵλκυσα. τὸ ἀπαρέμφατον, ἑλκύσαι, & κατὰ συγκοπὴν ἕλσαι, traxisse, trahere. Si vero tenui notetur, ab ἐλαύνω deducetur, ὁ μ. ἐλάσω, quod ab ἐλάω. ὁ ἀόρ. α. ἤλασα. ας, ε. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐλάσαι, & κατὰ συγκοπὴν, ἕλσαι. Eustath. ἕλσαι, τὸ ἐλάσαι ἢ συγκλεῖσαι πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. & ἕλσαι αἰτὶ τοῦ ἐλάσαι. & κροῦσαι, εἴπερ πλῆξαι δεῖ ἐν τῷ,

——νῆα θοὴν Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε.

Idem,

ἕλσαι, εἰλῆσαι, ἢ συνειλῆσαι.

Pindarus Olymp. Ode x pag. 100. v. 5.

Ὁ δ' ἄρ ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὅλον τε στρατόν.

Ille itaque in [urbe] Pisa contracto vniuerso exercitu.

Schol. ἔλσαις] συγκλείσας, καταγὼν, καθιδρύσας, συναγαγών.

Ἔλωρος. ου. ὁ Fluuii Siculi nomẽ. Pind. Nem. Ode 9. 411. 17. Cõsule Græca Pind. scholia.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι Poet. locuẽdi genus. Incumbere remis. Pind. Pyth. O. 4. 256. 5. Sic & Virgil. Æneid. 3. 183. 8.

——*pariterque insurgite remis.*

& lib. 5. 220. 1.

Hortatur Mnestheus, Nunc, nunc insurgite remis

Hectorei socii, nunc illas promite vires. &c.

Ἔμβαλον. Poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐνέβαλον. Pind. Nem. Ode x. 424.

——ξεστὸν πέτρον

ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος.

Politum saxum proiecerunt in pectus Pollucis.

Ἐμβέβακεν. Dor. & poet. pro comm poet. ἐμβέβηκεν, ἤγουν ἐμβαίνειν πεποίηκεν. Pythiorum Ode x. 311. 9.

—— τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρός.

—sed insita - à - stirpe - indoles [eum] insistere - secu vestigiis patris.

Ἔμβολος. ου. ὁ. Comm Loci nomen. Pindarus Olympiorũ Ode 7. pag. 64. v. 3.

——πέλας

Ἐμβόλῳ ναίοντας.——

—*prope*

Embolum habitantes.

Græca Scholia, Ἀσίας εὐρυχόρου] δύναται & ἑτέρως ἑρμηνεύειν τὸ τέ.

τὸ πέλας ἰμβόλν ναίεται. καὶ γὰρ Ῥόδος, ἀντικρὺ μὲν κεῖται τῆς Λυκίας, καὶ πλησίον. ἐν Λυκίᾳ δέ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη, ἧς πλησίον ἱερόν τι χωρίον, ὃ πρότερον μὲν ἔμβολος ἐκαλεῖτο, διὰ τὴν θέσιν τοῦ χωρίου. ἐκ γὰρ πολλῶν, καὶ πλατέων τῶν περικειμένων πετρῶν εἰς ὀξὺ λήγει μέρος ἡ χώρα. νῦν δὲ προσονομάζεται τριήρης, ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας. ἔστι πλοίῳ προσεοικυῖα ἡ θέσις τοῦ τόπου. Hæc ideo ſcripſi, quia οἱ λεξικογράφοι, καὶ γεωγράφοι nullam quam legerim, huius loci mentionem faciunt.

Ἐμήσατο. 3. perſ ſingul. aor. 1. medii, à verbo μήδομαι, μήσομαι. ἀόριστος. μ. ἐμησάμην ω. ατο. Euſtathius μήσασθαι τὸ βουλευτικῶς μεταχειρίσασθαι. i. Inito conſilio, vel cum deliberatione, prudēter aliquid tractare. Interdum idem valet τοῖς μήδεσι, τῆς βουλαῖς, καὶ τῇ ἀγχινοίᾳ ποιεῖν τι. Aliquid conſiliis, ſagacitate & ſolertia facere, efficere. Vide χέω. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 5. v. 15.

Ἔμιχθεν. 3. plur. aoriſt 1. paſſ. Bœotice, pro comm. ἐμίχθησαν. Pind. Nem. Ode 2. 344. 10.

Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη.

Octo coronis mixti ſunt iam.

Vel *Octo coronis ſe iam immiſcuerunt.* Id eſt, Iam octies victores fuerunt, & ob partam victoriam octo coronis coronati fuerunt. De hac autem Bœotica formatione cōſule. Euſtath. In εν λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ, αἴτι τοῦ διὰ τοῦ σαν. &c. ἔγραφεν, & γράφεν, pro ἐγράφησαν, & γραφησαν incremēto neglecto. Vide infra εν & cæt. Pindar. Iſthm. Ode 2. 447. 9.

ἀθανάτοις ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.

Immortalibus in honoribus mixti fuerunt. [i. Vicerunt, & immortales honores ſunt adepti.]

Ἐμμελέως. Poet. Concinne. Apte. Suauiter. ἐν μέλει μετὰ μέλους, καὶ ἁρμονίας. Vt, ᾄδειν ἐμμελέως. Harmonice, ſuauiter canere. Simonides 107. f. Conſule vulgata Lex. in ἐμμελῶς, & ἐμμελής.

Ἐμμί. Dor. & Æolice, pro cō. εἰμί. Sum. Exiſto. Sappho 18. f. Quod formatum ab εἰμὶ, verſo ι in μ, vel ſublato ι, & inſerto μ.

Ἔμνασεν. Dor. pro comm. ἔμνησεν, ἤγουν ἀνέμνησεν, καὶ τὴν μνήμην ἀνενεώσατο. Memoriam renouauit. Pin Pyth. O. xi. 319 3

Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν

Τρίτον ἐπὶ στέφανον πατρῴαν βαλών.

pro, ἐν ᾧ ἀγῶνι ὁ Θρασυδαῖος τὴν πατρῴαν ἑστίαν ἀνέμνησε τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων, καὶ νικῶν. πῶς ἀνέμνησεν; ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν τρίτον στέφανον.

In quo [certamine] Thrasydeus paterno lari memoriam renouauit [paternarum victoriarum. , Vel *paterni laris memoriam renouauit.* Vel, *Paterno lari paternas victorias in memoriam reuocauit, ac reduxit. Quomodo?] Tertiam paternam coronam iniiciens [ei, eum tertia victoriæ corona decorãs & ornans.]* Sed Pindarus hoc loco vtitur fallacia quadam. Nam Thrasydæus semel tantum ex Pythiis ludis victoriam reportarat, vt Græca Scholia docent, at quod eius patri, aut alicui de maioribus eius cõtieniebat, qui singuli semel, aut alter bis vicerat, id ipsi Thrasydæo poeta tribuit, victorias personarum confundens, & promiscue narrans, παραλογιστικῶς, vt victorem magis exornaret. Consule Græca scholia. Ἔμνασεν autem est aor. 1. act. à μιμνήσκω pro ἀναμιμνήσκω. μ. ἀναμνήσω ab ἀναμνάω. ὁ α. ἀόρ. ἀνέμνησα. α. ε Vide vulgata Græcolat. Lexica.

Ἔμπα. Poet pro comm. ὅμως. Tamen. Pindarus Nemeorum Ode 4. 360. 8. Græcus Sophoclis scholiastes in Aiace μαστιγοφόρῳ. pag. 8. Ἴωνες ἔμπης φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας, καὶ ἔμπα.

Ἔμπαλιν γνώμας. κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς γνώμης. παρὰ γνώμην. παρὰ προσδοκίαν. Contra sententiam. Præter sententiam. Præter expectationẽ. Pindarus Pythiorum Ode XII. 327. v. vlt. Consule Græca scholia. Vide & Ἀελπτία.

Ἔμπαλιν τέρψιος. Pindaricum loquendi genus. *In contrarium delectationis.* id est, contra rationem delectationis. Hoc autem dicitur de rebus, quæ pro delectatione, & voluptate sperata, dolorem, & mœrorem, voluptati, lętitiæque contrarium afferunt. Pindarus Olymp. Ode XII. pag. 109. v. 13.

Ἔμπαν. Poet. & Dorice pro cõm. ὅμως. Ion. ἔμπης. quod & ἔμπης, Attice ἔμπας. Vide suo loco. Tamẽ Pind. Nem. Ode 6. 377. 1. Vide προσφέρειν, & Græca Scholia. Et Nem Ode X. 426. 6. Nem. Ode XI. 432. 9.

Ἔμπας Poet. & Atticum, pro Ion.

Ion. ἔμπης, comm. ἔμως. Tamen. Pindarus Pythiorum Ode 4. 260. 11. Consule nostrum Græcolat. Doric. Lex. Vide Ηὔξεν. 273. 17.

Ἐμπεδέως. Poet. aduerbium ab ἐμπέδως inserto ε, formatum. Firmiter. Constanter. Assidue. Deducitur à nomine ἔμπεδος, ὁ, ἡ, τὸ ἔμπεδον. Ἔμπεδον autem proprie significat τὸ ἐν πέδῳ ὄν, ἢ στερεόν, id est, id, quod in solo, quod in terra situm est, quod firmum est. Quoniam autem ea, quæ in solo sunt fixa, si cum rebus in aere pendentibus conferantur, sunt firma, & constantia, atque stabilia ideo ἔμπεδον figurate pro firmo, constanti, & assiduo sumitur. Alcæus 12. M.

Πόρνη, ἢ βαλανεὺς ταὐτὸ ἔχουσ᾽
ἐμπεδέως ἦθος,
Ἐν ταυτᾷ πυέλῳ τόν τ᾽ ἀγαθόν, τόν
τε κακὸν λύει.

Meretrix, & balneator eundē
habent perpetuo morem,
In eo fem[enim] solio & probū,
& improbum lauat.

ταὐτὸ ἦθος] τὸ αὐτὸ ἦθος. Ταυτᾷ] τῇ αὐτῇ.

Ἐμπεδόμοχθος. ου. ὁ. Poet. Laborios⁹. Ærumnosus. Schol. Græcus Pind. Olymp. Ode 1. pag. 8. v. 7. βίον ἐμπεδόμοχθον vertit τὸν διηνεκῶς μοχθηρόν. τὸν ἐσφαλισμένον τῷ μόχθῳ, ἢ τῇ λύπῃ. id est, Vitam perpetuo ærumnosam. Labore, & dolore firmatam. Vitam in laboribus, & doloribus constanter versantem. Quid sit ἔμπεδος, facile patet. Consule vulgata Lexica.

Ἔμπεδον. Poet. aduerb. quod & ἐμπέδως à Sophocle dicitur in Trachiniis, 348. 3. communiter vero, σταθερῶς, βεβαίως, ἀκινήτως, ἀσφαλῶς, διηνεκῶς. firmiter, constanter, immobiliter, tuto, perpetuo. Pind. Pythiorum Ode x. 313. 7. Vide Θαλία. Consule Græca schol.

Ἐμπεδοσθενής. έος. ους. ὁ, ἡ. Poet. ὁ ἔμπεδον σθένος ἔχων. Qui firmum robur habet. Pindarus Nemeorum Ode 7. 396. 17.

εἰ γὰρ σφίσιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις.

Vtinam ipsis vitam stabile-
robur habentem accōmodans.
&c.

Græca scholia, εἴθε γὰρ αὐτοῖς ἀσφαλῆ, ἢ ἀδιάπτωτον βίον ἁρμόσαις. ἁρμόσαις enim Æolice formatum pro comm. ἁρμόσας.

Ἐμπεδῶς. Ita ſcriptum extat apud Simonidem pag. 111.

Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄαρρηκτον αὐονλὼ ἔχει.

Vide Αὐονή. Si codex mendo caret, hoc formatum eſt κατ' κρᾶσιν ἐν τῶ ποιητικοῦ ἐμπεδέως, quod κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ε factum ex communi ἐμπέδως, quod ab adiectiuo ἔμπεδος. ὁ, ἡ. deriuatum. Conſule vulgata Lexica.

Ἔμπεπες. 2 perſ. ſingul. aor. 2. act. Dor formata κατ' συγκοπὴν & κατ' ἀποκοπὴν τοῦ σ εἰς τ, pro comm. ἐνέπεσες. Vel poeticè neglectum ſyllabicum augmentum, & ν in μ mutatũ de more, propter ſequens π. Vide Πετνῶ. Item Πίπτω in vulgatis Grammaticis. Pindarus Pythiorum Ode 8. 294.12.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
Σωμάτεσσι.—

Quatuorq́, [tuorum aduerſariorum] corporibus illapſus es ſuperne.

Vel eſt, imperfectum ab ἐμπίτω, pro ἐμπίπτω, neglecto augmento.

Ἐμπνεύσαις. Æol. pro comm. ἐμπνεύσας. Quod ab ἐμπνέω. μ. ἐμπνεύσω. Pind. Iſthm. Ode 2. 448 8. Vide Ἐμποτίμεναι.

Ἐμπολ . ας. α. Dor. pro comm. ἐμπολή, ῆς. ἡ. Mercatura. Negotiatio. Gallicè *Trafficque*. Hinc verbum ἐμπολᾶν, & ἐμπολᾶσθαι. Negotiari. Mercaturam exercere. *Trafficquer*. Euſtath. ἐμπολᾶν, τὸ ἁπλῶς πραγματεύεσθαι. παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐμπολᾶσθαι αἰτὶ τοῦ ἐξωνεῖσθαι, ἐν τῷ, Βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο. Dictum autem hoc παρὰ τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πολεῖν, καὶ στρέφεσθαι, quod mercatores, & negotiatores in mari negotiationis, & mercaturæ cauſa verſentur, vt quæſtum faciant. Eodem modo dictus eſt & ἔμπορος, mercator. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέων, & διὰ ταύτης πορευόμενος. Qui in mari nauigat, & per hoc tranſit, qui mare traiicit. Hinc ἐμπορεία, & ἐμπορεύεσθαι, de quibus Euſtath. & vulgata Lexica. Pind. Pythiorum Ode 2. pag. 210. v. 17.

—κατ' Φοίνισσαν ἐμπολάν.

—*ſecundum Phœniciam mercaturam.* [more Phœniciæ mercaturæ.]

Græca ſcholia locum hunc ita nobis explicant, ἀντὶ τοῦ ἐπικέρδει, & περισσῶς. οἱ γὰρ φοίνικες παλιγκάπηλοι. Σοφοκλῆς,

Ὠνὴν ἴδου, & πρᾶσιν ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ,
Σιδώνιος κάπηλος.—& ὁ Κωμικός,

Εὐθὺς

Εὐθὺς φοῖνιξ ἐμπολῶμαι, τῇ μὲν δίδωμι χειρί· τῇ δὲ λαμβάνω. Τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Πίνδαρος, παρ' ὅσον διὰ μισθοῦ συνετέταχε τὸν ὕμνον τῷ Ἱέρωνι. ἔστι δὲ ὃ λέγει, τοιοῦτον. τοῦτο μὲν τὸ μέλος, ὥσπερ ὁ ἐπίνικος, κατὰ τὴν φοινίκων ἐμπορίαν ἄγεται. ἤτοι λαβὼν παρὰ σοῦ μισθὸν, τοῦτο τὸ μέλος διὰ τῆς λευκῆς θαλάσσης παραπέμπομαί σοι. Varias τῆς ἐμπολῆς, καὶ τοῦ ἐμπολᾶν significationes in nostro Græcolatino Sophoclis Indice vide. Ab hoc autem ἐμπολὴ deducitur ἐμπολέω, ῶ. quod versari significat, & alicubi degere, atque negotia obire, negotiari. hinc mutata coniugatione factum ἐμπολάω. ῶ. Idem. Consule Hippocratis Oeconomiam, & Suidam.

Ἔμπρακτος. ου ὁ, καὶ ἡ. Dicitur de re, quæ peragi, conficique potest. Pind. Pyth. Ode 3. 222. 9.

—τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.

—*opus vero aggredere, quod fieri potest.*

Græca scholia, ἐπιζήτει μηχανὴν, ἣν καὶ καταπρᾶξαι δύνασαι· ὅσα δὲ τοιούτοις ἐπιχείρει, ἃ δύνανται πραχθῆναι. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔμπρακτον. ἣν δέον ἐστὶ πρᾶξιν αἰνεῖν, ταύτην διαπράττου. πρὸς δὲ τὸ ἄντλει, καὶ τὴν μηχανὴν ἐπενήγαγεν. i. *Quare machinam & rem, quam etiam cōficere potes. Et idem est ac si poeta dixisset, eas res aggredere, quæ confici possunt. Hoc enim significat* τὸ ἔμπρακτον, *id scil. quod fieri, conficiq; potest. Rē, quam oportet conficere, hanc perage, confice. Ad illud vero verbum* ἄντλει, *nomen etiam* μηχανὰν *recte adiunxit.* Videtur autem loquendi genus ductum ab illis, qui aquam ex puteo hauriūt vase, quod Græci quidem generali vocabulo μηχανὴν, speciali, ἄντλημα, & ἀντλητήρια, & ἀντλητήριον, ἀπὸ τοῦ ἀντλεῖν formata voce, nominant, Latini vero *haustorium*, & *haustrum* vocant. Alias *situlam*. Alii putant translationem ductam à nauium sentina, quæ ἀντλία, ας. ἡ. vocatur, in qua exhaurienda frustra contendimus, si in eam aqua copiosius influat, quā vt exhauriri possit.

Ἐμπρέπειν ἐν ἀνδράσιν. Inter homines conspicuum, ac decorum esse. Decus inter homines obtinere. Pindarus Pythiorum Ode 8. 289. 21.

Ἐμφυής. έος οῦς ὁ, καὶ ἡ. Poet. Natura insitus. Ingenitus. Na-

turalis. pro eodem comm. dicitur ἔμφυτος. κ.ὁ, ἡ. παρὰ τὸ ἐμφύω. Ingenero. Naturâ indo. Pindarus Olymp. Ode XI. 108. 4.

—τὸ γὰρ

Ἐμφυὲς, οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ,
Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

—*Nam*
Naturâ-insitos, nec ardens [*vehementer astuta*] *vulpes,*
Nec grauiter-rugientes leones
Mutauerint mores.

Ἐν. Dor. & Æol. terminatio infinitiui aor. 2. actiui à communi in ἐῖν desinente sublato ι, & circumflexo in acutum mutato. Vt, λαβέν, ἰδὲν, ἐλθὲν pro comm. λαβεῖν, ἰδεῖν, ἐλθεῖν. Vide ἀγαγῆν.

εν Bœotica terminatio 3. pers. plur. aorist. 1. & 2. pass. pro comm. in σαν desinente. Vt, ἐτύφθεν, & neglecto augmēto syllabico, τύφθεν. Et, ἐτύπεν, & τύπεν. pro communibus ἐτύφθησαν, & ἐτύπησαν. Quidam (vt Eustath.) hanc personā formatam tradunt à genitiuo singulari participii passiui, τυφθέντος, & τυπέντος, κατ' ἀποκοπὴν τῆς τος συλλαβῆς, retracto accentu in præcedentē syllabam, quum neglectum est syllabicum incrementū. At quum non negligitur, in primam retrahitur, vt ἔμιχθεν, pro ἐμίχθησαν. Nemeorum Ode 2. 344. 10. Alii vero dicunt à prima singulari deduci, correpto η, & accentu retracto, vt supra demonstratum. Vt, ἐτύφθην, ἔτυφθεν, τύφθεν. Sic ἐτύπην, ἔτυπεν, τύπεν. Idem censendum de ἔμιχθεν, & ἔμιγεν, & ἔτραφεν, & aliis sexcentis.

Ἐν præpositio cum datiuo, pro genitiuo cum præpositione διὰ, vel pro accusatiuo cum præpositione κατὰ. In. Per. Vt, ἄγειν ἅμαξαν ἐν ὁδῷ, pro δι' ὁδοῦ, vel καθ' ὁδόν. Sic & apud Pind. Olymp Ode 6. pag. 48. v. 1.

—ὄφρα κελεύθῳ τ' ἂν καθαρᾷ
Βάσομεν ὄκχον. —εἰ τι τῶ,
—ὄφρα κελεύθου διὰ καθαρᾶς, vel, ὄφρα κέλευθον κατὰ καθαρὰν βήσωμεν, βιβάσωμεν, ἄξωμεν ὄχον, ἤτι ὄχημα.

—*Vt viam per puram*
Ducamus currum.—

Ἐν præpositio cum accusatiuo præter morem posita, pro comm. ἐς, vel εἰς. In. Pindar. Pyth. O. 2. p. 203. v. 3.

Ξεστὸν ὅταν δίφρον,
Ἔν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευγνύη σθένος ἵππιον.

Politas quum [*ad*] *bigas,*

Adq;

Adque currus-obedientes iunxe-
rit robur equinum, [i. robustos equos.]

Græca scholia, ἔνθ' ἅρματα] ἡ ἐν, αὐτὶ τῆ εἰς ἴν' ἦ, ὅταν εἰς τοὺς δίφρυς, &c. Eustath. in aduerbio Ἐνταῦθα dicit Dorienses solitos esse præpositionem ἐν cum accusatiuo sępe ponere. Quod profecto παραδοξότερον, vt ἐνταῦθα, pro ἐν ταῦτα, hoc vero pro, ἐν τούτοις. Hic autem τὸ τ in θ præterea mutatum Dorice. Sed doctissimus Caninius in sua Grammatica Græca, pag. 41. 2. docet Æolios, & Cretenses τὸ ν finale in σ vertere. Hæc sunt ipsius verba, *Aeolii in particip. prat. perf. σ in ν* [*vertunt,*] *retracto accentu*, *vt* εἰρηκώς, εἰρήκων, [εἰρήκοντος,] νενοηκώς, νενοήκων, νενοήκοντος, *vt Cretenses* [*dicunt*] ἐν, [*pro*] ἐς, ἐν χορὸν, *pro* ἐς χορὸν, ἐν ἀγορὰν *pro* ἐς ἀγορὰν, *& mutato* ε *in* ι, ἰν, ἰν φάος pro ἐς φάος. *Hesych.* Hinc Latinum *In*. Quamobrem hæc sententiarum varietas est obseruanda. Pythiorum eadem Ode, pag. 213. v. 12. ἐν aperte cum accusatiuo positum pro ἐς, & κατά.

Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-
σος ἀνὴρ προφέρει.

In omni autem regimine, rectilinguis vir excellit.

Fortasse autem eadem de causa, eodemque modo τὸ ἐνέρχομαι dictum pro comm. εἰσέρχομαι. Pind. Pyth. Ode. 4. 257. 6.

— ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐνήλυθον.

— *Phasin vero postea sunt-ingressi* [vel, *intrarunt*.]

Et 263. 4.

— ἔν ποτε Καλ-
λίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
Νᾶσον. —

Quondam in insulam Callistā tempore, [temporis progressu] *migrarunt*.

Sunt tamen qui legendum putant αἴ ποτε, quod κατ' ἀποκοπὴν dictum fuerit, pro ἀνά, ἥ τι κατ', τούτεστιν ἐς, ἥ τι εἰς. Sed nihil mutandum: at τὸ ἐν Æolensium & Cretensium lingua, vt supra demōstratum, pro ἐς positum. Consule Græca Scholia. p. 272. 11.

Ἄμειψαν ἐν κοιλόπεδον ...
Νάπος θεοῦ. —

Præteriit perueniens ad cauaplanitie preduum
Lucum Dei. —

Ἄμειψεν] dictum poetice, pro, ἀμείψας ἦλθε. Præterito Crisæo sinu peruenit ad.

Ἄμμιφιν autem Dor. positū, pro comm. ἥμμιφιν, verso η longo in α longum. Quod patet ex ἀντιστροφῆς octauo versu, cui τῆς στροφῆς octauus hic respondet. Nem. Ode 7.389.2.

— ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
κῦμ' ἀΐδαο, πέσε δ' ἀδόκητον,
ἐν καὶ δοκέοντα. —

Constructio hæc est, ἀλλὰ γὰρ κῦμ' ἀΐδαο [πᾶσιν] ἔρχεται κοινὸν, πέσε δ' [ἐν] ἀδόκητον, καὶ ἐν δοκέοντα. pro, πέσε δ' ἐς ἀδόκητον, καὶ ἐς δοκέοντα. τουτέστιν εἴς τε τὸν προσδοκῶντα (παρὰ τὸ προσδοκάω. ῶ.) καὶ εἰς τὸν προσδοκῶντα, καὶ προσδεχόμενον. ἢ, εἴς τε τὸν ἄδοξον, καὶ εἰς τὸν ἔνδοξον. Consule scholia. pag. 388. Col. 2.

— *Sed enim communis venit fluctus Orci, [communis omnibus mortalibus,] & cadit [in] illustrem, & in obscurum [virum.* i tam nobiles, quã ignobiles homines morti sunt obnoxii.] Vide Ἀδόκητος. Vel, Et cadit tam in eum, qui mortem non expectat, quam in eum, qui eam expectat. Vel, Tam in eũ, qui nondum se moriturum opinatur, quam in eum, qui se moriturum putat.

Ἐν cum datiuo pro ἐς cum accusatiuo. Pindarus Pythiorum Ode xi.; 20.15.

— ἰκὼν ἐν Ἀμύκλαις, pro ἐλθὼν ἐς Ἀμύκλας.

— *profectus,* [reuersus] *ad* [*vrbem*] *Amyclas.*

Ἐν pro παρὰ cum datiuo. Apud. Pindar. Nem. Ode 7. 396.5.

ἐν τὶν κ' ἐθέλει, γίγαν-
τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
ναίειν πατρὶ Σωγένης. —

Apud te, [*o Hercules,*] *qui gigantes domuisti,* [*tanquam apud*] *patrem Sogenes habitare feliciter velit.*

Ἐναγώνιος. ὁ. ὁ. Comm. Qui in certaminibus versatur. Certaminum studiosus. Pindarus Nem. Ode 6.378.

παῖς ἐναγώνιος, —

adolescens certaminum studiosus.

Ἐναγώνιος Ἑρμᾶς. Ἑρμῆς ὁ τῶν ἀγώνων προστάτης Mercurius certaminum præses. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 202. v.13. & Simonides 103. f.

Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ. Pind. Nem. Ode x. 419.7. vulgata versio. *In Adrasti ditione.* Sed Æ.P. *Ex Adrasti lege,* [quæ in ludis ab Adrasto illic institutis obseruabaẽ.] Quod patet ex iis, quæ poeta dicit Nemeorum Ode ix 406.

Ἱππίω

Ἱππίων ἀέθλων κορυφαὶ, ἅ, τὰ
Φοίβῳ
θῆκεν Ἄδραστος ἐπ᾽ Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροις.

Et Isthm. Ode. 4. 455. 1.

Ἔντ᾽ Ἀδραστείοις ἀέθλοις. & cæt. Consule Græca schol.

Ἐν ἀμείβοντι. Pindarus Nem. Ode XI. 432. 5.

οὐκ ἐν χερσὶ) (ἀλλ᾽ ἐν ἀμείβοντι [sub. χρόνῳ.]

Non continua serie) (*sed in alternante* [*vices tempore*. i. alternatim, alternis vicibus, & annis.]

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ
μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι. &c.

Pind. Nem. Ode VI. 376. 1. Consule Græca scholia, quæ nos docent quomodo locus hic sit accipiendus. Vide & Acta Apost. cap. 17. v. 26. vbi dicitur,

Ἐποίησέ τε [θεὸς] ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων. &c. Vide p. 377. 1. & 2. Ἀμφότεροι] οἵ τε ἄνδρες θνητοὶ, καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοί.

Ἔναντα. Poet. aduerbium pro comm. ἐναντίον, vel pro præpositione κατὰ cum genitiuo, contra, aduersus. Formatum autem κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἔναντια, & Æolicè accentu in primam syllabam retracto. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag 85. v. 9.

—— ἐπεὶ ἔναν-
τ᾽ αὖ πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκυτάλαν τίναξε χερσί,

—— *Quia aduer-*
sus tridentem [*Neptuni*] *quomodo Her-*
cules clauam vibrasset manibus?

Ἐναρμόξαι. Dor. pro comm. ἐναρμόσαι. Adaptare. Aptare. Ab ἐναρμόζω. μ. σω. Pind. Olympiorum Ode 3 pag. 30. v. 5.

Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ.

Dorico vocem, [carmen] *aptare cothurno*.

Pindarus Isthm. Ode I. 437. 5.

ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.

adaptare ipsum hymno.

pro, hymnum eius virtuti cõuenientem componere, qui canatur in eius laudem.

Ἔναρεν. Poet. 3. perſ. ſingul. aor. 2. act. ab ἐναίρω. μ. ἐναρῶ. ὁ β. ἀόρ. ἤναρον. ες. ε. & neglecto temporali incremento, ἔναρον. ες. ε. Conſule Euſtath. Pindarus Nem. Ode X. 417. 14.

Τηλεβόας ἔναρεν ——

Teleboas interfecit.

Ἐναρίμβροτος. ου. ὁ. ἡ. ἐναίρων, καὶ φονεύων τοὺς βροτοὺς, τουτέστιν αν-

βροτοῖς. Qui cædit mortales. Homicida. Pindarus Pythiorum Ode 6.283.2.

— ἐναριμβρότον ἀμμαλόντας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. —

— *homicidam cum sustinuisset exercitus-ducē*, [Imperatorem] *Aethiopum Memnonem.* —

Isthm. Ode vlt. 486.7.

— ἐκ μάχας ἐναριμβρότου.

— *ex pugna virorum-interfectrice.*

Ἔνασσεν. Poet. pro comm. κατῴκισεν. Habitandi-causa-collocauit. Pindar. Pythiorum Ode quinta, 275.4.

— ἐν τ' Ἄργει, Θ

ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλκᾶντας Ἡρακλέος

Ἐκγόνους. —

— *Et in [vrbe] Argis, & [in] Valde diuina Pylo habitandi-causa-collocauit fortes Herculis*

Posteros. —

Vide Νάω. Consule & Νάσσα aor. 1. act. apud Eustathium. Item ἀλκάεις.

Ἐνδαΐς. ίδος. ἁ. Nomen prop. Dor. formatum, pro comm. Ἐνδηΐς. ηΐδος. ἡ. Pindar. Nem. Ode 5.370.6.

Ἐνδαΐδος ἀριγνῶτες υἱοί,

καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Ὁ τᾶς θεοῦ. —

Endeidis illustres [nobilissimi] *filii,*

Et violentia Phoci regis. [i. violentus, fortisque Rex Phocus,]

Ille Deæ [*filius.*]

Sed hoc ὁ τᾶς θεοῦ, non ad βίαν: at ad significatum est figurate referendum.

Ἐν δίκᾳ. Dor. pro comm. ἐν δίκῃ, δικαίως. In Iustitia. Per Iustitiam. Iuste. Pindarus Pythiorum Ode 5.270.5.

— σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν

Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται.

— *Te vero incedentem per iustitiam magna felicitas amplectitur.*

Sensus, Quoniam iustitiam colis, & iuste viuis, amplam habes potentiam, altaque frueris felicitate. Vide Ἀμφινέμομαι.

Ἔνδικος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poeticè pro comm. δίκαιος. αία. ον. Iustus. a. um. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 278. 10. χάριν ἔνδικον Ἀρκεσίλᾳ vocat χάριν τὴν δικαίως ὀφειλομένην Ἀρκεσίλᾳ. id est, *Gratiam Arcesilao iuste debitam.*

Ἔνδοθεν. pro ἔνδοθι. cum genitiuo. pro ἐν, cum datiuo. Anacreon. 53.5.

Ἢ μᾶλλον ἔνδοθεν σὺ

Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐνδρείζω;
Aut potius intra te, [in ore tuo]
Linguam, vt Tereus
Ille [fecit,] recidam?

Ἐνδομάχας. α. ὁ. Poetice & Dorice pro comm. poet. ἐνδομάχης. ου ὁ. Intus, vel domi pugnans. ὁ ἔνδον μαχόμενος. Pind. Olymp. Ode 12. pag. 110. v. 1.

Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ.
Domi pugnans vt gallus gallinaceus.

Ἔνδον. Cum genit. Pindarus Olympiorum Ode 2. p. 26. v. 12.

—ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας.
—*celeres sagittæ*
Sunt intra pharetram.

Et Olympiorum Ode 7. pag. 67. v. 15.

—ἔνδον θαλάσσας. pro θαλάσσης.
—*in mari.*

Ἔνδον aduerbium, pro præposit. ἐν. cum datiuo. Pindarus Nemeorum Ode 3. 352. 7.

—βαθυμῆτα Χείρων
Τρέφεν λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει.
versu 8. dicit P. ἐν, sub. τέγει.
—*profundo-consilio-preditus Chiron*
Aluit etiam Iasonem in lapideo tecto, [i. in antro.]

Idem Nemeorũ Ode 7. 390. 8.

—ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ.
—*in luco antiquissimo.*

Ἐνδυκέως. Poet. aduerbium, quod Magnũ Etymol. 339. 21. interpretatur φιλοτίμως; ἀξίως, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας, καὶ ἐπιστροφῆς. i. Propense, digne, siue ex dignitate, accurate, cum accuratione, & solicitudine. Deducit autem ab ἐνδέχεσθαι. At Eustath. ἐνδυκέως, ἐπιμελῶς, ἐκ τοῦ [ἰωνικοῦ] δέκω, [αὐτὶ τοῦ κοινοῦ δέχομαι,] γίνεται, τραπέντος κατὰ παραγωγὴν τοῦ ε εἰς ο, τούτου δὲ εἰς υ αἰολικῶς. Alii vero putant deductum ab ἐν præpositione, & nomine δύη. ης. ἡ. ἡ φροντὶς, cura, solicitudo. Quasi dicas, In ipsa cura, & solicitudine cum ipsa c. & sol. i. accurate, &c. vt supra. Quá ἐτυμολογίαν si probes, vocem ita formatam dices, vt primum quidem τὸ η, quod est in nomine δύη, correptum fuerit, & in ε mutatum, deinde vero suauitatis causa κ fuerit insertum. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 276. 12.

—τὸ δ' ἐλάσιππον ἴσθεις

Ἐνδυκέως δέχονται
Θυσίαισιν ἄνδρες.
Equorum vero agitatricem gentem
Propense excipiunt
Sacrificiis viri.
Consule Græca scholia.

Ἔνεικα.ας.ε. Poet. aor. 1. act. ab ἐνείκω non visitato, vnde τὸ ἐνέγκω, cuius aor. 1. act. vsitatissimus, ἤνεγκα.ας.ε. & aor. 2. act. ἤνεγκον. ες.ε. &c. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 89. v. 8. ἔνεικε. *tulit.*

Ἐνελάσῃ κότον ἀμείλιχον καρδίᾳ. Pindarus Pythiorum Ode 8. 288. 6.

Τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον
Καρδίᾳ κότον ἐν-
ελάσῃ. —
Tu etiam quum quis implacabilem
Iram [in] cor immiserit. —

Ἐνέπαξεν. Dor. pro comm. ἐνέπηξεν. Infixit. Est autem tertia persona singul. aor 1. act. ab ἐμπήγνυμι.μι. ἐμπήξω. ἀόρ. α. ἐνέπηξα comm. & ἐνέπαξα.ας.ε. Dor. Pindarus Pythiorũ Ode 2. pag. 21. v. 5.

— ἐνέπαξεν ἕλ-
κος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ.
— *infixit hul-*
cus, [i. spiculum] dolorificum suo prius cordi.

Ἐνέποισιν. Dor. pro comm. poet. ἐνέπουσι. Dicunt. Vocant. ab ἐνέπω, pro, καλῶ, ὀνομάζω. Pindar. Nem. Ode 6. 383. 8.

εὖχος ἀγώνων ἄπο τὺς
Ἐνέποισιν ἱερούς.
Decus ex certaminibus [reportatum,] quæ vocant sacra.

Ἐνέρχεσθαι Poet. cum accusatiuo & præpos. ἐς pro comm. εἰσέρχεσθαι. Intrare. Ingredi. Pindarus Pythiorum Ode 4. 257. 6.

— ἐς φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-
ήλυθον —
— *In Phasin vero postea sunt ingressi, [vel, intrarunt.]*
Vide præpositionem ἐν cum accusat. pro comm. ἐς.

Ἑνικὸν ῥῆμα μετὰ πληθυντικῶν ὀνομάτων, οὐ μόνον οὐδετέρων (ὅπερ ἐν χρήσει πλεῖστον) ἀλλὰ καὶ θηλυκῶν, καὶ ἀρσενικῶν, ὃ σπανιώτερον, καὶ ποιητικώτερον. Singulare verbum cum pluralibus nominibus, non solum neutris (quod in vsu plurimum) sed etiam cum fœmineis, & masculeis, quod magis rarum, & poeticæ licentiæ magis conueniens. Qua de re fusius in nostro Ionico Lexico, in verbo ὤσφραντο. Pindarus Olympiorum Ode XI, pag. 106. v. 3. singulare verbum πέλεται, pro plurali πέλονται,

λονται, τουτέσι γίγνονται, ὑπάρχουσι, καὶ εἰσί, cum nomine plurali masculeo, ὕμνοι, & cum fœmineo, ἀρχαὶ, posuit.

—μελιγάρυες ὕμνοι

Υ᾽στέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται.

—suauiloqui, [dulcibusque conscripti verbis] hymni

Posteriorum initia sermonum sunt, [& materiam nouorũ carminum faciendorũ poetis præbent. Vel, faciunt, vt illorum, qui carminibus celebrantur, apud posteros memoria perpetuo viuat] Vide Ε᾽νιπή. Item ἐνικὸν ῥῆμα in nostro Lexico Sophocleo.

Ε᾽νιπά. ᾶς. ἁ. Dor pro comm. poet ἐνιπή. ῆς. ἡ. Obiurgatio. Reprehensio. παρὰ τὸ ἐνίπτειν, τὸ ἐπιτιμᾶν, καὶ ἐπιπλήττειν. Pindarus Olympiorum Ode x. pag. 96. v. 6.

Ε᾽νιπὰν ἀλιτόξενον.

Reprehensionem peccãtem- inhospitem, [pro, ob peccatum admissum in hospitem.]

Ε᾽νίπτειν. Poet. pro quo συνωνύμως aliâs & ἐνέπειν, τουτέστιν ἐμφαίνειν, ἐπεμφαίνειν, δηλοῦν. Indicare. Declarare. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256. 4.

Α᾽δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.

Iucundas indicans spes.

Ε᾽νέποισα. ας. ἁ. Dor. pro cõm. poet. ἐνέπουσα. ης. ἡ. quod ab ἐνέπω. Pind. Isthm. Ode vlt. 485. 2.

ὣς φάτο Κρονίδαις

ἐννέποισα θεά.

Sic loquuta-est Dea Saturnios compellans.

Ε᾽ννομος. ου. ὁ, καὶ ἡ. ὁ τοῖς νόμοις χρώμενος, ὁ δίκαιος, καὶ τοὺς νόμους φυλάττων. Vel, ὁ ταῖς νομαῖς, καὶ νεμήσεσι πολὺ δυνάμενος. ὁ πολλὰς νομὰς, καὶ νεμήσεις ἔχων. Qui legibus vtitur. Iustus. Legum obseruans. Vel, Qui pascuis, & pabulo multum potest. Qui multa pascua, & pabulum habet. Qui pascuis, & pabulo abundat. Has diuersas significationes ipsa Græca Scholia Pythiorum Ode 9. 302. 14. disertissimis verbis docent. Vide Σωπλιέβων.

Ε᾽ννοσίδας. α. ὁ. Poet. & Dor. παρὰ τὸ ἐνόθω. μ. ἐνόσω. τὸ κινῶ, καὶ τὴν δαῖ, ἤγουν γῆν. Epithetum Neptuni, qui συνωνύμως ἐννοσίγαιος. ου. ὁ. Quassator terræ. Terræ concussor. τὸ ν μέσου χάειν geminatur. at ἐνοσίχθων, quod idem significat, per simplex ν scribitur. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235 12. & 252. 12. Isthmiorum Ode 4. 454. duabus vocibus idem Neptunus appellatur, & eodem signifi-

catu, quo στοίχθων, ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, ἐνναοσίδας.

Ἔννυχος. υ. ὁ. Poet. pro quo & ἐννύχιος. υ. ὁ. & νύχιος. υ. ὁ. cõm. vero, νυκτερινός, οὐδέ. Nocturnus. a um. Pindar. Pythiorum Ode XI. 320. 6.

Ἔννυχοι παρθένων κοῖται.

Nocturni concubitus [ipsam] transuersam-egerunt.

Vide Παράγων in δαμαλίζεσθαι.

Ἐνόρκιος λόγος. Verbum iureiurando firmatum. Pindar. Olympiorum Ode 2. p. 27. v. 12.

Αὐδάσομαι ἐνόρκιον

Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ.

Proferam iureiurando-confirmatum

Verbum veraci mente.

pro, αὐδήσομαι ὅρκῳ βεβαιωμένον λόγον ἀληθινῷ νόῳ.

Ἐνσκίμπτειν μόρον. Poeticum loquendi genus quod proprie dicitur de fulmine, quod cœlitus cum impetu defertur, ac irruens in aliquem, ei mortem immittit. Pindarus Pythiorum Ode 2. 222. 4.

—αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψε μόρον.

—*ardens vero [Iouis] fulmen vnum-impetu irruens-immisit [ei] mortem.*

Ἐνσχερώ. Vide σχερώ.

Ἐντράπελος. υ. ὁ. Poet. vocabulum, quod Pind. scholiastes Græcus interpretatur, ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτό ἄν τις. ἢ ἐναντίον, ἢ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη. Illiberale, turpe, quod quilibet fugere, & auersari debet, aut contrarium. Pythiorum Ode 4. 244. 15.

Οὔτ' ἔπος ἐντράπελον

κείνοισιν εἰπών.—

Nec verbum illiberale, [vel, sordidum]

Illis loquutus.—

Ἐντύειν. Poet. Eustath. ἐντύειν τὸ ὁπλίζειν, ἢ εὐτρεπίζειν, ἐκ τοῦ ἐντύνειν γίγνεται ἀφαιρέσει τοῦ ν. Id est, ἐντύειν significat armare, & instruere, vel præparare, formatumque est ab ἐντύνειν sublato ν. Ἐντύνειν vero deriuatum à nomine τὰ ἔντεα. τῶν ἐντέων i. arma, quæ sic dicta, quod militum corpus ἐντὸς αὐτῶν, intra ipsa contineatur, ac ita corporis armatura significatur, quam induimus, vt telorum iniuriam propulsemus, nosque tueamur. Interdum tamen ἐντύειν apud poetas sumitur pro comm. ὁρμᾶν, παρορμᾶν, ἐξύνειν, παροξύνειν, ὀτρύνειν, παροτρύνειν incitare, instigare, impellere, concitare, hortari, adhortari. Pind. Pyth. Ode 9. 303. 14.

ἔντυεν πρᾳαὶ γάμου κραίνειν τελευτάν.

Hortabatur [ipsum] vt iucundum nuptiarum exitum perficeret. [i. vt nuptias ad iucundum finem perduceret.]

ἔντυεν autem poet. dictum neglecto incremento temporali, pro, ἤντυεν. Idem Nem. O 9.411.7.

Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
νὰ θεὸς ἔντυεν αὐτῷ
θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
λοιγὸν Ἐνυαλίου.

Quoniã in bello illa Dea [Verecũdia scil.] *incitabat ipsius animum bellicosum ad propulsandum Martis exitium.*

Ἐνχερῶ Poet. perpetua serie. Continua serie. Pind Nem. Ode 1.432.2. Nem. Od. 1.340.6. dicitur simpliciter χερῶ. Isthm. Ode 6.470. 6. dicit ἐν χερῷ. Theocritus Idyllio 14. v. 69. ἐπιχερῶ scriptum habet pro eodem: sed ω sine ι subscripto, nec circumflexo: sed acuto notatum. Quamobrem hæc varietas obseruanda. Vide χερῶ, & ἐν χερῷ.

Ἔξαγεν. Dor. & poet. imperfectum tertiæ pers. singul. pro comm. ἐξῆγεν. Est autem neglectum temporale augmentum. Pindarus Pythiorum Ode 3.221.9. Eduxit. Eripuit. Exemit.

—λύσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν.—

—*Liberans alium aliis doloribus*
Eripuit—

Ἐξαίρετον. Poet. pro comm. ἐξαιρέτως. ὑπερβεβλημένως, ὑπερβαλλόντως. Eximie. Supra modum. Vehementer. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 246. 19.

Γάθησεν ἐξαίρετον.

Gauisus est supra modum.

Ἐξαίφνας. Dor. pro comm. ἐξαίφνης Quod παρὰ τὸ ἐκφαίνεσθαι deductum. Consule nostrum Græcolat. Lex. Dor. in voce ἐξαπίνας, quod idem valet. Illic vtriusque vocabuli formationem, & etymologiã pluribus, & aperte disces. Subito. Repente. Ex improuiso. Pindarus Olympiorum Ode 9 pag 88. v. 8.

Ἐξάναξεν. Poet. 3. pers. sing. aor. 1 act. neglecto augmẽto temporali pro comm. ἐξήναξεν ab ἐξανάσσω. μ. ξω. Vel Dor. η in α mutatum. Pind. Isthm Ode 2.431.16.

αἰὼν δὲ κυλινδόμενός τις

ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
άλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες
θεῶν.

Tempus autem voluentibus diebus, [vel, *dum dies voluuntur*,] *alia aliàs immutauit*, [aliam aliàs affert rerum vicissitudinem.] *sed tamen filii Deorum* [*sunt*] *inuulnerabiles.*

Ἐξανῆκεν. 3. pers. aor. 1. act. ab ἐξανίημι. μ. ἐξανήσω. ὁ ἀόρ. α. ἐξανῆκα. ας. ε. & sequente vocali, vel metri causa ν addito, ἐξανῆκεν. Emisit. Compositum ex præpositione ἐξ, & ἀνά, & ἵημι, de quo Grammatici. ἡ ἐξ denotat locum, ex quo res aliqua prodit. ἡ ἀνὰ iam idẽ valet ac aduerbium ἄνω, sursum, in altũ, in sublime) (κάτω, vel κάτω. ἵημι vero, mitto. Pindarus Pythiorum Ode 4. 244.

Ἐξανῆκε γαστρός. —
Emisit [*ex*] *ventre.* —

Ἐξαπατῶντι. Dor. pro cõm. ἐξαπατῶσι. Decipiunt. Pind. Olymp. Ode 1. pag 5. v. 11.

Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας,
Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον,
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Et profecto etiam mortalium mentem,
Supra veram orationem, [i. magis quã ipsa vera oratio,]
Ornatæ mendaciis variis
Decipiunt fabulæ.

Ἐξάρατο. Quum poet. neglectum est temporale augmẽtum metri causa, tunc prius α est breue. Quum vero ex communi ἐξήρατο formatũ est, tunc τὸ α Dorice longũ est, quia ex η longo mutatum. Est autem 3. pers. sing. aor. 1. medii ab ἐξαίρω. μ. ἐξαρῶ. ἀόρ. α. ἐξῆρα communiter, & ἐξᾶρα Dorice, ἀόρ. α. μ. ἐξηράμην. ω. ατο, comm. at ἐξαράμαν. ω. ατο Dorice. Pindar. Olympiorum Ode 9. pag. 83. v. 13.

Πέλοψ ἐξάρατο κάλλισον ἕδνον Ἱπποδαμείας.

Pelops suscepit, [*& adeptus est*] *pulcherrimam dotem Hippodameia.*

Ἐξαρκεῖν κτεάτεσσι. Poet. locutio. Tantum fortunarum habere, quantum ad vitam sustentandam nobis sufficit, & satis est, adeo vt iis simus contenti, nec plura cupiamus. Pindarus Olymp. Ode quinta, pag 44. v. 9.

— ἐξαρκέων κτεάτεσσι. —
— *sufficienter - abundans fortunis.*

Ἐξαρκεῖν τοῖς φίλοις. Amicis subuenire. Pindarus Nemeorum

rum Ode 1. 3 ; 6. 2.

Ἐξερείψαι. 3. perſ. ſingul. aor. 1. act. optat modi. ab ἐξερείπω, τὸ καταβάλλω. Proſterno. μ. ψω. Simplex eſt ἐρείπω, vnde ἐρείπιον, ου. τὸ, ruina. Pindarus Pythiorum Ode 4. 264. 2.

Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυός.

Si enim quis ramos magnæ quercus acuta ſecuri proſterneret

Vide Ὀξύτομος.

Ἐξέφαναν. Attice actiuum pro paſſiuo ἐξεφάνησαν. Pindarus Olympiorum Ode XIII. p. 112. v. 14.

Ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξέφαναν
Σὺν βοηλάτᾳ χάριτες
Διθυράμβῳ; —

Bacchi vnde exortæ ſunt
Cum boues agente venuſtates
Dithyrambo? —

Vide Græca ſcholia.

Ἐξίεω. ῶ. ἐξίημι. ἐκπιτνέω. ἐκπετάννω. ἐκπετάννυμι. Expando. Pind. Pythiorum Ode prima, pag 199. v. 10. Vide Κυβερνάτας.

Ἐξικέσθαν. Dor. pro comm. ἐξικέσθην. Eſt autem 3. perſ. dualis aor. 2. med. ἐξικόμην &c. Eſtq; dualis pro plurali ἐξίκοντο. Pind. Nem. Ode X. 424. 5.

Ἔξορκος. ου. ὁ. Pind. vocabulum, quod Grecus ſcholiaſtes interpretat͂ ἐξαίρετος ὅρκος, eximium iuſiurandum. Non vulgare: ſed religioſum, ſanctumque iuſiurandum, de quo minime ſit dubitandū. Idem vertit, ἀντίορκος. quaſi dicas ἀντίος, ἐναντίος ὅρκος τοῖς ἄλλων ὅρκοις Iuſiurandū, quod aliorum iuriiurando contrarium eſt. Vel, ἐναντίος τοῖς ἄλλων λόγοις ὅρκος. Iuſiurãdum contrarium aliorum verbis. Quamobrem quum Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 122. v. 2. dicit,

—ἁλαθεὶς τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται.—

—*verumque mihi iuſiurandum aderit.*—

idem eſt ac ſi dixiſſet, quamuis alii fortaſſe de victoriis, & laudibus iſtorum, quos laudandos mihi propoſui, dubitent, aliterque ſentiãt, ego tamen has veras eſſe cõtendo, quod vel religioſo iureiurando affirmabo contra ipſorum ſententiam, & verba. Vel eſt compoſitum pro ſimplici ὅρκος.

Ἐξόχως. Poet. idem ac ἔξοχον, & ἔξοχα. pro comm. ὑπερβαλλόντως. Eximie. Excellenter. Præter alia. Supra cætera.

Maxime. Vehementer. Gallice *par dessus toutes autres choses*. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag 90. v. 8.

Υἱὰν δ' Ἄκτορος ἐξόχως
Τίμασεν ἐποίκων,
Αἰγίνας τε Μενοίτιον.

Filium vero Actoris, & Æginæ Menœtium, [Patrocli patrem] *honorauit præter* [*cæteros omnes Opuntis*] *incolas*.

ἐξόχως ἐποίκων) ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐν Ὀποῦντι κατοικοῦντας. Homerus Iliad. Π. 575. 14.

Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον Ἄκτορος υἱόν.

Ἑοῖ. Poet. pro οἱ, τυτέςιν αὐτῷ. Ipsi. Pind. Olymp. Ode 2. p. 22. v. 5.

Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήιον.

Interfecit ipsi [*Oedipo*] *per mutuam-cædem prolem Martiam*.

Ἐοῖσα. ας. α. Dor. & Poet. pro cóm. poet. ἐοῦσα σης. η. cóm. οὖσα. ης. η Existens. Pindarus Pythiorum Ode 4. 264. 4.

[Δρῦς] ἐθελόκαρπος ἐοῖσα.

[*Quercus*] *fructifera desinens esse*.

Ἐόντων. ἐκ τῶν ἐόντων, ἐκ τῶν ὄντων, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. κατὰ δύναμιν. Ex iis rebus, & bonis, quę adsunt. Pro facultate nostrarũ fortunarum. Pro facultatibus, fortunisq; nostris. Pro viribus. Pindarus Nemeorum Ode 1, 336. 1.

Ἀλλ' ἐόντων, εὖ, τε παθεῖν, καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων.

Sed ex iis, quæ adsunt, bona percipere, & [*bene*] *audire* [*cupio*] *amicis subueniens*.

Ἐπαγαγες. Dor. pro comm. ἐπήγαγες. Adduxisti Attulisti. τὸ πρότερον η εἰς α μακρὸν est versum Dor. Alias quum neglectum est temporale incrementum, tunc τὸ α prius est breue. ἦγον comm in aor. 2 act. sed κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γα συλλαβῆς, quæ inserta, factum Attice ἤγαγον, & neglecto augm. ἄγαγον. ες. ε. Infinit ἀγαγεῖν. particip. ἀγαγών. Pindarus Pyth. Ode 8, 293. 7.

Ἐπαγγέλλοντι Dor pro comm. ἐπαγγέλλουσι, vel ἐπαγγέλλονται. Promittũt. Denuntiãt. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235 9.

Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Cœnam promittunt primum. Vel. *Cœnam denuntiant*, vel, *indicunt*.

Ἐπαίρειν. Poet. pro comm. ἐπαίρειν, ὑψοῦν, μετεωρίζειν, ὑμνεῖν. Extollere, exaltare, laudib9 euehere, celebrare. Pindar. Olymp. Ode 9. p. 84. v. 14.

Καυ-

Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Inclytam Locrorum extollunt matrem pulchrarum-arborum-feracem [Opuntem.]

Ἐπαείροντι. Dor. pro comm. poet. ἐπαείρουσι. comm. vero, ἐπαίρουσι. Extollunt. Pindar. Olymp. Ode 9. pag. 84. v. 14.

Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Inclytam Locrorum extollunt matrem, pulchrarum arborum-feracem [Opuntem.]

Ἐπαινέοντι. Dor. pro comm. ἐπαινέουσι, vnde contractum ἐπαινοῦσι. Laudant. Pindar. Pyth. Ode 5. 278. 7.

ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.

Virum illum laudant prudentes.

Ἐπαίσσει. Poet. pro comm. ἐφορμᾶσθαι. Irruere. Ingruere. Impetu ferri in aliquid. Pindarus Isthmiorum Ode 4. 452. 10.

—ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαίσσων ἐλαύνει.

—*Alias autem alius flatus ingruens omnes homines exagitat.*

Ἐπάκοος. ω. ὁ. Dor. pro comm. ἐπήκοος. ου. ὁ. ὁ. ἐπακούων, ὁ ἡ ἐπακούουσα. Exauditor vel Exauditrix. Qui, quæue aliquem exaudit. Pind Olymp. Ode 14. pag. 125. v. 14.

Ἐπάκοοι νῦν [ἔστε.]

Exauditrices nunc [estote vos præstantissimi Deorum, Iouis, filiæ. Meas preces exaudite.]

Ἐπακτός. οῦ. ὁ. Ascititius. Aliũde adductus. Peregrinus. Alienus. Ad nos non pertinens. Pind. Ol. Ode x pag. 104. v. 12.

Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον θνάσκοντι στυγερώτατος.

Quia diuitiæ, quæ sunt sortitæ pastorem, [i. dominum] *ascititium,* [&] *alienum,*

Morienti [*legitimo domino sunt*] *odiosæ.*

Sed figurate κατ' ἐναλλαγὴν poeta diuitiis tribuit, quod ipsi morti proprie conuenit, quæ solet esse patribus acerbissima, quum vident se mori sine liberis, & legitimis & proximis hæredibus, opesq; suas magnis laboribus partas ad externos, peregrinos, & alienos homines deuolui.

Ἐπακτὸς ὄμβρος. Pindarus Pythiorum Ode 6. 281. 7. Impetuosus imber.

Ἔπαλπνος. ου. ὁ Vocabulum hoc

apud solum Pindarum legitur, nec quid proprie significet, aut vnde sit deductũ, manifeste constat. Omnes θυοσκοποχάφοι, quos consului, qua sunt modestia, cum in aliis sexcentis vocabulis explicandis, tum etiam in hoc altum præstant silentium. Si quid tamen coniecturis est tribuendum, de vento secundo, nautisque grato proprie dici puto, qui ad eos quodammodo saliens, spiransque venit, παρὰ τὴν ἐπὶ περάθειν, ἢ τὸ ἅλλεσθαι, ἢ πνεῖν, quasi dicas, ὁ ἐπὶ τοῖς ναύταις, ἢ ἅλλων ἀλλόμενος, ἢ πνέων, ἢ παρὰ τὸ ἡμῖν οἱονεὶ ἀλλόμενον ἐπιπνεῖν Vel κατ' συγκοπὴν dictum ἐκ τοῦ ἐπιθαλπνος, quod compositum ex præpositione ἐπὶ, & poetico nomine θαλπνὸς, id est, splendidus, lucidus. & μεταφορικῶς, splendoris, ac lucis instar gratus. Calor enim est amicus naturæ, frigus eidem inimicum, παρὰ τὸ θάλπω, calefacio, foueo sic, vt oua gallinæ, quæ sobolis procreandæ causa iis incubant. Hinc θαλπωρή, ῆς. ἡ. Tepor, lætitia, iucunditas, voluptas, solamen, spes, quæ nostras cogitationes fouet. Interdum tamen (vt hoc obiter addatur) θάλπειν sumitur pro ἐξαπατᾶν, fallere, decipere, vt docet Suidas. Vide & Ἄλπνιν in Græcis Pindari Scholiis, Isthmiorum Ode 5.463.6. col. 1. Pind. Pythiorum Ode. 8. 294.15.

—τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη.—

—*quibus neque reditus pariter.*

Iucundus apud Pythiadem, [in ludis Pythiis] *iudicatus fuit.*

Græca scholia, οἷς ποι τοῖς ἡττηθεῖσιν, ἐκ τῆς Πυθίας ἡ ἀνακομιδὴ οὔτε ἡδεῖα, οὔτε προσηνὴς ἐγένετο. Hic videmus τὸ ἔπαλπνος explicari per ἡδὺς, & προσηνὴς: at ipsum vocis ἔτυμον tacetur. Preterea per Πυθιάδα non ipsos ludos Pythios, sed locũ, in quo fiebant, vel ipsam vatem Pythiam (quod minus probabile) nunc intelligi. Consule Gr. Schol. Pyth. Ode 9. 300. in voce χλιαρόν, v. 15. χλιαρὸν, τὸ προσηνὲς, ἢ ἡδύ. τὰ μὲν γὰρ ἀπηνῆ, τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι. τὰ δὲ προσηνῆ, ἢ πρᾳνὰ, τοῖς θερμοῖς, διὰ τὴν γινομένην διάχυσιν. Hæc nostram coniecturam confirmant, qua dicimus ἔπαλπνον dictum videri κατ' συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπι-

τοῦ ἐπιθάλπτου παρὰ τὸ θάλπειν. Vide Ἄλπιστος.

Ἐπάμερος. ου. ὁ. Poet. & Æol. ac Ion. vocabulum, pro cõm. ἐφήμερος. ου. ὁ. Vnius-diei. Qui durat vnum diem. Pindarus Pythiorũ Ode 8. 295. 10.

Ἐπάμεροι, τί δέ τις, τί δ' οὔ τις;
Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. ἀλλ' ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν,
Καὶ μείλιχος αἰών.

Diei-vnius [sunt homines.] quid enim [est] aliquis, quid vero nullus? sed quum [late fortunæ] splendor a Ioue-datus accesserit, [tunc] splendidum adest lumen hominum, & iucunda vita.

Huc spectant, quæ Sophocles in Aiace μαστιγοφόρῳ scribit. pag. ex H. St. typis 8.

Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
Εἴδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

Horat. *Puluis, & vmbra sumus.* Dauid psalmo versionis nostræ Græcæ 62. versu 40. & 41. & psalmo 103. v. 45

Ἐπᾶλτο. Poet. & Æol. 3. pers. pręt. plusquamperfecti pass. singul. numeri, pro comm. ἐφῆλτο. quod ab ἐφάλλομαι. Insilio. fu. ἐφαλοῦμαι. perf. ἐφῆλμαι. σαι. ται. plusquamperf. ἐφήλμην. ἐφῆλσο. ἐφῆλτο. Et Æol. ἐπάλμαι. ἐπᾶλσο. ἐπᾶλτο. Quod factum neglecto augmẽto temporali, vel verso η in α, & mutata aspirata φ in tenuem π. Hoc & Ionibus familiare. Vel est 3. pers. imperfecti κατὰ συγκοπὴν formata ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, ἐπάλλετο, pro comm. ἐφάλλετο. Pind. Nem. Ode 6. 382. 8.

ἐς Αἰθιόπας ἐπᾶλτο.

[Nomen Æacidarum] ad Aethiopas prosiluit.

Ἐπαντέλλειν. Poet. verbum κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ ἐπανατέλλειν. Exoriri. Subsequi. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 75. v. 7.

Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι.

Subsequens vero tempus
Hoc faciens ne defatigetur.

Ἔπαξε. Dor pro comm. ἔπηξε. Quod à πήγνυμι. μ. πήξω. Figo. Pind. Nem. Ode 7. 388. 6.

ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξεν διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος.—

Fortis Aiax fixisset per præcordia
Latum ensem.—

Ἐπάξιος. ου. ὁ. Poet. idem ac ἀντάξιος. æque-dignus. dignitate-æquiparandus. Pind.

Nem. Ode 7. 396. 4.
—χάρμα πάντων
ἐπάξιον.—
—gaudium omnibus
æquiparandum.—
Consule nostrum Ionicum Lexicum in Ἐπάξιος. Isthm. Ode 4. 457. 9.
—στεφάνωμ' ἐπάξιον παγκρατίου.
coronamentum, [decusque] pãcratio dignum. Vel, Corona pancratio digna.
Sophocles Electra 123.
γάμων ἐπαξίων τύχῃ.
Nuptias [te] dignas consequeris.
Euripid. Bacchis, versu 715.
θαυμάτων ἐπάξια, vocat *res admiratione dignas*. Herodotus lib. 2. 74. 41. ἐπάξια νόμιμα, *præclara instituta* Instituta, quæ obseruatu sunt digna.
Ἐπάσκεσε. Poet. neglecto augmento tẽporali 3. pers. singul. aor. 1. act. vel Dor. verso η in α, pro comm. ἐπήρκεσε, παρὰ τὸ ἐπαρκέω ῶ. Pind. Nẽ. Ode 6. 383. 9.
Ἀλκιμίδας τόγ' ἐπάρκεσε
κλειτᾷ γενεᾷ.—
Alcimidas hoc præstitit
Inclyto generi.—
Ἐπασκεῖν. Poet. pro cõm. ἐπικοσμεῖν, κοσμεῖν. Exornare. Ornare. Pind. Nem. Ode 9. 407. 2.
ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς.
Exornabo illustribus Heroem honoribus.
Ἐπαύρεο. Poet. & Ion. 2. pers. aor. 2. med. neglecto augmento temporali, vel Dor. verso η in α, pro cõm. ἐπηύρου vnde dissoluta υ in εο Ionice factum ἐπαύρεο. Adeptus es Pind. Nem. Ode 5. 374. 9. Eustath.
ἐπαυρεῖν, τὸ ἀπολαῦσαι, καὶ γεύσασθαι, καὶ ἁπλῶς ἅψασθαι. καὶ ἐπαυρεῖν λίθου, ἀντὶ τοῦ προσκρούσαι λίθῳ. frui, gustare, attingere. Impingere in rem aliquã. Offendere ad rem aliquam vt lapidem. Gallice, *Heurter contre quelque chose*. Hom. Iliad. ν. 491. 5. cum accusatiuo posuit pro attingere,
—ἐπαυρεῖν χρόα χαλκῷ
—*attingere corpus ære*, [i. telo cuspidem æream habente.]
ἐπαυρέω. ῶ. μ. ἐπαυρήσω. ὁ β. ἀόρ. ἐνεργητικὸς, ἐπηῦρον. ες. ε. ὁ β ἀόρ. μέσος, ἐπηυρόμην. ἐπηύρου. ἐπηύρετο. Dor. & Ion. ἐπαυρόμην. Dor. etiam ἐπαυρόμαι 2. pers. comm. ἐπηύρου. Ion. ἐπηύρεο, & neglecto augmento, ἐπαύρεο. Dor. versa υ in ω, ἐπαύρω. &c. Dictum autem παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, verso ε in α, & inserto

ferto υ.

Ἐπαῦρον. Aor. 2. act. poet. neglecto augmento temporali, vel Dor. η versum in α pro comm. ἐπηῦρον. Eustath. ἐπαυρεῖν τὸ ἀπολαῦσαι, καὶ γεύσασθαι, καὶ ἁπλῶς ἅψασθαι. ἐπαυρεῖν λίθου, προσκοῦσαι λίθῳ. Idem, ἐπαυρήσεσθαι, ἤγουν ἐπαπολαῦσαι. Cōsule Magnum Etymol. 132. 34 in Ἀπούρας. Item in ἐπαυρῶ. 354. 14. Pind. Pyth. Ode 3. 220. 1.

Πολλοὶ ἐπαῦρον.—

Multi participes-fuerunt [exitii Coronidis.]

Ἐπαυχένιος. ου. ὁ. Poet. ὁ ἐπὶ τῷ αὐχένι φερόμενος. Qui supra ceruicem fertur. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 214. v. 9.

Φέρειν δ' ἐλαφρῶς
ἐπαυχένιον λαβόντα
ζυγὸν, ἀρήγει.—

Ferre autem leuiter
Impositum ceruici, quum [id semel] sumpseris,
Iugum, prodest. Vel,
Ferre autem leuiter, & aequo animo, iugum, quod ceruici semel impositum sumpseris, hoc profecto prodest, animiq; molestiam leuat.

Ἐπέβα. Dor. 3 pers. sing. aor. 2. act. pro comm. ἐπέβη. Pindarus Nemeorum Ode 3. 348. 4. Vide Ἀγορία.

Ἐπίβασε. Dor. 3. pers. sing. aor. 1. act. pro cōm. ἐπέβησε. Quod poetice dictum pro cōm. ἐπεβίβασε. Ascendere fecit, Imposuit. Restituit in. Pindarus Isthm. Ode 1. 439. 12.

—νῦν δ' αὖτις ἀρ-
χαίας ἐπίβασε πότμος
συγγενὴς εὐαμερίας.—

—*Nunc vero rursus [ipsum] congenita fortuna restituit in antiquam, [pristinamque] felicitatem.*

Ἐπιμβάτης. ου. ὁ. Poet. pro cōm. ἀναβάτης. ου. ὁ. & κατὰ συγκοπὴν ἀμβάτης. ου. ὁ. Sessor, qui supra equum sedet. Qui equo insidet. Italice, *Caualcatore*. Gallice, *Cheuaucheur*. Anacreon 77. Vide Ἱπποπείρης.

Ἐπίτας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἐπίτης. ου. ὁ. ὁ ἐπόμενός τινι δοῦλος. ὁ ὀπαδός. ὁ ἀκόλουθος. Assecla. Comes. Qui sequitur aliquem. Famulus. Pindarus Pyth. Ode 5. 269. vocat πλοῦτον πολύφιλον ἐπίταν, i. opes, quę multos amicos conciliant opulentis hominibus, & ipsos ipsis addunt comites, & assectas. Nam, vt canit ille,

Donec eris felix, multos numerabis amicos,
Tempora si fuerint nubila, solus eris.

Vide Græca Scholia.

Ε'πίβαιτ. Vide Πιβαῶ. Pindar. Pyth. Ode 4.234.11. ἐπικύρησε. ἐπέτυχε. Incidit in. Offendit. Nactus est.

Ε'πέχειν σκοπῷ τόξον. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 27. v. 6.

Arcum intendere in scopum.

Ε'πηετανός. οῦ. ὁ. Poet. ὁ ἐπὶ ἔτος ὅλον διαρκῶν. Qui in integrũ annum sufficit, & durat. Compos. ex ἐπὶ præpositione (quæ in compositione τὸ ι in η mutat interdum, vt factum videmus in ἐπήβολος, ὁ ἐπιτυχὴς, & ἐγκρατής τινος πράγματος, παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν, de quo Eustath. & Magnum Etymol.) & nomine adiectiuo poet. inusitato in simplici, ἐτανὸς, annuus, quod ab ἔτος. εος. ους. τό. annus. pro quo dicitur συνωνύμως, ἐνιαυτὸς. οῦ. ὁ. annus. & ἐνιαύσιος. annuus. Alii tamen, vt Magnum Etymologicum tradũt hoc nomen formatum ab ἔτος, vnde ἐτανὸς, & πλεονασμῷ τοῦ η, ἐπηετανός. Quare in præpos. ἐπὶ τὸ ι prius sublatum dices, deinde τὸ η insertum ante τὸ ἐτανός. Pindarus Nem. Ode 6.377.12. βίον ἐπηετανὸν vocat annuum victũ, qui quotannis alicui suppeditatur, vel, qui per totum annum alicui sufficit.

Ε'πήρατος ου ὁ, & ἡ. Poet. ἐπέραστος, καλὸς, ἡδύς. Amabilis, optabilis, pulcher, iucundus. Sic autem formatur, ἐράω. ῶ. μ. ἐράσω. ἀόρ. α. ἤρασα. π. ἤρακα. π. π. ἠράσμαι. σαι. σαι. A' prima pers. deducitur ἐράσμιος. ου. ὁ. à 3. ἐραστὸς, οῦ. ὁ. sublato σ, ἐρατὸς, compositum ἐπήρατος, eliso ι, versoque ε in η. Pindarus Pythiorum Ode quinta. 275.8.

—ἐπήρατον κλέος.

—*Amabilis gloria.*

Hæc autem præpositio ἐπὶ nunc vim intendentis habet, & idem valet, ac μεγάλως, σφόδρα, πάνυ, valde, vehementer. Vel nihil addit ad significationem: sed compositum ἰσοδυναμεῖ verbo simplici ἐρατός.

Ε'πιβδα ας. ἡ. & in plurali, ἐπίβδαι. ῶν. αἱ. Tempus futurum. Tempus sequẽs. Sic autem proprie vocabantur apud Dorienses illi dies, qui præcedentes dies festos sequebantur, παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν ταῖς προτέραις ἡμέραις. Pindarus Pythiorum Ode 4.248.

Τραχεῖαν δ' ἐρπόντων πρὸς ἐπίβδαν δ' ὅμως.

Triste euntium ad sequẽs tempus tamen.

Græca

Græca Scholia, Ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται αἱ ἑπόμεναι τῆς ἑορτῆς ἡμέραι, αἱ μεθόριοι ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, ἤτοι ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. τινὲς δέ φασι παρεμβιβλῆσθαι τὸ β. τὰς γὰρ ἐπὶ δαιτὶ λέγουσιν ἐπίβδας, ὡς τὴν οἴδην, οἴβδην, καὶ ἴασιν, ἴβασιν. οἱ δὲ, μετῆχθαι ἀπὸ τῶν ἐπιβαλλομένων προβάτων. βδάλλοντες γὰρ οἱ ποιμένες ἅπαξ, αὖθις ἐπιβάλλουσι. νῦν δὲ σημαίνει τὸ μέλλον, καὶ τὸ μετὰ ταῦτα. Vide & p. 249. Consule Eustathium, Suidam, & Magnum Etym. pag. 357. 54.

Ἐπίβοητος. ου. ὁ. In malam partē accipitur apud Anacreontē, pro infami. 148. P.

Ἐπίβοητος δὲ ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ἐν τῷ β. καί μ' ἐπίβοητον κατὰ γείτονας ποιήσεις. τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον καλοῦσι.

Ἐπιβουλία. ας. ἡ. Poet. pro cōm. ἐπιβουλή. ῆς. ἡ, καὶ ἐπιχείρησις. Insidiæ. Conatus. Pindarus Nemeorum Ode 4. 360. 10.

Ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ.

Insidiis, [& conatibus aduersariorum] *obsiste*, [resiste.]

Ἐπίγονοι. ων. οἱ. Posteri. Filii, & posteri illorum, qui ad Thebas cæsi fuerunt. Pindarus Pythiorum Ode 8. 291. 5.

Ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον
Δευτέραν ὁδὸν ἐπίγονοι.—

Quum ab Argo venerant
Secundum iter, [secunda expeditione] *Epigoni*, [id est posteri.]

Ἔρχεσθαι ὁδὸν à Græcis eodem modo dicitur, quo à Latinis *Ire viam*. Virgil. Æn. lib. 6. 247. 22.

Itque, reditque viam toties.—

Ἐπιγουνίδιος. ου. ὁ. ὁ ἐπὶ τοῖς γόνασι, τουτέστι γόνασι τιθέμενος, καὶ κείμενος. Qui supra genua positus, situs, iacensque est. Pindarus Pythiorum Ode 9. 303. 4.

Ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον
Θηκάμεναι βρέφος αὐταῖς.

Illæ vero super genua sibi, [i. sua,] *cum posuerint infantem*, [*nectar, & ambrosiam eius labris instillabunt.*]

Ἐπιδέξια χερός. Poet. pro cōm. πρὸς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς χερός. τῇ δεξιᾷ χειρί. Ad dextras partes manus. Dextra manu. Poetice τῇ δεξιτερῇ, vel δεξιτερᾷ. Hinc Latinum κατὰ συγκοπὴν, *Dextera*, & iterata syncope, *Dextra*, quod subaudito nomine *manus* sæpe dicitur, vt apud Græcos δεξιὰ, & δεξιτερὴ, subaudito nomine χείρ. Vt autem illud etiam obiter addamus, dicta δεξιὰ ἀπὸ τοῦ δέξασθαι δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα,

quod per eam accipiamus ea, quæ dantur. Vel ἀπὸ τοῦ διεξιέναι δι' αὐτοῦ τὰς πράξεις. Quod per eam res gerendas persequamur, & geramus. Pindarus Pythiorum Ode 6. 281. 7.

Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς, ὀρθὰν

Ἄγεις ἐφημοσυνὰν. —

Tu vtique tenens ipsum [patrem tuum] dextra manu, rectam

Refers admonitionem. —

Græca scholia, δεξιῶς, ἢ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν, ἢ παραίνεσιν. &c. Sensus, Tu fideliter obseruas ea, de quibus recte admonitus fuisti.

Ἐπίδιχα. Poet. aduerb. pro comm. χωρίς. Seorsum. Separatim. Pindarus Pyth. Ode 5. 277. 11.

Ἐπίδιχα κεῖται θανών.

Seorsum iacet mortuus.

Vide Δίχα apud Eustath. & Magnum Etymol.

Ἐπίδοξος. ου. ὁ, ἢ ἡ. Comm. pro ἔνδοξος. ου. Gloriosus. Illustris. Pindarus Nem. Ode 9. 413. 2. vocat ἐπίδοξον κῦδος, *illustre decus.* Alias τοῦ ἐπιδόξου significationes in vulgatis Lexicis vide. Frequens est hoc nomen apud Aristotelem pro re, de qua est aliqua opinio in futurum concepta: vt in Rhet. ad Alex. cap. 19. 239. A. bis. τὰ ἐπίδοξα λέγεσθαι, Quæ existimantur dictum iri. Et cap. 30. 242. Θ. & 246. A. & 247. A. Et Æschines contra Ctesiphontem, ἡ πόλις ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι. *Opinio erat vrbem illam captum iri.*

Ἐπιεσσάμενος. ου. ὁ. Poet. particip. aor. 1. med. ab ἐπιέω. μ. ἐπιέσω. Induo. Compos. ex ἐπὶ, & ἕω. μ. ἕσω. pro comm. ἐνδύω, Lat. Induo. aor. 1. εἷσα, poet. neglecto incremento temporali factum ἔσα, metri vero caussa geminatum σσ, hinc med. aor. 1. ἐσσάμην. ω. ατο. vnde particip. ἐσσάμενος. η. ον, & compos. ἐπιεσσάμενος. Pindar. Nem. Ode x. 421. 14.

— ἐπιεσσάμενοι

νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.

— *induti*

tergum mollibus [egregiarum vestium] filis.

Consule Græca scholia, quæ docent, τὴν χλαῖναν, siue τὴν χλανίδα, μεταφορικῶς à poeta μαλακὴν κρόκην appellatam.

Ἐπικρατεῖν τῶν ἀρειόνων ἐρώτων.

Præstantioribus amoribus potiri.

Pind. Nem. Ode 8. 399.

Ἐπίκρυφος. ου. ὁ. Poet. pro quo dicitur & κρύφιος. ία. ιον. & cōm. κρυπτὸς,

κρυπτὸς, ἡ, όν. Occultus. a. um. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag 80. v. 1.

—ἐπίκρυφον οἶμον.

—*occultam viam.*

Ἐπικύρσαι. Infinit. aorist. 1. act. Vel κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπικυρῆσαι, quod ab ἐπικυρέω. ῶ μ. ἐπικυρήσω, & κατὰ συγκοπὴν ἐπικύρσω. &c. Vel à grauitono ἐπικύρω. μ. κείνως, ἐπικυρῶ, Æolice vero, ἐπικύρσω, vnde aor. 1. ἐπίκυρσα. ας. ε. Infinit. ἐπικύρσαι, particip ἐπικύρσας. αντος. Pind. Ol. Ode 6. p. 46. 5.

—ἐπικύρσαις ἀφθόνων

Ἀστῶν.—

—*si inciderit in inuidia-carentes*

Ciues.—

Ἐπικύρσαιμεν 3 pers. plur. optat. aor. 1. act. Sic autem formatur, grauitonum κύρω. μ. κυρῶ, & αἰολικῶς, κύρσω. ὁ α. ἀορ. ἔκυρσα, ας. ε. ἡ εὐκτική, κύρσαιμι. αις. αι &c. vel à circumflexo κυρέω. ῶ. μ. κυρήσω, κατὰ συγκοπὴν deducitur κύρσω, &c. addita ἐπὶ, ἐπικύρσω. ἐπίκυρσα. ἐπικύρσαιμι. Pindarus Pythiorum Ode x. 312. 4.

Μεταβολαῖς ἐπικύρσαιμεν.—

In mutationes incidant.—

ἐπικυρεῖν autem, siue ἐπικυρεῖν poet. pro comm. ἐπιτυχεῖν.

Ἐπικώμιον. ου. τό. Poet. & Pindaricum nomen, pro cōm. ἐγκώμιον. ου. τό. Encomium. Laus. Quid autem sit ἐγκώμιον, vnde dictum, eiusque discrimen inter ὕμνον, & ἔπαινον, docet Ἀφθόνιος ἐν τῷ τοῦ ἐγκωμίου ὅρῳ. Consule & Aristot. τῶν ἠθικῶν τῶν Νικομαχείων lib. 1. c. 12. p. 5. & 6. vbi docetur etiam quid sit ἐπαινεῖν, & quid ἐπαινετόν. Pindarus Nem. Ode 6. 380. 4.

Ἴδια ναυστολέοντες

Ἐπικώμια.—

Propria aduehentes encomia, [i. facinora laudibus, carminibusque digna.]

Ἐπικώμιος. ια. ον. Poet. & Pindaricum vocabulū, pro quo & ἐγκώμιος. ια. ον. communiter vero dicitur ἐγκωμιαστικός. ή. όν. Laudatorius. a. um. Laudator. Laudatrix. Pyth. O. x. 310. 9. Pind. —ἐπικωμίαν ὄπα vocat laudatoriam, siue laudatricem vocem per choreales hymnos. Vocem, quam edunt aliqui dum cū suis sociis saltant, & choreas agitant, vt aliquem laudent. γῦνικῶς vero vocem, quę laudes alicuius canit. Nem. O. 8. 404. 12. ἐπικώμιον ὕμνον vocat Carmen, quod in alicuius laudem canitur.

Ἐπίλασις. ιος. ἡ. Dor. pro cōm.

poet. ἐπίλησις, ἤγουν ἐπιλησμοσύνη, & λήθη. Obliuio. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 9.

—καμάτων δὲ ἐπίλασιν παράσχοι.

—Laborum vero obliuionem prabeat.

Ἐπιλέλαθα. Præteritum perf. medium, Dor. pro comm. ἐπιλέληθα. Oblitus sum. Ab ἐπιλανθάνω, quod ab ἐπιλήθω deductum. Pindar. Olympiorum Ode x. pag. 96. v. 2.

Ἐπιμηθέος ὀψινόου θυγάτηρ Πρόφασις. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 271. 6. *Epimethei sero-sapientis filia Excusatio.* Consule Græca scholia.) (Προμηθέως θυγάτηρ ἡ Προμάθεια.

Ἐπιλήνιοι ὕμνοι. ὕμνοι ἐπὶ τοῖς ληνοῖς ὑμνούμενοι. Hymni, qui ad vindemiæ torcularia, siue prǽla canuntur. Anacreon pag. 71. 3.

Ἐπιμίξαις. Particip. aor. act. m. g. num. singul. Æolice formatum, pro comm. ἐπιμίξας. παρὰ τὸ ἐπιμίγνυω. ἐπιμίγνυμι. μ. ἐπιμίξω, quod ab inusitato ἐπιμίγω deductum. Pindar. Nemeorum Ode 2. 352. 18. Vide Ἐγχεσίμωρος.

Ἐπιμομφά. αῖ. ά. Poet. & Dor. pro comm. ἐπιμομφή. ῆς. ἡ. obiurgatio, vituperatio, reprehensio, culpatio. ἐπίμεμψις, ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, ἡ. Pindarus Olympiorum Ode x. pag. 96. v. 10.

Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.

Sed tamen vsura soluere potens [est, i. potest,] acutam, [animosque pungentem,] reprehēsionem hominum.

Ἐπινίκιος. ου. ὁ. Comm. ὁ ἐπὶ νίκην φέρων, τείνων, προσήκων. Ad victoriam ferens, pertinens, spectans. Vulgo, victorialis, & triumphalis. Pindar. Nemeorum Ode 4. 366. 2.

—ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς.

triumphalibus, vel, *victricibus carminibus.*

Ἐπίνικος. ου. ὁ. Poet. ὕμνος εἰς τὴν νίκην τινὸς γραφείς. Hymnus in alicuius victoriam scriptus. Est autem nomen adiectiuum, quod subauditum substantiuum flagitat. Sic & ἐπινίκιον. Nam vel ὕμνος, vel ᾠδή, vel aliquid huiusmodi subauditur ad locutionis perfectionē. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 80. v. 8.

Ἐπίνομος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ σύννομος. ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομοῦ, & ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομῆς ὤν. Qui in eodem regio-

nis tractu, & in iisdem pascuis, & pabulo versatur. Compascuus. ἐπιχώριος, ἐγχώριος, ἐπιτόπιος, ἐντόπιος. Indigena. Pindarus Pythiorum Ode XI. 318. 10.

Νῦν ἐπινόμων ἡρωΐδων

Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν.

Nunc indigenam heroidum

Cœtum congregatum vocat ad conueniendum.

Vide Græca scholia. Sensus, Victor nunc indigenarum heroidum congregatarum multitudinem vocat, vt ad se victorem accedat eadem frequentia.

Ἐπίσκοπος. ὁ. ἡ. Comm Inspector. Præses. Hinc & Italicum *Vescouo*, & Gallicum, *Euesque*. Pind. Ol. Ode 14. pag. 124. v. 5.

Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι.

Antiquorum Miniarum præsides.

Ἐπίστα. Poet. & Dor. pro côm. ἐπίστασαι. Scis. Cognoscis. Nosti. Potes. Formatum autem vel κατ᾽ ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπίστασαι, quod ab ἐπίσταμαι deducitur, sed tunc τὸ α breue. vel ex comm. ἐπίστασαι, sublato Ionice σ, factum ἐπίστααι, hinc κατ᾽ ἀττικὴν κρᾶσιν ἐπίστη, Dorice vero verso η in α longum, & sublato ι, formatum hoc ἐπίστα. Pindarus Pythiorum Ode 3. 224. v. 8. Vide Συνίημι. Posteriorem verbi formationẽ ipsa metri lex videtur confirmare. Si τῆς στροφῆς. & τῆς ἀντιστροφῆς κῶλα conferas accurate, quod à nobis dictum, verum esse comperies. ἐπίστασθαι pro δύνασθαι multis in locis apud Hippocratem legas. Consule Oecon.

Ἐπιτακτὸν μέτρον ἐκπονεῖν.

Imperatam [operis] mensuram absoluere. Pindar. Pythior. Ode 4. 260. 9.

Ἐπιτιλλειν. Poet. ἀντὶ τοῦ ἐπιστέλλειν, ἐπιπέμπειν, ἐφιέναι. Immittere. Pindar. Nem. Ode x. 425. 13.

καί μοι θάνατον ἐπίτειλον ἄναξ.

Et mihi mortem immitte Rex.

Ἐπιτέλλομαι. Poet. idem ac ἐντέλλομαι. pro comm. ἐπιτάττω, προστάττω. Impero. Mando. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 196. v. 10.

υἱῷ τ᾽ ἐπιτελλόμενος.—

filioque mandata-dans. [vel, *imperans.*]—

Ἐπιτέρπομαι. Poet. pro comm. ἥδομαι. Delector Oblector. Pindarus Olympiorum Ode quinta, p. 44. v. 5.

—Ποσειδάνιοισιν ἵπποις

Ἐπιπρεπόμενον.—
—*Neptuniis equis*
Gaudentem. [vel, *se oblectantem.*]—

Ἐπιφέροισα. Dor. pro comm. ἐπιφέρουσα. Afferens. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 5. v. 14.

Ἐπιφέροισα τιμάν.
Afferens honorem.

Ἐπιτρέψοντι. Dor. pro comm. ἐπιτρέψουσι. Permittent. ab ἐπιτρέπω. μ. ψω. Pind. Olym. Ode 6. p. 47. v. 13.

Ἐπιφλέγειν. Proprie quidem apud poetas significat Incendere, comburere, igne vastare, μεταφορικῶς vero, Illustrare. Pindarus Olymp. Ode 9. pag. 84. v. 17.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς.
Ego vero charam urbem
Claris illustrans carminibus.

Sed verba sonant, *Ardentibus incendens carminibus.* Quemadmodum autẽ magnum incendium ardorem cum splendore simul habet, quo loca vicina calefiunt, & illustrantur, sic etiam poetarum carminibus homines quodammodo fouentur, & calefiunt, ipsorumque nomen clarum, & illustre redditur. Schol. ἐπιφλέγων vertit, ἐπαυγάζων, λαμπρύνων, ὑμνῶν. Recte. Idem τὸ μαλεραῖς, explicat, λαμπραῖς, καὶ ἐνδήλοις.

Ἐπιφλέγειν. Poet. pro comm. λάμπειν, εἶτε λάμπεσθαι. Splendere. Resplendere. Refulgere. Pindarus Pythiorum Ode 11. 322. 3.

Τῶν εὐφροσύνα τε, καὶ δόξ᾽ ἐπιφλέγει.
Quorum successus - ouans, & decus resplendet.

Ἐπιπόσσαις. N. L. Hic etiam omnes tacent. Quare nostras coniecturas humanus lector tandiu probare non grauabitur, donec meliores habeamus. Si codex est sanus, participium esse dices aor. 1. act. ab ἐπιπτόω. ώ. μ. ἐπιπτόσω. ὁ α. ἀόρ. ἐπεπτόσα. ας. ι. participium comm ἐπιπτόσας, αντος. metrique causa geminato σ, & Æolice inserto ι ante finale σ, κατ᾽ συγκοπὴν factum est ἐπιπόσσαις. Quid autem hoc significet, fusius docetur in verbo Πεπτόω. Vide. Vel est participium aor. 1. act. Æolice formatum ab ἐπιποτίζω. μ. ἐπιποτίσω. ὁ α. ἀόρ. ἐπεπότισα. particip. ἐπιποτίσας, metriq; causa geminato σ, & Æol. inserto ι ἐπιποτίσσαις, καὶ κατ᾽ συγκοπὴν ἐπιπόσσαις. Ἐπιποτίζειν autẽ

praeter

preter vsu receptam significationẽ, hic accipietur pro ἐπί τινι, εἴτε ἔν τινι τόπῳ ἐπιτυχεῖν τινι. In aliquo loco in aliquẽ incidere, eumque nanciſci. Et cum accuſatiuo iunctũ iam videmus Quod obſeruatione dignum. Conſule noſtras in hunc locum Pindaricas notas. Pythiorum Ode x. 313. 6.

Ε'πτόσαις θεῷ ῥέζοντας.——

Cum incidiſſet in [ipſos] Deo ſacrificantes.

Vel

Nactus [ipſos] Deo ſacra facientes.

Græca ſchol. καταλαβὼν αὐτοὺς ἤδη τὰς ὄνων θυσίας πλουοῦντας τῷ θεῷ Α'πόλλωνι.

Ε'πόπτης. ϐ. Poet. pro comm. ἔφορος. ϐ. ὁ. Inſpector. Præſes. Pind. Nem. Ode 9. 406. 5.

ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

Conſortibus Inſpectoribus, [ſiue *Præſidibus.*]

Ε'πραθον. v. 3. perſ. ſingul. aór. 2. act. à præſenti πέρθω, aor. 2. ἔπαρθον, & σοιχείων μετάθεσι ἔπραθον, vt ſecunda ſyllaba corripiatur. Pindarus Pythiorum Ode 9. 305. 4.

—— Εὐρυ-

σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν

Ε'πραθεν φασγάνου ἀκμᾷ,

—— *Euryſthei poſtquam caput*

Diripuiſſet, [ac *amputaſſet*] *enſis acie.*

Ε'πτάγλωσσος. ϐ. ὁ, & ἡ. Comm. Septilinguis. Pind Nem. Ode 5. 371. 14. Apollinis citharam vocat ἑπτάγλωσσον, propter ſeptem chordarum ſonos. Nam ſingulæ proprium edunt ſonum. Vide Πλῆκτρον. Huc alludens poeta Æneidos lib. 6. 265. dixit,

Nec non Threicius longa cum veſte ſacerdos

Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum.

Cur autẽ hoc ille dixit? quia Orphei cithara ſeptem tantum chordas habuit, quibus poſtea duas à Terpãdro ferunt adiectas. Conſule Græca Scholia.

Ε'πτάκτυπος. ϐ. ὁ, & ἡ. Poeticum citharæ chordas ſeptem habentis, & ſeptem ſonos edentis epithetum. Septiſonus. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 211. v. 3.

—— ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου

Φόρμιγγος ἀντόμενος.

—— *conſidera gratiam ſeptiſonæ Citharæ, tangens,* [pulſans cã.] ἑπτάκτυπος φόρμιγξ, ἡ ἑπτὰ κτύποις ἐν τῷ κρούεσθαι ἱεῖσα. Cithara, quæ, dum pulſatur, ſeptem ſonos edit. Quod Vir-

gil. Æneidos lib. 6.265 feliciter expressit,

Nec non Threicius longa cum veste sacerdos
Obloquitur numeris septē discrimina vocum.
Iamque eadem digitis, iam pectine pulsat eburno.

Orphei cithara septem tantum chordas habebat: postea Terpander duas his adiecit.

Ἔπλαξαν. Dor. 3. pers. plur. aor. 1. act. pro comm. ἔπληξαν. à πλήσσω. μ. πλήξω. πλήσσω autem (vt docet Eustath) τὸ μετὰ φόβου συστέλλομαι: præ metu contrahor, & trepido. παρὰ τὸ πλῶ, ὃ ἐκ τοῦ πτω συγκέκοπται. Alias apud Homerum sumitur pro πτοεῖν, ἢ ἐκφοβεῖν. terrere, metu consternare. terrefacere πλώσσειν vero, φεύγειν μετὰ φόβου πιπλεῖν. κρ' πλεσῶ. πλωχεύειν, ἢ ταραττεῖν. Exempla apud Eustathium vide. Pindarus. Pythiorum Ode 4.239.4.

—ἔ-
πλαξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
Ἥρωες ἀντίθεοι.

—territi sunt autem immoti [cum] silentio
Heroes diis-pares, [i. præstantissimi.]

Ἐπωνύμιος, α, ον. Poet. & Pind. vocabulum, pro communi ἐπώνυμος. cognominis. Qui nomen ab aliquo tractum habet. Compositum ex ἐπὶ præpos. & Æolico ὄνυμα, τος, τό. pro comm. ὄνομα, τος, τό. verso ο in υ. Hinc autem latinum, *Nomen*. At in compositione τὸ ο prius in ω vertitur. Vel etiam à cōm. ὄνομα. factum Æol. ὄνυμα, Ionice vero, & poet. inserto υ, fit, οὔνυμα. Vnde Dor. ὤνυμα, versa ου diphthongo in ω. Qua de re plura in nostro Lex. Dor. Pind. Olymp. Ode x. p. 103. v. 11.

Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου.

Cognominem [hymni] gratiam victoriæ superbæ.

Schol. ἐπωνυμίαν χάριν] τὴν ἐπώνυμον τῆς νίκης χάριν, τουτέστι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον.

Ἐπωνύμιος, ία, ον. Poet. & Pindaricum vocabulum, pro communi ὁ ἢ ἡ ἐπώνυμος. cognominis &c. Vel, qui idē nomen habet, quod aliquis alius: Pind. Pyth. O. 1. pag. 191. v. 14.

—τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανε πόλιν.

—Cuius [montis Aetnæ] cognominem
Inclytus cōditor decorauit vrbē.

Intel-

Intelligit autem vrbem Ætnam, quam Hiero condidit, & de montis Ætnæ nomine nominauit, ac illustrẽ reddidit. Sic ab ἐγκώμιον. ου. τό. deductum est adiectiuum ἐγκώμιος. ία. ον. De quo suo loco. Vel est substantiuum ἐπωνυμία, pro adiectiuo ἐπώνυμος. Consule nostrũ Dor. Lexicum in ὑπαρκτικά αἰτὶ τ῀ ἐπιθέτων.

Ἔραιμαι. Dor. pro comm. ἐραίμην. ἐπιθυμοίην Optarim. Est autem 1. pers. singul. optat. ab ἔραμαι, τὸ ἐπιθυμῶ. Pyth Ode xi. 322. 10.

Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν.

Diuinitus optarim bona.

Ἐρασίμολπος. ου. ὁ, ἡ ἡ. Poet. ὁ ἐρῶν, ἢ ἡ ἐρῶσα τ῀ μολπῆς. Amans cantus, carminis, hymni. Pindarus Olymp Ode 14. pag. 125. v. 15.

—Θαλία τε ἐρασίμολπε. —

—Thaliaque amans cantus[vel, *cantus studiosa.*

Ἐρασιπλόκαμος. ου ὁ. ἡ ἡ. Poeticè studiosus capillitii. Qui amat capillitium. παρὰ τὸ ἐράω. ῶ. μ. ἐράσω. amo. ἡ τὸ πλόκαμος. ου. ὁ. Capillitiũ. Cincinnus. Pind Pyth. Ode 4. 248.

Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά.

Tyrus studiosa-capillitii proles.

Περιφραστικῶς autem Pelias intelligitur. Consule Græca scholia.

Ἐργάτις. ιδος. ἡ. Comm. Pind. Isthm. Ode 2. 444. 10. Operatrix. Mercenaria. Masculeum est ἐργάτης. ου. ὁ. Operator. Operarius. Opifex. Ἐργάτις μοῦσα ἐλέγετο ἡ μισθοῦ συμπαθοῦσα τὰ ποιήματα. Vide Græca scholia.

Ἔργμα τος. τό. Poet. nomẽ verbale, quod à ῥέζω, μ. ῥέξω. ὁα. ἀόρ. ἔρρεξα. π. ἔρρεχα. π. π. ἔρρεγμαι ξαι. κται. Facio. Faciã. Feci. Factus sum. A' prima persona præter. perf. pass. formatum ῥέγμα, ἡ στοιχείων μεταθέσει ἔργμα. τος. τό. Facinus. Factum tam malum, quam bonũ. sed pro epitheti qualitate cognoscitur quale sit facinus. Pind. Nemeorum Ode 1. 333. 2.

Ἔργμασιν νικαφόροις.

Factis victoriam-ferentibus.

Vel

Facinoribus victricibus.

Quemadmodum enim Virgil. Æn. lib. 3. 166. 12. *arma victricia* vocat, sic & nos *facinora victricia* dicere possumus. At ipsis factis, rebusq; gestis poetice tribuitur,

quod hominib⁹ proprie cõuenit, qui propter suã fortitudinem, & fortia facta victoriam ab hoste reportarunt, domumq; victores redierunt. Magnum Etym. p. 377. 47. ait ab ἔργω, τὸ ἐργάζομαι, quod Attice aspiratur, hoc ἔργμα formatum. Pind. Nemeorum Ode 4. 356. 10.

Ρ῾ῆμα δ᾽ ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει. &c.

Carmen enim diutius viuit, quam facta. &c.

Nem Ode 4. 366. 10.

ἀγαθῶν ἐργμάτων. *Bonorum operum. Rerũ praeclare gestarũ.*

Nem. Ode 6. 380. 6.

ἀγερώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.

Superborum, [ac illustriũ] facinorum causa.

Nem. Ode 7. 391.

—ἔργμασιν ἐπίσταται.

—factis praeest.

Isthm. Ode 1. 438. 4.

— ἐφ᾽ ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος.

—unicuique facto propositum erat praemium.

Isthm. Ode 1. 440. 8.

—ἐφ᾽ ἔργμασιν. *—ob facta.*

Isthm. Ode 4. 457. 4.

—ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν.

—praeclarorũ facinorũ radius.

Ε῎ρείδειν. Cõm. Sed interdum accipitur ἀντὶ τοῦ ἀντερείδειν, & ἀνθίστασθαι. Nitendo resistere. Resistere. Pindarus Olympiorum Ode 9. p. 85. v. 13.

Α῎νίκ᾽ ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς

Ε῎ρειδε Ποσειδᾶν.

Quum circa Pylum stans

[Ipsi] resistebat Neptunus.

Et pag. 86. v. 1.

Η῎ρειδεν τέ μιν ἀργυρέῳ

Τόξῳ πολεμίζων

Φοῖβος.—

Resistebat etiã [ipsi] ipsũ argẽteo

Arcu oppugnans

Phoebus.—

In hoc autẽ verbo ἐρείδω, quũ significat resisto, datiu⁹ personae, cui resistitur, subauditur, siue propter ipsam verbi naturam, & constructionem poeticã, siue propter vim praepositionis ἐπὶ, vel ἀντὶ, quam subaudiri dices, vel verbum est simplex pro composito ἀντερείδω, aut ἀντιρείδω, τουτέστιν ἀνθίσταμαι.

Β῎ρέπτω. Poet. idem ac ἐρέφω. μ. ψω. Tego. Orno. Corono. Pind. Pyth. Ode 4. 260.

—στεφάνοισί τέ μιν

Ποίας ἔρεπτον.—

Coronisque herba tegebant, [ac ornabãt, & coronabãt] ipsum.

ἔρεπτον vero iam metri causa dictum neglecto augmẽto, pro, ἤρεπτον, ἤγουν ἤρεφον, ἐκάλυπτον, ἐκόσμουν. ὁ β. ἀόρ. ἤρεφον. ὁ μ. π. ἔροφα. ὅθεν ὄροφος. κ. ὁ.

& ἐ-

ὀροφὴ, ῆς. ἡ. Tectum. Alias ἐρέπτειν, τὸ ἐκ τ̃ ἔρας, & γῆς λαμβάνειν, & ἐσθίειν. Eustath. ἐρέπτεσθαι λέγονται τὰ ἄλογα, ἤγουν εἰς ἔραν, ὅ ἐστι γῆν κύπτειν εἰς τροφῆς ἀνάληψιν.

Ε'ρημόω. ῶ. μ. ώσω. Comm. Desero. Derelinquo. Pindarus de quercu secta, & ex proprio loco, in quo nata erat, alio transportata agens, dicit Pythiorum Ode 4.264. 12.

Ε'ὸν ἐρημώσαισα χῶρον.

Suum deserens locum. [suo loco deserto.]

Ε'ειβρεμετᾶν. Poet. genit. plur. Dor. formatus pro comm. ἐειβρεμετῶν, à recto sing. ἐειβρεμέτας. α. ὁ. Dor. pro cõm. poet. ἐειβρεμέτης. ου. ὁ. Grauiter-fremens. Compositum ex particula poetica ἐει, quę vim intendentis habet, & nomine substantiuo inusitato βρεμέτης. ου. ὁ. pro participio βρέμων. οντος. ὁ. fremens, frementis. à verbo βρέμω, vnde Latinum *Fremo*. Pind. Isthm. Ode 4.457.11.

—ἐειβρεμετᾶν λεόντων.

—grauiter-frementiũ leonũ.

Ε'είβρομος. ου. ὁ. Poet. ὁ βαρέως βρέμων. Qui grauiter fremit, aut rugit. Pind. Ol. O. xi. p. 208. v. 5.

—ἐείβρομοι λέοντες.

—grauiter-rugientes leones.

Ε'είβρομος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. Idem ac βαρύβρομος. ου. ὁ, & ἡ. Valde-strepens. Grauiter-strepẽs. Pindarus Pythiorum Ode 6.280.3.

Ο'μφαλὸν ἐειβρόμου χθονός.

Vmbilicum grauiter-strepentis terræ.

Et 281.8.

Ε'ειβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος.

Horrisonæ nubis exercitus implacabilis.

Ε'είζοντι. Dor. pro comm. ἐείζουσι. Contendunt. Certant. Pind. Nem. Ode 5.373.9.

Καὶ σθένει γυίων ἐείζοντι θρασεῖ.—

Et robore membrorum certant audaci.—

Ε'εικλάγκτας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἐεικλάγκτης. ου. ὁ. τουτέστιν ὁ μεγαλόκλαγκτος. & μεγαλόηχος. ὁ σφόδρα κλάγγον, εἶναι κλάζων. τὸ γὰρ ἐει μόριον ἐν συνθέσει ἐστὶν ἐπιτατικόν. Pindarus Pythiorum Ode xii. 326.11.

ὄφρα μιμήσαιτο ἐεικλάγκταν γόον.

Vt imitaretur perstreperum, [vel, valde-strepentem] luctum.

Vide pag. 324 vbi de tibia,

quam Pallas inuenit, poeta verba faciens, dicit,

—τέχνα, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ᾽ Ἀθάνα.

Vide versionem. Et Αὐλός.

Ἐρειπών. όντος. ὁ. Particip. aor. 2. act. ab ἐρείπω. Poet pro cōm. πεσών, πεσόντος, καὶ θανών, όντος. Qui cecidit. Interfectus. Prostratus. Mortuus. Pind. Olymp Ode 2 pag. 22. v. 7.

Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει.

Relictus autem est Thersander pro-
lapso, [prostrato, cæso] *Polyni-*
ci.

Eustath. ἐρειπεῖν τὸ εἰς ἔραν, [του-
τέστι γῆν,] πεσεῖν.

Ἑρμᾶς. ᾶ. ὁ. Dor pro. comm. Ἑρμῆς. οῦ. ὁ. Eustath.

Ἑρμῆς, παρὰ τὸ εἴρω, ὅ ἐστιν ἀγγέλλω, λέγεται, οἱονεὶ εἰρέας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἑρμέας, καὶ συναιρέσει Ἑρμῆς, ὅθεν καὶ παράγεται ἡ λέξις. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 54. v. 11. vocat θεῶν κάρυκα Ἑρμᾶν, i. *Deorum præconem Mercurium.* Idem Ol. O. 8. pag. 80. v. 15. Ἑρμᾶ. *Mercurii.*

Ἑρμηνεύς. έως. ὁ. Poet. pro cō. ἑρμηνευτής. οῦ. ὁ. Interpres. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 26. v. 14.

—ἑρμηνέων
Χατίζει.—
—Interpretibus
Indigent [mea carmina.]—

Ἔρξαι. Poet. infinit. aor. 1. act. ab ἔργω. μ. ξω. Vel à ῥέζω. μ. ῥέξω. aor. 1. act. ἔρρεξα. Infinit. ῥέξαι, καὶ μεταθέσει, καὶ τραπέντος δασέος εἰς ψιλὸν πνεῦμα, factum ἔρξαι. Facere. Pindarus Pyth. Ode 8. 288. 3.

—Τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
τε, καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι.
—Tu enim mollia præstare,
& pati, [i. iis frui,] *pariter nosti.*

Ἔρπις. ιος. ὁ. Ægyptiorum lingua vocatur vinum, παρὰ τὸ ποιεῖν ἕρπειν τοὺς ἀμέτρως πίνοντας, i. quod efficiat, vt serpāt, qui inmodice bibunt. Eustath. in l. δ Ὀδυσσείας 1633.

Σαπφὼ δὲ, εἰποῦσα ὡς ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο, εἰς πόσιν δηλαδή. διὸ καὶ ταυτίζουσα τῷ οἴνῳ αὐτὴν, ἐπάγει. Ἑρμῆς δ᾽ ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ὠνοχόησεν. ἔστι δὲ ἔρπις Αἰγυπτιστὶ, ὁ οἶνος. In Commelini codice pag. 25. f. pro Ἑρμῆς legitur Ἑρμᾶς, quod αἰολικώτερον, & δωρικώτερον. *Sappho quoque, cum dixisset ambrosiæ craterem temperatum esse, ad potionem scilicet. Quamobrem etiam eodem nomine eam appellans, quo vinum, [& iisdē viribus præditam ducēs, qui-*

bus

bus vinum,] *subiicit, Mercurius vero cum sumpsisset vinũ, Diis pocula ministrauit,* [vel. *vino fuso potum Diis ministrauit.*] Οἰνοχοεῖν proprie significat οἶνον χέειν εἰς τοὺς κρατῆρας δηλονότι. Vinum in crateras fundere, potumque præbere.

Ἕρπης vero, ἕρπητος. ὁ. aliud significat, morbum scilicet, qui à serpendo dictus, quod per corpus serpat. Huius duo traduntur genera, vnũ, vocatur ἕρπης ἐσθιόμενος, *Herpes exedens*, alterum, ἕρπης κεγχρίας, *Herpes miliaris.* Vtriusque vero causas, & notationes in Hippocratis Oeconomia vide in Ἕρπης. Cõsule & vulgata Lex.

Ἐρύσαις. Æol pro comm. ἐρύσας. Particip. masc. g. num. singul. aor. 1. act. ab ἐρύω. μ. ἐρύσω. Pindar. Nem. Ode 7. 393.4.

Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις.

Violenta omnia à pedibus remouens.

Ἐρωτιδεῦς. Anacreon ad Hirũdinem. 62. F.

Ἐρωτιδεῦς δ' μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.

Pipionesq; paruos
Ipsi maiores alunt.

ἐρωτιδεῦς poeta vocat paruos Amoris pullos. Ἔρως. ἔρωτος. ὁ. Amor. Hinc deriuatum nomẽ plurale Ἐρωτιδέες. εῖς. οἱ. quod est diminutiuũ, q. d. Amorculi, vel, parui Amoris fœtus. Sed ambigi potest, vtrum à recto singulari Ἐρωτιδῆς, ίος. οδς. ὁ. vt ἀληθής. an ab Ἐρωτιδεὺ, έως. ὁ. vt βασιλεύς. Nam & nominatiuus, & accusat. plur. huius nominis in vtraque declinatione, post factam contractionem, desinit in εῖς. Apud Theocritum Idyllio 4. v. 59. vox Ἐρωτίς, ίδος. ἡ. legitur pro parua amica, q. d. amicula. i scortillum, meretricula. Bion Idyllio 3. v. 13. Ἐρωτύλον diminutiuum posuit adiectiue, pro comm. ἐρωτικὸν, amatorium.

Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

Quæcunq; vero Amor me docuit amatoria, cuncta didici.

Hæc tria, Ἐρωτιδεῖ, Ἐρωτίς, & Ἐρωτύλος, eandem habent originem. Nam ἀπὸ τῦ Ἔρωτος deducuntur. Hoc, ab ἐράω. ῶ. Amo.

Ἔστασε. Comm. 3. pers. singul. aor. 1. act. à verbo σαίνω. μ. σανῶ. ἀόρ α. ἔσηνα. ας. ε. Pindar. Pyth. Ode prima, p. 194. v. 3. Vide Μελάνωρ.

Ε᾽σέπος φανέντος ἄμυ. Anacreon pag. 69. f. sic in omnibus editionibus scriptum reperio. Lat. Int.

Redeunte donec anno
Redeat nouus Lyæus.

Vnde coniicio fortaſſe legẽdum ἐς ἔπος, ſi modo carminis lex hanc lectionem admittat. ἔπει autem aduerb. temporis ἐκ τοῦ ἔωσε κατὰ συγκοπὴν formatum, ideo denſum ſpiritum retinet. Erit autẽ ἐλλειπτικὸν loquendi genus, pro integro, ἔπει ἄλλου ἔπους φανέντος ἄλλος βότρυς φανείη. i. *Donec alio anno apparente alius racemus appareat.* Quomodo vocabulum ἐσέπους aliter ſit intelligendũ, non video, nec quiſquam hac de re quidquam tradidit, quod ſciam. Formatum tamen videtur ad ſimilitudinem τοῦ ἑξέτης. ἑξέτεος. ἑξέπους. i. ſexennis. Qui ſex annos eſt natus. Sed ſi hæc cõiectura minus probatur, alteram probabiliorem afferemus. Quid igitur vetat, quominus legamus, Ε᾽ς ἔτος? quod idem valebit, ac tritũ illud, εἰς νέωτα, ἀντὶ τοῦ, εἰς νέον ἔτος, Heſych. Νέωτα. εἰς τὸ ἐπιὸν, ἢ νέον ἔτος. i. *In ſequentem, aut nouum annum.* Conſule Suidam, & Græcolat. Lex. Tunc autem locus ita accipietur, εἰς ἔτος, φανέντος ἄλλου βότρυος, ἄνοσοι μένωσι πάντες. i. *In nouum annum, donec alius racemus appareat, expertes morborum maneant omnes.* Hæc lectio carminis legem nullo modo violat, & leuiſſimam habet mutationem. Vide poetæ verba, & vulgatam verſionem. Nihil enim παράδοξον à nobis allatũ inuenies.

Ε᾽σθάς. ἆτος. ἁ. Dor. pro comm. ἐσθής. ῆτος. ἡ. Veſtis. Quamuis autem & ἐσθὴς, & ἔσθος, ab ἕω deducantur, tenui tamen ſpiritu notantur, vt docet Euſtathius. Quod fortaſſe & Ionice, & Æolice factũ. Illud obiter hic addetur, ab ἕω futurum ἕσω deduci, vnde inſerto θ, ἐσθῶ, & Attice, inuſitatum tamen, ἐσθίω. &c verſoque ε in ι (vt in ἕω, ἵω) ἱσθίω, hinc Latinum *Veſtio*, verſo aſpero ſpiritu in S. ſic ἐσθὴς eſſet dicendum, vnde Latinum *Veſtis.* Quamuis autem hæc ſit horum & origo, & formatio legitima, non tamen omnia ſunt in vſu. Conſule Magnum Etym. 382. 46. in Ε᾽σθής. Pind. Pyth. Ode 4. 242.

—ἐσθὰς

—ἐσθὰς δή ἀμφότερόν μιν ἔεργεν.
—*vestis autem duplex ipsum cingebat.*

Hic autem τὸ ἀμφότερον poetice positum pro ἀμφοτέρως, aut ἀμφοτέρωθεν, ὅπερ ἐστὶ διπλῶς, ἢ τῇ διπλῇ, i. dupliciter, hoc vero, pro nomine διπλῆ, duplex. Græca scholia, ἐσθὴς διπλῆ συνεῖχεν αὐτόν. &c. Et pag. 262. 7. ἐσθῆτος ἀμφίς. Vide Ἀμφίς.

Ἐσλός. οῦ. ὁ. Dor. pro comm. poet. ἐσθλός. οῦ. ὁ. Bonus. Magnum Etymol. 383. 7. Ἐσθλὸν, τὸ ἀγαθὸν, ἐθέλον τι ὄν. παρὰ τὸ ἐθέλω, ἐθλὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἐσθλόν. Quare ἐσθλὸν proprie dicitur id, quod quis vult, & cupit. Vnus autem quisque natura cupit id, quod bonum est, aut quod bonum putatur. Eustathius vero tradit ab Homero ἐσθλὰ ὅπλα vocari τὰ ἐξ ὕλης τιμίας, καὶ περιττῆς κατασκευῆς ὄντα. i. arma ex materia pretiosa, & eximio artificio facta. Sic igitur ἐσθλὸν dici videretur τὸ ἐξ ὕλης τιμίας ὄν, quod est ex pretiosa materia confectũ, ac proinde bonum. Pindar. Olymp. Ode 2. pag. 28. v. 6. & Ode 8. pag. 81. vers. 4. & passim.

Ἐσλούς. accusat. plur. 3. declin. simpl. pro comm. ἐσλούς. versa ȣ diphthõgo in ω. Bonos. Pindarus Nemeorum Ode 3. 349. 6.

—ἐσλῶς αἰνεῖν.
—*bonos laudare.*

Ἔσοδος. ȣ. ἡ. cõm. Ingressus μεταφορικῶς vero, Mores. Instituta. Res, quas quis gerẽdas primum aggreditur. Pindarus Pythiorum Ode 5. 279. 7.

Ὅσσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρείων καλῶν ἔσοδοι, τετόλμακε. *Et quotquot sunt patriorum ornamentorum ingressus, [eos omnes ingredi] est ausus.* Sensus. Omnia præclara studia, quibus patria delectatur, sequutus est. Omnes res præclaras, quibus indigenæ dãt operam, accurate sectatus est, easque confecit. Omne præclarum facinus, quod in sua patria laudari nouit, aggressus est, ac generose fecit.

Ἔσοπτρον. ȣ. τό. Poet. idem ac τὸ κάτοπτρον. ȣ. Speculum. Dictũ παρὰ τὸ ἐσόπτειν, ἤγουν ἐσορᾶν, vel κατόπτειν, τὸ καθορᾶν. Quod in speculo res, quas nobis spectandas proponimus, inspiciamus, & spectemus. Pind. Nem. Ode 7. 386. 15. Ouid.

Iratus media speculum si consulat ira,
Agnoscet faciem vix satis ipse suam.

Ἑσπέριος. ου. ὁ. Poet. idem ac ἑσπερινός. οῦ. ὁ. Vespertinus. Pind. Pythiorum Ode 3. pag. 217. v. 13.

Ἑσπερίαις ἀοιδαῖς.—
Vespertinis [in] cantibus.—

Ἕσπερος. ου. ὁ. ἀντὶ τοῦ, ἑσπέριος. vel ἑσπερινός. οῦ. ὁ. Vesper, pro, vespertinus. Est enim substantiuum pro adiectiuum, & primitiuum pro deriuatiuo. Qua de re vide in nostro Dor. Lex. ὑπαρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων. Pindarus Olymp. Ode x p. 103. v. 6.

Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.
In [hoc] vero [tempore, dum hæc fierent,] vespertinum illuxit pulchræ-aspectu
Lunæ amabile lumen.

Consule Græca scholia. Sunt tamen, qui putant, τὸ ἕσπερον positum ἐλλειπτικῶς, pro κατὰ τὸ ἕσπερον, εἴτε κατὰ τὴν ἑσπέραν. Alii aliter de hoc loco sentiunt, vt ex vulgatis Latinis versionibus apparet.

Ἐς πλόον ἄρχεσθαι. Poet. & Pindaricum loquendi genus quod idem valet, ac ἄρχεσθαι τοῦ πλόου, Initium facere nauigationis. Nauigationē auspicari. Vel ἄρχεσθαι πλεῖν. Non esset etiam absurdū si quis diceret ἐλλειπτικῶς hoc à poeta prolatum. Subaudiri enim verbum ἔρχεσθαι. Tunc autem esset commune loquendi genus, Incipere ire ad nauigationem, i. Initium nauigationis facere. Quin etiam verisimile videtur pro ἄρχεσθαι legendum ἔρχεσθαι. facilis literæ vnius immutatio. Ἐς πλοῦν εἴτε πλοῦν ἔρχεσθαι, τουτέστιν ἄρχεσθαι πλεῖν. Ire ad nauigationem, i. aggredi, auspicari nauigationē. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 192. v. 4.

—ναυσιφορήτοις
δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις, πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον.—
—*Viris autem, qui nauibus vehuntur, præcipuum gaudium [est,] nauigationem auspicantibus deductorium venire secundum ventum.*

Ἕσπομαι. μετὰ τῆς αἰτιατικῆς, ἀντὶ τῆς δοτικῆς. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 53. v. 13.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν
Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο.—
Ex quo [tempore] inclytū, [vel, celeberrimum] inter Græ-

eos genus Iamidarum
Opulentia comitata-est. —
Dicendum fuisset πολυκλείτῳ γένει ἅμ᾽ ἕσπετο, ἥγρων ἠκολούθησε. Hoc enim vsitatum, illud vero nouum, & inusitatum. Sed Pindarus multa sibi soli propria habet, quæ notanda potius, quam imitanda. Idcirco etiam Græcus Scholiastes dixit, ἰδίως τῇ φράσει Πίνδαρος ἐχρήσατο.

Ε᾽σσαι. Poet. pro comm. καθιδρύσαι. Est autem infinitiuus aoristi primi actiui ab ἕω, vel ἕζω, quod sæpe significat idem ac τὸ καθίζω, & καθιδρύω, loco, colloco. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265. 4.

[πόλιν] ἐπὶ χώρας αὖθις ἕσσαι, δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται ἐξαπίνας.
[*Vrbem*] *in* [*suam pristinam*] *sedem rursus collocare, difficile*
Profecto est repente.
Vide Δυσπαλής.

Ε᾽σσαν 3. pers. plur. imperf. ab εἰμί, sum, communiter ἦσαν, & κατὰ συστολὴν ἔσαν. Poetice vero metri causa assumptum est σ. Pindarus Olympiorum Ode 9 pag. 88. v. 9. Magnum Etymol. 381. 12. sic verbum istud format. Εἰμί, τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς ἦν, τὸ πληθυντικὸν, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Idē, εἰμί, τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατατικὸς, ἦν. τὸ πληθυντικὸν, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. & συστολῇ ἔσαν. Idem, εἰμί, τὸ ὑπάρχω, τὸ πληθυντικὸν, ἐμὲν, & πλεονασμῷ τοῦ σ, ἐσμὲν, τὸ δεύτερον ἐστὲ, ἐστέ.

Ε᾽στάθην. ης. η. Aor. 1. pass. Ion. & Æolice tenui spiritu notatum, pro comm. ἑστάθην. ης. η. ab ἵστημι. Pindarus Pythiorum Ode 4. 242.

Ε᾽στάθη γνώμας ἀταρβάκτοιο πειρώμενος.
Stetit animi [*sui*] *intrepidi periculum-faciens,* [vel, *specimen-edens.*]
Vide Α᾽τάρβακτος.

ἔσατος poetice, pro comm. ὅτατος in superlatiuo gradu à positiuo in ος desinente. αἰδοιέστατος. pro αἰδοιότατος. maxime venerandus. Pindarus Olympiorum Ode tertia, p. 35. v. 2. Et Pyth. O. 4. 270. 10.

ἔστερος. Poetica terminatio quorundam nominum cōmuniter in ότερος desinentium in comparatiuo, quorum positiuus in ος communiter desinit. Vt, αἰπηρέστερος, pro αἰπηρότερος, ab αἰπηρός. Itē ζωρέστερος, pro ζωρότερος, à ζωρός. Consule Eustath. in ἔστερος terminatione. sic apud

Hippocratem 195. 42. ἡσυχέστερος, pro ἡσυχαίτερος, pro quo alias & ἡσυχαίτερος.

Ἰστερος. Terminatio poetica quorundam comparatiuorum in ώτερος communiter desinentium. Hæc autem à positiuis in ος desinentibus deducuntur. Vt ab ἄφθονος, fit communiter quidem ἀφθονώτερος, poetice vero dicitur & ἀφθονέστερος. Pindarus Olympiorum Ode 2. pag. 28. v. 1. ἀφθονέστερον χέρα. pro ἀφθονώτερον. Illic agitur de Therone Agrigentinorum Rege, quem Pindarus ait manu largiorem, & munificentiorem fuisse.

Ἑστία παῖς Ῥέας. *Vesta Rheæ filia*. Pindar. Nem. Ode XI. 428.1. Cōsule Græca scholia.

Ἐς χάριν τιθέμεσθαι αἰτὶ τῶ χαρίεν, & τερπνὸν, & ἡδὺ ἐστί. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 10. v. 12. Vide χάρις.

Ἔτειλαν Διὸς ὁδόν. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 25. v. 4. Vide nostras in hunc locum notas. Vide & Τέλλειν ὁδόν.

Ἐτήσιος. ἐτησία. ἐτήσιον. ὁ. ἡ. τό. Poet. pro comm. ἐνιαύσιος, ία. ον. Annuus. a. um. Pindarus Isthmiorum Ode 4. 460. 5. Vel. ἐτήσιος. ία ον. Anniuersarius.

Ἐ δεύτερον ἆμαρ ἐτήσιον ἀέθλων τέρμα
γίνεται, ἰσχύος ἔργον.

Et postera dies est anniuersariorum certaminum terminus, roboris opus.

Vide Græca scholia.

Ἐπίκνωθεν. 3. pers plur. aor. 1. pass. Boeotice formata, pro comm. ἐπικνώθησαν. à πικνόω. ῶ. μ. πικνώσω. Liberos-procreó. Genero. Gigno. Vide terminationē εν pro ησαν. Pind. Isthm. Ode 1. 437. 9.

—ἐπίκνωθεν κράτιστοι.

—*geniti- sunt præstantissimi.*

Ἐτός. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. ἀληθής. Verus. Quod ab ἐτός, hoc ab εἰμί, sum. Apollonius Argonaut. lib. 8. versu 154.

—εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος.—

—*si verus est rumor.*—

Vel, *si vera est fama.*

Ἕτοιμος. ου. ὁ. Attice προσφερόμενος, communiter vero προπαροξυτονεῖται. Paratus. Promptus. Pindarus Olympiorū Ode 2. pag. 25. v. 16.

Ὅν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον.

Quem pater habet Saturnus promptum sibi assessorem.

Ἐτόλμασαν. Dor. pro comm.

ἐτόλμησαν. Pind. Ol. Ode 2. pag. 25. v. 1.

Εὖ. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 200. v. 8.

Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἀέθλων.
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖρα.

Cæterum secunda fortuna frui, præcipuum [est] inter præmia.
Bene vero audire, secunda felicitas [est.]

Εὐάγων τιμά. Pindarus Nem. Ode x. 421. 3. Non constat certo quomodo vocabulũ illud εὐάγων sit accipiẽdum. Integer locus sic habet,

Ἕπεται δὲ Θεαῖε μα-
τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
εὐάγων τιμὰ χαρίτεσσί τε, καὶ
Τυνδαρίδαις θαμάκις.

Vulgata versio,

Sequitur autem, Thiæ, stirpẽ celeberrimam vestrorũ progenitorum maternorum honor ob certamina bene certata cum Charitibus, & Tyndaridis frequenter.

Æ. P. versio sic,

Sequitur autem frequenter [te, ô] Thiæ, honor [ob] illustrem stirpem vestrorum maternorum maiorum [in variis certaminum generibus] a Gratiis, & Tyndaridis recte instistutorum.

Εὐάγων τιμά] εὐάγων τιμή, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθεῖσιν ἑπομένη. Vel, ἡ καλὴ, καὶ τοὺς νικῶντας εὖ, καὶ καλῶς ἄγουσα, καὶ λαμπροὺς ποιοῦσα. i. *Honor, qui sequitur aliquẽ ob certamina præclare certata.* Vel, *Honor præclarus, qui victores præclare agit, & illustres reddit.* Sed alterum nomen compositum est ex aduerbio qualitatis εὖ, & ex nomine ἀγὼν, ἀγῶνος, ὁ. quod in compositione retrahit accentum in præcedentem syllabam & genitiuum facit εὐάγωνος. Alterũ vero, quod est inusitatius, & audacius, est participium masculei generis Attice cum fœmineo substantiuo iunctum, & compositum ex εὖ, & ἄγων, ἄγοντος, quod ab ἄγω. ξω. deductum, pro communi, εὖ ἄγουσα. Vtrunque tamen Pindarice licentiæ permittendum, & condonandum. Quidam etiam (quorum probabilem sententiam in mea versione sum sequutus) putant hoc εὐάγων genitiuũ esse pluralem, qui cum ματρώων sit iungendus, & deductum arbitrantur à recto ὁ καὶ ἡ εὐαγος, ου. & accipiunt pro recte instituto in re aliqua, παρὰ τὸ εὖ ἄγειν, τὸ καλῶς παιδεύειν, καὶ διδάσκειν. Hinc dicta ἡ εὐαγωγία, recta

educatio & institutio. Quã vocem legimus apud Plut. περὶ παιδ. ἀγωγῆς. 34.11. Cõsule vulg. Lex. in Ἄγω, vbi varias huius verbi significationes videbis, & inter cæteras eam, quam hoc loco posuimus. εὐαγὴς vero, aliud. De quo Lex. Illud præterea hic obseruabis ματρώων sine ι sub ω scribendum, quia deducitur à recto μάτρως, de quo, suo loco verba fiunt. Vide Μάτρως Sed si ματρῴων, vt in omnibus, quos legi, codicibus est scriptum, dices nomen esse adiectiuũ, & πατέρων, vel προγόνων substantiuum nomen, vel aliquid huiusmodi, quod adiectiuo cõueniat, esse subaudiendum.

Εὐαίνητος. ου. ὁ. Poet. Bene, vel valde laudatus. Pind. Pyth. Ode 4.253.6.

Ἔμολεν εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Venit valde - laudatus Orpheus.

Εὐαμερία. ας ἡ. Dor. pro cõm. εὐημερία. ας. ἡ. Proprie quidẽ diei bonitatem, clementiã, & serenitatem significat. συνεκδοχικῶς vero sumitur pro secundarum rerum statu & tranquillitate, atque pro felicitate. Pind. Isthm. Ode 1. 439.13.

—νῦν δ᾽ αὖτις ἀρ-
χαίας ἐπέβασε πότμος
συγγενὴς εὐαμερίας.—

—Nunc vero congenita fortuna rursus [ipsum] in antiquã, [pristinamq́;] felicitatem restituit.

Vide ἐπέβασε.

Εὐάνθεμος. ου. ὁ. & ἡ. Poet. Floridus. a um. Idem ac εὐανθής. έος. ους. ὁ, & ἡ. Componitur ex aduerbio qualitatis εὖ, & nomine poetico τὸ ἄνθεμον. ου. pro quo τὸ ἄνθος. εος. ους. i. flos. Ab illo ἄνθεμον deducitur poeticum ἀνθεμόεις. εσσα. εν. θαλερὸς, ἀνθηρός. Hinc etiam ὁ & ἡ πολυάνθεμος, de quo suo loco. Pind. Olymp. Ode 1. p. 9. ϛ. 12.

Πρὸς εὐάνθεμον δ᾽ ὅτε φυὰν
Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον.

*In florida vero ætate quum
Lanugo ipsius nigrum mentũ
coronabat.*

Hæc autem verbis aliis ἰσοδυναμοῦσιν ita dilucidius alias explicarentur, ὅταν ἦ ἐν τῇ ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ λάχναι αὐτὸν ἤρεφον, ἔστεφον, ἐστεφάνουν αὐτὸν κατὰ τὸ μέλαν γένειον. Sed λάχναι plur. est pro singul. λάχνη, συνεκδοχικῶς.

Εὐανθής. έος. ους. ὁ, & ἡ. Poet. pro quo συνωνύμως dicitur & εὐθαλής.

θαλής. Floridus. Florés. Pulchre-florens. Pind. Olymp. Ode 6 p. 51 v. 4.
—εὐαυθὴς Μετώπα.
—floridus Metope.
Et Pyth. Ode 2. 210. 5.
εὐανθέα στόλον.
floridam, [& amœnam] classem.
Isthm. Ode 5. 463. 7.
—εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ.
—florida cum felicitate.
Isthm. Ode 7. 481. 4. εὐανθέα στέφανον vocat pulchrè-florentem coronam.
Εὐανορία. ας. ἡ. Dor. pro Ion. & poet. εὐηνορία. ας. ἡ. Strenuitas. Fortitudo. Forte-viri-facinus. Fortis-viri-facinus. Deducitur ab εὐήνωρ. ορος. ὁ & ἡ. de quo Lexica. Pindarus Olympiorum Ode 5. p. 43. v. 17.
αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς δαιδάλλειν.—
Petiturus vt vrbẽ fortium-virorum-factis hanc inclytis Ornes.—
Εὐάνωρ. ορος. ὁ, & ἡ. Poet. & Dorice pro Ion & poet. εὐήνωρ. ορος. ὁ, & ἡ. Consule Eustathium in εὐήνωρ. Interdum est epithetum regionis ἀνδρείους ἄνδρας ἐχούσης, & φορούσης, i quæ fortes viros habet, & fert. Pind. Olymp. Ode 6 p. 54. v. 14.
— Ἀρκαδίαν εὐάνορα τιμᾷ.
— Arcadiam fortibus-viris-insignem honorat.
Idem Olymp. Ode x. p. 105. v. 11.
—εὐάνορα πόλιν καταβρέχων.—
—præstantem viris ciuitatem irrigans.—
Vide Μίν.
Εὐάρματος. ου. ὁ. Poet. ὁ ἀγαθὸν ἅρμα ἔχων ἢ ὁ εὖ, & εὐτυχῶς ἅρματι χρώμενος. Qui bonum habet currum. Vel qui bene, & feliciter vtitur curru. Curru-felix. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 202, v. 4.
Εὐάρματος Ἱέρων.—
Curru-felix Hiero.—
Εὐάρματος. ου. ὁ. Poet. Qui bonum-currum-habet. Curru-præstans. Pindar. Isthm. Ode 2. 446. 5.
εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων.
curru-præstantem virum honorans.
Εὐαχής. έος. οῦς. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. εὐηχής, ὁ εὖ ἠχῶν, ἢ καλὸν ἦχον ἔχων. Qui bene resonat, vel qui bonũ habet sonũ. Canorus. Pind. Pyth. Ode 2. p. 203. v. 7.
εὐαχέα ὕμνον.
Canorum hymnum.

schol. εὔηχον, εὔρυθμον.

Εὔβουλος. ου. ὁ, & ἡ. Comm. ὁ εὖ συμβουλεύων, & ἀγαθὰς βουλὰς διδούς. Qui recte consulit alteri. Qui bona consilia dat. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. III. v. II.

Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος.

Filiae recta consilia - suppeditantis Themidis.

Eustath. Θέμις ταυτὸ, ὅσπερ θεσμὸς, & δίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. & οὐ μόνον διὰ τοῦ δ, [Θέμιδος,] κοινῶς κλίνεται, ἀλλὰ & διὰ τοῦ τ, [Θέμιτος,] δωρικῶς, & μετὰ τοῦ σ ϛ, Θέμιστος, Θέμισι.

Εὐδία. ας. ἡ. Comm. Vide vulgata Lex. Pindarus Pythiorum Ode 5. 269. 12.

Εὐδίαν ὃς μετὰ χείμερον

Ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν.

Qui post hybernum imbrem, tranquillitatem in tuam beatam domum coruscat.

Sensus. Qui sedata tempestate, tuam beatam domum illustrat. Quomodo? Tranquillitate in eam immissa cũ coruscatione, & splendore, non aliter ac Sol suos radios in magnificas aedes cum coruscatione iaculans immittit. Sed huius allegoriae sententiam vide in Graecis scholiis. 270. Constructio vero haec est, ὃς μετὰ χειμέριον, ἤγουν χειμερινὸν, ὄμβρον, αἰθύσσει, & μετὰ λαμπηδόνος εἰσπέμπει εὐδίαν, & γαλήνην κατὰ τὴν μακαρίαν σου εὐδαίμονα οἰκίαν.

Εὐδιανός. ά. όν. Dor. vocabulũ pro comm. εὐδιεινός, ή. όν. vnde versa dithõgo ει in η Dor. & rursus, η in α, factum εὐδιανός. Vel ab εὐδία. ας. ἡ. de quo Lexica, deductum εὐδιανὸς, ἡ, όν. tepidus. a. um. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 93. v, 5.

Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν

Πελλάνᾳ φέρε.—

Et frigidorum quando tepidum remedium ventorum

Apud Pellenem [pro praemio lanam] retulit.—

Εὔδματος. ου. ὁ, & ἁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. εὔδμητος. ου. ὁ, & ἡ. εὔδμητος, εὖ δεδμημένος: η ον. Bene structus, bene aedificatus. Formatur autem à δέμω. μ. δεμῶ. ὁ α. ἀόρ. ἔδειμα. ὁ π. δέδμηκα. ὁ π. π. δέδμημαι: σαι. ται. Vel tanquam à δομέω. ω. δομήσω, ἐδόμησα, δεδόμηκα, & συγκοπῇ δέδμηκα, δέδμημαι. σαι. ται Pind. Pythiorum Ode XII. 324. 6.

εὔδματον κολώναν.

Bene-structam molem.

Εὐεργέτας, α. ὁ. Dor. pro comm.

εὐερ-

εὐεργέτης.ου.ὁ Benefactor. Qui de aliquo bene meritus est, aut qui benemeretur. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 205. v. 3.

Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Benefactorem placidis remunerationibus
Excipientes persoluere gratiã.

i. Aiunt Ixionem monere mortales, oportere ipsos excipere homines bene de se meritos, animoque grato debitam ipsis gratiam alacriter, & humaniter persoluere.] Vide Τίνεσθαι.

Εὐεργέτας.α.ὁ. Dor. pro comm. εὐεργέτης.ου.ὁ. Beneficus. Beneficii autor. De aliquo bene meritus. Pind. Isthm. Ode 1. 441. 7. Neptunum vocat εὐεργέταν ἁρμάτων ἱπποδρόμιον, i. bene meritum de curribus, & equestriũ certaminũ præsidẽ. Consule Græca scholia. Vide Ἱπποδρόμιος.

Εὐζωά.ᾶς.ἁ. Dor. pro comm. poet. εὐζωή,ῆς ἡ.ἡ ἀγαθὴ, & εὐδαίμων ζωή. Bona, & beata vita, quam Aristot. εὐζωίαν appellat, τῶν ἠθικῶν Νικομαχείων lib. 1. cap. 8. pag. 4. H. Pind. Pythiorum Ode 4. 247. 15.

Ἀθρόαις πέντε δραπτῶν
Νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

Integris quinque decerpens [in]
Noctibus, inque diebus
Sacrum bonæ, & iucundæ vitæ florem.

Vide Δραπτὼν, & Græca Scholia.

Εὐήρατος.ου.ὁ, & ἡ. Poet. nomen compositum ex aduerbio qualitatis εὖ, & nomine poet ἐρατὸς. οῦ. ὁ. amabilis. Valde amabilis. ἐρατὸς vero deductum ab ἐρατὸς, sublato ε, hoc ab ἐράω. ῶ amo. Pindarus Olymp. Ode quinta, pag. 42. v. 2.

—εὐηράτων σταθμῶν.

—*valde-amabilibus [a] stationibus.*

Idem Ol. Ode 6. p. 57. v. 10.

σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις.

Cumque comitate amabili.

Pyth Ode 9. 297. 15.

εὐήρατον,—

Optabilem. amabilem.—

Græca Schol. ἐπήρατον.

Εὐθαλής.έος.οῦς.ὁ, & ἡ. Poet. pro comm. εὐθάλων.οντος.ον Bene florẽs. Floridus. a. um. Pind. Pythiorum Ode 9. 304. 9.

υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ.

filius florida commiscuit [ipsum] cum fortuna.

Εὐθιίλασσων.ου.ὁ. Poet. [illegible] καὶ ἀληθῆ λέγων, [illegible]

Qui rectã, iustam, vera dicentem, veriloquam, veridicam linguam habet. Rectilinguis. Veridicus. Veriloquus. Sincerus. Probus. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 213. v. 12.

Ἐν πάντα δ' νομὸν εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει.

In omni autem regimine rectilinguis vir excellit.

Vide προφέρειν. Græca scholia, εὐθύγλωσσος) ἀθυρήμων, ἢ παρρησιαστικός. Sed τὸ ἀθυρήμων de mendo mihi suspectum est. Nam, si legitimum est vocabulum, (de quo nihil in vulgatis Lexicis reperio) scribendum esset ἀθυρρήμων, & idem valeret ac ἀθυρόστομος, & ἀθυρόγλωσσος, quod colligitur ex sequenti voce παρρησιαστικός. Fortasse tamen Græcus scholiastes voluit dicere εὐθυρρήμων, vt nomen εὐθύγλωσσος interpretaretur.

Εὐθυμάχας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. εὐθυμάχης. ου. ὁ. ὁ εἰς τὴν μάχην εὐθὺ ἐρχόμενος Qui ad prælium recta tendit. Sic autem vir fortis indicatur. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 61. v. 5. vocat Diagoram εὐθυμάχαν πελώριον ἄνδρα. i. *Virum ingentis staturæ recta in prælium tendentem.*

Εὐθυνέμεν λαοῖσι δίκας. Poetica locutio. *Recte administrare iura populis.* Græcus Pindari Scholiastes Pythiorum Ode 4. 250. versum vndecimum explicans, dicit, ἐπ' εὐθείας ἦγε τοῖς ὑπηκόοις τὰς δίκας. Latini poetæ dicũt, *Populis dare iura.* Cõsule verbum Εὐθυδίζειν, vbi variis Virgilii exemplis res tota illustratur.

Εὐθύνομος ὁδός. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 277. 5.

—εὐθύτομόν τε κατέθηκεν
Ἀπολλωνίαις
Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
Ἔμμεν ἱπποκρότον
Σκυρωτὰν ὁδόν.—

—*Fecitque viam [nomine] Scyrotam directam, ita vt esset planities equis perstrepens [in] Apollineis pompis propulsantibus [mala ab] hominibus.*

Εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαί. Pindarus Nem. Ode 7. 388. 11. *Recta-spirãtis [i. secũdi] Zephyri flatus, qui naues a puppi prosequuntur, & ad portũ mittunt, aut deducunt.* Sic enim iam vocabulum πομπαὶ vertendum, & idem valet ac πομαὶ τὰς ναῦς πρὸς τὸ λιμένα πέμπουσαι, εἴτε παραπέμπουσαι.

πονσαι. Consule Lat. F.P cóment.

Εὐθύπομπος αἰών. *Recta-deducens æuum.* Æuum, quod homines recta deducit aliquo, vt ad beatum vitæ finem, & portum. Pindarus Nemeorum Ode 2. 342. 2.

Εὐθυπορεῖν. Poet. pro comm. εὐθύνειν. Dirigere. q. d. εὐθὺ πορεῖν, τουτέστι πορεύειν, ποιεῖν εὐθὺ πορεύεσθαι. Facere recta ire. Pindar. Isthm. Ode 5. 467. 7.

—πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι.

—*plagarum cursum dirigere.*

Εὐθυπορεῖν ὁδόν. Poet loquendi genus idem valens ac εὐθεῖαν ὁδὸν, εἴτε πορείαν πορεύεσθαι Rectam viam ire. Vel εὐθὺ πορεύεσθαι. Recta ire. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 71. v. 9.

—ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
Ὁδὸν εὐθυπορεῖ.

—*quia iniuriæ inimicam*
Viam recta-incedit. Vel
—*quia odiosam iniuriæ*
Viam recta-it. Sic
Virgil. Æn. 6. 247. 22. dixit
Itque, reditque viam toties. —

Εὐθύτονος ου. ὁ. Poet. vocabulū, quod in vulgatis Lexicis nō extat. εἰς εὐθὺ τεινόμενος. In rectitudinem extẽsus. Pindarus Olymp Ode x. 102. 4.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον.

Stadio quidem præstantissimus-fuit in-rectitudinem-extenso.

Scholia Græca: εὐθύτονον) εὐθὺ, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν, τὸ ἁπλοῦν δρόμον. τὸ ἀκαμπὲς στάδιον δεξαμένον, ἠρίστευσεν.

Εὐκλεῖ. Dat. poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ εὐκλεέϊ, pro contracto εὐκλεεῖ, formatus, à recto εὐκλεὴς, gloriosus, inclytus. Pind. Olymp. Ode x. p. 104. v. 6.

Τὰ παρ' εὐκλέϊ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν.

Quæ apud inclytam Dircen longo quidem post tempore apparuerunt. φάνεν] Bœot. & Æol. pro comm. ἐφάνησαν. 3. plur. aor. 2. pass. ἐφάνην. ης. η. à φαίνομαι.

Εὐκλεΐξαι. Pythiorum Ode 9. 306. 8. Vide simplex κλεΐξαι.

Εὐλογία. ας. ἡ. ἔπαινος. ου. ὁ. Benedictio. Laudatio. Laus. Pindarus Nemeorum Ode 4. 356. 8.

—εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.

—*Laus citharæ comes.* Vel *Laus coniuncta cum cithara,* id est, carmina Lyrica. Vide Συνάορος.

Εὐλογία. ας. ἡ Comm. idem ac ἐγκώμιον, & ἔπαινος. Benedi-

ctio. Laudatio. Laus. Præconium. Pind. Isthm. Ode 3.450.5.

ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.

Dignus [est] qui præconiis ciuium admisceatur, [& ab illis celebretur.]

Isthm. Ode 6.470.4.

Ῥαινέμεν εὐλογίαις.

Aspergere præconiis. [Laudibus ornare.]

Εὔνομος. κ. ὁ, & ἡ. Comm. Qui bonam legum constitutionem habet. Pind. Nem. Ode 9.410.4.

—μοῖραν εὔνομον.

—*sortem bona-legum-constitutione-præditam.* [fatum, vel rerum statum tranquillum, & pacatum.]

Εὔνομος. κ. ὁ, & ἡ. Qui, quæue bonas habet leges, iisque regitur. Pindarus Isthm. Ode 5.464.1. εὔνομον πόλιν vocat ciuitatem bene legibus institutam.

Εὐπάραος. κ. ὁ, & ἁ. Poet. & Doric. pro comm. poet. ὁ εὐπάρειος. κ. ὁ, & ἡ. Vnde poet. & Attice versa ει diphthongo in η diphthongum impropriam factum εὐπάρηος, & Dorice verso η in α & ι sublato, εὐπάραος. vt à καλλιπάρειος, τὸ καλλιπάρηος, hinc τὸ καλλιπάραος. κ. ὁ καλὰς παρειὰς ἔχων. ἢ ὁ ἀγαθὰς ἔχων παρειάς. Bonas, aut pulchras habens genas. Formosus. Pindarus Pyth. Ode XII.326.1.

Εὐπαράου κρᾶτα συλήσαις Μεδοίσας.

Pulchras-genas-habentis caput cum rapuisset Medusæ.

Εὑρησιεπής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Poet. pro quo κτ' συστολὴν dicitur & εὑρεσιεπὴς, ἤγουν ὁ τῶν ἐπῶν, & ῥημάτων εὑρετής. Verborum inuentor. Pindarus Olympiorum Ode 9.pag. 91.v.8.

Εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι

Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ.

Verborum-inuentor ad narrandum

Commodus in Musarum curru.

Schol. εὑρησιεπὴς) εὑρεσιεπὴς, καινολόγος. Ἀναγεῖσθαι) διηγεῖσθαι. Πρόσφορος) εὔφορος ἐν ποιήμασιν, ἐπιτήδειος, ἱκανός. At Fr. P. προσφερόμενος, φερόμενος. Aduectus, vectus.

Εὑρίσκεσθαί τι θεῶν παλάμαις. Poet. & Pindaricum loquendi genus, quod Græcus Sch. vertit κτᾶσθαί τι ἐκ θεῶν μηχαναῖς. Comparare, nancisci, adipisci, obtinere aliquid deorum auxiliis, deorum opera, & fauore. Pindarus Pyth. Ode 1.p.193.v.14.

αἰὶχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμαί.

Quum

Quum adepti-sunt deorũ auxiliis,[& fauore, regium] honorem.

Εὐροῖσα. ας. ἁ. Dor. pro comm. εὑροῦσα. ης. ἡ particip. f g. aor. 2. act. ab εὑρίσκω. Nacta. Quæ inuenit. Pindarus Pythior. Ode XII. 326.12.

—ἀλλά νιν εὑροῖσα.

pro, ἀλλ' αὐτὴ τὸν αὐλὸν εὑροῦσα.

—*sed cum ipsam [tibiam] inuenisset.* Vide Αὐλός.

Εὐρυβίας. ου. ὁ Poet. ὁ εὐρεῖαν βίαν ἔχων. Qui latam potentiam habet. Qui longe, lateque patentem potentiam habet. Late-potens. Idem ac εὐρυσθενής. έος. οῦς. ὁ. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 52. v. 4.

Ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν.—

Inuocauit Neptunum late-potentem.

Isthm. O. 6. 473.7. εὐρυβίαν.

Εὐρυβίας. ου. & Dor. α. ὁ. ὁ εὐρὺ βίαν ἤγουν κατὰ τὴν βίαν, & δύναμιν ὤν. ἢ ὁ εὐρεῖαν, ἤγουν μεγάλην ἔχων βίαν, & δύναμιν. Qui latus est potentia. Qui latam, amplamque potentiam habet. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 203. v. 5. Pyth. Ode 4.253.3.

—Περικλύμενε εὐρυβία.

—*Periclymene late-potens.*

Pyth. Ode 9. 298. 8.

Υ'ψέος εὐρυβία.

Hypsei late-potentis.

Εὐρυλείμων. ονος. ὁ, & ἡ. poet ὁ εὐρεῖς λειμῶνας ἔχων. Qui lata prata habet. Spatiosus. Amplus. Loci, & regionis epithetum. Pindarus Pythiorum Ode 9. 302. 8.

—εὐρυλείμων Λιβύα.

—*spatiosa Libya.*

Græca scholia, ἡ πλατεῖς ἔχουσα λειμῶνας Λιβύη.

Εὐρυσθεύς έος. comm. ῆος. Ion. έως. Atticè. Quis, quãdo, cur ab Iolao cæsus, Pythiorum Ode 9. 304. 305.

Εὐρυχαίτας α. ὁ. Dor. pro cõm. poet εὐρυχαίτης. ου. ὁ. ὁ εὐρεῖαν χαίταν ἔχων. Laticomus. Latã comam habens. Pindarus Isthm. Ode 7. 476. 4.

—εὐρυχαίταν

Α'ντειλας Διόνυσον —

Laticomum Bacchum in lucẽ edidisti.

εὺς Nominum in ευς desinentium formatio. Vide Ο'νόματα.

Εὐτερπής, έος. οῦς. ὁ, & ἡ. Poet. Valde-iucundus. Qui valde delectat. παρὰ τὸ εὖ τέρπειν. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 58. versu vltimo.

—ἐμῶν δὲ ὕμνων ἄεξ' εὐτερπῆ ἄνθος.

Meorum vero hymnorum auge valde-iucundum florem.

Εὐτείαιναν. Accusatiuus sing. primæ declin. nominum simplicium à recto εὐτείαινα, quod Æolice formatum à communi poet. εὐτειαίνης. ου & Æol. vel (vt alii malunt) Macedonice, sublato finali ς, & correpto η, εὐτείαινα. genit. Dor. εὐτειαίνα. comm. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 10. v. 7.

Εὐτείαιναν. —

Inclytum-tridente [*Neptunũ inuocabat.*]

Vide terminationem αινα. Item Ἀγλαοτείαινα. Et Ὀρσοτείαινα.

Εὐτυχήσαις Æol pro comm. εὐτυχήσας. Quod ab εὐτυχέω. ω. μ. εὐτυχήσω. Pind. Isthm. Ode 3. 450. 1. Felicitatem adeptus.

Εὐφαμία. ας. ἁ. Dor. pro cõm. εὐφημία. ας. ἡ. Fausta, vel læta acclamatio. Pind. Pyth. Ode x. 313. 8.

Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων χαίρει —

Latisq; acclamationibus maxime lætatur Apollo.

Εὐφαρέτρας. α. & ου. Poet. Apollinis & cuiuslibet sagittarii bonam, latamque pharetram habentis epithetũ. Pindar. Pyth. Ode 9. 299. 12.

Εὐφαρέτρας Ἀπόλλων. Et Sophocles Trachiniis. 338.

— τ̀ εὐφαρέτραν

Ἀπόλλωνα προστάταν.

Εὔφημος. ου. ὁ. Quis iste fuerit, vide Pindarum Pythiorum O. 4. 234. 235. & deinceps. & 253. 2. & 262. 263. Item Apollon. Rhod. ἀργοναυτικῶν lib. 4. 238. & 239. 2. Vide Βῶλαξ. κος. ἡ.

Εὐφημοσύνα. ας. ἁ. Poet. & Dor. pro comm. εὐφημοσύνη. ης. ἡ. ἐντολή. ῆς. ἡ. παραίνεσις. εως. ἡ. Admonitio. Mãdatum. Adhortatio. Pindar. Pyth. Ode 6. 282. 7.

— ὀρθὰν

Ἄγεις εὐφημοσύναν. —

— *Rectam*

Refers admonitionem, [Rectæ admonitioni pares, eáque diligenter obseruas.]

Εὔφορος. ου. ὁ. ὁ εὖ, ἢ ῥᾳδίως φερόμενος. Poet. pro comm. ἐλαφρός, ἢ φέρεσθαι, πυπτεῖν ἀνέχεσθαι ῥᾳδίως δυνατός. Qui facile fertur. Leuis. Qui facile ferri, tolerarique potest.)(δύσφορος. Pind. Nem. Ode x. 418. 14.

ἔσχεν Θειαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

Thiæus cõsequutus est obliuionem laborum facilium-latu.

Εὐφρόνα. ας. ἁ. Dor. pro comm. εὐφρόνη ης. ἡ. τουτέστιν ἡ νύξ, τῆς νυκτὸς, Nox Noctis. Pindarus Nem. Ode 7. 385. 4. Eustat. εὐφρόνη, ἡ νύξ, παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν, διὰ τὰς κατ' αὐτὴν γινομένας βουλάς. Consule Hippocratis Oecon ἐν τῷ εὐφρόνη.

Εὐφρόνως. Pyth. Ode x, 313. 17. Vide Εἰλαπινάζειν.

Εὐφροσύνα, ας. ἁ. Dor. pro cōm. poet. εὐφροσύνη ης. ἡ. Lætitia. Pindarus Nemeorum Ode 4. 356. 1.

Ἄριστος εὐφροσύνα
Πόνων κεκριμένων
Ἰατρός. —

Optimus [est] medicus letitia laborum [ab exitu] iudicatorū.

Εὔχειρ. ρος. ὁ, ἡ. Comm. Qui bonam habet manum. Manu præstans. Fortis. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 94. v. 11. Sic autem homo rebus bellicis aptus, & ad pugillatum idoneus appellatur. Vel Qui manus agiles habet.

Εὔχεσθαι. Comm. Gloriari. Cū gloriatione dicere. Dicere. Affirmare. Pindar. Olymp. Ode sexta, pag. 51. v. 10.

— τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι,
Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμπταῖον γεγενναμένον. —

— Illi vero nec [se] audiße,
Nec vidisse [puellum] dicebāt, [iam] a quinque diebus natum. [i. quamuis iam essent quinque dies, ex quo natus esset puellus.]

Scholia Græca, τῷ εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Λάκωνες χρῶνται. γεγεναμένον vero Dorice dictum, pro comm. γεγενημένον, à γεναομαι. ῶμαι. μ. γεννήσομαι, pro quo & γεννάομαι. ῶμαι. per duplex νν.

Εὔχεσθαι. Comm. cum accusatiuo, pro ποθεῖν, ἐφίεσθαι, ἐπιθυμεῖν. Optare. Cupere. Pind. Nem. Ode 8. 403 5.

Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι.

[Alii] aurum optant, campum vero alii.

Græca scholia locum aliter accipiendum tradunt, εὔχονται (inquiunt) κτήσασθαι δηλονότι. Cupiunt sibi comparare, vel possidere. Quod si verum, dices loquendi genus ἐλλειπτικὸν esse, & accusatiuum χρυσὸν non ab illo εὔχονται: sed à verbo subaudito κτήσασθαι regi. Sed & cum accusat. reperitur hoc verbū apud Xenophontem περὶ Κύρου παιδείας lib. 2. pag. ex Wecheli typis 51. B. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθά. pro, παρὰ τῶν θεῶν. *A Diis bona precati.* Apud Dionys. Ha-

licarnasseum Antiq. Rom. lib. 3. ex Wecheli typis pag. 147. 21. legitur idem verbũ cum accusat. pro gloriari, & sese iactare. τοὺς αὐτοὺς γὰρ εὐχόμεθα προγόνους ἑκάτεροι. Quod alias per datiuum efferretur, τοῖς αὐτοῖς γὰρ εὐχόμεθα προγόνοις ἑκάτεροι. *Nam iisdem maioribus gloriamur vtriq;*. Nem. Ode 9. 414. 7. cum infinito iunctum accipitur pro cupere, optare.

εὔχομαι ταύταν ἀρεταὶ κελαδῆσαι.
Opto hanc virtutem resonare.

Εὖχος. εος. ους. τό. Poet. pro cõm. κόσμημα, ἀπὸ κόσμος, ᾧ τις εὔχεται, ἢ καυχᾶται. Decus. Ornamentum, quo quis gloriatur. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 270. 14.

Εὖχος ἤδη Πυθιάδος
Ἵπποις ἑλών.—
Decus iam à Pythiade
Equis adeptus.—

Intelligitur autem victoria ex ludis Pythiis reportata equorum opera. εὖχος poetice nunc insignis, & gloriosa victoria vocatur. Vide Πυθιάς. άδος. Nem. Ode 6. 383. 7.

—τοῦτο πορὼν
Εὖχος.—
—*Hoc celebrans*
Decus.—

Εὐώνυμος. ου. ὁ, ἢ ἡ. Proprie quidem est Æolicæ dialecti vocabulum. Æolenses enim ὄνυμα. τος. τό. dicunt, pro cõm. ὄνομα. τος. verso ο in υ. In compositione vero, prius ο κατ' ἔκτασιν in ω μέγα mutant, vt & in ἀντωνυμία, συνωνυμία, & multis aliis. Lingua tamen communis hæc etiam vsurpat. Apud Pindarum εὐώνυμος (vt & ab Eustathio notatum) opponitur τῷ δυσωνύμῳ. Bonus. Clarus. Boninominis. Celeberrimi-nominis) (Malus. Obscurus. Ignobilis. Olymp. Ode secunda. pag. 17. v. 6.

Εὐωνύμων τε πατέρων.
Ἄωτον.—
Clarorumque progenitorum
Florem.—

Magnum Etymol. 143. in Ἀριστερός. i. Sinister.

Ἀριστερός] ἀπὸ τοῦ ἄρισος, ἀριστερός, ἢ ἀριστερά, ὥσπερ φοβερός, φοβερά, ἔστι δὲ κατ' εὐφημισμόν, ὥσπερ καὶ εὐώνυμος ὀνομάζεται ἡ αὐτή, οἱονεὶ ἡ καλώνυμος. Idem Ἀριστεράν] τὴν εὐώνυμον τὴν ἀριστερὰν καλουμένην, τὴν οὐκ οὖσαν ἀρίστην, ἀλλὰ τῇ ἑτέρᾳ ὑπηρετοῦσαν. ἔστι δὲ ἢ κατ' ἀντίφρασιν, ἢ κατ' εὐφημισμόν. Consule & Græcolat. Lex. Pind. Pythiorũ Ode XI. 323. 6. vocat τὴν εὐφημίαν,

φημίαν, & εὐδοξίαν, i. Bonā-famam, & bonam-existimationem, qua quis apud homines valet, ac floret,

εὐώνυμον κτεάνων

κράτιστον χαρεῖν. — Id est

Donum nomine-celeberrimū, bonorum, [omnium longe] præstantissimum.

Cōsule Græca scholia. Nem. Ode 4.358.9.

Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθηνᾶν.

Celebribus ab Athenis.

Nem. Ode 7.390.13.

εὐώνυμον ἐς δίκαν

Τρία ἔπεα διαρκέσει.

Honestam ad causam

Tria verba sufficient.

Eadem Ode 395.8.

— εὐωνύμῳ πατρᾳ.

— *Illustri patriæ.*

Nem. Ode xi. 430. 2.

— πάτραν τ' εὐώνυμον.

— *patriamque claram.*

Εὐώπις. ιδος. ἡ. Poet. Quæ pulchrum vultū, aut pulchros oculos habet. Pindarus Olympiorum Ode x. p. 103. 6.

— εὐώπιδος

Σελάνας ἐρατὸν φάος.

— *aspectu-pulchræ*

Lunæ amabile lumen.

Ἔφανε. Pindar. Isthm. Ode 1. 438. 6.

αἰδηθέμενοι δαμάνις

ἔρνεσιν χαίτας, ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανε.

Redimiti sæpe comas frondibus, & apud fluenta Dirces conspicui-fuerunt. [& apud. &c.]

Hic τὸ ἔφανε verbum est singulare, quod iunctum cum participio plurali masculei generis, vt neutrius generis nomina pluralia, quæ tam singulari, quam plurali verbo ἀδιαφόρως gaudent. Qua de re consule nostrum Ion. Græcolat. Lex. in ἀστράπτω, & in ἑνικὸν ῥῆμα μετὰ πληθυντικῶν &c. Quamobrem hoc ἔφανε nunc ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔφαναν plurali. Præterea notandus est Atticismus. Nam actiuum ἔφανε, positum pro pass. ἐφάνη, τουτέστιν ἐφάνησαν, apparuerunt, conspicui fuerunt. Agitur illic de victoribus, qui propter varias victorias à se partas insignem gloriam sunt adepti. Vel (quod probabile videtur) quemadmodum supra pag. 437.9. poeta Bœotice dixit κεῖνοι ἐπικώθην κράτιστοι, pro cō. ἐπικώθησαν, geniti sunt, sic etiam hoc loco de viris iisdē agēs dixerit fortasse ἔφανεν, pro ἐφάνησαν, eadē dialecto.

Quę lectio carminis legem nullo modo violat. De hac autem Bœotica formatione consule quæ supra traduntur à nobis in εν, pro ησαν Bœotica terminatione 3. pers. aor. 1. & 2. pass. plur. num. Quāquam interdum etiā τὸ φαίνειν accipitur neutraliter pro φαίνεσθαι, λάμπειν, & λαμπρὸν εἶναι, apparere, lucere, splendere, splendidum esse. Quod patet ex poetico verbo φαείνειν hinc deriuato. Quam coniecturam si quis probet, dicet τὸ ἔφανε singulare positum pro plurali ἔφαναν, ἤγουν ἐφαίνοσαν, & λαμπροί, & ἐπιφανεῖς ἐγένοντο. Gręca scholia vertunt, ἔνδοξοι ἀνεφάνησαν. Obiter igitur hic ἀρχαϊσμὸς erit obseruandus. Quidam, qui παραδοξότερον hoc loquendi genus non satis accurate perpenderunt, existimarunt ἀνακόλουθον εἶναι, & verbum ἔφανε non ad ipsos victores: at ad eorum virtutem esse referendum, vt subaudiatur nomen ἀρετὴ, *virtus eorum fulsit*. Lector de nostris coniecturis libere sentiat, quod ipsa veritatis manifesta species ei dictabit, deque re tota libere iudicet. Nullum enim in nostra verba tanquam mācipium iurare volumus.

Ἔφανες. 2. pers. singul. aor. 2. actiui. Quod à φαίνω. μ. φανῶ. ὁ α. ἀόρ. ἔφανα. ας. ε. ὁ β. ἀόρ. ἔφανον. ες. ε. Pind. Isthm. Ode 4. 452. 4.

—εὐμηχανίαν
γὰρ ἔφανες Ἰσθμίοις
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν.

—*amplam enim facultatem* [*in*] *Isthmiis manifeste prebuisti* [*mihi*] *vestras virtutes hymno prosequendi*, [carminibus celebrandi.]

Ἐφαμέριος, ία. ον. Poet. & Dor. pro comm. poet ἐφημέριος. ία. ον. & comm. ἐφημερινὸς, ἡ, όν. Diurnus. a. um. Ad diem pertinens. Pindarus Nem. Ode 6. 377. 3. vocat ἐφαμερίαν στάθμαν, *diurnam metam*, ad quā interdiu currimus, cui τὴν μετὰ νύκτας, εἴτε τὴν κατὰ νύκτα, τὴν νυκτερινὴν, i. *nocturnam* opponit. Illic agitur de incerto vitæ nostræ fine. Nullus enim scit quando sit moriturus, nec vtrum interdiu, an vero, noctu. Sed loquendi genus est poeticum, & translatitium. Trāslatio ducta est ab illis, qui, proposito præmio, ad metam dictam, & indicatam cursu contendunt. Quéadmo-

admodum autem meta terminus est extremus, ad quē cursores currunt, sic etiam ipsa mors est extrema vitæ nostræ meta. Ná, vt canit Ouid. Metamorph. lib. x. 283. de Inferis, & morte verba faciens,

Omnia debentur vobis, paulūque morati,
Serius, aut citius sedem properamus ad vnam.
Tendimus huc omnes, hæc est domus vltima.—

Ε'φάπτειν τινὶ πότμον. Poetica, & Pindarica locutio. q. d. alligare alicui mortem. pro cō. θάνατόν τινι ἐπιφέρειν. Mortem alicui inferre, vel afferre. Pindarus Olymp. Ode 9. p. 89. v. 10:

—πότμον ἐφάψαις.
—mortem inducens, [vel *afferens ei.*]

Ε'φάπτεσθ. comm. cum datiuo. Pind. Ol. Ode 1. p. 11. v. 11.

—οὐδ' ἀ-
χράντοις ἐφάψατ' ἂν ἔπεσι.
—nec irrita attigit verba. i. nec irrita protulit verba. ἐφάψατο vero dictum Dorice pro comm. ἐφήψατο. τὸ ἂν Ion. & Dor. pro comm. οὖν, sæpe, vt hic, redundat.

Ε'φεδρος. ὁ. ὁ. Poet. pro comm. ἀνταγωνιστής. ὁ. ὁ. Aduersarius. Sic autem proprie dicitur qui, dum alii certant, ipse sedet, & quiescit, & illis imminet, qui iam certando sunt defatigati, vt eos facilius vincat: γενικῶς quilibet aduersarius ita vocatur. Pind. Nem. Ode 4. 367. 13.

Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.
Asper vero inimicis aduersarius.

Ε'φέπειν καρτερὸν ἔγχος. Pindar. Pyth. Ode 6. 283. 6. Gestare. vel tractare validam hastam.

Ε'φέπειν. Poet, pro comm. κυβερνᾶν. Regere. Gubernare. Pind. Pyth. Ode 1. p. 191. v. 13.

Ο'ς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος.—
Qui hunc regis montem.—

Ε φέπειν. Poet. pro comm. ἕπεσθαι. Sed illud cum accusatiuo, hoc vero cum datiuo. Sequi. Pind. Pyth. Ode 1. p. 193. v. 17.

Ταὶ φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων.
Philoctetæ morem sequens.

Ε'φημέριοι βροτοί. Simonides 116. P. Mortales, qui diem vnum viuunt. Vnius diei homines, i qui breuissimum vitæ tempus viuunt. οἱ ἐφ' ἡμέραν ζῶντες, qui alias ἐφήμεροι vocantur.

Ἐφιζοισα.ας.ά. Dor.pro cõm. poet. ἐφιζοισα.ης.ή. τουτέστιν ἐφεζομένη.ης.ή. Insidens. Pindar. Nem. Ode 8. 399. 3.

ἐφίζοισα βλεφάροις.—

Insidens palpebris.—

Ἐφίνη. Dor.pro comm. ἐφίησι. παρὰ τὸ ἐφίημι. Permittit. Pind. Isthm. Ode 2. 445. 4.

Νῦν δ' ἐφίητι τὠργείου φυλάξαι

Ῥῆμα.—

Nunc vero [*Musa mihi*] *permittit seruare dictum illius Argiui* [viri, qui dixit, χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ] Vide suo loco. τὠργείου] τοῦ Ἀργείου. sed est Dorica κρᾶσις τῆς ου διφθόγγου, καὶ τοῦ α εἰς ω.

Ἐφορμαθείς. ἐντος. ὁ. Particip. aor. 1. pass. Dor. formatum, pro comm. ἐφορμηθείς, ab ἐφορμάομαι. ῶμαι. Ruo in. Impetu feror in. Pind. Nem. Ode x. 424. 15.

ἐφορμαθεὶς ἄκοντι θοῷ.

irruens [*cum*] *iaculo veloci.*

Ἔφυν. κατὰ συγκοπὴν dictum ἀπὸ τοῦ ἔφυσαν. quod à φῦμι, quod à φύω. Pind. Pyth. Ode 1. p. 193. v. 1. Vide Πελείγλωσσος.

Ἔχειν. Pindarus Olym. Ode 5. pag. 43. v. 8.

Εὖ δ' ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Qui vero bene [*se*] *habēt,* [qui rē præclare gerunt, qui sunt voti compotes, & fortunati,] *sapientes etiam ciuibus visi-sunt,* [videntur] *esse.*

Ἔχειν. Comm. pro διοικεῖν, καὶ κυβερνᾶν. Administrare, & gubernare Pindarus Olympiorum Ode 6 pag 54. vers. 12.

—Ἑρμᾶν εὐσεβέως,

Ὃς ἀγῶνας ἔχει

Μοῖράν τ' ἀέθλων.—

—*Mercurium pie,*

Qui certamina gubernat,

Sortemque præmiorum.—

Ἔχειν ἔν τ' ἔργοισιν, ἀμφί τε βουλαῖς. Poet. & Pindaricum loquēdi genus. Factis, consiliisq; deditum esse. Pythiorum Ode 5. 279. 12. Verba sonant, Habere, scil. se, in operibus, & circa consilia. i. In factis, & consiliis occupatum esse. In hoc ἔχειν subauditur accusat. pronom. ἑαυτόν. Vel, quod simplicius, atque probabilius videtur, τὸ ἔχειν iam sumitur pro εἶναι, esse, versari. Huius significationis exempla videre potes in Hippocratis Oeconomia in verbo Ἔχειν.

Ἔχευα. ας. ε. Poet. aorist. 1. pro comm. ἔχευσα, vnde sublato σ, factum τὸ ἔχευα. Compositum, κατέχευα. ας. ε. Vide χέω in vulgatis Grammaticis.

cis. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 189. vers. 1.

Ἁδὺ κλαῖςρον κατέχευας.—
Suaue claustrum infundis.—

Ἔχευα.ας.ε. Poet. aorist. 1. act. pro comm. ἔχευσα.ας.ε. vnde sublato σ, factum ἔχευα. Alias & υ sublato dicitur ἔχεα. De quo consule Grammat. in verbo χέω.μ. χεύσω. &c. Pind. Isthm. Ode vlt. 486.22.

πολύφαμον θρῆνον ἔχευαν.
memorabilem lamentationem fuderunt.

Ἐχθρότατος.ου.ὁ. Poet. pro cõm. ἔχθιστος. Pindarus Nemeorũ Ode 1.359.13.

—τὸν ἐχθρότατον.
—*Inimicissimum.*

Hanc vocẽ vsurpat ipse quoque Demosthenes ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. 208.a. Et ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. 436.4. Idem ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. 51. dixit ἐχθροτέρως aduerbialiter.

Ἔχοισα.σας.ἁ. Dor. pro comm. ἔχουσα.σης.ἡ. Habens. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 26. v. 2.

Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Maritus ille Rheæ cunctorum
Supremum habentis solium.

Pyth. Ode 8.287.4.

—πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας.
—*bellorum*
Habens claues.

Pyth. O. 9. 300.

Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
Ἦτορ ἔχοισα.—
Laborem supra, [labore superius] *puella cor habens*. id est, puella animum labore superiorem, ac infatigabilem habens.

Ἔχοντι. Dor. pro comm. ἔχουσι. Habent. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 22. v. 13. Idem Olymp. Ode x. pag. 105. v. 7. ἔχοντι pro παρέχοντι, τουτέστι παρέχουσι positum.

—ἔχοντι δὲ εὐρὺ κλέος
Κόραι Πιερίδες Διός.
—*Præbent etiam* [*hominibus*] *amplam gloriam*
Pierides Iouis filiæ.

Pyth. Ode 5. 276. 6.

—ἔχοντι ταύ.
—*quam habent*, [*ac incolunt.*]

Nem. Ode 7. 386. 14.

σκότον πολὺν ἔχοντι.—
tenebras magnas habent.—

Ἔχρεον. 3. pers. plur. imperf. à χρέω. χρῶ τὸ χρησμῳδῶ. Vaticinor. Pindarus Olympiorum Ode 7. p. 71. vers. 12.

—ἐξ ἀγαθῶν
Ἔχρεον.—
—*proborum* [*patrum iuste*

mentes] *Vaticinabantur.*—

Sed est τμῆσις, pro ἐξίχεαον, τουτέστιν ἐξεχρησμώδουν. Est autem compositum pro simplici ἔχεαον, ἔχων.

Ἑωσφόρος. ὁ. ὁ. Poet. Lucifer. Pind Isthm. Ode 4.454.11.

—ἑωσφόρος θαητὸς ὣς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

—*sicut Lucifer conspicuus astra inter cætera.*

Z

Ζα. Poet. & Æolica particula, quæ in compositione vim intendentis habet, & idem valet, ac aduerbium, μεγάλως, πάνυ, σφόδρα. Valde, admodum, vehemẽter. Vt, ζαπλούσιος, ὁ πάνυ πλούσιος. ζαβουλῶν, ὁ πάνυ βουλευτικὸς, ὁ βουλευτικώτατος, παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ βουλή. Item ζαχρεὶς, ὁ ἄγαν ἀχρεῖς, ὁ πάνυ ἀχρεύων. Item ζάγκλον, τὸ δρέπανον, παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἀγκύλον, ζάγκυλον, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ζάγκλον, τὸ λίαν ἀγκύλον. Item ζαὴς, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ὅθεν ζααὴς, καὶ συναλοιφῇ ζαής. Mag. Etymol. 407.10. docet τὸ ζα significare τὸ μέγα, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ πολύ. Vide ζάθεος. ζαθρός. Ζάκοτος, ὁ ἄγαν ὀργίλος, καὶ ὁ μεγαλόκοτος. &c. de quibus vulgata Lexica. Vide ζάπλουτος, pro, μέγας πλοῦτος. &c

ζα particula sæpe apud poetas Æolice posita reperitur pro communi præpositione διά, vt apud Magnum Etymol. 406.42. ζαβάλλω [διαβάλλω, καὶ] τὸ ἐξαπατῶ. Et 407.16. ζάκοτος, ὁ ἄγαν ὀργίλος, ὁ μεγαλόκοτος. κότος γὰρ ἡ ὀργὴ, [καὶ] ἡ διὰ πρόθεσις ἔστιν ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει, καὶ τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων, γίνεται ζα, ὡς τὸ διαφλεγὴς, ζαφλεγής.— καὶ τὴν καρδίαν [οἱ Αἰολεῖς] καρζαὶ φασί. καὶ τὸ διαμενὴς, ζαμενής. Ζάκορος, ἡ νεωκόρος, ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερὸν,—αὕτη τοῦ διάκορος. τὸ γὰρ ζα ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἐπιτατικὸν, ἀλλ' αὐτὴ τῆς διὰ προθέσεως, καὶ ἀττικῶς, καὶ αἰολικῶς.

Ζαμενής. έος. οῦς. ὁ, καὶ ἡ. Poet. pro comm. ὁ μέγα μένος, ὁ μεγάλην δύναμιν ἔχων. Magnum Etymol. 407.42.

Ζαμενὴς, εὔψυχος, μέγα μένος ἔχων, τουτέστι ψυχικὴν προθυμίαν. ἢ ὁ ἄγαν ὀργίλος, παρὰ [τὸ ἐπιτατικὸν ζα, καὶ] τὸ μένος, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμόν.

Qui magnum animi, vel corporis robur habet. Valde animosus. Magnanimus. Vehementer iracundus. μένος enim & animi promptitudinem, ac impetum ad aliquid

quid faciendum significat, & iram. Pindarus Pythiorum Ode 9.300.15.

—Κενταύρω ζαμενής.

— *Centaurus magnanimus, vel, valde-animosus.*

Græca schol. ζαμενὴς] ὁ σεμνὸς, ἢ ὁ ἰσχυρός. Grauis, prudens, robustus.

Ζαλωτός. ά. όν. Dor. pro comm. ζηλωτός. ή. όν. æmulandus æmulatione dignus. Qui propter aliquod bonum est æmulatione dignus, & beatus ab aliis & censetur, & prædicatur. Pindar. Olympiorum Ode 7. pag. 60. v. 6.

—θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς.

—*fecit ipsum beatum-prædicari concordis tori [causa.]*

Ζήτας. α. ὁ. Dor. pro comm. Ζήτης. ου. ὁ. Nomen proprium filii Boreæ. q. d. Ζαήτης, ὁ ἄγαν ἄων, ἢ πνέων. Qui valde spirat, & flat. τὸ ζα particula vim intendentis habens in compositione. ἄω, spiro. Pindarus Pythiorum Ode 4.254. 2. Ouid. Metamorph. lib. 6. 148.

Implumes Calaisq; puer, Zetesq; fuerunt. &c.

Consule Apolloniũ Rhod. τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 1. 11. & 12.

Ζήτης αὖ, Κάλαΐς τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο &c.

Ζωθάλμιος. ου. ὁ, ἢ ἡ. Poet. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 60. v. 15. χάριν ζωθάλμιον vocat τὴν θάλλειν ποιοῦσαν τοὺς νικηφόρους, ἢ οἱονεὶ ζῆν ὅλως αὐτοὺς μνημονευομένους. i. *Gratiã, quæ florere facit victores, & quodammodo viuere perpetuo celebratos.* Latinus interpres vertit χάρις ζωθάλμιος, *gratia floridam vitam præbens.*

H

H. Terminatio aduerbiorum quorundam. Magnum Etymolgicum p. 416.13.

τὰ εἰς η λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον, οἷον ἄλλῃ, πεζῇ, πλὴν κομιδῆ. σεσημείωται πέντε, νὴ, μὴ, δὴ, ἤδη, δηλαδή. Consule Hortos Adonidis in Παρούδη pro παρουδῆ, pag. 124. & 127. Itẽ Lascarin lib. 3. 583. Item Mag. Etym. 78. 28. in ἀμάρτῃ.

Ἥβας ας. ά. Dor. pro cõm. ἥβης. ης. ἡ. ἡ τῶν ἡβώντων ἡδονὴ, ἢ τέρψις. ἡ τῶν νεωτέρων ἡδονὴ, ἢ τέρψις. Puberum, atque iuniorum voluptas, & delectatio. Iuuenilis voluptas, & oblectatio. Pindarus Pythiorum Ode 4.267.

Θυμὸν ἐνδόξαζ πρὸς ἥβαν.

Animum dedere iuuenili latitiæ. [Animum ad iuueniles voluptates appellere]

Ἠθαῖος. α. ον. Poet. pro comm. συνήθης. εος. εις. Familiaris. Dictus ab ἦθος. εος. ους. τό. Quod ab ἔθος. εος. ους. τό. Mos. Consuetudo. Familiaritas. Magnum Etymol. 385. in Ἑταῖρος ait ab ἠθαῖος comm. poetico tamen, Dorice formatum ἠθαῖος, vt εἶθε, αἴθε, verso η in α. Qua de re consule nostrum Dor. Lex. Pindar. Isthm. O. 2. 449. v. vlt.

ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

Quum [ad] hospitem meum familiarem veneris.

Ἤθεα. ἠθῶν, τά. Poet. sedes sedium. Domicilium. Locus, in quo quis habitare solet. Pindarus Pythiorum Ode 4. 263. 4.

—Λακεδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
ἤθεσι.—

—*Lacedæmoniorum virorum permixti Sedibus.*—

Sensus, A Lacedæmoniis in ciuitatem recepti, & cum ipsis mixti, ita vt in eodem loco viuerent.

Ἠλιῶσαι κόμαι. Anacreon 59. f. Aureæ comæ. Comæ flauæ, quæ suo colore aureos solis radios referunt. Alias ἠλιάδες dicerētur, quam vocem Hesychius interpretatur καταχρυσοι, q. d. deauratæ, vel inauratæ. Passim apud Homerum legitur ξανθαὶ κόμαι, i. *flaue comæ*, vnde cōpositum ξανθοκόμος. *flauicomus*. Theocritus Idyllio 17. v. 103.

Ξανθοκόμος Πτολεμαῖος.—

Illud autem ἠλιῶσαι deducitur à themate ἠλιάω. ῶ. μ. ἠλιάσω. Colore radios solis refero. Quod ab ἥλιος. ου. ὁ. Sol. Ἡλιάζειν vero, & ἠλιάζεσθαι (vnde ἠλίασις) & ἠλιαία, de quibus Suidas, longe alias significationes habent.

Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἠλιώσας.

Consule vulgatam versionē.

Ἤνεπε προσέννεπε. Imperfecti 3. pers. singul. à poet. ἐνέπω, siue ἔννεπον. ες. ε. προσεννέπω. προσήνεπον. ες. ε. Alloquor. Appello. Voco. Euoco. Pindarus Pythiorum Ode 9. 299. 16.

Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ.
Statim autem ex ædibus
Chironem euocauit voce.

Ἡρακλειαι στῆλαι. Vide Στήλαι. Et Κίων.

Ἡρα-

Ἡρακλεῶι γυναί. Vide Γυναὶ ἡρακλειοι.

Ἡρακλῆς. Hercules. Herculis admirandos natales. & fortia facinora vel ab infante, dum in cunis iaceret, edita, fuse describunt Pindarus Nemeorum Ode 1. 337. 338. 339. 340. Theocritus Idyllio 24. Ἡρακλέα δεκάμηνον. &c. Hesiodus in Herculis scuto. 49. 51. & deinceps. Virgil. Æn. lib. 8. 312. Ouid. Metamorph. lib. 9. 215. In Epist. Deianiræ. 93. De Arte amandi lib. 1. 384.

Paruus erat, manibusque suis Tirynthius angues
Pressit, & in cunis iam Ioue dignus erat. &c.

Seneca in Agamem. 317. & 318. Item Pindarus Nem. Ode 3. 348. & Isthmiorum Ode 4. 453.

Ἤρατο. 3. pers. singul. imperf. ab ἔραμαι, σαι, ται. Amo. Amore capior, aut captus teneor. Imperfectum ἠράμην. ἤρασο. ἤρατο. Pindarus Pyth. Ode 3. pag. 217. v. 15.

Ἤρατο τῶν ἀπόντων.
Amore-capta-fuit absentiũ.
amauit absentia.

Ἠρινός. ἡ. ὄν. Comm. κατὰ κρᾶσιν formatum ex ἐαρινός, vt τὸ ἦρ, ἐκ τοῦ ἔαρ, ἐαρος. Ver. Vernus: a. um. Pindarus Pythiorum Ode 9 301. 14.

Ὅσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει.—
Et quot tellus verna folia summittat —
vel, *sursum emittat.*

Ἡρώϊος, α. ὄν. Poet. nomen adiectiuum à datiuo ἥρωι formatum, vnde κατὰ συναίρεσιν ἡρῷος, vt πατρώϊος, πατρῷος, μητρώϊος, μητρῷος. Communiter vero, ἡρωϊκός ἡ όν. Hæc terminatio in ώϊος Ionibus. in ῷος Atticis tribuitur. De hac formatione consule Magnum Etym. in πατρῷος, & μητρῷος. Pind. Ol. Ode XIII. p. 116. v. 12.

Πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν.
Bellũq; in heroicis virtutibus.

Pind. Nem. Ode 7. 390. 11.
ἡρωΐαις πομπαῖς.
Heroicis pompis.

Ἡσυχία. Pindar. Pyth. Ode 8. 287.

Φιλόφρον Ἡσυχία, Δίκας
Ὦ μεγιστόπολι
Θύγατερ, βουλᾶν τε, καὶ πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας
Ὑπερτάτας.—

O Blanda-mẽte-prædita Trãquillitas, [Pax,] Iustitiæ filia, maximas-reddens-vrbes, cõsiliorum, & bellorum claues habens supremas.

Ηὔξεν. Pindarus Pythiorum

Ode 4. 260. Ingemuit.
—ἤυξεν δ' ἀφω-
νήτῳ περ ἔμπας ἄχει
Δυνάσιν Αἰήτας ἀγασθείς.
—*Ingemuit autem taci-
to tamen dolore*
*Robur [Iasonis] Aeetes admi-
ratus.*
Græca scholia, Καί περ πιέτῳ ἄ-
χει φησὶ πληγείς. ἀφώνῳ, καθὸ οὐκ
ἄν τις φωνὴν ἀφῆν, ἀλλ' ὅκνειν, ὅ-
μως ἀνιαθεὶς θαυμάσας. ὁ δὲ νοῦς,
ἐστέναξε δὲ λαθραίως κατὰ τὴν ψυχὴν
ὁ Αἰήτης, τὴν τοῦ Ἰάσονος δύναμιν
θαυμάσας.
Hoc autem ἤυξεν est ita for-
matum, αὔω, τὸ φωνῶ, & βοῶ.
διαλύσει, ἀΐω, μ. ἀΰσω. Hinc
præsens geminato σ, ἀΰσσω.
μ. ἀΰξω. ὁ α. ἀόρ. ἤυξα. ας. ε. Vel
à comm. futuro ἀΰσω, Dor.
formatum ἀΰξω, vnde aor. 1.
Vide ξ pro σ in fut. Dorice
positum, & σ in ξ. Item Ἐνε-
στῶτος ἐκ τοῦ μελλόντων.
Ἡφαιστότευκτοι, & πυρίπνοοι, & χαλ-
κόποδες ταῦροι. Pindari Scho-
liastes Græcus Pythiorum
Ode 4. 219. Apollonius Ar-
gonaut lib. 3. 134.
Τοὶ ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰ-
ήταο
Τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα
ἔργα.
Καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε.
χάλκεα δέ σφέων
Ἦν στόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας
ἀμπνείεσκον.
Vide χαλκόποδες ταῦροι.

Θ

Θ in φ Æolice. Vide φήρ.
Θαητός. οῦ. ὁ. Poet. pro cō-
θεατός. οῦ. ὁ. θαυμαστός. οῦ. ὁ. sed ε
in α, & α in η versum. Dedu-
citur autem à θεάομαι. ῶμαι.
Mirus, mirandus, admiran-
dus. Pindarus Olympiorū
Ode tertia, pag 34. v. 10.
Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν.
*Admirandum certamen re-
gere.*
Ode 6. v. 3.
—θαητὸν μέγαρον.
—*admirandas, [*præclaras*] a-
des.*
Pyth. Ode 4. 242. 3.
—θαητοῖσι γυίοις.
—*admirandis membris.*
264. 3.
—θαητὸν εἶδος.
—*admiranda forma.*
Pyth. O. 7. 286. 4.
Pyth. O. 9. 308. 4.
θαητὸν εἶδος.
Pyth O. x. 315. 10.
θαητὸν ποίμαν.
Nem Ode XI. 429. 7.
θαητὸν δέμας.
Θαητὸς ἑωσφόρος ὣς ἄστροις ἐν ἄλ-
λοις. Pind. Isthm. Ode 4. 454.
11. *Sicut Lucifer conspicuus
astra inter catera.*

Θαλασ-

Θαλασσήιος.ου.ὁ. Poet.& Pindaricum, pro comm. θαλάσσιος.ου.ὁ. Marinus. Pindarus Pythiorum Ode 2.pag.208.v.11.

—ὁ θαλασσίου παραμείβεται
Δελφῖνα.—

—& marinum praeuertitur
Delphina.—

Θαλέω.ῶ.μ. θαλήσω.ὁ α.σ́ορ. ἐθάλησα.ας.ε. Poet. formatum à futuro verbi θάλλω, floreo, vireo, vigeo, μεταφορικῶς, decoror, ornor. Comm. futurum est θαλῶ per simplex λ. Ionice vero θαλέω. hinc praesens poetice deductum θαλέω.ῶ. &c. Vel à nomine θάλος εος.ους.τό. Ramus virens, pubescens, florens, stirps, genus, progenies, filius. Pindar. Nem. Ode 4. 366. 13.

Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις.

Floruit, [ornatus est] Corinthiacis apiis.

Nem. Ode x. 421. 10.

νικαφορίαις θάλησεν.—

Θαλία.ας.ὁ. Poet. Eustath. Θάλεια ας.ἡ. προπαροξυτόνως, δηλονότι ἐπίθετον, ὁ ὄνομα Μούσης τινὸς, ὁ Νηρηΐδος. θαλία δὲ, παροξυτόνως, διὰ τοῦ ι, ἡ εὐωχία, παρὰ τὸ θάλλειν. Pindarus Pythiorum Ode x. 313. 7.

—ὧν θαλίαις ἔμπεδον,
Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει.—

—quorum festis-dapibus constanter, [& perpetuo.]
Laetisq; acclamationibus maxime gaudet Apollo.

Θάλλοισα.ας.ἁ. Dor. pro com. θάλλουσα ης.ἡ. Florens. Pindarus Pythiorum Ode 7.286.15. Pyth. Ode 9.297.15.

εὐήρατον, θάλλοισαν.—

Optabilem. florentem.—

Isthm. Ode 5.463.12.

—θάλλοισ' ἀρετά.

—florens virtus.

Θάλος.εος.ους.τό. Poet. pro communi θαλὸς, οῦ. ὁ. vel θαλλός, οῦ.ὁ. Nam vtrunque reperitur in vulgatis Lexicis: sed masculeo genere & ὀξυτόνως scriptum. Quinetiam neutro genere ὀξυτονούμενον legitur τὸ θαλὸς, έος. οῦς. Sed quam bene, viderint autores huius scripturae. Παροξυτόνως enim scribendum videtur, vt apud varios poetas obseruaui, quae vera scribendi ratio. Pind. Olymp. Ode 2.pag.22.v.12.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.

Germen auxiliare domui.

Quid autem proprie nomen hoc significet, fuse docent

οἱ λεξικογράφοι. μεταφορικῶς vero passim θάλος pro filio, & prole, vt hocloco, positũ legas. Olymp. Ode 6. p. 53. v. 6.

Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν.

Hercules, nobile germen Alcaidarum.

Θάλος. εος. ους. τό. Poet. pro cõm. τιμὴ, δόξα, κῦδος, εὐδοξία, ἡδονή. Honor, gloria, decus, voluptas. Pind. Isthm. O. 7. 478. 16.

ματρωί θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος.

Auunculoque cognomini dedit commune decus.

Græca Scholia consule pag. 479.

Θαμά. Comm. crebro, frequenter. Pind. Olymp. Ode 4. pag. 39. v. 11. Consule Eustathium, qui te docebit παρὰ τὸ ἅμα vocem deductã, & idem valere, quod πυκνῶς. Nem. Ode 7. 16.

—θαμὰ δίδομεν.

—frequenter dare.

Θαμάκις. Poet. aduerb. idem ac θαμὰ, vnde addita syllaba κις est deductum. Crebro. Sæpe. Frequenter. Pindar. Nem. Ode x 421. 4. Isthm. Ode 1. 458. 5.

αἰδησάμενοι θαμάκις ἔρνεσιν χαίτας.—

Redimiti sæpe comas frondibus.

Θαμινά. Poet. aduerbium, pro comm. θαμὰ, πυκνῶς, συνεχῶς. Crebro, frequenter, sæpe. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 7. v. 14. Vide Ἀκέρδεια.

Θανάτῳ πόρειν, εἴτε πορεῖν. Poet. locutio, pro comm. θανάτῳ διδόναι. θανατοῦν, κτείνειν. Dare morti. Interficere. Quod poetice dicitur *Dare letho. Dedere neci. Demittere neci.* Pindarus Olymp. Ode 2. p. 26. v. 8.

—Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν.

—Cycnumque morti dedit.

Θανέμεν. Infinit. aorist. 2. act. Poet. Ion. & Dor. à comm. θανεῖν formatus, sublato ι, & inserta syllaba με. Præsens est θνήσκω. Morior. Cædor. Pindarus Pythiorum Ode 4. 241. 3.

Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν.

Ab illustribus Æolidis [cæsum] mori.

Apollonius Rhodius τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 1. v. 7. δαμῆναι dicit. Vide. Consule & Οἰδίπους. Alias συνωνύμως dicitur πεσεῖν ὑπό τινος. Quod loquendi genus & Ouidius in epistola Deianiræ ad Herculem imitatus, dixit,

Tor-

Torqueor, infesto ne vir ab hoste cadat.

Θαρσαλέα παρὰ κρητῆρα φωνὰ γίνεται. Pindarus Nem. Ode 9. 413.9.

Audax apud craterem est vox.

Consule Græca scholia.

Θάσομαι. Dor. pro comm. θήσομαι. Ponam. Est autem fut. med. pro act. θήσω, quod à τίθημι. Pind. Isthmiorum Ode 1.435.3.

—τὸ τεὸν πρᾶγμα ἢ ἀσχολίας ὑπέρτερον θάσομαι.—

—*tuum negotium vel occupatione [mea] superius faciam.*

Vel

—*tuum negotium vel ante [meam] occupationem ponã.* [i. Rem tuam meis occupationibus anteponam.]

Θαυμαίνειν. Poet. verbũ à nomine θαῦμα. τος. τὸ. deductũ, vt ab ὄνυμα, τὸ ὀνυμαίνειν. Cõmuniter vero dicitur θαυμάζειν. Admirari. Mirari. Pindarus Olympiorum Ode 3 pag. 34. v. 2.

—τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.

—*vbi arbores admirabatur stans.*

θε, vel θεν aduerbiorum quorundam terminatio. Vide οθε, & οθεν. Consule Eustathium.

Θεάρειον. κ. τό Quid esset, Græcus Pindari scholiastes Nemeorum Ode 3.353. Col. 2. his verbis explicat,

Τὸ δὲ θεάριον, τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ συμπόσια εἴρηται ἀπὸ τῶν θεωρῶν τῶν εἰς Ἀπόλλωνα πεμπομένων. Ἄλλως Ἔστιν ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν, ἐν ᾧ θεωροὶ διητῶντο, οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες. θεωροὶ γὰρ οἱ θεοφύλακες. οἱ δὲ, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ οἶκός ἐστι καλούμενος θεάριον, ἐπεὶ το πεις ἄρχοντας οἱ καλοῦνται θεαροι, ἐν ... p. 354. 2. vocatur

Σεμνὸν Πυθίου θεάριον.—

Venerandũ Pythii templũ.—

Θεία. ας. ἡ. Pindar. Isthm. Ode 5.462. 1.

Μᾶτερ Ἀλίου πολυώνυμε Θεία.

Mater solis Thia celeberrima.

Græca scholia cõsule in quibus Hesiodi carmina sic sunt legenda,

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην. & infra

Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα, &c.

Θέλοντι. Dor. pro comm. θέλουσι. Volunt. Pind. Pyth. Ode 1.195.9.

—θέλοντι δὲ Παμφύλου,

Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,

—*volunt autem Pamphyli,*

Quinetiam Heraclidarum posteri.

Θέμεθλον. ου. τό. Idem ac θεμέλιον, & poet. θεμείλιον, & θεμέλιος, & θεμείλιος. Fundamentum ædificii. Quæ voces ἀπὸ τοῦ θεῖναι, quod ἀπὸ τοῦ τίθημι, ponere, locare, fundare, deductæ. In ędificiis enim extruendis fundamenta primum ponuntur. Hoc à Virgilio, Æn. lib. 1. 125. præclare describitur,

Hic portus alii effodiunt, hic alta theatris
Fundamenta locant alii.—

Idem Æn. lib. 4. 198.

—Tu nunc Carthaginis altæ
Fundamenta locas.—

Idem τῶν γεωργικῶν lib. 4. 92.

Prima fauis ponunt fundamina.—

Pindarus Pyth. Ode 4. 233. 10. συνεκδοχικῶς θεμέθλων pro ipso templo sumpsit.

Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.
Iouis in Ammonis fundamentis, [i. in Iouis Ammonis tēplo.]

Idem eadem Ode 253. 11.

Ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα.
Circum Pangæi fundamenta.

Θέμεν. συνθεῖναι. Componere. De carmine verba fiunt Né. Ode 4. 357. 4.

Τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ
τε Διὶ καὶ Νεμέᾳ.
Quod [carmen] mihi componere Saturnioque Ioui, & Nemeæ [liceat.]

Θέμεν αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Pindarus Nemeorum Ode 1. 332. *Exponere magnam laudem procellipedum equorum.* Magnam laudem equorum maxima velocitate præditorum instar procellarum carmine persequi. Vide Ἀελλόπος.

Θέμεν σπουδὰν ἅπασαν ἀμφί τινος πράγματος. Poet. & Dor. loquēdi genus. Ponere omne studium circa rem aliquam. Omne studium in rem aliquam impendere. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265. 10.

Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.
Aude felicem in Cyrenen
Omne studium impendere.

Θεμίπλεκτος. ου. ὁ. Poet. ὁ ὑπὸ τῆς Θέμιδος πλεκτὸς, εἴτε πεπλεγμένος. à Themide textus, siue contextus. Pindarus Nem. Ode 9. 414. 4. θεμιπλέκτοις στεφάνοις vocat coronas à Themide cōtextas. Græca Scholia, τοὺς νομίμως, καὶ καθηκόντως πεπλεγμένοις. ἢ καθὸ πάρεδρος ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἡ Θέμις, χάριν τοῦ χρησμοῦ. καὶ γὰρ ἦν προφῆτις. ἢ ὅτι δικαίως [ὁ νικήσας.] καὶ ἄνευ δωροδοκίας ἐστέφθη.

Θέμις

Θέμις, θέμιτος. Pind. Ol. Ode XIII. pag. III. v. II. Vide Εὔβυλος.

Θεμιστεῖος. α. ον, Poet. pro cõm. δίκαιος. αι α. ον. Iustus. a. um. Pind. Olymp, Ode I. pag. 3. v. 7.

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει

σκᾶπτον. —

Iustum qui regit

Sceptrum. —

Vide θέμις apud Eustath. & in Magno Etymol.

Θεμισκέρων. ὁ. θεμισκέροντος. τοῦ. Poet. Pindaricum vocabulum. quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Sic autem videtur formatum, ὁ θέμιστας κέρων, τουτέστιν ὁ τὰ θέσμια, τοὺς θεσμοὺς, & νόμους κερῶν, & μιγνύων, ὡς τῇ ψυχῇ ὥσπερ τῷ σώματι τὸν ἥδιστον οἶνον πίνει. μεταφορικῶς δὲ, ὁ τοὺς νόμους τιμῶν, & περὶ τούτους στρεφόμενος, ὁ θεσμοπόλος, ὁ δικασπόλος, vt passim à poetis vocatur. Sic autem omnis Iudex, sic omnis I. C. sic omnis Iuris amans, & studiosus appellari commode potest, qui circa Ius versatur, eiq; strenuam, & assiduam dat operam. Quasi dicas, Qui Iura miscet, temperat, colit, eaq; dat non solum aliis, vt bonus Iudex: sed etiam sibi ipsi. Qui Iustus est, & Iustitiam exercet, ac iuste viuit. Hanc nostram coniecturá à veritate non alienam humanus Lector tamdiu sequi non grauabitur, donec meliorem habeat, quam & ipse lubens amplectar. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 271.

— Βαττιαδᾶν

Ἀφίκετο δόμους θεμισκερόντων.

— *Battiadarum*

Peruenit [ad] domos Iura-colentium, [i iustorum, & iuste viuentium.]

Græca Scholia, εἰς τοὺς οἴκους τῶν Βαττιαδῶν, τουτέστι τῶν Κυρηναίων, παρεγένετο Vocem θεμισκερόντων non interpretantur. θεμισκέρων autem dictum videtur κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ θεμιστοκέρων. Vel compositum nomen ex nomine θέμις, cuius genitiuus est & θέμιδος, & θέμιτος, & θέμιστος, vt docet Eustath & ex inusitato grauitono participio κέρων, κέροντος, pro magis vsitato κερῶν, κερῶντος. Illud à κέρω. hoc à κεράω. ῶ. vt κύρω, & κυρέω. ῶ.

Eustath. Θέμιστες, αἱ δίκαι, & αἱ μαντεῖαι, & αἱ βουλαὶ, & τὰ νομοθετήματα. i. θέμιστες *dicuntur Iudicia, Iura, & oracula, & consilia, & statuta siue Leges.*

Θεμισκόπος. ου. ὁ. Poet. ὁ τῆς θέμιδος,

καὶ νόμων σκοπὸς, ἐπίσκοπος, ἔφορος. ὁ τὰ δίκαια, καὶ νόμιμα σκοπῶν, ἐπισκοπῶν, ἐφορῶν. Iuris inspector, & præses Pind. Nem. Ode 7.390.12.

Θεμίσσω, & θεμίσσομαι. Poet. μ. θεμίσομαι. ὁ α. ἀόρ. μ. ἐθεμισσάμην metri causa geminato σ. κατὰ θέμιν, κατὰ δίκην, δικαίως. κρίνω, διοικῶ, κυβερνῶ. Secundũ Ius, secundum iustitiam, iure, iuste iudico, administro, rego, guberno. Legitime rego. Legitime tempero. Pindarus Pythiorum Ode 4. 249.1.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ, καὶ σὲ θεμισσαμένους
Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.

Sed me oportet, & te legitime-temperatis [nostris]
Moribus, [& affectibus animi,] texere reliquam felicitatem. [i. in reliquum vitæ tẽpus felicitati nostræ de cõmuni amborum sententia prospicere, vt posthac amice, pacate, feliciterque viuamus.]

Θέναρ βωμοῖο λίθινον. Aræ saxea superficies lata Ara lata & ampla ex saxo facta. Pind. Pythiorum Ode 4.256.13. Consule Græca scholia, & F.P.C. comment. Lat. pag. 94.

Θενῶ. siue θείνω. μ. θενῶ. ἀόρ. β. ἔθανον. Poet pro comm. κόπτω, τύπτω, πλήττω. Tundo, verbero percutio. Hinc θάνατος, i. mors dicta, quod omnia, quæ morti sunt obnoxia, quodammodo tundat, verberet, percutiat, atque corrumpat. Pindarus Olymp. Ode 7. pag. 63. v. 10.

—κασιγνήτου νόθον σκάπτῳ θένων.

—fratrem nothum sceptro percutiens.

Alias τοῦ θανάτου ἐτυμολογίας in Magno Etymologico, pag. 440.30. vide.

Θεόδματος ἐλευθερία. Pindarus Pythiorum Ode 1. 195. 6. Diuinitus ædificata, i. fundata, libertas. Libertas diuinitus tributa. Pindar. Pyth. Ode 9. 298. 2.

—θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα.

—diuinitus-fabricatos currus
Attingens manu leniter.

Consule Græca scholia. Isthm. Ode 6. 469. 7.

*—*πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς.

—exercet à-Deo-structas, [datasq.] virtutes.

Θεόδματος. ω. ὁ, καὶ ἡ. Dor. pro comm. θεόδμητος. ου. ὁ, καὶ ἡ. ὁ ὑπὸ θεοῦ, vel θεῶν δμητὸς, δεδμημένος, καὶ πεποιημένος. à δέμω. Vide

Vide Πεζάοντι.

Θεοδμήτα.ας.ά. Dor.pro cóm. θεοδμήτη.ης.ή. Vel θεόδμητος.ε. ή.pro quo Dor. & θεόδματος. ω.ό, & ά.dicitur. Vide suo loco. Pindarus Olympiorum Ode 6.pag.52.v.6.

Δάλε θεοδμήτας σκοπόν.

Deli diuinitus-condita præsidē [Apollinem.]

Θεόδοτος.ε.ό, & ή. Idem ac θεόσδοτος. De quo suo loco. Diuinitus, i. à Deo, datus. Pindar. Isthm. Ode 5.464.2.

θεοδότων ἔργων κέλευθον καθαράν.

Diuinitus-datorum factorum viam puram. Vel *Rerum, [atq; virtutum] diuinitus datarum viam puram.*

Θεόθεν. ἀπὸ τῦ θεοῦ. Diuinitus. A Deo. Pind. Olymp. O. XII. p.109.v.10.

Σύμβολον δ' ὄπω τις ἐπιχθονίων

Πιςὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν.

Signum enim nondum quisquam mortalium

Certum de re futura nactus est diuinitus.

Θεόθεν. ἐκ τῦ θεοῦ. παρὰ τῦ θεοῦ. Diuinitus. A Deo. Pindarus Pyth. Ode XI.322.

Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν.

Diuinitus optarim bona.

Θεόκτιςος. ε.ό, & ή. Comm. ὁ ὑπὸ τῦ θεοῦ κεκτισμένος. A Deo conditus, ac ædificatus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256.12.

Θεόμοιρος.ε.ό. Poet. ὁ θεόθεν μοῖραν ἔχων, διὰ τῦτο βέλτιςος ὤν. Qui sortem diuinitus est adeptus, & qui propterea præstantissimus est. Pindarus Pythiorum Ode 5.269. 6.

Ω̃ θεόμοιρ' Α'ρκεσίλα.

O sortem diuinitus adepte Arcesila.

Isthm. Ode 8.485.8.

θεόμοιρον γέρας.

Munus diuinitus datum, & concessum.

Alii rem aliter accipiunt. Vide vulgatas versiones.

Θεόπομπος.ε.ό. Poet. pro cóm. θεόπεμπτος. Pindarus Pythiorum Ode 4.240.13.

—θεόπομ-

ποι σφίσι τιμαὶ φύτευθεν.

—a-deo-mis-

si ipsis honores plantati-fuerūt.

Vide φύτευθεν.

Θεοπροπέω. ῶ. Poet. pro cóm. μαντεύομαι. Vaticinor. Futura prædico. Pindarus Pyth. Ode 4.255.1.

—θεοπροπέων.

—*vaticinans.*—

Vid. θεοπρόπος, & θεοπροπίῳ apud

Eustath. & Magnum Etym.

Θέορτος. ου. ὁ. Poet. ὁ ἐκ θεοῦ ὀρτὸς, τουτέστιν ὡρμένος, ὡρμημένος, καὶ ἐλθών. A Deo excitatus, impulsus, profectus, manans. Pind. Olymp. Ode 2. p. 21. v 13.

Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ.

A-Deo-profectis cum diuitiis.

Θεός. οῦ. ἡ. Poet. pro comm. θεά. ᾶς. ἡ. Dea. æ. Pind. Nem. Ode 5. 370. 8.

Ὁ τᾶς θεοῦ.—

Ille Deæ [filius.]—

Nem. Ode 9. 411. 7.

κείνα θεός.—

Illa Dea.—

Θεόσδοτος. ου. ὁ, & ἡ. ὁ ὑπὸ, ἤτι παρὰ θεοῦ δοτὸς, & δεδομένος. A Deo datus. Pindarus Pyth. Ode 4. 270. 5.

—θεόσδοτον δύναμιν.

—*à Deo datam potentiam.*

Eustath. θεόσδοτος μέσον χάριν ἔχει τὸ σ ἐκ πλεονασμοῦ. Nomen igitur hoc à genitiuo θεοῦ, reiecto υ, & inserto σ formatum Idem ac θεόδοτος. Vide suo loco.

Θεότιμος. ου. ὁ. Poet ὁ ὑπὸ θεῶ τιμώμενος. Qui à Deo honoratur. Diuinitus honoratus. Pind. Isthm. Ode 6. 469. 11.

Θεόφρων. ονος. ὁ, & ἡ. Poet. vocabulum. ὁ θεοῦ φρένα ἔχων Qui Dei mentem habet. Diuina, ac proinde præstantissima mente præditus. Vel, ὁ τὰ θεοῦ φρονῶν. Qui res Dei sentit, qui res diuinas animo sentit, & cognoscit, & qui propterea eas aliis prædicere potest, vt faciunt vates, & prophetæ. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 50. v 8.

Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.

Peperit diuina-mente-preditũ puellum.

Illic agitur de Iamo vate peritissimo.

Θεράπνα. ας. ἁ. Dor. pro cõm. Θεράπνη. ης. ἡ. de qua vrbe consule Stephanum in Θεράπναι. νῶν. αἱ. Euripides in Bacchis. 552.

Ἐπὶ Θεράπνας τῆσδε Θηβαίας χθονὸς

Λιπόντες, ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοάς.

Pindarus Pythiorum Ode XI. 323. V. 12.

—ἕδραισι Θεράπνας.—

Θέρεια. ας. ἡ. Poet. pro comm. θέρος. εος. ους. τό. Æstas. Sed ambigi potest vtrum sit substantiuum, vt & alia multa προπαροξύτονα εἰς εια desinentia, an vero sit adiectiuum. Si substantiuum esse dicas, nullum nomen eo posito subaudiendum erit, si vero concedas esse adiectiuum, tunc

tunc vel ὥρα, vel ἡμέρα subaudictur. Pind. Isthm. Ode 2.448.10.

—θερείαις) (ἐν χειμῶνι

—*æstate*) (*hyeme*.

Magnum Etymol. 446.

Θέρεια ὥρα, σημαίνει τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, παρὰ τὸ θέω [τὸ θερμαίνω, γίνεται] θέρεια, ὡς παρὰ τὸ θάλλω, θαλεια. ἢ ἐκ τοῦ θέρειος κτητικοῦ, τὸ θηλυκὸν θέρεια, vel potius θερεία non προπαροξυτόνως, at παροξυτόνως. Idem 447.

Θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς. Νίκανδρος. παρὰ τὸ θέρειος. οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῆς εἰς ος οὐδετέρων σχηματίζεται συγκριτικόν. παρὰ τὸ θέρος οὖν γίνεται κτητικὸν θέρειος, ὡς τέλος, τέλειος. ὑπερθετικὸν, θερειότατος, θερειοτάτη, καὶ συγκοπῇ θερειτάτη.

Ἦμος ὅτ' ἠελίοιο θερείταται εἰσὶ κέλευθοι. Ἄρατος.

Vide θέρος, & θερείβοτον in eodem Mag. Etym.

Θεσμὸν πῦρ. Vide πῦρ θεσμόν. Pindarus Pyth. Ode 3.221.5. Consule Oeconomiam Hippocratis in voce Πῦρ.

Θέσις ἐπέων. Carminum structura, siue compositio. Pindar. Olymp. Ode 3.p. 30. v. 10.

Θέσαν. Poet. 3. pers. plur. aor. 2. act. pro comm. ἔθεσαν, ἤγουν ἐποίησαν, ab ἔθλω. ης. η. ἔθετον. ἔτην. ἔθημεν. ἔθητε. ἔθεσαν. Incremento syllabico neglecto, θέσαν, geminato σ metri causa, θέσσαν. τίθημι vero passim apud poetas pro ποιῶ, i. facio, positum reperias. Pind. Olymp. Ode 1. p. 9. v. 5.

—οἷσιν ἄφθιτον

Θέσαν.—

—*quibus* [*rebus*, nectare scilicet, & ambrosia, *Dii hominem*] *immortalem*

—*Fecerunt*.

Θέσαντο. Poet. 3. pers. plur. aorist. 1. medii a prisco poetico verbo θέω, θῶ (vnde τὸ τίθημι, de quo vulgatæ Grammaticæ) μ. θέσω, καὶ μέλλον χάριν geminato σ, θέσσω, ὁ α. ἀόρ. ἐνεργητικὸς, ἔθεσσα, & aor. 1. med. ἐθεσάμην. ω. ατο. plur. 3. ἐθέσαντο, & neglecto syllabico incremento, θέσαντο, pro quo comm. aliâs diceretur, ἐθήκαντο, vel per aor. 2. ἔθεντο, Collocarunt. Fundarunt. τουτέστιν ἱδρύσαντο. Posuerunt. Vel, Fecerunt. Passim enim apud poetas τὸ τιθέναι, pro ποιεῖν legitur. Pind. Nem. Ode 5.370.3.

Ναυσὶ κλυτὰν θέσαντο.

Nauibus inclytam [*Æginam*] *fundarunt*. Vel, *fecerũt*, *reddiderunt*.

Θέσφατον. ν. τό. ἐπιθετικῶς αὐτὶ τοῦ πεπρωμένον, καὶ εἱμαρμένον. Fata-

le. Fatis decretum, atq; statutum. Eustath.

Θέσφατον, τὸ [θέσφατον, τουτέστι] θεόφραστον, τὸ θεοβούλευτον, καὶ εἱμαρμένον. καὶ θέσφατον ταὐτὸ, ὅ περ χρησμὸς, ἐν τῷ, παλαίφατα θέσφατα. καὶ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ, πρὸς μετρικὴν συντέλειαν διὰ τὸ πολύβραχυ. Pindarus Pythiorum Ode 4.241.2.

— θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν.

— [*à-deo-dictum, decretum, &*] *fatale erat Peliam*
Ab illustribus Aeolidis cadere.

Vide primam paginam primi libri τῶν Ἀργοναυτικῶν Apollonii.

Θέτις. quando, cur, quomodo Peleus Thetin, Deam marinã in varias formas se mutantem ceperit, coniugem habuerit, & Achillem ex ea susceperit, pluribus docet Ouid. Metamorphos. lib. XI. 251. 252. cum Lat. comment. Pindarus Nemeorũ Ode 3.350.351. Idem Nemeorum Ode 4. 364. 10. Vide Græca scholia. Consule & Eustathium.

Θευμερᾶ. Pind. Nem. Ode 7. 395.5. dicit

— γαρυέμεν θευμερᾶ ὀπί.

— [*Iouem*] *celebrare diuina voce.*

Sed non constat vtrum τὸ θευμερᾶ datiuus sit à recto masculeo θευμερὶς, cuius f. g. est θευμερὰ, vt prima frõte videtur, an vero à θευμερὴς. έος. οῦς. ὁ καὶ ἡ. Poet. & Dor. pro comm. θεομερὴς, factaq; Attica contractione τοῦ ε, καὶ τοῦ ο εἰς υ, θουμερὴς; vt ex Θεοκυδίδης, Θουκυδίδης, Dorice vero versa υ in ευ, θευμερὴς, in datiuo comm. θευμερέϊ, Attice θευμερεῖ. Rursus Attice θευμερῆ, versa ει dipthongo in η diphthongum impropriã, vt fit in nominibus tertiæ contractorum, vbi in plurali communiter dicitur βασιλέες, Attice βασιλεῖς, & βασιλῆς, & ἱππεῖς, & ἱππῆς. Dorice vero mutato η in α; & ι subscripto, factum θευμερᾶ. Sed η in datiuo singulari tert. declin. contract. profecto non reperitur frequens, apud Euripidem tamen in Hippolyto, versu 1290. legitur ἀφανῆ. pro ἀφανεῖ. Et in Ione, versu 1154. χρυσήρη pro χρυσήρει. Quibus de rebus consule nostras notas: sed hæc obseruanda, siquidem apud alios non reperias.

θευμερᾶ igitur iam positum Dor. pro comm. θεομερεῖ; καὶ

ὑπὸ θεοῦ μεμερισμένη, τουτέστι δεδομένη, τῇ θείᾳ. Scholia cum Græcis Lexicis,& Thesauris hoc etiã loco nobis altum præstant silentium. Quare Lectores nostram cõiectu-ram sequentur, donec meliorem, & minime dubiam nanciscãtur. Tunc enim & ego sententiam mutabo, & ab illorum partibus stabo, si quid probabilius inuẽtum animaduertero.

Θεύμορος. ου. ὁ. Poet. vocabulũ Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ θεομόρος formatum. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατὰ μόρον, ἤτοι μοῖραν, τουτέστι μοῖραν, ἢ μερισμόν τινι δεδομένος. A Deo per diuisionem, siue distributionẽ alicui datus. Simpliciter vero sumitur interdum ἀντὶ τοῦ θεόσδοτος, i. à Deo datus. Pindarus Olympior. Ode 3. pag. 30. v. 14.

Θεύμοροι νίσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί.

Diuinitus data veniunt ad homines carmina.

Θεῶν τελεσάντων,

Οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.

Si Dij [rem] perfecerint,

Nihil vnquam videtur esse incredibile.

Consule Græca Scholia Pindari Pythiorum Ode x. 314.

Θήβα. Dor. & poet. pro cõm. Θήβησι, τουτέστιν ἐν ταῖς Θήβαις. Thebis. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 268. v. vlt.

Πρόσφατον Θήβᾳ ξενωθείς.

Nuper Thebis hospitio exceptus.

Θηβαγενής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Poet. pro comm. Θηβαῖος. ου. ὁ. ὁ ἐν Θήβαις γεννηθείς. Thebis genitus. Thebis natus. Thebanus. Græcus Pindari Scholiastes Pyth. O. x 1. 318. Col. 1.

Θηκάμενος. ου. ὁ. Participiũ aor. 1. medii à verbo τίθημι. Pind. Pyth. Ode 4 235. 6.

Ἀνδρὸς αἰδοῖον προσώπῳ

Θηκάμενος.——

Viri venerandi faciem

Cum induisset.——

Θηκάμενος) περιθηκάμενος, περιθεὶς ὄψιν ἀνδρὸς αἰδοίμου. & 246. 2.

Ἐν δώμασι θηκάμενοι.

In ædibus cum proposuissent.

Vide Κᾶδος. Pyth. O. 9. 303. 5. θηκάμεναι.

Θήρα. ας. ἡ. Insula Thera. Callimachus epigrammate 8.

Καλλίστη τοπρόσθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,

Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Θήραιον ἔπος. Pind. Pyth. Ode 4. 232. 7. ἔπος τὸ ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ εἰρημένον. τὸν χρησμὸν τὸν ἐν τῇ Θήρᾳ δοθέντα. Vaticinium in insula Thera redditum Cõsule Græca Scholia, & F. P. C. Lat. comment. pag. 87.

Ode 4. 260. Ingemuit.
—ἤυξεν δ' ἀφω-
νήτῳ περ ἔμπας ἄχει
Δυνάσιν Αἰήτας ἀγασθείς.
—*Ingemuit autem taci-
to tamen dolore
Robur [Iasonis] Aeetes admi-
ratus.*
Græca scholia, καίπερ τούτῳ ἄ-
χει φησὶ πληγείς. ἀφώνῳ, καθὸ οὐκ
ἄν τις φωνὴν ἀφίη, ἀλλ' ὅμως ἐν, ὅ-
μως αἰσθόμενος θαυμάσας. ὁ δὲ νοῦς,
ἐστέναξε δὲ λαθραίως κατὰ τὴν ψυχὴν
ὁ Αἰήτης, τὴν τοῦ Ἰάσονος δύναμιν
θαυμάσας.
Hoc autem ἤυξεν est ita for-
matum, αὔω, τὸ φωνῶ, & βοῶ.
διαλυτικῶς, ἀΐω, μ. ἀΰσω. Hinc
præsens geminato σ, ἀΰσσω.
μ. ἀΰξω. ὁ α. ἀόρ. ἤυξα. ας. ε. Vel
à comm. futuro ἀΰσω, Dor.
formatum ἀΰξω, vnde aor. 1.
Vide ξ pro σ in fut. Dorice
positum, & σ in ξ. Item Ἐνε-
στῶτες ἐκ τῶν μελλόντων.
Ἡφαιστότευκτοι, & πυρίπνοοι, & χαλ-
κόποδες ταῦροι. Pindari Scho-
liastes Græcus Pythiorum
Ode 4. 219. Apollonius Ar-
gonaut lib. 3. 134.
Τοὶ δ' ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰ-
ήταο
Τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα
ἔργα.
Καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε.
χάλκεα δέ σφέων
Ἦν στόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας
ἀμπνείεσκον.
Vide χαλκόποδες ταῦροι.

Θ

Θ in φ Æolice. Vide φήρ.
Θαητός. οῦ. ὁ. Poet. pro cō-
θεατός. οῦ. ὁ. θαυμαστός. οῦ. ὁ. sed ε
in α, & α in η versum. Dedu-
citur autem à θεάομαι. ῶμαι.
Mirus, mirandus, admiran-
dus. Pindarus Olympiorū
Ode tertia, pag 34. v. 10.
Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν.
*Admirandum certamen re-
gere.*
Ode 6. v. 3.
—θαητὸν μέγαρον.
—*admirandas*, [præclaras] *æ-
des.*
Pyth. Ode 4. 242. 3.
—θαητοῖσι γυίοις.
—*admirandis membris.*
264. 3.
—θαητὸν εἶδος.
—*admiranda forma.*
Pyth. O. 7. 286. 4.
Pyth. O. 9. 308. 4.
θαητὸν εἶδος.
Pyth O. x. 315. 10.
θαητὸν θησέμεν.
Nem Ode xi. 429. 7.
θαητὸν δέμας.
Θαητὸς ἑωσφόρος ὡς ἄστροις ἐν ἄλ-
λοις. Pind. Isthm. Ode 4. 454.
11. *Sicut Lucifer conspicuus
astra inter cætera.*

Θαλασ-

Θαλασσῆος. ου. ὁ. Poet. & Pindaricum, pro comm. θαλάσσιος. ου. ὁ. Marinus. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 208. v. 11.

—καὶ θαλασσῆον παραμείβεται
Δελφῖνα. —

—*Et marinum praeuertitur*
Delphina. —

Θαλέω. ῶ. μ. θαλήσω. ὁ α. ἀόρ. ἐθάλησα. ας. ε. Poet. formatum à futuro verbi θάλλω, floreo, vireo, vigeo, μεταφορικῶς, decoror, ornor. Comm. futurum est θαλῶ per simplex λ. Ionice vero θαλέω. hinc praesens poetice deductum. θαλέω. ῶ. &c. Vel à nomine θάλος εος. ους. τό. Ramus virens, pubescens, florens, stirps, genus, progenies, filius. Pindar. Nem. Ode 4. 366. 13.

Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις.

Floruit, [ornatus est] *Corinthiacis apiis.*

Nem. Ode x. 421. 10.

νικαφορίαις θάλησεν. —

Θαλία. ας. ὁ. Poet. Eustath. Θάλεια ας. ἡ. παροξυτόνως, δαιτὸς ἐπίθετον, καὶ ὄνομα Μούσης τινὸς, καὶ Νηρηΐδος. θαλία δὲ, παροξυτόνως, διὰ τοῦ ι, ἡ εὐωχία, παρὰ τὸ θάλλειν. Pindarus Pythiorum Ode x. 313. 7.

—ὧν θαλίαις ἔμπεδον,
Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει. —

—*quorum festis-dapibus constanter*, [*& perpetuo.*]
Laetisq; acclamationibus maxime gaudet Apollo.

Θάλλοισα. ας. ά. Dor. pro com. θάλλουσα ης. ἡ. Florens. Pindarus Pythiorum Ode 7. 286. 15. Pyth. Ode 9. 297. 15.

εὐήρατον, θάλλοισαν. —

Optabilem, florentem. —

Isthm. Ode 5. 463. 12.

—θάλλοισ' ἀρετά.

—*florens virtus.*

Θάλος. εος. ους. τό. Poet. pro cõmuni θαλὸς, οῦ. ὁ. vel θαλλὸς, οῦ. ὁ. Nam vtrunque reperitur in vulgatis Lexicis: sed masculeo genere & ὀξυτόνως scriptum. Quinetiam neutro genere ὀξυτονούμενον legitur το θαλὸς, έος. οῦς. Sed quam bene, viderint autores huius scripturae. Παροξυτόνως enim scribendum videtur, vt apud varios poetas obseruaui, quae vera scribẽdi ratio. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 22. v. 12.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.

Germen auxiliare domui.

Quid autem proprie nomen hoc significet, supra docuit

οἱ λεξικογράφοι. μεταφορικῶς vero passim θάλος pro filio, & prole, vt hocloco, positũ legas. Olymp. Ode 6.p.53. v.6.

Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν.

Hercules, nobile germen Alcaidarum.

Θάλος.εος.ους.τό. Poet.pro cõm. τιμὴ, δόξα, κῦδος, εὐδοξία, ἡδονή. Honor, gloria, decus, voluptas. Pind. Isthm. O.7.478. 16.

μάτρωΐ δ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος.

Auunculoque cognomini dedit commune decus.

Græca Scholia consule pag. 479.

Θαμά. Comm. crebro, frequenter. Pind. Olymp. Ode 4. pag. 39. v. 11. Consule Eustathium, qui te docebit παρὰ τὸ ἅμα vocem deductã, & idem valere, quod πυκνῶς. Nem. Ode 7.16.

—θαμὰ διδόμεν.

—*frequenter dare.*

Θαμάκις. Poet. aduerb. idem ac θαμὰ, vnde addita syllaba κις est deductum. Crebro. Sæpe. Frequenter. Pindar. Nem. Ode x. 421.4. Isthm. Ode 1.458.5.

αἰδησάμενοι θαμάκις

ἔρεψεν χαίτας.—

Redimiti sæpe comas frondibus.

Θαμινά. Poet. aduerbium, pro comm. θαμὰ, πυκνῶς, συνεχῶς. Crebro, frequenter, sæpe. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 7. v. 14. Vide Ἀκέρδεια.

Θανάτῳ πόρειν, εἴτε πορεῖν. Poet. locutio, pro comm. θανάτῳ διδόναι. θανατοῦν, κτείνειν. Dare morti. Interficere. Quod poetice dicitur *Dare letho. Dedere neci. Demittere neci.* Pindarus Olymp. Ode 2. p. 26. v. 8.

—Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν.

—*Cycnumque morti dedit.*

Θανέμεν. Infinit. aorist. 2. act. Poet. Ion. & Dor. à comm. θανεῖν formatus, sublato ι, & inserta syllaba με. Præsens est θνήσκω. Morior. Cædor. Pindarus Pythiorum Ode 4. 241.3.

Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν.

Ab illustribus Æolidis [cæsum] mori.

Apollonius Rhodius τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 1. v. 7. δαμῆναι dicit. Vide. Consule & Οἰοπόλιος. Alias συνωνύμως dicitur πεσεῖν ὑπό τινος. Quod loquendi genus & Ouidius in epistola Deianiræ ad Herculem imitatus, dixit,

Torqueor, infesto ne vir ab hoste cadat.

Θρασαλέα παρὰ κρητῆρα φωνὰ γίνεται. Pindarus Nem. Ode 9. 413.9.

Audax apud craterem est vox.

Consule Græca scholia.

Θάσομαι. Dor. pro comm. θήσομαι. Ponam. Est autem fut. med. pro act. θήσω, quod à τίθημι. Pind. Isthmiorum Ode 1. 435.3.

—τὸ τεὸν χρῆμα ἢ ἀσχολίας ὑπέρτερον θήσομαι—

—*tuum negotium vel occupatione [mea] superius faciam.* Vel

—*tuum negotium vel ante [meam] occupationem ponã.* [i. Rem tuam meis occupationibus anteponam.]

Θαυμαίνειν. Poet. verbũ à nomine θαῦμα. τος. τὸ. deductũ, vt ab ὄνομα, τὸ ὀνομαίνειν. Cõmuniter vero dicitur θαυμάζειν. Admirari. Mirari. Pindarus Olympiorum Ode 3 pag. 34. v. 2.

—τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.

—*vbi arbores admirabatur stans.*

θε, vel θεν aduerbiorum quorundam terminatio. Vide οθε, & οθεν. Consule Eustathium.

Θεάριον. κ. τὸ Quid esset, Græcus Pindari scholiastes Nemeorum Ode 3. 353. Col. 2. his verbis explicat;

Τὸ δὲ θεάριον, τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ συμπόσια εἴρηται ἀπὸ τῶν θεωρῶν τῶν εἰς Ἀπόλλωνα πεμπομένων. Ἄλλως Ἔστιν ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. ἐν ᾧ θεωροὶ διητῶντο, οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες. θεωροὶ γὰρ οἱ θεοφύλακες. οἱ δὲ, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ οἶκός ὅδε καλούμενος θεάριον, διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας οἳ καλοῦνται θεαροι, ἐν αὐτῷ διάγειν p. 354. 2. vocatur

Σεμνοῦ Πυθίου θεαρίου.—

Venerandũ Pythii templũ.—

Θεία. α. ἡ. Pindar. Isthm. Ode 5. 462. 1.

Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία.

Mater solis Thia celeberrima.

Græca scholia cõsule in quibus Hesiodi carmina sic sunt legenda,

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην: & infra

Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα, &c.

Θέλοντι. Dor. pro comm. θέλουσι. Volunt. Pind. Pyth. Ode 1. 195. 9.

—θέλοντι δὲ Παμφύλου,

Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,

—*volunt autem Pamphyli,*

Quinetiam Heraclidarum posteri.

Θέμεθλον. ου. τό. Idem ac θεμέλιον, & poet. θεμείλιον, & θεμέλιος, & θεμείλιος. Fundamentum ædificii. Quæ voces ἀπὸ τοῦ θεῖναι, quod ἀπὸ τοῦ τίθημι, ponere, locare, fundare, deductæ In ędificiis enim extruendis fundamenta primum ponuntur. Hoc à Virgilio, Æn. lib. 1. 125. præclare describitur,

Hic portus alii effodiunt, hic alta theatris
Fundamenta locant alii.—

Idem Æn. lib. 4. 198.

—*Tu nunc Carthaginis altæ*
Fundamenta locas.—

Idem τῶν γεωργικῶν lib. 4. 92.

Prima fauis ponunt fundamina.—

Pindarus Pyth. Ode 4. 233. 10. συνεκδοχικῶς θεμέθλων pro ipso templo sumpsit.

Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.
Iouis in Ammonis fundamentis, [i. in Iouis Ammonis téplo.]

Idem eadem Ode 253. 11.

Ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα.
Circum Pangæi fundamenta.

Θέμεν. συντιθέναι. Componere. De carmine verba fiunt Ném. Ode 4. 357. 4.

Τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ
τε Δὶ καὶ Νεμέᾳ.
Quod [carmen] mihi componere Saturnioque Ioui, & Nemeæ [liceat.]

Θέμεν αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Pindarus Nemeorum Ode 1. 332. *Exponere magnam laudem procellipedum equorum.* Magnam laudem equorum maxima velocitate præditorum instar procellarum carmine persequi. Vide Ἀελλόπους.

Θέμεν σπουδὰν ἅπασαν ἀμφί τινος πράγματος. Poet. & Dor. loquēdi genus. Ponere omne studium circa rem aliquam. Omne studium in rem aliquam impendere. Pindarus Pythiōrum Ode 4. 265. 10.

Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.
Aude felicem in Cyrenen
Omne studium impendere.

Θεμίπλεκτος. ου. ὁ. Poet. ὁ ὑπὸ τῆς Θέμιδος πλεκτὸς, εἴτε πεπλεγμένος. à Themide textus, siue contextus. Pindarus Nem. Ode 9. 414. 4. θεμιπλέκτοις στεφάνοις vocat coronas à Themide cōtextas. Græca Scholia, τοὺς νομίμως, καὶ καθηκόντως πεπλεγμένοις. ἢ καθὸ πάρεδρος ἐστιν Ἀπόλλωνος ἡ Θέμις, χάριν τοῦ χρηστηρίου καὶ γὰρ ἦν προφῆτις. ἢ ὅτι δικαίως [ὁ νικήσας.] καὶ ἄνευ δωροδοκίας ἐστέφθη.

Θέμις. θέμιτος. Pind. Ol. Ode XIII. pag. 111. v. 11. Vide Εὔβουλος.

Θεμιστεῖος, α, ον, Poet. pro côm. δίκαιος, αια, ον. Iustus. a. um. Pind. Olymp, Ode 1. pag. 3. v. 7.

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
σκᾶπτον. —
Iustum qui regit
Sceptrum. —

Vide θέμις apud Eustath. & in Magno Etymol.

Θεμιστκέρων. ὁ. θεμιστκέροντος. τοῦ. Poet. Pindaricum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Sic autem videtur formatum, ὁ θέμιστας κέρων, τουτέστιν ὁ τὰ θέσμια, τοὺς θεσμοὺς, & νόμους κερῶν, & μιγνύων, ὡς τῇ ψυχῇ ὥσπερ τῷ σώματι τὸν ἥδιστον οἶνον πίνει. μεταφορικῶς δὲ, ὁ τοὺς νόμους τιμῶν, & περὶ τούτους στρεφόμενος, ὁ θεσμοπόλος, ὁ δικασπόλος, vt passim à poetis vocatur. Sic autem omnis Iudex, sic omnis I. C. sic omnis Iuris amans, & studiosus appellari commode potest, qui circa Ius versatur, eiq; strenuam, & assiduam dat operam. Quasi dicas, Qui Iura miscet, temperat, colit, eaq; dat non solum aliis, vt bonus Iudex: sed etiam sibi ipsi. Qui Iustus est, & Iustitiam exercet, ac iuste viuit. Hanc nostram coniecturã à veritate non alienam humanus Lector tamdiu sequi non grauabitur, donec meliorem habeat, quam & ipse lubens amplectar. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 271.

—Βαττιαδᾶν
Ἀφίκετο δόμους θεμιστκερόντων.
—*Battiadarum*
Peruenit [ad] domos Iura-colentium, [i iustorum, & iuste viuentium.]

Græca Scholia, εἰς τοὺς οἴκους τῶν Βαττιαδῶν, τουτέστι τῶν Κυρηναίων, παρεγένετο. Vocem θεμιστκερόντων non interpretantur. θεμιστκέρων autem dictum videtur κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ θεμιστοκέρων. Vel compositum nomen ex nomine θέμις, cuius genitiuus est & θέμιδος, & θέμιτος, & θέμιστος, vt docet Eustath & ex inusitato grauitono participio κέρων, κέροντος, pro magis vsitato κερῶν, κερῶντος. Illud à κέρω. hoc à κεράω. ῶ. vt κύρω, & κυρέω. ῶ.

Eustath. Θέμιστες, αἱ δίκαι, & αἱ μαντεῖαι, & αἱ βουλαὶ, & τὰ νομοθετήματα. i. θέμιστες *dicuntur Iudicia, Iura, & oracula, & consilia, & statuta siue Leges.*

Θεμισκοπος. ου. ὁ. Poet. ὁ τῆς θέμιδος,

ἢ νόμων σκοπὸς, ἐπίσκοπος, ἔφορος. ὁ τὰ δίκαια, ἢ νόμιμα σκοπῶν, ἐπισκοπῶν, ἐφορῶν. Iuris inspector, & præses Pind. Nem. Ode 7.390.12.

Θεμίσσω, & θεμίσσομαι. Poet. μ. θεμίσομαι. ὁ α. ἀόρ. μ. ἐθεμισσάμην metri causa geminato σ. κατὰ θέμιν, κατὰ δίκην, δικαίως. κρίνω, διοικῶ, κυβερνῶ. Secundũ Ius, secundum iustitiam iure, iuste iudico, administro, rego, guberno. Legitime rego. Legitime tempero. Pindarus Pythiorum Ode 4. 249.1.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ, ἢ σὲ θεμισσαμένους

Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.

Sed me oportet, & te legitime temperatis [nostris]

Moribus, [& affectibus animi,] texere reliquam felicitatem. [i. in reliquum vitæ tẽpus felicitati nostræ de cõmuni amborum sententia prospicere, vt posthac amice, pacate, feliciterque viuamus.]

Θέναρ βωμοῖο λιθίνου. Aræ saxea superficies lata Ara lata & ampla ex saxo facta. Pind. Pythiorum Ode 4.256.13. Consule Græca scholia, & F.P.C. comment. Lat. pag. 94.

Θείνω. siue θένω. μ. θενῶ. ἀόρ. β. ἔθανον. Poet pro comm. κόπτω, τύπτω, πλήττω. Tundo, verbero percutio. Hinc θάνατος. i. mors dicta, quod omnia, quæ morti sunt obnoxia, quodammodo tundat, verberet, percutiat, atque corrumpat. Pindarus Olymp. Ode 7. pag. 63. v. 10.

—κασιγνήτου νόθον σκάπτῳ θένων.

—*fratrem nothum sceptro percutiens.*

Alias τῆς θανάτου ἐτυμολογίας in Magno Etymologico, pag. 440 30. vide.

Θεόδματος ἐλευθερία. Pindarus Pythiorum Ode 1. 195. 6. Diuinitus ædificata, i. fundata, libertas. Libertas diuinitus tributa. Pindar. Pyth. Ode 9. 298.2.

—θεοδμάτων ὀχέων

Ἐφαπτομένα χερὶ κούφα.

—*diuinitus fabricatos currus*

Attingens manu leniter.

Consule Græca scholia.

Isthm. Ode 6.469.7.

—περιοστεῖ θεοδμάτους ἀρετάς.

—*exercet à-Deo-structas, [datasq.] virtutes.*

Θεόδματος. ω. ὁ, ἢ ἡ. Dor. pro comm. θεόδμητος. ου. ὁ, ἢ ἡ. ὁ ὑπὸ θεοῦ, vel θεῶν δμητὸς, δεδμημένος, καὶ πεποιημένος. à δέμω. Vide

Vide Περίασυνη.

Θεοδμήτα.ας.ά. Dor.pro cõm. θεοδμήτη.ης.ή. Vel θεόδμητος.ου.ή.pro quo Dor. & θεόδματος.ου.ό,& ά.dicitur. Vide suo loco. Pindarus Olympiorum Ode 6.pag.52.v.6.

Δάλου θεοδμήτας σκοπόν.

Deli diuinitus-conditæ præsidẽ [Apollinem.]

Θεόδοτος.ου.ό,& ή. Idem ac θεόσδοτος. De quo suo loco. Diuinitus,i.à Deo,datus. Pindar.Isthm.Ode 5.464.2.

θεοδότων ἔργων κέλευθον καθαράν.

Diuinitus-datorum factorum viam puram. Vel *Rerum,* [*atq; virtutum*] *diuinitus datarum viam puram.*

Θεόθεν. ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Diuinitus. A Deo. Pind. Olymp. O. XII. p.109.v.10.

Σύμβολον δ' οὔπω τις ἐπιχθονίων
Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν.

Signum enim nondum quisquam mortalium
Certum de re futura nactus est diuinitus.

Θεόθεν. ἐκ τοῦ θεοῦ. παρὰ τοῦ θεοῦ. Diuinitus. A Deo. Pindarus Pyth. Ode XI.322.

Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν.

Diuinitus optarim bona.

Θεόκτιστος. ου.ό, & ή. Comm. ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκτισμένος. A Deo conditus,ac ædificatus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256.12.

Θεόμοιρος.ου.ό. Poet. ὁ θεόθεν μοῖραν ἔχων, διὰ τοῦτο βέλτιστος ὤν. Qui sortem diuinitus est adeptus, & qui propterea præstantissimus est. Pindarus Pythiorum Ode 5.269. 6.

Ὦ θεόμοιρ' Ἀρκεσίλα.

O sortem diuinitus adepte Arcesila.

Isthm. Ode 8.485.8.

θεόμοιρον γέρας.

Munus diuinitus datum, & concessum.

Alii rem aliter accipiunt. Vide vulgatas versiones.

Θεόπομπος.ου.ό. Poet. pro cõm. θεόπεμπτος. Pindarus Pythiorum Ode 4.240.13.

—θεόπομ-
ποι σφίσι τιμαὶ φύτευθεν.

—à-deo-missi ipsis honores plantati-fuerũt.

Vide φυτεύω.

Θεοπροπέω. ῶ. Poet. pro cõm. μαντεύομαι. Vaticinor. Futura prædico. Pindarus Pyth. Ode 4.255.1.

—θεοπροπέων.

—vaticinans.—

Vid. θεοπρόπος, & θεοπροπία apud

Eustath. & Magnum Etym.

Θεόρτος. ου. ὁ. Poet. ὁ ἐκ θεοῦ ὀρτὸς, τουτέστιν ὡρμένος, ὡρμημένος, καὶ ἐλθών. A Deo excitatus, impulsus, profectus, manans. Pind. Olymp. Ode 2. p. 21. v. 13.

Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ.

A-Deo-profectis cum diuitiis.

Θεός. οῦ. ἡ. Poet. pro comm. θεά. ᾶς. ἡ. Dea. æ. Pind. Nem. Ode 5. 370. 8.

Ὁ τᾶς θεοῦ. —

Ille Dea [filius.] —

Nem. Ode 9. 411. 7.

κείνα θεός. —

Illa Dea. —

Θεόσδοτος. ου. ὁ, καὶ ἡ. ὁ ὑπὸ, εἴτε παρὰ θεοῦ δοτὸς, καὶ διδομένος. A Deo datus. Pindarus Pyth. Ode 4. 270. 5.

— θεόσδοτον δύναμιν.

— *à Deo datam potentiam.*

Eustath. θεόσδοτος μέσου χάριν ἔσχε τὸ σ ἐκ πλεονασμοῦ. Nomen igitur hoc à genitiuo θεοῦ, reiecto υ, & inserto σ formatum idem ac θεόδοτος. Vide suo loco.

Θεότιμος. ου. ὁ. Poet ὁ ὑπὸ θεῶν τιμώμενος. Qui à Deo honoratur. Diuinitus honoratus. Pind. Isthm. Ode 6. 469. 11.

Θεόφρων. ονος. ὁ, καὶ ἡ. Poet. vocabulum. ὁ θεοῦ φρένα ἔχων Qui Dei mentem habet. Diuina, ac proinde præstantissima mente præditus. Vel, ὁ τὰ θεοῦ φρονῶν. Qui res Dei sentit, qui res diuinas animo sentit, & cognoscit, & qui propterea eas aliis prædicere potest, vt faciunt vates, & prophetæ. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 50. v 8.

Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.

Peperit diuina-mente-preditũ puellum.

Illic agitur de Iamo vate peritissimo.

Θεράπνα. ας. ἁ. Dor. pro cõm. Θεράπνη. ης. ἡ. de qua vrbe consule Stephanum in Θεράπναι. νῶν. αἱ. Euripides in Bacchis. 552.

Ἐπὶ Θεράπναις τῆσδε θηβαίας χθονὸς

Αἰπύντες, ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοάς.

Pindarus Pythiorum Ode XI. 325. v. 12.

— ἕδραισι Θεράπνας. —

Θέρεια. ας. ἡ. Poet. pro comm. θέρος. εος. ους. τό. Æstas. Sed ambigi potest vtrum sit substantiuum, vt & alia multa προπαροξύτονα εἰς εια desinentia, an vero sit adiectiuum. Si substantiuum esse dicas, nullum nomen eo posito subaudiendum erit, si vero concedas esse adiectiuum, tunc

tunc vel ὥρα, vel ἡμέρα subaudictur. Pind. Isthm. Ode 2.448.10.

—θερείαις) (ἐν χειμῶνι

—æstate) (hyeme.

Magnum Etymol. 446.

Θέρεια ὥρα, σημαίνει τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, παρὰ τὸ θέω [τὸ θερμαίνω, γίνεται] θέρεια, ὡς παρὰ τὸ θάλλω, θάλεια. ἢ ἐκ τοῦ θέρειος κτητικοῦ, τὸ θηλυκὸν θέρεια, vel potius θερεία non προπαροξυτόνως, at παροξυτόνως. Idem 447.

Θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς. Νίκανδρος. παρὰ τὸ θέρειος. οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῆς εἰς ος οὐδετέρων σχηματίζεται συγκριτικόν. παρὰ τὸ θέρος οὖν γίνεται κτητικὸν θέρειος, ὡς τέλος, τέλειος. ὑπερθετικὸν, θερειότατος, θερειοτάτη, κατὰ συγκοπὴν θερειτάτη.

Ἥμος ὅτ' ἠελίοιο θερείταται εἰσὶ κέλευθοι. Ἄρατος.

Vide θέρος, & θερείβοτον in eodem Mag. Etym.

Θεεινὸν πῦρ. Vide πῦρ θεεινόν. Pindarus Pyth. Ode 3.221.5. Consule Oeconomiam Hippocratis in voce Πῦρ.

Θέσις ἐπέων. Carminum structura, siue compositio. Pindar. Olymp. Ode 3. p. 30. v. 10.

Θέσαν. Poet. 3. pers. plur. aor. 2. act. pro comm. ἔθεσαν, ἤγουν ἐποίησαν, ab θέω. ης. η. ἔθετον. ἐτέθην. ἔθημεν. ἔθητε. ἔθεσαν. Incremento syllabico neglecto, θέσαν, geminato σ metri causa, θέσσαν. τίθημι vero passim apud poetas pro ποιῶ, i. facio, positum reperias. Pind. Olymp. Ode 1. p. 9. v. 5.

—οἷσιν ἄφθιτον

Θέσαν.—

—quibus [rebus, nectare scilicet, & ambrosia, Dii hominem] immortalem

—Fecerunt.

Θέσαντο. Poet. 3. pers. plur. aorist. 1. medii a prisco poetico verbo θέω, θῶ (vnde τὸ τίθημι, de quo vulgatæ Grammaticæ) μ. θέσω, κατὰ μίμησιν χάριν geminato σ, θέσσω, ὁ α. ἀόρ. ἐνεργητικὸς, ἔθεσα, & aor. 1. med. ἐθεσάμην. ω. ατο. plur. 3. ἐθέσαντο, & neglecto syllabico incremento, θέσαντο, pro quo comm. aliâs diceretur, ἐθήκαντο, vel per aor. 2. ἔθεντο, Collocarunt. Fundarunt. ἔκτισαν ἱδρύσαντο. Posuerunt. Vel, Fecerunt. Passim enim apud poetas τὸ τιθέναι, pro ποιεῖν legitur. Pind. Nem. Ode 5. 379. 3.

Ναυσὶ κλυτὰν θέσαντο.

Nauibus inclytam [Æginam] fundarunt. Vel, fecerũt, reddiderunt.

Θέσφατον. κ. τό. ἐπιθετικῶς αὐτὸ τὸ πεπρωμένον, καὶ εἱμαρμένον. Fata-

ὑπὸ θεοῦ μεμερισμένη, τουτέστι δεδομένη, τῇ θείᾳ. Scholia cum Græcis Lexicis, & Thesauris hoc etiã loco nobis altum præstant silentium. Quare Lectores nostram cõiecturam sequentur, donec meliorem, & minime dubiam nanciscãtur. Tunc enim & ego sententiam mutabo, & ab illorum partibus stabo, si quid probabilius inuẽtum animaduertero.

Θεύμορος. ου. ὁ. Poet. vocabulũ Dorice κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ θεόμορος formatum. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατὰ μόρον, εἴτε μόραν, τουτέστι μοῖραν, ἢ μερισμόν τινι δεδομένος. A Deo per diuisionem, siue distributionẽ alicui datus. Simpliciter vero sumitur interdum ἀντὶ τοῦ θεόσδοτος, i. à Deo datus. Pindarus Olympior. Ode 3. pag. 30. v. 14.

Θεύμοροι νίσσοντ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους ἀοιδαί.

Diuinitus-datæ veniunt ad homines carmina.

Θεῶν τελεσάντων,

Οὐδὲν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.

Si Dii [rem] perfecerint,

Nihil vnquam videtur esse incredibile.

Consule Græca Scholia Pindari Pythiorum Ode x. 314.

Θήβα. Dor. & poet. pro cõm. Θήβησι, τουτέστιν ἐν ταῖς Θήβαις. Thebis. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 268. v. vlt.

Προσ... ἄρτι Θήβᾳ ξενωθείς.

Nuper Thebis hospitio exceptus.

Θηβαγενής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Poet. pro comm. Θηβαῖος. ου. ὁ. ὁ ἐν Θήβαις γεννηθείς. Thebis genitus. Thebis natus. Thebanus. Græcus Pindari Scholiastes Pyth. O. x1. 318. Col. 1.

Θηκάμενος. ου. ὁ. Participiũ aor. 1. medii à verbo τίθημι. Pind. Pyth. Ode 4. 235. 6.

Ἀνδρὸς αἰδοῖον πρόσοψιν

Θηκάμενος. —

Viri venerandi faciem

Cum induisset. —

Θηκάμενος) περιθηκάμενος, περιθεὶς ἐμὴν ἀνδρὸς αἰδοίμου. & 246. 2.

Ἐν δώμασι θηκάμενοι.

In ædibus cum proposuissent.

Vide Κῦδος. Pyth. O. 9. 303. 5. θηκάμεναι.

Θήρα. ας. ἡ. Insula Thera. Callimachus epigrammate 8.

Καλλίστη τοπάροιθε, τὸ δ᾽ ὕστερον οὔνομα Θήρη,

Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Θήραιον ἔπος. Pind. Pyth. Ode 4. 232. 7. ἔπος τὸ ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ εἰρημένον. τὸν χρησμὸν τὸν ἐν τῇ Θήρᾳ δοθέντα. Vaticinium in insula Thera redditum Cõsule Græca Scholia, & F. P. C. Lat. comment. pag. 87.

Θηρευέμεν. Ion. pro comm. θηρεύειν, vnde sublato ι formatū est Dor. θηρεύεν, vel θηρεῦεν, & inserta syllaba με, factum θηρευέμεν. Venari. Affectare. Pindar. Nem. Ode XI. 432. 14.

Κερδέων μέτρον θηρευέμεν.

Lucrorum certum modumvenari. i. In rebus affectandis modum seruare.

Θησέμεν. Infinit. fu. 1. act. Ion. & Dor. pro comm. θήσειν, vnde Doric. sublato ι, factum θῆσεν, & Ion. inserta syllaba με, θησέμεν. Pindarus Pythiorum Ode X. 315. 10.

Ἕκατι στεφάνων, θαητὸν ἐν ἅλιξι θησέμεν.

Ob coronas, [*quibus victor ornatus fuit, ipsum*] *inter coætaneos admirandum redditurum,* [*me spero.* spero fore, vt ipsum inter suos coætaneos, propter partas ab eo victorias, admiratione dignū reddam.]

Θιγεῖν. Infiniti vel aor. 2. act. à grauitono θίγω. μ. θίξω. ὁ β. αὀρ. ἔθιγον. ες. ε. Vel à grauitono θίγειν, Attice circumflexū θιγέειν, θιγεῖν, est deriuatum. Tangere. Attingere. Pindarus Pythiorum Ode 9. 301.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
Ἔτραπε μείλιχος ὀργά.

Etenim te, quem nefas [*est*] *mēdacio tangere,*
Monuit pacatum ingenium,
[*boniq́ puellæ mores.*]

Θίγοισα. Dor. pro comm. θίγουσα. Tangens. Attingēs. Pindar. Pythiorum Ode 8. 289. 15. Vide Θίγω.

Θίγω. Poet. vnde comm. θιγγάνω, hinc Latinum *Tango*, quod κατ' συγκοπὴν, & στοιχείων μετάθεσιν, & τροπὴν τοῦ δασέος θ εἰς ψιλὸν τ, formatum. Quod autem in multis vocabulis à Græca lingua deductis τὸ θ in τ à Latinis mutetur, hoc aperte docet doctissimus Canin. in sua Grammatica, pag. 30. Vt, λήθω, λάθω, Lateo. μίνθη, menta θεῶ, θεῶμαι, tueor, intueor. ποθῶ, opto, per metathesin. ἴθω, vtor. θυμοῦμαι, tumeo. θυμὸς, tumor. *Vxor tumet.* Plautus. θυμοῦται. ῥοθῶ. roto, & rota. &c. Pind. Pyth. Od. 8. 289. 15.

Ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
Θίγοισα νᾶσος.—

Virtutes inclytas Aeacidarum
Attingens insula.—

Obseruandum autem τὸ θιγεῖν hoc loco cum datiuo positum, vt & Nemeor. Ode 4. 560. 7.

Νυμφίῳ θιγέμεν.

Noni-

Nouilunium attingere.
Alias cum genitiuo verbum hoc plerunque iunctum legas, interdum & cum accusatiuo. Consule Suidã in θιγεῖ.
Θνάσκομεν ὁμῶς ἅπαντες. Pind. Isthm. Ode 7. 480. 7. Dor. pro comm. θνήσκομεν. ὁμοίως ἅπαντες.
Morimur pariter omnes.
Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει. Pindar. Isthm. Ode 5. 463. 11.
Mortalia mortales decent.
Θράσσειν. Poet. pro comm. ταράσσειν, vnde κατ' συγκοπὴν, verso que τ in θ formatum τὸ θράσσειν. Turbare. Conturbare. Pind. Isthm. Ode 7. 480. 4.
— ὁ δ' ἀθανάτων
μὴ θρασσέτω φθόνος.
— *Immortalium vero ne [me] conturbet inuidia.*
Θρασυμαχᾶν λεόντων. Pind. Nẽ. Ode 4. 364. 5. Audacium in pugna leonum. θρασυμαχᾶν autem est genit. pluralis 3. declin. simplicium, Dor formatus. pro comm θρασυμάχων, à recto singul. θρασύμαχος. ου. ὁ. sed mutatus & accẽtus, & ω in α versum. Vide ᾶν pro ων in genit. plur. 3. declin simplicium. Item vide terminationem nominum in μαχον. & μαχος desinentium. Eustath. Iliad. Ο. 1021. 50.
Θρασυμάχανος, ω. ὁ, & ἁ. Poet. & Dor. pro comm. θρασυμήχανος. ου. ὁ, & ἡ. Audax machinator Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 53. v. 5.
— θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης. —
— *audax machinator [eo] profectus*
Hercules. —
Sic autem vocatur is, qui cõsilium init audax. Vel, qui res arduas molitur, ad quas peragendas opus est audaciã.
Θρασύγυιος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ θρασέα ἔχων γυῖα. Qui audacia habet membra. Qui membris est audacibus. Pindarus Pythiorum Ode 8. 290. 13. νίκαν θρασύγυιον vocat *audacimembrem victoriam*: sed μετωνυμικῶς, & ποιητικῶς id victoriæ tribuit, quod hominibus proprie conuenit, in quibus requiritur membrorum robur, & animi præsentia, atque audacia, vt aduersarios in certaminibus superent, & victoriam ab illis reportent. Nam
Audaces fortuna iuuat, timidosque repellit.

R

Θρασύπονος. ὁ, ἡ. Poet. ὁ ἐν τοῖς πόνοις θρασύς. In laboribus audax. Qui labores audacter adit, subit, tolerat. Pind. Olymp. Ode prima, pag. 15. v. 1.

Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.

Vigoresque roboris audaces-in-laboribus.

Sed μετωνυμικῶς, & ποιητικῶς vigori, roborique tribuitur audacia, quæ proprie viris conuenit vigore, & robore præditis.

Θρεοκάρδιος. ὁ, ἡ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis Lex. non extat. Trepidans corde. Cui præ metu cor in pectore micat, crebro saltat, atque trepidat. Compositũ ex verbo poetico θορ' ῶ. id. τὸ πηδῶ, salio, salto, & κατ' συγκοπὴν θρέω (vt à τορέω, τὸ τρέω, vnde τρεῖν, & τρέσαι, de quo Lexica) & ex nomine καρδία. ας. cor. Anacreon 76. f.

—θρεοκαρδίων

Ἀνδρῶν ἐγκαθορᾶ πόλιν.

—*trepidantium-corde*

Virorum aspice ciuitatem.

καρδία vero (vt docet Magnũ Etymol. 491. 56.) dicta παρὰ τὸ [κραδάω. id. ὅπερ τὸ] κραδαίνω, τὸ σείω. ἀεικίνητος γὰρ ἡ καρδία. Ergo ἀπὸ τοῦ κραδάω. id. factum κραδία, & κατ' μετάθεσιν καρδία. Cor enim semper mouetur. Alias huius vocis ἐτυμολογίας ibi φιλομαθὴς Lector per otium legat. Nos eam delegimus, quæ ad θρεοκαρδίου nominis explicationem maxime faciebat.

Θυμηδεῖν. Poet. τῷ θυμῷ ἥδεσθαι, & εὐφραίνεσθαι. Animo lætari: Lætum esse animo. Simonides 115. P.

Ἀνὴρ ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ.

Quum vir animo maxime letus videtur esse.

Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν. Pindarus Pythiorum Ode 4. 267.

Animum dare ad iuuentutem, i. animum iuuenili lætitiæ, & voluptatibus dedere. Vel, Ad iuueniles voluptates appellere.]

Θυνεῖν. Poet. pro comm. σπεύδειν. Festinare. Accelerare: non neutraliter: at actiue. Pindarus Pythiorum Ode x. 315. 5.

—θυνεῖ λόγον.

—*accelerat sermonem.*

Θύοισα. ας ἡ. Dor. pro comm. poet. θύουσα. ης. ἡ., τουτέστι μαινομένη, φοιτῶσα, ὁρμῶσα. Ruens. Furens. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 219. v. 10.

Πέμψε κασιγνήταν μένει

Θύοι-

Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ.

Misit sororem furentem animi ardore impetuosissimo.

Θύρεῖρον. ου. τό. Poet. pro comm. θυρα. ας. ἡ. Ostium. Ianua. Fores. Valuæ. Pind. Isthm. Ode 7. 476. 9.

—Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις.

—*Amphitruonis in valuis.*

Θυώνα. ας. ἁ. Dor. pro comm. Θυώνη ης. ἡ. Eadem, quæ Σεμέλη. Cur? Vide Græca Pindari Scholia, Pyth. Ode 3. 226. 10. vbi nominis vtriusque ἔτυμον aperitur. Consule & Suidam.

I

I interdum eliditur ob sequentem vocalem in nominibus adiectiuis primæ declinationis contractorū, in datiuo singulari. Pindar. Olymp. Ode XII. v. 2.

—εὐρυσθενεῖ ἀμφί. pro integro εὐρυσθενεῖ.

Ol. Ode XIII. p. 120. v. 11. ἀμφὶ γένυ, pro γένυι, à recto γένυς. υος. ἡ. gena.

I pro υ Dor. & Æol. in nominibus, verbis, & participiis, vt μοῖσα, τύπτοισι, τύπτοισα. pro μοῦσα, τύπτουσι, τύπτουσα. Passim horum occurrunt exempla, quæ suo loco scribuntur. Vide terminationem οισι. & οισιν.

I interdum apud poetas in præpositionibus in ι desinentibus elidi sequente vocali Pindarus Pythiorum Ode 4. 264. 5.

—δίδοι ἴσαιον περ' αὐταῖς. pro περὶ αὐταῖς. Vide Græca scholia.

I Æolice insertum ante finale σ participii aor. 1. act. communiter in ας desinentis in nominatiuo singulari masc. gen. Vt pro communibus τύψας, λέξας, πείσας, φράσας, στείλας, πλεύσας, Æolice inserto ι ante finale σ, factum τύψαις, λέξαις, πείσαις, φράσαις, στείλαις, πλεύσαις. Sic apud Pindarum Pythiorum Ode prima pag. 188. vers. 8 χαλάξαις, pro χαλάξας, hocque pro χαλάσας. Vide terminationem Æolicam αις pro comm. ας in aor. 1. act. particip. Item vide χαλάξαις. Pyth. Ode 4. 219. v. 15. τρέψαις. pro τρέψας. 222. 1. οἴψαις. pro οἴψας. 224. 1. φράσαις, pro φράσας. &c.

Ἰατήρ. ῆρος. ὁ. Poet. pro comm. ἰατρὸς. οῦ. ὁ. Pind. Pyth. Ode 3. 222. 14.

—ἰ-

ἐ νιῶ ἐσλοῖσι παρέχ-
ειν ἀνδράσι θερμᾶν νόσων.

Profecto ipsi persuasissem, vt nunc quoque [se ipsum] bonis viris medicum calidorũ morborum. [i.febrium.] *praeberet.*

Idem Pythiorũ Ode 4. 264. 13.

Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος.

Es vero medicus opportunissimus.

Ἰάσιδ βελτίσου παρὰ φρασις, ἢ περιγραφή. Pind. Pyth. Ode 3. 216.5. & deinceps. & 220. 17. Vide Ἀσκληπιός.

Ἰδέμεν. Infinit. aorist. 2. act. poet. Ion. Dor. & Æol. formatus ita. ab εἴδω deducitur aor. 2. act. ἴδον, ἴδες, ἴδε, Infinit. ἰδεῖν, Dor. ἰδῆν, sublato ι. Ion. vero, quinetiam Dor. ἰδέμεναι, & κατ' ἰωνικὴν, αἰολικὴν, ἢ δωρικὴν ἀποκοπὴν, ἰδέμεν. Pindar. Ol. Ode XIII. pag. 123. v. 9.

Ἰδοῖσα. ας. ά. Dor. pro comm. ἰδοῦσα. ης. ή. Conspicata. Quę vidit. Pind Olymp. Ode 14. pag. 125. v. 15. & pag. 126. v. 6. ἰδοῖσα υἱόν.

Ἴεν. 3. pers. plur. imperf. ab ἵημι. κατὰ συγκοπὴν formata ἐκ τοῦ ἵεσαν. Pindar. Isthm. Ode 1. 438. 2.

ἢ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν.

Et quum saxeis discis iaculabantur.

Canin. vero in sua Grammatica pag. 279. in ἵημι tradit ἵεν Bœotice formatum, vnde compositum μεθίεν, pro μεθίεσαν. Quod si verum, hoc dices formatum ad similitudinem τοῦ ἔτυφθεν, pro cõm. ἐτύφθησαν. Vide terminationem εν pro ησαν.

Ἱερᾶν. Dor. genit. plur. masc. gen. pro comm. ἱερῶν. sacrorum. Pindarus Nemeorum Ode 1. 341. 5.

Καταβολαὶ ἱερᾶν ἀγώνων.

Fundamentum sacrorum certaminum.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας. Pindar. Pythiorum Ode 2. p. 203. v. 13. Vide Κτίλος. *Sacerdotem Veneris,* [velut quẽdam gregis ducem] *arietem.*

Ἱέρεια. ας. ή. Comm. Sacerdos. f. g. Pindarus de Pythia vate scribit Pythiorum Ode 4. 231. 6. Vide Οἰκιστήρ.

Ἱερομηνία. ας. ή. Poet. κατὰ συγκοπὴν dictum, pro integro ἱερονεομηνία. αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραί εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος· καθὸ ὁ αὐτὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. ἱερομηνία γὰρ παρὰ Πινδάρῳ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νεμέων εἴδει. 345. 4. καλεῖται ἡ τῆς νεομηνίας ἑορτὴ τῷ Ἀπόλλωνι, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἀνειμένη, ἐν ᾗ καὶ εὐωχία ὑπὸ τῶν νικησάντων τοῖς παροῦσι

παρόδοισι φίλοις παρέχετο, & τὰ ἐπινίκια ἄδετο. Vulgata versio τ̃ ἱερομηνίαν vocat *sacrum mensem*: at poeta sic appellat ipsum sacrum mensis diem festum, qui in honorem Apollinis præcipue celebrabatur. Cōsule Scholia 345. 346. Illic enim docemur ἱερομηνίαν etiam à nonnullis vocari totum mensem, in quo Nemea celebrabantur, vel omnes illos mensis dies festos, qui Diis erant sacri, & quibus durantibus Nemeæi ludi fiebant. Quamobrem tūc nulla erit in hoc nomine συγκοπη: sed compositum dices ex ἱερὸς. sacer, & μὴν, μηνὸς, ὁ. mensis. Quin etiam Philochorus tradit τ̃ Δημητρυάδα μῆνα totum ex Atheniensium decreto nominatum ἱερομηνίαν, quod totus esset diebus festis celebrandis destinatus Δημητρυὰν vero μὴν appellatus ἀπὸ τ̃ Δήμητρος, quia Cereri sacer, & idem ab aliis Δημήτρεις vocabatur. sed quisnā esset hic mēsis, & quem inter cæteros menses locum obtineret, mihi non cōstat. Nam ne nomen quidem eius apud alium inuenio scriptum, nisi in Græcis Pindari scholiis. pag. 346. Col. 2. Ode Nem. 3. Vide mēsium nomina in fine vulgatorum Græcolatinorum Lex.

Ἵζοισα. ας. ἁ. Dor pro comm. ἵζουσα. ης. ἡ Sedens. entis. Pindar Olymp. Ode x. pag. 99. v. 15.

Ἵκεο. Ion imperat pro comm. ἵκου, dissoluta ου diphthongo in εο. Quod ab ἵκομαι poet. pro comm. ἱκνέομαι οὖμαι. τὸ ἔρχομαι, Eo. Venio. Sic autem formatur, ἴω, Eo, vado, venio. Ion. verso ε in ι factū ἴω, inserto κ, ἴκω, hinc ἵκομαι. μ. ἵξομαι. ab ἵκω, inserto ν, factum ἵκνω, hinc Attice circumflexum ἱκνέω, ἱκνῶ, quod inusitatum, at ἱκνέομαι, οῦμαι, frequēs occurrit apud poetas potissimum Pind. Nem. Ode 3. 345. 5.

Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν.

Veni [in] Doricam insulam Aeginam.

Ἱκέτας. α. ὁ. Dor. pro comm. ἱκέτης. ου. ὁ. Supplex. Pindarus Nem. Ode 8. 400. 10.

Ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνάτων ἅπτομαι.

Supplex veneranda Aeacigenua tango.

Ἰόλας α. ὁ. Dor. κτ̃ συγκοπὴν ἀντὶ τ̃ Ἰόλαος. ου ὁ. Iolas æ Viri nomen proprium. Pindarus

Olympiorum Ode x pag. 98. v 1.

—Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος.—

—Iolæ gratiam habeat
Agesidamus.—

Ἰλιάδας. Ἰλιάδα. ὁ. Dor. pro cō. Ἰλιάδης. ου. ὁ. Quod κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ dictum, pro integro Ὀϊλιάδας, α. ὁ. Sic enim Græcus Pindari Scholiastes Olymp. Ode 9. p 94.

Ἰλιάδα τοῦ Ὀϊλῆος παιδὸς, τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. ἀφεῖλε δὲ τὸ ο εἴρηκε τὸν Ἰλιάδα, ὥσπερ φησὶ καὶ Ἡσίοδος.

Hæc autem est huius nominis formandi series, Ὀϊλεύς, Ὀϊλέως, Ὀϊλέϊ ἐϊ. Hinc πατρωνυμικὸν Ὀϊλεΐδης, vel contractione facta, Ὀϊλείδης (vt à datiuo Πηλέϊ, ἐϊ. Πηλεΐδης, & Πηλείδης, Achilles Pelei filius) κατ' ἐκβολὴν τοῦ ε, Ὀϊλίδης, ἐπενθέσει τοῦ α, Ὀϊλιάδης, vt Πηληϊάδης, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ο, Ἰλιάδης comm. at Ἰλιάδας. α. Dor. ὁ τοῦ Ὀϊλέως παῖς. ὁ Αἴας. Aiax Oilei filius. Pind. suprascripta Ode pag. 94. v. 12.

—Αἰαντειόν γε δαιτὶ ὃς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

—Qui Aiacis Oilidæ festis-dapibus aram victor coronauit.

In aliis tamen codicibus scriptum legitur Ὀϊλιάδα. Cæterum, poeta dixit αἰάντειον βωμὸν Ὀϊλιάδα, κτητικώτερον, ἀντὶ τοῦ, τὸν Αἴαντος τοῦ Ὀϊλιάδου βωμόν. Aiaceam Oilidæ arā, pro Aiacis Oilidæ, siue Oilei filii, aram.

Ἰλάσκομαι. Comm. Interdum accipitur pro ἱλαρόω. ῶ. & ἱλαρύνω Exhilaro, Lætifico. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 60. v. 11.

Ἱμέρας. α. ὁ. Dor. pro comm. Ἱμέρας. ου. ὁ. Fluuius Siciliæ. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 198. v. 2.

Πὰρ δέ γε τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα.—

Apud vero pulchris- aquis-fluentem ripam
Himeræ.

Consule Græca scholia, vbi versus Æschyli afferuntur.

Ἰξίων. ονος ὁ. Quis iste fuerit, & cur apud Inferos rotæ feratur alligatus circumuolui, docet Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 204. 205. 206. 207.

Ἰόλαος. ου. ὁ. Quis fuerit Iolaus, quando ex mortuis resurrexerit, quomodo, cur, Pythiorum Ode 9. 304. 305.

Ἰοπλόκαμος. ου. ὁ, ἡ. Poet. vocabulum. Violaceos, vel nigros

gros capillos habens. Compositum est ex nomine τὸ ἴον ἴυ, Viola, & πλόκαμος.ου.ὁ. Longus-crinis. Cincinnus. Cæsaries Coma. Capilli cri spi, & nexi. παρὰ τὴν πλοκὴν, quod Dorice πλοκὰ vocatur, implicatio, nexus, & cæt. de quibus in vulgatis Græcolatinis Lexicis. hinc κατ' προσθήκην τῆ μος συλλαβῆς formatur α correpto πλόκαμος.ου.ὁ. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 49. v. 2.

Παῖδα ἰοπλόκαμον Εὐάδναν τεκέμεν.

Filiam violaceis capillis-insignem Euadnen peperisse.

Pythiorum Ode 1. pag. 187. v. 2.

—ἰοπλοκάμων

Σύνδικον Μοισᾶν —

—nigros-capillos-habentium Comes [cithara] *Musarum.*

Ἰοπλοκάμων] schol. μελανοπλοκάμων. Σύνδικον] συνῳδὸν, σύμφωνον, παρ' ὅσον ὁ μὲν Ἀπόλλων τῇ κιθάρᾳ καθηγεῖται τῶν Μουσῶν, αὗται δὲ χορεύουσι. Consule & E.P.C. comment. pag. 63. vbi vertitur τὸ ἰοπλοκάμων, ἠϊκόμων. *Crines vernantes habentium*, id est, formosarum. Et σύνδικον Μοισᾶν vocatur cithara, quia preeunte Apolline, & citharam pulsante, Musæ canentes sequuntur, vel, quia Lyrica carmina ad citharam cani solebant. σύνδικοι vero proprie dicuntur plures patroni. qui simul vnam, & eandem causam in iudicio defendunt. Iam vero μεταφορικῶς σύνδικος vocatur comes, & adiutor. Cur vero cithara Musarum comes, & adiutrix appellatur? Quia Lyricorum carmina à Musis dictata ad citharam canebantur ita, vt cithara Musas, & poetas, & cantores quodammodo comitaretur, & in sonis & cantibus edendis adiuuaret. Sed est poetica dulcedo. Isthm. Ode 7. 478. 15.

—ἰοπλοκάμοισι Μοίσαις.

Ἰός. οῦ. ὁ. Comm. Venenum. Pindarus Olympiorum Ode sexta. pag. 51. v. 1. τὸ μέλι καλεῖ ἀμεμφῆ ἰὸν μελισσᾶν. i *mel vocat inculpatum, ac innoxium venenum apum.* Consule Græca scholia.

Ἰοχέαιρα παρθένος. ἡ Ἄρτεμις ἡ ἰοῖς χαίρουσα. *Virgo sagittis gaudens.* i Diana. Cur? Quia venatrix & feras sagittis interficit. Consule Eustath.

Pindarus Pythiorũ Ode 2. pag. 202. v. 11.

Ἱππαιχμῆς. ου. ὁ. Poet. ἐξ ἵππου τῇ αἰχμῇ, τουτέστιν ἔγχει, ἢ δόρυϊ, ἔπι δέρει μαχόμενος. Qui hasta, vel lancea ex equo pugnat. Pindarus Nemeorum Ode 1. 334. 5. vocat Siculos

Λαὸν ἵππαιχμον.

Populum hasta ex-equo-pugnantem.

Vel, vt F. P. C. in suis Lat. cõment. tradit, λαὸν ἵππαιχμον poeta vocat populum equitem, peditemque, i. vtriusque pugnæ pedestris, & equestris, peritum. Vt hæc idem valeant, ac si dixisset, ἱππικὸν, & τῆς αἰχμῆς, ἤγουν τοῦ δόρυος, & πεζῆς μάχης ἔμπειρον.

Ἵππαρχος. ου. ὁ. Comm. Equorum, vel equitum præfectus. Equitum Magister. Equitum præses. Ita vocatur Neptunus Pythiorum Ode 4. 237. 5. propter equũ, cuius inuentor fertur. Virgilius τῶν γεωργικῶν libr. 1. 12. versu.

—Tuque ô, cui pri na frementem

Fudit e[illegible]uum m[illegible]gno tellus percussa triden[illegible],

Neptune —

[illegible] equestris [illegible] & ἵππειος, i. equestris, à multis [illegible] populis religiose co[illegible]

Ἱππευτής. οῦ. ὁ. verbal[illegible] nom[illegible] ab ἱππεύω, equito, ἱππικ[illegible] ὁ. Equestris. Vel equitãdi peritus. Vel etiam sumitur pro ἱππεὺς, έως. ὁ. Eques, equitis. Pindarus Pythiorum Ode 9. 309. 10.

Ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον. pro, [illegible]

Ἦγεν δι' ὁμίλου τῶν ἱππευτῶν, & ἱππικῶν Νομάδων, [illegible]

Duxit per agmen equestrium Nomadum.

Ἱπποδρομία, ας. ἡ. Comm. Equorum cursus. Cursus equestris. Pindarus Pythior. Ode 4. 240. 10. Isthm. Ode 3. 451. 6.

ἱπποδρομίᾳ κρατέων.

equorum-cursu victoriam-adeptus.

Ἱπποδρόμιος Ποσειδῶν. Neptunus equestrium certaminũ præses. Pind. Isthm. Ode 1. 441. 8. Græca Scholia tradunt Thebis fuisse ἱερὸν ἱπποδρομίου Ποσειδῶνος. Eadem tamẽ scholia τὸ ἱπποδρόμιον vertunt ἱππικώτατον, i. rerum equestriũ peritissimum. Vide Ἵππιος Ποσειδῶν apud Pausaniam ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς. 257. 7. Vide & Ἵππιος Ποσειδῶν apud eundem ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς. 227.

227.35. vbi vocatur

Ἵππων τε δοτὴρ, νεῶν τ' ἰθυχρηδέμνων.

Consule & Polydorum Vergilium de rerum inuentoribus lib. 2. 116. cap. 12. vbi pluribus docet quis primus equitandi artem, & equorum domandorum vsum demonstrarit, & alia multa, quę ad rem equestrem pertinent.

Ἱππόκροτος πεδίας. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 277. 8. *Planities equis perstrepens.* In vulgatis Lexicis vertitur, *Equisonans*, nec vllus autor notatur. Quid sit κρότος, quid & κροτεῖν, in illis vide.

Ἱππολύτη. ης. ἡ. Poet. τὸ πρωτότυπον, καὶ κύριον ἀντὶ τοῦ παραγώγου, καὶ πατρωνυμικοῦ ἱππολύτεια, τουτέστιν ἡ τοῦ ἱππολύτου θυγάτηρ. Pind. Nem. Ode 4. 363. 5. & Nem. O. 5. 372. 4. Vide scholia.

Κρηθηῒς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
Ἤθελε, ξυνεῦνα Μαγνήτων σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
ποικίλοις βουλεύμασι.

Crethéis Hippolyta. [i. Hippolyti filia,] *dolo irretire voluit* [*ipsum Peleum,*] *coniux coniugi, Magnetum speculatori,* [Inspectori, moderatori, principi, *rem, quam dicebat,*] *persuadens,* [quomodo?] *variis commentis.*

Ἱππόμητις. ιος. ὁ. Poet. pro cō. ὁ τῆς ἱππικῆς ἔμπειρος. Rei equestris peritus. compositum autem est nomen ex ἵππος. ου. ὁ. equus & ex μῆτις. ιος. ἡ. Consilium, prudentia, peritia, παρὰ τὸ μήδεσθαι, de quo Lex. ἵππος vero μετωνυμικῶς iam accipitur pro ἡ ἱππική. Pindar. Isthm. Ode 7. 477. 1.

—Ἰόλαον ἱππόμητιν.

—*Iolaum equestris- rei- peritum.*

Ἱπποπείρης. ου. ὁ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non legitur. ὁ τοῦ ἵππου, καὶ τῆς ἱππικῆς πεῖραν λαβὼν, καὶ ταύτης ἔμπειρος. Qui equi, & artis equestris periculum fecit, ac eius ideo peritus est. Anacreon 77. P.

Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην,

Habilem enim, [&] *rei-equestris-peritum*
Non habes sessorem.

Ἱπποσόα, ας. ἡ. Poet. vocabulū, ἡ τοὺς ἵππους σόουσα, τουτέστι σεύουσα, κινοῦσα, ὁρμῶσα. Quæ equos agitat. Equorum agitatrix. Pind. Olymp. Ode tertia, 33. v. 5.

—Λατοῦς

Ἱπποσόα θυγάτηρ.
—*Latona*
Equorum-agitatrix filia[Diana.]

Ἱπποσόας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ἱπποσόας, vel ἱπποσόης. ου. ὁ. ὁ ἵππον, ἢ ἵππους σόων, κινῶν, ὁρμῶν. ἐλαύνων. ὁ τῶν ἵππων ἐλατήρ. Qui equũ, vel equos agitat. & impellit. Equorũ agitator. Eques. Ipsum vero σόω deductum est à σέω, verso ε in ο, vel vt à medio σέσοα, neglecto augmento syllabico, & præterito ad præsens reuocato. Qua de re consule nostrum Ionicũ Græcolatinum Lexicum in ἀνεσῶπις ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων. à σέω vero, inserto υ, τὸ σεύω, τὸ παρακινῶ, καὶ παρορμῶ. Eustath. ab eodem σέω, inserto ι, fit σείω, quatio. Pind. Pythiorum Ode 2. p. 210. v. 11.

Τὰ μὲν ἱπποσόαισιν ἀνδράσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
Πεζομάχαις.—
Partim quidem inter equorũ-agitatores viros, [inter equites, in equestribus præliis] *prӕliantem, partim vero inter pedestri-pugna-pugnãtes* [*milites*, inter pedites, in pedestribus pugnis.]

In vulgatis Lexicis altum silentium. Quamobrem nos, qui τῶν φιλελλήνων commodis studemus, hæc paulo prolixius, & accuratius in eorum gratiam sumus persecuti. Vide Πεζομάχας. Isthm. Ode 5. 464. 13.
—Ἱπποσόας Ἰόλαος.
—*equorum-agitator Iolaus.*

Ἱπποτροφία. ας. ἡ. Comm. vocabulum, quod & apud Thucydidem sæpius reperias. Equorum nutritio. Sumptus in equos alendos factus. Sumptus, qui fit in equos alẽdos. Gallice, *Nourriture de cheuaux.* Vel *Entretenement de cheuaux.* Alias significat equorum alendorum studium. Pind. Isthm. Ode 2. 448. 4.
ἱπποτροφίας νομίζων
ἐν πανελλάνων νόμῳ.
Equorum-alendorum-studia seruans secundum ritum vniuersorum-Græcorum.

Ἱπποτρόφος. ου. ὁ. Comm. ὁ ἵππους τρέφων. ὁ ἵππων τροφεύς, εἴτε τροφός. Qui equos alit. Equorũ nutritor. Epithetum soli, quod equos & fert, & alit, quod ἱππόβοτον ab Homero vocatur, παρὰ τὸ ἵππους βόσκειν, quod equos pascat. Equorum ferax. Pindarus Nem. Ode x. 421. 9.

ἱππο-

ἱπποβόφου ἄσυ Προίτιο.
equorum-altrix vrbs Præti.
Ἱπποχάρμας.α.ὁ.Poet.& Dor. pro comm.poet ἱπποχάρμης.ου.ὁ.ὁ ἵπποις χαίρων. Equis gaudens.φίλιππος alias.Pind.Olympiorum Ode 1.pag.4.v.11.
Συρακόσιον ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα.—
Syracusanum equis gaudentem
Regem.—
Ἰσθμιάς. άδος.ἡ. Et in plurali, Ἰσθμιάδες. ων.αἱ.τὰ Ἴσθμια. ων. Isthmiades. οἱ ἰσθμιακοὶ ἀγῶνες. Ludi Isthmiaci. Certamina ludique Isthmiaci qui ad Isthmum fiebant. Pindarus Olympiorum Ode XIII.pag.114.v.14.Idem Nemeorum Ode 2.242.5.
Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον.—
Frequenter quidem Isthmiadū decerpere
Pulcherrimum florem.—
Potes tamen & ἐπιθετικῶς hoc nomen ἰσθμιάδων accipere, vt subaudiatur genitiuus νικῶν, vertes autem *Isthmiadum*, i. Isthmiacarum, victoriarum. Quod aperte videmus Isthm. Ode 8.482.1.
—Ἰσθμιάδος
νίκας ἄποινα.—
—Isthmiacæ victoriæ præmium.
Ἴσθμιον αἶ.Pindar.Isthm.Ode vltima. 485.29.dixit pro ἀνὰ τὸν Ἰσθμόν. Apud Isthmum.
ὃς Ἴσθμιον αἶ ἀπὸ
Δωρίων ἔλαχε σελίνων.
—Qui apud Isthmum de Doricis apiis [contextam coronam] est sortitus, [vel, *est adeptus.*]
Sed incertum est vtrum illud Ἴσθμιον sit substantiuum pro magis communi Ἰσθμὸν, vt Ἴσθμιος.pro Ἰσθμός poetico dicatur, ἐπενθέσει τῦ ι, an vero sit adiectiuum,& subaudiatur τόπον, vel χῶρον. Idem tamen est sensus,
Ἰσθμοῖ. Poet. aduerbium,pro comm.ἐν Ἰσθμῷ. In Isthmo. Apud Isthmum. Pindar. Olympiorum Ode 2.pag. 23. vers. 4.Idem Olympiorum Ode 12. pag. 110.vers.8.Et Ode 13.pag. 121. vers. 13. Pythiorum Ode 7. 286.5. Pythiorum Ode 8.290.13. Nemeorum Ode 4.365.12. & Nemeorum Ode 6.378.13. Et Nemeorum Ode x. 419.3. Isthm. Ode 7.478.10.

Ἴσθμός. οὐ. ἡ. Isthmus. Quod alii masculeo, Pindarus hoc fœmineo genere sæpe extulit. Olympiorum Ode 7. pag. 70. v. 1.

—κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμοῖ.

—*Inclytaq; in Isthmo.*

Olymp. Ode 8. p. 77. v. 9.

—Ἰσθμὸν ποντίαν.

—*Isthmum marinam.*

Nem Ode 5. 373. 6.

—κλειτὰν

Ἰσθμὸν Δωρίαν.—

—*Inclytam*

Isthmum Doricam.—

Ἰσμήνιον μαντεῖον. τό; Pindarus Pythiorum Ode XI. 318. 7. Græca Schol. Col. 1. docent vnde dictum fuerit hoc oraculum Ismenium. Ex Melia Oceani filia, & Apolline natus est Tenerus vates, qui ad Ismenum fluuium vaticinabatur, & illic erat oraculum, quod Ismenium appellabatur.

Ἰσώνυμος. κ. ὁ, & ἡ. Poet. & Pindaricum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat, pro comm. ἐπώνυμος, & φερώνυμος. Qui par, idemque nomen habet, quod aliquis alius. Cognominis. & c. Pindar. Ol Ode 9. p. 89. 15.

Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν

Ἰσώνυμον ἔμμεν.

Vocauit autem ipsum aui-materni

Cognominis vt esset.

Id est, Idem aui materni nomen ipsi imposuit. Græcus scholiastes τὸ ἰσώνυμον vertit ὁμώνυμον, i. qui idem nomen habebat, quod ipsius auus maternus.

Ἴυγξ. ἴυγγος. ἡ. Quænam sit hæc auis, quod aliud eius nomen, quis vsus olim in amoribus cōciliandis, & modus, quo res peragebatur, fuse declaratur apud Suidam, & apud Pindarum Pythiorum Ode 4. 257. & 258. Consule & Eustath. Vide Τετράκναμος. Vide & Grȩca Pindari scholia Nem. Ode 4. 360. vbi versus sextus explicatur,

Ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ.

Trahor autem cor illecebrosa cupiditate. Vel

Cor autem [meum] illecebra, [vehementiq; desiderio] trahor. Vel

Animus vero meus ardenti desiderio flagrat.

Hic enim ἴυγξ μεταφορικῶς ἀντὶ τῆς ἐπιθυμίας accipitur.

Ἰχνεύειν. Poet. κατ' ἴχνη διώκειν. Per vestigia sequi. Pindarus Pythiorum Ode 8. 290. 9.

—ἰχνεύων ματραδελφεούς.

—*per*

—*per-vestigia-sequens avunculos.*

Ἰχνέω. ῶ. Poet. pro comm. ἔρχομαι. εἶμι. προσέρχομαι. Eo. Adeo. Accedo. Sic autē formatur, ἔω, vnde Latinū Eo. is. it. Ionice verso ε in ι, fit ἴω, idem, hinc inserto κ, & tenui in asperum mutato, ἵκω, hinc Ionicè ἴχω, verso aspero in tenuem, & κ in χ. Doricè inserto ν, ἴχνω, vnde poet. Atticè formatum ἰχνέω, ῶ. Hinc etiam ἴχνος, εος. ους. τό. Vestigium, & ἴχνιον. ου. τό. idē. Pindarus Pyth. Ode 5. 277. 1.

Ἰχνέοντές σφε δωροφόροι.

Accedentes [ad] ipsos dona-ferentes [viri.]

Vide Οἰχνέοντα.

K

KA'ββαλε. Dor. & Æol. pro cōm. κατάβαλε, vnde κατ' συγκοπὴν κάτβαλε, versoque τ in alterum β. κάββαλε. λέγω. Nunc enim est imperat. aorist. 2. act. Alcæus 8. 3.

κάββαλε τὸν χειμῶνα.—

Deturba, [fuga] *hyemem.*—

Vide καββαλική in Oeconom. Hippocr.

Καββαί. καββαίτος. ὁ. Poet. per syncopen formatum ἐκ τοῦ καταβαί, καταβαίτος. ὁ. Vnde κατβαί, & suauitatis gratia, propter β sequens, τὸ τ præcedens in alterum β mutatum. Pindar. Nem. Ode 6. 382. 10.

Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καββαὶς ἀφ' ἁρμάτων.

Achilles humi descendens de curribus.

Καδμηΐων ἀπὸ Θηβᾶν. Dor. pro comm. Καδμηΐων ἀπὸ Θηβῶν. *Cadmeis a Thebis.* Pindarus Isthm. Ode 4. 458. 6.

Κᾶδος. εος. ους. τό. Dor. & Poet. pro comm. poet. κῆδος. εος. ους. τό. Funus, & ipsa cadaueris elatio, funerisque procuratio, & pompa. Pind. Pyth. Ode 4. 245. 12.

—κᾶδος ὡσεί τε φθιμένου δνοφερὸν
Ἐν δώμασι θηκάμενοι.—

—*Funus tanquam defuncti caliginosum.* [*atrum, & triste*]
In ædibus cum proposuissent.

Varias funeris celebrandi ceremonias vide pluribus descriptas apud Thucydidem libro 2. vbi sepulturæ mandantur cadauera illorum, qui in prælio cum Lacedæmoniis commisso ceciderant Item apud Demosthenem ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. 250. Itē apud Lysiam ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. 190. Item apud Dionys.

Halic. Antiq. Rom. lib. 5. 291. Et apud Virgil. Æn. 6. 150. 251. vbi Mileni funus ab Ænea curatur. Et Æn. xi. lib. 392. 393. vbi Troianorum, & Latinorum cadauera cremantur, & cæteræ funebres ceremoniæ pluribus describuntur.

Κᾶδος. εος. ους. τό. Dor. pro cōm. κῆδος. εος. ους. τό. Affinitas. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 60. v. 4.

—κᾶδος τι τιμά-
σαις ἐόν.—

—*affinitatemque honorans suam.*—

τιμάσαις vero, Dorice dictum pro comm τιμήσας. κᾶδος figurate dictum, pro, τὴν κηδεστίαν, ἢ τοὺς κηδεστάς, i. *affinē, vel affines.*

Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον εὐθὺς ἀπήμων καρδία. Pindarus Nemicorum Ode 1. 338. 15. *In alieno luctu statim cor est imali; atque doloris expers.* Cic. in Orator. Partit. 234. B. f. 2.

Cito enim arescit lachryma, præsertim in alienis malis.

Isthmiorum Ode 8. 482. 11.

μήτι κάδεα θεράπευε.

Neque mœrores foue.

Καθίσσαντο. Poët. 3. pers. plur. aor. 1. med. à καθίζω, μ. καθίσω. &c. metri causa geminatum ἀνεκαθιδρύσαντο. Collocarunt. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 272. 16.

Καίπερ. Quamuis. Cum indicatiuo. Pindarus Nemeorum Ode 4. 360 8.

Ἔμπα καίπερ ἔχει βαθεῖα
ποντιὰς ἅλμα μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ.—

Tamen, quamuis marina salsugo, [aqua-salsa maris,] *profunda medium obtineat.* Vel, *Quamuis ponti profundum mare occupet medium, tamen* [*ô anime mi, tuorum aduersariorum*] *insidiis,* [*& conatibus*] *obsiste,* [resiste.]

Quid sibi velit hoc, docetur in Græcis Scholiis Col. 2.

Καιρόν. κατὰ καιρόν. ἐν καιρῷ. καιρίως. εὐκαίρως. In tempore. Opportune. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 198. v. 6.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.

Opportune si loquaris, multarum [*rerum*]
Summas complicans [*oratione*]

In breui, minor [te] sequitur
Reprehensio hominum. satietas enim hebetat
Perpetua celeres [cogitationes, &] mentes.
Vide Græca scholia. ἀπὸ γὰρ ἀμβλύνει, τμῆσις, pro ἀπαμβλύνει.
καιρὸς, Pindarus Pythiorum Ode 4.266.
—ὁ γὰρ
καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
Nam occasio apud homines breue spatium habet.
Κακαγορεία. ας. ἁ. Dor. pro cōm. κακηγορεία. ας. ἡ. Maledicētia. æ. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 209. v. 3.
φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγορείαν.
Fugere morsum tristem, maledicentiam.
Κακάγορος. ω. ὁ. Dor. pro cōm. poet. κακήγορος. ου. ὁ. comm. vero, κακολόγος. ου. ὁ. κακορρήμων, vt docet Iul. Pollux lib. 8. 440. 23. Pindar. Olymp. Ode 1. pag. 7. v. 14.
—ἀκέρδεια λέλογχε
θαμινὰ κακαγόρους.—
—damnum sortitur
Crebro maledicos.—
Vide Ἀκέρδεια.
Κακκάβαι, ῶν. αἱ. ἢ κακκαβίδες, οἱ πέρδικες. Alcman. 144. F.
Κακκεφαλᾶς. Dor. & Æol. pro comm. ἢ ἐκ κεφαλῆς. Et ex capite. Alcæus 8. f.
Κακοζοΐα. ας. ἡ. Poet. pro cōm. κακὴ, ταλαίπωρα, ἄθλια, ζωή. Misera vita. Sappho 28. 1.
Κύρτον, καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.
Nassum, & remum, monumentum miseræ vitæ.
Κακότας. ατος. ἁ. Dor. & Poet. pro comm. κακότης. τητος. ἡ. τουτέστι κακοπάθεια, ἢ δυστυχία. Calamitas. Malum. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 206. v. 13.
Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον.—
Concubitus illiciti in calamitatem ingentem coniecerunt [Ixionem.]
Vide Παράτροπος.
Καλέοισι. Dor. pro comm. καλέουσι. Vocant. Pind. Nem. Ode 9. 412. 1. Et Isthm. Ode 2. 447. 7.
Καλλιβόας. ου. ὁ. ὁ καλὴν βοὴν, ἢ φωνὴν ἔχων. Qui pulchrā habet vocem. Qui vocem suauem emittit. Simonides 107.
καλλιβόας αὐλός.
tibia pulchram edens vocem.
Καλλιγύναιξ. κος. ἡ. ἡ καλὰς ἔχουσα γυναῖκας. Quæ pulchras habet mulieres. Pindarus Pythiorum Ode 9. 304. 12.

Καλλιγύναικα πάτρα.
Pulchras-mulieres-habēti patria.

Καλλίκομος. ὁ, ἡ. Poet. pro comm. ὁ καλὴν κόμην ἔχων. Qui pulchram comam habet. Pulchricomus. Pythiorum Ode 9. 307. 13.

—καλλίκομον κούραν.
—*pulchricomam puellam.*

Nem. Ode x. 417. 4.

ἐ γυναιξὶ καλλικόμοισιν ἀρίστευσε.—
Et fœminis pulchricomis excellit. [& alias vrbes antecellit.]—

Καλλίνικον. τό. Poet. pro cōm. ἡ καλὴ νίκη. Præclara victoria. Pindarus Nemeorum Ode 3. 348. 2.

—καματωδέων πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ,
Τὸ καλλίνικον φέρει.
—*laborioſarum,* [*atque duriſſimarum*] *plagarum*
Remedium ſalubre apud profundos-campos-habentem Nemeam,
Præclara victoria affert.

Καλλίνικος. ὁ. Euſtathius,
Καλλίνικο., ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς.
Id eſt, Callinicus, nomen eſt ſaltationis cuiuſdam, quæ ad tibiæ modulos fiebat. Quod confirmat & Iulius Pollux lib. 4. cap. 14. περὶ εἰδῶν ὀρχήσεως. vbi pag. 221. ſcribit,

ἐ φαλλικὸν ὄρχημα, ἐπὶ Διονύσῳ. ἐ καλλίνικος ἐφ' Ἡρακλεῖ.

Apud Pindarum accipi videtur pro carminis genere, quod εἰς καλὴν τινος νίκην, in pulchram alicuius victoriā canebatur. Vel ſignificat μέλος τὸ διὰ τὸ κάλλος τῆς νίκης ᾄδεσθαι φιλοῦν. i. *carmen, quod ob victoriæ pulchritudinem, & præſtantiam cani ſolet.* Idem eſt ſenſus Pind. Olymp. Ode 9. pag. 83. v. 1.

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς.
Callinicus ille triplex ſonans.
Id eſt,
Carmen illud, quod propter victoriæ præſtantiam Græce Καλλίνικος appellatur, ter alta voce cantatum.

Hercules hoc epitheto celebratur, quod propter heroicam fortitudinem varias, eaſque præclaras victorias in variis terrarum partibus ſit adeptus. Alias quilibet alius etiam, cuius virtus eſſet inſignis, hoc nomine decorari poterat. Hoc patet ex Euripidis verſibus, qui leguntur in Medea pag. ex Plantini typis 171.

Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,

Γενησό-

Τ ... —

Illic Medea loquitur, & ad amicas dicit,

Nunc, amicæ, præclaram victoriam ab inimicis meis

Reportabimus.—

Si verbum verbo iam commode reddi posset, verteres,

Nunc gloriosæ-victrices meorũ inimicorum, [ô] amicæ

Erimus.—

Sed quid vetat quominus etiam nos ita loquamur, cum eloquentiæ Latinæ parens in oratione de Aruspicum responsis pag. 255. B. Cn. Pompeium *externorum bellorum, hostiumque victorem* appellet? Idem eundem alibi *gentium victorem* vocat.

Hic autem καλλίνικοι, pro καλλίνικοι positum, quod vsitatius. Quare καλλίνικος τῶν ἐχθρῶν dicitur ὁ καλλὴν νίκην ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀποφέρων. i. qui pulchram, qui præclaram, & gloriosam victoriam ab inimicis reportat. Huiusmodi victoriam Pindarus Nem. Ode tertia, pag. 348. ver. 2. καλλίνικον genere neutrô vocat. Et Isthmiorum Ode 1. pag. 436. vers. 6. Sed versus ille,

καλλίνικον πατρίδι κῦδος, sic à quibusdam explicatur,

Ob præclaram victoriam patriæ decus.

Quamobrem τὸ καλλίνικον accipiunt illi substantiue, & ἐλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ καλλίνικον, ἤγουν διὰ τὴν καλὴν νίκην: at videtur potius adiectiuũ, quod illi nomini κῦδος tribuitur. Itaque καλλίνικον κῦδος poeta vocat decus, quod quis ob egregiam victoriã ab aduersariis reportatam est adeptus. Athenæus tamen & ipse cum Iulio Polluce sentit, & cum alia multa, tum etiam Καλλίνικον inter saltationum genera ponit, quæ tibiis adhibitis fiebant, τῶν δειπνοσοφιστῶν lib. 14. 306. 21.

Αὐλήσεων δ᾽ εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ ὀνομασιῶν, αὖδε, κῶμος, &c. deinde subiicit,

χορεῖος, καλλίνικος. & paulo post, ταῦτα δ᾽ πάντα μετ᾽ ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. &c.

Pyth. Ode 1 pag 192. v. 1. καλλινίκου ἅρμασι.

Egregii victoris curribus.

Interpretes Lat. iam hoc adiectiue sumunt. Sic & Græca schol. Pyth. Ode quinta, 278. 5.

τὸ καλλίνικον λυτήει-

ου δαπαναν, μέλος χάρειν.

Venustum carmē de [tua] præclara victoria, remedium- liberans [animum a molestiis factorum] sumptuum. Pyth. Ode XI.322.4.

Τὰ μὲ ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι.

Partim quidem curribus pulchram- victoriam - adepti quondam.

Nem. Ode 4.358. 5. καλλίνικος ὕμνος vocatur hymnus in præclaram alicuius victoriā scriptus. Isthmiorum Ode 5.466.12.

καλλίνικον χάρμα dicitur ouatio propter præclaram victoriam parta. Consule Græca scholia.

Καλλίπεπλος. ου. ὁ, & ἡ. Poet ὁ ἔχων, ἢ ἡ ἔχουσα καλὸν πέπλον. Qui, quæue pulchrum peplum, aut pulchram vestem habet Egregie vestitus aut vestita. Pindarus Pythiorum Ode 3.218.8.

Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος.—

Pulchrum- habentis - peplum fastus Coronidis. [i. Coronis egregie- vestita, & superba.] Quid sit λῆμα, docet Suidas, & Magnum Etymol. 563. 41.

Καλλιπλόκαμος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. Pulchricomus, vel pulchricoma. Pulchras comas, pulchros crines, vel pulchros cincinnos habens. Vide Eustath. in particula καλλι, quæ vocabulis præponitur. Pindarus Ol. Ode 3. versu secundo.

Καλλιπλοκάμου θ' Ἑλένας.

Pulchricomaque Helenæ.

Καλλίπλουτος. ου. ὁ, & ἡ. Qui, quæue præclaras opes habet. Qui, quæue floret opibus. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 123. v. 6.

Καλλίπλουτοι πόλιες.—

Opibus-florentes vrbes.—

Καλλίπωλος. ου ὁ, & ἡ. Poet. Qui, quæue pulchros equos habet. Qui quæue pulchritudine equorum nobilis est. Pind. Ol. Ode 14. pag. 124. de Charitibus agens dicit,

αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν.

Quæ incolitis pulchritudine-equorum-nobilem sedem.

Καλλίστη νῆσος. Pindarus Pyth. Ode 4.263. 4. Græca scholia carmen Callimachi afferunt, quo docent hanc insulam postea Theram appellatam,

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα, Θήρη.

Καλλίστη τὸ πρόσθε πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη. Callimachus epigrammate 8.

Καλλίχορος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. metri cau-

causa per ο in tertia syllaba, pro comm. poet. καλλίχωρος. ν. ὁ καλὴν χώραν ἔχων. ἢ ὁ ἐν καλῇ χώρᾳ κείμενος. Qui pulchram regionem, aut locum, aut situm habet. Qui in pulchro loco situs est Pindarus Pythiorum Ode XII. 327. I.

Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
Ναίοισι πόλει χαρίτων.

Qui [tibiarum calami] habitant [extant, crescunt, sunt] apud Charitum vrbem in-pulchro-loco-sitam.

Καματώδης εος. ὁ, ἡ ἡ. Comm. Laboriosus. Laborum, & ærumnarum plenus. Durissimus. Acerbissimus. Pindarus Nemeorum Ode 3.347. II. Præclaram victoriá vocat salubre remedium καματωδέων πλαγᾶν, i. *Laboriosarum plagarum.* Cur? ob pugilatum, in quo graues infliguntur, & accipiuntur plagæ. Græcus schol. pag. 348. locum sic interpretatur,

τῶν ἐπιπόνων πληγῶν, ἢ τῶν ἐν τοῦ παγκρατίου τραυμάτων τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νεμέαν, βοήθημα, καὶ ἴαμα ὑγιεινὸν φέρει ἡ νίκη. ταύτην γὰρ φάρμακον ἔχει τῶν πληγῶν οἱ γὰρ νικήσαντες, οὐδὲ εἰ τραύματα ἔχουσιν, αἰσθάνονται, διὰ τὸ εὐδοκιμεῖν.

Καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ', αὐτὶ. Dor. & Æol dictum, pro comm. κατὰ μὲν γλῶσσα ἔαγε. Hoc autem κατὰ τμῆσιν est prolatum, pro integro verbo κατέαγε. Et Attice vox media, pro passiua, posita, κατέαγε, pro κατεάγη. Eustath. εάγη ἐκ τοῦ ἤγη ἐναλλάξ λυται ω: ἐκ τοῦ ἤλω τὸ ἑάλω Ab ἄγω deducitur, quod frango significat. aor. 1. act. ἦξα, καὶ διαλύσει ἔαξα. Theocritus Idyllio 25. 224. aor. 2. act. ἤγον, & ἔαγον. Perf. med. ἦγα & ἔαγα. compositum, κατέαγα. ας. ε. Sappho 18. f. Consule vulgata Lex. in Κατέαγα, Καταγῶ, & Καταξα Apud Aristot. περὶ ζώων μορίων lib 1. cap. 1. 398. Η. legitur in infinitiuo aor. 2. pass. καταγῆναι, pro καταγῆναι, à καταγῶ, pro κατήγω, quod à κατάγνυμι, de quo Lex.

Καταγεὶς. εῖσα. εν. Legitur apud Hippocratem pro καταγείς. εῖσα. έν. 506. 8. 14. & alibi passim. Consule Oeconom. Hippocrat. Apud Ioan. Euangelistam cap. 19. vers. 31. reperitur καταγῶσι tertia plur. subiunct. modi aor. 2. pass. à καταγῶ, pro κατήγω. At apud Matthæū Euang. cap. 12. v. 20 κατάξει. *Confringet.* Et apud Ioan. Euang. capit. 19. versic. 32:

& 33. κατέαξαν. cōfregerunt. Sed obseruandum (quod & à Canin. olim obseruatum in Hellenismo pag. 187. P.) à præterito perfecto medio communi κατηγα, facta dissolutione κατέαγα, deduci poeticum præsens κατεάγω. μ. κατεάξω εις. ει. aor. 1. act. κατέαξα. ας. ε. Quæ in soluta etiam oratione locum habēt. De verbis autē, quæ à præt. perf. medio formantur, in nostro Doric. Lex. pluribus agitur. Vide Ε'νεστῶτες ἐκ τῶν μέσων παρακειμένων &c.

Καναχηδά. Poet. aduerbium. pro quo & καναχηδόν. Sonore. Cum strepitu. Cum sono. καναχή. ῆς. ἡ. ἡ βοὴ, παρὰ τὸ κενὸν αχεῖν, ἤγουν ἠχεῖν, ἢ ψοφεῖν. Inanem strepitum edere. ἢ καναχέω ῶ. τὸ ἠχῶ, ψοφῶ, κτυπῶ. ἢ τὸ ἐπίρρημα καναχηδὰ, ἢ καναχηδὸν, πυτέστι ἠχητικῶς, ἢ μετὰ πολλοῦ κτύπου. Hoc autem καναχηδὰ formatum à 3. pers. singul. præt. perf. pass. τοῦ καναχέω. ῶ μ. καναχήσω. πα. πα. κεκανάχημαι. κεκανάχησαι, κεκανάχηται, vnde verbale καναχητὸς, ἡ, όν. plur καναχητὰ, versoque τ in δ, καναχηδὰ, sic καναχητὸν, καναχηδόν De mutatione τοῦ τ in δ in aduerbiis consule nostrum Doricum Lexicum.

Monet autem Eustath. Aduerbia desinentia in δα, κατὰ μεταπλασμὸν deducta ab aduerbiis in δον desinentibus, ἀναφανδὸν, ἀναφανδὰ, ἀποσταδὸν, ἀποσταδά. Pind. Nem. Ode 8. 400. 13.

Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν.

Lydiam mitram variè strepitu resonantem.

Vide Λυδία μίτρα.

Κάννομος. ου. ὁ. pro ὁ ἔννομος. κατὰ κρᾶσιν, vt κἀγὼ, & κἀκεῖνος, pro ὁ ἐγὼ, & ὁ ἐκεῖνος. Pindarus Olympiorum Ode 8. p. 80. v. 12.

ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσι μέρος,
Κάννομον ἐρδόμενον.

Est enim & quædam defunctis pars,
Legitimaque fit; [atque tribuitur.] Vel,
Et legitima, i. eaque legitima.

Καπνός. οῦ. ὁ. Comm. sed μετωνυμικῶς interdum à consequente antecedens intelligitur, Ignis scilicet, quem accensum sequitur fumus. Pindarus Nemeorum Ode 1. 335. 1.

—ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον.
—*aquam igni ferre contrariam.*

Vide Καπνίω. ῶ. Sensus autem huius

hui⁹ lóci hic eſt. Vir probus & fortis virtute ſua graues inuidorum obtrectationes obruit, vt aqua reſtinguit ignē. Conſule Græca ſcholia.

Καπνόω. ῶ. μ. καπνώσω. Poet. idem ac τὸ καπνίζω. μ σω. Fumo denigro. Fumo inficio. Fumare facio. Incendo, & efficio, vt aliquid fumet, vt fumum emittat. Nam μετωνυμικῶς à conſequente antecedens interdum intelligitur. Antecedens eſt, incendere, & cremare, conſequēs, fumare. Pindarus. Pythiorum Ode quinta, 276.9.

—καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον.
—fumantem patriam poſtquam viderunt. Vel
Poſtquam viderunt patriam incenſam, [ac proinde fumātem.]

Sic etiam μετωνυμικῶς ὁ καπνὸς, ἀντὶ τοῦ πυρὸς fumus, pro igne ponitur apud Pind. Nem. Ode 1. 335. 1.

—ὕδωρ καπνῷ φέρειν
Ἀντίον.—
—aquam igni ferre
Contrariam —

Græca ſcholia diſertiſſimis verbis ita loquuntur, pag. 335. χρῆται δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ καπνῷ, ἀντὶ πυρὸς, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ πρῶτον σημαίνων.

Κᾶπος. ω. ὁ Dor. pro comm. κῆπος, ου ὁ. Hortus. Pind. Olympiorum Ode tertia, pag. 33. v. 1.

γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος —
vacuus ipſi hortus.—

Idem Ode 9. pag 85. v. 5.

Ἐξαιρέτων χαρίτων νέμομαι
Κᾶπον.—
Eximiarum Gratiarum colo
Hortum —

Legitur & ἐξαίρετον, vt ad κᾶπον referatur, ideo Lat. Int. vertit, eximium. Intelligit autem Pindarus poeticam facultatem, quam colebat, & in qua præter cæteros excellebat.

Κᾶπος Ἀφροδίτας. Dor. pro cō. κῆπος Ἀφροδίτης. Hortus Veneris Pindarus Pythiorum Ode 5. 171. 2. Cur autem Cyrene Veneris hortus appelletur, his verbis ſcholia docent,

Κῆπον Ἀφροδίτης τὴν Κυρήνην φησί. ὡς καλλίκαρπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐρασμίαν καὶ ἐπαφρόδιτον. εἰ μὴ ἄρα τὸν χαρίτων λόφον ὠνόμασεν οὕτως Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος Η παρ' αὐσαλίον χαρίτων λόφον.

Κᾶπος ἔξοχος Διός. διά τι ἡ Λιβύη.

Pind. Pyth. Ode 9.302.4.

Καππαύει. Poet. κατ' συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ καταπαύει, vnde κατδαύει, & suauitatis causa, propter sequens π. præcedens τ in alterum π, mutatum. Sedat. Pindarus Nem. Ode 9.408.4. Vide Κρίοσων.

Κάππεσον. Poet. pro comm. κατέπεσον. Deciderunt. Pind. Ol. Ode 8.p.76.v.9.

Οἱ δύο μὲν κάππεσον.

Duo quidem ceciderunt.

Sic autem formatur. κατέπεσον, συγκοπῇ, κάτπεσον, τροπῇ τοῦ τ εἰς π, κάππεσον.

Καρόω. ώ.μ. καρώσω. Comm. profūdo sopore sopio. Deductum à nomine Καρος.ου. ὁ. Veterni species, altusque sopor, de quo consule Oecon. Hippocr. Theocritus Idyllio 24.v.58.

Παιδὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Patris sui morte grauata horrēda monstra.

Anacreon 63.F.

Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.

Animum meum profundo-sopore-sopi.

Καρπὸς φρενῶν. Poet. ἡ φρόνησις ἡ ἐκ φρενὸς, ὡς ἐκ δένδρου καρπὸς, γινομένη. Fructus mentis, id est prudentia, quæ ex mente, vt fructus ex arbore, nascitur. Pindarus Nem. Ode x.417.9. Vide φρενῶν καρπός.

Κάρρωτος.ου.ὁ. Quis iste fuerit, docēt Græca scholia Pyth. Ode 5.271.5. dum explicant hunc versum,

φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων.

Καρτεραίχμας. α.ὁ. Poet. & Dor. pro cōm. καρτεραίχμης. ου.ὁ. τουτέστιν ὁ καρτερὸς τῇ αἰχμῇ. τοῖς πολεμικοῖς ὅπλοις κρατερὸς, & δυνατός. Hastipotens. Qui bellicis armis est potens. Pindar. Isthm. Ode 7. 471. 17.

καρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδαν.

Hastipotentem Amphitryoniadem.

Κᾶρυξ. κάρυκος.ὁ. Dor. pro cōm. κῆρυξ κήρυκος.ὁ. Præco. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag.54.v.10 Idem Ode 13. pag.122.4. κάρυκος ἐσλοῦ. *Preconis boni.* Isth. Ode 2. 446. 15. κάρυκες ὡρᾶν. *Pracones tēporum ludis destinatorum.* Vide Schol.

Κάρυξε. Dor. pro comm. κήρυξε. Hoc vero poetice dictū neglecto syllabico incremento pro integro ἐκήρυξε. Pind. Isthm. Ode 3.451.5.

—κάρυξε Θήβαν.

vulgata versio sic habet,

—*praconio - affecit Thebam.*

sed

sed vertendum,

—præconis - voce - celebrauit Thebam.

Καρύξαισα. Æol. pro comm. κηρύξασα. Pind. Isthm. Ode 4. 454. 14. Quum præconio promulgasset.

Καρύσσω. μ. καρύξω. ἀόρ. α. ἐκάρυξα. Dor. pro comm. κηρύσσω. μ. κηρύξω. ἀόρ. α. ἐκήρυξα. Voce præconis pronuntio. Per præconem declaro. Pind. Olymp. Ode quinta, p. 41. v. 12.

Ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε.

Suum patrem Acronem voce præconis pronuntiauit.

Καρχάσιον. ου. τό. Dor. pro cōm. καρχήσιον. ου. τό. Pind. Nem. Ode 5. 375. 3. Eustath.

Καρχήσιον, τὸ πρὸς τῷ ἄνω πέρατι τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων μέρος, ᾧ ἐπίκειται τὸ καλούμενον θωράκιον. Quod confirmat Pind. quū dicit loco supranotato,

—ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον

πρὸς ζυγὸν καρχασίου.

—Et expande vela ad apicem corbis.

Consule Græca Scholia Alias ita vocatur quoddam poculi genus, de quo Eustath.

Καστόρειον μέλος. Pindar. Pyth. Ode 2. pag. 211. v. 1. Vide Græca scholia. Iul. Pollux lib. 4. cap. x. col. 214. lin. 28.

Καστόρειον μέλος, τὸ λακωνικὸν ἐν μάχαις. Καστόρειος ὕμνος. Pindarus Isthmiorum Ode 1. 437. 5.

Κάστωρ, & Πολυδεύκης. De his Pindarus Pythiorum Ode xi. 323. Cōsule Græca scholia. Hom. Odyss. λ. 326.

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε

Τεθνᾶσιν,—

Nemeorum Ode x. à p. 423. ad finem vsque illius Odes. Virgil. Æneid. 6. 247.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,

Itque, reditque viam toties.—

Ouid Fast. lib. 5. sub ipsum finem. 122. Hyginus fab. 80. pag. 20. Apollonius τῶν Ἀργον. lib. 1. pag. 8. & lib. 2. 67. 68. 69 &c. Theocritus Idyllio xxii.

Καταβαίνειν. Poet. pro comm. καταβιβάζειν, ταπεινοῦν)(ὑπέρθε βάλλειν, ὑψοῦν. Deprimere. Humilem facere)(extollere, in altum euehere. Pindarus Pythiorum Ode 8. 294.

—τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται,

Δαίμων δὲ παρίσχει,

Ἄλλοτ' ἄλλον ὑπέρθε βάλλων,

Ἄλλον δ' ὑπὸ χερῶν

Μέτρῳ καταβαίνει.

—Hæc autem in hominibus,

[eorumque potestate] non sunt sita:
Sed Deus prabet,
Aliâs alium super extollens,
Alium vero sub [suarum] manuum
Mensura, [arbitratuque suo] deprimit.

Vide ὑπερθεβάλλειν.

Καταβολά. ᾶς. ά. Dor. pro cõm. καταβολή. ῆς. ή. Fundamentũ. μεταφορικῶς, ἡ ἀρχή Principiũ. Pindarus Nemeorum Ode 2. 341. 5.

Καταβολαῖ ἱερῶν ἀγώνων.
Fundamentum, [i. initium] *sacrorum certaminum.*

Quod autem καταβολή principium figurate significet, aperte Græca Scholia docẽt pag. 342.

Οἱ δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς ὑπνοσομῶ ἵποις, Καλλίμαχός φησιν,

Ἀρσινόης ὦ ξεῖνε γάμον καταβάλλομ᾽ ἀείδειν.

μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων, καὶ βαλλόντων τοὺς θεμελίους.

Videtur autem καταβάλλεσθαι. Callimachus eodem sumpsisse modo, quo sæpius apud Homerum, & alios poetas τὸ ἀναβάλλεσθαι sumitur, vt ex Eustathii verbis colligitur.

Ἀναβάλλεσθαι (inquit ille) λέγονται, οἱ κιθαρίζοντες, ἀντὶ τοῦ προαναχρούεσθαι ἤτοι προοιμιάζεσθαι. οἷον.

— ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Sic & Theocritus Idyl. 8. v. 71.

— λιγυρῶς ἀνεβάλλετ᾽ ἀείδειν.

Sic & Ouid. Metam. lib. 5. 156. 4.

Calliope querulas prætẽtat pollice chordas.

Καταβρέχειν. Comm. Irrigare. μεταφορικῶς vero, Laudare. Quemadmodum enim cœlesti pluuia tellus rigata fœnum, herbas, fruges, plantas melius nutrit, & felicius auget, sic etiam hominum nomen laudibus, & præconiis, tanquam cœlestibus roribus, & pluuiis alitur, augetur, crescit, illustratur. Pindarus Olymp. Ode x. p. 105. v. 11.

— μέλιτι
δ᾽ εὐάνορα πόλιν καταβρέχων. —
— *melle*
vero, [& carminum suauitate, tanquam dulcissimo cœlestis roris liquore] *præstantem viris ciuitatem irrigans,* [& iucundissimis carminibus laudans.]

Καταβρέχειν. Comm. Irrigare. Inspergere. Aspergere. Pindarus

darus Isthmior. Ode 5.446. 8.

Α'λλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ. Lat. Int.

Sed tamen gloriationem insperge tacite.

Quare τὸ σιγᾷ (quod pro cõm. σιγῇ Dorice dictum) aduerbialiter accipietur, pro, tacitè, cum silentio. Sed Græcus Scholiastes hunc locum melius videtur interpretatus,

ἀλλ' ὅμως τὰ τῶν Αἰγινητῶν κατορθώματα βρέχε, καὶ ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ, διὰ τὸν ἔξωθεν φθόνον. &c. Cur autem hoc? Quia, vt canit Sophocles,

πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.

Ergo καταβρέχειν σιγῇ, nihil aliud est, quam rigare silentio, id est, silentio premere, tegere, velare.

Καταγώγιον. ου. τό. Comm. idem ac καταγωγή. ῆς. ἡ. κατάλυμα. τος. τό. κατάλυσις. εως. ἡ. πανδοχεῖον. ου. τό. Diuersorium. Publicum hospitium, quo omnibus diuertere licet, quod ideo πανδοχεῖον vocatur, quia omnes excipit. Anacreon 57.

Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιοῦτον;

Quis igitur videns prætereat
Diuersorium huiusmodi?

Καταιθύσσειν. Poet. pro comm. μετὰ λαμπηδόνος εἰσαφιέναι, εἴτε εἰσπέμπειν. Cum splendore immittere. Pind. Pyth. Ode 5.269. & 270.

Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον
Ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν.

Qui post hybernum imbrem, tranquillitatem coruscat, [cũ coruscatione, & splendore iaculatur, ac immittit] *in tuam beatam domum.*

Consule Græca scholia. 270.

Καταιθύσσειν. Vide Αἰθύσσειν, & Διαιθύσσειν. Poeticũ est verbum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Sic autem videtur formatũ, αἴθω, hinc Atticè deductum circunflexum αἰθέω. ῶ. versoque ε in υ, αἰθύω. μ. αἰθύσω, hinc præsens geminato σσ, αἰθύσσω, & compositum καταιθύσσω, τὸ πυρὸς αἴθοντος, ἢ αἰθομένου δίκην κάω, κινῶ, ῥίπτω, ἢ φέρομαι. i. *Ignis vrentis, aut ardentis instar vro, moueo, iacio, vel feror.* Pindarus Pyth. Ode 4. 242.

Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοί,
Α'λλ' ἄπαν νῶτον καταίθυσσον.——

Lat. interpres,

Neq; cæsariei capilli
Tonsi abierant pulchri:

Sed totũ tergum quatiebant.—
At Æ.P.
Neque comarum cincinni
Tonsi abierant splendidi,
Sed [per] totum dorsum [sparsi] ferebantur.
Constructio verborum hæc est, ἀλλὰ κατὰ νῶτον ἅπαν αἴθυσσον, τουτέστιν ἐφέροντο, καὶ ἐσείοντο. Neglectum autem est augmétum temporale, pro κατῄθυσσον. Sensus,
Iason erat adhuc intonsus, eiusque capilli longi, crispi, & venusti, per totum dorsum, & humeros fusi ferebantur. Cõsule Græca scholia, & verbum Κερθεὶς.
Καταινεῖν. Collaudare. Comprobare. Consentire. De communi sententia pacisci. Pindarus Pythiorum Ode 4.258.16.
—καταί-
νησαί τε κοινὸν γάμον
Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.
—pacti-
que-sunt cõmunes nuptias, [&]
Dulces inter se iungere.
Κατάκειται. Pind. Isthm. Ode 1.440.1.
Εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν. Vulgata versio,
Quod si virtus repositum [habet] omne studium.
At locus ita vertendus,
Quod si virtus, [& laus] posita est in omni studio.
Hoc enim ita construédum, εἰ δ' ἀρετὰ κεῖται κατὰ πᾶσαν ὀργάν, αὐτὶ τοῦ, εἰ ἡ ἀρετή, καὶ ὁ ἔπαινος κεῖται κατὰ πᾶσαν ὀργήν, τουτέστι σπουδήν, καὶ κατὰ πᾶν ἐπιτήδευμα.
Consule F. P. C. Lat. comment.
Κατακοίτης. ου. ὁ. Poet. ὁ κατὰ κοίτην ὤν, καὶ κοιμώμενος. Qui in cubili est, iacet, & dormit, atque quiescit. Ibycus 37.f.
Ἔρως οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν.
Amor nullo tempore quiescens.
Καὰκρύψαι. Æolice, pro cõm. κατακρύψαι. Pindarus Nem. Ode 1.335.11.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν.
Non cupio multas in ædibus diuiti-
as absconditas habere.
Καμμάρπτω. μ. ψω. Poet. τῇ μάρπτω, τουτέστι χειρὶ ἅπτω, εἴτε ἁπτόμενον λαμβάνω. καταλαμβάνω. Manu-tango. Manu-prehendo. Corripio. Pindarus Nemeorum Ode 3.350.4.
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί.—
Et marinam Thetin corripuit.
Cũ labore. [vel, *laboriose.*]—
Consule Græca scholia, vbi res tota fusius explicatur. Quomodo Peleus Thetin
in va-

in varias formas se mutantem, magno cum labore tãdem superarit, in suam potestatem redegerit, coniugẽ habuerit, & Achillem ex ea susceperit, elegantissimis carminibus declarat Ouidius Metamorph. lib. xi. cũ Lat. comment. p. 251. 252.

Καϐμάρψαισα. Particip. f. g. aor. 1. act. Æol. pro comm. poet. καϐμάρψασα. Corripiens. à καϐμάρπτω. μ. ψω. Pind. Isthm. Ode 4. 455. 14. Vide Τέλος.

Καϐμιάναις. Æol. pro comm. καϐμιάνας. Polluens. Est autẽ particip. aor. 1. act. masc. gen. à verbo καϐμιαίνω. μ. καϐμιανῶ. aor. 1. κατεμίανα. &c. Pind. Pyth. Ode 4. 244. 7.

Καϐπέψαι μέγαν ὄλβον. Concoquere magnam felicitatem. Id est, Frui magna felicitate ita, vt in officio contineamur, nec quidquam dicamus, aut faciamus, quod ea nos priuare possit. Pind. Olymp. Ode 1. p. 7. v. 16. Illic agitur de Tantalo.

Καϐπνοά. ᾶς. ἁ. Dor. pro cõm. καϐπνοή. ῆς. ἡ. Flatus. Pindar. Pythiorum Ode 5. 279. v. 13.

Α'νέμων χειμερία καϐπνοά.

Ventorum hybernus flatus.

Καϐσχοῖσα. ας. ἁ. Dor. pro cõm. καϐσχοῦσα. ης. ἡ. Quæ cohibuit. Quæ retinuit. Est autem particip. aorist. 2. act. f. g. à verbo κατέχω. Pindar. Nem. Ode x. 416. 5. Vide Μονόψαφος.

Καϐσχόμενος. ου. ὁ. Comm. at interdũ poetice sumitur pro comm. καϐκηλούμενος, & θελγόμενος. Delinitus. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 189. v. 3.

——παις

Ρ'ιπαῖσι καϐσχόμενος.——

——[aquila] iniis

Missilibus delinita.——

καϐσχόμενος autem, pro καϐσχεθεὶς, ἢ θελχθεὶς. Ρ'ιπαῖσι] ταῖς τῶν μελέων βολαῖς, τῇ τῶν μελέων γλυκύτητι τῇ τὰς ψυχὰς ὥσπερ τισὶ βέλεσι διαπειρούσῃ. ἢ σφόδρα θελγούσῃ. Æ. P.

Καϐφαμίζω, & καϐφαμίσδω. Dor. pro comm. καϐφημίζω. μ. κοινῶς μὲν καϐφημίσω, ἢ καϐφημίξω, ἀττικῶς δὲ, καϐφημιῶ. δωρικῶς δὲ, καϐφαμίσω, ἢ καϐφαμισῶ. σεῖς. σεῖ. ἢ καταφαμίξω, εις. ει. ἢ καϐφαμιξῶ. ξεῖς. ξεῖ. Diuulgo. Promulgo. Famã de re aliqua spargo. Celebro. Pind. Ol. Ode 6. p. 51. 15.

—καπφάμιξεν καλεῖ-
σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ
Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον.—
—*Promulgauit voca-*
ri ipsum tempus in omne mater
Hoc nomine immortali.—

Καταφυλλοροεῖν. Vel καταφυλλορροεῖν. Proprie dicitur de arboribus, quarum folia humi fluunt, i. cadunt, decidunt, & delapsa marcescũt, ac putrefiunt. Magnum Etym.802.48.

φυλλοροεῖν, λέγεται ἐπὶ τῶν δένδρων, ὅτι τὰ φύλλα ῥέει, πυτίσιν ἐκπίπτει.

μεταφορικῶς dicitur & de rebus.aliis, quæ suum nitoré, splendorem, & bonitatem amittunt, & quodammodo putrefiunt, emarcescunt, corrumpuntur, perduntur, & pereunt. Pindar. Olymp. Ode XII.p.110.v.4.

Ἀκλεὴς τιμὰ καταφυλλορόησε ποδῶν.
Inglorius honor emarcuisset pedum. Vel,
Inglorium decus perisset pedum.

Scholia Græca, καταφυλλορόησε] ἀπημαράνθη ἄν, ἢ ἀπώλετο ἡ τῆς ὀξύτητός σου τῶν ποδῶν δόξα.

Καπίαγα. Καπαγλῶναι. Καπίαξα. Vide Καμμέν.

Καπίσαν. Poet. κατ' συγκοπὴν, pro κατέστησαν. 3.plur. aor. 2. act. κατέστην. ης. η à καθίστημι. Pindarus Pythiorum Ode 4. 248.6.

ἔσω κατέσταν.
Intus constiterunt.

Καπφάμιξεν. 3.pers.singul.aorist.1.act.Dor. formata pro comm. καπφήμιξεν, vel καπφήμισεν, à verbo καταφαμίζω. Vide suo loco. Pind. Ol. Ode 6.pag.51.v.15.

Καπίχυνα. ας. ἡ. Vide simplex Ἔχυνα.

Καπύπτεσθαι. Poet. κατ' συγκοπὴν ἐκ τοῦ κατακόπτεσθαι. Plangere. Præ dolore, & mœrore corpus percutere. Alcman 127.

Καπ'-πτεσθε κόραι, ἢ καπρύκεσθε χιτῶνας.
Plangite puellæ, & lacerate tunicas.

Κατώκισθεν. Bœot. pro comm. 3.pers.plur.aor.1.pass. κατῳκίσθησαν, quod à κατοικίζω. μ. κατοικίσω. ὁ α. ἀόρ. κατῴκισα. ὁ π. π. κατῴκισμαι. ὁ α. ἀόρ. π. κατῳκίσθην. ης. η, Pind. Nem. Ode X.416.2.

Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Multa autem [in] Ægypto cõdita fuerunt oppida
Epaphi manibus.

Καυτήρ. ῆρος. ὁ. Pindaricum vocabulum, quod in vulgatis Lexi-

Lexicis non legitur. Cremator. Combustor. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 200. v. 2.

Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον,
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.

Illum vero [hominum in] tauro æneo combustorem immitem animo,
Odiosa Phalarin tenet vbique fama.

Consule Græca scholia, vbi de Perilao carmen à Callimacho scriptum traditur,

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὅς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ, καὶ πυρὶ γινόμενον.

Ouid de Arte amandi lib. 1. 400. cum Lat. comment.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit, infelix imbuit autor opus.
Iustus vterq; fuit, neq; enim lex iustior vlla est,
Quam necis artifices arte perire sua.

Idem Trist. lib. 3. 487.

Sævior es tristi Busiride, sæuior illo,
Qui falsũ lẽto tori nit igne bo- (uẽ.
Quiq; bouem Siculo fertur donasse tyranno,
Et dictis artes conciliasse suas.
Munere in hoc vsus rex est: sed imagine maior,
Nec sola est operis forma probanda mei.
Aspicis à dextra latus hoc adapertile tauri?
Hac tibi, quem perdis, coniiciendus erit.
Protinus inclusum lentis carbonibus vre,
Mugiet, & veri vox erit illa bouis.
Pro quibus inuentis, vt munus munere penses,
Da precor ingenio præmia digna meo.
Dixerat: at Phalaris, pœnæ mirande repertor,
Ipse tuum præsens imbue, dixit, opus.
Nec mora, monstratis crudeliter ignibus vstus,
Exhibuit geminos ore gemente sonos.

Vide Lat. comment. vbi variorum poetarum carmina pulcherrima eadem de re scribuntur.

In Hippocratis Oeconomia Καυτὴρ: sed alio significatu legitur. Eam vide.

Καύχα. ας. ἁ. Dor. pro comm. καύχη. ης. ἡ. Iactantia. Gloriatio. Vide Πρόσφορος. Pindarus Nemeorum Ode 9. 406. 10. Græca scholia, οἱ Ἀθηναῖ

λέγοισι καύχλω, τὴν καύχησιν, & αἴθλω, τὴν αἴθησιν, & βλάςλω, τὴν βλάςησιν. Hinc ſublato χ factum αὔχα.ας.ἁ. Idem. Vide αὔχη.ης.ἡ.

Καφήσιος.ȣ.ὁ. Dor. pro comm. κηφήσιος.ου.ὁ, Cephiſius. Pindarus Olymp. Ode 14. pag. 124. v. 1.

Καφησίων ὑδάτων λαχοῖσαι.

Cepheſias aquas ſortita.

Κηφισὸς, τῆς Ὀρχομενοῦ ποταμός. Conſule Græca ſcholia pag. 237. vbi vocant Κηφισὸν Βοιωτικὸν ποταμόν. Hinc autem regulariter deducitur adiectiuum κηφίσιος, ſed Dor. verſo η in α, & ι in η, καφήσιος. Vide in noſtro Dor. Lexico η in ι.

Καφισός.οῦ.ὁ. Dor. pro comm. Κηφισός.οῦ.ὁ. Bœotiæ fluuius. Pindarus Pythiorum Ode 4. 237. 8.

Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις.

Peperit Cephiſi iuxta ripas.

Pyth. Ode XII. 327. 3.

Καφησίδος ἐν τεμένει.

Cepheſidis in luco. Vide ſcholia.

Καχάζειν. Cachinnari. Cachinnos edere. Anacreon 48.

Ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων.

Exilitque cachinnans.

Pro eodem dicitur & Καφάζειν, quod ab Heſychio vertitur, γελᾶν, i. Ridere. Sed ſignificat effuſo riſu ridere. Ab hoc autem Καφάζειν deductum videtur Sabaudicum verbum *Recafá*, i. Effuſo riſu ridere.

Καχλάζοισα.ας.ἁ. Dor. pro cō. Καχλάζουσα.ης.ἡ. Bulliēs. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 59. v. 3.

φιάλαν ὡς εἴτις ἀ-
φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλών,
ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοι-
σαν δρόσῳ, δωρήσεται
νεανίᾳ γαμβρῷ.—

Phialam vt ſi quis di-
uite à manu ſumēs, [i. ſumptā,]
intus vitis, [i. vuæ] *bullien-*
tem rore, donet
iuueni genero.—

Κὲ, & κὲν, poeticæ particulæ (quarum prior ſequēte cōſonante, poſterior, ſequente vocali plerumque ponitur, pro comm. ἂν, interdum etiam cum indicatiuo iunguntur. Pindarus Nem. Ode 7. 396. 5.

ἐν τίν κε ἐθέλει.—pro περὶ σοὶ ἐθέλοι ἄν. Vide Ἐν pro περί.

Theocritus Idyllio XVII. verſu 42.

Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεῦσης. pro, βαίνοι ἄν.

Eodem Idyll. v. 74.

—ὅν κε φιλᾶσι. pro ὃν ἂν φιλήσῃ.

Et

Et Homer. Iliados E. ex Stephani typis pag. 172. 17.

Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν.

Hoc moneo, quia Eustathius aliter sentit, quum ita scribit,

κε σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ ἄν, ὅτι ὑποτακτικῷ, ἢ εὐκτικῷ ἀεὶ συντάσσεται ῥήματι. Καὶ ὅτι ὁ κε παραπληρωματικὸς σύνδεσμος ἐφέλκεται ποτὲ τὸ ν, καὶ γίνεται κεν. In oratione soluta τὸ ἄν non solum optatiuo, & subiunctiuo: sed & imperfecto, & indicatiuo aoristi prioris, aut posterioris gaudet, vt passim apud varios autores legimus. Quinetiam cum infinitiuo particulam hanc non raro iunctam inuenias. De huius autem varia constructione, & significatione consule nostros Græcolatinos Indices, Thucydideum, & Xenophonteum.

Κίαται. Ion. 3. pers. pluralis, præs. temporis, indicatiui modi, pro communi κεῖνται. Iacent à κεῖμαι, de quo Grāmatici. Anacreon εἰς Ἔρωτα. pag. 48.

Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κίαται κόπῳ δαμέντα.
Hominumque gentes omnes
Iacent labore domitæ:

Κένται. 3. pers. singul. subiūct. ἐαὶ κέωμαι. καὶ. κένται. à κέομαι inusitato, vel à κέεμαι. κεῖμαι. Iaceo. situs sum. Pindari scholiastes Nem. Ode 3. 352. Col. 2. f. 4.

Ἵνα ἢ ὑπὸ αὐτὰ τῆς εἰς κένται. *vt prapofit.* ὑπὸ *pro* εἰς *sit posita, siue, ponatur.*

Κεῖρεν. Dor. pro comm. κείρειν, sublato ι, & acuto in circūflexum (ob syllabam natura breuem, quę sequitur natura longam) de more mutato. Tondere. Pindarus Pythiorum Ode 9. 300. 14.

Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν.
Tondere mellitam herbam.

Κεῖται: Pindar. Pyth. Ode 8. 294. 2.

—τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται.
—*Hæc autem in hominibus, [eorumque potestate] non sunt sita.* Vide ὑπέρθε βάλλειν.

Κεκαδμένος. ου. ὁ. Poeticum participium præteriti perfecti & plusquamperfecti passiui Dorice formatum verso σ in δ, pro communi κεκασμένος. Ornatus. à themate κάζω. μ. κάσω. ἀόρ. α. ἔκασα. π. κέκακα. π. π. κέκασμαι, κοινῶς, κέκαδμαι, δωρικῶς, hinc participium κεκαδμένος.

κ.ό. Pind. Olymp. Ode 1. p. 5. vers. 6. De Pelope loquitur,

Ε'πεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε

Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον

Ὦμον κεκαδμένον.

Postquam ipsum [Pelopem] puro [ex] lebete exemit

Clotho, ebore illustrem

Humerum ornatum. [i qui Pelops illustris erat ob eburneum humerum, quo erat insignis.]

Virgil. τῶν γεωργικῶν lib. 3. v. 7.

—humeroq; Pelops insignis eburno,

Acer equis.—

Ouid. Metamorph. li. 6. 181. 182. Hyginus fab. 83.

Κεκινδυνευμένον ἔργον. Pind. Nem. Ode 5. 370. 11. Facinus cum periculo, siue periculose patratum.

Κελαδεῖν. Poet. pro comm. ὑμνεῖν. Quid proprie sit κέλαδος, & quid τὸ κελαδεῖν, vide in vulgatis Lexicis. Cum accusatiuo. Celebrare. Carminibus cantare. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 3. v. 4.

—κελαδεῖν

Κρόνου παῖδα.—

—celebrare

Saturni filium, [Iouem.]—

Idem Olymp. Ode 2. pag. 16. v. 3.

Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;

Quem vero virum celebrabimus?

Idem Olymp. Ode 6. pag. 56. v. 3.

Ἥραν παρθενίαν κελαδῆσαι.

Iunonem Partheniam celebrare.

Schol. παρθενίαν) τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει τῆς Α'ρκαδίας τιμωμένην. i. *Partheniam poeta vocat, quæ in Parthenio Arcadiæ monte colebatur.*

Olymp. Ode xi. pag. 107. v. 10.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας

Α'δυμελῆ κελαδήσω.—

Ornamentum, [i. egregium hymnum,] *ob coronam aureæ oliuæ,* [i. ob partam victoriam, ob quam pretiosæ oliuæ coronam reportasti,]

Ex-suauibus-carminibus-compositum cantabo.

Pyth. O. 1. 194. v. 15.

—κελαδῆσαι

—ποινὰν τεθρίππων.

—canere

—præmium quadrigarum, [i. victoriam.]

Pyth. Ode xi. 318. 14.

Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε.

Terræ vmbilicum celebretis.

Nem. Ode 1. 353. 10.

—ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.

—propriũ gaudium celebrans.

Nem.

Nem. Ode 4. 358. 5.
ὕμνον κελάδησε καλλίνικον.
Hymnum cecinit de - pulchra-victoria. Vel, *in praeclara victoria laudem.*

Nem. Ode 9. 414. 7.
εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι.
Opto hanc virtutem resonare, [vel, *celebrare.*]

Isthm. Ode 1. 441. 8.
—*ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι.*
—*equestrium certaminũ praesidem celebrare.*

Isthm. Ode vlt. 486. 28. *μνᾶμα κελαδῆσαι.*

Κελαδεῖν, idem ac τὸ κελάδειν, quod Atticis familiare. Pindarus Olymp. Ode x. pag. 104. v. 1.
κελαδησόμεθα βρονταί.—
Canemus tonitru.

Κελαδεννός. οὗ. ὁ. Argiuorum dialecto dictum, pro cõm. poet. κελαδεινός. οὗ. ὁ. Canorus. Clarus. Illustris. Deductum à nomine κέλαδος. ου. ὁ. Strepitus. Clamor. Vel à verbo κελαδέω. ῶ. Resono. strepitum edo. Clara voce celebro. Quare κελαδεννὸς proprie vocatur ὁ περιβόητος, qui celeberrimus est, & qui magno mortalium clamore celebratur. Pindarus Pyth. Ode 9. 306. 4.
—*χαρίτων κελαδεννᾶν.*
—*Charitum resonãtium,* [canorarum, vel, gloriosarum, & illustrium.]
Graeca Scholia κελαδεννᾶν, τῶν εὐδόξων. Consule F. P. C. cõment. κελαδεννᾶν vero Dor. pro comm. poet. κελαδεινῶν. Sed Argiuorum lingua τὸ ι in υ versum, siue τὸ υ pro ι positum. Illud vero α pro ω Dorice dictum. Isthm. Ode 4. 453. 2.
κελαδεννᾶς ὀρφανοὶ ὕβριος.—
tumultuosae expertes contumeliae. Vel, *Expertes celebris contumeliae*, i. quae τοὺς ὑβριστὰς, & insolentes, & contumelia vtẽtes homines, reddit claros, celebres, i. infames, ita, vt eorum nomen sit celeberrimum.

Κελαδέοντι. Dor. pro comm. poet. κελαδέουσι. κελάδουσι. Resonant. Pindarus Pythiorũ Ode 2. pag. 203. v. 9.

Κελαδῆτις. ητιδος. ἡ. Poet. ἡ κελαδοῦσα, καὶ ὑμνοῦσα. Decantatrix. Celebratrix. Quae decantat. Quae celebrat. Pind. Nem. Ode 4. 366. 10.
Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν.
Linguam inueniat decantatricem.

Κελαινεγχής. έος οῦ. ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ κελαινὸν, καὶ μέλαν ἔγχος ἔχων.

Qui nigram, atram, ac funestam hastam habet. Epithetum Martis, qui propter cædes, quas facit, homines atratos incedere cogit. Pindar. Nemeor. Ode x. 426, 10.

κελαινεφέων πεδίων δεσπότης ὁ Βάττος, διὰ τί κέκληται. Cur Battus *camporum nigrinubium dominus* à Pindaro vocetur. Vide Pythiorum Oden 4. 238. 5.

Κελαινώψ. κελαίνωπος. ὁ. Poet. ὁ κελαινόν, ὅπι μέλανα ὦπα ἔχων. ἢ μελανόχροις. οος. ὁ. ἢ ὁ καταπληκτικὸν ὦπα ἔχων. Qui vultum nigrum habet. Vel, Qui nigrum corpus habet. Vel, Qui formidabilem aspectũ habet. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 257. 7.

—ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισι βίαν
Μῖξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.
—*Illic aspectu-terribilibus*
Colchis [suum] robur miscuerunt, apud ipsum Æetem.
Vide scholia.

κέλησατο. Poet. 3. pers. sing. aor. 1. med. neglecto syllabico augmento, pro ἐκελήσατο. Quod à κελέομαι. ομαι deducitur, i. iubeo, impero. μ. κελήσομαι. ὁ μ. α. α. ἐκελησάμην. ω. α. π. Hoc vero formatum à poet. grauitono κέλομαι, quod ab inusitato κέλω deriuatum, vnde ἀπλικῶς circumflexum κελέω, ῶ. à quo τὸ κελέομαι. οῦμαι. Ab eodem κελέω, inserto υ factũ τὸ κελεύω, quod comm. vt ab ἀγορέω, τὸ ἀγορεύω. Pind. Ol. Ode 13. p. 120. v. 3. Isthm. Ode 6. 471. 16.

—κελήσατο νεκταρέαις
σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν.
Hortatus est Amphitryoniadẽ hastipotentem auspicari nectareas libationes.

Κενεὰ πνεῖν. Pindaricũ loquendi genus, quod ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀκλεῆ ζῆν. Inglorium viuere. Verba sonant, Inania spirare. Inanem, & gloria vacuã vitam degere ζῆν est antecedens, πνεῖν, est consequens: at μετωνυμικῶς à consequenti antecedẽs intelligitur. Pindarus Olymp. Ode x. 105. 3.

—κενεὰ πνεύσαις.
—*Inaniter spirans, [i. si vixerit inglorius.]*
Vulgata versio, *Frustra sumpto labore.*

Κενεᾶς ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Inanis spei exitus, [est] inanis.

Κενόφρων. ονος. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ κενὰ φρονῶν, vel ἡ κενὰ φρονοῦσα. Vana-cogitãs. Qui, quæue res va-

Vanas cogitat. Pind. Nem. Ode XI. 431. 1.

—κενεόφρονες αὖχαι.

—*vana-cogitātes gloriationes.*

Κένταυρος. ου. ὁ. Centaurus, Ixionis filius ex Nube procreatus quādo, quomodo, cur. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 207. 208. Ouid. Metamorph. lib. 12. 271. *Nubigenas* vocat Centauros. Cōfule Eustath. in Κένταυρος, vbi multa scitu digna tradūtur.

Κέντρον. ου. τό. Comm. Stimulus. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 214.

—ποτὶ κέντρον δέ τοι

Λακτιζέμεν, τελέθει

Ὀλισθηρὸς οἶμος.—

—*contra stimulum vero*

Calcitrare, est

Lubrica, [& periculosa] via.

Æschylus ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ, pag. 24.

Οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,

Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς.

Idem in Agamemnone. 226.

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πήσας μογῇς.

In act. Apost. cap. 9. v. 5.

Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

Κερδέων μέτρον θηρευέμεν. *Lucrorum certum modum venari.* In rebus affectandis modū seruare. Pindar. Nem. Ode XI. 432. v. 14. Vide θηρευέμεν.

Κερδίων. ονος. ὁ, & ἡ. Poet. nomen gradus comparatiui, pro quo συνωνύμως alias à poetis dicitur κερδαλεώτερος. α. ον. comm. vero, ὠφελιμώτερος. α. ον. Quæstuosior. Vtilior. Accipitur interdum & pro positiuo κερδαλέος, ὠφέλιμος, ἐπωφελής. Quæstuosus. Vtilis. Sic autem formatur, vt à nomine substantiuo τὸ κάλλος, adiectiuum comparat. gradus deducitur καλλίων, & superlat. κάλλιστος (quāquam alii formant ab adiectiuo καλός, & λ duplicant in comparat. & superlatiuo) sic à substantiuo τὸ κέρδος. εος. ους. quæstus, vtilitas, deriuatur κερδίων, & κέρδιστος. κέρδος vero dictum παρὰ τὸ κέαρ. ἥδειν, εἴτ' ἠδύνειν, quod quæstus cor, animumque nostrum delectet. Magnum tamen Etymol. 505. 29. aliam affert etymologiam,

Κέρδος] παρὰ τὸ χεὶρ, χειρὸς, [χερὸς, κερὸς,] κέρδος. τὸ διὰ τῶν χειρῶν διδόμενον

ἐπ' ὠφελείᾳ. *Quod manuum opera datur vtilitatis causa.* Vel, παρὰ τὸ κέαρ, ϗ ἅδω, τὸ ἀρέσκω. quod quæstus animo placeat, gratusque sit. Vel παρὰ τὸ κέαρ ϗ τὸ ἡδύ. Hinc etiam dicta vulpes κερδώ, ὅσς. εδς.ἡ. quod quæstus sit studiosa, & in hoc vnum semper sit intēta, vt quouis modo suis commodis consulat. vel quod sit dolosa, fallax, & insidiatrix. κέρδος enim etiā prudentiam, dolum fraudē, & fallaciam sæpe significat, vnde κερδαλεόφρων, ὁ ὕπουλος, καὶ πλὴν κερδὼ, ὃ ἐστιν ἀλώπηκα. ἢ ὁ τὰ πρὸς κέρδος φρονῶν. Qui cogitat ea, quæ ad quæstum faciunt. Pindarus Nem. Ode 5. 371. 1.

Οὔτοι ἅπασα κερδίων
φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής.

Non omnis veritas exacta patefaciens faciem [est] vtilis.

Sensus. Non omnis veritas, quæ manifeste declaratur, nobis prodest: sed interdum oportet veritatem celare. Quod qui facit opportune, prudens, & sapiēs habetur, suisque commodis prudenter inseruit. Quod ex sequētibus poetæ verbis colligitur,

Καὶ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Sed scire tacere, est sæpe sapientissimum inter homines. [i. maxima sapiētia censetur.] Hoc ipsum & Ouidius de Arte amandi libro secundo 422. his verbis confirmat,

Eximia est virtus præstare silentia rebus:
At contra grauis est culpa, tacenda loqui.

Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον.

Pindarus Pythiorum Ode 4. 248.

Lucrum dolosum laudare pre Iustitia. i. Quæstum fraudulentum iustitiæ, iustisq; rerum parandarum rationibus anteponere.

Consule Græca scholia. 249.

Κερθεὶς ἔντος. ὁ. Comm. Participium masc. g. aorist. 1. pass. à κείρω. tondeo. μ. κερῶ. α. ἀόρ. ἔκειρα. π. κέκαρκα. π. π. κέκαρμαι. α. ἀόρ. π. ἐκέρθην. ης. η. τὸ ἀπαρέμφατον, κερθῆναι. ἡ μετοχὴ, κερθεὶς, κερθεῖσα, κερθέν. ὁ β. ἀόρ. ἐκάρην. καρῆναι καρεὶς, καρεῖσα, καρέν. Pindarus Pythiorum Ode 4. 242.

οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοί,
Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον.

σιν.——

Neque comarum cincinni
Tonsi abierant pulchri:
Sed totum tergum quatiebant.
[vel *per totum tergum fusi ferebantur.*]

Hęc nō de pardi pelle, de qua ante: sed de ipso Iasone sunt intelligenda, qui formosus erat, & intonsus, atque cincinnatus, adeo vt eius cæsariei cincinni egregii, longique per humeros, dorsumque sparsi ferrentur. Vide Græca scholia. Et Καταιθύσσειν.

Κευθμὼν.ῶνος.ὁ. Poet. Latibulum, penetrale, secessus. Latebrosus recessus. latebra. Pindarus Pythiorum Ode 9.300.10.

Ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων.
Montium umbrosorum latebrosos-recessus incolit.

Euripides in Hecubæ prologo pag. 1.v.1.

Ἥκω, νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' ἅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.
Venio, mortuorum latebra, & caliginis portis
Relictis, vbi Pluto in sedibus-collocatus-est, [ac habitat] seorsim a [cæteris] Diis.

Κεφαλαῖ πολλῶν νόμος. Pind. Pythiorum Ode XII. 326.14. Quid hoc esset, & cur ita dictum, docent eo loco Græca scholia.

Κεχαρημένος.ου.ὁ. Poet. participium à verbo χαρέω.ῶ. pro comm. χαίρω.μ. χαρήσω.ὁ α. ἀόρ. ἐχάρησα.π. κεχάρηκα. π. π. κεχάρημαι. Hinc particip. κεχαρημένος.η.ον. Gaudens. Exultans. Alcæus 11.M.

Κεχείμανται φρένες. Pind. Pyth. Ode 9.300.7.
Fluctuant mentes.

Hoc autem est perf. pass. 3. pers. plur. à verbo χειμάομαι. ῶμαι (vnde inserto ξ, fit χειμάζομαι) perf. pass. κεχείμαμαι. σαι. ται. plur. 3. κεχείμανται. Vt à πειράομαι. ῶμαι. πεπείραμαι. σαι. ται. &c. Vel est tertia persona singul. à verbo χειμαίνω. fluctibus agito, iacto. fu. χειμανῶ. perf. κεχείμαγκα. perf. pass. κεχείμαμμαι. νσαι. νται. Eodem autem modo verbũ singulare cum fœmineo plur. iunctum fuerit, quo cum nomine masculeo alibi, passim vero cum neutro. Vide ὕμνει πίπτεται, pro πίπτονται, in verbo Τίπτομαι. Item ἑνικὸν ῥῆμα μετὰ πληθυντικῶν ὀνομάτων. Item ὥσπερ αὐτὸ in nostro Lex. Ion.

Κεχλαδὼν.όντος.ὁ. Poet. parti-

cipium aorist. 2. act. à verbo χλάζω. μ. χλάσω. β ἀόρ. ἔχλαδον, & ἀναδιπλασιασμῷ κέχλαδον. τὸ ἀπαρέμφατον, κεχλαδεῖν. ἡ μετοχὴ, κεχλαδὼν, ὄντος. ὁ. ἴσως δὲ παρὰ τὸ χλιδὴ, ῆς. ἡ. & διαιρετικῶς χλιδὰ, ὅθεν τὸ χλιδάζω. & συγκοπῇ χλάζω, τὸ ὑπὸ τῆς χλιδῆς, καὶ τρυφῆς αἴθω, γελῶ, λαμπρός εἰμι. pre deliciis floreo, rideo, clarus sum. Vel à χλόη. ης. ἡ. Herba virens Dorice χλόα, hinc verbum χλοάζω, & συγκοπῇ χλάζω, q d. Herbæ instar viresco. Floreo. Niteo. ὁ μ. χλάσω. μ. π. κέχλαδα, vnde præsens κεχλάδω. εις. ει grauitonum, à quo Attice deductum circumflexum κεχλαδέω. ῶ. aor. 2. act. ἐκέχλαδον, infinit. κεχλαδεῖν. particip. κεχλαδὼν, όντος. ὁ. Pindarus Pythiorum Ode 4. 253. 10.

—κεχλαδόντας ἥβᾳ.

—*florentes ætate.*

Consule Græca scholia. Vide κεχλαδώς. Item Magnum Etymol.

κεχλαδώς. ότος. ὁ. Poet. participiũ præt. perf. medii, quod à χλάζω deducitur, τὸ ηχῶ, καὶ ψοφῶ, resono, strepo, strepitũ edo, cum strepitu, sonoque canor, proferor. ὁ μέλλων, χλάσω, ἀόρ. β. ἔχλαδον. ες. ε. μ. π. κέχλαδα. ας. ε. τὸ ἀπαρέμφατον κεχλαδέναι. ἡ μετοχὴ, κεχλαδὼς, ότος. ὁ. Pindarus Olympiorũ Ode 9 pag. 83. v. 1.

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς.

Callinicus ille triplex acclamatus. pro,

Illud carmen, quod Græce Καλλίνικος *appellatur, ter acclamatum.*

Vide Κεχλαδών. Pind. Pyth. Ode 4. 253. 10. Consule Græca scholia, quæ docent τὸ κεχλαδόντας significare πλήθοντας. κυρίως δὲ χλῆδος τὴν μετ' ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσιν μιμητικῶς εἰρῆσθαι. Vide Mag. Etym.

Κέχυμαι. Poet. pro κέχυμαι. quod à χέω. de quo Grammatici. Pind. Isthm. Ode 1. 435. 4.

Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι.—

Delus, in quã [animo toto] sum effusus.

Κῆλον. ου. τό. Poet. Telum. Eustath. κῆλον, τὸ βέλος, κυρίως δὲ ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος, παρὰ τὸ κᾶλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον. Id est, κῆλον significat telum, proprie sic appellatur ipsum teli lignũ, à nomine κᾶλον, ου. τὸ, lignum. Sed α in η versum. Interdum vero ῥητικῶς, & ἀλληγορικῶς accipitur pro carminibus poetarum, quæ sua vi penetrant aures, & animos hominum, vt faciunt acuta tela,

la, quæ manu robusta vibrantur in corpus alicuius. Ita vocantur poetarum carmina, quæ mentes hominum deorumque mulcent, deliniunt & telorum instar eas penetrantia domant, id est sua suauitate delinitas, & quodammodo domitas detinent. Pindarus Pythior. Ode prima, pag. 189. vers. 6.

—κῆλα δ' αὖ

Δαιμόνων θέλγει φρένας.—

—*Denique* [*carminum, quæ canuntur,*] *tela*, [lonique, qui aures, animosque suis illecebris, vt quibusdam telis feriunt, & penetrant,] *Deorum etiam demulcent mentes.*—

Græca scholia, Κῆλα] κῆλα μὲν Ὅμηρος, τὰ τοξικὰ βέλη [καλεῖ.] Τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο. δύναται δὲ ἀκούειν καὶ νῦν τροπικώτερον βέλη, τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς πάθη. κῆλα δὲ κατὰ συναίρεσιν, τὰ κηλήματα, ἤγουν τὰ ἀπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. Sed hic pro κατὰ συναίρεσιν mallem dicere κατὰ συγκοπὴν, vt à Grammaticis vocatur. Quid autem discriminis sit inter συναίρεσιν, & συγκοπὴν cuiuis notum, qui Græcas Musas vel eminus salutauit. Ergo (quod tamen παράδοξότερον) κῆλα per syncopen dicta, ex voce κηλήματα. Vide κηλέω.ῶ. in Lexicis.

Κίνδυνος. Pind. Olymp. Ode 1, pag. 12.

—ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.—

—*magnum vero periculum imbellem virum non admittit.*—

τὸ ἑξῆς τοῦτο, ὁ μέγας δὲ κίνδυνος οὐ λαμβάνει ἄναλκιν φῶτα: sed est ὑπερβατὸν Pindaro familiare.

Κινηθμός.οῦ.ὁ. Poet. pro communi κίνησις.εως.ἡ. Motus. us. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256. 16. Vide Σωφρονίσκος.

Κινητὴρ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων, καὶ γέφυραν ποντιάδα, πρὸ Κορίνθου τειχέων. Pindarus Isthmiorum Ode 4. 454. 4. περιφραστικῶς ὁ Ποσειδῶν οὕτω καλεῖται. *Quassator terræ, Onchestum incolens, & pontem marinũ, ante Corinthi muros*, i. Neptunus.

Consule Græca scholia.

γέφυραν ποντιάδα τὸν Ἰσθμὸν ἔφη,

διὰ τὸ ἑκατέρωθεν θάλασσαν εἶ), & τὴν διαπίνουσαν ζώνην, γέφυραν ἐοικέναι. &c.

Κίῤῥαθεν. ἐκ τῆς Κίῤῥας. è Cirrha. Pindarus Pythiorum Ode 8.289.8. Vide Κίῤῥα apud Stephanum de vrbibus.

Κισσοφερής. έος, οῦς. ὁ, & ἡ. Poet. Anacreon. 58. P.

Κισσοφερὴς δ' κεῖμαι.

Vulgata versio,

Hedera comasque cingens.

Quod si quis probet, dicendum iam τὸ κισσοφερὴς ἰσοδυναμεῖν τῷ κισσοφόρος, ὃ δηλοῖ τὸν φέροντα τὸν κισσὸν, i. quod significat eum, qui fert, qui capite gestat hederam, vt multi de poetis faciebant, qui caput alias lauro coronabāt. Laurus enim Phœbo sacra, Phœboq; gratissima. Quāobrem etiam & ipse laurum gestare gaudebat, vnde pag. 53. M. ab Anacreonte vocatur Δαφνηφόρος φοῖβος. Sed si vocis incorruptam scripturam, ἔτυμόνque spectes, κισσοφερὴς videtur dictus ὁ τῷ κισσῷ ἐμφερὴς, & ὅμοιος, i. Hederæ similis, cuius rami longè, lateque diffunduntur, humique non raro sparguntur, & sparsi iacent. Sic poeta nobis profundum corporis iacentis, diffusique somnum sub oculos subiiciet spectandum.

Κίων. κίονος. ὁ comm. at Ion. ἡ Columna, quæ συνωνύμως στήλη. ης. ἡ. vocatur. De columnis Herculeis cōsule Pindarum Nemeorum Ode 3. 348. Item Isthmiorum Ode 4. 453. Vide Geographos. Dionysius de situ orbis pag. 14.

Ἔνθα τε & στῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος

Ἑστᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,

Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων.

Ἧχί τε & χάλκεος ἐς οὐρανὸν ἔδραμε κίων,

Ἠλίβατος, πυκνοῖσι καλυπτόμενοι νεφέεσσι. Vide comment. Græcos.

Κλάγγειν. Comm. Hinc Latinum *Clangere*, quod (vt in vulgatis Lexicis docetur) variis animalibus tribuitur. Dicitur & de tubarum sono, qui Græce quidem κλαγγὴ, Latine vero *clangor* appellatur. Virgil. Æn. lib. 2. 14.

Exoritur clamorque virum, clangorque tubarum.

Idem Æn. lib. 8. 320.

Tyrrhenusque tubæ mugire per æthera clangor.

Et

Et Æn.lib.xi.393.

It cœlo clamorq́; virum, clangorq́; tubarum.

Sic autem formatur hoc verbum, à κράζω (quod clamoris, & asperioris soni quandam significationem edere significat) suauitatis causa mutato ρ in cognatam literam λ, factum κλάζω ταυτόσημον, ὁ μέλλων κλάξω, ἐπενθέσει τοῦ ν, vt verbum sit sonantius, formatur κλάγξω: sed τὸ ν ob sequens ξ, de more versum in γ. hinc aor.1. act. ἔκλαγξα. ας. ε. & infin. κλάγξαι. de quo pluribus Eustath. in κλαγγὴ, & κλάγξαι. Vel à κράζω deductum κλάζω. ὁ μ. κλάξω. ὁ α. ἀόρ. ἔκλαξα. ὁ β. ἔκλαγον. ὁ μ. πρ. κέκλαγα. Vnde verbale κλαγὴ, ῆς. ἡ. ἐπενθέσει τοῦ ν, κλαγγή. ῆς. ἡ. Hinc etiam τὸ κλάγος, ἐκ κλάγγος. ὁ μ. κλάγξω. &c. Interdum tamen κλάγγειν, εἴπε κλάγξαι sumitur pro μετὰ κλαγγῆς, καὶ κτύπου ποιεῖν τι. Cum clangore, cum fragore, strepituq; facere aliquid. Pind. Pyth. Ode 4.234.9.

Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν.

Iupiter pater cum-fragore edidit tonitru.

Vide Ἔκλαγξε. Vide & Oeconomiam Hippocratis in Κλαγγή.

Κλαδί. Datiuus singularis κατὰ μεταπλασμὸν, ἀντὶ τοῦ, κλάδῳ. Ramo. Alcæus 11. bis. M. & F.

Κλαΐς. ίδος. ἡ. Dor. pro comm. κλεὶς, κλειδός. ἡ. Sed facta διαλύσει τῆς ει διφθόγγου εἰς εϊ, & ε in α mutatum. Qua de re consule nostrum Dor. Lex. in α pro ε, vel ε in α versum. Pindarus Pythiorum Ode 8. 287.4.

—πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας.
—*bellorum*
Habens claues.

Vel à comm. κλεὶς, factum Ionicum, & poet. κληῒς, vnde Dor. κλαΐς.

Pyth. Ode 9.301.1.

—κρυπταὶ
Κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς
Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων.
—*occulta*
Claues sunt sapientis
Suadelæ sacrorum amorum.

Consule Græca scholia.

Κλαῖστρον. ου. τό. Dor. & Æol. pro comm. κλεῖθρον. ου. τό. Hinc Latinum vocabulum *Claustrum:* quod fit verso ι in υ Latinum, vt à κλαῦστρον. Vtrunque deducitur à κλείω, claudo. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 189. v.1.

ἁδὺ κλαῖστρον καπέχευας.—
Dulce claustrum infundis.—

Κλᾶρος. ου. ὁ. Dor. pro comm. κλῆρος. ου. ὁ. Sors. sortis. sortitio. onis. Pindarus Pythiorum Ode 4. 254. 16.

—ὀρνίχεσσι, καὶ κλάροισι.
—*auibus, & sortibus.*

Κλάρωσεν. Poet. & Dor. pro comm. ἐκλήρωσεν, τουτέστι προσφκείωσεν. Conciliauit. Est autem tertia persona singul. aorist. 1. act. à κλαρόω. κλαρῶ. Doric. pro comm. κληρόω. ῶ. προσοικειόω. ῶ. Concilio. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 74. v. 2.

—ὔμμε δὲ κλάρωσεν πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ.—
—*Vos vero cõciliauit fortuna*
Ioui generationis autori.

Κλεεννός. οῦ. ὁ. Poet. Argiuorum, & Cretensium lingua formatum à κλεινός, verso ι in ν, hoc vero à poet. κλεινός, vnde inserto ε factum κλεεννὸς, ἔνδοξος, εὔδοξος. Inclytus. Gloriosus. Pindarus Pythiorũ Ode quinta, p. 270. 13.

—κλεεννᾶς ὅτι
Εὔχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
ἵπποις ἑλὼν, δέδεξαι
Τόνδε κῶμον ἀνέρων,
Ἀπολλώνιον ἄθυρμα.
Dgloriosa quad
ecus iam à Pythiade
Equis adeptus, accepisti
Hunc chorealem hymnum virorum [saltatorum,]
Apollineum ludicrum.—

Vide I in N, vel N pro I. in nostro Lex. Dor. Cõsule Græca scholia. Vide supra Εὖχος. Pyth. O. 9. 298. 13.

Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς.
Pindi inclytis in vallibus.

Κλεῖξαι. Infinit. aorist. 1. act. poet & Dor. formatus, pro comm. poet. κλεῖσαι. Sic autem formatur (vt docet Magnum Etymol. pag. 517. 15. & 49.) κλέος. τό. ἡ δόξα. κλέω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, κλείω, δοξάζω. Glorifico. Celebro. Decoro. Hinc διαλύσει τῆς ει διφθόγγου εἰς εϊ, & inserto ζ, κλείζω. μ. κοινῶς μὲν, κλείσω, δωρικῶς δὲ, κλείξω, ὁ α. ἀόρ ἔκλειξα, ας. ε. infinit. κλεῖξαι, τὸ εὐκλεᾶ κατασῆσαι. Cõpositum est εὐκλεῖξαι. Pind. Pyth. Ode 9. 306. 8.

—πόλιν ταύδ᾽ εὐκλεῖξαι
—*vrbem hanc decorasse.*

Κλείξειν. Futurum 1. act. Dor. pro comm. κλείσειν, à verbo κλείζω, μ. κ. κλείσω. Δωρικῶς δὲ, κλείξω. &c. Celebro. Cano. Pind. Olymp. Ode prima, pag. 14. v. 8.

Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι,
Σὺν ἅρματι θοῷ κλείξειν.
Adhuc suauiorem [*cantionem me*]

me] spero
Cum curru celeri cantaturum.
Formationis autē series hæc est, κλίω, κλείω, κλεΐω, κλεΐζω, vnde alias deducitur τὸ κληΐζω. De verbi κλίω etymologia consule Magnum Etymol.

Κλέπτοισα. Dor. pro communi poetico κλέπτουσα, τυτέστι κρύπτουσα. Celans. Occultans. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 49. v. 12.

Κλέπτοισα θεοῖο γόνον.
Celans Dei semen.

Κλυτόκαρπος. ου. ὁ. Poet. ὁ κλυτὸν καρπὸν φέρων. Qui fert inclytum fructum. Pind. Nem. Ode 4. 365. 15. κλυτοκάρποις στεφάνοις vocat coronas, quæ fructum inclytum ferunt, propter gloriam, quam victoribus conciliant.

Κνήμη. ης. ἡ. Rotæ radius. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 207. v. 5. Ixionis rotam vocat τετράκναμον δεσμόν. Vide Græca scholia.

Κνιζομένα. ας. ἁ. Dor. pro com. κνιζομένη, ης. ἡ. λυπουμένη. Puncta. Dolore affecta. Pindarus Olympiorum Ode sexta, pag. 50. v. 13.

Κνισσᾶντι. Dor. dat. κατὰ κρᾶσιν formatus ἐκ τοῦ κνισάεντι, quod à comm. poet. κνισήεντι deductum, hoc à recto κνισήεις. κνισήεσσα. κνισῆεν ὁ. ἡ. τό. Pindarus Isthmiorum Ode 4. 460. 3. Vide Παννυχίζειν. Eustath.

Κνίσσα, τὸ λίπος, ἢ ἡ ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων κρεῶν, εἴτουν τῆς καιομένης πιμελῆς ἀνάδοσις, ὅτι κοινότερον μὲν ἐν δισὶ σ γράφεται, καθ' Ἡρωδιανὸν δὲ δι' ἑνός, ὡς ἀπὸ τοῦ κνίζω, κνίσω, κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης.

Κνώδαλον. ου. τό. Quid. Vide Ὀρθιᾶν κνωδάλων. Pindarus Pythiorum Ode x. 313. 10. Græca scholia Column. 2. Consule & Magnum Etym. & Eustath.

Κοιλόπεδος. ου. ὁ. Poet. ὁ κοῖλον πέδον, ἔπι πέδιον ἔχων. Epithetum loci, qui cauam planitiem habet Pindarus Pythiorum Ode quinta, 272, 10.

Κρισαῖον λόφον
Ἄμειψαν ἐν κοιλόπεδον
Νάπος θεοῦ.——
Crisæo colle
Præterito – peruenit ad cauâ planitie præditum
Lucum Dei.—

Κοινάομαι. ῶμαι. Pindaricum verbum pro communi κοινόομαι. οῦμαι. Quod Attice dictum pro communi

actiuo κοινόω. ῶ. μ. κοινώσω. Communico. Pindar. Pyth. Ode 4. 248. 2.

Συγγόνεσι πᾶσι κοινᾶθ'. οἱ δ' ἐπίσποντο.—

pro,

Συγγόνεσι πᾶσι κοινᾶτο, ἐκοινᾶτο, ἐκοινοῦτο. ἐκοίνου. οἱ δὲ ἐπίσποντο, καὶ ἐπηκολούθουν.

[*Cum*] *cognatis omnibus*, [*cum consanguineis rem totam*] *cõmunicabat. Illi vero sequebãtur*, [*& Iasonis verba comprobabant.*]

Vide Κοινάσαντες, & Σπομένα. ας.

Κοινάσαντες. Dor. verso ω in α, pro communi κοινώσαντες. à κοινόω. ῶ. μ. κοινώσω. Pind. Pythior. Ode 4. 246. 5.

Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν.—

Nocti communicantes iter, [i. me nocturno itinere, nocturno tempore, noctu emittentes.]

Vel τὸ κοινάσαντες Dorice dictum, pro communi κοινήσαντες, à verbo κοινάω. ῶ μ. κοινάσω μ', κοινήσω, δωρικῶς δὲ, κοινάσω. εις. ει. vel, κοινασῶ. ᾶς. ᾶ. ὁ α. ἀόρ. ἐκοίνασα. ας. ε. &c. Sed quod communiter à κοινός. οῦ. deducto verbo dicitur κοινόω. ῶ. μ. κοινώσω, id Pindarice & Dor. dicitur κοινάω. ῶ. vnde pass. κοινάομαι. ῶμαι. p. 248. 2. κοινᾶτο, pro ἐκοινᾶτο. Vel à communi ἐκοινοῦτο, κατ' ἀττικὴν κρᾶσιν factum est ἐκοινοῦτο, poetice vero nunc metri causa, neglecto syllabico augmento, κοινοῦτο, versaque dipthongo ου in α (qua de re pluribus agitur in nostro Dorico Lexico) formatum Dorice κοινᾶτο. Vide α pro ου, & ου in α Dorice mutatum. Item Κοινάομαι· ῶμαι, pro κοινόομαι. οῦμαι.

Κοινᾶν. ᾶνος. ὁ. Poet. pro comm. κοινωνός. οῦ. ὁ. Socius. Pindarus Pythiorum Ode 3. p. 219. v. 2.

—κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ

—*socium apud rectissimum.*

Κοιρανέοντι. Dor. pro comm. κοιρανέουσι. βασιλεύουσι. κρατοῦσιν. ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἔχουσι. κυβερνῶσι. cũ accus. Regũt. Gubernant. In sua potestate habent. Pind. Olymp. Ode 14. p. 125. v. 5.

Κοιρανέοντι χορούς.

Regunt choros.

Alias κοιρανεῖν cum genitiuo positum legas, κοίρανον, ἡγεμόνα, κυβερνήτορα εἶναι. Principem, ducem, gubernatorem, & dominum esse. Regere. Gubernare. Imperare.

Κοιπάξατο. Tertia pers. sing. aor. 1. med. Dor. pro comm. sed

sed tamen poetico verbo ἐκοιτάσατο, quod ab inusitato verbo κοιτάζω deducitur, cuius fu. comm. κοιτάσω, Dor. vero κοιτάξω. εις ει. Hinc aor. 1. ἐκοίτασα comm. & Dor. ἐκοίταξα, aor. 1. med. ἐκοιταξάμην. ω. ατο. Dormiuit. à nomine κοίτη. ης. ἡ. Cubile. Lectus, in quo quis dormiendi causa iacet. Nam ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι deducitur. Ab hoc vero κοίτη comm. formatur Dor. κοίτα. ας. ἁ. idem. Hinc verbum κοιτάω. ῶ. & inserto ζ, κοιτάζω, in lecto colloco, & sopio, & κοιτάζομαι, in lecto iaceo, sopore correptus dormio. Dormio. Pind. Ol. O. XIII. p. 119. v. 13.

—αἰὰ βω-
μῷ θεᾶς κοιτάξατο.—
—supra a-
ram Dea dormiuit.

Κομίζειν τινὰ ἐκ θανάτου. Poet. loquendi genus. Aliquem à morte reducere. Quod cõmuniter dicitur ἐκ θανάτου, vel ἐκ νεκρῶν ἀνιστάναι. Ex morte, vel ex mortuis aliquem excitare. Pind. Pyth. Ode 3. 221. 17.

Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
Ἤδη ἁλωκότα.—
Virum à morte reducere
Iam [ab ea] captum, [atque domitum.]

Intelligit autem Hippolytũ, quem Æsculapius ad vitam reuocasse fertur. Qua de re consule Ouid. Metam. lib. 2. cum comment. Lat. pag. 54. & 55. Item lib. xv. p. 343 & 344. Item Virgil. Æn. lib. 7. p. 300. Vide Ἐκ θανάτου κομίζειν.

Κομίζειν. Comm. Repetere. Reposcere quod nostrum esse contendimus. Pindarus Olympiorum Ode XIII. p. 117. v. 8.

Ἑλέναν κομίζοντες.—
Helenam repetentes.—

Græcus schol. τὸ κομίζειν interpretatur ἁρπασθεῖσαν ἀνακομίσαι, i. raptam recipere, siue recuperare.

Κομίζειν. Comm. Curare. Curam rei alicuius gerere. Pindar. Pyth. Ode 8. 295. 17.

Πόλιν ταύδε κόμιζε.
Vrbem istam cura. [Huius vrbis curam gere.]

Κομίξαι. Dor. pro comm. κομίσαι, à κομίζω. ἀνακομίσαι. Reducere. vel ἐπιμελείας ἀξιῶσαι. Cura dignum censere, & curare. Pind. Pyth. Ode 4. 251. 3.

—κέλεται γὰρ ἑὰν
Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος.—
—Iubet enim suam

Animam [*me domum*] *reducere*. [*& curare*] *Phrixus*. Vide ſcholia.

Nem. O. 8.404.3.

—τὸ δὴ αὐ-
τῆς παῖ ψυχαὶ κομίξαι
Οὔ μοι δυνατόν.—

Tuam vero animam [*ab inferis ad ſuperos*] *reducere non* [*eſt*] *mihi poſſibile*, [non poſſum.]

αὐτῆς κομίξαι, πάλιν κομίσαι, ἀνακομίσαι.

Κομίξαις αὐτὸς. ὁ. Dor pro cōm. κομίσας. à κομίζω. Refero. Reduco. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 273.9.

—ὅλον δίφρον κομί-
ξαις ἀταρβεῖ φρενί.

= *Integrum currum referens*, [reducens] *intrepido animo*.

Κονία. ας. ἡ. Adiectiue poſitum Attice, & poetice, pro κονιακή. ῆς. ἡ. quod inuſitatum, pro quo diceretur potius κονιώδης. εος. ους. ἡ. Puluerulenta. Pindarus Nem. Ode 9.412. 6.

ἐν κονίᾳ χέρσῳ.

In puluerulenta terrà.

Conſule Græca ſcholia.

Quid ſit κονία, cum alii, tum autor Oeconomiæ Hippocraticæ docet.

Κόρος. ου. ὁ. Satietas. Pind. Nem. Ode 7.391. ἔχει

—κόρον ἔχει
Καὶ μέλι, καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' ἀφροδίσια.

—*ſatietatem habet*
Et mel, & ſuaues flores Venerei.

Senſus, Rerum omnium vel iucundiſſimarum eſt tandē aliqua ſatietas, quæ nobis faſtidium parit.

Κόρος. ου. ὁ. Comm. Satietas. μετωνυμικῶς vero ſæpe reperitur poſitum pro inſolentia, & iniuria, quæ à ſatietate manat. Homines enim plerique, quum nimia rerum omnium copia abundant, eaque iam ſunt repleti, & ſatiati, mortalis conditionis obliuiſcuntur, & inſolenter, & ſuperbe ſe gerunt. Pindarus Olymp. Ode 1. p. 8. v. 1. de Tantalo verba faciens dicit,

—κόρῳ δ' ἕλεν
ἄταν ὑπέροπλον.—

—*ſatietate vero*, [i. ob inſolētiam à ſatietate manantem] *accepit*
Damnum immenſum.

Κόρος. ου. ὁ. μετωνυμικῶς interdū ſumitur pro inſolentia, & petulantia, quam ipſa ſatietas parere conſueuit. Pind. Iſthm. Ode 3.450.4.

—κατέχει

θρασεῖν αἰανῆ κόρον.

Continet [in] mentibus tetram petulantiam-a-satietate-manantem.

Κόρος. ου. ὁ. Comm. Proprie dicitur de cibi, potusque satietate, & fastidio inde manante. Transfertur & ad magnarum opum, & honorum satietatem, & fastidiũ inde manans. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 112. v. 1.

Ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν ὕβριν, κόρου
Ματέρα θρασύμυθον.

Volunt enim arcere iniuriam, satietatis.
Matrem audaciloquam.

Sed, si sequamur hanc Pindari sententiam, hoc erit contrarium Homeri verbis, qui dicit,

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕποιτο.

Parit profecto satietas insolentiam, [& iniuriam,] quum malum [hominem] opulentia sequitur. [& comitatur.]

Quamobrem hæc sententiarum diuersitas est obseruãda. Vel (quod longe verisimilius) dices hæc à poeta καθ' ὑπαλλαγὴν posita, pro, κόρον ὕβριος ματέρα (nec enim ματέρα commode τῷ κόρῳ tribuas, cum sit mas) i. satietatem iniuriæ matrem. Satietas enim iniuriam, & insolentiam gignit. Vel dicendum esset, ὕβριν κόρου θυγατέρα. Iniuriam, vel insolentiam satietatis filiam. Cur? Quia satietas iniuriam, & insolentiam parit. θρασύμυθον vero vocat, quæ temerariæ, & confidentis, ac impudentis orationis est autor. Isocrates ἐν τῷ πρὸς Δημόνικον hoc ipsum confirmat, quũ dicit,

Πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον, ἢ καλοκἀγαθίας ὑπηρέτης ἐστί.

Pyth. Ode 1. 198.

—ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.

—*satietas enim hebetat*
Perpetua celeres mentes, [& cogitationes.]

Vide Καιρόν. Item ἐλπίδας.

Κορέσαι ἔργον ἐν πεδίῳ. Pindar. Isthmiorum Ode vlt. 486. 8.

[Bellicum] opus in campo exercere. [id est, pugnare fortiter.]

Κορυσσέμεν βίον ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς. Pindarus Pythiorum Ode 8. 294. 1. *Fortunas amplificare, [vitamq; agere magnifice,] recta-consilia suppeditantibus artibus.*

Κορυσσέμεν autem est Infinitiuus Ion. & Dor. à comm. κορύσσειν formatus, sublato ι, & inserta syllaba μι. Κόρυς. υθος. ἡ. ἡ περικεφαλαία, παρὰ τὴν κάραν, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν, κατ' ἔκτασιν, τοῦ πρώτου α εἰς ο, καὶ τοῦ δευτέρου εἰς υ. κορύσσειν, galea armare, instruere. μεταφορικῶς, εἰς κορυφὴν ἄγειν, κορυφοῦν, καὶ μεγάλως αὔξειν. τὸ δὲ κῦμα κορύσσεται, τουτέστι κορυφοῦται.

Κοσμήσαις. Æol. pro comm. κοσμήσας, αντος. ὁ. Particip. aor. 1. act. masc. gen. à κοσμέω. ω. μ. κοσμήσω. Pind. Pyth. Ode 9. 309. 2.

—αὐτὰν κοσμήσαις.

—*ipsam cum exornasset.*

Κόσμῳ φέρειν τι. Poet. loquendi genus, pro, κοσμίως, ἢ μετρίως φέρειν τι. Aliquid moderate ferre. κόσμῳ. σὺν κόσμῳ, μετὰ κόσμου. Pind. Pyth. Ode 3. 225. Consule Græca scholia.

Κοῦφα. Poet. pro comm. κούφως, ἐλαφρῶς. Leuia, pro Leuiter. Neutrum nomen pro aduerbio. Pind. Olymp. O. 14. pag. 125. v. 17.

Κοῦφα βιβῶντα.—

Leuiter incedentem.—

Κοῦφα. Nomen neutrius generis, plur. n. quod poetice ponitur pro aduerb. κούφως, & ἠρεμαίως. Pindarus Pyth. Ode 9. 298. 3.

—ὄχων

Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα.

—*currus*

Attingens manu leuiter.

Consule Græca scholia. Sic & Latini, Multa, Crebra, Recens, Dulce, pro Multū, Crebro, Recēter, Dulciter, i. suauiter.

Κοῦφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ,

ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν,

ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

Leue donum [est] viro sapienti, pro laboribus omnigenis, verbum honorificum dicenti, cōmunem dignitatem, [& publicam honestatem] erigere. Pindar. Isthm. Ode 1. 440. 5.

Κραγέτης. ου. ὁ. Poet. Vociferator. Clamosus. Formatum à 3. pers. singul. præter. med. κέκραγα. κέκραγας. κέκραγε. sublato syllabico augmento, additaque syllaba της, formationis legitimæ causa. Hoc vero deducitur à themate κράζω. μ. κράξω. & cæt. Pindarus Nemeor. Ode 3. 355.

Κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.

Clamosi vero graculi humilia depascunt.

Consule

Consule Græca scholia.

Κραίνειν ἐφετμάς. Exequi mandata. Imperata facere. Poet. locutio, pro communi, τὰ προστεταγμένα ποιεῖν. Pindarus Olympiorum Ode 3. pag. 31. v. 1.

Κραίνειν τερπναὶ γάμου τελευτάν. Pindarus Pythiorum Ode 9. 303. 15.

Iucundum nuptiarum exitum perficere. Iucundas nuptias celebrare, & ad optatum finem perducere.

Κραταιός. οῦ. ὁ. Poet. Potens. Validus. Pind. Pythiorum Ode 2. pag. 213. v. 4.

Κραταιός. οῦ. ὁ. Poet. pro quo dicitur & κρατερός. οῦ. ὁ. Validus. Robustus. Fortis. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283. 6.

—ὁ δ' ἔφερε

Κραταιὸν ἔγχος.

—*Ille vero gestabat*

Validam hastam.

Ἔφερε) Poet. neglectum metri causa augmentum, pro comm. ἔφερε, quod ab ἐφέπω. simplex, ἕπω.

Κραταίπους. ποδος. ὁ. Poet. pro comm. ταῦρος. ου. ὁ. taurus. Sic enim Delphi patrio sermone vocant taurum, vt docet Græcus Pindari scholiastes, Olymp. Ode XIII. pag. 120. v. 3.

—ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ

Κραταίποδ' αὖ ἐρύη χαίχῳ.

—*quum autem præpotenti*

Robustis-pedibus - præditum [taurum] retro traxisset, [& retrotractum, & resupinatum mactasset Neptuno] terram ambienti.

Eustath. κραταίποδες, οἱ στερροί, καὶ ἰσχυροί, καθ' ὁμοιότητα τοῦ χαλκόποδες. Hoc nomen extat aliter acceptum apud Hom. ἐν Εἰρεσιώνῃ. pag. ex H. St. typis 866.

Ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα.

Muli vero ducent, [i. ducant ipsam] *firmipedes,* [validis præditi pedibus] *in hunc domum.*

Æ. P. Κραταίπους, ποιητικὸν, κατὰ συγκοπήν, ἐκ τοῦ κραταιόπους, ὁ κραταιούς, εἴτε κρατερούς, κραταιρούς, ἰσχυρούς, καὶ στερροὺς πόδας ἔχων. ἐπιθετικῶς δὲ ὁ ταῦρος οὕτω καλεῖται, ὡς καὶ ὁ Ποσειδῶν γεάοχος, ὁ τὴν γέαν, εἴτε γῆν ἔχων, καὶ τῇ ὑγρασίᾳ συνέχων, ὥστε μὴ εἰς χοῦν διαλύεσθαι, ἢ ἤτοι τὴν γῆν περιέχων, καὶ τῷ ὕδατι πάντοθεν κυκλῶν. Vide Γεάοχος. i. Κραταίπους, poeticum est vocabulū per syncopē formatum ex κραταιόπους, quod idē valet ac ὁ κραταιοὺς, ἤγουν κρατεροὺς, καὶ ἰσχυροὺς

πόδας ἔχων, qui validos, robustos, firmosque pedes habet. Interdum vero taurus ita vocatur, quod tales habeat pedes: sed, epithetum ponitur subaudito substantiuo tauri nomine; vel adiectiuum pro substantiuo positum dices, vt vides & in γαιήοχος factum, quod est Neptuni epithetum, & terram ambientem significat. Vel sic appellatus Neptunus, quod aquarum humore terram contineat, ne in puluerem dissoluatur. Vide κρατερός apud Eustathium. Item apud eundem ἐπίθετα ἀντὶ τῶν ὑπαρκτικῶν. Vel ἐπίθετά τινα καθ᾽ αὑτὰ λεγόμενα συνεισάγοντα μὲ τὰ ὑποκείμενα, καθ᾽ ἃ λέγονται ἁπλῶς ἢ ὅμως λεγόμενα. οἷον, τὸ βροτὸς, ὅπερ ἁπλῶς βροτὸς ἄνθρωπος λέγεται. & πολιάς, ὑπακουομένου τοῦ τείχει. & κεστὸς, ὑπακουομένου τοῦ ἱμάς. sic ἱερὸς, sub. πόλις. Consule nostrũ Dor. Lex. in Β ἄλκιμα.

Κρατεῖν πάχει μάκει τε πεντηκοντορόν ναῦν. *Superare latitudine, & longitudine quinquaginta-remorum nauem.* Pindarus Pythiorum Ode 4.261.10.

Κρατησίμαχος. ὁ ὁ. Poet. ὁ ἐν ταῖς μάχαις κρατῶν, ἢ νικῶν. Qui victoriam in præliis obtinet. Qui vincit in pugnis. Qui victoriam ex præliis reportat. Pindarus Pythiorum Ode 9.305.13.

Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.

In præliis-victoriosum robur filiorum.

Hoc autem nomen formatum est à 3. pers. singul. fu. 1. act. κρατήσει, sublato ι, & addito nomine μάχη, factum κρατησίμαχος, vt legitima formationis ratio flagitat.

Κρατησίππος. ου. ὁ. Poet. ὁ τοῖς ἵπποις κρατήσας. Qui vicit equis. Qui equorum opera, cursuque victoriam est adeptus. Pind. Nem. Ode 9. 406.1.

Τὸ κρατησίππου γὰρ ἐς ἅρμ᾽ ἀναβαίνων.

Nam [Chromius] in currum equorum opera-victorem conscendens.

Κρατησίπους. οδος. ὁ, & ἡ. ὁ τοῖς ποσὶ κρατήσας. Qui pedibus, cursuque pedum vicit. Pindarus Pythiorum Ode x. 311. 15.

—κρατησίποδα Φρικίαν.

—*victorem-pedibus*, [i. pedũ cursu.] *Phriciam.* pag. 312. 13. Pind. dicit,

—ποδῶν ἀρετᾷ

Κρατήσαις—

—*pedum*

—*pedum virtute*
Victoriam adeptus.——
κρέκειν τ̃ ἱςόν. Sappho 26. 1. Texere telam.
Γλυκεῖα μᾶτερ ὔτοι δύναμαι κρέκην τ̃ ἱςὸν,
Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδιναὰ δι' Ἀφροδίταν.
Dulcis mater non possum texere telam,
Amore victa pueri, per acrem Venerem.
Κρέοισα. ας. ἁ. Dor. pro comm. poet. κρέουσα. ης. ἡ. Nymphæ nomen proprium. Alias nomẽ est appellatiuum, & adiectiuum, idem valens ac βασίλισσα, siue βασίλεια. Regina. Vide κρέων. οντος. ὁ. Pindarus Pythiorum Ode 9. 298. 15.
Ναϊς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρέοισ' ἔτικτε,
Γαίας θυγάτηρ.—
Nais Creusa, delectata lecto Penei, Terræ filia [Lapitharũ Regem Hypseum] peperit.
Κρεσσόνων ἔρις ἀνθρώποισιν ὁμιλεῖν χαλεπά. Pind. Nem. Ode x. 425. 4.
Certamen potentiorum hominibus ad subeundum [est] difficile.
Certamen, quod homines cũ potentioribus, vel, contra potentiores suscipiunt; est graue. Qui enim sunt imbecilliores, à potentioribus facile superantur, & superati, male tractantur.
Isthm. Ode 4. 455. 13.
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισα.—
Et deteriorum virorum ars præstantiorem corripiens, [eũ] supplantat.
Quid hoc sibi velit, vide in voce Τέλος, pro victoria.
Κρέσσων. ονος. ὁ, καὶ ἡ. Æol. pro cõ. κρείσσων, & Attico, κρείττων. Melior. Præstantior. Potẽtior. Magnum Etymol. 537.
Κρείσσων, παρὰ τὸ κρατὺς ὄνομα συγκριτικόν. [κρατὺς δὲ δηλοῖ τὸ κρατερὸν, καὶ ἰσχυρὸν, εἴτε δυνατόν.] ὁ πρῶτος τύπος, κρατύτερος, ὁ δεύτερος, κρατίων, ὁ τρίτος, κρείσσων, καὶ κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, [κρείσσων.] Idem paulo ante, κρείττων, ὁ ἐπικρατέστερος, ἀπὸ τοῦ κρατεῖν. κυρίως ὁ νικῶν τὰς ἡδονὰς, ὅθεν καὶ ἐγκράτεια. Pindarus Nem. Ode 9. 408. 4.
Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ.
Potentior enim vir sedat ius prius, [id est, Iustum, ac legitimum imperium alteri per vim eripit, quod

alter ante obtinebat.] Idem eadem Ode 410. 11.

χτεάνων κρέασονες ἄνδρες.
possessionibus præstantiores viri. [i. Viri non addicti lucro: sed liberales. Viri, qui quæstu sunt superiores, qui quæstui non seruiunt, at eum superant. Quomodo? dum se liberales præstant, & liberalitatem exercent.]

Κρέασων οἰκτιρμῶν φθόνος. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 198. v. 15. *Potior [est] cõmiseratione inuidia.*

Βέλτιόν ἐστι φθονεῖσθαι, ἤπερ οἰκτείρεσθαι. *Præstat nobis inuideri, quam homines nostri commiseratione moueri.* Sic & Galli patrio sermone dicunt, *Il vaut beaucoup mieux qu'il y ait enuie, que pitié.*

Κρέων οντος. Poet. pro comm. βασιλεύς, έως. ὁ. Rex. κάρα. ας. vel κάρη. ης. ἡ. Caput. poet. pro comm. κεφαλή. ῆς. ἡ. Hinc poet. verbum, inusitatum tamen, καρέω. ῶ τὸ βασιλεύω, ἢ τῶν ὑπηκόων κεφαλὴ ὑπάρχω. Regno, & subditorum populorum sum caput. à καρέω, κατὰ συγκοπὴν factum κρέω, vnde participium vsitatum apud poetas κρέων, οντος. ὁ Rex. & κρείουσα. ης. ἡ. Regina. Sæpe vero metri causa inserto ι dicitur κρείων, & κρείουσα. Pindarus Pythiorum Ode 8. 296. 1.

Διὶ, ἢ κρέοντι σὺν Αἰακῷ.
Cum Ioue, & Rege Æaco.
Ab eodem nomine κάρα deducitur & alterũ poet. verbum καραίνειν, ἢ συγκοπῇ, κραίνειν. q. d. rei alicui caput imponere. perficere, conficere, absoluere. sed hac de re fusius alibi. consule vulgata Lexica. Nemeorum Ode 3. 347. 1. Musa vocatur θυγάτηρ κρέοντος τοῦ οὐρανοῦ τοῦ πολυνεφέλου, i. *filia illius, qui est cœli multinubis Rex.* Vide Ἀνάπαυσις. Nemeor. Ode 7. 390. 9.

Αἰακιδᾶν κρεόντων.—
Aeacidarum regum.—

Κρηθεΐδας. α. ὁ. Dor pro cõm. Κρηθεΐδης. ου. ὁ. ὁ τοῦ Κρηθέως παῖς Αἴσων. Crethei filius Æson. Pindarus Pythiorum Ode 4. 250. 9.

Κρήμνημι. Poet. verbum, quod ita formatur: à communi κρεμάω ῶ. suspendo, inserto ν, factũ κρεμνάω ῶ. hinc verbum in μι, κρήμνημι, verso ε in η infinitiuus κρημνάναι. participium, κρημνάς, κρημνάντος. ὁ. vt à περάω. ῶ. τὸ περνάω. ῶ. hinc πέρνημι, vẽdo, & πέρναμαι passiuum, de quo Lexica. Pindarus

darus Pythiorum Ode 4. 234.11. Vide χαλκόχλυς, vbi genitiuũ pluralem κρημναί-των leges explicatum.

Κρηπῖδα βάλλεσθαι σοφῶν ἐπέων. Pindarus Pythiorum Ode 4.248.11. Vide Βάλλεσθαι κρ. σ.έ.

Κρῆτες τοξοφόροι. Pindarus Pythiorũ Ode 5.272.15. Cretenses sagittarii.

Κρίθεν. Bœotice, pro comm. ἐκρίθησαν, & διεκρίθησαν, ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων. Alii ab aliis separati sunt. Pindarus Pythiorum Ode 4.252.5 Est autem tertia perſ. plur. aor. 1. paſſ. à κρίνω, ſecerno, ſeparo, diſiungo.

Κριτός. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. ἔκκριτος, & ἐξαίρετος, eximius, ſelectus. Pindarus Pythiorum Ode 4.238.1.

Κεῖ τ' εὑρήσει γυναικῶν
Ἐν λέχεσι γένος.—
Selectum inueniet mulierum
In lectis genus.—

Κριτός. ὁ. ον. ὁ. ἡ. τό. Comm. idem ac ipſum compoſitum ἔκκριτος. ου. ὁ, & ἡ. & poet. ἐξαίρετος. ου. ὁ & ἡ. Selectus. a. um. Eximius. a. um. Pindarus Iſthm. Ode vlt. 487.6.

κριτὸν γένεα πατραδελφεοῦ.
Eximii genus patrui.

Κροτέειν λιγυρὸν μέλος. Anacreõ 74.f.

Strepere carmẽ argutum. pro, Cum ſtrepitu canere carmẽ argutum.

ἀπὸ τοῦ κρότου, quod ſtrepitum ſignificat, deducitur verbũ κροτέω. ῶ. vnde κροταίνω, ſublatoque τ, κροαίνω. Strepitũ edo. Cũ ſtrepitu cano. Pulſo. Laſciue ſalto. Conſule vulgata Lexica.

Κρονίδης Νεῖλος. Pindarus Pythiorum Ode 4.239.2. Saturnius Nilus. Cõſule Græca ſcholia pag. 238. vbi docetur hoc ad Homeri exẽplum à poeta dictum. Sic enim ille,

Ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο. Vide &c.

Κρύβδαν. Dor. pro cõm. poet. κρύβδην, quod comm. dicitur λάθρα. Clam. Pind. Pyth. Ode 3. pag. 217.6.

—κρύβδαν πατρός.
—*clam, [& inſcio] patre.*

κρύβδην vero dictum quaſi κρύπτην, verſo π in β. & τ in δ. formatum enim à tertia perſona præt. perf. paſſ. κέκρυπται. quod à κρύπτω. μ. ψω. Qua de re fuſius in Lex. Dor. in Δ pro τ. Pyth. Ode 4.246.3.

—κρύβδαν πέμπον.
—*clam miſerunt.*

Κρυόεις. ὁ,κρυόεσσα. ἡ. κρυόεν. τό. Poet. pro comm. φρικτός.ἡ.όν.φοβερός.ά.όν. Horrendus a. um. Formidandus. a. um. Formidabilis.& e. Magnum Etymologicum 541.49.

Κρύος] παρὰ τὴν γινομένην κρόδαιν ὀδόντων ἐν τῷ κρύει ἤγουν ψύχει, γίνεται κρόδος, καὶ [ἐκβολῇ τοῦ ο,] κρύος. ἐκ τούτου κρυερὸς, καὶ κρυόεις, φρικτὸς, φοβερός. συμβαίνει γὰρ τοὺς φοβουμένους συγκρούειν τοὺς ὀδόντας. &c. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 241. 5.

Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν

Πυκινῷ μαντευμα θυμῷ.

Venit autem ipsi horrendum

Vaticinium prudenti animo.

Κρυφᾶ. Dor. pro comm. poet. κρύφα. Latenter. Occulte. Clam. παρὰ τὸ κρύπτω. μ. κρύψω. π. κέκρυφα. Vnde neglecto syllabico augmento fit τὸ κρύφα. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 7. 4.

Ἔννεπε κρυφᾶ τις. —

Dixit clam aliquis. —

Dicitur & κρυφῇ. Mag. Etym. 78. 28.

Κρυφαῖος. αία. αῖον. ὁ.ἡ. τό. Poet. id mac τὸ κρύφιος. ία. ιον. Occultus. a. um. Pindar. Isthm. Ode 1. 442. 14. vocat πλοῦτον κρυφαῖον, opes occultas.

Κρύφιον. κρυφίως: Occultũ, pro, occulte, clam. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 198. v. 11. Vide Κρύφιος.

Κρύφιος. ία. ον. Poet. pro quo dicitur συνωνύμως & κρυπτάδιος. ία. ον. & κρυφαῖος. αία. αῖον. & λαθραίδιος. ία. ον. & λαθραῖος. αία. αῖον. comm. vero, κρυπτὸς, ἡ, όν. Tectus. a. um. Occultus. a. um. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 198. v. 11.

Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.

Ciuium autem aures clam animum offen-

dunt maxime bona ob aliena.

Ἀστῶν δὲ] ἡ δὲ τῶν ἀστῶν ἀκοὴ, καὶ τὰ τῶν πολιτῶν ὦτα βαρύνεται κρυφίως κατὰ τὸν θυμὸν, διὰ τὰ ἀλλότρια ἐσλὰ, τουτέστιν ἀγαθά. ὁ δὲ νοῦς, οὕτως, οἱ γὰρ ἀστοὶ, οἱ πολῖται ἀκούοντες τοὺς ἀλλοτρίους ἐπαίνους, τῶν ἄλλων ἐγκώμια, κατὰ τὸν θυμὸν βαρύνονται, λυποῦνται, καὶ ταῦτα τὰ ἐγκώμια βαρέως φέρουσι. τὸ δὲ σχῆμα, ἀττικὸν, ἡ τοῦ κατὰ προθέσεως ἔλλειψις, καὶ τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ. τῇ δὲ ἀκοῇ προσεῖφθαι λέξεις τὸ τοῖς ὄχλοις ἔχουσι, καὶ τοῖς ἀκούουσι προσαύτοις κυρίως ἁρμόττον. ἀλλὰ τοῦτο τῇ ποιητικῇ, καὶ πινδαρικῇ ἀδείᾳ ῥᾳδίως συγχωρητέον. ἄλλως. ταῦτα καὶ οὕτω λαμβάνεσθαι ἐπιτηδείως δύναται, ἡ ἀκοὴ, ἤγουν ἡ ἄκουσις τῶν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐπαίνων, τὸν θυμὸν τῶν ἀστῶν κρυφίως, λαθραίως, μάλιστα βαρύνει. τοῦτο ἀπλῶ-

πλέστατον, & πιθανώτατον τῶν δο-
κῶ. Æ. P. Nem. Ode 8. 402.
1.

κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ο'δυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν.

Clandestinis enim in suffragiis Danai sua studia in Vlyssem contulerunt. Vide ψῆφος, vbi Eustath. & Sophocles laudantur autores.

Κρύφος. ου ὁ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis nō extat, pro quo communiter dicitur, κρύψις. εως. ἡ. Occultatio. Occultandi ratio. Tenebræ, quæ rebus offundūtur, vt occultentur. Pindar. Olymp. Ode 2. pag. 28. ver. 6.

Κρύφον τι θέμεν ἐσλῶν, κακοῖς
Ε'ργοις.—

Occultationemque facere [rerum] honestarum, malis Facinoribus. [i. Res honestas turpibus facinoribus tegere, vel occultare. Præclara facinora fœdis factis, & maledictis occultare. Quod. q. d. inuidi facere consueuerunt.]

Κτέανον. ου. τό. Poet. pro comm. κτῆμα. τος τό. κτῆσις. εως ἡ. Possessio. Quidquid quis possidet. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 60. v. 3.

—πάγ-
χρυσον κορυφαὶ κτεάνων.

—[phialam,] *totum aureum verticem possessionum.* i. vniuersorum bonorum longe pretiosissimum donum. Ambigi potest hoc loco, vtrum τὸ πάγχρυσον ad φιάλαν, ἤτι φιάλην, sit referendū, τὴν ὅλην χρυσῆν, quam totam auream, quam totam ex auro puro, solidoque confectam dices, an vero ad κορυφαὶ ἤτι κορυφὴν, sed vterque sensus est bonus. Latinus interpres ad κορυφαὶ, Græcus scholiastes ad φιάλαν retulit. Hanc posteriorem sententiam & ego sequi malo. Nā simplicior, & probabilior. Idem Pythiorum Ode prima, pag. 187. v. 3. citharam vocat Μοισᾶν κτέανον, *Musarū possessionem*, id est, instrumētum, quod possident. Vide Γοπλίκαμος, & Συνδικος. Pyth. eadem Ode, pag. 193. ver. 8. κτεάνων δόσιν vocat *opum donationē.* Pyth. O. 8. 292. 13.

Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν.

Possessionum custos mearum.

εὐώνυμον κτεάνων
κεράσαι χάριν τορῶν.

Donum nomine celeberrimū, bonorum [omnium longe] præstantissimum præbens.

Intelligit autem τὴν εὐφημίαν, &

εὐδοξίαν, quæ bona fama,& existimatio, reuera est omnibus bonis anteponenda. Nem. Ode 9.410.10.

κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας ἄνδρες.—

Viri habentes animos possessionibus præstantiores, [i. Viri nec auari, nec addicti lucro: sed liberales.] Vide κρέσσων. Et 413.1. ἅμα κτεάνοις. *Cum opibus* &c.

Κτέαρ κτέατος. τό. Poet. pro cōmunibus κτῆμα. τος. τό. & κτῆσις. εως. ἡ. Prædiū. Possessio. Quidquid possidetur. Fortunæ. Pindarus Olympiorum Ode quinta, pag. 44. v. 9.

—ἐξαρκέων κτεάτεσσι.—

—*sufficienter-abundans fortunis.*—

Pyth. Ode 2 pag. 210. vers. 1. κτεάτεσσι. Nem. Ode 7. 390. 2.

—κτέατ' ἀνάγων Τρωΐαθεν.

—*opes aduehens è Troia.*

Κτίλος. ὁ. ὁ. Comm. Aries. Gregis dux. Dux. At interdum accipitur apud Pindarum pro eo, qui cum aliquo est nutritus, & educatus, pro familiari. Pythiorum Ode 2. pag. 203. v. 13.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.

Sacerdotem Veneris, [*eximiū virum, & velut quendā gregis ducem*] *arietem.*

Eustath. Κτίλος [ὁ κριός.] παρὰ τὸ κίω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι, [ὅτι πρὸ τῆς ποίμνης πορεύεται.] ἀλλαχοῦ δέ, παρὰ τὸ κτῶ, ὅθεν κτίω. & Κτιλῶσαι, τὸ πρᾶϋναι, & χειροήθη ποιῆσαι, παρὰ τὸ κτίλον λέγεται.

Magnum Etymol. 324. 50. Ἐκτιλωμένος. συνήθης, ἐπεὶ ὁ κτίλος ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριός, συνήθης τῷ ποιμένι. Idem ibidem, Ἐκτιλώσαντο, πράως, & χειροήθως μετεχειρίσαντο.

Suidas, Κτίλος. ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριός. Græca Pindari scholia, pag. 204. Ἱερέα κτίλον [ὅμηρος μὲν, τὸν προηγούμενον τῆς ποίμνης κριὸν, κτίλον ὀνομάζει. ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία οὐχ οὕτως ἔχει αὕτη ἡ παρὰ τῷ Πινδάρῳ. ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κτίσαι, ὅ ἐστι θρέψαι. καθάπερ φησὶ & ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος, ὁ ἐκ κτίτου υἱός, τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου. καὶ οὖν κτίλον, οἱονεὶ τὸν συντεθραμμένον, & συνήθη λέγει, & εἰθισμένον τῇ χειρί. & αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος, τὸ ἐπισπεῦσαι, & κτιλεύεσθαι λέγει. Ἔνθα ποιμένες κτιλεύονται κάπρον, λεόντων τε.

Κτισσάσθαν Dor. pro comm. κτισσάσθην. Quod poetice dictū neglecto syllabico augmēto, pro comm. ἐκτισσάσθην. Est autem tertia persona dualis

aor. 1. medii à κτίζω. μ. κτίσω. ἀόρ α. ἔκτισα. ας. ε. Hinc aor. 1. med. ἐκτισάμην. ω. ατο. & cæt.

Κτίσασθαι λίθινον γόνον. *Condere lapideam progeniem.* Vel, cō- *parare lapideum fœtū.* Quid hoc significet, vide vocem Ο᾽μόδαμος. Pind, Ol. Ode 9. pag. 87. v. 11.

Κτίσις, ιος. ἡ. Comm. quidem vocabulum, si formationé spectes, ἀπὸ τοῦ κτίζω. κτίσω. deductum. Sed apud Pindarum Olympiorum Ode XIII. pag. 120. v. 8. sumitur non pro fabricatione, aut ipso condendi, & fabricandi actu: sed pro opere condito, & pro quouis opere, & re, quam Græci passim & ἔργον, & πρᾶξιν, & πρᾶγμα vocant.

Τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ᾽ ὅρκον,
Καὶ παρ᾽ ἐλπίδα κού-
φαν κτίσιν.——

Implet vero [perficitque] Deorum potentia vel illam, [quæ est] præter iusiurandum,
Et præter spem, leuem, [facilemque] rem.

Hoc sonant verba: sed hic est horum sensus. Deorum vero potentia facit, vt id, quod quis nunquá fieri posse sperarat, & quod nullo modo factum iri iurarat, facile fiat, & ad felicem exitum perducatur. Vel, Deorum potestas facile perficit vel eas res, quæ non sperantur, & interposito iureiurando nó expectantur. Quod autem à Pindaro dictum obscurius, id ab Euripide in Medeæ fine dilucidius est expressum.

Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ᾽ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
Καὶ τὰ δοκηθέντ᾽ οὐκ ἐτελέσθη.
Τῶν δ᾽ ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.

Consule nostram Latinam interpretationem.

Κυαναιγίς. ίδος. ἡ. Poet. Palladis epithetum, quod Pindari scholiastes interpretatur μέλαιναν, καὶ φοβερὰν αἰγίδα ἔχουσα. i. *Nigram, & formidabilem ægidem gestans.* κυάνεος enim ἀντὶ τοῦ μέλας accipitur, vide κύανο apud Eustathiū Pindar. Olymp. Ode XIII. pag. 119. v. 6.

Κυβέρνασις. ιος. ἁ. Dor. pro cō. κυβέρνησις. ιος. ἡ. Gubernatio. Administratio. Pindarus Pyth Ode X. 317. v. 4.

—κεδναὶ πολί-
ων κυβερνάσιες.
—*nobiles ciui-*
tatum gubernationes.

Κυβερνάτας. α. ὁ. Dor. pro cōm.

κυβερνήτης. ου. ὁ. Gubernator. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 199. v. 10.

Ἔξιει δὲ, ὥστε κυβερνάτας ἀνὴρ,
Ἱστίον ἀνεμόεν.

Expande vero, ut gubernator vir,
Velum ventosum.

Ἔξιει) Græca scholia, ἔα πρὸς πνεῦμα. At Æ.P. ἔκτεινε. ἐκπετάννυε. Consule F.P.C. commentar. Lat.

κυβερνατήρ. ῆρος. ὁ. Poet. & Doric. pro quo dicitur & κυβερνάτωρ. ορος. ὁ. comm. vero κυβερνητήρ. ῆρος. ὁ. & κυβερνήτωρ. ορος. ὁ. Gubernator. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265. 6.

Εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.—

Nisi Deus principibus gubernator fuerit, [eosque rexerit, illi seditiones in ciuitatibus excitatas, non facile nec repente sedare possunt.] Vide Δυσπαλής.

Isthm. Ode 4. 460. 11.

κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου
γνώμᾳ πιθὼν πολυβούλῳ.

Obsequutus consilio prudētissimo aurigæ clauum versantis.

Si legas πολυβούλω per ω sine ι subscripto, tunc dices esse genitiuum Doricum pro comm. πολυβούλου, versa ου diphthongo in ω. si per ῳ cum ι subscripto, tūc erit datiuus, qui ad illud præcedens γνώμα, pro γνώμῃ, referetur. πολύβουλος γνώμη. Sentētia multi-consilii. Prudentissimum consilium. πολύβουλος ἀνὴρ, qui poetis alias passim πολύμητις dicitur, est vir multis consiliis abundans, ac proinde prudentissimus.

Κυδώνια μᾶλα. Cydonia mala. Stesichorus 31. 1.

Κυκλοῦν. In-orbem-rotare. Circum rotare. Pindar. Ol. Ode x. 103. 3.

Χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ ἅπαντας.

Manum circumrotans supra omnes.

Illic agitur de disco, qui manu circumrotatus, & iactus fuerat. Schol. μακρὰν ἐδίσκευσε δίσκῳ λιθίνῳ, χεῖρα περιστρέψας. Affert Homeri carmen,

Τὸν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός.

Κυμαίνειν. Proprie quidem significat fluctuare: sed μεταφορικῶς, feruere, turgere, turgidum, feruentem fluctus instar esse. Pindar. Pythiorum Ode 4. 250.

Σὸν δ' αὐθοσύνας ἄρτι κυμαίνει.—

Tuus vero flos ætatis nunc feruet fluctus instar.

Consule Græca scholia.

Κυνα-

Κυναγέτας.α.ὁ. Poet.& Doric. pro comm.poet.κυνηγέτης.ου. ὁ.ὁ κυνῶν ἀγέτης, ὁ κύνας ἄγων πρὸς τὴν θήραν, ὁ θηρευτής. οδ. Qui canes ad venationem ducit. Canum ductor. Venator, qui in venatione vtitur canum opera ad feras capiendas. Pind. Nem. Ode 6.378.6.

—ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας.

—circa luctam venator. [i. venatoris instar aduersus aduersarium se gerens, vt eum vincat, humique prosternat.] Consule vulgata Lex. in κυνηγέτης, & nominibus, & verbis hinc deriuatis.

Κυπρογένεια. ας. ἡ. Poet. idem ac κυπρογενής.έος.οῦς.ἡ. Veneris epithetum. In Cypro nata. Pindarus Pythiorum Ode 4.258.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι.—

Insanam auem Cyprogenia tulit
Primum hominibus.—

Id est, Venus, quæ fertur in Cypro nata, motacillam auem, quæ mortales ob vim amoris ad insaniam adigit, primum ad homines tulit, eosq; rationem docuit, qua possent in amore conciliando feliciter vti. Vide Μαινάς.

Consule Græca scholia.

Κυπρογενής.έος.οῦς.ἡ. Poet. Veneris epithetum, pro quo συνωνύμως dicitur & Κυπρογένεια.ας.ἡ.ἡ ἐν τῇ Κύπρῳ γεννηθεῖσα. Quæ fertur in Cypro nata. Pindarus. Olymp. Ode x. pag. 105. v. vlt. —σὺν Κυπρογενεῖ. ἀντὶ τοῦ, σὺν Ἀφροδίτῃ. Eadem & Κύπρις.ιδος.ἡ.& Κυπρία.ας.ἡ. Eustath.

Κύπρος ἡ νῆσος, ὅτι διὰ τὸ κατὰ τὴν φωνὴν ὁμοιοῦσθαι πρὸς τὸ κύειν πορεῖσθαι, ἤγουν πορίζεσθαι, ὅπερ Ἀφροδίτης ἐστὶν ἴδιον, ἀνεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ λέγεται. Idem tamen Eustath. in suis comment. in Dionysium de situ orbis, pag. ex H. St. typ. 72. Col. 1. hac ipsa de re aliter sentit. Consule & Suidam.

Κυράνα.ας.ἁ. Dor. pro comm. Κυρήνη.ης.ἡ. Cyrene. Cuius fuerit filia, quomodo educata, & quibus artium studiis dedita, Pindar. Pythiorum Ode 9. 298. 299. 300. 301. 302. 303.

Κύρια, ἢ προστεταγμένα, ἀντὶ τῶν παρηγμένων, ἢ πατρωνυμικῶν. Vt, Πρίαμος. pro Πριαμίδης. Sic apud Pindarum Nemeorum Ode 4. 358. Ἀμφιτρύων, pro Ἀμφιτρυωνίδης. Cōsule Græca scholia. Colum. 2.

Idem eadem Ode pag. 363. dixit ἱππολότη, pro Ἱππολύτεια. Græca schol. Col. 1. vertunt. Ἱππολύτου θυγάτηρ Κρηθηΐς. Ne. Ode 5.372.4.

Κρηθηΐς Ἱππολύτα.— pro ἡ τοῦ Ἱππολύτου θυγάτηρ Κρηθηΐς. Vide scholia.

Κύριος. ου ὁ. Qui autoritate valet. ὁ κῦρος ἔχων. Qui autoritatem, potestatem, & principatum habet. Præstans. Pind. Olymp. Ode 1. p. 13. v. 13.

—δύ-
ναμιν κυριώτερον.
—po-
tentia præstantiorem.

Κύριος μὴν Apud Pindarum Olympiorum Ode 6. p. 49. v. 4 præstitutus [partui] mensis vocatur.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ. Pindarus Pythiorum Ode 4. 259.

Vellus splendidum aurea fimbria.

Vide Νάκος. Item χρυσόμαλλον δέρας.

Κῶμα. τος. τό. Proprie sic vocatur veterni quoddam genus. de quo Eustath. Κῶμα ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου κάρος, οἱονεὶ κοίμημα, ἐκ τοῦ κῶ, ὁ συγκοπῆ, παρὰ τὸ κῶ, ὁ δηλοῖ τὸ κεῖμαι. Sed μεταφορικῶς accipitur pro magna voluptate, quæ nostros animos, & aures ita delectat, vt eas demulceat, & quodammodo sopiat, & grauiter sopitas detineat. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 189. v. 6.

—ἰαίνει καρδίαν
Κώματι.—
—oblectat cor, [animum]
Voluptate - profundũ - somnũ - conciliante.

Consule Hippocratis Oeconomiam.

Κωμάζειν, & κωμάζεσθαι poetice cum datiuo, pro accusatiuo. ὕμνοις ὑμνεῖν. Hymnis celebrare. Pind. Pythiorum Ode 9. 306. 2.

Τοῖσι πλεῖον ἐπ' εὐχᾷ
Κωμάσομαί τι παθὼν
Ἐσλόν. —
Quos hymnis-celebrabo, [propter] perfectum [parta victoria decus,] ob [mea] vota, beneficio aliquo [ab illis] affectus.

Consule Græca scholia. Nã locus hic & aliter non absurde potest accipi. Nisi τὸ κωμάζομαι iam cum datiuo positum dicas loco accusatiui, vertes illud τοῖσι, sic, αὐτοῖς, τουτέστιν εἰς τὴν αὐτῶν χάριν. hymnos in ipsorum gratiam canam.

Κωμάζειν ἐς τινα. Pindaricum loquendi

loquendi genus, quod idẽ valet, ac τὸ, κῶμον ὑμνεῖν εἰς τινος ἔπαινον. ὕμνον ὑμνεῖν εἰς τινος ἔπαινον. Hymnum in alicuius laudem canere. Pind. Nem. Ode 9. 405. 1.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε Μοῖσαι
Ταν νεοκτίσαν εἰς Αἴτναν.

Hymnum-laudatorium ab Apolline [nobis traditũ, ô] Musa ex [vrbe] Sicyone [proficiscentes] canamus in recens-conditam Aetnam.

Consule Græca scholia. At Nem. Ode x. 420. 8. cũ solo accusatiuo ponitur.

ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθηναίων μιν ὀμφαὶ
κώμασαν.—

In sacris ritibus voces Atheniensium ipsum [Theum victorem] bis carminibus-celebrarunt. Nem. Ode x1. 430. 13.

Ἡρακλέος τέθμιον κωμάσας.

Herculis ritum, [i. ritum ab Hercule institutũ,] *hymno-choreali-prosequutus*, [i. cum hymno celebrasset.] Isthm. Ode 3. 450. 13.

χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
χαρίτεσσι βαστάσαι.

Oportet etiã hymnis-celebrantem extollere blandis [carminum] gratiis [viros fortes, qui victoriam sunt adepti.] Isthm. Ode 4. 461. 2.

κωμάζομαί νιν, τερπναὶ ἀποστάζων χάριν.

Ipsum hymno-celebro, iucundã destillans gratiam.

Κωμάζειν. Saltare Choreas celebrare. Pind. Isthm. Ode 7. 478. 9.

κώμαζ', ἔπειτ' ἐν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ.

Salta etiam dulcisono cum hymno.

Κωμάξατε. Dor. pro comm. κωμάσατε. à κωμάζω. μ. σω. cõ. at ξω Dor. Pindarus Nem. Ode 2, 344. 14.

—τὸν ὦ πολῖται
κωμάξατε.—

*—quem ô ciues
Hymno-celebrate.—*

Græca scholia, κωμάσατε, ἐμμετὰ κωμασίας ὑμνήσατε.

Κωμασία. ας. ἡ. Κῶμος. ου. ὁ. Pindari Græcus scholiastes, dũ Nemeorum Ode 3. 344. verbum κωμάξατε interpretatur, quod extat versu 14. Idem eodem vocabulo vtitur Nem. Ode 4. 357. Col. 2. dum interpretatur nomẽ προκώμιον. Sed κῶμος est primitiuum vocabulum, vnde verbum κωμάζειν est deductum, hinc vero verbale κωμασία.

κῶμος. ὁ. Comm. Quid ſit κῶμος, quid κωμάζειν, & vnde deducta, pluribus docetur apud Magnum Etymol. p. 550. lin. 49. & deinceps. Sæpe ſumitur pro comm. ἐγκώμιον, ἔπαινος, ὕμνος. Laus, laudatio, encomium, hymnus. Interdum ſignificat carmē, quod cum ſaltatione, muſiciſque inſtrumentis in alicuius laudem canitur. Idcirco Latinus Pindari interpres κῶμον paſſim vocat *choreale hymnum*. Vt Olympiorum Ode 4. pag. 38. v. 5.

Δέκευ χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον.

Accipe Gratiarum cauſa hunc chorealem hymnum.

Idem Ol. Ode 6. pag. 47. v. 7.

Α'νδρὶ κώμου δεσπότᾳ.

Viro hymni domino.

κώμου δεσπότης hic appellatur is, in cuius laudem hymnus eſt ab aliquo ſcriptus, qui ſe eius virtutibus, beneficiis, & meritis obſtrictum eſſe ſentit, agnoſcit, ac fatetur, adeo vt cum aliis in rebus, tum vero præcipue in carminibus ſcribendis ex ipſius, vt Domini, arbitrio, nutuque pendeat. Eadem Ode pag. 57. v. 11.

—δέξαιτο κῶμον.

—excipiat hymnum.

Olympior. Ode 8. pag. 73. v. 10.

Τόνδε κῶμον, καὶ στεφανοφορίαν Δέξαι.—

Hunc hymnum, & coronæ-geſtationem Accipe.—

Olympior. Ode 14. p. 125. v. 16.

—ἰδοῖσα τόνδε κῶμον.—

—conſpicata hunc Chorealem hymnū. [vel, chorealem cœtum. cœtum, qui choreas exercet. cœtum ſaltantem.]

Hoc ex ſequentibus patet, quum poeta dicit, κοῦφα βιβῶντα. *Leuiter incedentem.*

Pyth. Ode 3. 223. 13.

κωμόν τ' ἀέθλων Πυθίων.

Hymnumque certaminum Pythicorum.

Pyth Ode 5. 270. 16.

—δέδεξαι Τόνδε κῶμον ἀνέρων.

—accepiſti Hunc chorealem hymnum virorum [ſaltatorum.]

Vide Græca ſcholia.

Pythior. Ode quinta, 278. 8.

—μεγάλαν δ' ἀρετὰν Δρόσῳ μαλθακᾷ

Ρ᾽ανθεῖσαν, κώμων θ᾽ ὑποχεύμασιν ἀκούοντι.—

—*magnam autem virtutem Rore molli Rigatam, hymnorumq; liquoribus audiunt.*—

Pyth. Ode 8.289.11.

Δωρίει τε κώμῳ.

Doricoq; hymno. 293.11.

—κώμῳ ἀδυμελεῖ.

—*hymno suauisono.*

Nem. Ode 3.346.2.

Μελιγαρύων τέκτονες κώμων.—

Mellisonorum fabri hymnorum.

Nem. Ode 9.413.12.

[κρητῆρα,] γλυκὺν κώμου προφάταν.

[*Craterem,*] *dulcem laudatorii hymni prophetam,* [*cantusque præcursorem.*]

Consule Græca scholia.

Isthm. Ode 2.447.10.

ἀγνῶτες κώμων δόμοι.

Ignaræ chorealium hymnorum ædes.

Isthm. Ode 6.473.14.

—κώμων ταμίας.

—*Hymnorum- chorealium dispensator.*

Et Ode 8.482.1.

Λ

Λ pro σ. Vide Σ in λ. Consule Magnum Etymologicum 661. in voce Πεπαλαγμένον.

Λαγέτας. α. ὁ. Dor. pro comm. sed poet. λαγέτης. ου. ὁ. Eustath. Λαγέτας, ὁ στρατηγὸς, εἴτουν ἡγεμών, παρὰ τὸ λαὸν ἄγειν. Græcus vero scholiastes Pindari vertit λαγέτας, ἤγουν ἡγεμόνας, τῶν λαῶν ἡγουμένους. Ergo λαγέτης dictum quasi λαοῦ, vel λαῶν ἀγέτης, ab ἄγω, vel λαῶν ἀγέτης, Dor. pro comm. non vsitato, ἡγέτης, ἤγουν ἡγητὴς, siue ἡγητὴρ, ab ἡγέομαι. οῦμαι. i. Populi, vel populorũ ductor, Dux. Pind. Olymp. Ode 1. p. 12. v. 3.

Ἃ τίκε λαγέτας ἕξ.

Quæ peperit populorum - duces sex.

Pyth. Ode 3.225.7.

Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται.

Populorum enim rectorẽ, [*&*] *Regẽ intuetur* [*te potens Fortuna.*]

Pyth. Ode 4.245.4.

—τάν ποτε

Ζεὺς ὤπασε λαγέτᾳ

Αἰόλῳ, καὶ παισὶ τιμάν.

—*Quod* [*imperium*] *olim Iupiter præbuit populorũ duci Æolo, &* [*ipsius*] *liberis,* [*vt ipsis esset decus, &*] *ornamentum.*

Pyth. Ode x.313.4.

Ἐδαίσατο λαγέτας δώματ᾽ ἐσελθών.

Epulatus- est dux ædes ingressus.

Λάθα. ας. ἁ. Dor. pro comm. λήθη. ης. ἡ. Obliuio. Pindarus

Olymp. Ode 2. pag. 19. 5.

Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.

Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων

Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Obliuio vero [malorum] sorte cum prospera esse possit.

Bonis enim a gaudiis

Malum perit odiosum domitum.

Λαθέμεν. Poet. Ion. & Doric. pro communi λαθεῖν, quod est infinitiuus aor. 2. act. à λανθάνω. μ. λήσω. à λήθω. aor. 2. ἔλαθον. Infinit. λαθεῖν, Ion. & Dor. sublato ι, λαθέν, & inserta syllaba με, λαθέμεν. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 9. v. 6.

—εἰ δὲ θεὸν

Ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λαθέμεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.

si vero Deum vir aliquis aliquid faciens sperat latere, fallitur.

Λαθικηδής. ἐος. ους. ὁ, ἡ. Poet. Eustath. ὁ λήθην παντὸς κήδους, ἤγουν λύπης ἐμποιῶν. ἢ ὅτι παρὰ τὸ κήδω ῥῆμα λέγεται. διὸ καὶ ὀξύνεται. εἰ γὰρ παρὰ τὸ κῆδος, ἐβαρύνετο ἄν. Qui doloris omnis obliuionem affert. Magnum Etymol. 555. 3.

Λαθικηδής, παρὰ τὸ κήδω (ὅθεν κήδομαι τὸ λυποῦμαι) μετὰ τοῦ λήθω, ὁ ἄλυπος. ὀξύνεται δὲ, ὅτι παρὰ ῥῆμά ἐστι βαρύτονον τὸ λήθω, [ἢ τὸ] κήδω. εἰ γὰρ ἦν παρὰ [τὴν λήθην, ἢ] τὸ κῆδος, ἐβαρύνετο ἄν, ὡς παρὰ τὸ μῆκος, εὐμήκης.— λαθικηδέα μαζόν. τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν πάντων. Ἰλιάδος Χ. Compositum igitur est hoc vocabulum ex verbo λήθω, cuius aor. 2. act. est ἔλαθον (vnde poet. verbũ, inusitatum tamen, λαθέω, ῶ. à quo Latinum *Lateo* deductum, verso θ in t) & ex altero, scil. κήδω, τὸ λυπῶ. Sed quũ deducitur à præsenti λήθω, tunc Doricè mutatum η in α longum. Quum vero ab aor. 2. ἔλαθον, neglecto syllabico augmento, tunc τὸ α breue, nec vlli Dorismo locus est. Alcæus 8. vocat οἶνον λαθικηδέα, vinum, quod obliuia dolorum inducit.

Λάθομαι. η. εται. Dor. pro cõm. λήθομαι. η. εται. Obliuiscor. Poet. pro quo dicitur & λανθάνομαι, & ἐπιλανθάνομαι. μ. ἐπιλήσομαι. Consule vulgatá Lexica. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 80. v. 4.

Ἀΐδα τοι λάθεται

Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

Orci nimirum obliuiscitur

Conuenientia qui-fecit vir.

Vel, qui res animo gratas fecit.

Λαιψηρός.οῦ.ὁ. Poët. pro cõm. ταχύς. Celer. Velox. Citus. Rapidus. Λαιψηρὸς autem dictus παρὰ τὸ αἶψα τὸ ταχέως, ϗ τὸ αἴρεσθαι, τὸ φέρεσθαι, περισπάται λ. Eustath. λαιψηρὰ βέοη, ϗ λαιψηρὰ γόνατα, τὰ ταχέως φερόμενα. Pindarus Olymp. Ode XII. p. 109. v. 3.

—λαιψηροὶ πόλεμοι.

—*rapida bella.*

Sed μετωνυμικῶς ipsis bellis id tribuitur, quod propr e conuenit hominibus bellum gerentibus, qui res omnes cito rapiunt, & absportant.

Λαλαγεῖν. Poet. pro comm. τὸ θορυβεῖν τῷ λόγῳ. Verbis, & clamoribus tumultuari. Pindar. Olymp. Ode 2. pag. 28. v. 5.

Τὸ λαλαγῆσαι θέλων.

Tumultuari volens.

Λαλαγεῖν. Poet. pro comm. λαλεῖν, ϗ ἐκφωνεῖν. Loqui Eloqui. Proferre. Narrare. Dicere. Pindarus Olympiorũ Ode 9. pag. 87. v. 2.

Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτα.

Ne nunc eloquere talia.

Λαμνιάς. άδος. ἁ. Dor. pro cõm. Λημνιάς άδος. ἡ. Pindarus Olympior. Ode 4. pag 39. v. 2.

Λαμνιάδων γυναικῶν.

Lemnicarum mulierum. Vide & Pyth. Oden 4. 262.

Λαμνόθεν. Dor. pro comm. Λημνόθεν ἥκειν ἐκ τῆς Λήμνου. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 194. v. 3.

—φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει τειρόμενον, μεταμάσσοντας ἐλθεῖν

Ἥρωας ἀντιθέοις Ποίαντος υἱὸν τοξόταν.

—*aiunt autem ex Lemno* [*vt ipsum abducerent,*] *vlcere vexatum, inuestigaturos venisse*

Heroas diis comparandos Pœantis filium sagittarium [Philoctetan]

Λαμνόθεν] Λημνόθεν, ἵν' αὐτὸν ἀπάξωσιν. Ita locus accipiendus. Haud enim commode hoc aduerbium ab illo participio μεταμάσσοντας regi potest. Vel est ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ, Λαμνόθι, pro Λημνόθι, τουτέστιν ἐν τῇ Λήμνῳ. Vertes autem, In insula Lemno quæsituros, & inuestigaturos Vel, ἀντὶ τοῦ, Λαμνόσε, τουτέστι Λημνόσε, ἥγουν εἰς τὴν Λῆμνον, quod dictum fuerit ad similitudinem τοῦ οὐρανόθεν, pro ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Tunc autem hoc referetur ad ἐλθεῖν, & vertes, In insulam Lemnum venisse. quid facturos? Philoctetem inuestigaturos, & qu æsituros. Hic

X

enim est egregia Philoctetæ περιφράσει. Cæterum in nonnullis codicibus scribitur μεταμμάσσοντας, in aliis μεταλάσσοντας: at vitiose. scribẽdum enim per geminum μ, & simplex σ, μεταμμάσοντας, quod Dorice dictum pro comm. μεταμνήσοντας, παρὰ τὸ μεταμμάω. ἀ.μ. μεταμμήσω. Eustath.

Μεταμμᾶν, ἐρευνᾷν, ἢ πολυπραγμονεῖν. μεταμμεύειν δὲ, τὸ μέταλλα ἐρευνᾷν.

Λαιθάνεμος ὥρα. Simonides 109.M. Anni tempestas trãquilla, qua latet, siletque ventus. Quidam vertunt, *temporis clementia.*

Λαοὶ, populi, hominesque cur ita vocati. Vide ὁμόδαμος. Et Ouid. Μεταμορφ lib.1. 19.20. 21.22. vbi de genere humano à Pyrrha & Deucalione, lapidum post terga iactu, reparato verba fiunt.

Ἐκ δ' λίθων ἐγένοντο βροτοί· λαοὶ δ' καλοῦνται.

Λαοσεβής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Poet. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ σεβόμενος. A populo cultus Pindarus Pythiorum Ode quinta, 278. 2.

Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
Ναῖεν, ἥρως δ' ἔπειτα
Λαοσεβής.—

Beatus quidem cum hominibus
Habitabat, heros vero postea
A-populo-cultus [erat.]—

Λαοσσόος. ου. ὁ. Poet. ὁ τοὺς λαοὺς σόων, σεύων, παρορμῶν. Qui populos ciet, atque concitat ad aliquid faciendum. Pindarus Pythiorum Ode XII. 316. 15. de tibia verba faciens dicit,

Εὐκλέα λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων.
Illustrem admonitricem certaminum populos-cientium.

Sed hic poeta tribuit μετωνυμικῶς certaminibus, quod proprie conuenit ipsi tibiæ, vel tubæ, vel tibicinibus, vel tubicinibus, qui suis sonis milites ad arma, pugnasque concitant, eosque certaminum admonent. Virgil. Æn. lib 6. 249. 4. de Miseno canit,

Misenum Æolidem, quo non præstantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Λαοτρόφος. ου. ὁ. Poet. ὁ τὸν λαὸν τρέφων. Qui populum alit. Interdum accipitur non actiue: sed passiue, pro, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τρεφόμενος, qui προπαροξυτόνως λαότροφος appellatur, vt apud Pindarum Olympiorum

piorum Ode 6. pag. 52. v. 7. legimus λαοτρόφον τιμὰν i. honorem à populo nutritum, & alicui postea tributum, vel à populo celebratum. Scholiastes Græcus vertit τὴν τρεφομένην ὑπὸ τῶν λαῶν ἐπισήμην. Idem, Λαοτρόφον τιμὰν, βασιλικὴν ἀρχὴν, ὡς ὁ Ὅμηρος λέγων περὶ τοὺς βασιλέας ποιμένας λαῶν ὀνομάζει.

λας Dorica terminatio nominum quorundam masculinorum primæ declinationis simplicium nominum, quæ deducuntur à nomine λαὸς, populus, & communiter quidem in λαος tertię declinationis desinunt, Attice vero formantur per εως, & per quartam declinationem efferuntur, at Dorice primum in syllabis λαος fit syncope, & λας dicitur, deinde declinatio mutatur. Vt, Μενέλαος comm. Μενέλεως Attice, Μενέλας Dorice. Genitiuus Μενελάου cõ. Μενέλεω Attice, Μενέλα Dor. &c. Sic Πτερέλαος, Πτερέλεως, Πτερέλας. sic Δορύλαος. Δορύλεως. Δορύλας. Sic Ἀρκεσίλαος. Ἀρκεσίλεως. Ἀρκεσίλας. Pindarus Pythiorum Ode 4. 240. 7. Magnum Etymol. 579. 18. in Μενέλας ait dubitari, quærique posse vtrum hæc nomina Dorice in λας desinentia, κατὰ συγκοπὴν sint formata, an vero κατὰ κρᾶσιν τοῦ α, καὶ τοῦ ο εἰς α μακρὸν, vt ἰλέξαο, ἰλέξα. ἱκρίαο, ἱκρία, ἱππαιδεύσαο, ἱππαιδεύσα. Sed in his verbis τὸ α manat à communi persona communiter in ω desinente, quod α factum ex Ionico in αο desinente; & in ω contracto, Dorice vero τὸ ω in α mutatum. Quá de re fusius in nostro Lexico Doric. in α pro ω. Nemeorum Ode XI. 429. 6. Ἀρκεσίλαν dixit Pindarus ab Ἀρκεσίλας. α. pro Ἀρκεσίλαον, ab Ἀρκεσίλαος. ου ὁ. Isthm. Ode 1. 441. 13. Πρωτεσίλας. α. ὁ. pro Πρωτεσίλαος. ου. ὁ.

Λατοίδας. α. ὁ Doric. pro communi poetico matronymico Λητοίδης. ου ὁ. Quod à datiuo Λητοῖ formatum, addita syllaba δης. Latoides, Apollo Latonæ filius. Pindarus Pythiorum Ode prima; pag. 189. v. 7.

—ἀμφί τε Λατοίδα σοφίᾳ.—

—& cum La-

τοῖδα sapientia.—
Pyth Ode 9.297.8.
—*Λατοΐδας χαιτάεις.*
—*Latoides comosus.*
Nem. Ode 9.414.5.
Λατοΐδα στεφάνοις.
Latoida coronis.
Λατρεία.ας.ἡ. Poet. adiectiue positum, pro comm. δούλη, vel ὑπήκοος.ου.ἡ. Serua. Subiecta alicuius imperio. Pind. Nem. Ode 4.363.2.
Λατρείαν Ἰαωλκὸν
Πολεμία χειρὶ προστραπὼν
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσι.
Iaolcum hostili manu cum expugnasset Peleus Thessalis seruam tradidit, [i. Thessalorũ imperio subiecit.]
Vide προστραπών.
Λάτριος.α.ον Poet. Famularis. & c. Pindarus Olympiorũ Ode x. p. 99 v. 3.
—*λάτριον μισθόν.*
—*Famularem mercede* [mercedem, quæ famulis pro opera nauata datur.]—
Λαχεῖν ἀΐδαν Poet. & Dor. loquendi genus, pro comm. θάνατον Sortiri Orcum. Mori. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 278.1.
—*ἄπριθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν*
Ἐντί.—
—*seorsum autem ante ædes alii sortiti Orcum Sunt*
Λαχνάεις.άεντος.ὁ. Dor. pro cõ. λαχνήεις.ήεντος.ὁ. Lanuginosus, villosus, hispidus. Deductum à Dor. λάχνα.ας.ἡ. pro comm. λάχνη.ης.ἡ. Lana, lanugo, villus, densus pilus, hirsutæ setæ. Compositum ex particula intendente λα, & nomine χνόος. χνοός.ὁ.ἡ τρίχωσις, ἢ ἡ δασύτης. Pind. Pyth. Ode 1.p.190.v.5.
Στέρνα λαχνάεντα.—
Pectora hispida, [setis hirsuta.]—
Λάχος.εος.ους.τό. Poet. pro cõ. κλῆρος ου.ὁ. Sors. sortis. Pind. Olymp. Ode 7. pag. 67. v. 8. 9.
—*οὔτις ἐνδεῖξεν λάχος ἀελίου.*
—*nullus indicauit sortem Solis.*
Nem. Ode x.426.11.
ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος.
Adest tibi horum sors.
Λέγοντι. Dor. pro comm. λέγουσι. Pind Olymp. Ode 2. pag. 25. v. 15. Dicunt. Nem. Ode 7.395.6.
Λέξαντο. ελέξατο. Poet. pro cõm. πολλῶν ... λέγομαι μ. λέξομαι. ὁ α. αἰρ μ ἐλεξάμην. ω. αντο & poet. metri causa neglecto syllabico augmento, λεξά-

ριξάμενω α. απ. Recensuit. Numerauit. Pindarus Pythiorum Ode 4.254.14.

Λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων.—

Numerauit omnes Iason postquam[eos]laudasset.

ἐπαινήσαις] Æolice dictum pro comm. ἐπαινέσας. Est autem particip. aor. 1. act. ab ἐπαινέω. ὦ μ. ήσω. ἐ σω.

Λευκανθέαι σώμασ' ἐπίαναν καπνόν. Pindar. Nem. Ode 9. 409.7. Sic in omnibus codicibus, quos vidi, scriptum legitur: sed scribendum λευκανθέσι, vel λευκανθέσιν, quod cum σώμασι coniungetur. Hoc ex Græcis scholiis colligi facile potest. Sic enim illa, λευκανθής δὲ λέγει τὰ σώματα. γίνεται γὰρ τὰ σώματα τῶν καιομένων νεκρῶν λευκά. ἢ ὅτι ὁ καπνὸς διὰ τὴν πιμελὴν λευκός ἐστι, καὶ βαρύ. &c. Vnde quidam coniecerunt etiam commode legi posse λευκανθέα, quod erit τοῦ καπνοῦ sequentis epithetum. Quæ lectio minorem habet mutationem, eamque lex ipsa carminis flagitat. Nam septimus hic versus τῆς δωδεκάδος similis esse debet septimo cæterarũ δωδεκάδων versui. Quas si attente contuleris inter se, rem, vt dicimus, habere comperies. Vertes autem, *Corporibus [militum in prælio cæsorum] pinguefecerunt] fumum candore florẽtem,* [vel, fumum, ex quo vapor candidorum florum instar candidus exilibat.] Sed μετωνυμικῶς poeta fumo tribuit, quod proprie conuenit ipsi corporum pinguedini, quam & candidam, & satis firmam oportet esse, si laudem mereretur. Hæc autem in ignem coniecta, dũ crematur, fumum emittit, cuius color & ipse nonnihil candoris habet, si quis eum sereno cælo, & lucente sole spectet.

Λεύκιπποι ἀγυιαί. Pindarus Pythior. Ode 9.305.9. Vici, qui candidis ab equis terũtur. Vici, per quos albi equi feruntur. Λεύκιππος autem Ionice scriptum, pro communi λεύχιππος, quod inusitatum: sed & in communi lingua vocabulum Ionicum seruatur, vt videmus factũ & in ἀπηλιώτης, pro comm. ἀφηλιώτης.

Λεύκιππος, ὁ, ἡ. Poet. & Ionicũ vocabulum, quod & in cõmuni lingua seruatum pro non vsitato quidem: sed ta

men regulari, λεύκιππος. ὁ. ὁ. λευκοῖς ἵπποις χρώμενος. Qui albis equis vtitur. Qui candidis equis insidet, ac vehitur. Pindarus Pythiorum Ode 4.246.8.

Λευκίππων τε δόμοις πατέρων

Κεδνοὶ πολῖται φράσατέ μοι σαφέως.

At albis-equis-insidentium parentum domos

Honorandi ciues indicate mihi aperte.

Λευκόπωλος. ὁ. ὁ. Qui albis equis vtitur, insidet, vehitur. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 196. v. 2.

Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν.——

Albis-equis insidentium Tyndaridarum ——

λευκόπωλος, ὁ λευκοῖς πώλοις χρώμενος, ὀχούμενος.

Λευκός. ή. όν. Commune quidem nomen: at significatio rara. Nam apud Pindarum Pythiorum Ode 4.245.7. φρένες λευκαὶ vocantur stulta mens. Cur? propter senectutem. Nam δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Bis pueri sunt senes. μεταφορικῶς igitur id menti tribuitur, quod ipsis senibus ad extremam senectutem prouectis conuenit. Tunc illi canos habent, & mentis aciem obtusam, & ingenium puerile. Quod non omnibus quidem: at plerisq; contingit. Sunt qui μεταφορὰν sumptam putent ab aquæ superficie, quæ sereno, tranquilloque cœlo solet esse pellucida, & rara. Apud Homerum vero ςῆθος ἀραιὸν, & φρένες ἀραιαὶ passim legas pro pectore raro, & mẽte rara, i. non solida, non firma, leui, inconstante, stulta) (πυκνὸν ςῆθος, πυκναὶ φρένες contra viris prudentibus, & sapientibus tribuuntur. Quibus de rebus Eustathium consule in Ἀραιὸς, & Πυκινὸς, & Πυκνός. Item in Λευκὸν ὕδωρ, τὸ διαυγὲς, & ἀβαθές. Item Græca Pindari scholia, vbi docetur ab Homero vocari μελαίνας φρένας eas, quæ ταῖς λευκαῖς opponuntur.

Λευκόω. λευκῶ. μ. λευκώσω. Cõni. λευκὸν ποιῶ. Album facio. Dealbo. Interdum λευκοῦν, τῇ λεύκῃ στεφανοῦν. alba populo coronare. Alias λευκοῦν, τὸ λευκῶς, τουτέστι λαμπρῶς κοσμεῖν, & στεφανοῦν. λευκὸν γὰρ τὸ λαμπρόν. Pindarus Isthm. Ode 4.460.8.

λευκωθεὶς κάρα μύρτοις.

Dealbatus caput myrtis.

Vel, vt Æ.P.

splẽdide-coronatus caput myrtis

τις.

Λευρός. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. ὁμαλός. οῦ. ὁ. æqualis. planus. πλατύς. έος. ὁ. Latus. πλάγιος. ἴου. ὁ. obliquus, transuersus. Magnum Etym. 561.52 Λευρὸν, τὸ λεῖον, ἢ πλατὺ, ἀπὸ τοῦ λίαν εὐρύ. ἢ λελιθευμένον. λεύειν γὰρ τὸ λίθοις βάλλειν. Pindarus Nem. Ode 7. 388. 7, de vulnere, quod Aiax sibi ense indixit, agens, dicit λευρὸν ξίφος. Græca scholia. λευρὸν, οἱ μὲν, τὸ πλατύ. βέλτιον δὲ τὸ πλάγιον ἀκούειν ἵνα νοήσωμεν οὐχὶ τὸ καθ᾽ ἑαυτὸ πλάγιον ἔχον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν πληγὴν πλαγίως ἐνεχθέν.

Λημνιάδων γυναικῶν ἀνδροφόνων. Pindarus Pythiorum Ode 4. 262. 4. Dorice vero dictũ τὸ Λημνιάδ. pro comm. Λημνίων. Lemniarum. Cur autem ἀνδροφόνοι vocatæ, consule Græca scholia. Vide & Olymp Ode 4. 92.

Λησιπαίγμων. ονος. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ τὴν λῆσιν, τουτέστι λήθην τῆς παιγνίας, τῆς παιδιᾶς, τοῦ παίγματος ἐμποιῶν. Qui ludi obliuionem inducit, ac inserit. Epithetum Bacchi. Nam qui multum vini hausit, ille graui somno correptus incipit dormire, ac ludi prorsus obliuisci. Anacreon p. 64.

Λησιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ᾽ ἐν αὔραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.

Vulgata versio.

Subito iocos resoluens
Roseas me agit per auras
Hilarem, ebriumq; Bacchus.

Vnde coniicio Lat. Interpretem legisse fortasse Λυσιπαίγμων. quod παρὰ τὸ λύω. μ. λύσω. & τὸ παίγμα, τος, τό. Soluo iocum. Si codex sanus est, vertes,

Iocorum obliuionem-inducẽs tunc Bacchus
In auris, quæ floribus-abundãt, [i. suauissimis,] *me*
Agitat ebrietate exhilaratum.

Vel

Ludorum-obliuionem-afferẽs tunc Bacchus
Per auras multorum-florum-copia-suaues me
Agit vino lætificatum.

Μέθη autem hic μετωνυμικῶς pro vino ponetur, effectum pro causa efficiente. Vinum est ebrietatis efficiens, ebrietas, effectum. Qui enim vinum immodice bibit, is inebriatur. Vide Πολυανθής.

Λιγαίνειν. Poet. τὸ ὀξέως φωνεῖν.

καὶ τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν. Acute vociferari. Vocis acutum edere sonum. Oratorie celebrare. Deductum à nomine poetico λιγὺς, έος. ὁ. Eustath.

λιγὺς ῥήτωρ λέγεται διὰ φωνῆς ἀρετὴν, λιγὺς ἄνεμος, ὁ ὀξὺς τὸν ἦχον. καὶ ἁπλῶς πᾶν, οὗ ἡ φωνὴ ἐξήχει, λιγὺ λέγεται. καὶ λιγὺς ἐπίθετον ἐξωνεῖται πρὸς διαστολὴν τοῦ Λίγυς ἐθνικοῦ, καὶ λιγὺς ὁ ὀξὺς, καὶ θυμικὸς κατὰ μετάληψιν.

Anacreon pag. 64. f.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μου ἦτορ ἰανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.

Quum ego bibo vinum,
Tunc meum cor exhilaratum,
Incipit celebrare Musas.

Λίθινος θάνατος. Lapidea mors. Pindarus Pythiorum Ode x. 314. Quomodo autē Perseus Danaæ filius Seriphiis, qui Seriphon insulam incolebant, mortem lapideam à Pindaro tulisse dicatur, Græca scholia docent. Ea cōsule. Consule & Apollonii τῶν Ἀργοναυτικῶν libr. 4. 230. & 231. vbi Græcus scholiastes rem totam fusius persequitur, dum interpretatur illud poetæ carmen,

Γοργόνος ἁρπάγμον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων.

Qui Gorgonis hoc à Perseo resectum caput aspiciebant, in lapides mutabantur. Ouid. Metam. lib. 4. 101. Perseus loquitur,

Accipe munus, ait, leuaque à parte Medusæ
Ipse retrouersus squallētia protulit ora.
Quantus erat, mons factus Atlas nam barba, comæque
In syluas abeunt, iuga sunt humerique, manusque.
Quod caput ante fuit, summo est in monte cacumen.
Ossa lapis fiunt.—

Et p. 105.

Gorgoneas tetigisse domos, passimque per agros,
Perque vias vidisse hominum simulachra, ferarumque
In silicem ex ipsis visa conuersa Medusa.

Et lib 5. 110.

Auxilium Perseus, quoniam sic cogitis ipsi,
Dixit, ab hoste petam, vultus auertite vestros,
Si quis amicus adest, & Gorgonis extulit ora. &c.

Et p. 111.

—Aconteus
Gorgone conspecta saxo concreuit oborto. &c. paulo post,
Gorgone bis centum riguerunt corpora visa.

Pœni-

Pœnitet iniusti tũc deniq; Phineabelli.
Sed quid agat? simulachra videt diuersa figuris,
Agnoscitque suos, & nomine quemque vocatum
Poscit opem, credensque parum sibi proxima tangit
Corpora marmor erant. auertitur, atque ita supplex,
Confessasq; manus, obliquaque brachia tendens,
Vincis (ait) Perseu, remoue tua monstra, tuaque
Saxificos vultus, quæcunque ea, tolle Medusa. &c.

Vide Γοργὼν apud Eustath. Suidam, & alios, qui de rebus iisdem verba fecerunt. Vide Pyth. Oden XII. 324. 325. 326. & Nem. Oden X. 315. 316.

Λιπαράμπυξ. κος. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ λιπαρῷ ἄμπυκι κεκοσμημένος. Qui splendida vitta, siue splendidis vittis est ornatus. Splendide vittatus. Pindarus Nem. Ode 7. 387. 2.

Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος.

Si voluntate Mnemosynes splẽdidis-vittis-decoræ, vel, *splẽdide-vittatæ.*

Quid sit ἄμπυξ κος. ὁ. Eustath. pluribus docet. Hinc verbum ἀμπυκάζειν, & ἀμπυκίζειν, hoc à datiuo ἄμπυκι illud ab accusat. ἄμπυκα, addita sylla-ba ζω in ipso themate formatum.

Λιπεσιάνορας κούρας Stesichorus pag. 32. P. vocat τὰς νεογάμους παῖδας τὰς λιπούσας τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας. i. *puellas recens nuptas, quæ suos maritos deseruerant.*

Λιτανεύειν. Cõm. Orare. Pind. Nem. Ode 8. 400, 2.

Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.

Multum ipsum multi orabant videre.

i. Multi vehementer optabãt ipsum videre, atque adeo precibus à Diis petebant, vt eum sibi videre daretur.

Λιτός. ἡ. όν. Supplex. cis παρὰ τὸ λίσσομαι, τὸ ἱκετεύω. i supplico. Pind. Olymp. Ode 6. p. 54. v. 10.

—ἱδρύσαντο θεῶν
Κάρυκα λιταῖς θυσίαις.

Lat. interpres,

—donauerunt deorum
Præconem supplicibus sacrificiis.

Sed hanc huius vocabuli significationem apud nullos τῶν λεξικογράφων, quod a me lectam recorder, inuenias. Quare fortasse vertendum potius, *tenuibus*, vel *frugalibus sacrificiis.* Λιτὸς enim ὁ εὐτελὴς, vilis, tenuis, frugalis.

Consule Magnum Etymologicum p. 567. 40. Hinc λιτὴ δίαιτα, frugalis victus. Xenophon ad Æschinem scribens in quadam Epistola, pag. 1000. D. ita loquitur,

ἀντὶ διαίτης λιτῆς, σικελιώτης γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα. Verba sonant, *Pro victu frugali, Sicula ventris immoderati mensa* [*electa est.*] At hic est sensus, Victus frugalitati Sicula ventris immoderati mensa est anteposita. Phocylides 803.

Καλὸν ξενίζειν ταχέως λιτῇσι τραπέζαις,

Ἢ πλείσαις, δολίαισι, βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.

Bonum [est potius, satius est, præstat] *hospites excipere celeriter frugalibus mensis,*

Quam plurimis, [at] *dolosis, morantibus* [.i. tardis, &] *præter tempus,* [intempestiuis.]

καλὸν, sub. μᾶλλον ἐστὶ ξενίζειν. τοὺς ξείνους ὑποδέχεσθαι. Vide Plutarchum in Lycurgi vita, vbi fertur Lycurgus νομοθετῆσαι τοὺς θεοὺς λιταῖς θυσίαις ἐν τῇ Σπάρτῃ τιμᾶσθαι. Idem tamen Pindarus Pythiorum Ode 4. 258. 6. idem λιτῆ vocabulum pro supplici sumit. Sic enim illic,

—λιταῖς τ' ἐπαοιδαῖς ἐδιδάσκησε σοφὸν Αἰσονίδαν.

—*supplicatricesque incantationes docuit sapientem Æsonidem,* [i. Iasonem Æsonis filium.]

Græca scholia, Λιταῖς ἐπαοιδαῖς] ταῖς φαρμακευτικαῖς ἐπαοιδαῖς ἐξεδίδαξεν ἡ Ἀφροδίτη τὸν σοφὸν Ἰάσονα. ἢ λιταῖς, ταῖς λιτανευτικαῖς φησι. καθὸ οἱ ταῖς ἐπαοιδαῖς χρώμενοι, λιτανεύουσι τοὺς θεοὺς, καὶ εὔχονταί τινα γενέσθαι αὐτοῖς.

Λόγιος. ου ὁ.) (ἀοιδός. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. ὁ τοῦ πεζοῦ λόγου συγγραφεὺς) (ὁ ποιητής. οῦ. Orationis solutæ scriptor) (Poeta. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 199. v. 17.

Καὶ λογίοις, καὶ ἀοιδοῖς.

αἰτὶ τοῦ καὶ διὰ λογίων, καὶ ἀοιδῶν.

Et per orationis solutæ scriptores, & per poetas. Nem. Ode 6. 379. 14.

ἀοιδοὶ, καὶ λόγιοι.—

Poetæ, & prosæ scriptores.

Eadem Ode 381. 11. poeta λογίους ἄνδρας vocat celebres, ac eloquentia claros viros. Eloquentes.

Λόγος. ου. ὁ. Comm. Interdum accipitur pro poet. ἔπος. εος. ους. τό. Versus. Carmē. Pind. Nem. Ode 9. 414. 9.

Τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν.

Honorare carminibus victoriā.

Λιγ-

Λογχωτὰ ἔγχεα. ἔγχεα λελογχωμένα, τουτέστι λόγχιω ἔχοντα. Hastæ cuspidatæ. Hastæ cuspidem habentes. Bacchylides 93. M. λόγχη sæpe pro αἰχμὴ, i. pro cuspide sumitur. Hinc τὸ λογχόω. ῶ. μ. λογχώσω. &c. cuspide munio. cuspidem addo, vel impono.

Λοιδορῆσαι. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 86. ver. 9.

Ἐπὶ τό γε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία. —
Nam conuicius-insectari
Deos, [est] odiosa sapientia.

Λύα. ας. ἡ. Comm. pro quo Iō. dicitur λύη. ης. ἡ. Lues. μεταφορικῶς vero sic appellatur ipsa seditio, quod concordiæ vinculum soluat. Pind. Ně. Ode 9. 408. 3.

— βιαθέντες λύα.
— *[hac seditionis] lue violenter-oppressi.*

Λύγδινος. ν. ὁ. Læuis, politus, nitens, candidusque marmoris Parii instar. Nā (vt docet Brodæus in suis commentariis in Epigrammata Græca. lib. 6 pag. 548. dum vocem Λύγδινα interpretatur) lapis Parius, & Lygdinus, idem est. Hæc sunt eius verba,

Λύγδινα] *è marmore Pario candidissimo. Eum lapidem cæpere Lychnitem appellare. Parius (verba Seruii) candidissimus est lapis Lygdius nomine. Is nascitur in Paro insula. Martialis, Candida non tacita respōdet imagine Lygdos.* πάριος ἢ λίθος, ὁ καλούμενος λύγδινος. &c.

Plinius libr. 36. capit. 8. 380. *Lygdinos cādoris eximii* vocat. Suidas hæc ipsa confirmat his verbis,

Λύγδινα,
Κὴν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
Ἔστηκε μίτρης γυμνὰ περιεσμάδος. ἐν ἐπιγράμματι. Καὶ αὖθις,
— οἷά τι λύγδου
Λειπὸν παρθενίην βεβαιομένην χαρίτων.
ἔστι δὲ εἶδος λίθου ἡ λύγδος. Καὶ αὖθις,
Γλύψας ἐπώλει λύγδινον τις Ἑρμείαν Anacreon 59.
Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοντο πᾶσαι.
Circa candidam ceruicem
Gratiæ volabant omnes. Æ. P.

Λυγκεύς. Lynceus. Hic fertur acutissima oculorum acie præditus fuisse, de quo Pindarus Nemeorum Ode x. 424. canit,

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένον. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων

πάντων ἦεν τ' ὀξύτατον ὄμμα.

Consule Græca scholia, & vulgatam versionem. Item Palæphatum de fab. narrat. 112. A. Apollon. Arganaut. lib. 1. 8.

Οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι, Λυγκεύς, ἠδ' ὑπέρβιος Ἴδας

Ἀρῄνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ

Ἀμφότεροι Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο

Ὄμμασιν. εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος ἀνέρα κεῖνον

Ῥηϊδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

Λυδία ἁρμονία. Pind. Nem. Ode 4. 361. 12.

Λυδία λίθος μανύει χρυσόν,

ἀνδρῶν δ' ἀρεταν σοφία ἐλέγχει.

Bacchylides 94.

Lydius lapis indicat aurum, virorum vero virtutem sapientia arguit.

Λυδία μίτρα. Pind. Nem. Ode 8. 400. 13 sic appellat ἀλληγορικῶς præclarum, & magnificum hymnum, quo quis vt aureo diademate caput redimitum, ac ornatũ habet.

Græca scholia rem sic interpretantur, Λυδίαν μίτραν] ἀλληγορικῶς τὸν ποικίλον ὕμνον οὕτω φησιν, ὅτι ἀπεχῶς οἱ Λύδιοι περὶ τὴν μουσικήν. τὸ γὰρ Λύδιον μέλος ποικίλον. ἢ οὕτως ἀντὶ τὸ ποίημα αὐτοῦ, ὡς Λυδίῳ ἁρμονίᾳ γεγραμμένον. Quid sit μίτρα, pluribus apud Eustathium docetur.

Λυδοπαθής. ἑος. οῦς. ὁ. Poet. Qui Lydorum more deliciis, & voluptatibus indulget, ac addictus est. Anacreon 148. 1. τὸ λυδοπαθὴς sumit pro ἡδυπαθής.

Λύειν ἐρατῆς παρθενίας χαλινὸν ὑπό τινι. Pindar. Isthm. Ode vlt. 485. 19. *Amabile virginitatis frenum soluere sub aliquo.*

Hoc dicitur de virgine, quæ cum aliquo primum congreditur Venereo congressu.

Λυκαίου [Διὸς] βωμὸς ἄναξ.

Lycæi [Iouis] ara regina.

Pind Ol. Ode XIII. p. 123. v. 1. Vide Græca scholia.

Λυρίζειν. Poet. τὴν λύραν κρέκειν. Lyram pulsare. Lyra ludere. Lyra sonare. Anacreon 49.

Στέψον οὖν με, καὶ λυρίσω

Παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς.

Corona igitur me, & lyra ludam

Ad tua Bacche templa.

Λυροκτύπης. ου ὁ. Poet. Lyricus. Qui lyram pulsat, eaq; strepitum edit. Anacreon pag. 75 f.

75. f. Vide Μελισής. οῦ. ὁ. Dici posset pro eodem & Αυεισής. οῦ. ὁ. παρὰ τὸ Αυείζειν, de quo suo loco. Ε'μοὶ δ' λυροκτύπη. Sed fortasse λυροκτύπῳ scribendum, à recto λυροκτύπης. ου. ὁ. quod vsitatius.

Λύσαις. Æol. particip. aorist. 1. act. masc. g. nomin. casus, pro comm. λύσας. Qui soluit. Qui liberauit. Pind. Pythior. Ode 3. 221. 7.

—λύσαις ἄλλων ἀλλοίων ἀχέων.—

—liberans alium alijs doloribus.—

Αυσίπονοι θεράποντες. Pind. Pythior. Ode 4. 236. 10. οἱ οἰκέται οἱ τοὺς πόνους τῶν δεσποτῶν λύοντες, & τούτων αὐτοὺς ἀπαλλάττοντες. *Famuli, qui labores dominorum soluunt, hisque dominos liberant.* Hac enim de causa famulos habemus, vt ea faciant, quæ nos ipsi facere nolumus. Sic autem nos laboribus liberant.

Αυτήριον. ου. τό. Remedium, quod aliquo malo nos liberat. Pind. Pyth. Ode 5. 278. 15.

Τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν, μέλος χάριεν.—

Venustum carmē de [tua] præclara-victoria, remedium-liberans [animum à molestiis factorum] sumptuum.

M

MΑθόντες δὲ, λάβροι. &c. Olymp. Ode 2. pag. 27. v. 2. Vide Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ.

Μαίεσθαι. Poet. pro comm. ἐφίεσθαι, & ἐπιθυμεῖν. Consule Eustath. Pindar. Pyth. Ode 11. 322. 11.

Δυνατὰ μαιόμενος.—

Possibilia affectans. [res affectans, quæ fieri possint, & quarum compos fieri possim.]

Nemeorum Ode 3. 346. 3.

—ὄπα μαιόμενοι.

—*vocem perquirentes*, [*acceptantes.*]

Μαινάς. δος. ἡ. ἡ μαίνουσα τοὺς ἄλλους, οὐκ αὐτὴ μαινομένη. ἡ μαίνεσθαι ποιοῦσα. Quæ alios ad insaniam adigit, non autem ipsa insanit. Quæ facit alios insanire. Pindarus Pythiorum Ode 4. 258. 5. motacillam, quam Græci vocant ἴυγγα, nominat ὄρνιν μαινάδα. Consule Græca scholia pag. 257. in Πότνια δ' ὠκυτάτων. Vide Τετράκναμος.

Μαινόλας. α. ὁ. Poet. vocabulū, Dor. & Æol. formatum, pro communi μαινόλης. ου. ὁ. Eustath.

Μαινόλης Διόνυσος λέγεται διὰ τὴν

ἐκ μέθης ἐπιγινομένην μανίαν. Sed non satis aperte vocis ἔτυμον ab eo declaratur. Μαινόλης igitur videtur dictus ὁ μαινόμενος ὅλος, qui totus insanit, ac furit. Si Baccho tribuas hoc epithetum, ita vocabitur ὁ μαίνων, τουτέστι μαίνεσθαι ποιῶν ὅλον τὸν ἀμέτρως πίνοντα. Qui facit, vt totus insaniat ille, qui nullum in bibendo modum seruat. Sappho 17. f. 1.

Μαινόλᾳ θυμῷ.—

Prorsus insano animo.—

Μαίομαι. Poet. pro comm. ζητῶ, & ἐπιθυμῶ. Deducitur autem à μάω. μῶ. vnde μαίω, hinc μαίομαι. η. εται. Quæro. Cupio. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 73. v. 4.

Μαιομένων μεγάλαν
Ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν.

Quærentium magnam
Virtutem animo consequi.

Μάκαιρα. ας. ἡ. Poet. nomen, f. g. à masc. μάκαρ. αρος. ὁ. Beata. Fortunata. Pindar. Olymp. Ode 1. pag. 3. v. 6.

μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν.

Beatam Hieronis domum.

Pyth. Ode 5. 270. 2.

—μάκαιραν ἑστίαν.

Pyth. Ode x. 310. 1.

Μάκαιρα Θεσσαλία.—

Beata Thessalia.—

Isthm. Ode 4. 453. 16.

—μάκαιραν ἑστίαν.

—*beatam domum.*

Isthm. Ode 7. 476. 1.

—ὦ μάκαιρα Θήβα.

—*ô beata Theba.*

Alcman 126. P.

—μακαίρα παρθένῳ.

—*Beatæ virgini.*

Μᾶκος. Dor. pro comm. μῆκος. aduerbialiter positum, pro, μακρὰν, & πόῤῥω. sed ἐλλειπτικῶς dictum videtur, pro κατὰ μᾶκος, vel εἰς μᾶκος. In longitudinem. Longe. Procul. Pindar. Olymp. Ode x. p. 103. 2.

Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ.

Longe vero iaculatus est Eniceus saxo. i. saxeo disco.

Μακραγορεία. ας. ἡ. Dor. pro comm. μακρηγορία. ας. ἡ. Prolixitas orationis. Oratio prolixa. Pindarus Pythiorum Ode 8. 290. 2.

Μακύνω. Dor. pro comm. μηκύνω. Produco. Pindarus Pythiorum Ode 4. 266. 7.

Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν.—

Neque producens finem vllum.—

i. Nec in rebus ad finem perducendis vlla procrastinatione vtens.

Μαλακόχειρ. μαλακόχειρος. ὁ. Poet. ὁ μαλακὴν ἔχων, ἢ προσφέρων χεῖρα.

ἐα. Qui mollem habet, aut admouet manum. Pindarus Nemeorum Ode 3.352.10.

Τὸν φαρμάκων δίδαξεν

Μαλακόχειρα νομόν.

Quem [*Aesculapium Centaurus Chiron*] *docuit pharmacorum* [*atque medicamentorum*]

Distributionem, [*atque variã applicationem*] *molli - manu - faciendam.*

Græca scholia, Νομόν] τὴν διανέμησιν, ἢ τὴν [τοῦ νέμειν, εἴτε τοῦ διανέμειν] ἰματρείαν λέγει.

Μαλθακόφωνος. ου. ὁ. Poet. ὁ μαλθακὴν, εἴτε μαλακὴν, καὶ ἡδεῖαν φωνὴν ἔχων. Qui mollem. ac suauem vocem habet. Pind. Isthm. Ode 2.445.3.

μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.

mollem-vocem-habentes cantilenæ. i. suaues.

Μᾶνις. ιδος. ἁ. Dor. pro comm. poet. μῆνις. ιδος. ἡ. ἡ μόνιμος ὀργὴ, παρὰ τὸ μένειν. Permanens, & diuturna ira. Iracundia. Ira. Pindarus Pythiorum Ode 4.251.2.

—δύνασαι δ' ἀφελεῖν

Μᾶνιν χθονίων.

—*Potes igitur auferre*, [auertere]

Iram infernorum [*Deorum*, i. Manium.]

Μαντήιος. α. ον. Vaticinans. Fatidicus. Pindarus Olympiorum Ode 6. v. 7.

Βωμῷ τε μαντήιῳ.—

Araque fatidica.—

Μαντηίων ἀληθὴς θῶκος, ἤγουν ἕδρα τὸ Ἰσμήνιον μαντεῖον. Pindar. Pyth. O. xi. 318.8. Græca schol. vocant τὸ Ἰσμήνιον μαντεῖον ἀληθῆ τῶν μαντευμάτων καθέδραν.

Μαντήϊος. ου. ὁ. Poet. κατὰ διάλυσιν τῆς ει διφθόγγου, & κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, à comm. μαντεῖος deductum, pro quo dicitur in oratione soluta μαντικὸς, fatidicus. Pindar. Pyth. O. 5.275.2.

Μυχόν τ' ἀμφέπει

Μαντήϊον.—

Aditumq; regit

Fatidicum.—

Intelligitur autem ipse locus, vbi reddebantur oracula. Cur vero μυχὸς μαντήϊος appelletur, ex Virgilii verbis facile colligi potest. Sic enim ille Æn. libr. VI. 243. 244. 245.

At pius Aeneas arces, quibus altus Apollo

Præsidet, horrendæq; procul secreta Sibyllæ,

Antrum immane petit, magnam cui mentem, animumq;

Delius inspirat vates, aperitq; futura.

Et infra,

—Teucros alta in templa sacerdos.
Excisum Euboicæ latus ingens rupis in antrum,
Quo lati ducunt aditus centum, ostia centum,
Unde ruunt totidem voces, responsa Sibyllæ. &c.

Μανύω. Dor. pro comm. μηνύω. Indico. Declaro. Pindarus Olympiorum Ode sexta p. 51. v. 9.

Ὡς ἄρα μάνυε. —
Sic igitur [ille re] indicabat. — μάνυε dictum metri causa neglecto augmento syllabico, pro ἐμάνυε, hoc vero Dorice, pro comm. ἐμήνυε. Pythior. Ode 1. pag. 199. v. 16.

μανύει. pro, μηνύει. Indicat. Nem. Ode 9. 406. 3.

—αὐ δὰν μανύει.
—cantum denuntiat.
Isthm. Ode vlt. 486. 13.

Μαραθὼν λιπαρά. Marathon opulenta. Pind. Ol. Ode XIII. pag. 123. v. 4.

Μάρδρον. τό pro comm. μαργαρίτης. ὁ. Margarita. æ. Vnio Consule vulgata Lexica. Anacreon 56. M.

Καὶ μάργδρον τραχήλῳ.
Et unio [sim] collo.
Vtinam fiam vnio, vt collum tuum circundare possim venustum monili.

Μαργῶδες. Poet. pro comm. μαίνεσθαι, ἢ μάργον, εἴτι μωρῶν δίκην ὁρμητικῶς φέρεσθαι. Insanire, & stultorum, ac furiosorum instar magno impetu ferri. Pindar. Nem. Ode 9. 408. 15.

—μαργουμένους.
—impetu-furioso-concitatos.
μάργος, ὁ. ὁ μὴ ἀργὸς, qui non est otiosus, qui semper huc, & illuc impetu quodam temerario fertur. Insani enim tales sunt, & semper, aut plerunque debacchātur. Hinc τὸ μαργαίνειν, τὸ μωραίνειν, ἢ μαίνεσθαι.

Μαρπτεῖν σθένος. Corripere robur. Vires assumere. Pind. Nem. Ode 6. 377. 12.

Μάρψαις. Particip. aor. 1. act. g. masc. num. singul. pro cō. μάρψας. corripiens. παρὰ τὸ μάρπτω. μ. ψω. τὸ τῇ μάρα, τουτέστι τῇ χειρὶ ἅπτειν, ἤγουν ἅπτεσθαι, θιγγάνειν, ἢ συλλαμβάνειν. Manu tangere, tractare, corripere. Pindarus Nemeorum Ode 1. 337.

Διασσοῖσι δοιοὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.
Duabus suis manibus inevitabilibus duos serpentes ceruicibus corripiens. Vide Ἡρακλῆς.

Hæc

Hæc enim de Hercule dicuntur.

Μάσσων.ονος ὁ, ἡ. Idem ac μακρότερος.ν. ὁ. Maior. Prolixior. Magnum Etymol. 157. 39. ita formatum tradit, Μέγας, μεγάτερος, μαγίων, [μάσσων, ἡ μάσσων, & in genere neutro] μάσσον, ἡ μᾶσσον. Alii vero deducunt à μακρὸς, cuius comparatiuus est μακρότερος, & μακίων, & μάσσων. superlatiuus, μακρότατος, & μάκιστος, vnde verso α in η, μήκιστος. Mag. Etym. 40. 1.

Αἴχιστος] αἰσχρὸς, [αἰσχρότερος,] αἴσχιστος [ἡ αἰσχρὸς,] αἰσχίων, ἡ ἀποβολῇ τοῦ ρ, αἰσχίων, αἴσχιστος, ὥσπερ μακρὸς, [μακρότερος,] μακρότατος, [ἡ μακρὸς,] μακρίων, μακίων, ἡ τροπῇ τοῦ α εἰς η, μηκίων, μήκιστος, μήκιστον. Alias tamen Dores hoc ipsum η rursus in α mutant, & dicunt, μακίων, μάκιστος, & μᾶκος, pro cõmunibus μηκίων, μήκιστος, quod à μῆκος.εος.ους.τὸ Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 123. v. 9.

Μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν.

Maiora, quam quæ intueri, [animoque complecti] possis.

Nemeorum Ode 2. 344. 12.

Μάσσω' ἀριθμοῦ.

Maiora numero [sunt ea, quæ domi sunt gesta.]

Græca scholia, τὰ ἢ οἴκοι ἐν Ἀθήναις. μείζονα ἐστὶν ἢ ἀριθμεῖσθαι. ἤγουν, ὑπερβαίνειν πάντα ἀριθμόν, ἃ ἐνίκησαν οἴκοι. i. *Victoriæ vero, quas domi, Athenis scil. sunt adepti, maiores sunt, quam vt numerari possint. Omnẽ numerum superant.* Sed fortasse pro vulgata lectione ἀριθμῷ, quæ est datiui casus, non ineptam coniecturam sequutus quis dixerit scribendum potius ἀριθμῶ per ω, sine ι subscripto, vt sit Doricus genitiuus, pro comm. ἀριθμοῦ. sic Ode 3. pag. 346. v. 10. poeta dixit ὠρανῶ Doricè pro comm. οὐρανοῦ. cæli. Quæ genitiui Dorica terminatio apud Pindarum est profecto rarissima, cum apud Theocritum, aliosque Doricos scriptores sit frequentissima. Nostram coniecturam confirmat & ipsa loquendi tritissima forma, vt quum dicimus, πρᾶγμα λόγου μεῖζον. i. *Res oratione maior.* Res quæ tanta est, vt nullis verbis exprimi valeat. Sic πρᾶγμα πάσης πίστεως μεῖζον. *Res omni fide maior.* Res, quæ fidem omnem superat. Isthm Ode 3. 450. 7. μάσσων ὄλβος vocatur *diuturnior felicitas.*

Μάστιξ πειθοῦς. Flagellum ſuadelæ. Vis perſuadendi. Pindar. Pyth Ode 4. 258.

ἐν φρεσὶ καιομέναν
Δονέοι μάστιγι πειθοῦς.

In pectore flagrantem, [*& ardentem amore*,]
Verſaret flagro ſuadæ, [vi ſuaſoriorum verborum flecteret.]

Ματαιοβουλία ας. ἡ. ἡ ματαία βουλὴ Inane conſilium. Simonides. 102.

Μάταν. Dor. pro comm. μάτην Fruſtra. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 11. v. 6.

Ματραδελφεός. οῦ. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. μητράδελφος. ου. ὁ. ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός. Matris frater. Auunculus. Pindarus Pythiorum Ode 8. 290. 9.

—ἰχνεύων ματραδελφεοῦ.
—*per-veſtigia-ſequens auunculus.*

Ματροδόκος. ου. ὁ, & ἁ. Poet. & Dor. pro comm μητροδόκος. ου. ὁ, & ἡ. Pindar. Nem. Ode 7. 395. 7. ματροδόκοις γοναῖς paſſiue poſuit pro ταῖς γοναῖς ταῖς ὑπὸ μητρὸς δεδεγμέναις, & εἰς τὴν μήτραν ὑπολελημμέναις. i. *pro ſemine, quod mater à viro emiſſum in matricem recepit.* Quæ ſignificatio in vulgatis lexicis non extat. Nam alias ille μητροδόκος vocatur; qui ſuam, vel alienam matrem humanitatis, & pietatis cauſa recipit, ac fouet. Hoc autem dictum ad ſimilitudinem τοῦ ξενοδόκος. ου. ὁ. Qui hoſpites excipit hoſpitio. Sic πανδόκος, & alia ſexcenta compoſita, quæ deducuntur ab Ionico δέκομαι. pro communi δέχομαι. Quãuis autem hæc Ionica ſint, in communi tamen lingua retinentur & paſſim leguntur, vt & ἀπηλιώτης, & Λευκιππος, pro comm. inuſitatis ἀφηλιώτης, & Λεύκιππος. Euſtathium conſule in terminatione nominum in δοκη, & δοκος deſinentium. Vide ſupra δοκη.

Ματρομάτωρ. ορος. ἁ. Dor. pro cõ. μητρομήτωρ. ορος. ἡ. ἡ μητρὸς μήτηρ. Matris-mater. Auia. Pind. Olymp. Ode 6. p. 55. v. 3.

—ματρομάτωρ ἐμά.—
—*Auia mea.*—

Ματρόπολις. ιος. ἁ. Dor. pro cõ. μητρόπολις. ιος. Ion. εος. Attice εως. ἡ. Metropolis. q. d. mater-vrbs. Sic autem vocatur vrbs, vnde coloniæ ſunt deductæ. Antiqua patria, vrbium aliarum, coloniarum ſcil. à ſe in nouas ſedes miſſarum

τῶ,& cōditarum, mater. Sic Pind. Pyth. Ode 4. 234. vocat

Μεγάλαν πολίων ματρόπολιν
Θήραν. —

Magnarum vrbium metropolin [insulam]
Theram. —

Cur? Consule Græca scholia.

Ματρόπολος ω. ά. Dor. pro com. poet. μητρόπολος. ου. ή. ή σὺν ταῖς μητράσι πολοῦσα, ὣ στρεφομένη. Quæ cum matribus versatur. Epithetū Lucinæ. Pindar. Pyth. Ode 3. pag. 216. v. 9.

— ματρόπολῳ σὺν Ἐλειθυίᾳ.
— *cum Lucina circa matres versante.*

Græca scholia, μητρόπολον ᾗ τὴν Εἰλείθυιαν [καλεῖ] διὰ τὸ περὶ τὰς μητέρας εἰλεῖσθαι, ἢ πολεῖσθαι τῶν γεννωμένων. i. *Pindarus Lucinā vocat μητρόπολον, quod volvatur, & versetur circa matres eorum, qui generantur, & in lucem edūtur.* Ἐλείθυια vero dicta iam videtur metri causa, quæ passim alibi nominatur Εἰλείθυια. quod ab Ἐλείθυια formatum inserto ι. Vide Eustath Vide & Ἐλευθὼ in nostro Pind. Lex.

Μάτρωες. ων. οἱ. Dor. pro com. μήτρωες. ων. Quamuis autem proprie sic vocentur matris fratres, & auunculi materni, interdum tamen ita nominantur alicuius maiores: at καταχρηστικώτερον. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 54. v. 8. sic & Nem. Ode x. 421. 2. vbi ματρῴων vitiose cum ι subscripto legitur, pro ματρώων.

Μάτρως ωος. ὁ. Dor. pro com. μήτρως. ωος. ὁ. Eustathius, Μήτρως, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ὅτι τῶν Ἰώνων ἐστὶ διαλέκτου, καὶ οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς μήτρωες ἐνίοτε λέγονται 971. 26. 37. ἀλλαχοῦ δὲ μήτρως, παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἤγουν ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 315. 46. 316. 16. 774. 27. 1083. 7. i. Μήτρως, *maternus auunculus, vocabulum est Ionicæ dialecti. Interdum etiam* μήτρωες *vocantur matris parentes, i. aui. Alias vero, μήτρως apud Homerum quidem dicitur auūculus maternus, siue matris frater, apud recentiores vero; maternus auus.* Quod patet ex Pindaro, qui Olympiorum Ode 9. pagina 89. vers. 15. & ipse μάτρωα

nominat ... maternum. Vide Græca scholia. Nem. Ode 4 366.5.

Μάτρωϊ Καλλικλεῖ — ...
Auunculo Callicli. —
Nem. Ode 5.2... 2.10.
— τεὸς μάτρως.
— tuus auunculus.

Schol. Græcus. Μάτρως] μήτρως, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφος, ὁ κατὰ μητέρα συγγενής. χρῆται γὰρ οὕτως ὁ Πίνδαρος. Nem. Ode x. 421. 2. ματρῴων ὑμνητῶν scriptum legitur cum ι sub ω: sed sine ι scribendum videtur, vt sit nomen substantiuum à recto ματρως. Vel adiectiuum esse dices, vbi subaudietur substantiuum πατέρων, vel προγόνων, vel aliquid huiusmodi quod apte huc referri possit. Nem. Ode xi. 431. 10. μάτρῳος per ῳ scribitur: sed & ibi tollendum ι, quod sub ω notatum. Nam à substantiuo μάτρως deductus est hic singularis genitiuus. Isthm. Ode 6 474. ... μάτρω- ... auunculi. Isthm. Ode 7. 478 16.

μάτρωϊ θ' ὁμωνύμῳ. —
& auunculo cognomini. —

Μαχανά. ᾶς. ἁ. Dor. vnde Lat. Machina æ. pro comm. μηχανή. ῆς. ἡ. Machinatio. Molimen. Industria. Ratio parandarum aliquarum rerū. Pind. Pyth. Ode 1. p. 182. v. 77.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς. &c.
A diis enim molimina omnia mortalibus virtutibus [nascuntur.] à diis omnia bona proficiscuntur, omnes mortalium virtutes manant. Nā dii monstrant hominibus viam, & rationem. qua virtutes adipisci possint, ipsisque virtutum parandarum facultatem præbent.]

Μαχανά. ᾶς. ἁ. ἡ πρᾶξις. τὸ πρᾶγμα. τὸ ἔργον. Res. Opus. Pindar. Pyth. Ode 3. 222. 9. Vide Ἐμπραχθῆς.

Μαχανά. ᾶς. ἁ. ἡ δύναμις. Facultas. Vires. Pind. Pyth. Ode 3. 228. 14.

— κατ' ἐμὰν
Θεραπεύων μαχανάν,
— iuxta meam
Facultatem, [pro viribus Fortunam] colens.

Μαχανά. ᾶς. ἁ. Dor. pro cōm. μηχανή. ῆς. ἡ. τουτέστι δύναμις, & τέχνη. Facultas rei peragendæ & ars. Pindarus Pyth. Ode 8. 296. 7.

— ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.
— [Carmen in tuam laudem a me scriptum,] meam volatile,

ω, [volans est, volat,] *circa machinatis*, [i. artem.]
Sensus. per totum terrarum orbem arte mea peruolat. 294. 1
—ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς.
—*recta-consilia- suppeditantibus artibus.*

Μαχανᾶς.ᾶ.ὁ. Poet. vocabulū Dorice formatum, pro cō. poet. μαχητής. οῦ. ὁ. comm. μάχιμος ου.ὁ. μαχητικός. οῦ. ὁ. πολεμικός. οῦ. ὁ. Pugnax. Bellax. Bellicus. Bellicosus. Pind. Nem. Ode 9. 409. 14.
—μαχατὰν θυμόν.—
—*pugnacem*, [*& bellicosum*] *animum.*
Isthm. Ode 7. 479. 9.
—Μελέαγρον μαχατάν.
—*Meleagrum pugnacem.*

μαχον, & μαχος adiectiuorum nominum terminatio, & accentus. Eustath. Iliados O. 1021. 50. docet nomina composita ex voce μάχη. ης. ἡ. pugna, prælium, προπαροξύνεσθαι, i. acutum in antepenultima habere, vt φιλόμαχος, σύμμαχος, πρόμαχος, αἰχμάχος, ἐπίμαχος, ναύμαχος, quæ neutrum genus in ον formant desinens. Quæ vero componuntur ex verbo μάχεσθαι, i. pugnare, præliari, παροξύνεσθαι i. acuto notari in penultima, vt, πυγμάχος, ναυμάχος, σιδηρομάχος, τειχομάχος, πυργομάχος, λογομάχος, θυμομάχος, &c. Sed si vera est hæc regula, ergo scribentis arbitratu nomen idem vel παροξύνεσθαι, vel προπαροξύνεσθαι poterit. Nam semper alteram rationem accentus habebit paratam, quam quærenti suppeditet. Hinc patet quāta sit ipsius vsus, & autoritatis vis.

Μαψιλάκας. α ὁ. Vide Μαψυλάκας. Pind. Nem. Ode 7. 397. 10.

Μαψυλάκας. α. ὁ. Poet. nomen Dorice formatum, pro cō. poet. μαψυλάκης. ου. ὁ. Sic enim scriptum legitur & in Henrici Stephani codicibus, & in Pauli Stephani nouissima editione, quinetiam in Erasmi Adagiis Chil. 2. Cent. 1. Adagio 50. p. 367. in *Icuis Corinthus*, vbi totum hoc Adagium fusius explicatur, & variis variorum autorum scriptis illustratur. Sed μαψιλάκας per ι, non autem per υ, scribendū constat, vt ex ipso etymo patet manifeste. Compositum enim est ex aduerbio μαψ, & verbo λακέω. ῶ. De quibus Eustath. ita, μὰψ ἐκ

τῦ μάτlω αἰολικῶς, ὡς ἐκ τῦ ὀπίσω...λακεῖν δ', τὸ πτιὸν ἦχον, καὶ φωνὴν ἄναρθρον ἀποτελεῖν. τίθεται δ' ἐ ὅτι ἀνάρθρε, ἐ ἀνθρωπίνης φωνῆς τεχνικώτερον. &c. In ipsa vero compositione est insertum, vt patet & ex nomine poetico μαψίδιος. ία. ον. ὁ μάταιος. & ex aduerbio μαψιδίως, φυτῖσι μάτlω. Significat autem eum, qui nugas effutit, qui garrulus est, qui frustra garrit. Pindar. Nem. Ode 7. 397. versu vltimo. Græcus scholiastes vertit ὁ μάτlω φλυαρηθείς.

Μεγάλαι ἀλκαὶ σκότον πολὺν ἔχοντι ὕμνων δεόμεναι. Pindar. Nem. Ode 7. 386. 13.

Magnæ virtutes, quum hymnis carent, tenebras multas habent.

Id est, Præclara virorum fortium facinora, nisi Poetarũ carminibus celebrentur, & immortalitati commendẽtur, in magnis tenebris latent, & hominibus sunt ignota.

Μεγάλαν. Genit. Dor. plur. 2. declin. simpl. nominum, pro comm. μεγάλων. magnarum. Pind. Pythior. Ode 4. 234. 2.

Μεγάλαν πολίων ματρόπολιν.

Magnarum vrbium metropolin.

270. 8.

— βασιλεῦς

Μεγάλαν πολίων.

Μεγαλανοεία. ας. ά. Dor. & poetic. pro comm poet. μεγαληνοεία. ας. ή. comm. ὑπερηφανία. ας. ή. Superbia. Pind. Nem. Ode 11. 432. 9.

— μεγαλανοείαις ἐμβαίνομεν.

— *In superbiis incedimus*, [animos attollimus & superbe viuimus.]

Μεγαλάνωρ. ορος. ό. Poet. & Dor. pro comm poet. μεγαλήνωρ. ορος. ό. Magna fortitudine præditus. Pind. Pyth. Ode 1. p. 194. v. 2.

— σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον

Καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανε. —

— *& cum necessitate*, [propter necessitatem] *ipsi* [*tanquam*] *amico*

Etiam quidam, qui erat magna fortitudine præditus, blãditus est.

Μεγάλαυχος. ου. ό. Poet. Qui magna iactat. Qui valde gloriatur. Superbus. Pind. Pyth. Ode 8. 289. 1.

Βία δ' ἐ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. —

Violentia vero & superbum pessundat tandem. —

Μεγα-

Μεγαλήτορες ὀργαί. Magnanimi spiritus. Pind. Isthm. Ode 5. 464.17. μεγαλήτωρ. μεγαλόθυμος. μεγαλόψυχος.

Μεγαλόδοξος. ου. ὁ, ἡ. Poet. ὁ μεγάλην ἔχων, ἢ φέρων δόξαν. Magnam habens, vel afferens gloriam. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 84. v. 9.

Μεγαλόδοξος Εὐνομία.

Magni nominis Eunomia.

Sic Lat. Int. Sed Pindarus ita vocat bonam legum constitutionem, bonasque leges, quæ magnam gloriam habent, magnamque gloriá sui cultoribus, & obseruatoribus afferunt. Qui enim bonas leges accurate seruat, is magnum decus, & magnam gloriam apud omnes virtutum amatores acquirit.

Μεγαλοκευθής. έος. ῆς. ὁ, ἡ. Poet. ὁ μεγάλα κεύθη, ὁ μεγάλους κευθμῶνας ἔχων. Qui magna penetralia, qui magna latibula habet. Pindarus Pythior. Ode 2. pag. 206. v. 8.

Ὅτι τι μεγαλοκευθέεσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις.

Quod etiam in magna-penetralia-habentibus thalamis olim [Iouis uxorem tentasset.]

Μεγαλοπόλιες Συρακοῦσαι. *Grandiurbes Syracusæ.* Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 201. v. 1.

Græca scholia, μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας, ἐπειδὴ Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεψάμενος, εἰς μίαν συνήγαγεν. εἰσὶ δὲ αὗται, Ἀχραδινὴ, Νεάπολις, Ἐπιπολαί, & Τύχη. Pyth. Ode 7. 285. 1.

— μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι.

— *grandiurbes Athenæ.*

Μεγάνωρ ορος, ὁ. Poet. vocabulum, ὁ τοὺς ἄνδρας μέγα φρονεῖν ποιῶν. Qui facit, vt homines magnifice de se sentiant. Pind. Olymp Ode 1. pag. 1. v. 4. μεγάνορα πλοῦτον vocat opes quæ superbos reddunt homines. Lat. Int. appellat *superbificas diuitias.* Græca scholia pag. 2. Col. 2. Μεγάνορος] αὐξάνοντος τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, & ποιοῦντος μείζονα φρονεῖν τῶν καθηκόντων. & cæt.

Μεγάρεσσιν. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag 7.. v. 10. dictum poetice ad similitudinem τοῦ βημάτεσσιν, à βήματα, sed est μεταπλασμὸς, ἀντὶ τοῦ Μεγάροισιν, ἤγουν ἐν τοῖς Μεγάροις. Μέγαρα. τῶν Μεγάρων, πόλις περὶ τὸν Ἰσθμὸν, μέσον Πελοποννήσου, & Ἀττικῆς, & Βοιωτίας, ἧς ἐπίνειον Νίσαια, Στέφανος. In re-

centiorum græcis scholiis scribitur Μεγαροισιν.

Μεγαθενής. έος. ους. ό, & ή. Poet. ὁ μέγα σθένος ἔχων. Vel ἡ μέγα σθένος ἔχουσα. Qui, quæue magnam habet potentiã. Præpotens. Pind. Ifthm. Ode 5. 462. 2. vocat

μεγαθενῆ χρυσόν.

præpotens aurum. [Aurum magna potẽtia præditum.]

Μεγέρα. ας. ή. Æol. dictum pro comm. Μεγάρα. ας. ή. verso α in ε. vt docet Magnum Etymol. in Κρειοντων. Pind. Ifthm. Ode 4. 459. 12.

Τὺς Μεγέρα τίκε οἱ Κρεοντὶς υἱὺς.

Quos Megera Creontis-filia peperit ipsi filios.

Euripid. in Hercule furente passim Μεγάραν vocat, & Seneca in eadem fabula Megaram appellat. Vide.

Μεγιστόπολις ἡσυχία. Pindar. Pythiorum Ode 8. 287. 3. Trãquillitas, siue Pax, quæ reddit vrbes maximas. Nam, *Concordia res paruæ crescunt, discordia vel maxima dilabũtur.*

Μεδέειν εῖν. Poet. cum datiuo. Eustath. Μέδω, τὸ ἄρχω, ὃ κινεῖται εἰς μέλλοντα, πρὸς τὸ μὴ συμπεσεῖν τῇ μέσῳ δοκῇ. Idem, Μέδοντες, οἱ βασιλεῖς παρὰ τὸ μέδεσθαι, ἤγουν φροντίζειν τῶν ἀρχομένων. Idem, Μέδων, ἄρχων, βουλευτικὸς, & φροντιστικὸς τῶν ἀρχομένων, παρὰ τὸ μέδεσθαι, ἤτοι μήδεσθαι, ὅ ἐστι βουλεύεσθαι. Ergo Μέδω dictum κατὰ συστολὴν ἀπὸ τοῦ μήδω, τὸ βουλεύομαι, & φροντίζω, & μῆδος. εος. ους. τό. ἡ βουλή, & φροντίς. Dicitur & μέδομαι, pro μήδομαι. Ab hoc vero Μέδω grauitono deducitur circunflexum μεδέω. ῶ. μ. μεδήσω. & μεδέομαι. οῦμαι. μ. μεδήσομαι. Pind. Olymp. Ode 7. p. 71. v. 3.

—ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν Ἀταβυρίου

Μεδέων.—

—o *Iupiter pater cacuminibus Atabyrii*

Dominans.—

Μέδοισα. ας. ἁ. Dor. pro comm. Μέδουσα. ης. ἡ. Pind. Nem. Ode x. 416. 1.

ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνος.

Circa Medusam Gorgonem.

Μεθέπειν. Poet. pro comm. διώκειν. Sectari. Pind. Pyth. Ode 2. p. 206. v. 16.

Ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων ἄϊδρις ἀνήρ.

Mendacium dulce sectans inscius vir.

Μεθυδότας. α. ό. Poet. Bacchi epithetum, quod idem valet, ac οἰνοδότας. α. ό. Quæ terminationes sunt Doricæ, pro communibus, μεθυδότης. ου. ό. & οἰ-

& οἰνοδότης.ου.ὁ. Vini-dator. Qui vinum hominibus dat, & largitur. Anacreon 58.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυδότας,
Διδάσκει με χορεύειν.

Iouis ille filius Bacchus,
Ille liberator-mētis, [qui mortalium mentes, animosque curis liberat,] *ille Lyaus*, [qui corporis membra soluit vino præter modum epoto,]
Quum in mentes meas
Intrarit vini dator, [*easq; suo liquore rigarit, tunc*]
Docet me saltare. Vide Μέθυ apud Eustath.

Μείλιχος.ου.ὁ. Poet. idem ac inde deriuatum, μειλίχιος.ου.ὁ. comm γλυκὺς, ἡδύς. Mellifluus. Dulcis, suauis, iucundus. παρὰ τὸ μέλι χέειν: sed metri causa est insertum. Pindar. Pyth. Ode 8. 295. 14.

Μείλιχος αἰών.
Iucunda vita.
Pyth. Ode 9. 301. 8.

Ἔτραπε μείλιχος ὀργά.
Mouit [*te puella*] *pacatum ingenium.* [*suauesq; mores.*]

Μέλαμπος.ποδος.ὁ. Poetice metri causa, pro communi Μελάμπους.οδος.ὁ. Proprium viri nomen. Piud. Pyth. Ode 4. 247. 6.

Μελάμφυλλος.ου.ὁ. ὁ μέλανα φύλλα ἔχων. Qui nigra folia habet. Pindar. Pyth. Ode prima pag. 191. v. 8.

Οἵον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς.
Quomodo Aetna in nigrifrondibus ligatus sit cacuminibus.

Græca scholia, μελαμφύλλοις] ταῖς πολυδένδροις. ἡ γὰρ τῶν δένδρων πυκνότης βαθεῖαν ἀπεργάζεται τὴν ὕλην. i. *In Aetnæ cacuminibus, quæ multis arboribus sunt referta. Ipsa vero arborum densitas profundam, & obscuram reddit syluam.*

Sunt, qui cacumē Ætnæ mōtis nigrum appellari tradūt, ob fumum, qui ex sulphureis cauernis ad summum verticem manat: at longe simplicius & probabilius, si propter arborum procerarum densitatem, hunc nigrorem Ætnæ cacumini tributum dicas.

Μελαντειχής.έος.οῦς.ὁ, & ἡ. Poet. ὁ μέλαν τεῖχος ἔχων. Qui nigrū murum habet. Pindarus Olymp. Ode 14. pag. 126. v. 3.

—μελαντειχέα δόμον
Φερσεφόνας ἴθι Ἀχοῖ.
Nigros-muros-habentem [*ad*] *domum*

Proserpina vade Echo, [.i. fama.]

περιφραστικῶς autem Inferos ita vocat poeta. Græca scholia, παρ᾽ ἐκεῖνον νυῶ εἰς τὸ σκοτεινὸν τῆς Περσεφόνης οἶκον, ὦ φήμη, καὶ ἠχώ.

Μελανοχρώς. ῶτος. ὁ. ὁ μέλαινα χρῶτα ἔχων, ὁ μέλας. Qui nigram cutem, nigrumque corpus habet. Niger. Anacreon 70. f.

τὸ μελανόχρωτα βότρυν.

nigrum Racemum.

Theocritus vero Idyllio III. v.35. dicit μελανόχρως. ὁ. μελανόχρωτος. τὸ. & in fœmineo genere seruat eundem accentum,

—Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως.

Erithacis fusco-colore-predita.

Μελεδών. όνος. ἡ. Poeticum vocabulum, quod (si modo codices sunt sani) κατ᾽ ἔκτασιν est formatum ἐκ τοῦ μελεδών, όνος. ἡ. pro quo poetice dicitur & μελεδών. ῶνος. ἡ. & μελεδώνη. ης. ἡ. & μελέδημα. μελεδήματος. τό. Cura. Solicitudo. Cogitatio. μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες. Cogitationes, quæ membra edũt, & paulatim absumunt. Simonides 105. F.

ἄπρακτοι μεληδόνες.

Irritæ cogitationes.

Μέλημα. τος. τό. Poet. pro com. μελέτη. ης. ἡ. φροντίς. ίδος. ἡ. Solicitudo. Cura. Pindarus Pythiorum Ode x. 315. 13.

—παρθένοισι μέλημα.

—*virginibus cura.*

Dictum de eo, qui virginibus est curæ. cuius virgines curam gerunt, & de quo sunt solicitæ.

Μελησίμβροτος. ὁ. ἡ. ὁ, ἡ. ὁ μελήσων, ἢ μέλων τοῖς βροτοῖς. ὁ διὰ φροντίδος ἐσόμενος, ἢ ἤδη ὢν τοῖς ἀνθρώποις. Qui curæ futurus est, aut iam curæ est mortalibus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 233. 9.

Ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον.

Vrbium radicem, [i. Cyrené metropolin coloniarum, Apolloniæ scilicet, & Teuchiræ,] *plantaturam,* [condituram,] *mortalibus-curæ-futuram.*

Compositum autem est hoc nomẽ ex tertia persona singul. futur. μελήσει, sublato ε, quod à μέλει impersonali deductum, & ex nomine βροτὸς, vtque vocabulum esset sonãtius, insertum est μ, quod poetis familiare. sic φαεσίμβροτος, sic ὠκεσίμβροτος, &c. φυτεύσεσθαι vero dictum Atti-

Attice, pro φυτεύσειν, & σπερεῖν, hocque referendum ad Libyam Epaphi filiam, de qua hic verba fiunt De vera huius loci sententia, & interpretatione vide vocem ἀλίπλαγκτος, & Pindarum Pythiorum Ode 4. p. 234. 2. & Græca scholia.

μέλι. τος. τό. Mel. mellis. Nam Latinum à Græco formatũ. μεταφορικῶς ipsa poeticæ facultatis, & carminum, mellis instar dulcis, suauis, & grata voluptas. Pind. Olym. Ode x. pag. 105. v. 10.

—μέλιτι
δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων.—
—*melle*
vero præstantem-viris ciuitatẽ irrigans, [i. suauissimis carminibus celebrans, & carminum dulcedine tãquam gratissima pluuia cœlitus delapsa solum aridũ opportune rigans, eiusque plantas augens.] Vide Καταβρέχειν.

Μελιαδής. έος. οῦς. ὁ, & ἁ. Poet. Dorice formatum vocabulum, pro communi μελιηδής. έος. οῦς. ὁ, & ἡ. ὁ μέλιτος δίκην ἡδύς. Mellis instar dulcis. Melleus. Dulcis. Suauis. Simonides 106. f. vocat
μελιαδέα γῆρυν.
suauem vocem.
Et Alcæus. 142. 1.

Μελίσδρις. υος. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. μελίγηρυς. υος. ὁ. ὁ μέλιτος δίκην γῆρυν χέων ἢ ὁ μέλιτος δίκην γηρύων, λαλῶν, & φωνῶν, τουτέστιν ὁ ἡδεῖαν φωνὴν ἔχων. Qui mellis instar vocem fundit, vel qui mellis in morem loquitur, id est, qui suauissimam vocem habet. Dulciloquus. Suauiloquus. Pindarus Olymp. Ode x 1. pag. 106. v. 3.

—μελιγάρυες ὕμνοι.
—*suauiloqui*, [*dulcibusque conscripti verbis*] *hymni*. Vide Τέλλομαι. Et, Ἐνικὸν ῥῆμα. Pyth. Ode 3. 222. 12. Nem. Ode 3. 346.

μελισδρόων τέκτονες
Κώμων νεανίαι.—
Mellisonorum fabri
Hymnorum iuuenes.—
Isthm. Ode 2. 444. 6.
—μελιγάρυας ὕμνους.
—*Dulcisonos hymnos.*

Μελίγδουπος. ου. ὁ, & ἡ. Poet Dulcistrepus. a. um. compos. ex nomine μέλι. τος. τό. Mel. & altero nomine poet. δοῦπος. ου. ὁ. strepitus. Insertum poetice γ, partim metri causa partim, vt vocabulum sit sonãtius. proprie igitur μελίγδουπος dicitur is, qui strepitum mellis instar dulcem ac suauem edit. Φυι-

κῶς tribuitur omnibus, qui suauem sonum edunt. Pindarus Nemeorum Ode xi. 429.15.

- Ἐ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.

Et dulcistrepis [Aristagoram] ornatum carminibus celebrari [decet.]

μελιζέμεν autem Ionice dictũ, pro communi μελίζειν, vnde formatum Dor. μελίζεν, sublato ι, & Ion. μελιζέμεν, inserta syllaba με. μελίζειν vero iã Attice positum pro μελίζεσθαι, actiuum, pro pass. Qua de re consule nostrum Græcolat. Dor. Lex.

Μελίζειν. Poet. pro quo dicitur & μελίζεσθαι. comm. vero, ᾄδειν, ὑμνεῖν. Canere. Celebrare. Pind. Nem. Ode xi. 429.13. Vide Μελιγδούπος.

Μελίκομπος. ου. ὁ, Ἐ ἡ. Poet. ὁ μέλιτος δίκην ἔχων γλυκὺν κόμπον, τουτέστιν ἦχον, Ἐ φωνήν. Qui mellis instar dulcem sonum, & suauem vocem habet. Vel, ὁ τῷ ἤχῳ, Ἐ φωνῇ μέλιτος τρόπον γλυκεῖα κομπῶν, Ἐ καυχώμενος. Qui sono, & voce mellis instar dulci gloriatur. Pindar. Isthm Ode 2.447.12.

—μελικόμπων ἀοιδᾶν.

—*canticorum mellito-sono-gloriantium.*

Μέλισσα. ας. ἁ. Dor. pro comm. μέλισσα. ης. ἡ. Græca scholia Pindari 239. dum poetæ versum hunc interpretantur,

χρησμὸς ὀρθωσε μελίσσας, hæc tradunt, μελίσσης δὲ, τῆς ἱερείας. κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί. καταχρηστικῶς δὲ, Ἐ τὰς πάσας, διὰ τὸ τῦ ζώου καθαρόν. &c. i. *Proprie quidem μελίσσας, q. d. apes, vocant Cereris sacerdotes. καταχρηστικῶς vero sic etiam quaslibet alias appellant, ob illius animalis, apis scil. puritatem.* Vt enim apes puræ, castæque sunt, sic etiam Dei sacerdotes, puras, & castas esse oportet. Consule Magnum Etymol. 577. in Μέλισσα. Item Eustath Δελφὶς μέλισσα. ἡ δελφικὴ ἱέρεια. Vide suo loco.

Μελισσᾶν τρητὸν πόνον ὑπερβάλλειν. *Perforatum laborem apum superare.* i. Mellis dulcedinẽ sua dulcedine, atque suauitate superare. Dulcissimum, atque suauissimum esse. Μελισσᾶν. Dor. pro comm. μελισσῶν. τρητὸν πόνον, Pindarus mel ita vocat, quod apes in suis perforatis cellulis non sine labore faciunt. Pyth. Ode 6.284 versu vlt.

Μελιστὴς. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. ἀοιδός.

ἀοιδὸς.οῦ.ὁ. vel Λυρικός.οῦ.ὁ. Cantor. vel Lyricus poeta. παρὰ τὸ μελίζειν. μ. μελίσω. Anacreon 75. P.

Τὸν ἀοίδιμον μελιστὴν.

Celeberrimum Lyricum.

Vel

Celeberrimum poetam.

Eadem pagina circa finé poeta συνωνύμως dicit λυροκτύπης. ου.ὁ.q. d. *Lyristrepus*, παρὰ τὸ κτυπεῖν τῇ λύρᾳ, τουτέστι τὴν λύραν κρέκειν, καὶ κροαίνειν λιγυρὸν μέλος, vt pag. 74. M. dicitur. Vide Κροαίνειν. Lyram pulsare, strepitumque pulsando edere. Diceretur alias & λυριστὴς.οῦ.ὁ. παρὰ τὸ λυρίζειν, quod lyram pulsare significat. Vide suo loco. Sed pag. 75. pro λυροκτύπῃ fortasse scribendum λυροκτύπῳ, à recto λυροκτύπος, quod vsitatius. Si codex mé do caret, ἀδιαφόρως dicetur & λυροκτύπης & λυροκτύπος.ου.ὁ. Quod obseruandum.

Μελιπέδαια.ης.ἡ. Nomen poeticum adiectiue positũ. Melleus. Mellitus. Mellis instar dulcis, & suauis. Pindar. Ol. Ode 1. p. 13. v. 3.

Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν.

Habet mellitam tranquillitatem.

Consule Eustathium.

Μελίφθογγος.ου.ὁ, καὶ ἡ. Poet. Mellisonus. Mellis instar dulcis, & suauis in sonis, vel in verbis. Dulcia verba fundens. Pind. Olymp. Ode 6. p. 47. v. 13.

—μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

—mellisona vero permittent Musæ.

Isthm Ode 2. 445. 1.

μελίφθογγοι ἀοιδαί.

mellisona cantilena.

Isthm. Ode 6. 469. 5.

—μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

—mellisonis carminibus.

Μελίφρων.ονος.ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ μέλιτος δίκην τῇ φρενὶ γλυκὺς, ἢ ὁ τὰ φρένα μειλίσσων. Qui mellis instar est menti dulcis, & gratus. Vel, Qui mentem demulcet, ac lenit. Pindarus Nem. Ode 7. 386. 11. Vide Ῥοαῖσι Μοισᾶν.

Μέλλοντα. μελλόντων. Futura. Futurorum. Pind. Ol. Ode XII. p. 109. v. 11.

Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.

Nam futurorũ excæcata sunt cognitiones.

Μελπομεναῦ Μοισᾶν Pind. Pyth. Ode 3. 226. 5. Dor. dictum pro cõm. μελπομένων, εἴτε μελπουσῶν Μουσῶν.

Μέλποντι. Dor. pro comm. μέλπουσι. Canunt. Celebrant.

Pind. Pyth. Ode 3. 224. 4.

Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὰν ἐννύχιαι.

Cum Pane celebrant frequenter
Venerandam Deam [*puellæ*] *nocturnæ*, [i. noctu]

Μεμαλώς. ότος. ὁ. Dor. & poet. pro comm μεμηλώς. ότος. ὁ. Quod est participium præt. perf. medii ab impersonali μέλει, de quo Lexica. μ. μελήσει. π. μεμέληκε. μ. π. κατὰ συγκοπὴν hinc formatur, communiter quidem, μέμηλε, Dorice vero, μέμαλε. Curæ fuit. Pindar. Olymp. Ode 1. pag. 12. v. 4.

Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱοὺς.

Verba sonant,
Filios, qui virtutibus curæ fuerant. pro,
Virtutibus deditos, [*ac addictos*] *filios.*
Vel,
Virtutum curam gerentes, [*& studiosos*] *filios.*

Sed est ποιητικὴ ὑπαλλαγή, ἀντὶ τοῦ, υἱοὺς, οἷσιν ἀρεταὶ μεμαλῆαι, vel μεμηλῆαι ἦσαν, si modo sic loqui liceret, vel etiã. quod longe maioris audaciæ videretur, οἷσιν ἀρεταὶ μεμάλασι, siue μεμήλασιν. i. filios, quibus virtutes erant curæ, qui virtutes curabant, qui virtutum curam gerebant, illisque strenuã operam nauabant. Personis vero figurate poeta tribuit, quod ipsis rebus, & virtutibus proprie cõueniebat. Communiter enim, & legitime dicitur ἡ ἀρετὴ τῷ φιλοσόφῳ μέλει, non autem etiam contra, nisi licentia poetica; ὁ φιλόσοφος τῇ ἀρετῇ μέλει. Quum vero de personis agitur, quæ personis aliis curæ sunt, tũc vtrumque recte dici potest, Et ὁ Θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ μέλει, Et ὁ ἄνθρωπος τῷ Θεῷ μέλει. &c.

Μέμναντοι. Dor. pro comm. μέμνηνται. Meminerunt. Recordantur. Pind. Ol. Ode 6. p. 46. v. 10.

—πολλοὶ δὲ μέμναντοι καλὸν εἴ τι ποναθῇ.

—multi autem meminerunt præclarum si quid elaboratum fuerit.

Μέμνων. Quis Cuius filius. Ab Achille cæsus. Pind. Nem. Ode 6. 382. Ouid. Metam. lib. XIII. 297.

Memnonis amissi, Phrygiis quem lutea campis
Vidit Achillea pereuntem cuspide mater. &c.

Consule comment. Lat.

Μενέλας. Μενέλα, ὁ. Dor. pro cõ: Μενέλαος. Μενελάου. Pindarus Ne-

Nemeorum Ode 7. 388. 9.

Ξανθᾶς Μενέλα δάμαρτα κομίσαι.—

Flaui Menelai coniugem reducere.—

Vide Ξανθᾶς Dor. pro ξανθοῦ. Vide terminationem Dor. λας.

Μένοντι. Dor. pro comm. μένουσι. προσδέχονται. Manent. Expectant. Pindarus Nemeorum Ode 3. 345. 6.

Ὕδατι γὰρ μένοντ᾽ ἐπ᾽ Ἀσωπίῳ.

Aquam enim apud Asopicam [te iuuenes] expectant.

Μεσόμφαλος. Quid. Vide ὀμφαλός. Et Μέσος ὀμφαλός.

Μέσον. Pind. Pythiorum Ode XI. 322.

Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων

Τὰ μέσα μακροτέρῳ σὺν

Ὄλβῳ τεθαλότα, μέμ-

φομ᾽ αἶσαν τυραννίδων.

Ex ciuilibus enim [bonis] cum comperiam [ea,] quæ [sunt] mediocria, diuturniore cum felicitate florere, queror, [attonso, damnoque] sortem regiorum principatuum.

Μεσονύκτιον. Poet. aduerb. pro κατὰ μέσην νύκτα. μέσης νυκτός. Media nocte. Pind. Isthm. Ode 7. 476. 6. Et Aristot. προβλημάτων τμήματι ιε΄. Quæstione 18. μεσονύκτιον & ipse dicit. Ibidem adiectiue μεσονυκτίας ἐκλείψεις appellat Lunæ defectus, qui media nocte fiunt. Et Marcus cap. 13. vers. 35. per genitiuum extulit, μεσονυκτίου. sic & Luc. cap. XI. vers. 5. In Act. Apost. cap. XVI. v. 25. Quomodo loquutionis hoc genus, τὸ μεσονύκτιον, sit accipiendum, aperte docetur, vbi scribitur, κατὰ τὸ μεσονύκτιον. Ergo hoc quidem est integrũ, illud vero ἐλλειπτικόν. At cap. 20. vers. 7. dicitur substantiue μέχρι μεσονυκτίου. *Vsque ad mediam noctem*. Theocritus Idyllio 24, v. 11.

Ἆμος δ᾽ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος.

Quum vero media nocte Vrsa vertitur ad occasum.

Idem Idyllio XIII. versic. 69.

Ἱστία δ᾽ ἤϊθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον.

Vela autem iuuenes media nocte purgabant.

In vtroque hoc versu ἐν τῷ μεσονύκτιον præpos. κατὰ subauditur.

Μεσονύκτιοι ὧραι. τὸ μεσονύκτιον. Media nox. Mediæ noctis tempus. Anacreon 48.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. &c.
Lat. versio,
Nuper silente nocte. &c.
Sed hoc verba sonant,
Olim media noctis horis.
Et τὸ ποθ' est pro integro ποτί. Vel pro ποτὶ Dor. & comm. πρὸς, quare vertes, *Circa media-noctis horas*, i. circa mediam noctem. κατὰ μεσονυκτίας ὥρας, κατὰ τὸ μεσονύκτιον, κατὰ μέσην νύκτα. Si sumas pro ποτὲ, significabit πρῴην, nuper, nō ita pridem.

Μεσοπορεῖν. Poet. μέσην πορείαν πορεύεσθαι. Medium iter ire. Medium iter tenere. Græcus Pindari scholiastes Nemeorum Ode 4. 360. Col. 2.

Μέσος ὀμφαλὸς εὐδένδροιο ματέρος, quid. Pindarus Pythiorum Ode 4. 241. 7. Vide ὀμφαλός. Item Μεσόμφαλος.

Μεσσάνιος γέρων. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283. 7. Μεσσήνιος γέρων, ὁ Νέστωρ. Senex Messenius, Nestor. Cur. Consule Græca scholia.

Μετὰ, cum accusatiuo poetice, pro communi πρὸς, vel εἰς. In. Ad. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 9. v. 10.

Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
αὖθις ἀνέρων ἔθνος.

Idcirco demiserunt [Pelopem Tantali] filium
Immortales ipsi [Tantalo Pelopis parenti] rursus
Ad vita-morti-obnoxium
Iterum hominum genus.

Vide Προϊέναι. Hic obiter obseruandum τὸ οἱ poet. ἀντὶ τοῦ αὐτῷ dictum, & hæc duo aduerbia πάλιν, & αὖθις iam συνωνύμως posita, sed ita, vt alterum videatur redundare. Quem πλεονασμὸν apud poetas præcipue frequentissimum reperias. Isthm. Ode 7. 480. 14.

ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν. pro, εἰς ὁμάγ.

Μετὰ cum accusatiuo poetice, pro comm. πρὸς, vel ἐπὶ, ad. Pindarus Pyth. Ode 4. 240. 12.

—μετὰ γὰρ
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν.—
—ad enim
Illud [arietis aureum vellus] cū nauigassent Minyæ.

Sic & Apollonius Rhod. Ἀργοναυτικῶν lib. 1. pag. 1. v. 4.
χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ.

Sic & Theocritus Idyll. XIII. v. 16.
Ἀλλ' ὅτε χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων.

Vide

Vide Νάξος. Et Μινυαῖ. Pyth. Ode 9.307.13.

—μετ᾽ καλλικομον

Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν [ἴεσαν.]

—ad pulchricomam proci valde celebrem puellam [iuerūt.]

Consule Græca scholia. Nemeorum Ode 3.350.8.

—Ἀμαζόνων μετ᾽ ἀλκάν.

—Amazonum ad robur, [i. robustum, atque strenuum exercitum.] Vide Ἀλκά.

Μεταβᾶσαι. Dor. pro comm. poet. μεταβῆσαι, quod à μεταβαίνω. Hoc vero poetice dictum, pro communi μεταβιβάζω, & μεταφέρω. Transfero. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 6. v. 16.

ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι,

In domum Iouis trāsferre [Pelopem.]

Μεταλλατός. ού. ὁ. Dor. pro com. μεταλλητός. οῦ. ὁ. Qui indagari potest. παρὰ τὸ μεταλλάω. ὁ. μ. μεταλλήσω. Eustath. μεταλλᾶν, τὸ πολυπραγμονεῖν. μεταλλεύειν δ᾽, τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν. Sed hoc discrimen nō obseruatur perpetuo. Verum sæpissime τὸ μεταλλᾶν sumitur pro scrutari, inquirere, inuestigare, indagare. Pind. Pyth. Ode 4.251.10.

Εἰ μεταλλατόν τι.—

An aliquid [esset] inuestigabile. [an inuestigari posset.]

Μεταμάζιον. ου. τό. Poet. τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, εἴτε μαστῶν Interstitium duarum mammarum. Spatium, quod est inter duas pectoris fœminei mammas. Anacreon 60. M. συνεκδοχικῶς pro ipso pectore videtur sumpsisse, si vulgatam versionem sequaris.

Μεταμάζιον δὲ ποίει.

Habeat deinde pectus.

Μεταμαίεσθαι. Poet. pro comm. μεταζητεῖν. ἀκριβῶς ζητεῖν. Vide simplex. Μαίεσθαι. Quærere. Vestigare. Pindarus Nemeorum Ode 3.355.6.

—ἔστι δ᾽ αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς,

Ὃς ἔλαβεν αἶψα τηλόθεν μεταμαιόμενος

Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν.

—Est autem aquila velox inter volatilia,

Quæ corripuit statim procul vestigans

Cruentam prædam pedibus.

Μεταμίσεται. Poet. & Ion. 2. pers. præs. pro comm. poet. μεταμίσεῃ, comm. μετέρχῃ. Adis. Persequeris. Exerces. Pindarus Pythiorum Ode 5.269.7.

Σὺ τοίνυν κλυτᾶς

Αἰῶνος ἄκραν βαθμίδων

Ἄπο, σὺν εὐδοξίᾳ

Μεταμίσεται.—

Tu profecto ipsas [opes] a summis gradibus inclyti aui [tui.] cum gloria persequeris, [exerces, vel, adis, & iis vteris.] Eustath. Νίσεσθαι, ὡς λίσσεσθαι, τὸ νι, ἰέναι, ἢ δύο ν. ἢ διὰ διφθόγγου νείσεσθαι. ὡς ἀπὸ τοῦ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. ὁ μέλλων νέομαι, δι' ἑνὸς ν. Vide & Νίσσω. Consule & Magnum Etymol.

Μεταλλαγία. ας. ἡ. Poet. pro com. μεταβολή. ῆς. ἡ. Mutatio. Pindarus Pythiorum Ode x. 312. 4.

Μεταλλαγίαις ἐπικύρσαισιν.

In mutationes incidant.

Μέτωπον γαίας. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 191. v. 4. vocat μεταφορικῶς Ætnam montem, vel ob eius altitudinem, vel, quod insignis & illustris sit, & in agro Siculo frontis instar in humano corpore emineat.

Μήδειοι. ων. οἱ. Pind. Pyth. Ode 1. pag. 197. v. 10. videtur accepisse pro Μῆδοι. ων. οἱ. Medi. Quod poetice dictum, siue substantiue sumas, siue adiectiue subaudito nomine ἄνδρες.

Ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι.

Quibus [in praeliis] Medi laborarunt curuorum-arcuum-gestatores.

Ταῖσι ἐν αἷς μάχαις.

Μήδομαι. Poet. cum datiuo. Prouideo. Prospicio. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 14. v. 4.

—τεαῖσι μήδεται

μερίμναισιν.—

—*tuis prouidet*

Curis.—

Μηλοβότας. α. ὁ. Dor. pro com. poet. μηλοβότης. ου. ὁ. ὁ τῶν μήλων βότης. ὁ μηλοβοτήρ, ὁ μήλων βοτήρ, ἢ νομεὺς, ὁ ποιμήν. Ouium pastor. Opilio Pind. Isthm. Ode 1. 440. 10.

Μηλόβοτος χώρα, ἡ βόσκουσα, καὶ τρέφουσα μῆλα. Regio, quæ pecudes alit. Pindarus Pythiorum Ode XII. 324. 4. Græcus schol vertit, προβατότροφος. ου. ἡ.

Μηλοδόκος. ου. ὁ. ἢ ἡ. ὁ δεχόμενος, ἢ ἡ δεχομένη τὰ μῆλα. Qui, quæue oues accipit, recipit, δέκομαι vero dictum Ionice, pro cō. δέχομαι, verso χ in κ. Pindarus Pyth. Ode 5. p. 218. v. 12.

—μηλοδόκῳ

Πυθῶνι.—

—[in] *ouium* [*mactatarum*] *receptrice*

Pythone.—

Μῆτις. ιος. ἡ. Poet. pro comm. φρόνησις. εως. ἡ. Prudentia. Pin-

Pindarus Pythiorum Ode 4.263.11.

Ο'ρθοβυλον μῆτιν ἐφευρομένοις.

Recta consilia-suppeditantem prudentiam adeptis.

Μητρωνυμικὰ ἀντὶ τῶν πατρωνυμικῶν. Pindarus Pythiorum Ode 3.215.v.1. χίρωνα φιλυρείδαν vocat Chironem Cētaurum Phillyræ filiū. Consule Græcum scholiasten. Idem eadem Ode 213.1. λατοΐδαν appellat Latonæ filiūm, id est, Apollinem, qui ab Homero, Iliad. α. pag. 1. dicitur

Λητοῦς, ϗ Διὸς ὑιός.—

Alibi Λητοΐδης appellatur, vt Νιοβίδης ὁ τῆς Νιόβης. Sed περὶ τῶν πατρωνυμικῶν, ϗ τῶν μητρωνυμικῶν pluribus agitur in Magno Etymologico, pag. 165. 38. in voce Α'τρείδης. & 166. Pythiorum Ode 4. 231. 1. Λατοΐδαν Pindarus συνεκδοχικῶς vocat Apollinem, pro Λητοΐδην, id est, Latonæ filium.

Μίγεν. Bœotica 3. perf. plur. aor. 1. paff comm. ἐμίγησαν. Pindarus Pythiorum Ode 4.262.3.

Ε'ν τ' Ωκεανοῦ πελάγεσι μίγεν.

Et cum Oceani profunditatibus mixti-sunt. [i. Et per profundum Oceani mare nauigarunt.]

Vide vulgatam lat. interpretationem, & Græca scholia.

Μιγῆναι vero variis de rebus dicitur, vt & in vulgaris lexicis docetur. Pyth. Ode 9. 304. 3.

— θαλάμῳ δὲ μίγεν

ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας.

— *In thalamo autem Libyæ auri-diuite congressi sunt.*

Μινυᾶν. Genit. Dor. pro comm. Μινυῶν. Pindarus Pythiorū Ode 4. 240.

— μετὰ γὰρ

Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν.—

— *ad enim*

Illud [arietis aureum vellus] cū nauigaßent Minyæ.—

Quos autem poeta iam Minyas vocat? Ipsos Argonautas. Cur? Quia plerique de Argonautis ad Minyam Neptuni, & Tritogeniæ Æoli filiæ filium, genus referebant, vt & Apollonius Rhodius Α'ργον. lib. 1. p. 1. . testatur,

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.

Τὸς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντας

Κίκλησκον μάλα πάντας. ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἔμμεναι. ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαῦα.

Μινύεια. ας. ἡ. Eadem est quę & Μινύα. ας. ἡ. de qua Stephanus, & alii. Quod κατὰ παραγωγὴν factum videtur. Vel est adiectiuum loco substãtiui, & subauditur nomen πόλις. Vide ἐπίθετα apud Eustathium. Pindarus Olympiorum Ode 14. p. 126. v. 2.

—ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια.
—*In olympiis victrix [est vrbs] Minyea.*

Intelligitur autem Μινύειος Ὀρχομενός. At figurate poeta tribuit vrbi, quod Asopicho Orhomenio victori conueniebat.

Μίτρα. ας. ἡ Comm. pro corona sumitur interdum. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag 91 v. 13.

Ἤλθον τιμάορος Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου μίτραις.
Veni honorē afferens Isthmiacis Lampromachi coronis.

i. Veni laudaturus Isthmiacas Lampromachi coronas. Veni laudaturus victorias, quas Lampromachus in ludis Isthmiis est adeptus, & propter quas coronis est decoratus.

Μναμεῖον. ου. τό. Poet. & Dor. pro comm μνημεῖον. ου. τό. sed η in α versum, & δίφθογγος ει dissoluta, & ε in η mutatum. Monumentum. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 273.7.

Μναμοσύνα. ας. ἁ Dor. pro cō. poet. μνημοσύνη. ης. ἡ. comm. vero, μνήμη. ης. ἡ. Memoria. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 80. v. 6.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
Ἀνεγείροντα, φράσαι
Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπινίκιον.
Sed me oportet memoriam
Excitantem, eloqui
Manuum florem Blepsiadis victorialem [*hymnum*, hymnū in victorum laudem compositum.]

Μνάσειεν. 3 pers. singul. opt. m. aor. 1 act. Æolice formata, pro comm. μνήσειεν, ἀναμνήσειεν, εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι, comm. vero ὑπομνήσαι. à μιμνήσκω. μνήσω, quod à μνάω. ῶ. In memoriam reuoco. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 193. v. 11.

Ἦ κεν ἂν μνάσειεν οἵας

ἐν πο-

ἐν πολέμοισι μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμεινε.

Græca scholia, ἢ τάχα αὖ εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι, ὁποίας ὁ Ἱέρων ἐν τοῖς πολέμοις, τῇ πολεμικῇ ἑαυτοῦ, ἢ ὑπομονητικῇ ψυχῇ ὑπέμεινε μάχας. Recte. Nã illud οἵαις ad μάχαις referendum, qui datiui regũtur à verbo παρέμεινε. Lat. Interpres ad πολέμοις retulit: sed male Vertit enim, *quibus in bellis*, quasi poeta dixisset οἷοις ἐν πολέμοις: at ita vertendum, licet paulo durius sit ὑπερβατὸν,

Certe in memoriam reduceret, quas
In bellis pugnas [suo]
Toleranti animo sustinuerit.

Μνάστειρα ας, ἁ. Dor. pro com. poetico μνήστειρα. ας. ἡ. Monitrix. Admonitrix. Quæ nos rerum aliquarum admonet. Pindarus Isthmior. Ode 2. 444.7. Iuuenilem ætatem rebus venereis aptam vocat, ἁδίσταν ὀπώραν μνάστειραν Ἀφροδίτας, i. *Iucundissimum autumnum*, vel *suauissimum autumni-pomum, quod* [*homines*] *admonet Veneris*. Cõsule F. P. C. Lat. comment. Græca scholia vertunt, τὴν τοῦ σώματος ὀπώραν, τὴν τῆς Ἀφροδίτης μνήμην ἐμποιοῦσαν. Ducitur autem à masculeo μνηστὴρ, μνηστῆρος. ὁ. Quod, præter vulgatas significationes, significat etiam monitoré, admonitorem. & eum, qui nos rerum aliquarum monet. Estque verbale à μιμνήσκομαι. μ μνήσομαι. à μνάομαι. μνῶμαι. De quo Lex & Grãmatici. Vide Μναστη..

Μναστὴρ ῆρος. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. μνηστήρ. ῆρος. ὁ. Pindarus Pythiorum Ode XII. 326. 15. tibiam poetice vocat

Εὐκλέα λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων.
Illustrem admonitricem certaminum populos-cientium.

Hic igitur αὐλὸς μνηστὴρ ἀγώνων vocatur ὁ ὑπομιμνήσκων τοὺς στρατιώτας τῶν ἀγώνων. i. tibia, quæ milites admonet certaminum. ὁ τοὺς ἀγῶνας τοῖς στρατιώταις εἰς τὴν μνήμην καλῶν, ἢ ἄγων. Quæ certamina militibus in memoriam vocat, atque ducit. Vide Λαοσσόος.

Μναστήρ. ῆρος. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. μνηστήρ. ῆρος. ὁ. comm. ὁ μιμνησκόμενος, καὶ μνήμων τινός. Qui memor est alicuius rei. Rei alicuius studiosus. Vt apud Homerum passim legas μνήσασθαι ἀλκῆς. αὐτὶ τοῦ, ἀνδρίζεσθαι. Recordari fortitudinis, pro, se

virum fortem prestare) (ἀλκῆς ἐπιλαθέσθαι, τὸ ἀμελῆσαι τῆς ἀνδρείας. fortitudinis obliuisci, pro, se ignauum præbere, neque fortitudinem curare. Ignauum esse. Pindarus Nemeorum Ode 1. 334. 4. vocat

Λαὸν πολέμου μναστῆρα.

Populum belli memorem, [*& studiosum.*]

Μοῖρα θεοῦ. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 20. v. 1. Dei numen. Vel ἡ θεία μοῖρα. Diuinum fatum. ἡ θεία πρόνοια Diuina prouidentia, quæ cuique tribuit, quod æternum Dei decretum fert.

Μοιρίδιος. α. ον. Poet. pro com. μεμορμένος, & Attice, εἱμαρμένος. pro quo dicitur & πεπρωμένος. η. ον. Fatalis. & e. Deducitur à μοῖρα. ας. ἡ. Fatum. Hoc, à μείρω. μ. μερῶ. vnde μέρος, τό. μ. π. μεμορα. ας. ε. vnde μόρα, & μοῖρα, & μόρος, à quo κατὰ συγκοπὴν Lat. *Mors.* Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 85. v. 4.

—μοιριδίῳ παλάμᾳ.

—*fatali auxilio.*

Pythiorum Ode 1. 194. ver. 11.

Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.

Sed fatale erat.

Et Isthm. Ode 6. 472. 11. vocat ξεῖνον μοιρίδιον, *hospitem fatalem*, i. fatis ita volentibus datum.

Μοιρίδιος. α. ον. Poet. pro com. μεμορμένος, Attice, εἱμαρμένος, & πεπρωμένος. η. ον. Fatalis, & e. Fato destinatus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 262. 10.

—μοιρίδιον ἆμαρ.

—*fatalis dies.*

Μοισαῖος. α. ον. Poet. & Dor. pro comm. poet quod in vulgatis Lexicis non extat, μουσαῖος α. ον. τουτέστιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν πεποιημένος. η. ον. κατεσκευασμένος. ἐξειργασμένος. λελαξευμένος. i. à Musis factus paratus, confectus, politus. Pindarus Nemeorū Ode 8. 404. 7.

ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον.

pro fulcimine supponere lapidem Musæum, [.i. carmen à Musis factum, ac politum.]

Vide ὑπερεῖσαι. Isthm. Ode vlt. 486. 27.

Μοισαῖον ἅρμα.—

Musæus, [i. Musarum] *currus.*—

Μοίσαισι στέφανον διδόναι ἀρόσαι. Pindarus Nemeorum Ode x. 419. 4. *Musis coronam dare arandam*, vel *excolendam*. pro, Victoriam ab aliquo partam (cuius insigne est

est corona) poetis celebrandam tradere, poetas rogare, vt suis carminibus victoriam, quam quis est adeptus, ornare, celebrareque velint. Sed est poeticum loquendi genus. Cōsule Græca scholia. Vide Διδόμεν ὕμνοις.

Μοισᾶν αἱ σοφαὶ θυγατέρες ἀοιδαί.

Odæ sapientes Musarum filiæ.

Sic autem ipsa carmina vocantur, quæ componuntur à scientiarum peritis. Pindarus Nemeorum Ode 4. 356. in principio.

Μομφά ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. poetico μομφή. ῆς. ἡ. comm. vero, μέμψις. ιος. ἡ. ψόγος. ου. ὁ. ἐπιτίμησις. ιος. ἡ. Reprehensio. Vituperatio. Pindarus Nem. Ode 8. 403. 8.

Μομφαὶ ἐπιστείρων ἀλιτρῶν.

Vituperationem inspergēs improbis.

Μοναμπυκία. ας. ἡ. Poet vocabulum quod in vulgatis Lexicis non extat. Vnicum equi frænum. Pindarus Ol. Ode quinta, pag. 41. vers. 9.

Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκίᾳ τε.

Equis, mulisque, vnicoque fræno.

Per ἵπποις Pindarus hic intelligit vt bigas, trigas, quadrigas, per μοναμπυκίαν, equos singulares. Scholiastes Græcus nostram sententiā confirmat his verbis, Μοναμπυκία] μονοχαλίνῳ. νοητέον δὲ ἐνὶ ἵππῳ τῷ λεγομένῳ κέλητι. ἄμπυξ μὲν γὰρ κυρίως, ἀνάδημα τῆς κεφαλῆς π. ἐκ λίθου χρυσοῦ, καὶ λίθοις πεποικιλμένος, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσι. μεταφορικῶς δὲ, ἐπεὶ διάχρυσοι χαλινοί, ἄμπυκες λέγονται, ὡς Ὅμηρος, χρυσάμπυκας ἵππους καὶ ἀλλαχοῦ, [Ιλιάδος Χ. 819. 5.] Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Μοναρχεῖν Monarchiam obtinere. Regnare. Pindarus Pythiorum Ode 4. 251. 13.

—μοναρχεῖν,

καὶ βασιλευέμεν.

—*monarchiam obtinere,*

Et regnare.—

Μόναρχος. ου. ὁ. Poet pro comm. μοναρχικός. οῦ. ὁ. Monarchicus. Ad monarchiam pertinens. Pindarus Pythiorum Ode 4. 250 8. vocat σκᾶπτον μόναρχον, sceptrum monarchicum, sceptrum monarchiæ symbolum.

Μονόδροπον φυτόν. Pindarus Pythiorum Ode 5. 272. 17.

Planta vnicum habens trũcum. Græca scholia vertũt, μονόβολον, ἢ μονόξυλον. παρὰ τὸ μόνον εἰλῆφθαι. Δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν.

Μονοκρήπις. ἦπιδος. ὁ. Poeticum. ὁ μόνην κρηπῖδα ἔχων. μονοσάνδαλος, μονοπέδιλος, οἰοπέδιλος. Qui vnicam crepidam habet. Qui vnicum habet calceum. Pindar. Pyth. Ode 4. 241. 9.

Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ.

Hoc verba sonant,

Illum, qui vnicũ habebat calceum, omnino
In cautione habere magna.

Id est,

Illum, qui pedes vnico calceo indutos haberet, Illum, qui vnicum in pedibus calceum haberet, omnino diligẽter cauere. Vel, Ab illo, qui vnicum haberet calceum, accurate cauere.

De hoc oraculo Peliæ reddito consule Græca scholia, Apollonius Rhodius τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 1. pag. 1. pulcherrimis carminibus hoc explicat, & causam aperit, quomodo Iason vnum tantum haberet calceum, quũ ad Peliam est profectus. Vide Πέλιας.

Μονόψαφος. ου. ὁ. Dor. pro com. μονόψηφος. ου. ὁ. Qui solus suũ suffragium cum aliorũ suffragiis consentiens non habet. Pind. Nem. Ode x. 416. 5.

Μονόψαφον ἐν κολεῷ καταχοῖσα ξίφος.

Gladium aliis non suffragantem in vagina quũ retinuit.

Cur autẽ hoc de Hypermnestra dictum fuerit, pluribus docent Græca scholia.

Μόρσιμος. ου. ὁ. Poet. idem ac μόρσιμος. ου. ὁ. comm. μεμορμένος. Att. εἱμαρμένος, pro quo & πεπρωμένος. ου. ὁ. Fatalis. Pindarus Olympiorum Ode 2. p. 22. v. 1.

Ἐξ οὗπερ ἔκτεινε Λάϊον μόρσιμος υἱός.

Ex quo interfecit Laium fatalis filius.

Sic autem Oedipus appellatur, qui parenti fatalẽ mortem, oraculo vetusto prædictam, obtulit. Vel, Quem pater fatis ita volentibus in suam perniciem procreauit. Μόρσιμος vero deductum à præterito perfecto medio μέμορα, quod à μείρω, de quo vide Μοιρίδιος.

Μόρον διδόναι τινί. Pindarus Nemeorum Ode 1. 339. 14. *Necem alicui afferre.* Non dicitur

dicitur enim Latine, *Dare alicui mortem*: sed aliquem *morti*, vel *leto dare*. Gallice, *Mettre a mort*, quod à Latinis dicatur, *Mittere*, vel *demittere Orco*, i. morti. Ouid. Fast. lib VI. 136.

Crassus ad Euphraten aquilas, natumque, suosque
Perdidit, & leto est vltimus ipse datus.

Μόρσιμον. ου. τό. Poet. τὸ τῇ μοίρᾳ ὑποκείμενον. παρὰ τὸ μείρω. μερῶ. μέμορκα. μέμορμαι. μέμορται. Eustath. sed Magnum Etymol. 591. longe melius.

Μορος, ὁ θάνατος. ὥσπερ παρὰ τὸ σπείρω γίνεται σπόρος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω, μόρος, ὁ μεμερισμένος τοῖς πᾶσιν ὤν. ἐκ δὲ τοῦ μόρος, γίνεται μόριμον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, μόρσιμον, τὸ πεπρωμένον, ἢ τὸ εἱμαρμένον. Quod est fatale. Fatale decretum Fatum. Pindarus Pythior. Ode 12. 327. 9.

—τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν.
—certe fatale decretum non [est] euitabile. sic & Virgil. Æneidos lib. 8. 313. dixit,
Fortuna omnipotens, & ineluctabile fatum.

q.d. quod lucta superari, vitarique nequit. παρφυκτὸν vero τὸ παράφευκτον, καὶ φεύγεσθαι δυνάμενον.

Μορφά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. μορφή. ῆς. ἡ. A Dor. autem μορφά, transpositis literis formatum est Latinum vocabulum *Forma*, Pind. Isthm. Ode 4. 458. 6. μορφὰν accipit pro statura corporis, quam eadem pag. v. 1. φύσιν appellat συνωνύμως. Alias ἡλικία dicitur. Vide φύσις.

Μορφάεις. άεντος. ὁ. Dor. pro cō. poet. μορφήεις. ήεντος. ὁ. Formosus. Pind. Isthm. Ode 7. 4?8. 12.

—ἰδεῖν μορφάεις.
Aspectu formosus.

Μουσικῆς, καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῆς κάλλιστον ἐγκώμιον ὅρα παρὰ Πινδάρω, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Πυθίων εἰδει. pag. 187. 188. 189.

Μωῦσαι, προφασίζεσθαι. Alcæus. 45. F.

Οὐδέ τι μωυσάμενος ἄλλο νόημα.
Non prætexēs vllam aliam cogitationem. Vel
Nullam alius consilii causam prætexens.

Μωύη. ης. ἡ. (vnde Gallicum, Mine, i. *contenance, & semblāt*. vt, *faire bonne, ou mauuaise mine*) πρόφασις, excusatio, prætextus Mora. Cunctatio. Est autem μώυη dicta ἀπὸ τῆς μονῆς, verso Æolice ο in υ, & accentu in priorem syllabā retracto. Hom. Odyss.

Φ.624.M.

ἀλλ' ἄγε μὴ μωύησι παρέλκετε.

Sed agite ne per varios pratextus, aut per varias moras certamen longius protrahatis.

Μωύεσθαι) (ἀμωύειν, τὸ χωρὶς μύνης, ὅ ἐστι προφάσεως βοηθεῖν. Eustath. Idem, Μωύη ἡ πρόφασις, οἱονεὶ μονὴ, παρὰ τὸ μένειν, καὶ ἐπέχειν τοὺς προφασιζομένους, καὶ σκέπτεσθαι τί ἂν εἴποιεν, καὶ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ ο εἰς υ, ὅθεν καὶ μωύεσθαι, τὸ προφασίζεσθαι. ἢ μωύη παρὰ τὸ μύειν τὸ στόμα. Magnum Etymol. 88.23. ἀμωύαι κυρίως τὸ ἀπροφασίστως βοηθεῖν, ἀπὸ τοῦ ἄμωυα ἡ ἐκδίκησις. τοῦτο παρὰ τὸ μωύη, ἡ πρόφασις, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, [imo potius dicendum μετὰ τοῦ στερητικοῦ α,] ἄμωυα. ἡ μωύας σημαίνει τοὺς μεμνημένους, ἔνθα [dicendum ἔνθεν, aut ὅθεν] ἀμωύειν, τὸ ἀμέμπτως βοηθεῖν. ἢ παρὰ τὸ ἀμεύω, τὸ πορεύομαι, γίνεται ἀμεύνω, ὡς δύω, δύνω, καὶ θύω, θυύω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ε, ἀμωύω, τὸ μετὰ δρόμου βοηθῶ. ἢ παρὰ τὸ ἀμείβω, ἀμεύω, καὶ προσθέσει τοῦ υ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἀμύνω, τὸ ἰσοχάριτος βοηθεῖν.

N

NA'ειν. Poet. pro comm. κατοικίζειν. Habitandi causa in aliquo loco aliquē collocare. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 275. 4.

—ἔν τ' Ἄργει, καὶ
ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλκαῖντας Ἡρακλέος
Ἐκγόνους.—

—*& in[urbe] Argis, &[in]*
Valde-diuina Pylo habitandi-causa-collocauit fortes Herculis
Posteros.—

Ἔνασσεν autem est 3. pers. sing. aor. 1. act. à νάω. μ. νάσω. αἰρ. α. ἔνασα. ας. ε. metri vero gratia geminatum σ. ἔνασσα. ας. ε.

Ναίοισι. Dor. & Æol. pro com. ναίουσι, τουτέστι οἰκοῦσιν, ὑπάρχουσιν. Habitant. Sunt. Pindarus Pythiorum Ode XII. 327.2.

Νάκος. εος. ους. τό. Poet. Vellus. velleris. Pellis. Eustathius, Νάκος, τὸ κῶας, ὅ ἐστι βύρσα. καὶ νάκη θηλυκῶς &c. Idem, Νάκη μηλωτὴ, οἱονεὶ αἰάκη, ἐφ' ᾗς ἐστιν αἰακεῖσθαι, ὅ ἐστιν αἰακλιθῆναι. καὶ ἔστι ταυτὸ, ὥσπερ νάκος, ὅ ἐστι κώδιον. Vide Νάκος, & νάκη in Magno Etymologico. Pindarus Pythiorum Ode 4.240.11.

—καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ.—

—*& totum-aureum vellus arietis.*

De aureo vellere cōsule Hyginum in Phrixo. fab. 3. & 179. Item Ouid Metam. lib. 7. in

7. in principio,

Iamque fretum Minyæ Pagasæa puppe secabant. &c.

Illic Latinus commentator rem totam fusius explicat, reique vertitatem aperit, dũ interpretatur illa poetæ verba,

—*Phrixeaq́; vellera poscunt.*

Item Apollonium Rhod. τῶν Ἀργον. lib. 4. 178. 179. 180. 181. Et Senecam in Thyeste pag. 64.

Est Pelopis altis nobile in stabulis pecus &c. Item Theocrit. Idyllio 13. Item Dionysium de situ Orbis. pag. 39. A. in χρυσόμαλλον δέρας. Item Ouid. in epistola Hypsipylæ ad Iasonem, vbi Latinus comment. totam fabulam explicat prolixe. Et Fastor. libro quarto sub finem,

Nunc potes ad solem sublato dicere vultu,

Hic here Phrixea vellera pressit ouis. &c.

Vide Lat. comment. Pindar. Pyth. O. 4. 259. 260. 261. 262.

Νάπα. ας. ἁ. Doric. pro communi poet. νάπη. ης. ἡ. Eustath.

Νάπη, νάπης, κοιλάς. ἤγουν τόπος φαραγγώδης, παρὰ τὸ νη ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ πῶ, ὅ ἐστι πίνω λέγεται. ἢ παρὰ τὸ νη στερητικὸν, καὶ τὸ φῶ, ὅ ἐστι φαίνω, ἢ λάμπω. λέγεται ἢ νάπος οὐδετέρως. i. Νάπη, *siue* νάπος, *dicitur concauitas, siue locus cauernosus, componitur ex particula intendente* νη, *i. valde, & verbo* πῶ, *i. bibo.* quod huiusmodi loca depressa, & concaua magnã aquarum ex editioribus locis eo delatarum copiam recipiant bibant, hauriant, & exhauriant. *Vel compos. ex* νη *priuante particula, & verbo.* φῶ, *i. luceo*, sed versum φ in π. Quare significabit idem ac apud Latinos *Lucus*, quem nonnulli putant dictum κατ' ἀντίφρασιν, quod in eo propter arborum densitatem, ac obscuritatem nulla lux luceret. Alii contra tradunt ideo sic appellatum, quod in eo maxima lux luceret, partim ob sacrificia, quæ Diis ibi fiebant, partim ob faces, quæ in eo solebant accendi, quum sacra fiebant. Pind. Isthm. Ode 3. 451. 5.

ἐν κοίλᾳ νάπᾳ —

in caua valle-syluosa.

Νασιώτας.α.ὁ. Dor. pro comm. νησιώτης.ϒ.ὁ.ὁ νήσον κατοικῶν. Insulanus. Insulæ incola. Insularis. Pindarus Pythiorum Ode 9.302.7.

—λαὸν ἀγείρεις

Νασιώταν, ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον.—

—*populum vbi congregaris*

Insularem, in collè campis vndique cinctum. Pyth. Ode x.314.

Νασιώταις λίθινον θάνατον φέρων.

Insulanis lapideam mortem ferens.

Vide λίθινος θάνατος.

Ναυαγία.ας.ἡ. Naufragium. Idem ac ναυάγιον. ϒ. τό. παρὰ τὸ ναῦν ἄγειν, ἢ ῥῆξαι. Nauem frangere. Interdum accipiuntur hæc pro ipsis nauiũ fragmentis. Alias μεταφορικῶς hoc sumitur pro calamitate, & aduersa fortuna. Pind Isthm. Ode 1.439.9.

Ἄ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις

ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς, ἐν κρυοέσσᾳ

Δέξατο συντυχίᾳ.—

Quod [aruum,] ipsum [Asopodorum] innixum, [ac sustentatum] naufragii-tabulis ex immenso mari [elapsum,] in horrendo excepit casu.

Græca scholia, & F.P.C. Lat. comment. consule.

Ναυσίστονος.ϒ.ὁ, ἢ ἡ. Qui, quæue nauibus gemitum, luctumque fert. Pind. Pyth. Ode 1. p.196.v.15. vocat

ναυσίστονον ὕβριν, ignominiam, quæ, propter cladem acceptam, classi gemitum, lamẽtationem, & luctum affert. Vide ἀλαλατός. *Nauibus-lugubris.*

Ναυσιφόρητος.ϒ.ὁ.ὁ ναυσὶ φορούμενος. Poet. & Pind. vocabulum. Qui nauibus vehitur. Pind. Pythiorum Ode prima pag. 192.v.2.

—ναυσιφορήτοις

δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις

Ε'ς πλόον ἀρχομένοις, πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον,—

—*Viris autem, qui nauibus vehuntur, præcipuum gaudium [est,] nauigationem auspicantibus, deductorium, [i. secundum] venire ventum.*

Ναυστολεῖν. Poet. τὸ ναῦ στέλλειν, πέμπειν, ἄγειν, φέρειν. Naui mittere, ducere, vehere, ferre. Pind. Nem. Ode 6.380.3.

Γ' δὲ ναυστολέοντες

Ε'πικώμια.—

Propria aduehentes

Encomia, [facinoraque laudibus, carminibusque digna.]

Ναυτιλία.ας.ἡ. Poet. pro com. πλόος.πλοῦς.ὁ. Nauigatio. Pind.

Isthm

Isthm. Ode 4. 459. 1.

Ναυτιλίαισι πορθμὸν ἁμερώσαις.

Nauigationibus fretum mansuefaciens.

Ναῦν μάχη. Poet. pro comm. ναυμαχία. ας. ἡ. Nauium pugna, pro, naualis pugna. nauale prælium. Pind. Nem. Ode 9. 411. 3. Vide Πεζοβόας.

Νεᾶνις. ιδος. ἡ. Poet. ἡ νέα κόρη. Puella. Iuuencula. Pindarus Pythiorum Ode 9. 300. 5.

Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις

Ἦτορ ἔχοισα.—

Laborem supra puella

Cor habens. [puella, quæ habet animum labore superiorem, ac infatigabilem. Cuius animus nullo labore superatur, ac fatigatur.]

Νεῖκος κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. Pind. Ol. x. pag. 100. 1. τὸ τῶν κρεισσόνων νεῖκος, χαλεπὸν ἀποθέσθαι. τὸ κατὰ τῶν κρεισσόνων ἀνῃρημένον νεῖκος ἀποθέσθαι χαλεπὸν. i. *Contentionem aduersus potentiores susceptam deponere difficile est*. Sēsus. Si quis cum principibus, ac regibus semel contendere cœperit, is non facile contentionem huiusmodi susceptam deponere potest. Cur? Quia principes, & reges iniuriæ, quam sibi putant illatam, memoriam in pectore tandiu cōseruant, donec iram in illius autores effuderint, eosque sint vlti. Quod Homerus Iliados Α. pag. 21. disertissimis verbis testatur, & confirmat, quum ita canit,

Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.

Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,

Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ.

Idem Hom. Il. Β. p. 63.

Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος.

Apud Aristot. Rhet. lib. 2. p. 64. vtriusque loci fit mentio: sed ibi legitur διοτρεφέων βασιλήων.

Virgil. & ipse rem eandem confirmat, quum Æneidos primo de Iunone Troianis infesta canit pag. 112.

Necdum etiam causæ irarum, sæuiq; dolores

Exciderant animo: manet alta mente repostum

Iudicium Paridis, spretæq; iniuria formæ. &c.

Quare,

Felix, quem faciunt aliena pericula cautum.

Quisquis igitur sapit, ab omni contentione cum po-

tentioribus ineũda, sibi diligenter temperabit, si vita tranquilla frui cupit.

Νέκταρ χυτὸν, Μοισᾶν δόσιν, γλυκὺν φρενὸς καρπὸν, i. *Nectar fusum, Musarum donum, dulcem mentis fructum*. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 60. v. 8. vocat sua carmina, quæ nectaris instar erant dulcia. χυτὸν dicit, quia quẽadmodũ nectar est liquor, qui fluit, & funditur, vt hauriatur, sic etiam poetarum carmina, quæ in alicuius laudem scribuntur, quum à perito poeta composita sunt, quodammodo fluunt, & funduntur in aures, & animum illius, qui laudatur, & illorum, qui ea legunt, aut audiunt. Musarum vero donum vocat, quia Musæ scientias omnes docent, & quidquid præclari vel cogitari, vel dici potest, id à Musis datur illis, qui sunt earum cultores. Dulcem vero mẽtis fructum appellat ipsa carmina, quę poetarum animus primum meditatur, deinde vel tantum ori canenda mandat, vel etiam manus scriptis mandare iubet, quæ sic in lucem prodeũt ex pectore, vt fructus ex arborũ ramis. Hoc autem profecto gratum est & ipsis carminũ autoribus, qui sua carmina tanquam dulcissimos foetus amant, & fouent, quinetiam illis est acceptum, in quorum gratiam hæc sunt scripta, & aliis, qui poetica dulcedine delectantur. Huc autem non importune referri possunt illi versus qui leguntur apud Æschylum ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις pag. ex H. Steph. typis 100.

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.

Id est,

Non enim videri optimus: sed esse vult,
Profundum sulcum mẽtis decerpens, [i. ex profundo mẽtis sulco fructum decerpẽs, & percipiens,]
Ex qua [mẽte,] *venerãda pullulant consilia.*

Illic de Amphiarao præstantissimo vate verba fiunt.

Νεμεάς, άδος. ἡ. Poet. pro com. Νεμεαία. vel Νεμεακή. ῆς. ἡ. Nemeas, adis. Nemeæa. Nemeaca. Pindarus Nemeorum

tum Ode 3.345.4

ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι.

in sacro-mense Nemeao,

Vel

In sacro-mensis die festo Nemeao.

Νέμειν cum datiuo poetice positum pro communi βασιλεύειν cum genitiuo. Regere. Gubernare. Imperare.

Ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεὺς
Πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς.

Qui Syracusis imperat, Rex
Lenis ciuibus, non inuides bonis.

Νέμειν ἔνδον πλοῦτον κρυφαῖον. Pindarus Isthmior. Ode 1.442.13.

Intus, domi fouere diuitias occultas. Quid hoc sibi velit, vide F. P. C. Lat. comment.

Νέμειν πόδας ἐν ἴχνεσι τοῦ πατροπάτορος ὁμαιμίου. Poet. loquendi genus. Pind. Nem. Ode 6. 378.8. *In aui paterni consanguinei vestigiis pedes dirigere.* *In aui paterni eodem sanguine orti vestigiis pedes directos figere.*

Νέμειος. εία. ον. ὁ. ἡ. τό. Poet. deductum à Νέμεος, inferto ι. Νεμέα. ας. ἡ. (vt docet Eustath.) τόπος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Κλεωνῶν, καὶ Φλιοῦντος, καθ' ὃν τὰ Νέμεα ἐτελοῦντο. Cōsule & Pindari Græca scholia εἰς τὰ Νέμεα. Item Geographos. ab hoc autem nomine Νεμέα deducuntur adiectiua Νέμεος. α. ον. & Νεμεῖος. εία. ον. Νεμεαῖος. αία. αῖον. & Νεμεακός. ή. όν. & Νεμεάτης. ου. ὁ. & Νεμεώτης. ου. ὁ. Quas omnes voces & Latini seruāt. Pindarus Nemeor. Ode 8.400.15.

—Νέμειον ἄγαλμα.

—*Nemeeum ornamentum.*

Græca schol. vertunt τὸ γεγαμμένον εἰς Νεμεαίαν νίκην ποίημα.

Νεμεσσάσαι. Dor. 3. pers. optat. modi aor. 1. act. pro comm. νεμεσήσαι. à νεμεσάω. ῶ. μ. νεμεσήσω. νεμεσήσαιμι. νεμεσήσαις. αι. aor. 1. act. ἐνεμέσησα opt. Succēseat. Pind. Isth. O. 1. 435.3.

—μή μοι κραναὰ νεμεσσάσαι
Δᾶλος.—

—*ne mihi aspera succenseat*
Delus.—

Νέμω. Poetice non raro ponitur pro communibus verbis κυβερνῶ, καὶ διοικῶ. Guberno. Rego. Administro. Pindar. Olympiorum Ode 2. p. 18. v. 7.

Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας
Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,
Ἀέθλων τε κορυφάς

Sed o Saturnie [Iupiter,] fili Rhea,
Sedem Olympi gubernans,
Certaminumq; summitatem [regens, & administrans.]

Gręcus tamē scholiastes vertit τὸ νέμων, οἰκῶν, i.*incolens, habitans*. Sed quamuis hoc in illis verbis, Ἕδος ἐλύμπου νέμων commode sic etiam accipi possit, in sequentibus tamen, ἀέθλων τε κορυφάν, hæc interpretatio locum habere commodum non videtur. Quid enim quæso significarent ista,

Certaminumq; summitatem incolens?

Quis enim est, qui non videat Iouem hic Olympicorū certaminum, quæ inter cætera certamina summum locum ob præstantiam obtinebant, rectorem, & moderatorem poetice vocari? Si quis aliter sentit, is libere sua sententia fruatur. Ol. Ode 3. p. 34. vers. 10.

Θαητὸν ἀγῶνα νέμων.

Admirandum certamen regere.

Olymp. Ode XIII. p. 114. v. 5.

Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων.

Et hunc populum damni-expertem regens.

Νενίκανται. Dor. pro comm. νενίκηνται. Pind. Nem. Ode 9. 405. 5.

ἔνθ' ἀναπεπταμέναι
ξείνων νενίκανται θύραι.

vbi fores aperta, ab hospitibus victa sunt, [i. frequentantur.]

Quidam hic præpositionem ὑπὸ subaudiri putant: sed nō est necesse. Nam Suidas ait τὸ Νικᾶν, accusatiuo, τὸ νικᾶσθαι, genitiuo gaudere. Quod & apud Sophoclem in Aiace videmus, pag. 20.

Φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι. & p. 74.

Παῦσαι. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

Et Eurip. Medea. pag. ex Plātini typis 158. v. 315.

Σιγησόμεσθα κρεισσόνων νικώμενοι.

Alias tamē νικᾶσθαι ὑπό τινος dicitur, quod & in vulgatis Lexicis habemus.

Νεόγυιος. ὁ. ὁ. Poet. ὁ νέα γυῖα, ἢ μέλη ἔχων. ὁ νέος. Qui iuuenilia mēbra habet. Iuuenis. Pindar. Nemeor. Ode 9. 409. 8.

—νεογυίους φῶτας.

—iuuenilimembres viros. [Iuuenes viros]

Νεόδματος. α. ὁ. Dor. pro comm. poet. νεόδμητος. ὁ. ὁ. Recens-structus. ὁ νέον, ἤγουν νεωστὶ δμητός,

δμητὸς, εἴτε δεδμημένος. παρὰ τὸ δέμω. μ. δεμῶ. ὁ α. ἄορ. ἔδειμα. ας. ε. ὁ π. δέδμηκα. ας. ε. ὁ π. π. δέδμημαι. δέδμησαι. δέδμηται. Pindar. Isthm. Ode 4. 459. 9.

—νεόδματα στεφανώματα.

—*recens-structas*, [*atq; contextas*] *coronas*.

Νεοθαλής. έος. ῦς. ὁ, & ἡ Poet. pro quo dicitur & νεοθηλής, verso metri causa α in η. Quum vero Dor. α pro η ponitur, tunc est longum ὁ νέον, & νεωστὶ θάλλων. Recens, siue recenter florens, ac virescens. Pind. Nem. Ode 9. 413. 7. νεοθαλῆ νικαφορίαν vocat victoriam recens partam & adhuc quodammodo florentem.

Νέοι. Pind. Olymp. Ode 4. p. 39.

φύονται δὲ & νέοις
ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
θαμὰ & παρὰ τ̓ ἁλικίας
ἐοικότα χρόνον.

Nascuntur autem & iuuenibus
In viris cani
Crebro vel præter ætatis
Congruum tempus.

Νέοικος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. pro com. νεόκτιστος, & νεωστὶ οἰκούμενος. Recens conditus, & recens habitatus. Epithetũ loci. Pindarus Olympiorum Ode 5. pag. 41. v. 13.

Τὰν νέοικον ἕδραν.

Recens, [vel, *nuper*] *conditam sedem*.

Νεοκτίστα. ας. ἁ. Dor. pro comm. poet. νεοκτίστη. ης. ἡ. pro quo frequentius dicitur νεόκτιστος. ου. ὁ, & ἡ. ἡ νεωστὶ κεκτισμένη. Recens condita. Pind. Nemeor. Ode 9. 405. 3.

Ταὶ νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν.

Recens-conditam in Ætnam.

Consule Græca scholia.

Νεόκτονος. ου. ὁ. Poet ὁ νεωστὶ κτανθεὶς, & φονευθεὶς. Recens interfectus. Pind. Nem. Ode 8. 402. 9.

Ἀμφ' Ἀχιλλεῖ νεοκτόνῳ.

Circum Achillem recens interfectum.

Νεοσίγαλος. ω. ὁ, & ἁ. Doric. & Poet. pro comm. poet. νεοσίγηλος. ου. ὁ, & ἡ. Communiter νέος ὁ diceretur ὁ νέος, & ποικίλος, & διὰ τὴν καινότητα, & ποικιλίαν, & κάλλος τοῖ. βλέπουσιν ἐμποιῶν μετὰ θαύματος σιγήν. Pindarus Olymp. Ode 3. pag. 30. v. 4.

Μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον.

Mihi nouũ commento modũ. Vel vt vis vocabuli melius indicetur, Mihi, qui modum excogitaui propter rei nouitatem, varietatem, elegá-

tiam, & excellentiam admirãdum. adeo, vt eum audienti silentium præ admiratione pariat. Scholia Græca locum hunc ita vertunt, θεοποίκιλον ἐπινόησαντι ὑπόθεσιν. Lexica tacent. Quod autem νεοσίγαλον Pindarus vocat, id Homerus σιγαλόειν appellaret. Eustathium consule in Σιγαλόειν.

Νέστωρ ὑπ' Ἀντιλόχου παιδὸς τῶς ἐσώθη. Pindarus Pythiorum Ode 6.282.283.

Νεότας.τατος.ά. Dor. pro com. νεότης.νεότητος ἡ. Iuuentus. tis. Pind. Ol. Ode x. p. 104. v. 8.

—ἥκοντι νεότατι. pro, πρὸς τῇ νεότητι, τουτέστιν εἰς νεότητα.

—[patri] venienti [ad] iuuentutem [rursus. præsenio.]

Alludit ad adagium, Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Pyth. Ode 2. p. 210. v. 7.

—νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων.—

—*Iuuentuti quidem auxiliatur audacia [in] grauibus bellis.*

Δεινῶν) sub. ἐπί. Et Isthm. Ode vlt. 487. 13.

Νεωτερίζεσθαι. Renouari. Instaurari. Refici. Recreari. Ad animum refer. Pindar. comment. Pyth. Ode 3. p. 217. f. 1. Vide ὑπονεωτερίζεσθαι.

Quod, quia παραδοξότερον, ideo diligentius obseruandũ.

Νεφέλα.ας.ά. Dor. pro comm. νεφέλη.ης.ἡ. Nebula. æ. Latinum à Dorico deductum. Vt & Nubes à νέφος.εος.ους.τό. Pindarus Olymp. Ode xi. p. 106. v. 3. παῖδας νεφέλας vocat cœlestes aquas pluuias, nubis filias, quod ex nubibus procreentur.

Νήποινος.ου.ὁ, & ἡ. Poet. vocabulum, quod proprie quidem significat Impunitum, interdum vero ἄμοιρον, expertem. Magnũ Etymol. 6[illegible]4. 37. Νηποινί, ἀτιμωρητί. & νήποινον, τὸ ἀτιμώρητον. ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ, & τοῦ ποινή, ὃ σημαίνει τὴν τιμωρίαν, & τὴν ἐκδίκησιν. Pindarus Pythiorum Ode 9. 302. 16. sumit pro Experte.

Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Neque omnifructiferarum plantarum
Expertem, neque nesciam, [aut imperitam] ferarum.

Græca schol. Νήποινον] κυρίως μὲν [σημαίνει] τὸ ἀνεκδίκητον. νῦν δὲ τὸ ἄμοιρον, & ἄπειρον.

Νικᾶσαι Dor. pro com. νικῆσαι. Pind. Nem. Ode x. 422. 6.

Νικάσαις. Æol. pro comm. νικήσας. Qui vicit. Victoriam adeptus. Victor. Pind. Nem. Ode

Ode x.418.13.

Νικάσας. αντος. ὁ. Dor. pro com. νικήσας. αντος. ὁ. Pindar. Isthm. Ode 5.463.2.

—ὅν τιν' ἀθρόοι στέφανοι

χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν.

—*quem victoriam-adeptum manibus, frequētes coronæ redimierunt comam.*

Νικαφορία. ας. ἁ. Dor. pro com. poet. νικηφορία. ας. ἡ. Victoriæ reportatio, vel adeptio. Victoria, quam quis ab aliquo reportat. παρὰ τὸ τὴν νίκην φορεῖν, ὅτι φέρειν. Pindarus Ol. Ode x. pag. 191. v. 13.

—νικαφορίαισί τε.

—*victoriaque adeptionibus.* Victoriis ab aduersario reportatis. Pyth. O. 1. 195. 3.

νικαφορία πατρός.

Victoria patris.

Nemeorum Ode 2. 341. 6.

Νικαφορίας.—

—*victoria.*—

Nem. Ode 9. 413. 8.

—νεοθαλὴς δ' αὔξεται

Μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ.

—*recenter florens autem augetur victoria-parta molli cū cantu.* [i. Victoria, quā quis recenter est adeptus, & quæ quodammodo recenter etiam floret, dulci cantu crescit, & carmine celebrata fit maior, & illustrior.]

Nem. Ode x. 421. 8.

Νικαφορίαις ἀγλαΐαις θάλησε.—

Victoriis floruit.

Νικαφόρος. ω. ὁ. Dor. pro comm. νικηφόρος. ου. ὁ. ὁ νίκην φορῶν, ἢ τὸ φέρων, τουτέστιν ὁ νικήσας. Qui victoriam fert, i. Victor, qui victoriam à victo reportat. Pind. Olymp. Ode prima, pag. 15. v. 5.

—νικαφόροις

ὁμιλεῖν.—

—*cum victoribus versari.*—

Olymp. Ode 2. pag. 17. vers. 2.

—τετραορίας

ἕνεκα νικαφόρου.

—*quadrigas ob victrices.*—

Olymp. Ode XIII. p. 112. v. 7.

Νικαφόρον ἀγλαΐαν.

Victoriæ reportatorem splendorem, [i. illustrem victoriam ab aduersario reportatam.]

Pyth. Ode 8. 289. 18.

—νικαφόροις ἐν ἀέθλοις.

—*In certaminibus victoriam reportantibus.*

Nemeorum Ode 1. 333. 2.

Ἔργμασιν νικαφόροις.

Factis victricibus.

Vide Ἔργμα.
Isthm. Ode 1. 437. 13.
γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων
gustantes coronas victrices, [i. victricium coronarum fructum gustantes.]
Νικῇ. Dor pro com. νικᾷ. Versum α in η. & ι subscriptum. Vincit. Pind. Nem. Ode 5. 369 versu 6.
Νόημα. τος. τό. Comm. Intelligentia. Cogitatio. Consilium. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 69. v. 1.
Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τίκεν ἑπτὰ σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους
Παῖδας. —
Hæc autem sic construenda, & accipienda. ἔνθα, ἐν ᾗ Ῥόδῳ νήσῳ ὁ Ἀπόλλων ποτὲ μιχθεὶς τῇ Ῥόδῳ νύμφῃ, τίκεν, ἔτικεν, ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας παραδεξαμένους σοφώτατα νοήματα ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν, αἰτιῶς, τ' νοεῖν. ἢ τῷ νοήσει σοφωτάτους γενομένους, ὡς οἱ πάλαι.
Id est.
Vbi, [in qua insula Rhodo] *Rhodo* [*nymphæ*] *quondam mixtus* [*Apollo*]
Genuit septem, sapientissimas cogitationes tempore priorum
Virorum, qui susceperunt
Liberos. pro, In qua insula Rhodo Phœbus cum Rhodo Nympha congressus genuit septem filios, qui sapientissimi fuerunt, & tanta sapientia præditi, quantam olim viri sapientissimi feruntur habuisse.
Vel, genuit septem liberos, qui olim sapientissimi, & sapientia præstantissimi fuerunt.
Νομίζειν. τι. Moribus aliquid receptum habere, vel facere aliquid de more. Seruare, obseruare aliquid. Deducitur à nomine νόμος, mos, cõsuetudo, ritus. Quinetiam ipsum Latinum vocabulum *Mos* à Græco Νόμος κατ' ἀφαίρεσιν τ' ν συλλαβῆς deriuatum videtur. Pind. Isthm. Ode 2. 448. 4.
Ἱπποτροφίας νομίζων
ἐν πανελλάνων νόμῳ.
Equorum alendorum studiũ seruans secundum vniuersorum Græcorum ritum.
Pindarus hic aperte τὸ τοῦ νομίζειν ἔτυμον nobis indicauit, quũ dixit νομίζων νόμῳ. Græca schol. vertunt ἔθει. recte. Consule Νόμος & Νομίζειν in nostro Ion. Lex.
Νόμος πολλῶν κεφαλᾶν. Quid. Pind. Pyth. Ode XII. 326. 14.

14. Consule Græca scholia.

Νεοσπάδας ὄρνις. Stesichorus pag. 33. Quid, vide nostras in eum locum notas pag. 186. Integra vocabula sunt Νεοσπάδας ὄρνιθας. sunt autem accusatiui casus, à rectis νεοσπάδες ὄρνιθες.

Νυκτιλαμπής. ἐος. οῦς. ὁ, ἡ. ὁ κατὰ νύκτα λάμπων. Qui, quæue noctu lucet. Simonides 102. M.

νυκτιλαμπεῖ δνόφῳ.
noctu-lucida caligine.

Vide δνόφος apud Eustathium.

Νυμφεῖος. εία. ειον. Poet. Sponsalis, & e. Ad sponsam spectans, & pertinens. Pindar. Nemeorum Ode 5. 372 9.

Νυμφείας ἐπείρα κεῖνος εὐνᾶς.
Sponsalem attentabat ille toru͂, [siue *lectum.*]

Νυμφεύειν τινὶ τὴν θυγατέρα τινός. Pindarus Nemeorum Ode 3. 352. 11. Alicuius filiam alicui despõdere, sponsam dare, vxorem dare. Alicuius nuptias alicui conciliare.

Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέως θυγατρα.—
Despondit autem [*Chiron Peleo*] *postea pulchro-carpo-prædıtam,* [*atque formosam*]
Nerei filiam [*Thetin.*]

Græca scholia vertunt τὸ νύμφευσε, ἐγαμοστόλησε τῷ Πηλεῖ ὁ Χείρων τὴν Θέτιν. Vide Ἀγλαόκαρπος.

Νυμφίδιος. ία. ον. Poet. Sponsalis, ad sponsam pertinens. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 217. v. 9.

οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφιδίαν.
Non expectauit donec veniret mensa sponsalis. [i. donec venisset iustum tempus, quo legitimæ nuptię cum solenni conuiuio celebrarentur.]

Νώδυνον κάματον θεῖναι ἐπαοιδαῖς. Pindarus Nem. Ode 8. 404. 11. *Incantationibus, vel carminibus, sine carminum opera laborem doloris-expertem reddere.*

Νωμᾶν. Poet. pro comm. κυβερνᾶν. Regere. Gubernare. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 198. v. 15.

—νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν.—
—*guberna iusto clauo populum.*—
i. Iustis legibus, & administratione iusta Rempub. guberna. Respub. naui, Magistratus gubernatori comparatur.

Νωμᾶν χεῖρα πάσαις αἰτίαις κατὰ καιρόν. Pind. Isthm. Ode 2. 446. 14. *Manum* [*in regendo*

curru] *versare* [*laxatis*] *omnibus habenis, opportune.* Pind. Isthm. Ode 2. 446. 14.

Νωμάσαις. αντος. ὁ.. Poet. & Dor. pro comm. poet. νωμήσας. αντος. ὁ. à νωμάω. ῶ μ. νωμήσω. Pindar. Isthm. Ode 1. 437. 4.

αἰίας τ' ἀλλοτρίαις ἔ
χερσὶ νωμάσαντα. — [*ob*]
Habenasque non alienis manibus gubernatas. —

αἰίας] δηλ. τὰ ἡνία. Νωμάσαντα] νωμήσαντα. Hoc autem Attice dictum actiuum, pro passiuo νωμηθέντα.

Νωμάσοισιν. Dor. 3. pers. plur. fut. act. pro comm. νωμήσουσιν quod à νωμάω. ῶ μ. νωμήσω. Pindarus Pythiorum Ode 4. 233. 14.

Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
Currusque regent celeres pedes.
Vel
Currusque agitabunt procellipedes, [i. procellarum instar pedibus velocibus præditos. velocissimos.]

Pedes autem curruum sunt ipsæ rotæ. Vt enim animalia pedibus feruntur, sic ipsi currus eo, quo volumus, rotis aguntur.

Ξ

Ξ. Nominum in ξ, desinentium formatio. Vide ὀνόματα.

Ξ pro σ Dorice positum in futuris, & aoristis primis actiuis quæ communiter in σω, & σα desinunt, tam à verbis in άω, μ. σω. quam à verbis in ζω, in ipso themate desinentibus. Pindarus Olymp. Ode x. pag 104. v. 5. ἀντάξει, pro ἀντάσει, ab ἀντάω. ῶ. τὸ ἀπαντῶ. occurro. vel ab ἀντάζω. Non tamen semper, nec in omnibus verbis idē constanter inuenies. Vide σ in ξ Dorice. Olymp. O. xi. pag. 107. v. 11. συγκωμάξατε. pro συγκωμάσατε. à συγκωμάζω. choream vna instituite. Pyth. O. 8. 288. 9. ὑπαντάξαισα, pro ὑπαντάσασα. occurrens. Pyth. Ode 9. 302. 1. αἰτιφορίξαι, pro αἰτιφορίσαι, ab αἰτιφορίζειν. Consule Eustath. in ἰσοφορίζειν, & in præpos. αντὶ. 306. 8. εὐκλεΐξαι. pro εὐκλεΐσαι. &c.

Ξανθοκομᾶν. Genitiuus plur. à recto singul. ξανθοκόμας. α. ὁ. Dor. pro comm. poet. ξανθοκόμης ου. ὁ. flauicomus. flauas comas habens. Vel à recto singul. ξανθόκομος. ου. ὁ. Doric. plur. g. ξανθοκομᾶν, pro comm. ξανθοκόμων. Pindarus Nemeorum Ode 9. 408. 9.

ξανθοκομᾶν Δαναῶν.

flaui-

flauicomorum Danaorum.

Ξανθοῦ Genit. Dor pro com. ξανθοῦ. flaui. Pind. Nem. Ode 7.388.9.

Ξανθοῦ Μενέλα.—

Flaui Menelai.—

Vide Μενέλας.

Ξεναγέτης. ου. ὁ. Poet. ὁ τῶν ξένων ἀγὸς, εἴτε ἡγεμὼν, καὶ αὐτοὺς ὑποδεχόμενος. Qui eſt hoſpitum dux, & qui eos excipit. Hoſpitum exceptor. Vide ξεναγῶ. ῶ. in vulgaris Lexicis. Pind. Nemeor. Ode 7. 390. 6.

Βάρυνθεν περισσᾶ δὲ Δελφοὶ ξεναγέται.

Indignati ſunt autem vehemẽter Delphi hoſpitum-exceptores.

Conſule F. P. Lat. comment.

Ξεναπάτας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. ξεναπάτης. ου. ὁ. ὁ τῶν ξένων ἀπατεών, ὁ τοὺς ξένους ἀπατῶν. Hoſpitũ deceptor. Qui hoſpites decipit. Pindarus Olympiorum Ode x. p. 99. v. 12.

Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεύς.

Hoſpitum-deceptor Epeorũ rex.

Ξενάρκης δίκη. Pindarus Nemeorum Ode 4.357.10. Latinus interpres vertit, *Hoſpitalitium ius*. Sed ita vocatur ἡ Δίκη ἡ τοῖς ξένοις ἀρκοῦσα, & βοηθοῦσα, & πᾶσαν ὕβριν ἀπ' αὐτῶν ἀπωθοῦσα i. *Iuſtitia, quæ peregrinis, & hoſpitibus opem fert, & omnem iniuriam, atque contumeliam ab ipſis propulſat.*

Ξυνᾶν πανηγυρίων. Pindarus Iſthm. Ode 4.455.4. Dor. pro comm. ξυνῶν, εἴτε κοινῶν πανηγυρίων, εἴτε πανηγύρεων.

Ξυνάων. ονος. ὁ. καὶ ἡ. Poet. pro comm. κοινωνός, οῦ. q. d. ὁ ξυνὸν τὸ ξυνοῦντος. Qui cum aliquo eſt, & verſatur. Socius alicuius. Particeps Pindarus Pythiorum Ode 3. 221. 1.

—αὐτοφύτων

Ἑλκέων ξυνάονες.—

—ſponte natorum.

Hulcerum participes.—

Qui ſponte-natis hulceribus detinebantur, & ab iis infeſtabantur.

Ξυνευνέτις. ιος. ἡ. Poet. & Atticũ, pro comm. poet. συνευνέτις. ιος. ἡ. ἡ συν. τινι εὐναζομένη. Quæ cũ aliquo dormit. ἡ συζυγεῖς τις. ἡ ὁμόλεκτος. ἡ ἄκοιτις. ἀκοίτιδος. ἡ ἄλοχος. ου. Eiuſdem cubilis particeps. Eiuſdem lecti conſors. Cõiux. Vxor. Pind. Nem. Ode 5.372.5.

—ξυνευνέτιν Μαγνήτων σκοπὸν πίσαις ἀκοίταν.

—coniux coniugi, Magnetum principi, [rem] cum persuasisset.

O

O comm. in ε Æol mutatum. Vide ε in multis Æolice positum.

Ὀγχήστιος. ία. ον. Nomen adiectiuum à substantiuo Ὀγχηστός. οῦ. ὁ. Onchestius, Onchesti vrbis incola. Apud Pind. Isthm Ode 1. 439. 3. vitiose legitur Ὀρχησίαις, pro Ὀγχηστίαις,

Ὀγχηστίαις τ' ἀϊόνεσσι.—

Onchestiisque ripis.—

Consule Græca scholia, quæ versum Homeri afferunt ex hymnis pag. ex H. Stephani typis 762. 2.

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. Et p. 790. f scribitur προπαροξυτόνως,

Ὄγχηστον δ' ἵξεις: at scribendum ὀξυτόνως, Ὀγχηστόνδ' ἵξες, pro integro Ὀγχηστόνδε, τουτέστιν εἰς τ Ὀγχηστόν. vt οὐρανόνδε, pro εἰς τ οὐρανόν. Isthm. Ode 4. 454. poeta de Neptuno verba faciens, dicit,

ὁ κινητὴρ ϶ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων.

Quassator vero terræ [Neptunus,] *Onchestum incolens.*

Vide & Geographos.

Ὀδυναρός. ᾶ. ὁ. Dor. pro com. ὀδυνηρός. οῦ. ὁ. ὁ ὀδύνην, ἢ λύπην φέρων. Dolorificus. Dolorem afferens. Pindarus Pyth. Ode 2. pag. 214. v. 6.

—ἕλκος ὀδυναρόν.—

—hulcus dolorificum.—

οθι, vel οθεν aduerbiorum quorundā proparoxytona terminatio. Eustathius in aduerbio ἄλλοθεν ait tria tantum esse aduerbia, quæ in οθεν προπαροξυτόνως desinant, ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν. Sed nos & alia obseruauimus, quæ istis sunt addenda. Sophocles in Aiace μαστιγοφόρω, 45. 3. ἔνδοθεν. Idem in Philoctete, 407. F. ἔνδοθεν.)(ἔκτοθεν. Nonnus. 212. F. Item apud Hom. Iliados Ξ. 525. 3. πόντοθεν, pro, ἐκ τοῦ πόντου. Item apud Pindarum Pythiorum Ode 4. 244. 10. αὔτοθι, pro, ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

Οἰδιπόδας. α. ὁ. Dor. pro com. Οἰδιπόδης. ου. ὁ. Oedipus, Thebarum Rex. Pindarus Pythiorum Ode 4. 263. 12.

Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.

Cognosce nunc Oedipi sapientiam.

Vide Græca scholia. Hoc autem nomen variis effertur modis. Nam dicitur & Οἰδίπους, Οἰδίποδος. ὁ. atque hæc est

est prima formatio; quæ passim occurrit. Sic & Seneca in Oedipo pag. 202. A. dicit

Natura in vno vertit Oedipode nouos
Commenta partus.—

Hinc sublato υ, & mutata declinatione formatum Οἴδιπος. ου. ὁ. Sophocles in Oedipo Tyranno, pag. ex H. St. typis in 4. 150. 6.

Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα.

Euripid. Phœnissis, pag. ex Plantini typis 112.

Καὶ ξύμβασιν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.

Eadem fab. 114. 6.

—παῖς Οἰδίπου γεγώς.

Et eadem fab. 106.

Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.

Sic & Seneca Thebaide pag. 116. f.

Nunc Oedipus.—

Sophocles Oedipo. pag. 200. 4.

Ὦ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα.

Tertia formatio est, Οἰδιπόδης. ου. ὁ. Soph. 173. 6.

φάτιν ἄμ' Οἰδιπόδα.

Et 199.

—ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα.—

Idem Antigone. pag. 230. 3.

Παῖδες Οἰδιπόδα.—

Sic & Hom. Odyss. Λ. 324. f.

Et Seneca in Oedipo 176.

Ambigua soli noscere Oedipodæ datur.

Vnde dictus sit Oedipus, docet Soph. in Oed. Tyr. 194. Et Euripid. pag. 95. Et Seneca pag. 197. f. & 199.

Οἰκέοισι. Dor. & Æol. pro cō. οἰκέουσι. & Attice οἰκοῦσι. Habitant. Pindarus Pythiorū Ode x. 314. 3.

—πόνων
δ', ὁ μαχᾶν ἄτερ
Οἰκέοισι.—

—*sed absq; laboribus, & pugnis habitant.*—

Οἰκιστήρ. ῆρος. ὁ. Poet. idem ac ὁ οἰκιστής. οῦ. ὁ. quod comm. Ædificator. Conditor. Coloniæ deductor. Qui coloniā deducit in aliquam regionem, & ædificiis illic extructis habitabilem reddit. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 63. v. 14.

Τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστήρ.—

Huius quondam terræ conditor.—

Et Pyth. Ode 1. pag. 191. v. 15.

Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανε πόλιν.

Inclytus conditor decorauit vrbem.

Idem Pythiorum Ode 1.234. 7.

—ἱέρεια

Χρήσεν οἰκιστῆρα Βάττον

καρποφόρου Λιβύας.—

—[Phœbi] sacerdos

Oraculo-suo pronũtiauit Battum [fore] conditorem

Frugifera Libye.—

Οἴκοθεν οἴκαδε. De domo in domum. Pindarus Olympiorum Ode 6 pag. 57. v. 12. Et Olymp Ode 7. pag. 60. vers. 2.

Οἰκουεσᾶν. Genit plur. 2. decl. simpl Dor pro comm. οἰκουέσων. Est enim iam adiectiuum à masc. singul. οἰκουέσος, fœm. οἰκουεσία, neutrum οἰκούεσον. ὁ τῆ οἴκου ὄρος, & φύλαξ. ὁ οἰκεῖος. Domus-custos. Domesticus. Quid sit ὄρος, quid οἰκουρὸς, quid οἰκουρεῖν, quid οἰκουρία. ας. ἡ. & quid οἰκούρεια. ων. τὰ docet vulgata Lexica: sed hoc nomen Pindaricum in iis non extat. Quamobrẽ lector de eo. vt & de sexcẽtis aliis, obiter fuit monendus. Pindarus Pythiorum Ode 9. 299. 2.

οὔτε δείπνων οἰκουεσᾶν

μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας.

Neque cœnarum oblectationes

Cum domesticis sodalibus [amauit. Neque læta conuiuia cum familiaribus, sociisque suis amauit celebrare, vt se oblectaret, & voluptatem inde caperet.]

Græca schol. Οἰκουεσᾶν] οἰκουεσῶν, οἰκοδεσποινῶν, οἷον αἱ τῶν ἤδη γεγαμημένων & ἀρχουσῶν οἰκιῶν. Et, τῶν τῦ οἴκου δεσποζουσῶν. i. Mulierum iam nuptarum, & quæ suarum familiarum erant dominæ, consuetudinẽ non amabat, neque cum his conuiuia solebat agitare, vt se oblectaret.

Οἰνάνθα ας. ἁ. Poet. sed Dor. pro comm. οἰνάνθη. ης. ἡ. Præter vulgatas significationes, apud Pindar. Nem Ode 5. 369. 8 accipitur pro οἴνη, τουτέστιν ἄμπελος, ἀνθοῦσα Vitis florens. Consule Græca scholia. vbi hæc poetæ verba explicant,

Οὔπω γένυς φαίνων τέρειναν

Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν.

Nondum [eius] mala protulerãt autumnum, tenerum vitis florigeræ patrem.

Sed est ὑπαλλαγὴ pro, οἰνάνθαν τέρειναν ματέρ' ὀπώρας. i. Vuem florigeram, teneram matrem Autumni. Prius enim vitis floret, deinde vero sequitur Autumnus.

Οἰνανθίς. ίδος. ἡ. Diminutiuum ab οἰνάνθη. ης. ἡ. ἡ οἴνη ἡ ἀνθοῦσα.

Vitis-

Vitis-florens. Vitis. Apud priscos οἴνη.ης.ἡ. apud recentiores appellatur ἄμπελος. Hesychius, Οἰνάρη, ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον φυτὸν οὕτω καλούμενον. Consule Suidam, qui docet præterea τὴν τοῦ οἴνου ἐτυμολογίαν. Ibycus 37. f.

Οἰνανθίδες αὔξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν οἰναρέοις θαλέθοισιν.

Lat. Interp.

Vites crescentes umbrosis sub germinibus, [ramisq;] pampineis florent.

Οἰνάρεος. ου. ὁ. Pampineus. Ex-pampino-factus. Pampinū-continens. Hesychius, οἴναρα, τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα. i. Vitis folia. Consule vulgata Græcolat. Lex. Ibycus 37. f.

Οἰνανθίδες αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν οἰναρέοις θαλέθοισιν.

Vites crescentes umbrosis sub germinibus, [ramisq;] pampineis florent.

Οἰνηραὶ φιάλαι. *Vinariæ phialæ.* Pind. Nemeor. Ode x. 421. 13.

Οἰνεῖδαι. ῶν. οἱ. Pind. Isthm. Ode 5. 464. 12. pro comm. Οἰνεῖδαι, τουτέστιν οἱ τοῦ Οἰνέως παῖδες. Sed, si bona est lectio, poetice ante diphthōgum ει dices metri causa positam.

Οἰνεῖδαι κρατεροί.

Oenidæ strenui.

Sic autem hoc formatur, οἰνεύς, οἰνέως, οἰνεῖ, οἰνεῦ, hinc πατρωνυμικὸν Οἰνείδης, vt à Πηλεῦ. Πηλείδης, & inserto ι, οἰνειίδης.ου.ὁ. Οἰνεῖδαι.ῶν.οἱ.

Οἰνοδόκος.ου.ὁ, καὶ ἡ. Poet. vocabulum Ionice formatum verso χ, in κ, pro comm. οἰνοδόχος, παρὰ τὸ τὸν οἶνον δέχεσθαι. Vinum excipere. Pindarus Isthmior. Ode 6. 472. 2. vocat

Οἰνοδόκον φιάλαν.

Vini exceptricem phialā, [vel *pateram.*]

Οἰνώνη.ης.ἡ. ἡ Αἴγινα πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο. Pindarus Nemeor. Ode 4. 361. 14. Vide Græca scholia.

Οἰονόμος.ου.ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ οἶος, καὶ μόνος νεμόμενος. Qui solus pascitur. At apud Simonidem pag. 120. f. Κιθαιρῶνος οἰονόμοι σκοπιαὶ vocari videntur desertæ Cithæronis speculæ, deserti Cithæronis vertices. Quod confirmatur autoritate Magni Etymologici pagina 618. 41. vbi vocabulum huic simillimum & terminatione, &

significatione declaratur,

Οἰοπόλῳ] χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦνται. ἢ [ἐν ᾧ] οἶός τις πολεῖται μόνος, ἴξ ὁ, ἐν ἐρήμῳ. Οἶος, ὁ μόνος, καὶ οἴη, ἡ μόνη, παρὰ τὸ ἴος, ὃ σημαίνει τὸ αὐτό, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, οἶος. — προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος Α'ντίβιον μαχέσασθαι. Ἰλιάδος Η. ἐκ μόνου μόνος. νῦν δὲ μόνος πρὸς μόνον. Alias (vt eadem pag. lin. 40. docetur) οἰονόμος dici potest apud poetas ὁ τὰς ὄϊας νέμων, τουτέστιν ὁ ποιμήν, i. Qui oues pascit, ouium pastor, opilio. Vulgata versio habet,

—*Citharonis gramine lata iuga.*

quare Latinus interpres videtur legisse ποιονόμοι, αἱ ποίαν, καὶ βοτάνην νέμουσαι. quæ pascunt, i. nutriunt herbā pecoris causa.

Οἰοπόλος. ὁ ὁ. Poet. ὁ οἶος, καὶ μόνος πολῶν, εἴτε πολύμενος, καὶ ἀναστρεφόμενος ἔν τινι τόπῳ Soliuagus. Qui-solus-vagatur. Qui solus in aliquo loco versatur. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235. 3.

Τουτάκι δ' οἰοπόλος
Δαίμων ἐπῆλθε. —
Tunc autem soliuagus
Deus superuenit. —

οῖς cum circunflexo, Æolica & Dorica terminatio genitiui singularis, quartæ declinationis contractorū nominum, pro comm. οῦς. Vt, Διδοῖς, Λατοῖς, pro Διδοῦς, Λατοῦς Sic apud Pindarum Pythiorum Ode 4. 244. 11. χαρικλοῖς, pro χαρικλοῦς, à recto χαρικλώ.

οισι. Dor. & Æol. terminatio tertiæ personæ pluralis verborum, quæ communiter in ουσι, sequente consonante, desinunt. Vt, τύπτοισι, λέγοισι, πλήθοισι, νομίζοισι, πλέοισι, pro, τύπτουσι, λέγουσι, πλήθουσι, νομίζουσι, πλέουσι. Quod factum verso υ in ι, vt in nomine μοῖσα, pro μοῦσα. Sic & σταξοισι, pro σταξουσι, stillabunt, instillabunt. Pyth. Ode 9. 303. 7. Et, Ode x. 314. 3. οἰκέοισι, pro οἰκέουσι. οἰκεῖ. Habitant. Pythior. Ode XII. 327. 2. ναίοισι. pro ναίουσι. Habitant. Nem. Ode 9. 412. 2. καλέοισι. pro καλέουσι. Nem. Ode XI. 428. 6. φυλάσσοισι, pro φυλάσσουσι. Isthm. Ode 2. 447. 7. καλέοισι. pro καλέουσι.

οισιν. Dor. & Æol. terminatio tertiæ personæ pluralis verborum, quæ communiter in ουσιν, sequente vocali, desinunt. Vt, τύπτοισιν, λέγοισιν, πλήθοισιν, νομίζοισιν, πλέοισιν, pro τύπτουσιν, λέγουσιν, πλήθουσιν, νομίζουσιν,

ζυσιν, πλέυσιν. Hoc autem factum verso υ in ι. vt in nomine μοῖσα, pro μοῦσα. Sic etiam apud Pindarum Pythiorum Ode 3 pag. 217. v. 12. φιλέοισιν, pro φιλέουσιν, φιλοῦσιν. Solent. φιλέοισιν ἑταῖραι. *Solent sociæ*, Ode 4. 233. 14. νωμάσοισιν, pro νωμήσουσιν. Vide νωμάσοισιν. Nem. Ode 6. 383. 8. αἰέποισιν ἱερῦς. pro, αἰέπουσιν, ὅτι καλοῦσιν ἱερῦς.

Οἰχέοντι. Dor. 3. perſ. plur. indicat. pro comm. οἰχέουσι. Attice facta contractione, οἰχοῦσι. Vehunt. Ferũt. Tolerant. Sic autem formatum videtur hoc verbum, ὄχος. ου. ὁ. vel, ὄχος. εος. ους. τὸ. poet. pro communi ὄχημα. τος. τό. Currus. Vehiculum, quo quis vehitur. Magnum Etymologicum pag. 645. 13. ὄχος, παρὰ τὸ ἔχω. τὸ ἐλαύνω, i. ago, duco, impello, fero, veho. Hinc verbum ὀχέω. ῶ. μ. ὀχήσω. ἀόρ. α. ὤχησα. π. ὤχηκα. π. π. ὤχημαι. vnde verbale ὄχημα. τος. τό. quod idem ſignificat, ac ὄχος. Ab hoc ὀχέω. ῶ. inſerto ι factum οἰχέω. ῶ. μ. οἰχήσω. ἀόρ. α. ᾤχησα. π. ᾤχηκα. π. π. ᾤχημαι. vnde compoſitum παρῴχημαι. & particip. παρῳχημένος. præteritus qui præteriit. Ab hoc οἰχέω, inſerto ν, deducitur τὸ οἰχνέω. ῶ. Ab eodem οἰχέω, ῶ. grauitonum οἴχω formatur, pro quo οἴχομαι frequentius inuenitur, cuius futurum ab οἰχέομαι. ἤσομαι formationem ducit. De quibus vulgata Græcolatina Lexica, licet non ſine vitio multa tradãt. Vel (quod probabilius,) ab ὄχος deducitur grauitonum ὄχω non vſitatum, hinc οἴχω, hinc circunflexum οἰχέω. ῶ. at ab ὄχω. ὀχέω. ῶ. &c. Euſtathius, Οἰχνῶ παρὰ τὸ οἴχω, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἢ καταβιβασμῷ τῆς τάσεως. ſed huius verbi ἐτυμολογίαν non aperit, quã nos in gratiam τῶν φιλελλήνων hic aperiemus. A communi ἴω, eo, vado, proficiſcor, Ionice verſo ε in ι, formatur ἴω, & inſerto κ ἴκω, rurſus Ionice aſpero ſpiritu in tenuem, & tenui κ in aſperum χ mutato, fit ἴχω, inſerto ν, ἴχνω, præfixo ο, οἴχνω, hinc τὸ οἰχνέω. ῶ. τι πορεύομαι. Quamuis autẽ τὸ ὀχέω. ῶ. proprie ſignificet curru veho, ſimpliciter tamen apud poetas accipitur pro veho, fero, & μεταφορικῶς, τλῆμι, βαστάζω, πάσχω, ὑπομένω i. tolero, ſuſtineo, patior. vt apud Pindarum Ol. Ode 2. pag. 24. v. 11.

pag.24.v 11.

—οἰχέοντι πόνον.

—*Ferunt laborem*, [tolerant cruciatum.]

Sed pro diuersa significatione diuersam etiam ἐτυμολογίαν hæc verba habent. Ideo vtranque scripsimus, vt οἱ τῶν φιλομαθῶν in his quærendis diu non torqueantur. Cōsule eundem Eustath. in verbo οἴχεσθαι, quod ita explicat, οἴχεσθαι, τὸ ἀπελθεῖν, καὶ τὸ θανεῖν, καὶ ἁπλῶς ἀφανισθῆναι. ὅθεν οἰχόμενοι, καὶ ἀποιχόμενοι, οἱ θανόντες. Quod autem Pind. dicit οἰχεῖν πόνον, id Hom. Odyss. H. 196. f. 4. dicit dilucidius, ὀχεῖν ὀϊζυώ. q.d. Vehere ærumnam. i. ærumnas tolerare. Vide Eustath. in ὀχέειν ὀΐζυν. Illic etiam docetur quid sit τὸ ὀχεῖν, καὶ τὸ ὀχεῖσθαι. & de quibus proprie dicatur.

Οἰωνός. οῦ. ὁ. Comm. Auis. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 113. v. 4.

Ἠ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκε;—

Aut Deorum, templis [quis] auium regem geminum imposuit? [quis geminas pinnas, aquilarum alis similes, templis imposuit?]

Οἰωνῶν] Græca scholia. τὸν ἀετὸν, ἤγουν τὸ λεγόμενον αἴτωμα. & cæt. Vide ἀετὸς in vulgatis Græcolatinis Lexicis.

Ὄκχος. ου. ὁ. Poetice metri causa τὸ κ insertum, pro quo cō. ὄχος. ου. ὁ. genere masculeo, & ὄχος. εος. ους. τὸ g. n. vt σκότος. ου. ὁ. & σκότος. εος. ους. τό. pro eodē dicitur & ὄχημα. τος. τό. Vehiculū. Currus. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 48. v. 2.

—ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ Βάσομεν ὄκχον.—

—*vt viam per puram Ducamus currum.*—

Ὀλυμπιάδας ἐλαίας Pindarus Nemeorum Ode 1. 334. 6. τὰς ὀλυμπιακὰς, ἢ ὀλυμπικὰς ἐλαίας vocat, i. Olympiacas oleas. Quamobrem ὀλυμπιὰς substantiuū Attice, & poetice ponitur pro adiectiuo, vel hoc ipsum nomen est adiectiuum.

Ὀλυμπιάδι πρῶτα. Pindar. Ol. Ode x. pag. 101. v. 13. ἐν Ὀλυμπιάδι πρῶτα. pro, ἐν τῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι.

In Olympiade primum, pro, prima.

Ὀλυμπιάς. άδος. ἡ. Et in plurali, Ὀλυμπιάδες. ων. αἱ. ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Olym-

Olympicum certamen. Olympica certamina Pindar. Ol. Ode 1 pag 12. v. 11.

—τὸ δ' κλέος
Τηλόθεν δέδορκε τᾶν ὀ-
λυμπιάδων.—

—*gloria vero*
Eminus conspicitur Olympiadum, [i. Olympicorum certaminum.]

Sic enim in Græcis scholiis hoc vocabulum explicatur, & recte. Olymp. Ode 2. p. 16. v. 5.

ὀλυμπιάδα δ' ἵσα-
σιν Ἡρακλέης.

Olympicum vero certamen insti-
tuit Hercules.

Olymp. Ode x pag. 98. v. 1.

—πύκτας
δ' ἐν ὀλυμπιάδι νικῶν.

—*pugiles*
vero in Olympiade, [i. in Olympico certamine] *vinces.*

Nem. Ode 6. 383. 14.

αὖθις ὀλυμπιάδος.

Flores Olympiadis [i. Victoriæ in Olympicis ludis partæ, quæ florum suauissimorum instar victoribus sunt gratæ.]

Isthm. Ode 1. 442. 10.

—ὀλυμπιάδων ἐξαιρέτοις ἔρ-
νεσι φράξαι χεῖρα.

—*Olympiadū eximiis ramis*
munire manum.

Hic ἔρνη ὀλυμπιάδων poeta posuit, pro τοῦ ὀλυμπίας, vel τῆς ὀλυμπιακῆς νίκης, vel τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἔρνη, & κλάδους, & στεφάνους Consule Græca scholia.

Ὀλυμπιονίκας, α. ὁ. Dor. pro cō. ὀλυμπιονίκης. ου. ὁ. Qui vicit Olympia Victor in Olympicis ludis. Pind. Olymp. Ode 111 p. 29 v. 4. Item Ode 6. p. 45. v. 6. Item Ode x. p. 95. v. 1. Ol. Ode XIII. p. 111. v. 1. Τελεσολυμπιονίκαν οἶκον vocat τὸν τρὶς ὀλύμπια νικήσαντα. Pyth. O. x. 311. 11. παῖδας ὀλυμπιονίκα.

Ὀλυμπιόνικος. ου. ὁ. Poet. pro cō. ὀλυμπιονίκης. ου. ὁ. ὁ ὀλύμπια νενικηκώς. Qui vicit Olympia, vel, qui vicit in Olympicis ludis. Pindarus Olymp. Ode 5. p. 44. v. 2.

—σέ τ' ὀ-
λυμπιόνικα [ψαῦμι.]—

—*teque O-*
lympionice [*Psaumi.*]—

Olymp. Ode 14. pag. 126. v. 2.

—ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια.

—*In Olympiis victrix* [*est urbs*] *Minyea.*

Nem. Ode 6. 378. 10.

κεῖνος γὰρ ὀλυμπιόνικος ἐών.

Ille enim apud Olympiam victor existens [i Olympicam victoriam adeptus.]

ὁμάγυρις.ιος,ἁ.Dor.pro com. poet.ὁμήγυρις.ιος.ἡ.Congregatio.Concilium.Conuentus.Cœtus.Compoſ. eſt ex aduerbio ὁμοῦ, ſimul, & ἄγυρις.ιος.ἡ. quod idem valet ac ἀγορὰ, ᾶς.ἡ. De quo Lex. Ἄγυρις vero Æolice dictum pro comm.ἄγορις,verſo ο in υ.Deducitur autem ab ἄγορα præt.perf.med.neglecto augm.temporali, pro ἤγορα, quod ab ἀγείρω.μ.ἀγερῶ. &c. congrego. Pindarus Iſthm. Ode 7.480.14.

Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Διός.

Venire in concilium Iouis.

Ὁμαίμιος.ου.ὁ. Poet.idem ac ὅμαιμος.ου.ὁ. & ὁμαίμων. ονος. ὁ. Qui eſt ex eodem ſanguine ortus.Conſanguineus.Pindar.Nem.Ode 6.378.9.

—— πάτρος ὁμαιμίου.

Paterni aui ex eodem ſanguine orti.

Ὄμβρεος.α.ον.Poet.Pluuius.a.um. ὕδωρ ὄμβρεον. aqua pluuia.Pind.Olymp.Ode XI. pag.106.2. ὐράνια ὕδατα ὄμβρεια, παῖδας νεφέλας, cæleſtes aquas pluuias, nubis filias appellat, quod pluuiæ ex nubibus procreentur. Vide Νεφέλα.

ομεν, & ομεναι terminatio verborum infinitiui modi. Vide Διδόμεν. Conſule & Euſtath.& Magnum Etym.

Ὁμηγυρής.έος-οῦς.ὁ, & ἡ. Poet. & Æol.pro comm.ſed poet. ὁμηγερής. comm. συνηθροισμένος. Congregatus. Euſtathius, ὁμηγερέες, ὁμοῦ ἀγηγερμένοι. & ὁμηγερέες ἐγένοντο, περιφραστικὸν ἐστι τοῦ ἤγερθεν. Ἰλιάδος Α. ὁμήγυρις δὲ, παρὰ τὸ ἄγυρις, [ὃ παρὰ τὸ ἀγείρω,ὅθεν ὁ μ. π. ἤγερα,] δηλοῖ δὲ τὴν ἀγορὰν, καὶ αἰολικῶς σύγκειται τὸ ὄνομα. Pindar.Pythiorum Ode XI.318.11.

Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ.——

Cœtum congregatum vocat.

Ὁμηρίδαι.ῶν.οἱ, Homeridæ.arum. Quinam dicerentur. Pindar.Nem.Ode 2.341.1. Conſule Græca ſcholia.

Ὁμιλεῖν τισι τύχαις. Pind. Nem. Ode 1.339.9. In aliquibus fortunis, vel caſibus verſari. In aliquos caſus incidere. Variam fortunam, varioſque rerum caſus experiri.

Ὁμόγονος. ου. ὁ. Poet. pro com. ὁμογενής.έος.οῦς.ὁ. ὁ ὁμοῦ γεννηθεὶς,ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ὤν,ὁ συγγενής. Qui eſt ex eodem genere procreatus, congenitus,cognatus,conſanguineus.Pind.Pyth. Ode 4.249.11.

εἴ τις ἔχθρα πέλει

Ὁμο-

ὁ μογόνοις.—
—*si qua simultas existit*
Consanguineus, [i. inter cōsanguineos]—

ὁμόδαμος. ω. ὁ, & ἁ. Doric pro comm. ὁμόδημος. ε. ὁ, & ἡ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου ὤν. Qui est ex eodem populo. Qui est eiusdem generis. Compositum ex aduerbio ὁμοῦ, simul, & nomine δῆμος. ε. ὁ. populus, gens, genus, natio. Dictum quasi ὁμούδημος, vnde sublato υ factum ὁμόδημος. Pind. Ol. Ode 9. pag. 87. v. 11.

Πύῤῥα, Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβαίντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον ἄτερ
δ᾽ εὐνᾶς, ὁμόδαμον κτισσάσθαν λίθινον γόνον.

Pyrrha, Deucalionq́; [de] Parnasso descendentes,
Sedem posuerunt primam, [vel *primas posuerunt sedes.*] *Sine vero lecto*, [sine concubitu, sine congressu,] *eiusdem generis comparauerunt*, [vel *condiderunt*] *lapideam progeniem.* Quid autem ista sibi velint, statim ipse Pindarus p. 88. v. 1. docet his verbis,

Λαοὶ δ᾽ ὀνόμασθεν. Id est,
Λαοὶ vero nominati sunt.

Quinam? Illi, quos Pyrrha, & Deucalion ex lapidum iactu procrearunt. Vnde dicti Λαοὶ, ἀπὸ τῶν λάων, τουτέστι λίθων, à lapidibus, vnde sunt nati. Sic igitur populi, & homines, ex quibus populi constituuntur, à Græcis λαοὶ, ob lapidum iactum sunt appellati. Sed hæc ab Ouidio τῶν μεταμορφώσεων lib. 1. pag. 19. & 20. multo melius declarantur. Quæ, quia maximā huic loco lucem afferunt, hic subscribere nō sum grauatus. Sic autem ille,

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus,
Nomine Parnassus, superatque cacumine nubes.
Hic vbi Deucalion (nam cætera texerat æquor)
Cum consorte tori parua rate vectus adhæsit.

Infra pag. 21. & 22.

Mota Dea est, sortemque dedit, discedite templo,
Et velate caput, cinctasque resoluite vestes,
Ossaque post tergum magnæ iactate parentis.

Paulo post,

Discedunt, velantque caput, tunicasque recingunt.
Et iussos lapides sua post vestigia mittunt.
Saxa (quis hoc credat, nisi sit

pro teste vetustas?)
Ponere duritiem cœpere, suumque rigorem;
Mollirique mora, mollitaque ducere formam.
Mox vbi creuerunt, naturaq́ mitior illis
Contigit, vt quædam, sic non manifesta videri
Forma potest hominis: sed vti de marmore cœpta,
Non exacta satis, rudibusque simillima signis.
Quæ tamen ex illis aliquo pars humida succo,
Et terrena fuit, versa est in corporis vsum,
Quod solidum est, flectique nequit, mutatur in ossa,
Quæ modo vena fuit, sub eodẽ nomine mansit.
Inque breui spatio superorum numine saxa
Missa viri manib. faciem traxere virorum,
Et de fœmineo reparata est fœmina iactu.
Inde genus durum sumus, experiensque laborum,
Et documenta damus, qua simus origine nati.

In Latinis horum carminum cõmentariis affertur & pulcherrimus hac de re versiculus Græcus, cuius autor ibi non laudatur,

Ἐκ δ' λίθων ἐγένοντο βροτοί; λαοὶ δὲ καλοῦνται.

Isthm. Ode 1.438.8.

ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει.

popularis existens generis satorum hominum, [i. Thebanorum, qui ex draconis dentibus à Cadmo satis sunt oriundi.] Vide Σπαρτῶν γένος. Consule Græca scholia.

Ὁμοθάλαμος. ου. ὁ, καὶ ἡ. ὁ ὁμοῦ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ οἰκῶν. Qui simul, & in eodem thalamo habitat. Pindarus Pythiorum Ode 11.318.1.

ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων.

Eosdem cum Nereidibus thalamos incolens.

Ὁμόθρονος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. Qui, quæue solii eiusdẽ est particeps. Qui, quęue eidem solio insidet. Pindar. Nem. Ode 11.428.2.

Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα, καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας.

Iouis altissimi soror, & Iunonis eidem solio insidentis.

Ὁμόκλαρος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Dor. pro comm. poet. ὁμόκληρος. ου. ὁ, καὶ ἡ. ὁ τοῦ αὐτοῦ κλήρου ὁμοῦ, καὶ ἅμα τινὶ, ἤ τινι μετά τινος ὢν μέτοχος. Qui eiusdem sortis cum aliquo est particeps. Consors. Pindar. Nem. Ode 9.406.5.

Ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

Consortibus Inspectoribus, [siue

ue *Præsidibus*.]

ὀμόκλαρος.ω.ὁ. Dor.pro com. ὁμόκληρος.ου.ὁ. Eiusdem-sortis-particeps. Compos. ex aduerb.ὁμοῦ,simul & nomine κλῆρος.ου.ὁ. sors. Pind. Olymp.Ode 2.pag.23.v.3.

ὁμόκλαρον ἀδελφεόν.

eiusdem-sortis-participem fratrem.

Ὁμόσπορος.ου.ὁ Poet.ὁ ὁμοῦ σπαρείς, ὁ συγγενής, ὁ ὅμαιμος, εἴτε ὁμαίμων, καὶ ὁμαίμιος, ὁ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος, ὁ τῆς αὐτῆς σπορᾶς, & γένους ὤν.ὁ ὁμογενής. Qui simul est seminatus,cognatus,cōsanguineus, eiusdem seminis, eiusdē generis existens. Qui est ex eodem semine, & genere. Pindarus Nem. Ode 5.373.17.

—ὁμόσπορον ἔθνος vocat consanguineam, vel cognatam gentem, quæ eundem eiusdem generis autorē habet.

Ὁμότροπος.ου ὁ, & ἡ. ὁ ὁμοίους ἔχων τρόπους. Qui similibus moribus est præditus. Pind. Olymp. Ode XIII. pag. 111. v.8.

Ὁμότροπος εἰράνα.

Similibus morib⁹ prædita pax.

Vide εἰράνα.

Ὁμόστολος.ου.ὁ. & ἡ. Poet. ὁ ὁμοῦ στελλόμενος, & πορευόμενος. ὁ συνακόλουθος. Comes. Qui cum alio it. Vide φοιτάω in nostro Ion. Lex. Pindarus Nem. Ode 8.402.11.

πάρφασις αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος,δολοφραδής.—

Versutiloquentia blandorum verborum comes, doli cogitatrix.

Ὀμφαλός.οῦ ὁ.Comm. Vmbilicus. Vnde nomen ὀμφαλοτόμος, aut ὀμφαλητόμος, obstetrix, quæ pueris recens natis vmbilicos præcidit. Oeconom. Hippocrat in ὀμφαλοτόμος. Pindarus Pythiorum Ode 4.241.7. Delphicum oraculum, appellat μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ματέρος. id est, medium vmbilicum matris fœcundæ arboribus, id est,telluris almæ. Consule Græca scholia. Sed hoc ab Euripide pulcherrimis carminibus longe dilucidius explicatur. In Oreste, versu 331.

—ἀνὰ δάπεδον,

Ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.

Et v. 591.

Ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων', ὃς μεσομφάλους ἕδρας

Ναίων, βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει,

ᾧ πειθόμεσθ' ἅπανθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ.

Idem in Phœnissis v.244. vocat μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου. Et in Ionis Prologo statim in ipso principio,

Ἥκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἵν' ὀμφαλὸν

Μέσον καθίζων Φοῖβος, ὑμνῳδεῖ βροτοῖς,

Τά τ' ὄντα, καὶ μέλλοντα θεσπίζων ἀεί.

Vide nostram Lat. versioné. Strabo τῶν γεωγραφικῶν libro nono, 289. de hoc ipso oraculo Delphico verba faciés, ita scribit,

Τῆς γὰρ Ἑλλάδος ἐν μέσῳ πως ἐστὶ τῆς συμπάσης, τῆς τε ἐντὸς Ἰσθμοῦ, καὶ τῆς ἐκτός· ἐνομίσθη δὲ καὶ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὅν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ ἀετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι. δείκνυται δὲ καὶ ὀμφαλός τις ἐν τῷ ναῷ τεταινιωμένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ αἱ δύο εἰκόνες τοῦ μύθου. Con ule Isaaci Cas. comment. pag. 149. Ouid. Metam. lib. xv. 347.

Auxilium cœleste petunt, mediainq; tenentis
Orbis humum Delphos adeunt oracula Phœbi.

Cæteros autores, qui eadem de re scripserunt, quia nimis esset longum, silentio prætereo. Sed Lector discendi cupidus eos per otium voltare nō grauabitur. Pyth. Ode 6. 280. 3.

Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι ——

Vmbilicum grauiter-strepentis terræ
Ad templum accedentes.——

Pyth. Ode 8. 292. 15.

—γαίας
Ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον.

—terræ
Vmbilicum ad celeberrimum. &c.

Pyth Ode xi. 318. 13.

Ὄφρα Θέμιν, ἱερὰν Πυθῶνά τε, καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε.

Vt Themin, sacram Pythonemque, & vera-responsa-dãtem
Terræ vmbilicum celebretis.

Vide ὀρθοδίκας. Nem. Ode 7. 389. 5.

—μέγαν
ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
ἔμολε χθονός.——

—[ad] magnum vmbilicum terræ latum-sinum-habentis iuit.

Huius oraculi meminit & Plutarchus in principio libri de Oraculorũ defectu. Claudianus & ipse rem ita paucis expedit,

Inp-

Iuppiter, vt perhibent, spatium cum discere vellet
Natura, regni nescius ipse sui,
Armigeros vtrinq; duos æqualibus alis,
Misit ab Eois, occiduisq; plagis.
Parnassus geminos fertur iunxisse volatus,
Contulit alternas Pythius axis aues.

Pindari vero locus, quē memorat Strabo, iā nō extat. Pythiorum tamen Ode 4. leuem huius fabulæ mentionem, & satis obscure facit, his verbis,

Μοῖσα, Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον,
Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων,
Ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς αἰετῶν πάρεδρος. &c.

In memoriam autem aquilarum illarum à Ioue sic dimissarum ferunt duas aureas factas fuisse, & Apollinis delubro dicatas, quo Claudianus videtur allusisse.

Ὁμῶς. Poet. aduerbium, pro comm ὁμοίως. Similiter. Pariter. ab ὁμὸς, pro ὅμοιος. Similis. Eustath. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 78. v. 9.

Καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς.

Etenim apud Nemeam similiter.

Pyth. Ode 8 288. 4.

—ὁμῶς ἐπίσταται.

—*pariter nosti*. 294. 14.

—ὁμῶς ἔπαλπνος.

—*pariter iucundus*. &c. Pyth. O. 9. 301. 4. & Isthm. Ode 3. 450. 9. & Ode 7. 480. 7.

Ὀνόμασθεν. 3. pers. plur. aor. 1. pass. ab ὀνομάζω. Poet. Æol. & Bœotice formata pro cō. ὠνομάσθησαν. Pindar. Olymp. Ode 9. pag. 88. v. 1.

Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.

Λαοὶ *vero nominati sunt* [homines ex lapidibus à Deucalione, Pyrrhaq; post tergum iactis nati.]

Nam ἀπὸ τῶν λαων, τουτέστι λίθων, dicti sunt. Vide λάας λάαος & κρᾶτος λᾶος, apud Eustath. Plur. λάαες. λᾶες. vnde genit. λάων.

Ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλοῦνται.

Ὀνόματα ἀπὸ τῶν μελλόντων εἰς ξω ληγόντων παράγωγα, & εἰς ξ λήγοντα. Nomina à futuris in ξω desinentibus deducta, & in ξ desinentia. Vt, à futuro ἀνάξω, quod ab ἀνάσσω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ω, siue κατ' ἀποκοπὴν, formatur ἄναξ. κτος. ὁ. à κηρύξω, quod à κηρύσσω, κῆρυξ. κήρυκος. ὁ. ab ἁρπάξω, quod ab ἁρπάζω, ἅρπαξ, γος. ὁ. vnde Latinum *Rapax. cis.* transposi-

tis literis. ab ἑλίξω, quod ab ἑλίσσω, ἕλιξ, κος, ὁ. à πλήξω, quod à πλήσσω, πλὴξ, πληγὸς, ὁ. & cōposita ἐμπλήξ. De nominibus vero in ξ, & ος desinentibus, à πλήσσω. ξω. deriuatis, & de eorum significatione, & vi, consule Græca scholia Sophoclis in Electram pag. 79. in voce οἰστροπλὴξ. Sunt tamen, qui hæc nomina in ξ desinentia à secunda persona præt. perf pass. in ξαι desinente, κατ' ἀποκοπὴν τῆς αι διφθόγγου, formata tradunt. Vtraque formatio verisimilis est. Eodem modo alia sexcēta legas formata, quæ recensere nimis esset prolixū, & molestum.

Ὀνόματα εἰς ξ λήγοντα, ἀπὸ τόπων, καὶ χωρῶν παράγωγα. Nomina in ξ desinentia, à locis & regionibus deducta. Vt ἀπὸ τῆς Κιλικίας, Κίλιξ, κος, ὁ. ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας, Καππάδοξ, Καππάδοκος, ὁ. ἀπὸ τῆς Ἀμβρακίας, Ἄμβραξ, κος, ὁ. &c. Sed verisimilius à propriorum nominū datiuis singularibus, quæ à nominatiuis in ξ desinentibus sunt deducta, regionum istarum appellationes addito α ad finale ι, deriuatas hoc modo, Κίλιξ, Κίλικος, Κίλικι, Κιλικία. Καππάδοξ, Καππάδοκος, Καππάδοκι, Καππαδοκία. Ἄμβραξ, Ἄμβρακος, Ἄμβρακι, Ἀμβρακία. Idem & in multis aliis factum videtur, quæ passim apud Græcos scriptores nobis occurrunt.

Ὀνόματα εἰς ευς λήγοντα, ἀπὸ τῶν μελλόντων εἰς σω ληγόντων, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ω παρηγμένα. Nomina in ευς desinentia, à futuris in σω desinentibus per apocopen τοῦ ω deducta. Vt, à βασιλεύσω, quod à βασιλεύω, deducitur βασιλεὺς, έως, ὁ. à βραβεύσω, quod à βραβεύω, βραβεὺς, έως, ὁ. à πρεσβεύσω, quod à πρεσβεύω, πρεσβεὺς, έως, ὁ. &c. Alii tamen putant huiusmodi nomina à secūda pers. præt. perf. pass. desinente in σαι, κατ' ἀποκοπὴν τῆς αι διφθόγγου formati. Vtraque formatio probabilis. Vide Eustath. in ευς λήγοντα ὀνόματα. Pluribus enim hac de re apud ipsum agitur.

Ὀνόματα εἰς ευς λήγοντα, ἀπὸ τόπων, καὶ χωρῶν παράγωγα. Nomina in ευς desinentia, à locis, & regionibus deducta. Vt, ab Ἀχάρνη, Ἀχαρνεὺς, έως, ὁ. ab Ἁλικαρνασσὸς, Ἁλικαρνασσεὺς, έως, ὁ. ἀ Πανόπη, Πανοπεὺς, έως, ὁ. ab Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρεὺς, έως, ὁ. ab Εὔβοια, Εὐβοεὺς, έως, ὁ. ab Ἴλιος, Ἰλιεὺς, έως, ὁ. &c.

Ὀνό-

Ὀνόματα εἰς ξς λήγοντα ἀπὸ τ̃ μελλόντων εἰς σω ληγόντων ἐσχηματισμένα κατ' ἀποκοπὴν τ̃ ω. οἷον ἀπὸ τ̃ μέλλοντος κλείσω, quod à κλείω claudo, deducitur verbale κλεὶς, κλειδὸς. ἡ. Clauis, quæ res aliquas sera claudit.

Ὀνόματα ἀπὸ τῶν μελλόντων εἰς σω ληγόντων, ἀπὸ τ̃ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου τ̃ εἰς σει λήγοντος, κατ' ἐκβολὴν τ̃ ε, ἐσχηματισμένα Nomina à futuris in σω desinétibus, à tertia persona singulari in σι desinente sublato ε, formata. Vt, à πλίσω. πλίσεις. πλίσι (quod à πλίω. ῶ.) πλεσιχρυσὸς. οῦ. ὁ. φιλησίμολπος. ὁ. apud Pind. Ol. Ode 14. pag. 125. v. 12. à 3 pers. fu. φιλήσω. σεις. σει quod à φιλέω. ῶ & μολπή. ἐρασιμολπος, ab ἐράσει. quod ab ἐράω. ῶ. μ. ἐράσω. & μολπή. Idem eadem Ode p. 125. v. 15. Sic ἀρεσίαρχος à fu. αἱρήσω. σεις. σει. κτ̃ συστολὴν τ̃ η, & ἀρχή. ῆς. ἡ. Sic ὀρσινεφὴς, ab ὄρσει Æol. pro com. ὄρσει, quod ab ὄρω. & à νέφος. εος. ους. τό. Sic ὀρσίπους. ποδος. ὁ, ἡ. Sic ἀερσίνοος. ου. ὁ. ab Æol. ἀέρσω. σεις. σει. pro comm. ἀερῶ. εῖς. εῖ. quod ab ἀείρω poet pro comm. αἴρω & νόος. οῦς. ὁ. &c.

Ὀνόματα θηλυκὰ, ἢ ἀρσενικὰ πληθυντικὰ μετ̃ ῥήματος ἑνικοῦ. Vide Ἑνικὸν ῥῆμα. Consule & nostrum Ionicum Lexicum in verbo ἀσφ αρτῶ.

Ὀνοτός. ἡ. όν. ὁ. ἡ. τό Poet. pro cõ. ψεκτός. ή. τόν. & μεμπτός. ἡ. όν. Vituperabilis & e. Contẽptibilis. & e. παρὰ τὸ ὀνόω. ὀνώσω. ὀνόσω Vitupero. Contemno. Pindar. Isthm. Ode 4. 458. 3. [illegible]

—ὀνοτὸς μὲ ἰδέαζ,
συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ, βαρύς.
—*Cotemptibilis quidem aspectu,*
Ad concurendum vero hasta,
gr uis,[ac formidabilis.]

Ὄνυμα. ὀνύματος. τό. Nomen Æolicum, pro communi ὄνομα. ὀνόματος. Pindarus Olympiorum Ode sexta, pag. 51. v. 17. Ὄνομα vero dictum παρὰ τὸ νέμω, τὸ μερίζω, μ. νεμῶ. μ. π. νένομα, hinc νομα, καὶ πλεονασμῷ τ̃ ο, ὄνομα, nomen, quod vnicuique rei impositum est, vt aliæ ab aliis secernantur, & omnis confusio vitetur, si cuique id tribuatur, quod ei maxime cõuenit, vt carmen illud vsurpari possit,

Conueniunt rebus nomina sæpe suis.

Ὀνύμαξα. ας. ε. Æol. aor. 1. act. poetice, metri causa neglecto tẽporali augmento, pro

comm. ὠνόμασα. ας.ε. quod ab ὀνομάζω μ. σω. hinc Æol. verſo o in υ, ὀνυμάζω.μ.ξω. Nomino Pindarus Pythiorum Ode 2.pag.208.v.1.

Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον.—

Quem ea, quæ ipſum aluerat, nominauit Centaurum. —

Ὀνύμαξε. Æol pro comm. ὠνόμασε. Metri vero cauſa neglectũ temporale augmentum. Pindarus Pythiorum Ode x1.318.7.

Ἰσμηνιον δ᾽ ὀνύμαξεν.

Iſmenium vero nominauit.

Vide Ὀνύμαξα.

Ὀνυμάξομαι. Fut.med. Æol.ab ὀνυμάζω.μ.ξω. pro comm ὀνομάζω.μ.σω. Nomino. Nominabo. Pindarus Pythiorum Ode 7.v.6.

Τίνα τ᾽ οἶκον ὀνυμάξομαι;

Quam etiam familiam nominabo?

Ὄνων ἑκατόμβαι. Pindarus Pythiorum Ode x.313.5.

Ἐδαίσατο λαγέτας δώματ᾽ ἐσελθών,

Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας.

Epulatus-eſt Dux, ædes ingreſſus,

Inclytas aſinorum hecatombas.

Græca ſchol. οἱ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ θεῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι,

Τέρπουσι λιπαροὶ Φοίβον ὀνοσφαγίαι.

Ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατὴρ, πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων. i. *Acutorum ille generator radiorum pater, ignem ſpirantium dux equorum*, περιφραστικῶς à Pindaro Olympiorum Ode 7.pag.68.v.12. vocatur Sol. ὀξειᾶν vero Dorice dictum pro com. ὀξειῶν à ſingul. fœm ὀξεῖα, quod à maſc. ὀξύς.έος.

Ὀξυρεπής.έος.οῦς.ὁ & ἡ. Poet.pro quo frequentius per geminum ρρ ſcriptum legitur, ὀξυρρεπής & ὀξύρροπος.ου.ὁ. ὁ ὀξὺ, & ταχὺ, τουτέστιν ὀξέως, & ταχέως ῥέπων, & κινούμενος. Qui repente, leuiter, & celeriter repit, ac mouetur. Celer. Velox. Pind.Olymp. Ode 9.p.92. v.12.

φῶτας δ᾽ ὀξυρεπεῖ δόλῳ

ἀπτῶτι δαμάσαις.

Viros autem celeri dolo

Lapſu-carente quum domuiſſet.

Sed μετωνυμικῶς dolo tribuitur, quod proprie conuenit illi, qui dolo aliquem aggreditur, & ſuperat, ita tamen vt in ipſo certamine non labatur. Quod profecto magnam victori gloriam conciliat.

Ὀξύτομος.ου.ὁ. Poet. ὁ ὀξὺ, τουτέστιν ὀ-

στυ ὀξέως τέμνων, ἴξυ. Acuti-secus. Acute-secans. Acutus. Pind. Pyth. Ode 4. 264. 1.
—ὀξυτόμῳ πελέκει.
—*acuta securi.* Vel, *acutam-aciem-habente securi.*
Ὅπα. Dor. aduerb. pro comm. ὅπῃ, quod & ὅπως, & πῶς dicitur. Quomodo. Quo pacto. Qua ratione. τὸ η in α longum est mutatum, & ι subscriptum, est sublatum. Pindarus Olymp. Ode x. p. 97. 1. & 2.
Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν,
Ὅπα κῦμα κατα-
κλύζει ῥέον ὅπα τε κοινὸν λόγον
φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.
Nunc [videamus] quomodo calculus, qui voluitur [in littore,] fluctus fluens obruet. & quomodo communem hymnũ amicam persoluemus ad gratiam.
Ὅπα. Dor. aduerb. pro com. ὅπη, quod cum ι subscripto scribendum, vt docetur, in Hortis Adonidis, in Πάρου δίῃ. pag. 124. pro Πανουδίῃ. pag. 127. B. Et apud Lascarin lib. 3. 583. Item in Magno Etymol pag. 78. in Ἀμάρτῃ. 29. Vbi. Quo in loco Pind. Olymp. Ode x. pag. 101. v. 10.
—ὅπα ταὶ πολέμου δὲ δόσιν
Ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε.—
—*vbi belli munus*
Spolia partitus immolauit.
Lat. Interpres accepit τὸ ὅπα, pro ἐπειδὴ, postquam, vt apud Latinos Vbi pro, Quãdo, postquam. At Græcus scholiastes, quem sequi iam præstat, τὸ ὅπα vertit, ὅπου, ἢ ἐν ᾧ τόπῳ. Hic autem locus ita videtur construendus. καπίφερασιν, ὅπα δὲ ταὶ πολέμου δόσιν, &c. & repetendum τὸ καπίφερασιν, sic, καπίφερασιν δ' ὅπα, ἤγουν ὅπῃ, ἢ ἐν ᾧ τόπῳ διελὼν ἀκρόθινα ἔθυε ταὶ πολέμου δόσιν, τουτέστι διανείμας τὰ λάφυρα, καὶ λαβὼν τὰς ἀπαρχὰς, ἔθυσε. Ném. Ode 3. 348. 13. Ὅπα πόμπιμον. Vide vers Lat.
Ὀπάσαις. Æol. pro com. poet. ὀπάσας. Est autem participiũ aor. 1 act g. masc. num. singul. ab ὀπάζω, præbeo. Pind. Isthm. Ode 2. 446. 1.
Ταὶ Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις.
Quam [victoriam] Xenocrati Neptunus cum præbuisset.
Ὀπάων. ονος. ὁ. Poet. pro com. ἀκόλουθος. ου ὁ. Eustath. monet hanc vocem aspero spiritu notandam quod ab ἕπω, sequor, sit deducta, vnde ἱπάων, versoque ι in ο, ὀπάων. Comes. Assecla. Sectator.

Famulus. Pedissequus. Ionice tamen & Æolice nomen hoc passim tenui notatum legitur, vt & ὀπαδὸς, ὀπηδὸς, & ὀπηδεῖν, quamuis ab ἕπω deriuentur Pindarus Pyth. Ode 9 :03.10.

Ἄγχιστον ὀπάονα μήλων.

Proximum pedissequum ouiū, [& pecudum.]

Ὀπίζομαι. Poet. ὄπις. ὄπιδος ἡ. ἡ τῶ μέλλοντος ἐπιστροφὴ, καὶ φροντίς. Rei futuræ solicitudo, & cura. Vel, ἡ τῶν ὄπισθεν, ἤγουν τῶν μελλόντων φροντίς. Rerum, quæ suut à tergo, rerum futurarum cura Hinc verbum ὀπίζομαι, τὸ τῶν μελλόντων ἐπιστροφὴν, καὶ φροντίδα ἔχω. τὰ μέλλοντα δι' ἐπιστροφῆς ἔχω. αἰδοῦμαι τινά. Rerum futurarum curam gero. De rebus futuris sum solicitus Aliquem reuereor. Alias ab ἕπω, sequor, fit ἑπίζομαι, quod inusitatū quidem: at tamen idem significat. Hinc verso ε in ο, & Ionice, ac Æolice mutato aspero spiritu in tenuē, formatur ὀπίζομαι, τὸ ἕπομαι, τὸ ὄπισθε διώκω, καὶ ἀκολουθῶ. Sequor. A tergo persequor. Sequor. Pythiorum Ode 4. 242.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον, ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε.

Illum quidem non cognoscebant, quidam tamen illorum, qui [illum] reuerebantur, dixit & hoc.

Isthm. Ode 3. 450. 8.

—ζώει δὲ μάσσων
ὄλβος ὀπιζομένων. —

Durat autem diuturnior felicitas illorum, qui prouidentes sunt, & circunspecte se gerunt.

Vel

Durat autem diuturnior, [durat diutius] *felicitas* [*hominum*] *prouide,* [prudenter, ac modeste] *se gerentium.*

Græca scholia consule.

Ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας. Pindarus Pythiorum Ode prima pag. 199. ver. 13. *Retro-mortales-seques gloriatio laudis.* Gloria, quæ iactatur, & apud posteros circunfertur. Post mortem nihil remanet præter famam, & gloriam, quæ circunfertur apud posteros.

Ὁπλίτης. ου. ὁ. Poet. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ὁπλιτικός. οῦ. ὁ. vel ὡπλισμένος. Pindarus Isthm. Ode 1. 437. 16. vocat ὁπλίτας δρόμους, armatos cursus, pro, cursus, quos armati cursores in stadio currebant. Est autem substantiuum pro adiectiuo positum Attico more. Vide ὑποδρηστικά ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων.

Vel

Vel etiam ita vocantur cursus, quos athletæ grauem armaturam gestantes currebant.

ὁρᾶν ἀλκάν. Dor. & Poet. loquendi genus, pro comm. poet. ὁρᾶν ἀλκὴν, ἤγουν βλέπειν ἀνδρείαν. Pro quo diceretur in oratione soluta, πρόσωπον ἀνδρεῖον ἔχειν. ὄψιν ἀνδρείαν ἔχειν. Verba sonant, Cernere, vel spectare fortitudinem. Vel bellicum robur aspectu præ se ferre. Aspectu Martio præditum esse. Oculis, vultuque Martem spirare. Pindarus Olympiorum Ode 9. p. 94. v. 11.

Τόνδ' ἄνδρα δαιμονίᾳ γεγάμεν,
Εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶν-
τ' ἀλκάν.—

Hunc virum diuinitus, [i. ex diis] *natum-esse,*
Præstantem-manibus, dexteritate-membrorum-præditum, spe-
ctantem [*bellicam*] *fortitudinẽ,* [i. aspectu Martio præditũ.]

ὤρανος. ῶ. ὁ. Æol. pro comm. οὐρανὸς, οῦ. ὁ. Quod ita formatum. ab ὁράω. ῶ. video, cerno, specto, communiter deducitur ὁρανὸς, οῦ. ὁ. Cœlum, quod vbique terrarum sese nostris oculis spectandum aperte præbet. Hinc Ionice inserto υ, factum οὐρανὸς, οῦ. ὁ. vt ab ὄρος. εος. ους. τό. mons. οὖρος. idem. Dorice vero versa ου diphthongo in ω, deductum ὠρανὸς, ῶ. ὁ. Sed Æolice spiritus asper in tenuem est mutatus. Ionicum vero vocabulum & in cõmuni lingua seruatum, quod & in sexcentis aliis obseruare licet, de quibus in nostro Ionico Lexico. Alcæus, 8. 1.

Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς. ἐν δ' ὠρανῷ μέγας
Χειμών.—

Pluit quidem Iupiter. In cœlo vero magna
Tempestas [*est.*]—

ὀργά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. poet ὀργή. ῆς. ἡ. Animi affectus. Animus. Pind. Nem. Ode 5. 372. 13.

—τὸ δὲ ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.

—*Illius vero animum*
Pungebat. [*ac offendebant*] *molesta verba* [*quæ audiebat.*]

Ὀργὰν ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν ἔχων. Pind. Isthm. Ode 2. 448. 1. τὴν ὀργὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἔχειν γλυκεῖαν. τοὺς τρόπους ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἔχειν γλυκεῖς. τῇ τῶν τρόπων, καὶ ἠθῶν γλυκύτητι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὑπερβάλλειν, καὶ νικᾶν. Mores suaues habere supra homines. Moribus suauibus omnes homines anteire. Morum suauitate cæteros homines superare.

Ὀρειᾶν Πελειάδων ἐοικὸς ἐστὶ μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι. *Consentaneum est Orionem non procul a montanis Pleiadibus incedere.* Pindarus Nemeorũ Ode 2. 342. 9. Cõsule Græca scholia, & nostram Latinam versionem. ὀρειᾶν autem dictum Dor. pro com. ὀρειῶν. à singul. ὄρειος, ὀρεία, ὄρειον. vel ab ὀρεῖος. εία. εῖον. mõtanus. a. um. quod ab ὄρος. εος. ους. τό. mons.

Ὀρέστης ὑπὸ τῆς Ἀρσινόης τροφοῦ ἐκ τῶν Κλυταιμνήστρας χερῶν, φονευομένου πατρὸς Ἀγαμέμνονος, ἐξηρέθη. Pind. Pyth. Ode XI. 319. Consule Græca scholia. Itẽ Euripidis Hecubam, & Orestem, & Sophoclis Electram, & argumentum, p. 78. textum 80. Item Eurip. Electram in prologo. Item Æschylum ἐν χοηφόροις, & Agamemnone. Item Senecã in Agamemnone. Ex hac tot autorum collatione cognosces quibus in rebus Pindarus cum illis consentiat, aut ab iis dissentiat.

Ὀρθιᾶν κνωδάλων. Dor. pro cõ. ὀρθίων κνωδάλων. Pind. Pyth. Ode X. 313. 10. *Procerorum animalium.* [i. asinorũ procera statura præditorum.] Græca scholia, ὀρθιᾶν κνωδάλων] ἐπαίξεν ὁ Πίνδαρος, ὡς τῶν ὄνων ὀρθιώντων, ὅτε ἱερουργοῦνται. κνωδάλων μὲν ὄντων κυρίως τῶν θαλαττίων ζώων. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τῶν χερσαίων. ἢ οὕτω, μεγάλων διὰ τὸ τῶν ὄνων πελατῶδες τοῦ σώματος. ταῦτά φησι Δίδυμος μετὰ τοῦ γελοίου, καὶ ἄσεμνά ἐστι. τίνα γὰρ λόγον ἂν ἔχοι, ἥδεσθαι τὸν Ἀπόλλωνά τοῖς ὀρθοάζουσιν ὄνοις; Ex illo participio ὀρθιώντων, colligimus τὸ ὀρθιᾶν significare τὸ τὸν ὄρθιον νόμον ᾄδειν. Vel οὕτω βοᾶν, ὥστε δοκεῖν τὸν ὄρθιον νόμον ᾄδειν. Vide Ὄρθια, & Ὄρθιος νόμος in vulgatis Lexicis. At in iisdẽ scholiis τὸ ὀρθιάζειν ἀπλικῶς videtur positum pro pass. ὀρθιάζεσθαι, καὶ ὀρθοῦσθαι, εἴτε ὀρθὸν ἵστασθαι. Vel certe (quod fortasse probabilius) τὸ ὀρθιάζειν idem est iam, ac τὸ ὀρθιᾶν, de quo ante dictũ. Sed τὸ ὀρθιᾶν in vulgatis Lex. non reperitur. τὸ ὀρθιάζειν vero significat erigere.

Ὄρθιον φωνεῖν. *Altum clamare.* Pind. Nem. Ode X. 425. 10. Vide ὄρθιος νόμος in vulgatis Lexicis.

Ὄρθιον ὠρύσασθαι. Poet. locutio, pro comm. λαμπρῶς βοᾶν. Vehementer, & clara voce vociferari. Pind. Olymp. Ode 9. p. 94. v. 9.

Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων.

Alte, [& clara voce] vociferare Scholia

confidens, [confidenter.]
Scholia Græca, ὄρθιον] ὀξὺ, καὶ μέγα.—Βόησον ἀναπεπαμένον.

Ὀρθόβυλος. ου. ὁ, καὶ ἡ. ὁ ὀρθὴν βουλὴν παρέχων. Qui rectum cõsilium suppeditat. Pind. Pythiorum Ode 4.263.11.

ὀρθόβυλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Recta-consilia-suppeditantem prudentiam adeptis.

Ὀρθόβυλος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. ὁ ὀρθὰς βυλὰς παρέχων, καὶ χορηγῶν. Qui recta cõsilia præbet, ac suppeditat. Pind. Pyth. Ode 8. 294.1.

Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβύλοισι μαχαναῖς.—
Fortunas amplificare recta-consilia suppeditantibus artibus. Vide Κορυσσέμεν.

Ὀρθοδίκας. α. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ὀρθοδίκης. ου. ὁ. Recta-iudicia-dans. Vera-dans-responsa. Veridicus. Epithetũ oraculi Delphici. Pind. Pyth. Ode XI. 318.13.

—ὀρθοδίκαν γᾶς ὀμφαλόν.
—*recta*, [*veraq;*] *iudicia*, [*&* *responsa*]-*dantem terræ umbilicum*. [i. veridicum Delphicum oraculum.]
Vide Ὀμφαλός.

Ὀρθόμαντις. ιος. ὁ. Poet. ὁ ὀρθὰ, καὶ ἀληθῆ μαντευόμενος. Qui recta, veraque vaticinatur. Veridicus vates. Pind. Nem. Ode 1.339.7

Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν.
Vera-vaticinantem Tiresiam.

Ὀρθόπολις. ιδος. ὁ. Poet. vocabulum. Epithetum boni Principis, & Magistratus. Ὁ τῇ ἑαυτῦ σοφίᾳ, καὶ δικαιοσύνῃ ὀρθῶν, καὶ σώζων τὰς πόλεις. ἐρισίπολις. σώζ' πολις. Sic enim Pindari Græcus Scholiastes hãc vocem interpretatur. i. *Qui sua sapientia, & iustitia erigit, & seruat ciuitates. Vrbis-erector, & rector. Vrbium-conseruator.* Pind. Olymp. Ode 2. pag. 17. v. 7. Theronem Regem Agrigentinorum ὀρθόπολιν, & Ἀκράγαντος ἔρεισμα vocat.

Ὀρθοῦν ὕμνον. Pindarica locutio. Erigere hymnum. pro, Carmen in alicuius laudem componere, quod alta voce canatur. Videtur autem hoc à poeta dici facta allusione ad ὄρθιον νόμον, de quo vulgata Lexica. Pindarus Olympiorum Ode 3. pag. 30. v. 1.

ὕμνον ὀρθώσας.—
hymnum erigens.—
Id est, hymno in victoris laudem constructo.

Ὀρθώσαις. Æol. pro comm. ὀρθώσας. αντος. ὁ. Pindar. Isthm. Ode 4.456.6.

ὀρθωτὴρ.ῆρος.ὁ. Poet. Erector. Instaurator. Qui iacétem erigit, eumque firmat. Stabilitor. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 194. v. 12.

οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι.

Sic autem Hieroni Deus erector, [& pristinæ secūdæ valetudinis instaurator, restitutor, & stabilitor] *sit*.

Vide Græca scholia, & F.P.C. comment. Lat.

ὀρείκτιτος.ου ὁ. Poet. & Pindaricum vocabulum, quod Græcus scholiastes, Pythiorum Ode 2. pag. 204. dum vocem κτίλον interpretatur, vertit τὸν ἐν ὄρεσι τεθραμμένον, παρὰ τὸ κτίσαι, τὸ θρέψαι. Vide Κτίλος.

ὁρμᾶν ποτὶ πλάθειν κλέος, θεοῦ σὺν παλάμα. Poeticum, & Pindaricum loquendi genus. Promouere, vel euehere ad ingens decus, Dei cum auxilio. Pindarus Olympiorum Ode x pag. 98. v. 4. Vbi legitur ὥρμασε Dor. in aor. 1. act. pro comm. ὥρμησε.

ὄρνιξ.χος.ὁ, & ἡ. Dor. pro com. ὄρνις.θος.ὁ, & ἡ. Pindarus Ol. Ode 2. pag. 27. v. 5.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Iouis aduersus auem diuinam.

περιφραστικῶς, & κατ' ἐξοχὴν τινα τὸν ἀετὸν, i. aquilam, ita poeta vocat. Pyth. Ode 4. 254. 16.

—ὀρνίχεσσι, & κλάροις.

—*auibus*, & *sortibus*.

Pyth. Ode 5. 278. 22.

—ἐν ὄρνιξιν αἰετός.

—*Inter aues aquila*.

Pyth Ode 8. 291. 15.

ἐνέχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ.

Detinetur augurii nuntio.

Nem. Ode 9. 408. 13.

—αἰσιᾶν ὀρνίχων ὁδόν.—

—*faustarum auium viam*.—

Isthm. Ode 6. 473. 6.

—ὄρνιχος φανέντος.—

ὀρνιχολόχος.ου.ὁ. Poet. & Dor. pro comm poet. ὀρνιθολόχος.ου.ὁ. ὁ ταῖς ὄρνισι λόχον ἱζων. ὁ τὰς ὄρνιθας λοχῶν. ὁ ὀρνιθοθήρας.ου.cō. dicitur. Quam vocem reperias apud Aristot. Animal. lib. 9. cap. 1. 514. Θ. Auceps. Qui auibus insidias struit: Qui aues excipit insidiis. Qui structis insidiis aues venatur, & captat. Pindarus Isthm. Ode 1. 440. 10.

ὀρνύω. Poet. pro comm. κινῶ. ὁρμῶ. παρορμῶ. Moueo, incito, impello. Sic autem formatur, ὄρω, μ. ὀρῶ. comm. at Ion. ὀρέω, vt à τύπτω. τὸ τυπτέω. Hinc præsens ὀρέω, non vsitatum tamen, versoque ε in υ, fit ὀρύω, inserto δηλικῶς ν, ὀρνύω,

ὀρυμῶ, κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, ὀρνύω, vnde formatur verbum in μι, ὄρνυμι. & pass. ὄρνυμαι. Pind. Olymp. Ode XIII. p. 112. v. 4.

—τόλμα τέ μοι
Εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
—*audaciaque mihi*
Recta linguam incitat ad dicendum.

Ὀρπέτον. ου. τό. Idem ac ὄρνεον. ου. τό. ὄρνις. ὄρνιθος. ὁ, ἡ. Vide Γλυκύπικρος, vbi τὸ τοῦ ὀρπέτου ἔτυμον à nobis allatum habes. Illi hoc addatur, ὄρνις] παρὰ τὸ ὀείνω, quod ab ὄρω, deductum ὀείνις, & κατὰ συγκοπὴν ὄρνις. ιθος. Eodem res redit.

Ὄρσαι. Infinit. aor. 1. act. Æolice formatus, pro comm. ὄραι. ab ὄρω. μ. κοινῶς μὲν, ὀρῶ, αἰολικῶς δὲ ὄρσω ὁ α. ἀόρ. ὦρσα. τὸ ἀπαρέμφατον, ὄρσαι. Pindarus Pythiorum Ode XI. 320. 4.

Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον.
Grauis facinoris-autorem irā suscipere.

Vide Græca scholia.

Ὀρσίκτυπος. ου. ὁ. Poet. & Pind. vocabulum, quod in vulgatis versionibus Latinis vertitur, *horrisonus*, Iouique tribuitur. Sed ὀρσίκτυπος proprie dicitur, qui excitat strepitum, ὁ ὄρων κτύπον. Formatur autem à tertia persona sing. futuri Æolici, ὄρσει, pro com. ὀρεῖ. Nam ab ὄρω deducitur fut. comm. ὀρῶ. εῖς. εῖ &c. Æol. vero. ὄρσω. ὄρσεις. ὄρσει. in compositione τὸ ε sublatum. Vel à fut. Æolico ὄρσω. εις. ει. præsens eodem modo deductum. Qua de re pluribus in nostro Lex Dor. Vide Ἐνεστῶτες ἐκ τῶν μελλόντων. Κτύπος vero, strepitus. Eustath. Κτυπεῖν λέγεται ὁ Ζεὺς παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ βροντᾶν. ὅθεν ὁ κτύπος Διὸς, ἡ βροντή. Pindarus Olymp. Ode X. pag. 104. v. 2.

Ὀρσικτύπου Διός.—
Strepitum-excitantis, [horrisonique] Iouis.

Ὀρσινεφής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Iouis epithetum, Excitator-nubium. παρὰ τὸ ὄρσειν τὰ νέφη. Excitare nubes. ὄρσειν autem est præs. poet formatū ab Æolico futuro ὄρσω, pro comm. ὀρῶ, quod ab ὄρω. Vel à 3. pers. fut. Æol. ὄρσει pro comm ὀρεῖ, sublato ι, & addito nomine νέφος, vnde Lat. *Nubes*, hoc nomē est deductum. Pind. Nem. Ode 5. 372. 18.

Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεύς.—
Iupiter ex cœlo nubium-excitator.

Idem apud Homerum passim

νεφε-

νεφεληγερέτης appellatur, i. nubium-congregator, ὁ τὰς νεφέλας ἀγείρων.

Ὄρσο. Poet. imperatiuus metri causa κατ' συγκοπὴν formatus ex ὄρσεο, quod Ionicum est pro comm. ὄρσου, dissoluta υ diphthongo in εο, vt τύπτου, τύπτεο. Sic autem habet ipsa formationis series, ὄρω. μ. ὀρσῶ. ἢ αἰολικῶς ὄρσω, hinc præsens actiuum deducitur ὄρσω. εις. ει. & passiuum ὄρσομαι. η. εται. vnde imperatiuus cõ. ὄρσου, Ion. ὄρσεο, κατ' συγκοπὴν ὄρσο. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 52. v. 12.

—ὄρσο τέκνον.—

—*surge fili.*—

Ὀρσοτρίαινα. Nominatiuus Æolicus pro comm. ὀρσοτριαίνης, & Dor. ὀρσοτριαίνας. genit. comm. ου. Dor. α. Vide terminationem αινα. Item Ἀγλαοτρίαινα, & εὐτρίαινα, & Κόπαινα apud Magnum Etymol. & Eustath. & Lascarin pag 605. & 731. Pindar. Olymp. Ode 8. p. 77. v. 9.

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν

Ἅρμα θοὸν τανύων.

Agitator vero tridentis in Isthmum marinam

Currum velocẽ incitabat, [impellebat.]

Est autem epithetum Neptuni, qui tridẽtem gestare dicitur, quo terram ferit, vt & Virgil. τῶν γεωργικῶν lib. 1. 31. 23. testatur,

—*tuque ô cui prima frementem*

Fudit equum magno tellus percussa tridenti

Neptune.—

Nomen hoc est compositum ex verbo ὄρω, moueo, cieo, agito, impello, eius futurum commune est ὀρσῶ, at Æolice ὄρσω. ὄρσεις. ὄρσει. τρίαινα vero, τριαίνης. ἡ. tridens. qui & τριόδους. ὀδόντος. ὁ. à poeta συνωνύμως appellatur Isthmiorum Ode vltima pag. 484. v. 27. Idem Pythiorum Ode 2. p. 203. v. 5.

Ὀρσοτρίαιναν, εὐρυβίαν καλέων θεόν.

Tridentis-impulsorem, [& agitatorem,] præpotentem inuocans Deum [Neptunum.]

Ὀρσοτριαίνα. Genit. singul. Dor. pro comm. ὀρσοτριαίνου. à nominat. Dor. ὀρσοτριαίνας, pro comm. ὀρσοτριαίνης. De quo in ὀρσοτρίαινα. Pindarus Nem. Ode 4. 366. 11.

—ὀρσοτριαίνα βαρυκτύπου.

[Neptuni] tridentem-quatiẽtis grauiter strepentis.

Ὀρτυγία. ας. ἡ. Olim insula, postea

postea per aggestum limũ, & magnam solidioris materiæ copiam, facta continens. Pind. Nemeorum Ode 1.331.2. Consule Græca scholia 332. Vide Α'μπνευμα. Alphei & Ortygiæ amores, & fabulam fusius persequitur Ouidius Metamorp. lib. 5.121. & 125. Vide Lat. comment.

Ο'ρτυγία.ας.ἡ. Quid olim; quid postea. Ibycus 39.3.

Ο'ρφανίζειν. Comm. pro quo dicitur σωώνυμος & στερέω. ῶ. Orbo. Priuo. Cum genitiuo. Pindarus Pythiorũ Ode 4.266.3.

Ο ρφανίζει μὲ κακᾶς
Γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός.
Priuat quidem malam
Linguam,[i. maledicentiam,] *pulcra voce*[*sua*. Quia non abutitur lingua, nec voce sua præclara ad exercendam maledicentiam.]

Vide φαεννός.

Ο'ρφανίζεσθ. Parentibus orbari, priuari. Orbum esse Pindar. Pythiorũ Ode 6.282.10.

—ὀρφανιζομένῳ Πηλείδᾳ:
—*Parentibus orbato Pelidæ.*

Consule Græca scholia.

Ο'ρφανοὶ ὕβριος. Pind Isthm. Ode 4.453.2. Vide κελαδεννός.

Ο'ρφανός.οῦ.ὁ. Comm idem ac μεμονωμένος, γεγυμνωμένος, ἐστερημένος. Cum genitiuo. Desertus, nudatus, priuatus, Expers. Pindarus Olymp. Ode 9. pag 89. v. 11.

Ο'ρφανον γενεᾶς.
Expertem prolis.

Alias ἄπαιδα, σωωνύμως legas positum, sine liberis, sine prole.

Ο'ρφεύς.έως.ὁ. Quis fuerit Orpheus. docet Pindarus Pythiorum Ode 4.253. Apollon. Rhod. τῶν ἀργοναυτικῶν lib. 1.2. & deinceps. Virgil. τῶν γεωργικῶν lib. 4.102. Ouid. Metamorph. lib. x. 227.228. & deinceps.

Ο'ρφνη.ης.ἡ. Magnum Etymol: 634.28. ἡ σκοτία. ἀπὸ τοῦ ἐρέφω τὸ σκέπω, γίνεται ὀροφή, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὀροφνή, & συγκοπῇ, ὄρφνη, ἡ σκέπουσα τὸ φῶς. Sic igitur à poetis nox appellatur, quod sua caligine, tenebrisque lucem tegat. Illud addendum, statuendi discriminis gratia noctem ὀρφναίαν καὶ ὀξυπόνον appellari, nocturnam vero, tenebrosam, & obscuram horam, siue tempestatem, εὔτονον ὀρφνὴν vocari. Nam ὄρφνη, & κατὰ ποιητικὴν παράγωγον ὀρφναῖος, τὸ σκοτεινόν, ἢ νυκτερινὸν significat.

Pind. Pyth. Ode prima, pag. 190. v. 13.

—ἐν ὄρφναισι) (ἀμέραισι.

—*Noctu*) (*Interdiu*.

Vide ἀμέραισι.

Hanc noctis ἐτυμολογίαν Ouid. Fast. lib. 4. sic nobis describit,

Iam color vnus inest rebus tenebrisque teguntur
Omnia, iam vigiles conticuere canes.

Ὅσα. Poet. pro comm. ὁσάκις. Quoties. Cum admiratione prolatum. Pindarus Nemeorum Ode 2. 344. 2.

Ὅσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται!

Quoties vero in certaminibus
Timodemidæ præstantissimi recensentur premii!

όσω. & ώσω. Quænam verba tertiæ coniugationis contractorum habeant ο, aut ω in penultima actiui futuri, docetur apud Lascarim Grammaticæ Græcæ libr. 3. 153. Quæ deducuntur à nominibus substantiuis, aut adiectiuis, ea formant ώσω per ω in penultima, vt, à χρυσὸς, χρυσόω. ῶ. χρυσώσω. ab ἄργυρος, ἀργυρόω. ῶ. ἀργυρώσω. à χεὶρ, χειρόω, ῶ. χειρώσω. à κακὸς, κακόω ῶ. κακώσω. &c At quę à nullo ante existente nomine deriuantur, ea per ο formant penultimam futuri syllabam, vt, ἀρόω. ἀρῶ. ἀρόσω. aro. ὀμόω. ὀμῶ. ὀμόσω. Iuro. ὀνόω. ὀνῶ. ὀνόσω. culpo. vitupero. βόω. βῶ. βόσω, vnde inserto κ, præsens deducitur βόσκω, vnde Latinum *Pasco*, nutrio. alo. Sic πτόω. πτῶ. πτόσω. Cado. Incido in. Nancifcor. De quo suo loco. Quod autē in vulgatis Grammaticis non docetur περὶ τοῦ ἁλίσκειν, quod ab ἁλόω. ῶ. deriuatur, id obiter hic in gratiam τῶν φιλομαθῶν dicetur. Idcirco τὸ ἁλόω. ῶ. futurum habet ἁλώσω, per ω in penultima futuri syllaba, quia deducitur à nomine ἅλς, ἁλός, ἡ. mare. ἁλοῶ autē proprie significat in mari capere, pisces puta, vel alia. Generaliter vero sumitur pro quiduis quouis loco capere, & in suam potestatem redigere, vt χειροῦν. manu capere, & generaliter, quauis ratione capere, & in suam potestatem redigere. Magnum Etymologicum pag. 147. in Ἀρόσω, quatuor tantum verba ponit, quæ futurum per όσω, per ο in penultima formant. Sed illic τὸ ἀρόω. ῶ. dicit ab ἄρης deductum;

ctum, quod ferrum signifi-cat, quia tellus ferro scindi-tur. Quamobrem hoc ob-seruandum, quod in vulga-tis Grammaticis non doce-tur.

ου δίφθογγος, ἐ τὸ α εἰς ω κτ' δω-ρικὴν κρᾶσιν τρεπόντα. Vt τῶ Α'ρ-γεῖν, τὤργεῖν. Pind. Isthm. Ode 2. 445. 4.

οὐλίας. α. ὁ. Dor. pro comm οὐ-λίας. ου. ὁ. Nomen viri propri-um. Pind. Nem. Ode x. 418. 13.

οὐλυμπόν δε. Poet. pro comm. εἰς Οὔλυμπον. Pindar. Olym-piorum Ode tertia, pag. 34. v. 9.

— —οὔλυμπόν δ' ἰών.

—In-cœlum proficiscens.

οὐνομάκλυτος ου. ὁ. Poet. τῷ ὀνό-ματι κλυτός. Nomine clarus. Inclytus. Celeberrimus. Si-monides 114. P.

Τεκοῖσα καλὸν, κοὐνομάκλυτον γέ-νος.

Postquam peperit pulchram, & praeclaram progeniem.

οὐρανίδας. α. ὁ. Dor. pro com. Οὐρανίδης. ου. ὁ. ὁ τῶ Οὐρανοῦ παῖς. Cœli filius. Vt Κρόνος οὐρανίδας. Saturnus Vrani-des, i. Cœli filius. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 215. v. 5. Consule Theogoniam Hesiodi pag. ex Crisp. typ. 85. & 87.

οὐρανῶ. Dor. & Æol. geniti-uus pro comm οὐρανοῦ. Pin-darus Nemeorum Ode 3. 346. 10.

Α'ρχε δ' οὐρανῶ πο-

λυνεφέλα κρέοντι θύγατερ,

Δόκιμον ὕμνον.—

Exordire vero [ô Musa] cœli mul-

tinubis Regis filia,

Illustrem hymnum.—

O Musa, quæ filia es illius, qui Rex est cœli multas nubes habentis, exordire hymnũ illustrem.

Consule Græca scholia. κρέον-τι, autem κατ' ἀντίπτωσιν dictũ, pro κρέοντος, τουτέστι βασιλέως. Περιφραστικῶς vero Iupiter in-telligitur.

οὖρος. ου. ὁ. Quid. Vide Πομπαῖος οὖρος. Pind Pyth. Ode prima, pag. 192. v. 5.

οὖρος ἐπέων. Pind Nem. Ode 6. 379. 12. Secundus carmi-num ventus.

ὀφθαλμός. οῦ. ὁ. Comm. ὁ περί-βλεπτος. vel ὁ τὰ μέλλοντα προο-ρᾶν δυνάμενος. Oculus i con-spicuus, & illustris vir. Vel, Ille, qui res futuras sua pru-dentia præuidere potest Sic apud Pindarũ Olymp. Ode

sexta, pag. 47. v. 4. Adrastus Amphiaraum peritissimum vatem appellat, quod qualẽ nostris corporibus oculi præstant vsum, & operam, talem etiam Amphiaraus Adrasti copiis vsum, & operam præstaret.

Ὄφρα. Poet. pro comm. ὅπως, & ἵνα. Vt. Italice *Acciochè*. Gallice, *A fin que*. Causa finalis hac particula declaratur. Cum præsentis indicatiuo iuncta. Pindarus Pyth. Ode 4. 243. 10.

Ὄφρα τὶς τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

Vt vnusquisque amet attingere voluptates cupidineas, quæ [sunt] in possibili.

Id est, Vt vnus quisque voluptates Venereas sectetur, & amores illos affectet, quorum compos fieri potest.

Ὀχετὸς ἄτας Poet. & Pindaricum loquendi genus. Canalis calamitatis. Gurges calamitatis. pro, Perpetua calamitas. Olympiorum Ode x. pag 99. v. 15.

Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν.

Profundo in gurgite calamitatis sedentem suam ciuitatem.

Ὀχῖσα. ας. ἁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ὀχέουσα. ης. ἡ. Vehens. Ferens. Sustinens. ab ὀχέω ῶ. Curru veho, veho, fero, sustineo. Quod ab ὄχος. ου. ὁ. vel ὄχος. εος. ους. τό. pro quo dicitur & ὄχημα. ατος. τό. Currus Vehiculum. Pind. Pyth. Ode 2. pag. 212. v. 12.

Ἅτε γὰρ ἐνάλιον πόνον ὀχεοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς, ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

Ego enim sum immersabilis vt super maris superficiem suber, [quod est] instrumenti alterius, [retis scil. cui est alligatum,] *marinũ laborem sustinentis profunde.*

Æ. P. locum hunc ita verbis aliis explicat. ὥσπερ γὰρ ὁ φελλὸς σκευῆς ἑτέρας ἐχούσης, ὑπεχούσης, καὶ φερούσης βαθέως τὸν ἐνάλιον πόνον, ὅμως ἐστὶν ἀβάπτιστος, οὕτω κἀγὼ ὑπὸ τῶν κατηγοριῶν, καὶ διαβολιῶν εἰμι ἀβάπτιστος. Ἄλλως. ὥσπερ γὰρ ὁ φελλὸς, ἐν τῇ φύσει κοῦφος ὢν, τῇ σαγήνῃ προσδεθεὶς, καὶ τῆς σαγήνης ἐν τῷ βάθει, καὶ πελάγει τῆς θαλάσσης ὀχούσης, ἤγουν φερούσης τὸν ἐνάλιον, καὶ θαλάσσιον πόνον, ὅμως οὐ δύνει, οὐδὲ βαπτίζεται, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τῆς θαλάσσης ἐπιφανείας νήχεται, οὕτω καὶ ἐγὼ, καίπερ ὑπὸ τῶν ψιθύρων, κολάκων, καὶ διαβόλων διαβαλλόμενος, καὶ τῶν αὐτῶν κακηγορίαις, καὶ διαβολίαις, εἴτε διαβολαῖς πιεζόμενος, οὐ μέντοι βαπτίζομαι, θλί-

θλίβομαι, ἢ παντελῶς καταβάλλομαι, ἀλλ' ἀβλαβὴς ἐν ἀνθρώποις φαίνομαι. Sic autem integritatis, & veritatis robur inuictum indicatur.

Ὀψίνοος. ὀυ. ὁ. Poet. Sero- sapiens. Qui sero sapit. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 271.7.

—ταὶ Ἐπιμαθέος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν.—

—*Epimethei*
Ducens sero-sapientis filiam Excusationem.—

Vide Græca scholia.

Ὄψον λόγοι φθονεροῖς. *Sermones sunt inuidis opsonium.* Pindarus Nem. Ode 8. 401. 6. Quid hoc sibi velit, vide βάσανος.

Π

ΠΑγᾶν. Dor. pro comm. πηγῶν. à singul. παγά. ᾶς. ἁ. pro, πηγή. ῆς. ἡ. Fontium. Pind. Ol. Ode 3. p. 31. v. 7.

Πάγασος. ω. ὁ. Dor. pro comm. πήγασος: ου. ὁ. Pegasus equus. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 118. v. 9. De quo consule Græca scholia, Eustathiũ, & Ouid. μεταμορφώσεως librũ quartum. 105.

—*pennisque fugacem*
Pegason, & fratrem matris de sanguine natos.

Et lib. 5. 113. vbi verba fiunt de Hippocrene fonte.

Fama noui fontis nostras peruenit ad aures,
Dura Medusæi quem præpetis vngula rupit. &c.

Idem fast. lib. 3. 189. cum Lat. comment.

Iamque vbi ceruleum variabunt sidera cælum,
Suspice, Gorgonei colla videbis equi.
Creditur hic cæsæ grauida ceruice Medusæ
Sanguine respersis prosiluisse comis.
Huic supra nubes, & subter sidera lapso,
Cælum pro terra, pro pede penna fuit.
Iamque indignanti noua frena receperat ore,
Cum leuis Aonias vngula fodit aquas.
Nunc fruitur cælo, quod pennis ante petebat:
Et nitidus stellis quinque decemque micat.

Idem Fast. lib. v. in principio,

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes
Grata Medusæi signa tenetis equi.

Vide Lat. comment.

Παγγλωσσία. ας. ἡ. Pindaricum vocabulum, pro comm. λα-

λία. ᾶς. ἡ. & φλυαρία. ας. ἡ. παρὰ τὸ πᾶν, ἢ τὴν γλῶσσαν. Quare sic proprie vocatur nimia loquacitas, quæ facit vt lingua proferat quidquid in buccam alicui venit. Vulgata Græcolatina Lexica vertunt, *Clamores*. Quod minime damnandum, quamuis non sit vehementer laudandum. Nullum tamen huius vocabuli nominant autorem. Pindarus Olympiorum Ode 2. pag. 27. ver. 3.

παγγλωσσίᾳ κόρακες ὥς,
ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Vide vulgatam versionem.

Πάγκαρπος. ου. ὁ, ἢ ἡ. Comm. Omnifructifer. Qui fructuum omne genus fert. Pindarus Pythiorū Ode 9. 302. 15.

Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Neq; omnifructiferarum plātarum
Expertem, neque nesciam ferarum.

Vel,

Nec omnifructiferarū plantarum
Expertem, nec ignaram ferarum. Vide Α'γνώς.
Isthm. Ode 4. 457. 2.

—πάγκαρπον χθόνα.
—*omnifructiferam tellurem.*

Πάγκοινος. ου. ὁ, ἢ ἡ. Comm. Omnibus communis. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 52. v. 12.

—πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν.—
—*omnibus - communē in regionem ire.*—

Παγκρατὴς πῦρ. Ignis omnia vincens, domans, absumés. Pindarus Nem. Ode 4. 364. 5. Consule Græca scholia.

Παγκράτιον. ου. τό. Pancratium. Quid hoc sit, vide apud Aristotelem Rhet. libr. 1. 21. vbi docetur quisnam diceretur δρομικὸς, quis παλαιστικὸς, quis πυκτικὸς, quis παγκρατιαστικὸς, quis πένταθλος. Consule & Græcum Pindari scholiasten, Nemeorū Ode 3. 347. & 348. vbi multa de Pancratio scribit.

Πάθα. ας. ἁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. πάθη. ης. ἡ. com. τὸ πάθος. εος. ους. & πάθημα. τος. τό. Clades. Pindarus Pyth. Ode 8. 291. 13.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ.
Ille vero afflictus priori clade.

Πάθα. ας. ἁ. Dor pro com. πάθη. ης. ἡ. Casus Clades Pindarus Olympiorum Ode. 6. pag. 50. v. 3.

Μαντευσόμενος

Ταύτας πὲρ ἀτλάτου πάθας.

pro

Ταύτης πέρι, περὶ ταύτης ἀτλήτου πάθης.

Oraculum consulturus

De hoc intolerabili casu.

Παιγμοσυνη.ης.ἡ. Lusus. Oblectatio; Stesichorus 32.M.

παιγνμοσύνας φιλεῖ μολπάς τε Ἀπόλλων.

Oblectationes, cantusque amat Apollo.

Παίδειος ὕμνος. Pind. Isthm. Ode 2.444.5. ὁ τοῖς παισὶν ἁρμόζων, ἢ ὁ εἰς τοὺς παῖδας ὑμνούμενος. Hymnus pueris conueniens, vel qui in pueros canitur.

Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους.

Celeriter eiaculabãtur hymnos pueris [amasiis] *conuenientes,* [*&*] *dulcisonos.*

Consule Græca scholia.

Παῖδες νεφέλας. Vide Νεφέλαι.

Παιδόθεν. Aduerb. comm. ἀπὸ τῆ παιδός. ἀπὸ τῆς παιδίας. A puero. A pueritia. Græca scholia Pindari Nemeorum Ode 1.333. Col. 1.

Παιδόθεν. ἐκ παιδός. à puero. a pueritia. Ibycus 37.f.3.

Παικτίς.ίδος.ἁ. Dor. & Æol pro comm. πηκτίς.ίδος.ἡ. consule vulgata Lex. in Πηκτίς. Sappho 24.

πακτίδος ἀδυμελίσμα.—

Lyra suauius [*modulans.*]

Παλαιγονος.ȣ.ὁ, & ἡ. Poet. idem ac παλαιγενὴς, ίος.οῦς. Sunt tamen qui παλαιγόνες non προπαροξυτόνως: at παροξυτόνως scribant, & pro nomine πρόγονος accipiãt. Vetus, antiquus, grandis natu. In plurali παλαιγόνοι, πρόγονοι, maiores. Sed quemadmodum in λυκοκτόνος, & λυκόκτονος, in παιδοκτόνος, & παιδόκτονος, &c. vox quidẽ παροξυνομένη significationẽ actiuam habet, προπαροξυνομένη vero, passiuam, idem etiam de παλαιγόνοι, & παλαίγονες sentiendum videtur. Quare dices τὸ παλαιγόνον accipi pro eo, qui aliquem olim genuit & procreauit, qui est de maiorum nostrorum numero, παλαίγονον vero, pro eo, qui olim est genitus, & qui est antiquus. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 116.v.11.

Μῆτίν τε γηρύων παλαιγόνων.

Sapientiamque celebrans maiorum.

Idem Ol. Ode 14.p 124.v.5.

Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι.

Antiquorũ Minyarũ præsides.

Παλαίειν φόνῳ. Cum cæde luctari. Hoc dictum de morte violenta, qua quis de medio

tollitur, ita vt non statim animam efflet: sed eam difficulter agat, & cum ipsa morte quodammodo luctetur. Quemadmodum Aiaci cõtigit. Pindarus Nem. Ode 8.402.3. Idem & Didoni apud Virgil. Æn.4. Vide Δυσθανατεῖν in nostro Lex. Ion.

Παλαιμονεῖν. Poet. pro quo dicitur & παλαίειν, comm. vero μάχεσθαι. Luctari. Certare. Dimicare. Contendere. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 210.4.

χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ.

Obtusa, [&] inani mente contendit.

Græca scholia, χαύνᾳ] κούφῃ, καὶ ματαίᾳ φρενὶ διαπλέει, ἢ μάχεται. ἥτις αἰονητός ἐστι, ἢ ἀναίσθητος. Sed pro διαπλέει fortasse scribendum potius διαπαλαίει, quod ex ipso sensu patet, & ex verbo vero μάχεται. Χαύνᾳ vero Dor. dictum pro comm. χαύνῃ.

Παλαισμάτεσσι. Dat. plur. poet. & Ion pro comm. παλαίσμασι, quod à πάλαισμα. τος. τό. Lucta. æ. Hoc à παλαίω, Luctor, quod à πάλη, ης. ἡ. Lucta. Hoc à πάλλω, μ. παλῶ. Vibro. Iaculor. Quatio. Luctatores enim inter luctandum mẽbra tam sua, quam aduersariorum quatiunt, & quodammodo vibrant. Pind. Pyth. Ode 8.290.9.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεούς.—

Luctis enim per-vestigia sequens auunculos.

Παλαίφατον. Poet. pro quo dicendum esset communiter παλαιφάτως, τουτέστι κατὰ τὸ πάλαι, ἢ παλαιὰν φάτιν, ἤτοι φήμην. Secundum priscam, vel antiquam famam. Pindarus Nemeorum Ode 2.344.1.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον

Εὐάνορες.—

Acharnæ autem secundum-priscam-famam [sunt]

Strenuæ, [vel, fortibus-viris-præstantes, ac insignes.]

Nemeorum Ode 3.347.7. poeta vocat παλαίφατον ἀγορὰν, olim, & antiquitus celebratum forum. Græca scholia vertunt, τὴν πάλαι πεφασμένην, τουτέστιν ὑμνουμένην ἀγορὰν, ἢ σύνοδον.

Παλαίφατος. ου. ὁ, ἢ ἡ. Antiquitus celebratus. Pind. Nem. Ode 6.380.2.

παλαίφατος γενεά.

Gens antiquitus celebrata.

Παλάμα. ας. ἁ. Dor. pro comm. παλάμη. ης. ἡ. à Dor. παλάμα, κατὰ συγκοπὴν deducitur Latinum vocabulum *Palma. æ.*

Παλά-

παλάμη vero proprie quidē significat ipsā manus palmā omnibus notissimā, μεταφορικῶς vero, & μετωνυμικῶς τὴν μηχανὴν, τὴν τέχνην, τὴν βοήθειαν, i. machinam, artē, auxilium, & quamuis rationē, qua quis vtitur ad aliquid faciendum. Pindarus Ol. Ode 9. pag. 85. v. 4.

—μοιριδίῳ παλάμᾳ.

—fatali auxilio.

Idem Ol. Ode x. pag 98. v. 5.

—θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

—Dei cum auxilio. [diuino fretus auxilio.]

Ol. Ode XIII. pag. 116. v. 14.

Πυκνότατον παλάμαις.

[i. συνετώτατον βουλαῖς, ἢ γνώμαις.—

Prudentissimum consiliis, [vel, *sententiis*, vel (vt alii vertunt) *artificiis.*]

Παλίγγλωσσον ἀγγέλων ῥῆσιν οἱ ἀθάνατοι θῆκαν. Pindarus Nemeorum Ode I. 339. 3. *Diuersilinguem nuntiorum sermonem immortales reddiderunt.* Græca scholia, τὴν ἐναντιόφημον ῥῆσιν, τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελμένοις τὸν λόγον ἔχουσαν. &c. Dii immortales fecerunt, vt ea, quæ nuntii nuntiarant, rebus lingua nuntiatis essent contraria. &c.

Παλίγγλωσσος πόλις. Pindarus Isthm. Ode 6. 470. 9. Vrbs, quæ lingua [Græcæ] contraria vtitur.

Παλίμβαμος. ου. ὁ, & ἡ. Dor. pro comm. poet. παλίμβημος. ου. ὁ, & ἡ. παλιμπόρευτος. ου. ὁ, & ἡ. Retrogradus. Reciprocus. Pindarus Pythiorum Ode 9. 298. 18.

Ἁ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλασεν ὁδούς.

Hæc quidem neque telarum retrogradas amauit vias.

Consule Græca scholia. Cōsule & F. P. C. commēt. Vide Ἱστὸς in nostro Dor. Lex.

Παλίμβαμος, ὁ πάλιν βαίνων, & πορευόμενος. ὁδὸς παλίμβαμος, ἡ πάλιν βαίνουσα, & πορευομένη. Via rursus vadens. Iter, quod iterum it, quod redit. Sed quid hoc? Intelligit itus, reditusque manuum, & textorii instrumenti, quo mulieres in texendis telis vtūtur. Quum enim texunt telas, ipsæ quidem sedent: sed ipsarum manus opus faciūt, ita vt altera nauiculam (quę sic vulgo vocatur, propter nauiculæ figuram, quam habet) in qua trama inest, per medium spatium, quod est inter vtrunque stamen, superius, & inferius, transmittat ad alteram, illa vero

denuo eandem nauiculam remittat ad ipsam, & sæpius ambæ laborem eundem iterent alternis vicibus. Hæ sunt παλίμβαμοι ὁδοὶ, de quibus Græca scholia nihil tradunt, quod satis aperte locum istum declaret. Hoc tamen ex Ouidii carminibus, quæ leguntur Metamorphoseωs lib. 6. 127. & 128. melius percipietur, vbi de Palladis, & Arachnes certamine verba faciēs poeta, ita canit,

Haud mora, consistunt diuersis partibus ambæ,
Et gracili geminas intendunt stamine telas,
Tela iugo iuncta est, stamen secernit arundo.
Inseritur mediū radiis subtegmen acutis,
Quod digiti expediunt, atque inter stamina ductum
Percusso feriunt insecti pectine dentes,

Πάλιον. ου. τό. Dor. pro comm. Πήλιον. ου. τό. Thessaliæ mons, qui eiusdem nominis vrbē habebat, cuius ciuis, & incola vocabatur, Πηλιδς, & Πηλιώτης. Eustath. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 208. v. 3.

—ἐν Πα-λίου σφυροῖς.—

—*In Pelii vallibus.*—

Græca scholia, κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πηλίου. i. *In imis partibus Pelii.* περιφραστικῶς, ἢ μεταφορικῶς ipsæ valles ita vocantur. Idem Pythiorum Ode 3. p. 216. 1.

Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου.
Vallibusque imperare Pelii.

Pyth. Ode 9. 297. 7.

—ἐκ Παλίου κόλπων.
—*ex Pelii conuallibus.*

Nem. Ode 4. 363. 1.

Παλίου δὲ πὰρ ποδί.—
Pelii vero ad pedem, [id est, radicem, ac imam partem.]—

Nem. Ode 5. 371. 12.

—ἀείδει Παλίῳ.
—*canit* [*in monte*] *Pelio.*

Πάλλεσθαι. Comm. Vibrari. Interdum sumitur pro παλλόμενον φέρεσθαι. Vibrantem, siue vibratum ferri. μετὰ παλμοῦ φέρεσθαι. Cum vibratione ferri. Pindar. Nem. Ode 5. 371. 10.

Καὶ πέραν πόντιο πάλλοντ' αἰετοί.—
Et vltra mare feruntur aquilæ.—

Παμβίας. ου. ὁ. Poet. ὁ κατὰ πάντων βίαν ἔχων. Vel, ὁ πάντα τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ φθείρων. Qui vim aduersus

sus omnia habet. Aduersus omnia violentus. Qui sua vires omnes corrũpit, ac absumit. Pindarus Nem. Ode 9.409.10.

χίονι κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς ταὶ βαθύστερνον χθόνα.

Iupiter terram profundo-pectore-preditam diffidit fulmine aduersus-omnia-violento.

Παμπειθής. έος. ους. ὁ. Poet. ὁ πάντα πείθων. Qui omnia persuadet. Pindarus Pyth. Ode 4.254.5.

Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα
Ναὸς Ἀργοῦς.—

At Iuno semideis incendebat nauis Argus dulce desiderium omnia persuadens.

Cur hoc à poeta dictũ? Quia quum quis aliquid cupit, & vehementer desiderat, sibi persuadet, omnia, quæ vult, & optat ex animi sententia feliciter cessura. Sic & Virgilius *famem malesuadam* vocat, quod hominib⁹ pauperioribus quodlibet facinus non solum suadeat: sed etiam persuadeat, & ad audendum, aggrediendum, & patrandum quoduis scelus eos impellat.

Παμπόρφυρος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ παντελῶς πορφύρεος. ους. Pindarus Olympiorum Ode sexa, p. 51. v. 13.

—ἴων ξανθαῖσι, & παμπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα.—

—*Violarum flauis, & omnino-purpureis*
Radiis madefactus tenerum
Corpus.—

Πάμπρωτος. ου. ὁ. Comm. ὁ πάντων πρῶτος. omniũ primus. primus. Pindarus Pythiorum Ode 4.245.10.

τί μ', ἐπὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος.—

Qui me, postquam primam vidi
Lucem.—

Παμφάρμακος. ου. ὁ, & ἡ. ὁ πάντων φαρμάκων ἔμπειρος. Omnium venenorum peritus. Pindarus Pythiorum Ode 4.260.

Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.

Praeceptis hospita venenorum omnium perita. Intelligit autem Medeam, de qua Apollon. Argon. lib. 3.168.

Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων
Φάρμακα μυδῆναι. &c. Vide & lib. 4. 175. 176. 178. 180. 181. Ouid. Metam. li. 7. 154. 155. 156. 157. & deinceps, insignẽ Medeæ peritiã vene-

ficiorum prolixe describit.

Παμφόρος χεράς. Pindarus Pythiorum Ode 6.282.1. Colluuies omnia rapiens, secúque trahens.

Παῦ. Τὸ παῦ à Pindaro Olymp. Ode 2. pag. 26. v. 14. poetice vocatur, quod communiter dicitur τὸ κοινὸν, τὸ πλῆθος, οἱ πολλοὶ, Latine *Vulgus*.

—ἐς
ἢ τὸ παῦ ἑρμηνέων
χατίζει.—
—*apud*
vero vulgus interpretibus
indigent [*mea carmina.*]—

Πανάγυεις ιος. ά. Dor. & Æol. pro comm. & Æol. πανήγυεις. ιος. ή. Cœtus, conuentus, celebritas nundinæ, ludi publici, dies festi, solennitas, ad quam omnes congregátur. Magnum Etymol. pag. 650.37.

Πανήγυεις, ἑορτὴ, συνάθροισις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται. ἀπὸ τῆ ἄγυεις. Α᾽γυεις autem Æolicum est vocabulum, pro comm. poet. ἄγυεις, & verso Æol. ο in υ. ἄγυεις. Formatum auté à præt. perf. med. ἤγερα. ας. ε. congregaui, quod ab ἀγείρω. μ. ἀγερῶ. Hinc neglecto augmẽto, ἄγερα, ας. ε. med perf. & verbale ἀγερὰ, ᾶς. ή. & Ion. ἀγορὴ, ῆς. ή. quod (vt docet Mag. Etym. pag. 11. 44.) significat τὸ ἄθροισμα, τὸν τόπον, καὶ τὸν λόγον, παρὰ τὸ ἀγείρω, τὸ ἀθροίζω, καὶ ἐκκλησιάζω. καὶ ἀγορεύω παρὰ τὴν ἀγορὰν. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀγείρω, ὃ παρὰ τὸ ἄγω, καὶ τὸ εἴρω, τὸ λέγω, ἐν ᾗ πρὸς τὸ λέγειν συναθροίζονται. Hinc & τὸ ἀγορῶ, & τὸ ἀγορᾶσθαι, & τὸ ἀγορεάζειν, & Α᾽γύρτης, de quibus idem M. E. & vulg. Lex Græcolat. In compositione vero τὸ α in η vertitur, & fit πανήγυεις, deinde Dorice τὸ η in α mutatum. Pindarus Olymp. Ode 9 pag. 93. v. 2.

Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυειν Λυκαίου.
Iouis in panegyrica-celebritate Lycæi.

Isthm Ode 4.455.4.

οὐδὲ πανταγυείων ξυνᾶν ἀπῆχον καμπύλον δίφρον.—
Nec à communibus panegyricis conuentibus curuum currum dimouebant.

Πάνδοκος. υ. ό. Poet. ὁ πάντας δεχόμενος. Omnes excipiens. Sed Ionice τὸ χ in κ versum. Pindarus Pythiorum Ode 8.292.18.

Τὺ δ᾽ ἑκαταβόλε πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα διανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις.
Tu vero longe-iaculans [Apollo] *cunctos-excipiens*
Templum celebre qui-gubernas

nas Pythonis in vallibus.

Πανδόκος. ν. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ πάντας δεχόμενος. Omnes excipiens. Ionice τὸ χ εἰς κ. Pind. Ol. Ode 3. pag. 31. v. 12. πάνδοκον ἄλσος vocat *Lucum omnes excipientem*, i. amplissimum. Ol. Ode 4. pag. 38. v. 16.

χαίροντα δ' ξενίαις πανδόκοις.

Gaudentem vero hospitalitatibus omnium-exceptricibus.

Πανδοξία. ας. ἡ. Poet. Omnis-gloria. Pind. Nemeorũ Ode 1. 333. 7.

Πανδοξίας ἄκρον.

Omnis-gloriæ summum. [summa gloria.]

Πανέλλανες. οἱ. Πανελλάνων. τῶν. Dor. pro comm. Πανέλληνες. πανελλήνων. Vniuersi Græci. Pind. Isthm. Ode 2. 448. 5. Vide Ἱπποτροφία, & Νομίζειν. Et Isthm. Ode 4. 455. 5. πανελλάνεσσι pro πανελλήνεσσι, τουτέστι πανέλλησι.

Πανέτης. Poet. aduerbium, idẽ valens ac τὸ παν ἔτος. κατὰ πᾶν ἔτος. Per totum annum. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 190. v. 7.

Παννυχίζειν. Comm. Pernoctare. Peruigilare. παννύχον διατελεῖν. πᾶσαν τὴν νύκτα ἀγρυπνεῖν. Totam noctẽ vigilare. Pindarus Isthm. Ode 4. 460. 3.

φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζει, αἰθέρα κνισσᾶντι λακτίζοισα καπνῷ.

flamma [*solis*] *emergens assidue pernoctat, etherem feriens nidorifero fumo.*

Vide Κνισσᾶντι. λακτίζοισα vero Dor. d. pro comm. λακτίζουσα, & πλήττουσα.

Παντᾶ. Dor. pro comm. πάντη. πανταχοῦ, πανταχόθι. Vbique. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 15. v. vltimo. Pyth. O. 1. p. 200. v. 4. & Ode 4. 252. 8. Pyth. Ode x. 313. 12.

Παντᾶ. Dor. pro comm. πανταχόσε. Quoquouersum. In omnes partes. Pind. Olymp. Ode 9. pag. 85. v. 2.

—παντᾶ

Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν.

—in-omnes partes

Nuntium mittam istum.

Pyth. Ode 2. pag. 205. v. 2.

Παντᾶ κυλινδόμενον.

In-omnes-partes dum voluta-tur.

Isthm. Ode 4. 452. 2.

Παντερίκτης. ν. ὁ. Poet. ὁ πάντων ὀρεγόμενος, & ἐπιθυμῶν. Omnium-appetens. Qui res omnes concupiscit. Anacr. 52.

Ἔρωτι παντερίκτῃ.

Amore [*cum*] *omnium-appetẽte* [*habitare nolo.*]

Πάξαιθ' ὅπως. Dor. Pind. Nem.

Ode 3.353.2. pro ὅπως πήξαιτο. Vt figeret. Est autem 3. pers. sing. optat. aor. 1. med. ab act. πήγνυμι. μ. πήξω, quod à πήγω, vel πήσσω non vsitatis est deriuatnm. ὁ α. ἀορ. ἔπηξα com. ἔπαξα Dor. aor. 1. med. Dor. ἐπαξάμαι. ω. απο. optat. παξαίμαν. αιο. πάξαιτο: sed ob sequenté vocalem τὸ ο sublatum, & ob sequentem aspirationem, τὸ τ in θ mutatum.

Γάξας. αντος. ὁ. Dor. pro comm. πήξας. αντος. ὁ. Qui fixit. Est autem particip. aor. 1. act. à πήγνυμι. μ. πήξω. de quo vulgata Lexica. Figo. Pindarus Olympiorum Ode ι. pag. 100. v. δ.

—περὶ δὲ πάξας.

—*Circumcirca autem cum fixisset* [*palos*. palis humi circumcirca fixis.]

Schol. περὶ δὲ πάξας] περιπήξας δὲ, ἢ περιφράξας τὸ τόπον.

Γάξομεν. Dor. pro comm. πήξομεν. à πήγνυμι. μ. πήξω. Cōpingemus. Pindar. Olymp. Ode 6. v. 4.

Γὰρ. cum genitiuo. Formatū autē Æolice, & Dorice per apocopen, pro comm. παρά, à vel ab. ante. Pindarus Pythiorum Ode 3.222.5.

Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ

Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ,
Γνόντας τὸ πὰρ ποδός.—

Oportet [*nos*] *consentanea à Diis quærere*, [petere,] *mortalibus mentibus,*
Cognoscentes quod [*est*] *ante pedes.*

Pyth. Ode 4.244.11.

Γὰρ χαρικλοῖς, ἢ φιλύρας.—

A Chariclone, & Philyra.—

Pyth. Ode x. 316.5.

Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός.

Cogitationem quæ [*est*] *ante pedes.*

Nemeorum Ode 3.354. 11. Pindarus dicit φρονεῖν τὸ παρκείμενον. Vide Γαρκείμενος.

Γὰρ cum accusatiuo. Iuxta. Prope. Ad. Pindarus Pyth. Ode 4.237.3.

—πὰρ χθόνιον

Αἴδα στόμα.—

—*Iuxta terrestre*
Orci ostium.—

Pyth. Ode 8.294.17.

Γὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως.

Ad matrem, &c.

Sed hic etiam datiuus accipi potest, scil. ματέρι. nam ἀπόστροφος vocem reddit ambiguam, vt nescias vtrum sit dat. an accus. Pyth. O. xi. 318.3.

—πὰρ Μελίαν.

—*ad Meliam.*

Hic πὰρ positum pro comm. παρὰ,

παρὰ, πρὸς, vel ὡς.

Πὰρ cum accuſatiuo, comparationem, ſiue collationem ſignificans. Pindarus Pyth. Ode 9.302.1.

—παρ σοφὸν αἰτιφρείξαι.

—*cum ſapiente æquare.*

cum ſapiente aliquem conferre, eumque ipſi æquare, æqualem ducere, & putare. Vide αἰτιφρείξαι.

Πάρ. κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν ἐκ τῆ παρά. μετ' δοτικῆς. Ad. Apud. Prope. Iuxta. Pind Nem. Ode 4.363.1.

Πελίου δὲ πὰρ ποδί.—

Pelii vero ad pedem.—

Nem. Ode 6.382.17.

Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων, λέγεται
Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν.—

Ex fluctibus autem ſemper is, qui circa pedem nauis voluitur, dicitur cuilibet maxime perturbare animum. Conſule Græca ſcholia.

Παρὰ cum accuſat. pro datiuo, quod frequentius. Pindarus Olymp. Ode 14. pag. 125. v. 9.

Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα.—

pro, παρὰ Πυθίῳ Ἀπόλλωνι.—

Iuxta Pythium Apollinem.—

Παράγρισα. ας. ἁ. Dor. pro com. παράγρυσα. ης. ἡ. Abducens. Vide Σοφία. Pind. Nem. Ode 7.388.2.

Παραγορεῖν. Dor. pro comm. poet. παρηγορεῖν, ἐυπίσι παρήνει. Pind. Ol. Ode 9. p. 91. v. 5. Vide Παρηγορίομαι. ῦμαι.

Παραθήγειν. παραχινεῖν. κινεῖν. παρορμᾶν. αἰεγείρειν. Incitare. Inſtigare. Mouere. Commouere. Excitare. Pindarus Olymp. Ode x pag. 103. v. 5.

—θόρυβον
Παρέθηξε μέγαν
—*tumultum*
Excitauit magnum.

Παραιθύσσειν. Poet. Magnum Etymologicum, αἰθύσσειν, καὶ ἀναιθύσσειν, ῥίπτειν, πλεῖν, φέρεσθαι. ἀπὸ τῆ αἰθυίας τῆ ἐναλίας κορώνης. At Æ. P. ab αἴθω, quod à δαίω formatum κατὰ σοιχείων μετάθεσιν αἴδω, καὶ τροπῇ τῆ δ εἰς θ, αἴθω, καίω, hinc vero κατὰ παραγωγὴν αἰθύω. μ. αἰθύσω, ὅθεν τὸ αἰθύσσω. μ. ξω. ταὐτὸ τῷ αἴθω, καὶ φλογὸς αἰθούσης δίκην, ἢ πυρὸς αἰθομένου τρόπον καίω, φέρω, σείω, ῥιπίζω. ἀλλαχοῦ δὲ, θερμαίνω. Hinc τὸ παραιθύσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ παρορμᾶσθαι παρά τινος, καὶ ἐξορμᾶσθαι ἔκ τινός. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 198. v. 3.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν.—

Si quid [enim] vel leuis momenti abs te eruperit, magnum

tibi fertur, [i. Nam si vel leuissimum peccatum admiseris, id grauissimum esse iudicatur.]

Vide Græca scholia.

Apollonius Rhod. τῶν Ἀργον. lib. 2. 123. v. 1257.

Λαίψηρα πάντ᾽ ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν.

Græca schol. παραιθύξας) παρακινήσας, τοῦτ᾽ ἐστι πολὺν ποιήσας, τῇ βίᾳ τῶν πτερύγων ἐτίναξε τὰ ἱστία. Sed & ibi τὸ παραιθύξας commode sumi potest pro παρακινήσας, & simpliciter pro κινήσας. i. Omnia vela quassauit. quomodo? Ea suis alis agitans, siue motãs. Vide Καταιθύσσειν, & simplex Αἰθύσσειν.

Παραλέγεσθαι. Poet. pro comm. παρακοιμᾶσθαι, συγκοιμᾶσθαι, συγκαθεύδειν. Iuxta iacere, iuxta dormire. Concumbere. Cũ aliquo dormire. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 206. v. 15.

—*ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο.*

—*postquam cum nube concubuit.*

Παραλύειν δυσφρόνων. Poet. & Pindaricum loquendi genus, pro communi, δυσκόλων φροντίδων ἀπολύειν. Molestis curis liberare. Pind. Olymp. Ode 2. p. 23. v. 9.

Παραμείβεσθαι. Poet. pro com. παρέρχεσθαι. Præterire. Præteruehi. Pindarus Nemeorum Ode 5. 349. 3.

Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν

Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;

Ad quod peregrinum promontorium meam nauigationem præteruehis?

Consule Græca scholia, & F. P. C. comment. Lat.

Παράμερος. ν. ὁ. Dor. pro com. poet. παρήμερος. Quotidianus. ὁ παρ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ὤν, ἢ γινόμενος. Qui singulis diebus est, vel fit. Vt, τὰ παράμερα πράγματα: Res, quæ singulis diebus accidunt, vel geruntur. ὁ παράμερος ἄρτος. Quotidian⁹ panis. Panis, qui quotidie datur alicui. Sic apud Pindarum Olymp. Ode 1. p. 13. v. 5.

—παράμερον ἐσλὸν vocat *quotidianum bonum*, quod alicui quotidie, siue singulis diebus obtingit, obuenit, & ab aliquo datur.

Παραμεύομαι. μ. παραμεύσομαι. Poet. Vide Ἀμεύομαι. Cõm. vero dicitur, παραμείβομαι. παρέρχομαι. νικῶ. Prætereo. Supero. Vinco. Pindar. Nem. Ode XI. 429. 9.

εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων

μορφᾷ παραμεύσετ᾽ ἄλλων.

si quis

si quis vero possidens opes, formasuperaverit alios, [is se mortalem esse recordetur, ac proinde ne spiritus nimium elatos gerat. Tandem enim morietur, & formam, ac opes amittet.]

Παραπειρᾶσθαί τινός. πεῖραν τινος λαμβάνειν. Periculum alicuius rei facere. Tentare, vel explorare aliquid. Pindarus Olympiorum Ode 8. p. 73. v 1.

—παραπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραυνου.
—*periculum-faci-
unt Iouis velociter-fulminantis.* Vel, *Explorant mentem Iouis cita fulmina iaculantis.* Sunt etiam qui vertunt, *Iouis lucidum habentis, vel torquentis fulmen.* Hoc ipsum Iouis epithetum legitur apud Homerum Iliados ϒ. p. ex Io. Crisp. typis 731. v. 6. Ἀργὸν, vt docet Eustath. significat & τὸ λευκὸν, & τὸ ταχὺ, i. & candidum, vel lucidum, & citum. κεραυνὸς vero fulmen, παρὰ τὸ κείρω μ... τὸ φθείρω, & τὸ αὔω, τὸ καίω. fulmen enim vrit, & corrumpit res, quas ferit. Aristot. περὶ κόσμου cap. 4. 179. 4. τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες. Magnum Etymol. 136. 4.

Ἀργῆ.] ὥσπερ παρὰ τὸ γυμνὸς γίνεται γυμνὴς, τρανὸς, τρανὴς, ποτὸς, ποτὴς ὁμαλὸς, ὁμαλὴς, οὕτως οὖν & ἀργὸς, ἀργὴς. ὁ λευκὸς, ἢ λαμπρός. κλίνεται [δὲ ἀργὴς,] ἀργῆτος, [ἀργῆτι,] ἀργῆτα. Hom. Il. Θ. 239. 10.

Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν.

Cum autem tonitruum-edidisset horrendum, iaculatus-est lucidum fulmen.

Quis igitur est Ζεὺς ἀργικέραυνος; ὁ ἀργὸν, ἢ ἀργῆτα κεραυνὸν ἀφιείς. i. Qui citum, vel lucidum fulmen iaculatur. Iouis epithetum, quod eius potentiam indicat.

Παράτροπος, ὁ, & ἡ. Poet. pro comm. ὁ ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρατετραμμένος. Qui à recta via est auersus. μεταφορικῶς vero sumitur pro illicito, & illegitimo. Pind. Pyth. Ode 2. p. 206. v. 13.

Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον ποτὶ
Καὶ τὸν ἰκόντα. —

Concubitus enim peruersi, in calamitatem ingentem coniecerunt & hunc [Ixionem ad alienos toros] accedentem.

Ἐς κακότατα) Æ. P. εἰς κακότητα,

sexta, pag. 47. v. 4. Adrastus Amphiaraum peritissimum vatem appellat. quod qualẽ nostris corporibus oculi præstant vsum, & operam, talem etiam Amphiaraus Adrasti copiis vsum, & operam præstaret.

Ὄφρα. Poet. pro comm. ὅπως, & ἵνα. Vt. Italice *Accioche.* Gallice, *A fin que.* Causa finalis hac particula declaratur. Cum præsentis indicatiuo iuncta. Pindarus Pyth. Ode 4. 243. 10.

Ὄφρα τις τῶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

Vt vnusquisque amet attingere voluptates cupidineas, quæ [sunt] in possibili.

Id est, Vt vnus quisque voluptates Venereas sectetur, & amores illos affectet, quorum compos fieri potest.

Ὀχετὸς ἄτας Poet. & Pindaricum loquendi genus. Canalis calamitatis. Gurges calamitatis. pro, Perpetua calamitas. Olympiorum Ode x. pag 99. v. 15.

Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν.

Profundo in gurgite calamitatis sedentem suam ciuitatem.

Ὀχῖσα. ας. ά. Poet. & Dor. pro comm. poet. ὀχέουσα. ης. ή. Vehens. Ferens. Sustinens. ab ὀχέω ῶ. Curru veho, veho, fero, sustineo. Quod ab ὄχος. ου. ὁ. vel ὄχος. εος. ους. τό. pro quo dicitur & ὄχημα. τος. τό. Currus Vehiculum. Pind. Pyth. Ode 2. pag. 212. v. 12.

Ἅτε γὰρ ἐνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς, ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

Ego enim sum immersabilis vt super maris superficiem suber, [quod est] instrumenti alterius, [retis scil. cui est alligatum,] marinũ laborem sustinentis profunde.

Æ. P. locum hunc ita verbis aliis explicat. ὥσπερ γὰρ ὁ φελλὸς σκευῆς ἑτέρας ὀχούσης, ὑπεχούσης, καὶ φερούσης βαθέως τὸν ἐνάλιον πόνον, ὅμως ἐστὶν ἀβάπτιστος, οὕτω κἀγὼ ὑπὸ τῶν κατηγοριῶν, καὶ διαβολιῶν εἰμι ἀβάπτιστος. Ἄλλως. ὥσπερ γὰρ ὁ φελλὸς, ἐστὶ φύσει κοῦφος ὤν, τῇ σαγήνῃ προσδεθείς, καὶ τῆς σαγήνης ἐν τῷ βάθει, καὶ πελάγει τῆς θαλάσσης ὀχούσης, ἤγουν φερούσης τὸν ἐνάλιον, καὶ θαλάσσιον πόνον, ὅμως οὐ δύνει, οὐδὲ βαπτίζεται, ἀλλ' ὑπὲρ τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν νήχεται, οὕτω καὶ ἐγὼ, καίπερ ὑπὸ τῶν ψιθύρων, κολάκων, καὶ διαβόλων διαβαλλόμενος, καὶ τῶν αὐτῶν κατηγορίαις, καὶ διαβολίαις, εἴτε διαβολαῖς πιεζόμενος, οὐ μέντοι βαπτίζομαι, θλί-

θλίβομαι, ἢ παντελῶς καταβάλλομαι, ἀλλ' ἀβλαβὴς ἐν ἀνθρώποις φαίνομαι. Sic autem integritatis, & veritatis robur inuictum indicatur.

Ὀψίνοος. όυ. ὁ. Poet. Sero- sapiens. Qui sero sapit. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 271. 7.

—ταὶ Ἐπιμαθέος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν. —

—*Epimethei*
Ducens sero- sapientis filiam
Excusationem. —

Vide Græca scholia.

Ὄψον λόγοι φθονεροῖς. *Sermones sunt inuidis opsonium.* Pindarus Nem. Ode 8. 401. 6. Quid hoc sibi velit, vide Βάσανος.

Π

Παγᾶν. Dor. pro comm. πηγῶν. à singul. παγά. ᾶς. ἁ. pro, πηγή. ῆς. ἡ. Fontium. Pind. Ol. Ode 3. p. 31. v. 7.

Πάγασος. ω. ὁ. Dor. pro comm. πήγασος: ου. ὁ. Pegasus equus. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 118. v. 9. De quo consule Græca scholia, Eustathiũ, & Quid. μεταμορφώσεως librũ quartum. 105.

—*pennisque fugacem*
Pegason, & fratrem matris de sanguine natos.

Et lib. 5. 113. vbi verba fiunt de Hippocrene fonte.

Fama noui fontis nostras peruenit ad aures,
Dura Medusæi quem præpetis vngula rupit. &c.

Idem fast. lib. 3. 189. cum Lat. comment.

Iamque vbi ceruleum variabunt sidera cœlum,
Suspice, Gorgonei colla videbis equi.
Creditur hic cæsæ grauida ceruice Medusæ
Sanguine respersis prosiluisse comis.
Huic supra nubes, & subter sidera lapso,
Cœlum pro terra, pro pede penna fuit.
Iamque indignanti noua frena receperat ore,
Cum leuis Aonias vngula fodit aquas.
Nunc fruitur cœlo, quod pennis ante petebat:
Et nitidus stellis quinque decemque micat.

Idem Fast. lib. v. in principio,

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes
Grata Medusæi signa tenetis equi.

Vide Lat. comment.

Παγγλωσσία. ας. ἡ. Pindaricum vocabulum, pro comm. λα-

λία.ας.ἡ.& φλυαρία.ας.ἡ. παρὰ τὸ πᾶν, & τὴν γλῶσσαν. Quare sic proprie vocatur nimia loquacitas, quæ facit vt lingua proferat quidquid in buccam alicui venit. Vulgata Græcolatina Lexica vertunt, *Clamores*. Quod minime damnandum, quamuis non sit vehementer laudandum. Nullum tamen huius vocabuli nominant autorem. Pindarus Olympiorum Ode 2.pag.27. ver. 3.

παγγλωσσίᾳ κόρακες ὥς,
ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Vide vulgatam versionem.

Πάγκαρπος.ου.ὁ,& ἡ.Comm. Omnifructifer. Qui fructuum omne genus fert. Pindarus Pythiorũ Ode 9.302. 15.

οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Neq; omnifructiferarum plãtarum
Expertem, neque nesciam ferarum.

Vel,

Nec omnifructiferarũ plantarum
Expertem, nec ignaram ferarum. Vide Ἀγνώς.

Isthm.Ode 4.457.2.

——πάγκαρπον χθόνα.
——*omnifructiferam tellurem.*

Πάγκοινος.ου.ὁ,& ἡ. Comm. Omnibus communis. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 52.v.12.

——πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν.——
——*omnibus-communẽ in regionem ire.*——

Παγκρατὴς πῦρ. Ignis omnia vincens, domans, absumés. Pindarus Nem.Ode 4.364. 5.Consule Græca scholia.

Παγκράτιον.ου.τό. Pancratium. Quid hoc sit, vide apud Aristotelem Rhet. libr. 1. 21. vbi docetur quisnam diceretur δρομικὸς, quis παλαιστικὸς, quis πυκτικὸς, quis παγκρατιαστικὸς, quis πένταθλος. Consule & Græcum Pindari scholiasten, Nemeorũ Ode 3.347. & 348. vbi multa de Pancratio scribit.

Πάθα.ας.ἁ. Poet. & Dor. pro comm.poet.πάθη.ης.ἡ. com. τὸ πάθος.εος.ους. & πάθημα.τος. τό. Clades.Pindarus Pyth. Ode 8.291.1,3.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρα πάθα.
Ille vero afflictus priori clade.

Πάθα.ας.ἁ.Dor pro com.πάθη. ης.ἡ.Casus Clades Pindarus Olympiorum Ode 6.pag. 50.v.3.

Μαντευσόμενος

Ταύ-

Ταύτας πὲρ ἀτλάτου πάθας.

pro

Ταύτης πέρι, περὶ ταύτης ἀτλήτου πάθης.

Oraculum consulturus
De hoc intolerabili casu.

Γαιγμοσυνη.ης.ή. Lusus. Oblectatio. Stesichorus 32. M.

παιγμοσύνας φιλεῖ μολπάς τε
Απόλλων.

Oblectationes, cantusque amat
Apollo.

Παιδειος ὕμνος. Pind. Isthm. Ode 2. 444. 5. ὁ τοῖς παισὶν ἁρμόζων, ἢ ὁ εἰς τοὺς παῖδας ὑμνούμενος. Hymnus pueris conueniens, vel qui in pueros canitur.

Ρίμφα παιδείους ἐτόξευ-
εν μελιγάρυας ὕμνους.

Celeriter éiaculabãtur hymnos
pueris [amasiis] *conuenientes,*
[*&*] *dulcisonos.*

Consule Græca scholia.

Γαῖδες νεφέλας. Vide Νεφέλα.

Γαιδόθεν. Aduerb. comm. ἀπὸ τοῦ παιδός. ἀπὸ τῆς παιδίας. A puero. A pueritia. Græca scholia Pindari Nemeorum Ode 1. 333. Col. 1.

Γαιδόθεν. ἐκ παιδός. à puero. a pueritia. Ibycus 37. f. 3.

Γακτὶς. ιδος. ἁ. Dor. & Æol pro comm. πηκτίς. ίδος. ἡ. consule vulgata Lex. in Πηκτίς. Sappho 24.

πακτίδος ἀδυμελίστερα.——
Lyra suauius [*modulans.*]

Γαλαίγονος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. idem ac παλαιγενὴς, έος. ους. Sunt tamen qui παλαιγόνος non προπαροξυτόνως: at παροξυτόνως scribant, & pro nomine πρόγονος accipiãt. Vetus, antiquus, grandis natu. In plurali παλαιγόνοι, πρόγονοι, maiores. Sed quemadmodum in λυκοκτόνος, & λυκόκτονος, in παιδοκτόνος, & παιδόκτονος, &c. vox quidẽ παροξυνομένη significationẽ actiuam habet, προπαροξυνομένη vero, passiuam, idem etiam de παλαιγόνος, & παλαίγονος sentiendum videtur. Quare dices τὸ παλαιγόνον accipi pro eo, qui aliquem olim genuit & procreauit, qui est de maiorum nostrorum numero, παλαίγονον vero, pro eo, qui olim est genitus, & qui est antiquus. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 116. v. 11.

Μῆτίν τε γηρύων παλαιγόνων.

Sapientiamque celebrans maiorum.

Idem Ol. Ode 14. p 124. v. 5.

Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι.

Antiquorũ Minyarũ præsides.

Παλαίειν φόνῳ. Cum cæde luctari. Hoc dictum de morte violenta, qua quis de medio

tollitur, ita vt non statim animam efflet: sed eam difficulter agat, & cum ipsa morte quodammodo luctetur. Quemadmodum Aiaci cõtigit. Pindarus Nem. Ode 8.402.3. Idem & Didoni apud Virgil. Æn. 4. Vide Δυσθανατεῖν in nostro Lex. Ion.

Παλαιμονεῖν. Poet. pro quo dicitur & παλαίειν, comm vero μάχεσθαι. Luctari. Certare. Dimicare. Contendere. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 210. 4.

χαύνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾶ.

Obtusa, [&] inani mente contendit.

Græca scholia, χαύνα] κούφῃ, καὶ ματαία φρενὶ διαπλέει, ἢ μάχεται. ἤτοι ἀνόητός ἐστι, ἢ ἀναίσθητος. Sed pro διαπλέει fortasse scribendum potius διαπαλαίει, quod ex ipso sensu patet, & ex verbo vero μάχεται. Χαύνα vero Dor. dictum pro comm. χαύνη.

Παλαισμάτεσσι. Dat. plur. poet. & Ion pro comm. παλαίσμασι, quod à πάλαισμα. τος. τό. Lucta. æ. Hoc à παλαίω, Luctor, quod à πάλη, ης. ἡ. Lucta. Hoc à πάλλω, μ. παλῶ. Vibro. Iaculor. Quatio. Luctatores enim inter luctandum mẽbra tam sua, quam aduersariorum quatiunt, & quodammodo vibrant. Pind. Pyth. Ode 8. 290. 9.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεούς, —

Luctis enim per vestigia sequens auunculos.

Παλαίφατον. Poet. pro quo dicendum esset communiter παλαιφάτως, τουτέστι κατὰ τὴν πάλαι, ἢ παλαιὰν φάτιν, ἤτοι φήμην. Secundum priscam, vel antiquam famam. Pindarus Nemeorum Ode 2. 344. 1.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον

Εὐάνορες. —

Acharnæ autem secundum priscam famam [sunt] Strenuæ, [vel fortibus viris præstantes, ac insignes.]

Nemeorum Ode 3. 347. 7. poeta vocat παλαίφατον ἀγορὰν, olim, & antiquitus celebratum forum. Græca scholia vertunt, τὴν πάλαι πεφασμένην, τουτέστιν ὑμνημένην ἀγορὰν, ἢ συνόδον.

Παλαίφατος. ὁ. ὁ, ἢ ἡ. Antiquitus celebratus. Pind. Nem. Ode 6. 380. 2.

παλαίφατος γενεά.

Gens antiquitus celebrata.

Παλάμα. ας. ἁ. Dor. pro comm. παλάμη. ης. ἡ. à Dor. παλάμα, κατὰ συγκοπὴν deducitur Latinum vocabulum *Palma. æ.*

παλάμη vero proprie quidẽ ſignificat ipsã manus palmã omnibus notiſſimã, μεταφορικῶς vero, & μετωνυμικῶς τὴν μηχανὴν, τὴν τέχνην, τὴν βοήθειαν, i machinam, artẽ, auxilium, & quamuis rationẽ, qua quis vtitur ad aliquid faciendum. Pindarus Ol. Ode 9. pag. 85. v. 4.

—μοιριδίῳ παλάμᾳ.

—*fatali auxilio.*

Idem Ol. Ode x. pag 98. v. 5.

—θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

—*Dei cum auxilio.* [diuino fretus auxilio.]

Ol. Ode xiii. pag. 116. v. 14.

Πυκνότατον παλάμαις.

[i. συνετώτατον βουλαῖς, ἢ γνώμαις.—

Prudentiſſimum conſiliis, [vel, *ſententiis*, vel (vt alii verterunt) *artificiis.*]

Παλίγγλωσσον ἀγγέλων ῥῆσιν οἱ ἀθάνατοι θέσαν. Pindarus Nemeorum Ode 1. 339. 3. *Diuerſilinguem nuntiorum ſermonem immortales reddiderunt.* Græca ſcholia, τὴν ἐναντιόφημον ῥῆσιν, τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελμένοις τὸν λόγον ἔχουσαν. &c. Dii immortales fecerunt, vt ea, quæ nuntii nuntiarant, rebus lingua nuntiatis eſſent contraria. &c.

Παλίγγλωσσος πόλις. Pindarus Iſthm. Ode 6. 470. 9. Vrbs, quæ lingua [Græcæ] contraria vtitur.

Παλίμβαμος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Dor. pro comm. poet. παλίμβημος. ου. ὁ, καὶ ἡ. παλιμπόρευτος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Retrogradus. Reciprocus. Pindarus Pythiorum Ode 9. 298. 18.

Ἃ μὲν οὐδ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλασεν ὁδούς.

Hac quidem neque telarum retrogradas amauit vias.

Conſule Græca ſcholia. Cõſule & F. P. C. commẽt. Vide Ἱστός in noſtro Dor. Lex.

Παλίμβαμος, ὁ πάλιν βαίνων, καὶ πορευόμενος. ὁδὸς παλίμβαμος, ἡ πάλιν βαίνουσα, καὶ πορευομένη. Via rurſus vadens. Iter, quod iterum it, quod redit. Sed quid hoc? Intelligit itus, reditusque manuum, & textorii inſtrumenti, quo mulieres in texendis telis vtũtur. Quum enim texunt telas, ipſæ quidem ſedent: ſed ipſarum manus opus faciũt, ita vt altera nauiculam (quę ſic vulgo vocatur, propter nauiculæ figuram, quam habet) in qua trama ineſt, per medium ſpatium, quod eſt inter vtrunque ſtamen, ſuperius, & inferius, tranſmittat ad alteram, illa vero

denuo eandem nauiculam remittat ad ipſam, & ſæpius ambæ laborem eundem iterent alternis vicibus. Hæ ſunt παλίμβαμοι ὁδοὶ, de quibus Græca ſcholia nihil tradunt, quod ſatis aperte locum iſtum declaret. Hoc tamen ex Ouidii carminibus, quæ leguntur Metamorphoſeωs lib. 6. 127. & 128. melius percipietur, vbi de Palladis, & Arachnes certamine verba faciés poeta, ita canit,

Haud mora, conſiſtunt diuerſis partibus ambæ,
Et gracili geminas intendunt ſtamine telas,
Tela iugo iuncta eſt, ſtamen ſecernit arundo.
Inſeritur mediū radiis ſubtegmen acutis,
Quod digiti expediunt, atque inter ſtamina ductum
Percuſſo feriunt inſecti pectine dentes,

Πάλιον. ȣ. τὸ. Dor. pro comm. Πήλιον. ȣ. τὸ. Theſſaliæ mons, qui eiuſdem nominis vrbē habebat, cuius ciuis, & incola vocabatur, Πηλιεὺς, & Πηλιώτης. Euſtath. Pindarus Pythiorum Ode 2 pag. 208. v. 3.

—ἐν Πα-
λίȣ σφυροῖς.—
—In Pelii vallibus.—

Græca ſcholia, κατὰ τὰς ὑπωρείας τȣ̃ Πηλίȣ. i. In imis partibus Pelii. περιφραστικῶς, ἢ μεταφορικῶς ipſæ valles ita vocantur. Idem Pythiorum Ode 3. p. 216. 1.

Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίȣ.
Vallibusque imperare Pelii.

Pyth. Ode 9. 297. 7.

—ἐκ Παλίȣ κόλπων.
—ex Pelii conuallibus.

Nem. Ode 4. 363. 1.

Παλίȣ δὲ πὰρ ποδί.—
Pelii vero ad pedem, [id eſt, radicem, ac imam partem.]—

Nem. Ode 5. 371. 12.

—ἀείδει Παλίῳ.
—canit [in monte] Pelio.

Πάλλεσθαι. Comm. Vibrari. Interdum ſumitur pro παλλόμενον φέρεσθαι. Vibrantem, ſiue vibratum ferri. μετὰ παλμοῦ φέρεσθαι. Cum vibratione ferri. Pindar. Nem. Ode 5. 371. 10.

Καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί.—
Et vltra mare feruntur aquilæ.—

Παμβίας. ȣ. ὁ. Poet. ὁ κατὰ πάντων βίαν ἔχων. Vel, ὁ πάντα τῇ ἑαυτȣ̃ βίᾳ φθείρων. Qui vim aduerſus

sus omnia habet. Aduersus omnia violentus. Qui sua vires omnes corrũpit, ac absumit. Pindarus Nem. Ode 9.409.10.

χίονι κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα.
Iupiter terram profundo-pectore-præditam diffidit fulmine aduersus-omnia-violento.

Παμπειθής. έος. οῦς. ὁ. Poet. ὁ πάντα πείθων. Qui omnia persuadet. Pindarus Pyth. Ode 4.254.5.

Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον γ' ἔνδαιεν Ἥρα
Ναὸς Ἀργοῦς. —
At Iuno semideis incendebat nauis Argus dulce desiderium omnia persuadens.

Cur hoc à poeta dictũ? Quia quum quis aliquid cupit, & vehementer desiderat, sibi persuadet, omnia, quæ vult, & optat ex animi sententia feliciter cessura. Sic & Virgilius *famem malesuadam* vocat, quod hominib⁹ pauperioribus quodlibet facinus non solum suadeat: sed etiam persuadeat, & ad audendum, aggrediendum, & patrandum quoduis scelus eos impellat.

Παμπόρφυρος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ πάμπλως πορφύρεος. οῦς. Pindarus Olympiorum Ode sexa, p. 51. v. 13.

— ἴων ξανθαῖσι, & παμπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα. —
— Violarum flauis, & omnino-purpureis
Radiis madefactus tenerum
Corpus. —

Πάμπρωτος. ου. ὁ. Comm. ὁ πάντων πρῶτος. omniũ primus. primus. Pindarus Pythiorum Ode 4.245.10.

τί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος. —
Qui me, postquam primam vidi
Lucem. —

Παμφάρμακος. ου. ὁ, & ἡ. ὁ πάντων φαρμάκων ἔμπειρος. Omnium venenorum peritus. Pindarus Pythiorum Ode 4.260.

Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.
Præceptis hospita venenorum omnium perita. Intelligit autem Medeam, de qua Apollon. Argon. lib. 3.168.

Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων
Φάρμακα μυδῆναι. &c. Vide & lib. 4. 175. 176. 178. 180. 181. Ouid. Metam. li. 7. 154. 155. 156. 157. & deinceps, insignẽ Medeæ peritiã vene-

ficiorum prolixe describit.

Παμφόρος χεράς. Pindarus Pythiorum Ode 6.282.1. Colluuies omnia rapiens, secũque trahens.

Παῖ. Τὸ παῖ à Pindaro Olymp. Ode 2.pag.26.v.14.poetice vocatur, quod communiter dicitur τὸ κοινὸν, τὸ πλῆθος, οἱ πολλοί, Latine *Vulgus*.

—ἐς
δ' τὸ πᾶν ἑρμηνέων
χατίζει.—
—*apud*
vero vulgus interpretibus
indigent [mea carmina.]—

Πανάγυρις ιος.ά. Dor. & Æol. pro comm. & Æol. πανήγυρις. ιος.ἡ. Cœtus, conuentus, celebritas nundinæ, ludi publici, dies festi, solennitas, ad quam omnes congregátur. Magnum Etymol. pag. 650.37.

Πανήγυρις, ἑορτὴ, συνάθροισις, ὡς ἣν πάντες ἀγείρονται. ἀπὸ τοῦ ἄγυρις. Α'γυρις autem Æolicum est vocabulum, pro comm. poet. ἄγυρις, & verso Æol. o in υ. ἄγυρις. Formatum auté à præt. perf. med. ἤγερα. ας. ε. congregaui, quod ab ἀγείρω. μ. ἀγερῶ. Hinc neglecto augmẽto, ἄγερα, ας. ε. med perf. & verbale ἀγερὰ, ᾶς. ἡ. & Ion. ἀγορή, ῆς. ἡ. quod (vt docet Mag. Etym. pag. 11. 44.) significat τὸ ἄθροισμα, τὸν τόπον, & τὸν λόγον, παρὰ τὸ ἀγείρω, τὸ ἀθροίζω, & ἐκκλησιάζω. & ἀγορεύω παρὰ τὴν ἀγορὰν, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀγείρω, ὃ παρὰ τὶ ἄγω, & τὸ εἴρω, τὸ λέγω, ἐν ἧ πρὸς τὸ λέγειν συναθροίζονται. Hinc & τὸ ἀγορῶ, & τὸ ἀγεράσθαι, & τὸ ἀγεράζειν, & Α'γύρτης, de quibus idem M. E. & vulg. Lex Græcolat. In compositione vero τὸ α in η vertitur, & fit πανήγυρις, deinde Dorice τὸ η in α mutatum. Pindarus Olymp. Ode 9 pag. 93. v. 2.

Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου.
Iouis in panegyrica- celebritate Lycæi.

Isthm Ode 4.455.4.

οὐδὲ παναγυρίων ξυναῖ ἀπῖχον καμπύλον δίφρον.—
Nec à communibus panegyricis conuentibus curuum currum dimouebant.

Πανδόκος. ου. ὁ. Poet. ὁ πάντας δεχόμενος. Omnes excipiens. Sed Ionice τὸ χ in κ versum. Pindarus Pythiorum Ode 8.292.18.

Τὺ δ' ἑκαταβόλε πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα διανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις.
Tu vero longe-iaculans [Apollo] cunctos-excipiens
Templum celebre qui-gubernas

tas Pythonis in vallibus.

Πανδόκος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ πάντας δεχόμενος. Omnes excipiens. Ionice τὸ χ εἰς κ. Pind. Ol. Ode 3. pag. 31. v. 12. πανδόκον ἄλσος vocat *Lucum omnes excipientem*, i. amplissimum. Ol. Ode 4. pag. 38. v. 16.

χαίροντα δὲ ξενίαις πανδόκοις.

Gaudentem vero hospitalitatibus omnium-exceptricibus.

Πανδοξία. ας. ἡ. Poet. Omnis-gloria. Pind. Nemeorū Ode 1. 333. 7.

Πανδοξίας ἄκρον.

Omnis-gloriæ summum. [summa gloria.]

Πανέλλανες. οἱ. Πανελλάνων. τῶν. Dor. pro comm. Πανέλληνες. πανελλήνων. Vniuersi Græci. Pind. Isthm. Ode 2. 448. 5. Vide Ἱπποσοφία, & Νομίζειν. Et Isthm. Ode 4. 455. 5. πανελλάνεσσι pro πανελλήνεσσι, πυνῖσι πανέλλησι.

Πάνετες. Poet. aduerbium, idē valens ac τὸ πᾶν ἔτος: κατὰ πᾶν ἔτος. Per totum annum. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 190. v. 7.

Παννυχίζειν. Comm. Pernoctare. Peruigilare. παννύχον διαπλεῖν. πᾶσαν τὴν νύκτα αγρυπνεῖν. Totam noctē vigilare. Pindarus Isthm. Ode 4. 460. 3.

φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς

παννυχίζει, αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα καπνῷ.

flamma [*solis*] *emergens assidue pernoctat, atherem feriens nidorifero fumo.*

Vide Κνισᾶντι. λακτίζοισα vero Dor. d. pro comm. λακτίζουσα, & πλήττουσα.

Παντᾶ. Dor. pro comm. πάντῃ. πανταχοῦ, πανταχόθι. Vbique. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 15. v. vltimo. Pyth. O. 1. p. 200. v. 4. & Ode 4. 252. 8. Pyth. Ode x. 313. 12.

Παντᾶ. Dor. pro comm. πανταχόσε. Quoquouersum. In omnes partes. Pind. Olymp. Ode 9. pag. 85. v. 2.

—παντᾶ

Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν.

—in-omnes partes

Nuntium mittam istum.

Pyth. Ode 2. pag. 205. v. 2.

Παντᾶ κυλινδόμενον.

In-omnes-partes dum voluta-tur.

Isthm. Ode 4. 452. 2.

Παντορέκτης. ου. ὁ. Poet. ὁ πάντων ὀρεγόμενος, & ἐπιθυμῶν. Omnium-appetens. Qui res omnes concupiscit. Anacr. 52.

Ἔρωτι παντορέκτῃ.

Amore [*cum*] *omnium-appetēte* [*habitare nolo.*]

Πάξαιθ' ὅπως. Dor. Pind. Nem.

Ode 3.353.2. pro ὅπως πήξαιτο. Vt figeret. Est autem 3. pers. sing. optat. aor. 1. med. ab act. πήγνυμι. μ. πήξω, quod à πήγω, vel πήσσω non vsitatis est deriuatum. ὁ α. ἀορ. ἔπηξα com. ἔπαξα Dor. aor. 1. med. Dor. ἐπαξάμαι. ω. ατο. optat. παξαίμαν. αιο. πάξαιτο: sed ob sequentē vocalem τὸ ο sublatum, & ob sequentem aspirationem, τὸ τ in θ mutatum.

Γάξας. αντος. ὁ. Dor. pro comm. πήξας. αντος. ὁ. Qui fixit. Est autem particip. aor. 1. act. à πήγνυμι. μ. πήξω. de quo vulgata Lexica. Figo. Pindarus Olympiorum Ode ι. pag. 100. v. 8.

—περὶ δὲ πάξαις.

—*Circumcirca autem cum fixisset* [*palos*. palis, humi circumcirca fixis.]

Schol. περὶ δὲ πάξαις] περιπήξας δὲ, ἢ περιφράξας τὸ τόπον.

Γάξομεν. Dor. pro comm. πήξομεν. à πήγνυμι. μ. πήξω. Cōpingemus. Pindar. Olymp. Ode 6. v. 4.

Γάρ. cum genitiuo. Formatū autē Æolice, & Dorice per apocopen, pro comm. παρὰ, à vel ab. ante. Pindarus Pythiorum Ode 3.222.5.

Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ Δαιμόνων μαστευέμεν θνατοῖς φρεσὶ, Γνόντας τὸ πὰρ ποδός.—

Oportet [*nos*] *consentanea à Diis quærere*, [petere,] *mortalibus mentibus*,

Cognoscentes quod [*est*] *ante pedes*.

Pyth. Ode 4.244.11.

Πὰρ χαρικλοῖς, ἢ φιλύρας.—

A Charicloe, & *Philyra*.—

Pyth. Ode x.316.5.

Φροντίδα ταὶ πὰρ ποδός.

Cogitationem quæ [*est*] *ante pedes*.

Nemeorum Ode 3.354. 11. Pindarus dicit φρονεῖν τὸ παρκείμενον. Vide Παρκείμενος.

Γάρ cum accusatiuo. Iuxta. Prope. Ad. Pindarus Pyth. Ode 4.237.3.

—πὰρ χθόνιον Αἴδα στόμα.—

—*Iuxta terrestre Orci ostium*.—

Pyth. Ode 8.294.17.

Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως.

Ad matrem, &c.

Sed hic etiam datiuus accipi potest, scil. ματέρι. nam ἀπόστροφος vocem reddit ambiguam, vt nescias vtrum sit dat. an accus. Pyth. O. xi. 318.3.

—πὰρ Μελίαν.

—*ad Meliam*.

Hic πὰρ positum pro comm. παρὰ,

παρὰ, πρὸς, vel ὡς.

Παρ cum accusatiuo, comparationem, siue collationem significans. Pindarus Pyth. Ode 9. 302. 1.

—παρ σοφὸν αἰπφεῖξαι.

—cum sapiente æquare.

cum sapiente aliquem conferre, eumque ipsi æquare, æqualem ducere, & putare. Vide αἰπφεῖξαι.

Παρ. κατ' Αἰολικὴν, καὶ Δωρικὴν ἀποκοπὴν ἐκ τῆ παρὰ. μετ' δοτικῆς. Ad. Apud. Prope. Iuxta. Pind. Nem. Ode 4. 363. 1.

Παλ. ὁ δὲ παρ ποδὶ.—

Pelii vero ad pedem.—

Nem. Ode 6. 382. 17.

Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον

Αἰεὶ κυμάτων, λέγεται

Παντὶ μάλιστα δονεῖν

Θυμόν.—

Ex fluctibus autem semper is, qui circa pedem nauis voluitur, dicitur cuilibet maxime perturbare animum. Consule Græca scholia.

Παρὰ cum accusat. pro datiuo, quod frequentius. Pindarus Olymp. Ode 14. pag. 125. v. 9.

Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα.—

pro, παρὰ Πυθίῳ Ἀπόλλωνι.—

Iuxta Pythium Apollinem.—

Παράγρισα. ας. ἀ. Dor. pro com. παράγρυσα. ης. ἡ. Abducens. Vide Σοφία. Pind. Nem. Ode 7. 388. 2.

Παραγρεῖ. Dor. pro comm. poet. παρηγορεῖ. ὅντισι παρήνει. Pind. Ol. Ode 9. p. 91. v. 5. Vide Παρηγορίομαι. ὦμαι.

Παραθήγειν. παρακινεῖν. κινεῖν. παρορμᾶν. αἰεγείρειν. Incitare. Instigare. Mouere. Commouere. Excitare. Pindarus Olymp. Ode x pag. 103. v. 5.

—θόρυβον

Παρέθηξε μέγαν

—tumultum

Excitauit magnum.

Παραιθύσσειν. Poet. Magnum Etymologicum, Αἰθύσσειν, καὶ ἀναιθύσσειν, ῥίπτειν, πλεῖν, φέρεσθ. ἀπὸ τῆ αἰθυίας τῆ ἐναλίας κορώνης. At Æ. P. ab αἴθω, quod à δαίω formatum κατ' στοιχείων μετάθεσιν αἴδω, καὶ τροπῆ τῆ δ εἰς θ, αἴθω, καίω, hinc vero κατ' παραγωγὴν αἰθύω. μ. αἰθύσω, ὅθεν τὸ αἰθύσσω. μ. ξω. ταὐτὸ τῷ αἴθω, καὶ φλογὸς αἰθούσης δίκην, ἢ πυρὸς αἰθομένε τρόπον καίω, φέρω, σείω, ῥιπτῶ. ἀλλαχοῦ δὲ, θερμαίνω. Hinc τὸ παραιθύσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ παρορμᾶσθ παρά τινος, καὶ ἐξορμᾶσθ ἐκ τινός. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 198. v. 3.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται

Παρ σέθεν.—

Si quid [enim] vel leuis momenti abs te eruperit, magnum

tibi fertur, [i. Nam si vel leuissimum peccatum admiseris, id grauissimum esse iudicatur.]

Vide Græca scholia.

Apollonius Rhod. τῶν Ἀργον. lib. 2. 123. v. 1257.

Λαίφεα πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν.

Græca schol. παραιθύξας) παραπνεύσας, τοῦτ' ἐστὶ πολὺ ποιήσας, τῇ βίᾳ τῶν πτερύγων ἐτίναξε τὰ ἱστία. Sed & ibi τὸ παραιθύξας commode sumi potest pro παρακινήσας, & simpliciter pro κινήσας. i. Omnia vela quassauit. quomodo? Ea suis alis agitans, siue motãs. Vide Καταιθύσσειν, & simplex Αἰθύσσειν.

Παραλέγεσθαι. Poet. pro comm. παρακοιμᾶσθαι, συγκοιμᾶσθαι, συγκαθεύδειν. Iuxta iacere, iuxta dormire. Concumbere. Cũ aliquo dormire. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 206. v. 15.

—ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο.

—*postquam cum nube concubuit.*

Παραλύειν δυσφρόνων. Poet. & Pindaricum loquendi genus, pro communi, δυσκόλων φροντίδων ἀπολύειν. Molestis curis liberare. Pind. Olymp. Ode 2. p. 23. v. 9.

Παραμείβεσθαι. Poet. pro com. παρέρχεσθαι. Præterire. Præteruehi. Pindarus Nemeorum Ode 3. 349. 3.

Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;

Ad quod peregrinum promontorium meam nauigationem præteruehis?

Consule Græca scholia, & F. P. C. comment. Lat.

Παράμερος. ν. ὁ. Dor. pro com. poet. παρήμερος. Quotidianus. ὁ παρ' ἑκάστην ἡμέραν ὤν, ἢ γινόμενος. Qui singulis diebus est, vel fit. Vt, τὰ παράμερα πράγματα: Res, quæ singulis diebus accidunt, vel geruntur. ὁ παράμερος ἄρτος. Quotidian⁹ panis. Panis, qui quotidie datur alicui. Sic apud Pindarum Olymp. Ode 1. p. 13. v. 5.

—παράμερον ἐσλὸν vocat *quotidianum bonum*, quod alicui quotidie, siue singulis diebus obtingit, obuenit, & ab aliquo datur.

Παραμεύομαι. μ. παραμεύσομαι. Poet. Vide Ἀμεύομαι. Cõm. vero dicitur, παραμείβομαι. παρέρχομαι. νικῶ. Prætereo. Supero. Vinco. Pindar. Nem. Ode XI. 429. 9.

εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
μορφᾷ παραμεύσετ' ἄλλων.

si quis

si quis vero possidens opes, forma superarit alios, [is se mortalem esse recordetur, ac proinde ne spiritus nimium elatos gerat. Tandem enim morietur, & formam, ac opes amittet.]

Παραπειρᾶσθαι τινός. πεῖραν τινος λαμβάνειν. Periculum alicuius rei facere. Tentare. vel explorare aliquid. Pindarus Olympiorum Ode 8. p. 73. v 1.

—παραπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραυνου.
—*periculum faci-*
unt Iouis velociter - fulminantis. Vel, *Explorant mentem Iouis cita fulmina iaculantis.* Sunt etiam qui vertunt, *Iouis lucidum habentis, vel torquentis fulmen.* Hoc ipsum Iouis epithetum legitur apud Homerum Iliados Υ. p. ex Io. Crisp. typis 731. v. 6. Ἀργὸν, vt docet Eusthath. significat & τὸ λευκὸν, & τὸ ταχὺ, i. & candidum, vel lucidum, & citum. κεραυνος vero fulmen, παρὰ τὸ κείρω μ. καρῶ, τὸ φθείρω, & τὸ αὔω, τὸ καίω. fulmen enim vrit, & corrumpit res, quas ferit. Aristot. περὶ κόσμου cap. 4. 279. 4. τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. οἱ δὲ ταχέως διᾴττοντες, ἀργῆτες. Magnum Etymol. 136. 4.

Ἀργη.] ὥσπερ παρὰ τὸ γυμνὸς γίνεται γυμνῆς, τρανὸς, τρανὴς, ποτὴς, ποτῆς ὁμαλὸς, ὁμαλὴς, οὕτως οὖν & ἀργὸς, ἀργὴς. ὁ λευκος, ἢ λαμπρός. κλίνεται [δὲ ἀργὴς,] ἀργῆτος, [ἀργῆτι,] ἀργῆτα. Hom. Il. Θ. 2 7 9. 10.

Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν.

Cum autem tonitruum edidisset horrendum, iaculatus est lucidum fulmen.

Quis igitur est ὁ ἀργικέραυνος; ὁ ἀργὸν, ἢ ἀργῆτα κεραυνὸν ἀφιείς. i. Qui citum. vel lucidum fulmen iaculatur. Iouis epithetum, quod eius potentiam indicat.

Παράτροπος, ὁ, & ἡ. Poet. pro comm ὁ ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρατετραμμένος. Qui à recta via est auersus. μεταφορικῶς vero sumitur pro illicito, & illegitimo. Pind. Pyth. Ode 2. p. 206. v. 13.

Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον ποτὶ
Καὶ τὸν ἰκόντα. —

Concubitus enim peruersi, in calamitatem ingentem coniecerunt & hunc [Ixionem ad alienos toros] accedentem.

Ἐς κακότατα] Æ. P. εἰς κακότητα,

ἐ δυστυχίαν ἀθρόαν, ἤγουν μεγίστην ἔβαλον ἐ τ, ἐ πῶν τ Ἰξίονα. διὰ τι, ἐ πῶς; ἥκοντα ποτὶ ταῖς τῶν ἄλλων αἰόμεις εὐ αἰ. πσ ῆκοντα, προσστρεχόμενον πρὸς ταῖς ἀλλοτρίας γυναῖκας, ὥσπερ ἄνευ, καὶ ἄδικον ὑπαίγι. Hæc ita nobis sunt accipiēda, vt integram verborum constructionē, cōmodumque sensum hinc eliciamus.

Παρδαλία, ας, ἁ. Dor. pro Ion. παρδαλέη, & Attice facta cōtractione παρδαλῆ ῆς. ἡ. Pardi pellis. Subauditur autem nomen substantiuum δορά. Pindarus Pythiorum Ode 4.242.5.

Sic & Hom Iliad. β.
παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων. i. παρδάλεως δέρμα.

Πάρεδρος. ου. ὁ, ἐ ἡ. Assessor. vel Mulier, quæ alicui assidet. Pind. Nem. Ode 7.,85.1.

Εἰλείθυια πάρεδρος Μ ιρᾶν.—
Lucina quæ Parcis assidet.—
Consule Græca scholia, & F. P. comment. Lat.

Παρέπλαξαν Dor pro comm. παρέπληξαν. In errorem impulerunt. 3. pers. plur. aor 1. act. à παραπλήσσω fu. παραπλήξω. Dor. παραπλήξω, εις. ει. & ξῶ. ξεῖς. ξεῖ. hinc aor. 1. παρέπλαξα. ας. ε. Pind. Ol. Ode 7. pag. 64. v. 1. Vide Παραπλάττειν, & Παραπλὴξ in vulgatis Lexicis.

Παρέσαν. Poet. κατ' συγκοπὴν dictum ὀκ τῦ παρέστησαν, adstiterunt. Pind. Olymp. Ode x. pag 101. v. 6.

Παρέχοντι. Dor. pro com. παρέχουσι. Præbent Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 210. v. 16.

Παρηγορέομαι. οῦμαι. Poet. pro comm. παραινέω. ῶ. Dor. παραγορέομαι. οῦμαι. & εῦμαι. Suadeo. Hortor. Moneo. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 91. v. 1.

Παραγορεῖτο μή ποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.—
Hortabatur [ipsum] ne unquam
In-acie-staret sine sua
Mortalium - domitrice hasta.

Παρθενία ὠδίν. Virgineus partus-dolor. Virgineus partus. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 49. 3.

Κρύψαι δ' παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.
Occultasse vero virgineum partus-dolorem sinu

Παρθενίαν ὠδῖνα καλεῖ, ἣν Εὐάδνα κρυφίως ἔπαθεν, ἣν ἔτεκε, ἐ ὑπέμεινε παρθένος εἶ) δοκοῦσα, ἐ νομιζομένη. ἢ παρθενίαν ὠδῖνα Πίνδαρος λέγει τὴν ἐν τῇ παρθενίᾳ τῇ δια-

διεφθαρμένη γινομένην. ἢ ἐ τὴν τῇ παρθενίᾳ κεκρυμμένην.

Γαρθένιος.ία.ον.ὁ,ἡ,τό. Poet. pro comm. παρθενικός.ή.όν. Virgineus.a um. Virginalis.& Pind. Pyth. Ode x11.325.1.

Γαρθενίοις ὑπὸ κεφαλαῖς.

Virginalibus sub capitibus. Nem. Ode 8.399.3.

—παρθενίοισι παίδων ἐφίζοισα βλεφάροις.

—*virgineis puerorum insidens palpebris.*

Γαρίσχειν. Poet. pro com. παρέχειν. Præbere. Pindarus Pythiorum Ode 8.294.3.

—τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται,

Δαίμων δ' παρίσχει.

—*Hæc autem in hominibus non sunt sita,* [nō sunt in hominum potestate.]

Sed [ea] præbet Deus.

Γαρκείμενος.ου.ὁ. Poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ παρακείμενος formatum. Adiacēs. Vicinus. Propinquus. Prope nos situs. Pindarus Nemeorum Ode 3.354.11.

Φρονεῖν τὸ παρκείμενον.

Cogitare quod prope [nos] est.

Pro eodem dicitur συνωνύμως, φρονεῖν τὸ πὰρ ποδός. Cogitare quod est ante pedes. Vide Γὰρ cum genit.

Γαρμονιώτερος.ου.ὁ. Poet. κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ παραμονιμώτερος, quod à positiuo παραμόνιμος deductum, hoc à verbo παραμένω.μ. παραμένω.& Ion. παραμενέω, vide Latinum *Permaneo*, perseuero, constans sum. Hinc verbale παραμονὴ ῆς ἡ. Constantia. Perseuerantia. Pindarus Nem. Ode 8.400.17.

Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς

Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονιώτερος.

Nam fauente Deo satæ diuitiæ [sunt] hominibus durabiliores, [quam quæ malis artibus, & præter diuinas leges sunt partæ.]

Γαρνάσιος μυχός. ἡ Γυθώ. Pind. Pyth. Ode x.411.2.

Γαρπόδιος.ία.ον. Poet. ὁ παρὰ ποσὶ ὤν. Ante pedes existens. Pind. Nem. Ode 9.411.11.

Γαίδροι δὲ βελέων φόνου

Γαρπόδιον νεφέλαν

Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας

χερσὶ, ἐ ψυχᾷ δυνατοί.—

Pauci vero potētes [sunt, i. possunt] coniiciendo cædis ante pedes existentis nubem conuertere in hostium virorum agmina, [quomodo?] *manibus, & animo,* [i. fortitudine, & prudentia.] Sic enim Græca scholia, χειρὶ τῇ ἀνδρείᾳ. ψυχῇ τῇ φρονήσει.

Γαρφάμεν. Infinitiu' præsentis

Ion. Dor. Æol. & poet. formatus à communi παραφάναι, vnde κατὰ συγκοπὴν deriuatum τὸ παρφάναι, καὶ ἐπιθέσει τῆς συλλαβῆς με, παρφάμεναι, καὶ κατ' ἀποκοπὴν παρφάμεν. Frequentius tamen legitur παρφάσθαι, quam παρφάμεν. Eustath.

Παρφάσθαι, τὸ παραπείθειν παραινετικοῖς λόγοις, καὶ παράγειν, ὅ ἐστιν ἀπατῆσαι, καὶ παραλογίσασθαι. Ὅθεν, μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι. καὶ πάρφασις, καὶ παραίφασις, ἡ πειθὼ ἐξ ὁμιλίας, ἢ παραλογισμός. pro eodem reperitur & παρφασιν ἐν τοῖς ὁμηροκέντροις. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 68. v. 3.

—— θεῶν δὲ ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν.

—Deorum vero ius-
iurandum magnum non falle-
re.

Intelligit autem Pindarus (vt docet Græcus scholiastes) τὴν Στύγα quæ religiosissimum, & grauissimum erat Deorũ iusiurandũ, vt testatur Homerus Iliados O. p. ex H. St. typis 564.

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ (ὅστε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.)

Et Apollonius τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 2. p. 81. v. 291.

—λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν (ἥτε θεοῖσιν
Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται.)

Virgil. Æn. 6. 254.

—Stygiamque paludem,
Dii cuius iurare timent, & fallere numen.

Παρφάμεν τινὰ λόγον. Pind. Pythiorum Ode 9. 301. 9 Sermonem aliquẽ habere. Aliquid eloqui. Aliquid proferre. Παρφάμεν autem est infinitiuus Æol. & Dor. formatus à comm. παραφάναι (quod à παράφημι, de quo Lexica) κατὰ συγκοπὴν παρφάναι, Ion. & Attice, & poet. inserta syllaba με, factum παρφάμεναι, κατ' αἰολικὴν, καὶ δωρικὴν ἀποκοπὴν, παρφάμεν. Vide Πάρφασις apud Eustath. & in Magno Etymol. Nam alias huius vocabuli significationes inuenies.

Παρφαμένα. ας. ἡ. Poet & Dor. pro comm. poet. παρφαμένη. ης. ἡ. Adhortans. Pind Nem. Ode 5. 372. 13.

Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν.—

Multum enim illam toto ex animo
Adhortans suppliciter orabat.

Eustath. παρφάμενος] παραινέσας, καὶ παραπείσας, ἢ παραλογισάμε-

σαίμενός. Adhortatus, & qui persuasit aliquid alicui, & in suam sententiam pertraxit, aut qui verbis eum decepit, ac fefellit. Idem παρφάσις, τὸ παραπείθειν παραινετικοῖς λόγοις, ἢ παράγειν, ὅ ἐστιν ἀπατῆσαι, ἢ παραλογίσασθαι.

Πάρφασις. ιος. ἡ. Poet. Pindarus Nem. Ode 8. 402. 11. Græca scholia vertunt, παραλογισμὸς, παράπεισις, ἀπάτη. Deceptio per falsas ratiocinationes. Peruersa ratiocinatio. Fallax ratiocinādi ratio. Oratio, qua quis decipitur, & fallitur. Impostura. Fraus, qua quis alicuius oratione captiosa circumuenitur. *Paralogismus* etiam Latine dicitur seruata Græca voce. Vulgata versio habet, *Versutiloquentia*.

Πάρφυκτον. ου. τό. Poet. pro cōmuni παράφευκτον, ἤγουν φευκτὸν, εἴτε φεύγεσθαι δυνατόν. Quod vitari potest. Vitabile.)(οὐ πάρφυκτον. Non vitabile. Ineuitabile. Pind. Pyth. Ode XII. 327. 9.

—τό γε μόρσιμον οὐ πάρφυκτον.

—*Certe fatale decretum* [*est*] *ineuitabile*.

Vide Μόρσιμον.

Πατραδελφεός. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. πατράδελφος. ου. ὁ. ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφός. Patris frater. Patruus. Pind. Isthm. Ode vlt. 487. 7.

κεινοῦ πατραδελφεοῦ γενεά.

Eximii patrui genus.

Πάτραθε. Poet. pro comm ἐκ τῆς πάτρας, ἢ φρατρίας. Ex familia. πάτρα enim iam non patriam: sed familiam significat. Hoc autem aduerbiū formatum est à genitiuo πάτρας, sublato ς, & addito θε, vt & πρωΐαθε, vel sequente vocali addito ν, πάτραθεν, vt Τρωΐαθεν. Quod suo loco vide Pind. Nem. Ode 7. 393. 9. Vide Σωγένης. Cōsule Græca scholia.

Πατρωνυμικὰ ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων. Patronymica pro propriis nominibus. Pindarus Pyth. Ode 6. 281. in Græcis scholiis. Vt, Ἡρακλείδης, & Ἀσκληπιάδης, proprie quidem sunt patronymica, non raro tamen sunt & quorundā propria nomina. Sic Πριαμίδης, pro Πρίαμος. Sic in Aiace Sophoclis 12. f. 1. Vlysses vocatur filius τῶν Σισυφιδῶν, pro τοῦ Σισύφου, à quo οἱ Σισυφίδαι genus ducunt. Pind. Nemeorum Ode 6. p. 378. 15. dicit Σωκλείδης. ου. ὁ. pro Σωκλῆς. έος. οῦς. ὁ. Vide Græca scholia. Idem Isthmiorum

Ode 4.457. dixit Τελεσιάδης, pro Τελεσίας. Consule Magnum Etymologicū in Patronymicorum tractatione. Consule & Eustath. Indicē, vbi multa traduntur, quæ digna sunt obseruatione. Vide & Græca scholia.

Παῦροι βροτῶν ἐν πόνῳ πιστοί.

Pauci mortalium in ærumna [sunt] fideles. Pind. Nem. Ode x. 425. 15.

Γέδα. Æol. præpositio pro comm μετὰ, cum accusatiuo, Post. Alcæus 14. f.

Αἴαν τὸ ἄριστον πέδ᾽ Ἀχιλλέα.

Sic enim legendum, non autem, vt vitiose scriptum legitur, πεδ᾽ Ἀχιλλέα.

Aiacem præstantissimum post Achillem.

Consule nostras in hunc Alcæi locum notas. Item nostrum Dor. Lex. in Γεδαμείβειν, Γεδαίρειν, & Γεδάφρων. Huc adde quod & Pindarus scribit Nemeorum Ode 7.588.

Αἴαντα τὸ κράτιστον μάχᾳ, Ἀχιλλέος ἄτερ.

Aiacem pugna præstantissimū, excepto Achille.

Αἴαν vero κατ᾽ αἰολικὴν, & δωρικὴν ἀποκοπὴν à poeta dictum, pro integro Αἴαντα. Quoniā autem syllaba finalis αν hic breuis est, ideo præcedens diphthongus αι circumflectitur. Hesych. Γέδα. μετά. Γέδελθε. μέτελθε. In Epimenidis ad Solonē epistola, pag. ex H. Steph. typis 43. lin. 5. scribitur ἀλγέοντι παῖδα αἰσχύνας: at (si coniecturis verisimilibus aliquid tribuendū) legendum potius πέδα αἰσχύνας, pro communibus ἀλγέοντι μετ αἰσχύνης, cum pudore, præ pudore dolent. error ex pronuntiatione natus. ob affinitatem τοῦ ε, & τῆς αι διφθόγγου.

Πεδαμείβειν. Æolicum verbū, pro comm. μεταμείβειν. compositum autem est ex præpos. Æol. πέδα, pro comm. μετὰ, & verbo comm ἀμείβειν. Mutare. Permutare. Commutare. De hoc Æolismo, quo μ in π & τ in δ mutatur, cōsule nostras notas in Pindarū, & in Euripidis Phœnissas, pag. 14. v. 1034. in voce Πεδαίρειν, pro, μεταίρειν. Illic enim res pluribus explicatur, & exemplis, ac fide dignorum virorū testimoniis illustrata confirmatur. Pindarus Olymp. Ode 12. p. 109. v. 16.

Ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

Bonum ingens [cum] infortunio,

nio, bre-
ui permutarunt tempore.

Scholia. πημα(ις] λείπει ἡ αἰτία, ἵν' ἦ, αἰτία πήματος, μετήμειψαν.

Πεδάρσιος. ὁ. ὁ. & ἡ. Poet. pro cō. μετάρσιος. μετέωρος. ὁ ἐκ τοῦ πέδου αἰρόμενος. Qui ex solo in altū tollitur. Sublimis. In alto versans. Qui in alto versatur. Aristophanes ἐν ὄρνισι. 414.8.

Ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
Δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
Quia prope iam Dea sublimis
Dines alata vox exauditur.

Vide Græca scholia.

Πεδᾶσαι. Infinit. aorist. 1. act. Dor. pro com. πεδῆσαι. quod à πεδάω. ῶ. μ. πεδήσω. Impedio. Vincio. Ligo Pedicis, & vinculis constringo. Vide Πεδάφρων. Pind. Nem. Ode 5.372.4. Vide Ι'ππολύτη.

Πέδασον. Dor. pro comm. πέδησον. Imperat. aor. 1. act. à πεδάω. ῶ. μ. πεδήσω. ἀόρ. α. κοινῶς μὲν, ἐπέδησα, δωρικῶς δὲ, ἐπέδασα. τὸ προστακτικὸν, πέδασον. ἀττικ. Vide Lex. in πεδάω. ῶ. Pind. Olymp Ode 1. pag 10. v. 12.

—πέδασον ἔγχος
Οἰνομάου χάλκεον.
—Impedi hastam
Oenomai æream.

Schol. πέδασον] κάταξε, ἐμπόδισον. Sed in Pindari scholiis scribendum videtur vel κάταξε, vel κατάγες, vt vsus ipse docet. Qua de re consule Grammaticos. Sophocles Electra, pag. 125. M.

Κατάγες ὀργήν.— Ibidem,
Αὐτὴ δὲ νοῦν ἄγες.—

Idem in Oedipo Colonæo, p. 300. v. 1.

Ε'πίσχες αὐτοῦ ξένε,—
Gradum siste illic ô hospes.—

Πεδάφρων. ονος. ὁ. Poeticum vocabulum, quod in vulgaris Lexicis non reperitur. ὁ τὴν φρένα πεπεδημένην ἔχων. Mentem-vinctam-habens. Mēte-captus. Stultus. πέδαι. ῶν. αἱ. pedicæ, compedes, pedū vincula, παρὰ τὸ τοὺς πόδας δεῖν. pedes ligare. πεδάω, compedibus stringere. Vel, πεδάφρων, ὁ τὰ πέδινα, ἄπεινα, & μωρὰ φρονῶν. Qui res terrestres, humiles, stultasq; sentit. Stultus. Vel, πεδάφρων dictus quasi πηδήφρων, ὁ πηδῶσαν, ἀλλομένην, κούφην, ἐλαφρὰν, & ευμεταβολον, & μωρὰν ἔχων φρένα. Qui saltantem, leuem, & inconstātem, ac facile mutabilē, stultamque mentem habet. Stultus. Sed hoc vocabulū primū quidē passum dices συγκοπὴν in priore η quod in ι sit versum, deinde vero Dorice alterum η in α mutatum. Sed

hoc paulo durius, & audacius fortasse τοῖς κελτικοῖς videbitur. Vel (quod longe παραδοξότερον) πεδάφρων, Æolicum est vocabulum, pro cõmuni μετάφρων, ἤγουν παράφρων. Desipiens, amens, stultus. παρὰ τὸ μεταφρονεῖν, καὶ μετὰ τὰ πράγματα ἤδη πεπραγμένα φρονεῖν, καὶ βουλεύειν ἔπι συμβουλεύειν. Qui enim res futuras, & gerendas non præuidet, nec de iis mature cogitat, antequam accidant, & cladem aliquam afferant: sed postquam iam acciderunt, is est non Prometheus: at Epimetheus, ac proinde non prouidus, & prudens: sed improuidus, imprudens, insipiens, & stultus. Vide Πεδὰ, vel potius Πέδα præposit. Æolicam, pro com. μετὰ, qua de re Canin. Grammat. pag. 60. & Lasc. 637. & 731. 2. Alcæus ex Comelini typis p. 14.

Αἴαν τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.

Aiacem præstãtissimum [omnium Græcorum] post Achillem.

Hic τὸ Αἴαν dictum κατ' ἀποκοπὴν pro Αἴαντα. τὸ δὲ πέδα Æolice, pro μετὰ. sed in vulgatis codicibus vitiose scriptum extat πόδα, pro πέδα. Vide Πεδαίρειν, & Πεδαμείβειν, & Πεδέχειν, pro μεταίρειν, μεταμείβειν, μετέχειν. Si quis meliorem coniecturam, & ἐτυμολογίαν attulerit, eam alacriter sequar, & amplectar, iustisque laudibus ornabo. Pind. Pyth. Ode 8. 293. 17.

—εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται
Μὴ ξὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
Δοκεῖ πεδαφρόνων.

—si quis enim opes possidet
Non cũ longo labore: [sed breui labore partas, ille] multis.
Stultis videtur sapiens.

Græca scholia τὸ πεδάφρονας interpretantur ἀνοήτους: sed tamen ἔτυμον silẽtio prætereunt. πολλοῖς πεδαφρόνων, πολλοῖς πεδάφροσι, τουτέστιν ἄφροσι.

Πεδέρχομαι. Verbum Æolicũ, pro com. μετέρχομαι. Compos. ex præp. Æol. πέδα, pro comm. μετὰ. & verbo comm. ἔρχομαι. Vide Πεδάφρων Pind. Nem. Ode 7. 394. 4.

—τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
—gaudium maius accedit.

Hic τὸ μετέρχεσθαι positum pro προσέρχεσθαι.

Πέδιλον. ου. τό. Comm. μεταφορικῶς sumptum pro hymno, & carmine, quod alicui conuenit, vt calceus apte factus pedi conuenit. Pind. Olympiorum Ode sexta, p. 46. v. 5.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
λῳ δαιμόνιον πόδ᾽ ἔχων
Σωστράτου υἱός. —

Sciat enim in hoc cal-
ceo diuinum pedem se habere
Sostrati filius. —

Sensus, Sciat Sostrati filius Agesias se, propter eximias virtutes, quibus diuinit' est ornatus, in hoc meo carmine laudari, debitisque laudibus decorari.

Πέδιλον, ου. τό. Poet. pro comm. ὑπόδημα. τος. τό. Calceus. Pindarus Pythior. Ode 4. 243. 15.

—τάφε δ᾽ αὐτίκα πα-
πτήνας ἀρίγνωτον πέδιλον
Δεξιτερῷ μόνον ἀμ-
φὶ ποδί. —

—*obstupuit autem statim cir-*
cũspiciens valde notum calceũ,
Dextrum tantummodo cir-
ca pedem. —

Vide Μονοκρήπις. Vide & Græca scholia 243. 244. in quibus μονοκρηπῖδα προσδεξαμένως legitur scriptum, cum pag. 241. 2. μονοκρήπιδα προπαροξυτόνως scriptum legatur. Sed vel vtrumque scribendum eodem modo, vel varietas hæc obiter obseruanda.

Πέδοθεν. Poet. aduerbium, ἐκ τοῦ πέδου. ἀπὸ τοῦ πέδου. A solo. E solo. Ex fundo. A fundo. Ab ima soli parte. Pind. Olym. Ode 7. p. 67. v. 16.

Αὐξομέναν πέδοθεν
Πολύβοσκον γαῖαν. —

Crescentem è fundo [maris]
Multialtricem terram. —

Πέδοθεν. Poet. aduerbiũ, quod significat ἐκ τοῦ πέδου, εἴτε πεδίου. διὰ πέδου, διὰ πεδίου. Nam à nomine πέδον, alterum deducitur, quod est diminutiuum, aut diminutiui speciẽ habens nomen, τὸ πεδίον scilicet, i. campus, planities. A terra. Ex terra. Per terram. Per campum. Per planitiem. Pind. Isthmior. Ode 5. 465. 3.

—ἔλα νῦν μοι πέδοθεν.

—*Nunc [ô Musa currum] agita mihi [altius] a terra.* Vel, quod melius,

—*Nunc [ô Musa currum] age mihi per [istam laudum] planitiem.*

Πεζοβόας. ου. ὁ. Poet. pro comm. πεζομάχος. ου. ὁ. ὁ πεζομαχῶν. Qui pedestrem pugnam committit. Pedes. Peditis. Vide Πεζομάχας. Idem ac Πεζέταιρος, de quo Eustath. Cõpositum autem nomen ex πεζός, ή, όν. pedestris. & ε. & altero nomine, βοή. ῆς. ἡ. Clamor. Vociferatio. Bellum.

Prælium, in quo militares clamores excitantur, & exaudiuntur. Vnde passim apud Homerum βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. *bello*, vel *prælio strenuus Menelaus*. Pindarus Nem. Ode 9. 411. 2.

—παρὰ πεζοβόαις, ἵπποις
τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις.

Inter pedites, & equos, [i. equites,] *nauiũque pugnas*. Græca scholia, ἐν τῇ πεζομαχίᾳ, & ἱππομαχίᾳ, & ναυμαχίᾳ. Id est, *In pedestri, & equestri, & nauali prælio*.

Πεζομάχας. α. ὁ. Dor. pro com. poet. πεζομάχης. ου. ὁ. vel πεζομάχος. ου. ὁ. ὁ πεζομαχῶν, ὁ πεζὴν μάχην μαχόμενος. Qui pugnam pedestrem pugnat. Qui pedestre prælium cõmittit. Pindarus Pythiorũ Ode 2. pag. 210. v. 13.

—τὰ δὲ ἐν
Πεζομάχαις.—
—*Partim vero*
inter pedestri-pugna-pugnantes, [inter pedites, in pedestribus præliis.]

Vide Ἱπποσόας.) (πεζομάχας.

Πειθέμεν. Ion. & Dor. pro cõ. πείθειν, vnde Dor. sublato ι πέθειν, vel πείθειν (nam vtroq; modo formationem hanc efferunt, & scribunt Dorienses) & inserta syllaba με ante finale ν, factum πειθέμεν. Persuadere. Verbis flectere. Pind Nem. Ode 7. 396. 13.

—Ἥραν, πόσιν τε πειθέμεν.
—*Iunonem, maritumque flectere*.

Πειθέω. πειθῶ. Poet. & Atticũ, pro quo dicitur & per simplex ι, πιθέω. ῶ. poet. communiter vero πείθομαι. Pareo. Morem gero. Obsequor. Pindarus Pythiorum Ode 4. 245. 7.

Ἀτυχαῖς πειθήσαντα φρεσίν.
Stulta obsequutum menti.

Græca scholia ταῖς ἀνοήτοις πειθόντα φρεσί. Vide cur.

Πεῖρα. ας. ἡ. Comm. Experientia. Pindarus Nemeorum Ode 3. 354. 2.

—ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται ὧν τις
Ἐξοχώτερος γένηται.
—*In experientia autem*
Finis conspicitur [*eorum*,] *quibus quis præstantior fuerit*.

Vel

In experientia vero tandem aperte-patet quibusnam quis fuerit excellentior.

In hac posteriore interpretatione τὸ τέλος aduerbialiter sumetur. Consule & vulgatam versionem.

Πειρατήριον δίκας τοί. Pind. Isthm. Ode

Ode 8. 484. 3. Lites aliquibus finire Ius aliquibus dicere. Iura dare, litesque facto iudicio, sententiaq; pronuntiata finire. πειραίνειν autem deductum est à περαίνειν, inserio, quod à περάω. ὅθεν, τὸ πέρας, τουτέστι τέλος ἄγω.

Πείρατα. Poet pro comm. πέρατα. τὴν τῶν πραγμάτων συντομὴν, καὶ ἐπιτομὴν, rerum cōpendium, & summam ita vocat Pindarus Pythiorum Ode prima pag. 198. v. 7.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις.
Opportune si loquaris, multarum [rerum]
Summas complicans, [cōprehendens &c.]

Vide καιρόν.

Πείσαις. Æol. particip. aorist. 1. act. masc. g. num. singul. pro comm. πείσας. αντος. ὁ. quod à πείθω. μ. πείσω. deducit. persuadeo. Pind. Nem. Ode 5. 373. 4.

—Ποσειδάωνα πείσαις.
—cum Neptuno [rem] persuasisset.

Πείσαισα. Æol. pro comm. πείσασα. ης ἡ. Particip. aor. 1. act. f. gen. n. singul. à πείθω μ. πείσω. Persuadeo. Pind. Nem. Ode 5. 372. 6.

—πείσαισ' ἀκοίταν.
—cum [vxor rem] marito persuasisset.

Πεισιχάλινα δρόματα. τὰ τοῖς χαλινοῖς πειθόμενα. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 203. v. 3. *Currus habenis obedientes.* Græca scholia per χαλινὰ τὰς σειρὰς, καὶ τὰ ζυγὰ dicunt intelligi, i. funes, & iuga: sed verisimilius videtur per χαλινὰ, siue χαλινοὺς, quod vsitatius, intelligi reuera ipsa fræna, vel habenas, quibus equi currum trahentes reguntur, & in officio continentur, vt dominis parere cogantur. μετωνυμικῶς vero, & poetice tribuetur curribus, quod ipsis equis erat tribuendum. Sic & Virgil. τῶν γεωργικῶν lib. 1. vltimo versu,

Fertur equis auriga, neq; audit currus habenas.

Πελάζειν χερὶ τὰ. Pindarica, & poetica locutio, pro communi, ποιεῖν κρείττους, ἐπὶ νίκης ἐπιτυχῆ, ποιεῖν νικᾶν, νίκην διδόναι, χαρίζεσθαι. Admouere victoriæ, pro, facere victoriæ compotem, facere vincere, victoriam dare, largiri. Pindarus Olymp. Ode 1. p. 10. v. 16.

—κράτει δὲ πέλασον.

—*victoriæ vero [me] admone.* [i. victoriam mihi largire. Vel, victoriæ compotem me fac.]

Πέλας. Aduerbium commune, quod non solum cum genitiuo: sed etiam cum datiuo iunctũ reperitur. Pind. Olymp. Ode 7. p. 62. v. 2.

—πέλας
Ἐμβόλῳ ναίοντας.—
—*prope*
Embolum habitantes.—

Vide Ἔμβολος. Nem. Ode xI. 428. 4.

—ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας.
—*illustre prope sceptrum.*

Πελάσσαις. Part. aor. 1. act. Æol. pro comm. πελάσας. Geminatum σ metri causa. Thema est πελάζω. μ σω. Pindar. Nem. Ode x. 426. 4.

—ματρὶ τεᾷ πελάσσαις.
—*cum ad matrem tuam accessisset, [& cum ea congreßus fuisset.]*

Πελοπηΐδαι ῶν. οἱ. Poet. pro cõ. Πελοπίδαι ῶν. οἱ & Πελοποννήσιοι. Pind. Nem. Ode 8. 400. 9. Nomen autem hoc formatum à comm. Πελοπίδαι, πλεονασμῷ τῦ η.

Πέμποισα. ας. ἁ. Dor. pro com. πέμπουσα. ης. ἡ, Mittens. Pind. Ol. Ode 6 p. 49. v. 5.

Πεμπταῖον βρέφος. Pind. Olym. Ode sexta p 51. v. 10. Infans quinque dies natus. Vide Εὔχεαξ.

Πεμπτάμερος. ω. ὁ, & ἁ. Poet. vocabulum Ionice partim, partim Dorice formatũ. Quod enim sequente α aspirato, π de more communi in φθ non sit versum, hoc est Ionicæ dialecti, α vero pro comm η, Dorice positum. Cõmuniter diceretur πεμφθήμερος. υ. ὁ, & ἡ vel πενθήμερος. υ. Hoc quidem compositum ex πέντε, quinque, & ἡμέρα ας. dies Illud vero, ex πέμπτος. υ. quintus, & ἡμέρα. dies. Pind. Olymp. Ode 5. p. 41. vers. 8. πεμπταμέροις ἁμίλλαις vocat ἀγῶνας ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀγομένους, i. certamina, quæ per quinque dies fiebant. Vel ἀγῶνας μέχρι πέμπτης ἡμέρας τελουμένους. i ludos, qui ad quintum vsque diem fiebant, ita vt quinque dies integros durarent.

Πένθος. Pind. Olymp. Ode 2. p. 20. v. 5.

—πένθος
δὲ πιτνεῖ βαρὺ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
—*Luctus*
vero cadit, [opprimitur] *grauis*
potioribus à bonis.

Sensus, Luctum grauem maiora bona sedant.

Πενταίθλιον. ου. τό. Poet. idem ac πένταθλον. ου. τό. Quinquertiū. Pind. Pythior. Ode 8. 293. 6.

Δόσιν πενταεθλίου.—

Donum quinquertii.—

Πενταεθλος. ου. ὁ. Poët. ὁ τοῖς πέντε ἀέθλοις, εἴτε ἄθλοις ἀθλήσας, ἀγωνισάμενος, ἢ νικήσας. Qui quinquertio certauit, aut vicit. Qui quinque certaminibus certauit, aut victor fuit. Pind. Nemeor. Ode 7. 386. 7.

—μετὰ πενταέθλοις,

—cum illis, qui quinquertio victores fuerunt.

Πενταετηρὶς. ίδος. ἡ. Quinquennium. Lústrum. ἡ διὰ πέμπτου ἔτους τελουμένη φιλ.δοξα ἑορτὴ, ἢ πανήγυρις ἡ διὰ πέμπτου ἐνιαυτοῦ ποιεῖσθαι εἰωθυῖα. Dies festus, qui quinto quoque anno celebrari solet. Vel, conuentus, qui quinto quoque anno haberi consueuit. Interdum tamen adiectiue sumitur pro πενταετηρικὸς, i. quinquennalis. Vt apud Pindarum Olymp. Ode x. pag. 101. v. 11.

—πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτάν.

—quinquennalem quomodo instituisset celebritatem.

Sciendum autem τὸ πέντε in compositione, & deriuatis, modo τὸ ε seruare, modo in α mutare, vt patet ex sequétibus, πεντηκόντορος, πεντάλοχος, πεντάγραμμος, πενταχρόδος, πεντάκις, πενταχόσιος, πένταχα, &c. Consule Eustath. & Mag. Etymol.

Πενταετηρὶς ἑορτή. Quinquennale festum. Pind. Nem. Ode xi. 430. 11. Sic autem vocantur gymnici ludi, qui quinto quoque anno soléniter in Græcia celebrabantur, & quibus durantibus dies agebantur festi. Sed Attice nomen substantiuum πενταετηρὶς positum pro adiectiuo πενταετηρική. Sic πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen, quod quinto quoque anno fieri solebat. Vide ὑπαρκτικὰ αἰτίαι τῶν ἐπιθέτων.

Πεπάγαισι. 3. pers. plur. præt. perf. medii Dor. pro comm. πεπήγασι. Quod à πηγνύω. πήγνυμι. μ. πήξω. à πήγω, vel πήσσω non vsitatis. αόρ. β. ἔπαγον. ες. ε. Vnde priscum Lat. *Pago. is. ere.* & *Pactum*. Perf. med. comm. πέπηγα. ας. ε. & Dor. πέπαγα. ας. ε. Alcæus 8. 2.

—πεπάγαισιν ὑδάτων ῥοαί.

—concreuerūt aquarū fluxus.

Vide, πήγνυμι in vulgatis Lexicis. Item consule Πεπηγὸς ὄμμα in Oecon. Hippocr.

Πεπαρεῖν. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 209 v. 11.

Τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις ἐλευ-
θέρα φρενὶ πεπαρεῖν.

Tu vero [diuitias] eas certo potes libera mente suppeditare.

Græca scholia, Πεπαρεῖν) πορίζειν, παρασκευάζειν, παρέχειν. Sensus est bonus: at ipsum ἔτυμον, verbique formatio reticetur. Si codex est sanus, dices iam τὸ πείρειν (à cuius perfecto medio πέπορα deducitur πόρος. ν. ὁ. & πόρω, vnde πορέω. ῶ. à quo πορίζω, præbeo, suppedito) πρωτότυπον esse ἀντὶ τοῦ παραγώγου πορίζω. Quod obseruatione dignum. Hoc alibi (quod sciam, & recorder) non facile reperias. Erit autem infinitiuus aor. 2. act. sic formatus, πείρω. μ. περῶ. ὁ β. ἀόρ. ἔπαρον (vt à σπείρω. μ. σπερῶ. ἔσπαρον) infinit. παρεῖν, & κατ' ἰωνικὸν ἀναδιπλασιασμὸν, πεπαρεῖν. Sed reuera durum, & παράδοξον videtur si non formationis: at significationis genus Si quid mutandum esset, πεπορεῖν vnica vocali mutata scribendum crederem. Esset autem infinit. aorist. 2. act. à πόρω, vel πορέω. ῶ. fu. πορῶ, & πορήσω. aor. 2. ab vtroque formatus habet ἔπορον, infinitiuus πορεῖν, & κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, πεπορεῖν. Hoc aliquam veritatis maiorem speciem habet, quam in tanto cæterorum omnium silentio Momus ne temere damnet oro, aut meliorem coniecturam afferat, quam haud grauate sequar. Si quis tamen priorem lectionem, & formationem retinere malit, is hoc πεπαρεῖν formatum esse sciat vt τὸ πεπαλεῖν, à πάλλω. μ. παλῶ. ἀόρ β. ἔπαλον. τὸ ἀπαρέμφατον, παλεῖν, & κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πεπαλεῖν, vnde particip. poetis familiare, πεπαλών. Sic à πάσχω, ἔπαθον, παθεῖν, πεπαθεῖν, πεπαθών. Vide Ἀμπεπαλὼν apud Eustath. & infra Πεπαθών.

Πέπαται. 3. pers. singul. præt. perf. pass. à verbo poet. πάομαι. ῶμαι. τὸ κτάομαι. κτῶμαι. Possideo. fut. πάσομαι. præt. perf. πέπαμαι. σαι. ται. Vel à πῶ. Eustath. πάμματα δωρικῶς τὰ κτήματα, παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κτῶμαι. Pindarus Pythiorum Ode 8. 295. 15.

—εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται
Δοκεῖ πεδαφρόνων.
Μὴ ξὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς.

—*si quis enim opes possidet*
Non cum lõgo labore,] sed breui labore partas,] multis sapiẽs Videtur stultis.

Πεπιθών. όντος. ὁ. Poet. participium aor. 2. act. κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ π. sic autẽ formatum, πείθω. μ. πείσω. ὁ β. ἀόριστος ἔπιθον, &, resumpto thematis π, πέπιθον, πέπιθε, πεπίθοιμι, πεπίθω, πεπιθεῖν, πεπιθών, οῦσα, όν. In omnibus enim modis hoc π seruatur. Sic in ἔλαχον, τὸ λ resumitur, & λέλαχον dicitur, & cæt. Pind. Pythiorum ode 3. pag. 219. v. 3.

Λοξίας, κοινᾶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ γνώμαν πεπιθών,
πάντα ἴσαντι νόῳ.

Loxias [Apollo,] socium apud rectissimum, [quem?] omniscium mentem, cum [sibi de Coronide] persuasisset opinionem.

Consule F. P. C. Lat. comm. Hic τὸ πεπιθών, à πείθω deductum, accipitur pro eo, qui aliquid alicui persuasit, & cum accusatiuo positum. At Isthm. Ode 4. 460. 11. cum datiuo iunctum legitur, & à poetico verbo deriuatur πιθέω. πιθῶ [quod idem valet ac τὸ πείθομαι pareo, niorem gero, obtempero] μ. πιθήσω. ὁ β. ἀόρ. ἔπιθον, & repetito π, πέπιθον. &c. vt supra.

κυβερνατῆρος γνώμα πεπιθών.
Gubernatoris consilio obsequutus.

Πεπονάμενος. ου. ὁ. Dor. pro. cõ. πεπονημένος. ου. ὁ. Elaboratus. Factus. Pindarus Pythiorũ Ode 9. 306.

—τό γ' ἐν ξυ-
νῷ πεπονάμενον εὖ.

Quod in commune gestum est præclare.

Πεπραγμένος. ου. ὁ. Com. Pind. Olymp Ode 2. p. 18. v. 13. & pag. 19. v. 1. & d.

—τῶν δὲ πεπραγμένων
Ἐν δίκᾳ τε, καὶ παρὰ δίκαν,
Ἀποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος ὁ πάντων πατὴρ
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.

—*actorum verò*
Et cum iure, & præter ius,
Infectum ne [ipsum quidem]
Tempus omnium parens
Possit reddere operum finem.

i. Ne ipsum quidẽ tempus, quod omnia facere posse creditur, res iam gestas, & ad finem siue iure siue præter ius perductas potest reddere non gestas, & non perfectas. Huc spectat & illa Sophoclis sententia, quam legimus ἐν ταῖς Τραχινίαις p. 357.

—τὸ γὰρ

Φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγένητον ποιεῖν;

—*quod enim*

Apparuit [iam genitum] quis posset non-genitum facere?

Qui plura huic similia exempla de eadem re cupit habere, is Erasmi Adagia consulat, Chil. 2. Cent. 3. p. 443. Adag. 72. *Quod factum est, infectum fieri non potest.*

Περαίτερον. Aduerb. Vlterius. Idem ac περαιτέρω. Pind. Ol. Ode 8 p. 79. v. 5.

—περαίτερον ἄλλων.

—*vlterius cæteris.* [i. vlterius, meliusque quam cæteri.]

Est autem comparatiuus gradus à πέρα, quod sequente consonante locum habet, vt πέραν, sequēte vocali. Cōsule vulgata Lexica.

Περαίτερος, α, ον. Poet. Transitu facilior. Pindar. Olymp. Ode 9. p. 94. v. 5.

—ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.

—*sunt enim aliæ*

Viæ viis [aliis] transitu-faciliores.

Scholia Græca, Ὁδοὶ περαίτεραι] ἕτεραι ἀμείνονες, περασιμώτεραι, εὐοδώτεραι εἰσὶν ὁδοί, δι' ὧν τις δύναται περαιῶσαι. Ibidem, ὁδοὶ περαίτεραι] ἀνυστικώτεραι, ἀνυστικώτεραι. Vnde colligitur τὸ περαίτερος παρὰ τὸ περαιόω. i. deductū. Sed fortasse probabilius si vocem hanc ita formatam dicas. Ab aduerbio πέρα, quod significat supra, vltra, vlterius, deriuatur nomen adiectiuum περαῖος, superior, vlterior, vnde cōparatiuus idem significans, περαιότερος, & κατὰ συγκοπὴν περαίτερος, vt à γεραιός, γεραιότερος, γεραίτερος, & à παλαιὸς, παλαιότερος, παλαίτερος. Itaque Pindarus vocabit ὁδοὺς ὁδῶν περαιτέρας, vias viis vlteriores, i. vias, per quas vlterius quis proficiscitur, quam per alias. Vias, quæ nos in remotiora loca deducunt facilius, quam aliæ. Hoc autem indicat non vnam: sed varias esse virtutum parandarū, & bonorum adipiscendorū rationes, & alias quidem faciliores, alias vero difficiliores, & aliis magna, aliis maiora comparari. Vide præcedentia, & sequentia poetæ verba, & Græca scholia. Alias τοῦ περαῖος significationes apud Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 1. 44. in τῇ δὲ περαίην, vide. Item eodem libro: 53. in πᾶσα περαίη. Item lib. 4. 177. in περαιόθεν. Vtraque vocis huius formatio legiti-

legitima,& verisimilis videtur.

Πιεράσαις. Æol. particip. aor. 1. act masc. gen. nominat. singul. pro comm. περάσας. Qui traiecit à περάω. ώ. μ. περάσω. Pindarus Pythiorum Ode 3.224.1.

—βαθὺν πόντον περάσαις:

—*profundo mari traiecto.*

Πιεράμμα. Poet. aduerb. pro quo dicitur & περιάλλως, cōmuniter vero, περισσῶς, ἐξόχως. Eximie. Maxime. περὶ, παρὰ, & ὑπὲρ τὰ ἄλλα πάντα. Supra res cæteras. Pindarus Pythiorum Ode xi. 318. 5.

Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐτίμασε Λοξίας.

Thesaurum, quem eximie, [vel, *præter cæteros omnes*] *honorauit Apollo.*

Alias diceretur ὑπέραμμα. pro ὑπεράλλως. Vide ὑπέραλλος. Nem. Ode. 3. 350. 1. & Græca scholi.

Πιερίγλωσσος. ὁ. ὁ. Poet. & Pindaricum vocabulum, quod Græcus scholiastes interpretatur εὔγλωσσος, & δυνατὸς κτ̃ τὸ λέγειν. Qui linguam egregiam habet, & qui dicendi facultate valet. Disertus. Eloquens. Alii vertunt, *eximius lingua.* Quamobrem περίγλωσσος idem valebit ac περισσόγλωσσος, vnde fortasse κτ̃ συγκοπὴν ὁ περίγλωσσος est appellatus, vel præpositio περὶ nunc ἰσοδυναμεῖ τῷ περισσῶς, eximie, excellenter, vel τῷ περισσὸς, eximius, excellēs. Itaque περίγλωσσος dicetur ὁ περισσὸς τὴν γλῶσσαν, qui lingua est eximius, disertus, eloquens, dicēdi facultate præditus Pindarus Pythiorum Ode prima. pag. 193. v. 1.

—περίγλωσσοί τ' ἔφυν:

—*& linguæ eximii nascuntur.*

ἔφυν autem κτ̃ συγκοπὴν dictū ἐκ τοῦ ἔφυσαν tertia perf. plur. aor. 2. act. ἔφυν. ως ν. quod à φῦμι, quod à φύω.

Περγαμία. ας. ἡ. Poet. pro comm. ὁ Πέργαμος. ου. ἡ παρ' Ὁμήρῳ τῆς Τροίας ἀκρόπολις, ἐν ᾗ ναὸς ἦν Ἀπόλλωνος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον πᾶσα ἀκρόπολις οὕτω λέγεται, παρ' οἷς & Πέργαμα ων. τά. & Πέργαμος πόλις τις [ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ & νῦν παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς κατὰ τὴν ἐπιχώριον αὐτῶν διάλεκτον καλουμένη *Bergamo.*] Nisi nomen substantiuum esse dicas, subaudietur nomen subst. πόλις. Pindarus Isthm. Ode 6. 471. 7.

εἷλε Περγαμίαν.—

Cepit Pergama [i. Troiam.]

Περὶ δεῖμα τι τεύχειν. Poet. loquendi genus, pro comm.

ὑπὸ φόβου φεύγειν. Præ metu fugere. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 274. 1.

Περικάδεαι. Dor. pro comm. poet. περικήδεσθαι, & φροντίζειν. cum genit. Solicitum esse de re aliqua. Curam alicuius rei gerere. Pind. Nem. Ode x. 422. 17.

μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
περικαδόμενοι.—

Valde quidem virorum iustorum curam gerentes [magnã v.i. curam gerentes.]

Περικτύονες, ων. οἱ. Pind. Isthm. Ode vlt. 487. 1. Dicitur, & scribitur, pro eodem Περικτίονες non per υ: sed per ι. Vide Ἀμφικτίονες. Item Περικτίονες per ι ante ο.

Περικτίων. ονος. ὁ. Com. & Poet. Eustath. περικτίονες, οἱ πέριξ κτίσαντες οἰκίας, παρὰ τὸ κτίω, ὃ ἐστι κτίζω. συνωνύμως iidem à poetis, quinetiam ab oratoribus, & historicis vocantur Ἀμφικτίονες. Qui circum aliquem locum ędificia extruxerunt. Magnum Etymol. 664. 12.

Περικτιόνων] παρὰ τὸ οἰκῶ γίνεται περιοικῶ, πλεονασμῷ τοῦ τ, & ἐκβολῇ τοῦ ο. σημαίνει δὲ τοὺς περὶ κύκλῳ οἰκοῦντας. Sed hæc ἐτυμολογία nimis dura videtur. Iidem eadem de causa περικτῖται, sublato ο, pro, περικτίσται dicti, παρὰ τὸ περικτίζειν, τὸ πέριξ κτίζειν. Consule idem Magnum Etymol. in Ἀμφικτύονες, in Indice græco, vbi varia scribendi ratio, & ἐτυμολογία, variorumque autorum scripta laudantur. Pindarus Nem. Ode xi. 430. 1.

ἐκ δὲ περικτιόνων.—
ex vicinis autem.—

περικτίονες, περίοικοι, περιοικοῦντες. Qui circum aliqua loca habitant. Vicini, qui suas sedes circum circa sitas habẽt in aliqua regione.

Περισσά. Poet. nomen neutrius generis plur. pro aduerbio περισσῶς. Supra modum. Vehementer. Pind. Nem. Ode 7. 390. 6.

Βρόμωθεν περισσά.—
Indignati sunt vehementer.—

Sic & Lat. Græcos sequuti dicunt, *multa*, *crebra*, pro, multum, crebro. &c.

Περισσεύειν ἀοιδάν. Pind. Isthm. Ode I. 439. 4. Concinnare carmen. Carmen componere, quod in alicuius laudem canatur. Græca scholia vertunt, θεραπεύειν τὸν ὕμνον, ποιῆσαι ἐπιμελείας, καὶ σπουδῆς ἀξιοῦν.

Περιτέμνειν θνατὰ μέλη. Poet. dictum

ctum κατ' ἐναλλαγὴν, ἀντὶ τοῦ, θνητοῖς μέλεσι περιστέλλεσθαι. Mortalia membra circuntegere, velare, amicire. pro, mortalibus membris circuntegi, velari, amiciri. Pind Nem. Ode x1.429.12.

ὡς τὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη. ἀντὶ τοῦ,
μεμνήσθω περιστελλόμενος θνητοῖς μέλεσι.

Vel,

μεμνήσθω ἑαυτὸν περιστελλόμενον εἶναι, περιστέλλεσθαι θνητοῖς μέλεσι.

Recordetur [ille se] circumtectum, [inuolutum, velatum, amictumque esse] mortalibus membris, [ac proinde se mortalem esse, nec spiritus nimium elatos gerendos esse.]

Περιτέλλομαι. Poet. pro comm. ἀνατέλλω. Orior: Exorior. Consule Eustathium. Alcæus 9.1.

— τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

— *Astrum enim exoritur.*

Περιώσιον. Poet. dictum ἀπὸ τοῦ περιάγειν, τὸ περιῶι ηπον, ἢ ἐξάκουσαι βοᾶν. Ita vociferari, vt vox tua exaudiatur ab illis, à quibus eam exaudiri cupis. Versa vero αυ diphthōgo in ω factum περιώσιον. At apud Pindarum Isthm Ode 5.462.3. accipitur pro communi περί, siue περισσότερον, & ὑπὲρ cum genitiuo, vel pro cōmuni παρὰ cū accusatiuo.

— περιώσιον ἄλλων.

supra cætera. præter alia. Gallice, *Par dessus toutes autres choses.*

Πέρναμαι. Poet. pro comm. πωλοῦμαι, ἢ πιπράσκομαι, εἴτε πράττομαι. Vendi. Pind. Isthm. Ode 2.444.11.

Οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι ἀοιδαί.

— *Neque vendebantur dulces cantilenæ.* Eustath.

Περνᾶν, ἢ πέρναμαι, τὸ πέραν ποῦ, ἢ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ πέραν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. Vide & Περνάς, ἢ περνάμενος. Magnum Etymol. 683.36.

Πόρνη, παρὰ τὸ πέρνω, τὸ πωλῶ. ὅθεν τὸ,

— πόρναι νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων, ἀντὶ τοῦ πιπρασκων, οἱονεὶ πόρνη τις οὖσα, ἡ τὴν μίξιν πωλοῦσα. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνδρὸς, [ὃς λέγεται πόρνος,] παρὰ τὸ πεπωρωμένον ἔχειν τὸν νοῦν, τουτέστιν ἐσκοτισμένον.

Πέρροχος. ι. ν. Poet. & Æol. vocabulū quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Hesych. Περρέχειν. ὑπερέχειν. Æ. P. Περρέχειν περιέχειν, ἐξέχειν, ὑπερέχειν. Ab hoc autem verbo περιέχειν, κατὰ συγκοπὴν formatum est τὸ ὑπέχειν, metrique causa

inserto ρ, περρέχειν. Hinc verbale περίοχος, vnde πέροχος, & πέρροχος, vt ab ἐξέχω ἔξοχος. ab ὑπερέχω, ὑπέροχος, & poeticè ὑπείροχος. Excellens. Eminens. Præstans. Sappho 24. 2.

Πέρροχος ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

Excellens vt quando cantor ille Lesbius inter exteros [dicebat, vel canebat.]

Quid sibi velit hoc τοῦ πέρροχου vocabulum, aperte declaratur pag. 23. f. 1. vbi locus ita habet,

ἐκ δὲ παραβολῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησι,

Πέρροχος, &c. Id est,

Ex comparatione etiam de excellente viro Sappho dicit,

Excellens &c. vt supra.

Περσεύς. έως. ὁ. Vide Δανάας παῖς. Item Λίθ. ο. θαλάττης. Consule & Nem. Oden x. 415. 416.

Περσεφόνη. Vide Φερσεφόνα.

Πεσεῖν ἐν ὀρφανίᾳ. pro εἰς ὀρφανίαν. In orbitatem cadere. Pind. Isthm. Ode 8. 482. 10.

μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων.—

Neque in orbitatem coronarũ cadamus.

Πεταινός. α. όν. Poet. & Dor. pro com. poet. πετεινός. ή. όν. versa Æolice diphthongo ει in αι, vt passim in verbis factum videmus, τύπλω, λέγλω. &c. pro τύπτειν, λέγειν. Rursus Dorice verso η in α, factum πεταινὸς, pro quo poet. dicitur & πετεηνὸς, ὁ πέτασθαι, εἴτε πέτεσθαι, ἢ ποτᾶσθαι δυνάμενος. Qui volare potest. Volatilis. & e. Volucris. & e. Pind. Nem. Ode 3. 355. 5.

—ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν πεταινοῖς.

—*Est autem aquila velox inter volatilia.*

Πετόντεσσιν. Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 273 8. Vide Πέτω. Pro comm. poet. πίπτουσιν, εἴτε πίπτουσιν.

Πετῶ. Pindaricum, & poeticum verbum, quod in vulgatis Lexicis non reperitur. Sic autem formatur, à prisco verbo πέτω (vnde postea verso ε in ι, & inserto π, deductum cõmune πίπτω, de quo Grammatici) quod in illo trito adagio legitur,

Πολλὰ μεταξὺ πέτει κύλικος, καὶ χείλεος ἄκρου.

Multa cadunt inter calicem, supremaque labra.

deriuatur alterum verbũ circumflexum in όω. ῶ. πετόω. πετῶ. ὁ μ. πετώσω ὁ α. ἀόρ. ἐπέτωσα. ας. ε. metrique causa apud poetas geminatur σ, ἐπέτωσσα. ας.

σι αι.ι. Pindarus Pythiorum Ode 4.234.11.

Α'νικ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγνυον
Ναὶ κρημναίντων ἐπιπεσε.——

Quum [Deus Triton Eurypylo assimilatus] incidit [in Argonautas, ipsis] anchoram aream-malas-habentem in naue suspendentibus.

Vel etiam vulgatam versionẽ sequere. Πετνῶ autem idem valet ac τὸ ἐπιπίπτειν, ἐπιτυγχάνειν, ἐπικυρεῖν, συντυγχάνειν. Incidere in aliquid. Offendere aliquid. Nancisci. Præter opinionẽ inuenire. Futurum, & aorist. 1. act. per σ habet, vt δρίω. ῶ. aro. ὁ μ. δρίσω. ὁ α. ἀόρ. ἤροσα. Sic ὀμῶ, ὁ ῶ, βόω. Iuro. Vitupero Pasco, vnde βόσις, & βοτ, pabulum, & alimentum, ali..s tamen βοτα vocãtur pecudes. Quęnam autem verba forment futurum per ίσω, cum ο in penultima syllaba, quæ per ω, pluribus docet Lascaris suæ Grammaticæ libro tertio, pag. 153. Quamuis autem hoc πτόω, futurum habeat πτώσω, per ω in media syllaba, & aor. 1. act. ἐπίτωσα, tamen hinc κτ' συγκοπλὼ alterum verbum formatur, πλόω, cuius futurum est πλώσω, per ω in vtraque syllaba, vnde perfectum actiuum πέπλωκα. & pass. πέπλωμαι & verbalia inde deducta, πλῶμα, πλῶσις, πλωτός. &c. Nisi forte quis hæc ita formata dicat, à πίπω, πτόω, πλόω, πλῶ, καὶ κτ' παραγωγλὼ πλώω. μ. πλώσω, &c. vt à ζῶ, ζώω. à πλίω. πλῶ. πλώω. à ρῶ ρώω. à νῶ. νώω. &c. quæ sunt potius poetica, quam orationis solutæ. Vide χαλκόγνυς. Item κρήμνημι. Pindarus Pyth. Ode 8.294. 12. pro πτωῶ, v us est τῷ ἐμπίπτειν, vbi sic loquitur,

Τέτρασι δ' ἔμπτες ὑψόθεν
Σωμάτεσι.——

Quatuor autem incidisti superne [in] Corpora. [Vel. *Quatuor corporibus illapsus es superne.* Quatuor aduersarios superasti. Quomodo? In eos cadens, ruens, irruens, impetum faciens.]

Ε'μπτες autem Dorice dictũ pro comm. ἐνέπεσες, ab ἐμπίπτω, pro quo nunc frequentius est ἐμπίπτω. πίτω vero Dor à comm. πίσω, verso σ in τ. Vel à comm. sed prisco πίτω, fut. comm. πίσω, & Dor. πισῶ. vnde futur. 2. med. πισοῦμαι ᾗ εἴπαι. aor. 2. act. ἔπισον. ες ε comm. & Dor. ἔπιτον. ες, ε. verso σ in τ. neglecto

syllabico augmento, πίτον. ες. ε. & compositum ἔμπιτον. ες. ε. Vel ab ἀνέπεσον comm. deductum Dor. κατὰ συγκοπὴν, & τροπὴν τοῦ σ εἰς τ, ἔμπετον. ες. ε. Πέτω. πίσω, si dicas, formabitur vt αἰνίτω, αἰνύσω, & alia huiusmodi. A futuro autem πέσω deducitur præsens circumflexum πεσέω. ῶ. μ. πεσήσω. ὁ α. ἀόρ. ἐπέσησα. ὁ π. πεπέσηκα. π. π. πεπέσημαι. vnde verbale πέσημα. τος. τό. &c. ab ἐπέσησα κατὰ συγκοπὴν sæpe legas ἔπεσον per varios inflexũ modos. Vide Πέτω. Consule Magnum Etymol. in Ἐμπλέαξ. 365 32.

Πετράεσσα. ας. ά. Poet. & Dor. pro comm. πετρήεσσα. ης. ἡ. τῆς πέτρης πετρώδης. Saxosa. à masculeo πετρήεις. Saxosus. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 51. v. 2.

—πετραέσσας ἐκ Πυθῶνος.

—*saxosa ex Pythone.*

Πετραῖος Ποσειδῶν. Cur, & apud quos Neptunus Petræus vocaretur, & coleretur, Pindarus Pythiorum Ode 4. 248. 12. Consule Græca scholia.

Πέτω. Cado. Poet. & primitiuum τοῦ πίπτω. Nam à πέτω, verso ε in ι, & inserto π, fit commune πίπτω. Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 273. 8.

—ἐν πεσαράκοντα γὰρ πετόντεσσιν ἀνιόχοισιν, ὅλον δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενὶ,
Ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον.

—*Inter quadraginta enim lapsos aurigas, integrum currum referens,* [reducens] *intrepido animo,*
rediisti iam [*in*] *Libyæ campũ,* [siue *planitiem.*]

Consule Magnum Etymol. 365. 32. in Ἐμπλέαξ, vbi traditur aoristum secundum actiuum verbi πέτω habere ἔπετον. ες. ε. à quo aor. 2. medius sit deductus ἐπλήμην, & in infinitiuo πλῆσθαι, & per syncopem πλέαξ, vnde compositum ἐμπλέαξ. Vide Ἀμπλάμενος in Aristophaneis Dorisinis, qui in proprio volumine continẽtur, quod à nobis accurate conscriptũ.

Πετόντεσσιν] Ion. & poet. pro comm. πέτουσι. Est autem datiuus pluralis, à nominatiuo πέτοντες formatus, addito ι, & ob sequentem vocalem, adiecto ν, metriq; causa geminato σ.

Πέφνον. Poet. pro ἔπεφνον. Est autem 3. plur. imperfecti, à

Poet.

poet. πέφνω, pro comm. κτείνω, φονεύω. Cædo. Interficio. ſic autem formatur, φάω. φῶ. poet pro comm κτείνω, hinc φένω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, φεφένω, κατὰ συγκοπὴν, φέφνω, τροπῇ τοῦ δασέος φ εἰς ψιλὸν π, πέφνω. Imperf. ἔπεφνον. ες. ε. Ab eodem φένω deducitur perf. med. πέφονα, vnde φονὴ, φόνος, φονεὺς, φονεύω, de quibus Lexica. Pind. Iſth. Ode 5.465.4.

—Ἕκτορα πέφνον.

—*Hectorem interfecerunt.*

Iſthm. Ode 6.471.7.

πέφνεν ἔθνεα.—

Interfecit gentes.—

Πεφρίκων. οντος. ὁ. Poet. præſentis participiū, quod ita formatur, φρίσσω. μ. φρίξω. ὁ α. ἀόρ. ἔφριξα ὁ π. πέφριχα: ſed Ionice verſo χ in κ, factum πέφρικα, quod eodem modo & in medio perfecto effertur apud poetas. Hinc præſens poetice deductum, vt & alia multa, πεφρίκω. κεις. ει. Horreo. es. Horridus ſum. Pindarus Pythior. Ode 4.254.

Θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ὤτρυνεν βασιλεὺς ἀνέμων

Ζήταν, Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας

Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.

Animo hilari ocius adornabat Rex ventorum Zeten, Calainque pater Boreas

Viros alis nota horrentes ambos purpureis.

Hac de re cōſule Græca ſcholia, & Apollon. Rhod. τῶν ἀργοναυτικῶν lib. 1. pag. 11. & 12. Et Ouid. Metamorph. lib. 6. ſub finem, pag. 147. 148.

Πεύθομαι. Poet. pro comm. πυνθάνομαι. μ. πεύσομαι. &c. de quibus Grammatici. Audio. Sciſcitor. Inquiro. Interrogo. Intelligo. Pindarus Pythior. Ode 4.245.6.

Πεύθομαι γάρ μιν Πελίαν ἄθεμιν,

Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσίν,

Ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι ἀρχεδικᾶν τοκέων.

Audio enim Peliam iniuſtum, ſtultæ menti obſecutum, illud [regnum] a noſtris iuſte imperantib. parentibus prædatum eſſe violenter. Vide Λευκὸς, & Græca ſcholia.

Πιαίνειν πλοῦτον. Poet. & Pind. loquendi genus, pro comm. τὸν πλοῦτον αὔξειν. Impinguare opes, pro, ſuas opes augere. Pindarus Pythiorum Ode 4.250.5.

Πίειρα. ας. ἡ. Poet. fœm. à maſc. πίων. πίερος. ὁ. Pinguis. Vtrunque pro τὸ πῖον, τὸ λιπαρόν. Nitens. Nitidum. Splendidū. Pind. Nem. Ode 1.334.1.

Σικελίαν πίειραν.

Siciliam pinguem.

Πίθον. Poet. 1. perſ. ſingul. aor. 2. act. neglecto ſyllabico augmento, pro ἔπιθον, à πίθω. Pind. Pyth. Ode 3. 222. 14.

Πιθων. πίθωνος. ὁ. Poet. idem ac πίθηκος. ου. ὁ. Simia. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 211. v. 6.

—καλός τοι

Πίθων παρὰ παισὶν ἀεί.

—*pulchra certe*

Simia apud pueros [eſt] ſemper.

Πινδόθεν. ἐκ Πίνδου. Pind. Pyth. O 1. 196. 1. Pindus autem mons eſt agri Perrhebæi. Pindus etiã erat vrbs. Strabo τῶν γεωγραφικῶν lib. 9. 294. Οὗτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκήσαντες, ἥν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάντων Δωριέων. πόλεις δ' ἔχον, Ἐρινεόν, Βοιόν, Πίνδον, Κυτίνιον. ὑπέρκειται δ' ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ. Idem eodem libro pag. 299. Montem fœmineo genere profert, lin. 30.

Ἡ δὲ Πίνδος ὄρος μέγα. &c. & lin. 34. ὑπ' αὐτῇ δὲ τῇ Πίνδῳ. & cæt. Alii vero montem quidem maſculeo, vrbem vero fœmineo genere efferunt.

Πίπτειν, & πεσεῖν. Comm. Proprie autem ſignificat Cadere. μεταφορικῶς vero, accidere, contingere, euenire. Metaphora ſumpta ab aleæ ludo, & teſſeris, quæ iactæ manu cadunt, & aliquem punctorum numerum, quicunque ille fuerit, ludentibus oſtendunt in latere ſuperiori. Quod aleæ luſoribus eſt notiſſimum. Pindarus Olympiorum Ode XII. pag. 109. v. 12.

Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν.

Multaque hominibus præter opinionem acciderunt, [euenerunt, accidunt, eueniunt.]

Πίσω. Poet. fut. à πίω. de quo Grammaticos in Πίνω conſule. πίειν autem interdum accipitur tranſitiue pro ποιεῖν πίνειν. facere bibere. Quod alias ποτίζειν dicitur. Potum præbere Potu rigare. Galli melius vnica voce dicunt, *Abbreuuer.* Itali vero, *Abbeuerare.* Pind. Iſthm. Ode 6. 475. 3.

—πίσω σφὲ Δίρκας

ἁγνὸν ὕδωρ.—

Vulgata verſio,

—*Potabo eos Dirces pura aqua.* Sed Æ. P.

—*Eos potare faciã Dirces puram aquam.* Vel

Puraque Dirces aquam propo-

tu

tu ipsis prabebo.

Πίτναν. Poet. 3. perf. plur. imperf. act. pro comm. ἐπίτνασαν, quod à πίτνημι. Sic autem formatur, πίτω, πίτνω, πίτνω, πιτνέω. ῶ. vel πιτνάω, ῶ. πίτνημι, vt ab ἱστάω. ῶ. ἵστημι. Imperfectum ἐπίτνην. ης. η. dual. ἐπίτνατον. ἐπιτνάτην. plur. ἐπίτναμεν, ἐπίτνατε, ἐπίτνασαν, κατ' συγκοπὴν, ἔπιτναν, neglecto syllabico augméto πίτναν, quod alias ἔπιπτον, vel ἔπεσον significat, i. cadebant, vel ceciderunt. Iam vero ἔτεινον, tendebant, vel tetenderunt. Pind. Nem. Ode 5. 370. 5.

—πίτναν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας.

—*tendebantq; ad athera palmas,*

Hoc loquendi genus sic exprimit Virgil. Æn. 2. 160. 3.

At pater Anchises oculos ad sydera latus
Extulit, & cœlo palmas cum voce tetendit.

Idem Æn. 5. 222. 8.

Longeui palmas nequicquam ad sydera tendunt.

Πιτνεῖν χρυσίοις ἐν γούνασι νίκας. In aurea victoriæ genua cadere. Pindaricum loquendi genus. Isthm Ode 2. 447. 5. pro, Insignem victoriam adipisci.

Πιτνεῖν. Poet. pro comm. πίπτειν. Sic autem formatum, à prisco verbo πέτω, verso ε in ι, fit πίτω, inserto ν, grauitonum πίτνω, hinc Attice verbum circumflexum, πιτνέω. ῶ Cado. πιτνεῖν χαμαί (quod Nemeorum Ode 4. 361. 5. vnico verbo dicitur χαμαιπετεῖν) humi cadere. Pindar. Pythiorum Ode 8. 295. 8.

—ἐν δ' ὀλίγῳ
Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται, οὕτω
δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί, ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον.

—*sed [vt] breui [temporis spatio]*
Mortalium voluptas augetur, [& crescit,] sic
etiam cadit humi, infausto consilio concussa.

Consule Græca scholia.

Πλᾶκτρον. ου. τό. Dor. pro comm. πλῆκτρον. ου. τό. Lat. Plectrum, instrumentum, quo citharæ fides pulsantur. παρὰ τὸ πλήσσω, μ. πλήξω percutio pulso. Ouid. Metam lib. x. 231.

Dicta, prius cecini plectro grauiore Gigantes.

Idem lib. xi. 246. verbũ *percutiendi* citharæ neruos, sonosque refert,

Orphea percussis sociãtem carmina neruis.

Idem instrumentum ab eodem Ouidio συνωνύμως eadẽ

de causa *verber* appellatur. Ad Pisonem 345.f.

Siue chelyn digitis, & eburno verbere pulsas.

συνωνύμως etiam *pecten* dicitur. Virgilius Æn.6.265.

Iamque eadem digitis, iam pectine pulsat eburno.

Pind.Nem. Ode 5.371.15.

Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων
Ἁγεῖτο παντοίων νόμων.

Citharam Apollo septilinguem aureo plectro pulsans, inchoabat omnis generis melodias.

Vide Ἑπτάγλωσσος, & Διώκειν, & Ἁγεῖτο. Consule Græca scholia.372.

Πλάξ, κός. ἡ. Comm. Planities. Æquor. Hinc etiam Gallicum vocabulum, *Placque*, tabula vel lapidea, vel ex aliquo metallo facta. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 191.v.2. πόντου πλάκα, maris planitiem, & æquor appellat.

Πλᾶξε. Dor. 3 pers. singul aor. 1. act. pro comm. πλῆξε, neglecto augmento syllabico, metri causa, pro, ἔπληξε. Hoc vero positum, pro, πλήξων ἔβαλε. percussurus contorsit, vel coniecit. Pind. Nemeorum Ode x.425.1.

Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν,

[*Iupiter in Idam*] *contorsit fuliginosum fulmen.*

Πλᾶξε. Dor. pro comm. πλῆξε, κατέπληξε. Perterrefecit. Pindarus Nemeorum Ode 1. 338.4.

Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας.—

Intolerabilis vero metus
Perterrefecit mulieres.—

Est autem hic τμῆσις ἐκ δ' ἄρα πλᾶξε, pro, ἐξέπληξε δέ. Quod παρὰ τὸ ἐκπλήττω.μ ξω.

Πλάξιππος.ου. ὁ, & ἁ. Doric. pro comm. poet. πλήξιππος. ου. ὁ, & ἡ. Stimulator, vel stimulatrix equorum. Equorum agitator, vel agitatrix. παρὰ τὸ πλήττειν τοὺς ἵππους, equos calcaribus, aut stimulis pungere, & ad currendum incitare. Quod Galli feliciter exprimunt sua lingua, quum dicunt *Picquer un cheual*, & *vn Picqueur de cheuaux*. Pindarus Olympiorum Ode 6. p.55.v.5.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν.

Agitatricem-equorũ quæ Theben peperit.

Isthm. Ode 2.446.12.

—πλαξίπποιο φωτός.

—*viri stimulatoris-equorum.*

Πλειστόμβροτος ἑορτὴ apud Pindarum Olympiorum Ode 6. pag.53.v.7. vocatur πρὸς [illegible]

πλει-

πλεῖστοι βροτοὶ συνέρχονται. πρὸς ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται. i. Celebritas, ad quam plurimi mortales conueniunt.

Γλήθοντος ὄχλου ἐν ἀγορᾷ. Pindarus Pythiorum Ode 4.242. 13. Cum frequens esset turba in foro. Quod alias dicitur, πληθούσης ἀγορᾶς. Pleno, referto foro.

Γλόκος. ου. ὁ. Poet. idem ac πλέγμα. τος. τό. Plica. Plicatura. Nexus. Textus. Contextus. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 114. v. 13.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
Φανέντα.—

Duo enim ipsum contexerunt
plicamenta apiorum
In Isthmiadibus
Conspectum.—

Πλόκοι σελίνων] στέφανοι ἐκ πεπλεγμένων σελίνων πεποιημένοι.

Corona ex apio contexto facta.

Γλοῦτος. Pind. Olymp. Ode 2. p. 23.

Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαλμένος,
Φέρει τῶν τε, καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν.
Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος.—

Vide vulgatam Latinam interpretationem. Nam bona. Olymp. Ode X. 104.

ἐπὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον
Θνάσκοντι στυγερώτατος.

Consule Patris mei cōment. pag. 55.

Γλοῦτος. Pindarus Pyth. Ode 5. p. 269.

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς,
Ὅταν τις ἀρετᾷ κεκρα-
μένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ
Πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν.
Ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα.

Consule vulgatam versionem.

Γνείοισα. ας. ἁ. Dor. pro comm. πνέουσα. ης. ἡ. Spirans. Pind. Ol. Ode XIII. pag. 121. ver. 3.

Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν.

Et Chimaram ignem spirantem.

Γοδαρκεῖν. Poet. τοῖς ποσὶν ἀρκεῖν. Pedibus valere. Pedum velocitate præditum esse, diuque currere posse. Magnum Etymol. 678. 3.

Γοδάρκης. [εος. ους. ὁ.] σημαίνει τὸν ἔχων περὶ τὸν δρόμον, ὁ τοῖς ποσὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐπαρκεῖν δυνάμενος πρὸς τὸ ὑπεκφυγεῖν, ἢ διώκειν τοὺς πολεμίους. Ὅμηρος,—ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. & cæt. Hinc poeticum verbum

deducitur ποδαρκέω. ῶ. quod in vulgatis Lexicis non extat. Pindarus Pythior. Ode quinta, 272.5.

Ποδαρκέων δυωδεκα-
δρόμων τέμενος.—

Vulgata versio,

Delubrum[currum] duodecies-cursum-iterantium velocibus pedibus percurrens.

Quare τὸ ποδαρκεῖν Lat. Interpres non vt verbum neutrum: sed vt actiuum sumpsit, pro, τοῖς ποσὶν ἐπαρκοῦντα δραμεῖν, & δρόμῳ διαπερᾶν. i. pedibus (vt ita loquamur) sufficiẽtem currere, cursuque transire. i. Ea pedum celeritate, & robore, valere, vt locum aliquem non interrupto: sed perpetuo cursu metiaris, donec iustum, atque præscriptum ab aliquo cursum, vel à te tibi propositum conficias. Græca vero scholia dicunt præpositionem κατὰ subaudiendum in voce τέμενος. Itaque vertes,

Pedum velocitate-perges[in] delubro [i. stadio, *curruum*] *duodecies-cursum-iterantium.*

Δυωδεκαδρόμων] sub. ἁρμάτων. Consule Græca scholia.

Ποδίσκος. ὁ. ὁ. Comm. ὁ μικρὸς πούς. Pediculus i. Paruus pes Anacreon 67. f.

Ὁ δ᾽ Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις.

At Amor habens plumbum
Circa formosos pediculos, [i. paruos pedes.]

Ποθέω. ῶ. Eodem modo apud Græcos interdum ponitur, quo apud Latinos verbum Desidero, quũ agitur de aliquibus in prælio cæsis, atque defunctis. Quod bene dictum. Nã ποθοῦμεν τὰ ἀπόντα, ἐρῶμεν τῶν παρόντων, & τῶν ἐν ὄψει. i. Desideramus absentia, amamus præsentia, & quæ sunt in conspectu, & ante oculos. Consule Eustathiũ. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 47. v. 3.

Ποθέω στρατιᾶς
Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς.—

Desidero exercitus
Oculum mei.—

Ποιάεις. άεσσα. ᾶεν. Poet. nomen Dor. prolatum. pro comm. ποιήεις. ήεσσα. ῆεν. Eustath vertit, βοτανώδης. εἴπουν πολύχλοτανος Herbosus, herba abundans, παρὰ τὴν ποίαν, ἤγουν πόαν, [τουτέστι βοτάνην, & χόρτον.] ab herba, fœnoque deducta voce. Vide ibidem Ποία. Sed Pindar. Nem. Ode 5 375. 7. ἄνθεα ποιάεντα vocat flores viridantes, virentes, florentes,

tes, vel herbæ virentis instar virentes, ac recentes.

Ποίαντος υἱὸς τοξότας, ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς, ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 194. Philoctetem περιφραστικῶς ita vocat. Vide Λαμνόθεν.

Ποικιλάνιος. ω. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ποικιλήνιος. ου. ὁ. ὁ ποικίλας ἡνίας ἔχων. Qui varias, siue variegatas habenas habet. Pind. Pythior. Ode 2. pag. 202. v. 9.

Χερσὶ ποικιλανίοις

Ἐδάμασσε πώλους.

Manibus, variegatis-habenis-ornatos

Domuit equos.

Ποικιλόγαρυς. υος. ὁ, & ἡ. Dor. pro comm. ποικιλόγηρυς. υος. ὁ, & ἡ. ὁ ποικίλην γῆρυν, & φωνὴν ἔχων. Variam vocem, variumque sonum habens. Pindarus Olympiorum Ode 3. pag. 30. v. 9.

Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν.

Citharamque varie-sonantem

Vel,

quæ varios edit sonos.

Ποικιλόνωτος. ου. ὁ. ὁ πεποικιλμένον ἔχων νῶτον. Qui tergum variis maculis distinctum habet. Pindarus Pythiorum Ode 4. 261. 17. Draconem velleris aurei custodem vocat ποικιλόνωτον ὄφιν.

Ποικιλοφόρμιγξ. γγος. ὁ, & ἡ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Epithetum carminis, quod vario citharæ sono canitur. Pindarus Olympiorum Ode 4. pag. 37. v. 4.

ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς.

cum varia cithara cantu.

Vel

Cum carmine, quod vario citharæ sono canitur.

Ποιμαίνοντι. Dor. 3. pers. plur. Indicat. modi, tẽp. præs. pro comm. ποιμαίνουσι. Pascunt. Pindar. Isthm. Ode 5. 463. 6. Vide Ἄλπνιστος. Alunt. Fouent.

Ποινά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. ποινή, ῆς. ἡ. Poena. Sed præter vulgatas significationes accipitur & pro præmio, quod alicui datur retributionis, & compensationis causa, quemadmodum pœnæ solẽt peccatorum gratia peccatoribus dari, i. imponi. Poenas peccator vt quoddam suorum peccatorum præmium à Deo, vel à Magistratu mortali accipit. Durum loquendi genus: at Pindaricæ licentiæ condo-

nandum. Pythiorum Ode prima, pag. 195. v. 1.

Μοῖσα δὲ κἀρ Δεινομένει κελαδῆσαι

Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.

Musa etiam apud Dinomenẽ ad canendum

Obsequere mihi, præmiũ quadrigarum, [i. victoriam quadrigis partam, cui carmen vt præmium victoris fortitudini debitum est tribuendum.]

Idem Nemeor. Ode 1. 340. 8.

Ἡσυχίαν καμάτων

Μεγάλων ποινάν.——

Tranquillitatem laborum

Magnorum præmium.—

Ποινά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. ποινὴ, ῆς. ἡ. Præter tritas significationes, accipitur interdum pro comm. λύσις. εως. ἡ. ἀπάλλαξις. ἡ. ἐλευθέρωσις. ἡ. Solutio. Liberatio. Pindarus Pythiorum Ode 4. 240. 3.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακελνόμενον

Ποινὰ τίς ἔσαι πρὸς θεῶν.

Dum percontareris quæ liberatio futura esset à Diis, [i. deorum auxilio,] *a durisona loquela.* Vide Græca scholia pag. 239.

Ποιπνύειν τι. Poet. pro comm. ἐπιθυμεῖν τινος. Expetere, cupere aliquid. Pindarus Pythiorum Ode x. 316. 9.

Ἐμὰν ποιπνύων χάριν.

Meum expetens beneficium.

Eustath. Ποιπνύειν, τὸ μετὰ συνεχῶς πονεῖσθαι, παρὰ τὸ πνύω, ὅθεν ὁ πεπνυμένος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. καὶ ποιπνύειν τὸ ἁπλῶς πονεῖν, καὶ ἐνεργεῖν, παρὰ τὸ ποιῶ, πονύω, συγκοπῇ, [πνύω,] καὶ διπλασιασμῷ [τοῦ πο συλλαβῆς,] καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι, [ποιπνύω.]

Ποίπνος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. & Pindaricum vocabulum quod in vulgatis Lexicis non legitur. Remunerator, aut Remuneratrix. Qui, quæue gratiam refert bonam, aut malam. χάρις ποίπνος à Pindaro, Pythiorum Ode 2. pag. 204. 2. vocatur remuneratio, quæ fit pro beneficiis acceptis. Gratiæ relatio.

Ἄγει δὲ χάρις φίλων

Ποίπνος ἀντὶ ἔργων

Ὀπιζομένα.——

Impellit autem [*poetam ad hoc faciendum, & ad has laudes canendum, ipsa*] *gratia beneuolis*

Remuneratrix pro factis

A tergo-sequens.—

Ποίπνος autem κατὰ συγκοπὴν est formatum ἐκ τοῦ ποινήπνος, ἡ ποινὴν τίνουσα, τουτέστιν ἡ ἀνταμοιβὴν ἀποτίνουσα, καὶ χάριν ἀνταποδιδοῦσα. ἡ ἀμειπτική. Vide Græ-

ca scholia. ὁ μισθὸν ἀνταποδιδοῦσα.

Πολεμίζειν. Poet. cum accus. Oppugnare. Bello premere. Pindarus Olymp. Ode 9. pag. 86. v. 2.

Ἤρειδεν τε μὶν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος.—

Resistebat etiam [ipsi Herculi] ipsum argenteo
Arcu oppugnans
Phœbus.—

Hic τό μιν αἰτιατ. τῷ αὐτ. est positum.

Πολεμοδόκος. ου. ὁ. Poet. vocabulum. ὁ πόλεμον δεχόμενος. At Ionice τὸ κ αἰτὶ τῷ χ positum, vt in aliis multis à δέχομαι deriuatis. Bellum excipiens. Pindarus Pythiorum Ode x. 3 11. 12. vocat πολεμοδόκα Ἄρεος ὅπλα, *Martis arma bellũ excipientia*, cursum, quē cursores armati currebant non aliter, ac si cum hoste serio pugnandum fuisset. Consule Græca scholia, quæ docent victoris patrem ὁπλίτην fuisse, & in certamine ὁπλιτοδρόμον, & ideo poetam ita loquutum aiunt.

Πολιαοχος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. vnde κατὰ κρᾶσιν πολιοῦχος. ου. Vrbiũ, vel vrbis conseruator, vel conseruatrix, præses. παρὰ τὸ τὰς πόλιας, ἤτι πόλεις ἔχειν, & φυλάσσειν. Catullus Argon. pag. 55. Mineruam vocat

Diuam, quæ retinet in summis vrbibus arces.

Pindarus Olympiorum Ode quinta, pag. 42. v. 3.

—ὦ πολιάοχε Παλλάς.—

—ô vrbis-
conseruatrix Pallas.—
Vel, *ô vrbis præses.—*

Πολίαρχος. Vide πολύαρχος.

Πολιατᾶν. Genit. plur. 1. declin. nom. simpl. poet. & Dor. pro comm. poet. πολιητῶν. à recto singulari πολιήτης. ου. ὁ. Dor. πολιήτας. α. ὁ. pro comm. πολίτης. ου. ὁ. Sed inserto η poetice factum πολιήτης. ου. ὁ. Ciuis Pind. Isthm. Ode 1. 441, 5.

πολιατᾶν) (ξείνων.—
ciuium) (peregrinorum.—

Πολυαίθημος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. idem ac πολυανθής. ὁ, & ἡ. Multos habens flores. Floribus abundans. ὁ πολλὰ ἄνθεμα. τουτέστιν ἄνθη ἔχων. Pindarus Olymp. Ode x111. pag. 112. v. 12.

Ὧραι πολυάνθεμοι.
Horæ floribus-abundantes.

Πολυανθής. έος. οῦς. ὁ, καὶ ἡ. ὁ πολλὰ ἄνθη ἔχων. Qui multos habet flores. At apud Anacreontem pag. 64.

Πολυδεύκης, & Κάστωρ. Vide κάστωρ, & Πολυδεύκης.

Πολυξίνα. ας. ά. Poet. & Dor. pro comm. poet. πολυξένη. ης. ἡ. pro quo dicitur alias πολύξενος. ὁ, & ἡ. Multihospes. Qui, quæue multos habet hospites. Pindarus Nem. Ode 4.345.3.

ταὶ πολυξίναν νᾶσον.

Multihospitem insulam.

Πολύθυτος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ ἐκ πολλῶν θυμάτων τεθυμένων συνεστώς. Qui ex multis victimis mactatis est conflatus. Epithetum est, quod modo cõuiuio tribuitur, & epulo multis victimis mactatis instructo, modo templis, locisque, in quibus multæ victimæ mactantur, multaque sacrificia fiunt. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 276.1.

Πολύθυτον ἐς ἔρανον.

Ad multarum-victimarum epulum. Vel,

Ad epulum multis victimis-mactatis paratum.

Nem. Ode 7.390.12. πολυθύτοις πομπαῖς vocat pompas, diesque festos, in quibus multæ victimæ mactabantur.

Πολυκάρανος. ου. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. πολυκάρηνος, ὁ πολλὰ κάρηνα, ὁ πολλαὶ κάρας, τουτέστι κεφαλαὶ ἔχων, πολυκέφαλος. Multiceps. Qui multa capita habet. Pindarus Pythiorum Ode 8.289.3.

—Τυφὼς Κίλιξ πολυκάρανος.

—*Typho Cilix multiceps.*

Πολυκαρπότατος. ου. ὁ. Com Maxime fructifer. Fructibus abundantissimus. Pythiorũ Ode 9.297.12.

Καὶ πολυκαρποτάτας

Θῆκε δέσποιναν χθονός.

Et fructibus - abundantissimæ

Fecit dominam terræ.

Πολύμηλος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ πολλὰ μῆλα τουτέστι πρόβατα ἔχων, ὁ πολυπρόβατος. Pindarus Pythiorum Ode 9.297.11.

—πολυμήλου χθονός.

—*pecorosæ terræ.* [terræ, quæ pecore abundat.]

Πολυνεφέλας. α. ὁ. Dor. pro cõ. πολυνεφέλης. ου. ὁ. ὁ πολλὰς ἔχων νεφέλας. Qui multas habet nubes. Multinubis. Pindarus Nemeor. Ode 3.347.1.

—ὠρανῷ πολυνεφέλα.

—*cæli multinubis.*

Consule Græca scholia.

Πολυπήμων. ονος. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ πολλὰ πήματα φέρων, ὁ πολυβλαβής. Qui multa mala fert. Qui multas clades infert. Qui multa damna dat. Damnosus. Pindarus Pythiorum

rum Ode 3.220.17.

Πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθ᾽ νόσους.

Multinocuos hominibus sanare morbos.

Morbos sanare, qui multa mala afferunt hominibus.

Πολυύμνητος. ου. ὁ, ἡ. Poet. ὁ πολὺ ὑμνητός. Valde-celebratus. Celeberrimus. Pindar. Nemeorum Ode 2.341.8.

Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

In celeberrimo Iouis luco.

Πολύφθορος. ου. ὁ ὁ πολλοὺς φθείρων, ἢ ὁ πολλῶν φθόρων αἴτιος. Qui multos perdit. aut multorũ interituum autor. Pindar. Nem. Ode 8.402.10.

πολυφθόροισιν ἐν ἀμέραις.

In multos-perdentibus diebus.

Πολυφρόντιδες βουλαί. Anacreon. 64. Consilia multarum curarum plena. Βουλαὶ πολλῶν φροντίδων πλήρεις.

Πολύχορδος αὐλός. Tibia multichorda. Tibia, quæ multas habet chordas. Simon. 107.

ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός. (*bia. pulchre-sonora multichorda ti-* tibia, quæ pulchrã vocem edit, tibia, quæ suaues edit sonos, & quæ multis chordis est instructa. Sed cur hoc epithetum τῷ πολυχόρδου tibiæ tribuatur, & quomodo ei conuenire possit, à nullo declaratum. Vulgata Græcolatina Lexica hoc tantum hac de re tradunt.

Πολυχορδία. ας. ἡ. In fidibus chordarum multitudo. Athenæus lib. 8. πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος εἰσήνεγκε Στρατόνικος. Et Pollux ait Platonem poetam πολύχορδον τὸν αὐλὸν dixisse. Quod quid sit nõdum statui.

Hęc ibi. Sed tamẽ nihil affertur, quod rei dubiæ difficultatem tollat. Athenæus τῶν δειπνοσοφιστῶν lib. 4. 92. vbi musicorum instrumentorum varia genera recenset, hæc subiicit;

Πλάτων δὲ ἐν τρίτῳ πολιτείας φησίν, οὐκ ἄρα ἔφη ἐγὼ πολυχορδίας γε, οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν. οὔ μοι ἔφη, φαίνεται. τριγώνων ἄρα καὶ πηκτίδων, καὶ πάντων ὀργάνων, ὅσα πολύχορδα, καὶ παναρμόνια. &c. Locus extat pag. 396. ex Basil. typis in folio. Quibus hæc adde, quæ ibi scribuntur,

τί δέ, αὐλοποιοὺς, ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον, καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐτῶν τυγχάνει μιμήματα; sed hic pro αὐτῶν, legendum αὐλῶν, i. tibiarum, & supra, pro πολύχορδα, & παναρμόνια, scribẽdũ πολύχορδα, καὶ πολυαρμόνια. Cõsule vulgatã Latinã versionem. Sed (nisi fallor) Si-

monides poeta vocat αὐλὸν πολύχορδον, tibiam, quæ cum aliquo alio musico instrumēto multas habēte chordas, eodem tempore infletur, sonosque varios edit. sed poetica licentia tibiæ tribuit, quod proprie conuenit ὀργάνῳ τῷ πολυχόρδῳ, τῷ ἅμα τῷ αὐλῷ κρουομένῳ, & ποικίλους φθόγγους ἀφιέντι. Quā coniecturam confirmat Iul. Pollux lib. 4. cap. x. pag. 215. vbi tibiarum discrimina, variaque nomina fuse describuntur. Sic enim ibi, post alia multa, οἱ δὲ κιθαριστήριοι [αὐλοὶ εἶχον] καὶ ποίωμα, διότι κιθάραις προσῇδον. &c. Hic κιθαριστηρίους αὐλοὺς aperte videmus vocari tibias, quæ inflabantur eodem tempore, quo cithara pulsabatur, vt ex varia sonorum dulcedine suauis harmonia, concentusque resultaret. Vide & Athenæū lib. 2. 89. vbi περὶ τῶν κιθαριστηρίων αὐλῶν facit mentionem. Consule & Iul. Poll. lib. 4. cap. vlt. περὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων. 211. M. Quo in loco præter alia, hoc etiam traditur,

Πλάτων δὲ καὶ πολύχορδον εἴρηκε τὸν αὐλόν. Vel igitur πολύχορδος αὐλὸς ita nobis est accipiendus, vel καταχρηστικῶς, & per quandam similitudinem πολύχορδος appellatur tibia, quę multa habet foramina, vnde soni prodeunt varii, qui suauitatem sonorum referunt, quos edūt instrumenta multis chordis instructa. Felicioris ingenii meliorem coniecturam, & commodiorem interpretationem si posthac animaduertero, eam alacriter sequar, & autori debitam laudem non maligne tribuam.

Πομπαὶ εὐθυπνόου Ζεφύρου. Pind. Nem. Ode 7. 388. 11. Quid hæc significent, vide in εὐθυπνόου Ζεφύρου πομπαί.

Πομπαῖος οὖρος. Ventus secundus, qui naues deducit, quo nautæ peruenire cupiunt. Vulgo vertitur, *deductorius secundus ventus*. Alias πομπαῖος Ἑρμῆς vocatur Mercurius quod animas ad Inferos deducat. Οὖρος vero, proprie quidem, præter alia, quæ traduntur ab Eustathio, significat vētum secundum, παρὰ τὸ ὀρύειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν, καὶ προπέμπειν τὴν ναῦν, quod nauem incitet, impellat, & impellens prosequatur à puppi, quemadmodum loquitur Virgilius Æn.

Æn.lib.3.168.

Prosequitur surgens à puppi ventus euntes.

Pro eodem dicitur & οὖρος: at illud substantiue, hoc adiectiue, subaudito nomine ἄνεμος. Homerus Odyss. Δ. 106. perbelle vim τοῦ οὔρου pluribus explicat, quũ ita canit,

—οὖροι
Γνώοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, αἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 192. v. 5.

—ναυσιφορήτοις
δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις, πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον.—

—viris autem, qui nauibus vehuntur, præcipuum gaudiũ [est,] nauigationem auspicantibus, deductorium venire secundum ventum.

Ἀρχικῶς vero, vt hic videmus, οὖρος pro quouis vento sumitur, cuius deinde qualitas epitheto declaratur. vt πομπαῖος οὖρος, ἤγουν οὔριος ἄνεμος, ὁ τὰς ναῦς πέμπων, προπέμπων, καὶ ὁρμῶν, καὶ παρορμῶν. Vel epithetum πομπαῖος additum ad οὖρος, vt ipsa venti secundi vis. & officium melius indicetur.

Πόμπιμον νόστου τέλος. Pindarus Nemeor. Ode 3. 348. 13.

—ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς, ὅπα πόμπιμον
Κατέβαινεν νόστου τέλος,
Καὶ γᾶν φράδασε.—

Vulgata versio sic locum istũ habet redditum,

—Et per se scrutatus est stagnorum fluxus, vbi reductorium descendit ad reditus finem, & terram indicauit.

Sed hæc ita sunt vertẽda. De Hercule verba fiunt,

—Et per se scrutatus est stagnorum fluxus, & terram indicauit, vbi secundus, [ac prosper] descendit reditus finis, [i. & vltimas orbis terrarũ metas mortalibus ostendit, vltra quas progredi non liceret, & vnde tutus daretur reditus.]

τὸ ἑξῆς, καὶ γᾶν φράδασεν, ὅπα. &c. sed est ὑπερβατὸν Pindaro familiare. Sensus, terram indicauit, ad quam tuto meare, & vnde tuto remeare liceret. Τέλος vero νόστου vocat poeta αὐτὸν τὸν νόστον, vt apud Homerum passim, τέλος θανάτου, ὁ θάνατος, τέλος γάμου, ὁ γάμος. Vel νόστου τέλος vocat, quia locus, quẽ Hercules positis columnis manifeste mortalibus indicarat, erat nauigationis

Siciliam pinguem.

Πίθον. Poet. 1. perf. singul aor. 2. act. neglecto syllabico augmento, pro ἔπιθον, à πίθω. Pind. Pyth. Ode 3. 222. 14.

Πιθων. πίθωνος. ὁ. Poet. idem ac πίθηκος. ου. ὁ. Simia. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 211. v. 6.

—καλός τοι

Πίθων παρὰ παισὶν ἀεί.

—*pulchra certe*

Simia apud pueros [est] semper.

Πινδόθεν. ἐκ Πίνδου. Pind. Pyth. O 1. 196. 1. Pindus autem mons est agri Perrhebæi. Pindus etiã erat vrbs. Strabo τῶν γεωγραφικῶν lib. 9. 294. Οὗτοι μὲν φασὶν εἰσὶν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκήσαντες, ἣν φασὶν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάντων Δωριέων. πόλεις δ' ἔχον, Ἐρινεόν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον. ὑπέρκειται δ' ὁ Πίνδος τῆς Ἐρινεοῦ. Idem eodem libro pag. 299, Montem fœmineo genere profert, lin. 30.

Ἡ δὲ Πίνδος ὄρος μέγα. &c. & lin. 34. ἐπ' αὐτῇ δὲ τῇ Πίνδῳ. & cæt. Alii vero montem quidem masculeo, vrbem vero fœmineo genere efferunt.

Πίπτειν, & πεσεῖν. Comm. Proprie autem significat Cadere. μεταφορικῶς vero, accidere, contingere, euenire. Metaphora sumpta ab aleæ ludo, & tesseris, quæ iactæ manu cadunt, & aliquem punctorum numerum, quicunque ille fuerit, ludentibus ostendunt in latere superiori. Quod aleæ lusoribus est notissimum. Pindarus Olympiorum Ode XII. pag. 109. v. 12.

Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν.

Multaque hominibus præter opinionem acciderunt, [euenerunt, accidunt, eueniunt.]

Πίσω. Poet. fut. à πίω. de quo Grammaticos in πίνω consule. πιεῖν autem interdum accipitur transitiue pro ποιεῖν πίνειν. facere bibere. Quod alias ποτίζειν dicitur. Potum præbere Potu rigare. Galli melius vnica voce dicunt, *Abbreuuer.* Itali vero, *Abbeuerare.* Pind. Isthm. Ode 6. 475. 3.

—πίσω σφὲ Δίρκας

ἁγνὸν ὕδωρ.—

Vulgata versio,

—*Potabo eos Dirces pura aqua.* Sed Æ. P.

—*Eos potare faciã Dirces puram aquam.* Vel

Puraque Dirces aquam propertu

tu ipsis prębebo.

Πίτναν. Poet. 3. perſ. plur. imperf. act. pro comm. ἐπίτνασαν, quod à πίτνημι. Sic autem formatur, πίτω, πίτνω, πίτνω, πιτνέω. ῶ. vel πιτνάω, ῶ. πίτνημι, vt ab ἱστάω. ῶ. ἵστημι. Imperfectum ἐπίτνην. ης. η. dual. ἐπίτνατον. ἐπιτνάτην. plur. ἐπίτναμεν, ἐπίτνατε, ἐπίτνασαν, κατὰ συγκοπὴν, ἔπιτναν, neglecto ſyllabico augmēto πίτναν, quod alias ἔπιπτον, vel ἔπεσον ſignificat, i. cadebant, vel ceciderunt. Iam vero ἔτειναν, tendebant, vel tetenderunt. Pind. Nem. Ode 5. 370. 5.

—πίτναν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας.

—tendebantq; ad ęthera palmas.

Hoc loquendi genus ſic exprimit Virgil. Æn. 2. 160. 3.

At pater Anchiſes oculos ad ſydera lętus
Extulit, & cœlo palmas cum voce tetendit.

Idem Æn. 5. 222. 8.

Longęui palmas nequicquam ad ſydera tendunt.

Πιτνεῖν χρυσίοις ἐν γούνασι νίκας. In aurea victoriæ genua cadere. Pindaricum loquendi genus. Iſthm Ode 2. 447. 5. pro, Inſignem victoriam adipiſci.

Πιτνεῖν. Poet. pro comm. πίπτειν. Sic autem formatum, à priſco verbo πέτω, verſo ε in ι, fit πίτω, inſerto ν, grauitonum πίτνω, hinc Attice verbum circumflexum, πιτνέω. ῶ Cado. πιτνεῖν χαμαὶ (quod Nemeorum Ode 4. 361. 5. vnico verbo dicitur χαμαιπετεῖν) humi cadere. Pindar. Pythiorum Ode 8. 295. 8.

—ἐν δ' ὀλίγῳ
Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται, οὕτω
δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον.

—ſed [vt] breui [temporis ſpatio]
Mortalium voluptas augetur, [& creſcit,] ſic
etiam cadit humi, infauſto conſilio concuſſa.

Conſule Græca ſcholia.

Πλᾶκτρον. ου. τό. Dor. pro comm. πλῆκτρον. ου. τό. Lat. Plectrum, inſtrumentum, quo citharæ fides pulſantur. παρὰ τὸ πλήσσω, μ. πλήξω percutio. pulſo. Ouid. Metam lib. x. 231.

Dicta, prius cecini plectro grauiore Gigantes.

Idem lib. XI. 246. verbū *percutiendi* citharæ neruos, ſonoſque refert,

Orphea percuſſis ſociātem carmina neruis.

Idem inſtrumentum ab eodem Ouidio συνωνύμως eadē

de causa *verber* appellatur. Ad Pisonem 345.f.

Siue chelyn digitis, & eburno verbere pulsas.

συνωνύμως etiam *pecten* dicitur. Virgilius Æn.6.265.

Iamque eadem digitis, iam pectine pulsat eburno.

Pind.Nem. Ode 5.371.15.

Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων
Ἁγεῖτο παντοίων νόμων.

Citharam Apollo septilinguem aureo plectro pulsans, inchoabat omnis generis melodias.

Vide Ἑπτάγλωσσος, & Διώκειν, & Ἁγεῖτο. Consule Græca scholia.372.

Πλάξ, κός. ἡ. Comm. Planities. Æquor. Hinc etiam Gallicum vocabulum, *Placque*, tabula vel lapidea, vel ex aliquo metallo facta. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 191.v.2. πόντου πλάκα, maris planitiem, & æquor appellat.

Πλᾶξε. Dor. 3 pers. singul aor. 1. act. pro comm. πλῆξε, neglecto augmento syllabico, metri causa, pro, ἔπληξε. Hoc vero positum, pro, πλήξων ἔβαλε. percussurus contorsit, vel coniecit. Pind. Nemeorum Ode x. 425.1.

Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν,

[*Iupiter in Idam*] *contorsit fuliginosum fulmen.*

Πλᾶξε. Dor. pro comm. πλῆξε, κατέπληξε. Perterrefecit. Pindarus Nemeorum Ode 1. 338.4.

Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας.—

Intolerabilis vero metus
Perterrefecit mulieres.—

Est autem hic τμῆσις ἐκ δ' ἄρα πλᾶξε, pro, ἐξέπληξε δέ. Quod παρὰ τὸ ἐκπλήσσω. μ ξω.

Πλάξιππος. ω. ὁ, & ἁ. Doric. pro comm. poet. πλήξιππος. ου. ὁ, & ἡ. Stimulator, vel stimulatrix equorum. Equorum agitator, vel agitatrix. παρὰ τὸ πλήσσειν τοὺς ἵππους, equos calcaribus, aut stimulis pungere, & ad currendum incitare. Quod Galli feliciter exprimunt sua lingua, quum dicunt *Picquer vn cheual*, & *vn Picqueur de cheuaux*. Pindarus Olympiorum Ode 6. p.55.v.5.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν.

Agitatricem-equorũ quæ Theben peperit.

Isthm. Ode 2.446.12.

—πλαξίπποιο φωτός.

—*viri stimulatoris-equorum.*

Πλειστόμβροτος ἑορτὴ apud Pindarum Olympiorum Ode 6. pag.53.v.7. vocatur πρὸς τοῦ

πλει-

πλεῖστοι βροτοὶ συνέρχονται. πρὸς ἣν πλεῖστοι τῶν αἰθρώπων ἀθροίζονται. i. Celebritas, ad quam plurimi mortales conueniunt.

Πλήθοντος ὄχλου ἐν ἀγορᾷ. Pindarus Pythiorum Ode 4.242.13. Cum frequens esset turba in foro. Quod alias dicitur, πληθούσης ἀγορᾶς. Pleno, referto foro.

Πλόκος.ου.ὁ. Poet. idem ac πλέγμα.τος.τό. Plica. Plicatura. Nexus. Textus. Contextus. Pindarus Olympiorum Ode XIII.pag.114.v.13.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
Φανέντα.—

Duo enim ipsum contexerunt plicamenta apiorum
In Isthmiadibus
Conspectum.—

Πλόκοι σελίνων] στέφανοι ἐκ πεπλεγμένων σελίνων πεποιημένοι.

Corona ex apio contexto facta.

Πλοῦτος. Pind. Olymp Ode 2. p.23.

Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαλμένος,
Φέρει τῶν τε, καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν.
Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος.—

Vide vulgatam Latinam interpretationem. Nam bona. Olymp. Ode x.104.

ἐπὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον
Θνάσκοντι στυγερώτατος.

Consule Patris mei cōment. pag.55.

Πλοῦτος. Pindarus Pyth. Ode 5.p.269.

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς,
Ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ
Πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν.
Ὦ θεόμοιρ' Ἀρκεσίλα.

Consule vulgatam versionem.

Πνέοισα.ας.ά. Dor. pro comm. πνέουσα.ης.ἡ. Spirans. Pind. Ol. Ode XIII.pag.121.ver.3.

Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν.

Et Chimeram ignem spirantem.

Ποδαρκεῖν. Poet. τοῖς ποσὶν ἀρκεῖν. Pedibus valere. Pedum velocitate præditum esse, diuque currere posse. Magnum Etymol.678.3.

Ποδάρκης.[εος.ους.ὁ.] σημαίνει τὸν ἔχων περὶ τὸν δρόμον, ὁ τοῖς ποσὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐπαρκεῖν δυνάμενος πρὸς τὸ ὑπεκφυγεῖν, ἢ διώκειν τοὺς πολεμίους. Ὅμηρος,—ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. & cæt. Hinc poeticum verbum

deducitur ποδαρκέω. ῶ. quod in vulgatis Lexicis non extat. Pindarus Pythior. Ode quinta, 272.5.

Ποδαρκέων δυωδεκα-
δρόμων τέμενος.—

Vulgata versio,

Delubrum[currum] duodecies-cursum-iterantium velocibus pedibus percurrens.

Quare τὸ ποδαρκεῖν Lat. Interpres non vt verbum neutrum: sed vt actiuum sumpsit, pro, τοῖς ποσὶν ἐπαρκοῦντα δραμεῖν, & δρόμῳ διαπερᾶν. i. pedibus (vt ita loquamur) sufficiẽtem currere, cursuque transire. i. Ea pedum celeritate, & robore, valere, vt locum aliquem non interrupto: sed perpetuo cursu metiaris, donec iustum, atque præscriptum ab aliquo cursum, vel à te tibi propositum conficias. Græca vero scholia dicunt præpositionem κτ᾽ subaudiendum in voce τέμενος. Itaque vertes,

Pedum velocitate-perges[in] delubro [i. stadio, *curruum*] *duodecies-cursum-iterantium.*

Δυωδεκαδρόμων] sub. ἁρμάτων. Consule Græca scholia.

Ποδίσκος. ὁ. ὁ. Comm. ὁ μικρὸς πούς. Pediculus i. Paruus pes Anacreon 67. f.

Ὁ δ᾽ Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις.

At Amor habens plumbum
Circa formosos pediculos, [i. paruos pedes.]

Ποθέω. ῶ. Eodem modo apud Græcos interdum ponitur, quo apud Latinos verbum Desidero, quũ agitur de aliquibus in prælio cæsis, atque defunctis. Quod bene dictum. Ná ποθοῦμεν τὰ ἀπόντα, ἐρῶμεν τῶν παρόντων, & τῶν ἐν ὄψει. i. Desideramus absentia, amamus præsentia, & quæ sunt in conspectu, & ante oculos. Consule Eustathiũ. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 47. v. 3.

Ποθέω στρατιᾶς
ὀφθαλμὸν ἐμᾶς.—

Desidero exercitus
Oculum mei.—

Ποιάεις. άεσσα. ᾶεν. Poet. nomen Dor. prolatum. pro comm. ποιήεις. ήεσσα. ῆεν. Eustath vertit, βοτανώδης. εἴπουν πολυβότανος Herbosus, herba abundans, παρὰ τὴν ποίαν, ἤγουν πόαν, [τουτέστι βοτάνην, & χόρτον.] ab herba. fœnoque deducta voce. Vide ibidem Ποίη. Sed Pindar. Nem. Ode 5 375. 7. ἄνθεα ποιάεντα vocat flores viridantes, virentes, florentes,

tes, vel herbæ virentis instar virentes, ac recentes.

Ποίαντος υἱὸς τοξόταις, ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, πλεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς, ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 194. Philoctetem περιφραστικῶς ita vocat. Vide Λαμνόθεν.

Ποικιλάνιος. ω. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ποικιλήνιος. ου. ὁ. ὁ ποικίλας ἡνίας ἔχων. Qui varias, siue variegatas habenas habet. Pind. Pythior. Ode 2. pag. 202. v. 9.

Χερσὶ ποικιλανίοις

Ἐδάμασσε πώλους.

Manibus, variegatis-habenis-ornatos

Domuit equos.

Ποικιλόγαρυς. υος. ὁ, ἡ ἁ. Dor. pro comm. ποικιλόγηρυς. υος. ὁ, ἡ ἡ. ὁ ποικίλην γῆρυν, ἡ φωνὴν ἔχων. Variam vocem, variumque sonum habens. Pindarus Olympiorum Ode 3. pag. 30. v. 9.

Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν.

Citharamque varie-sonantem

Vel,

quæ varios edit sonos.

Ποικιλόνωτος. ου. ὁ. ὁ πεποικιλμένον ἔχων νῶτον. Qui tergum variis maculis distinctum habet. Pindarus Pythiorum Ode 4. 261. 17. Draconem velleris aurei custodem vocat ποικιλόνωτον ὄφιν.

Ποικιλοφόρμιγξ γγος. ὁ, ἡ ἡ. Poet. vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. Epithetum carminis, quod vario citharæ sono canitur. Pindarus Olympiorum Ode 4. pag. 37. v. 4.

ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς.

cum varia cithara cantu.

Vel

Cum carmine, quod vario citharæ sono canitur.

Ποιμαίνοντι. Dor. 3. pers. plur. Indicat. modi, tẽp. præs. pro comm. ποιμαίνουσι. Pascunt. Pindar. Isthm. Ode 5. 465. 6. Vide Ἄλπνιστος. Alunt. Fouent.

Ποινά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. ποινή, ῆς. ἡ. Poena. Sed præter vulgatas significationes accipitur & pro præmio, quod alicui datur retributionis, & compensationis causa, quemadmodum pœnæ solẽt peccatorum gratia peccatoribus dari, i. imponi. Poenas peccator vt quoddam suorum peccatorum præmium à Deo, vel à Magistratu mortali accipit. Durum loquendi genus: at Pindaricæ licentiæ condo-

nandum. Pythiorum Ode prima, pag. 195. v. 1.

Μοῖσα ϗ τᾷ Δεινομένει κελαδῆσαι

Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.

Musa etiam apud Dinomenẽ ad canendum

Obsequere mihi, premiũ quadrigarum, [i. victoriam quadrigis partam, cui carmen vt præmium victoris fortitudini debitum est tribuendum.]

Idem Nemeor. Ode 1. 340. 8.

Ἡσυχίαν καμάτων

Μεγάλων ποινάν.——

Tranquillitatem laborum

Magnorum premium.—

Ποινά. ᾶς. ά. Dor. pro comm. ποινή, ῆς. ἡ. Præter tritas significationes, accipitur interdum pro comm. λύσις. εως. ἡ. ἀπάλλαξις. ἡ. ἐλευθέρωσις. ἡ. Solutio. Liberatio. Pindarus Pythiorum Ode 4. 240. 3.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον

Ποινὰ τίς ἔσσεται θεῶν.

Dum percontareris quæ liberatio futura esset à Diis, [i. deorum auxilio,] *a durisona loquela*. Vide Græca scholia pag. 239.

Ποιπνύειν τι. Poet. pro comm. ἐπιθυμεῖν τινος. Expetere, cupere aliquid. Pindarus Pythiorum Ode x. 316. 9.

Ἐμὰν ποιπνύων χάριν.

Meum expetens beneficium.

Eustath. Ποιπνύειν, τὸ μετὰ συνεχῶς πονεῖσθαι, παρὰ τὸ πνύω, ὅθεν ὁ πεπνυμένος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. ϗ ποιπνύειν τὸ ἁπλῶς πονεῖν, ϗ ἐνεργεῖν, παρὰ τὸ ποιῶ, ποιύω, συγκοπῇ, [πνύω,] ϗ διπλασιασμῷ [τοῦ πο συλλαβῆς,] ϗ ἐπενθέσει τοῦ ι, [ποιπνύω.]

Ποίπνος. ου. ὁ, ϗ ἡ. Poet. & Pindaricum vocabulum quod in vulgaris Lexicis non legitur. Remunerator, aut Remuneratrix. Qui, quæue gratiam refert bonam, aut malam. χάρις ποίπνος à Pindaro, Pythiorum Ode 2. pag. 204. 2. vocatur remuneratio, quæ fit pro beneficiis acceptis. Gratiæ relatio.

Ἄγει δὲ χάρις φίλων

Ποίπνος ἀντὶ ἔργων

Ὀπιζομένα.——

Impellit autem [*poetam ad hoc faciendum, & ad has laudes canendum, ipsa*] *gratia beneuolis*

Remuneratrix pro factis

A tergo-sequens.—

Ποίπνος autem κατὰ συγκοπὴν est formatum ἐκ τοῦ ποινήπνος, ἡ ποινὴν τίνουσα, τουτέστιν ἡ ἀνταμοιβὴν ἀποτίνουσα, ϗ χάριν ἀποδιδοῦσα. ἡ ἀμειπτική. Vide Græ-

ca scholia. ὁ μισθὸν ἀνταποδιδοῦσα.

Πολεμίζειν. Poet. cum accus. Oppugnare. Bello premere. Pindarus Olymp. Ode 9. pag. 86. v. 2.

Ἤρειδεν τι μιν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος.—

Resistebat etiam [ipsi Herculi] ipsum argenteo
Arcu oppugnans
Phœbus.—

Hic τό μιν αὐτὶ τοῦ αὐτὸ est positum.

Πολεμοδόκος. ου. ὁ. Poet. vocabulum. ὁ πόλεμον δεχόμενος. At Ionice τὸ κ αὐτὶ τοῦ χ positum, vt in aliis multis à δέχομαι deriuatis. Bellum excipiens. Pindarus Pythiorum Ode X. 311. 12. vocat πολεμοδόκα Ἄρεος ὅπλα, *Martis arma bellũ excipientia*, cursum, quẽ cursores armati currebant non aliter, ac si cum hoste serio pugnandum fuisset. Consule Græca scholia, quæ docent victoris patrem ὁπλίτην fuisse, & in certamine ὁπλιτοδρόμον, & ideo poetam ita loquutum aiunt.

Πολιαοχος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. vnde κατὰ κρᾶσιν πολιοῦχος. ου. Vrbiũ, vel vrbis conseruator, vel conseruatrix, præses. παρὰ τὸ τὰς πόλιας, ἤτι πόλεις ἔχειν, & φυλάσσειν. Catullus Argon. pag. 55. Mineruam vocat

Diuam, quæ retinet in summis
vrbibus arces.

Pindarus Olympiorum Ode quinta, pag. 42. v. 3.

—ὦ πολιάοχε Παλλάς.—

—ὁ *vrbis-*
conseruatrix Pallas.—

Vel, *ô vrbis præses.—*

Πολίαρχος. Vide πολύαρχος.

Πολιατᾶν. Genit. plur. 1. declin. nom. simpl. poet. & Dor. pro comm. poet. πολιητῶν. à recto singulari πολιήτης. ου. ὁ. Dor. πολιήτας. α. ὁ. pro comm. πολίτης. ου. ὁ. Sed inserto η poetice factum πολιήτης. ου. ὁ. Ciuis Pind. Isthm. Ode 1. 441, 5.

πολιατᾶν) (ξείνων.—
ciuium) (peregrinorum.—

Πολυανθεμος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. idem ac πολυανθής. ὁ, & ἡ. Multos habens flores. Floribus abundans. ὁ πολλὰ ἄνθημα. τουτέστιν ἄνθη ἔχων. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 112. v. 12.

Ὧραι πολυάνθεμοι.
Horæ floribus-abundantes.

Πολυανθής. έος. οῦς. ὁ, καὶ ἡ. ὁ πολλὰ ἄνθη ἔχων. Qui multos habet flores. At apud Anacreontem pag. 64.

πολυανθέες αὖραι vocantur auræ, quæ propter variam florum in campis, pratisq; natorum copiam suaues spirant odores, qui aurarum beneficio nostras nares petunt, afficiunt, & recreant.

Πολύαρχος. ου. ὁ. Pindarus Nem. Ode 7. 395. 8.

Ἐμᾶ μὲν πολύαρχον εὐωνύμῳ πάτρα.

Mea quidem illustris patriæ principem.

In omnibus editionib⁹, quas vidi, sic legitur: sed fortasse scribendum potius πολίαρχον, τουτέστι τὸν πόλεως ἀρχὸν, ἤτοι ἄρχοντα, ἢ ἡγεμόνα. Græca scholia nos istam emendationẽ docent, quæ sic habent,

Ἐμᾶ μὲν πολίαρχον] ἔφυσε δὲ ὁ Ζεὺς τὸν Αἰακὸν τῇ ἐμῇ πόλει βοηθόν. Vnde quis coniiciat autorem scholiorum pro πολίαρχον legisse πολίαρκον, παρὰ τὸ τῇ πόλει ἀρκεῖν, ἢ βοηθεῖν. Sed vera lectio videtur πολίαρχον, i. vrbis principem, & quia iam fit mentio patriæ, simpliciter pro principe sumetur, eritque nomen compositũ, pro simplici. Πολύαρχος vero dicitur ὁ πολλῶν ἀρχὸς, multorum princeps. Si nihil mutandum, hũc versum ita accipiemus.

ἐν ἐμῇ μὲν εὐωνύμῳ πατρὰ πολλῶν ἄρχοντα.

i. *In mea quidem illustri patria multorum principem*, i. meæ patriæ principem, qui magno populo imperat. Vel, principem meæ patriæ, quæ multum habet populum. Sensus nequaquam contemnendus. Sic autem vulgata lectio commode retinebitur.

Πολύβοσκος. ου. ὁ, ἡ. Poet. pro quo dicitur & συνωνύμως πολυβότειρος, ου. ὁ, ἡ. si vulgatis Græcolatinis Lexicis fides temere est adhibenda. Sed epithetum est telluris, quæ passim à poetis πολυβότειρα nominatur, ἤγουν ἡ πολλοὺς βόσκουσα. quæ multos pascit. Ideo à Latinis *alma* vocatur, quod omnium animalium sit & parens, & altrix. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 67. v. 17.

Πολύβοσκον γαῖαν.—

Multialtricem terram.—

Πολυγαθής. έος. οῦς. ὁ, ἡ. Dor. pro comm. poet. ὁ, ἡ πολυγηθής. ὁ πολλὴν γηθοσύνην ἔχων, ἢ παρέχων. ἢ πολὺ, ἢ μάλα γηθεῖν ἡμᾶς ποιῶν. Qui multam lætitiam in se continet, aliisq; præbet. Qui multum nos lætari facit. Pindarus Pyth.

Ode 2. pag. 205. v. 11.

Ἥρας τ' ἐς ..., ταῖ Διὸς εὐναὶ λάχε πολυγαθής.

Iunonis quam amauit, quam Iouis ...

Sortita sunt ... iucunda.

i. cuius connubium Iupiter est sortitus παρὰ τὸ ... ἀλόχου coniugis, quæ eiusdem lecti est particeps, & consors.

Πολυγναμπτος. ου. ὁ, ἡ. Poet. ὁ πολλαὶ ἔχων καμπαὶς, qui multos habet flexus. Varie flexuosus. Γναμπτὸν enim idem est ac τὸ καμπτὸν, id quod incuruũ est, aut quod curuari, flectiq; potest. Eustath. Γναμπτεσθαι, τὸ κάμπτεσθαι. Incuruari. Flecti idem, Γναμπτὰ μέλη, τὰ καμπτόμενα κατὰ τὰς κινήσεις. Membra, quæ in ipso corporis motu flectuntur, & incuruantur. Idem,

Γνάμπτω, παρὰ τὸ γόνυ, ἢ τὴν κατ' αὐτὸ γωνίαν λέγεται, οἱονεὶ γονάπτω, ἢ συγκοπῇ, ἢ πλεονασμῷ τοῦ μ, γνάμπτω, πρὸς διαστολὴν τοῦ γνάπτω, ὃ δηλοῖ τὸ βάπτω. Vide κάμπτω, flecto, vnde verbale καμπτὴ, ῆς. ἡ. commune, & Dor. καμπτὰ. ας. ἡ. Flexus. us. Curuatura. Hinc Italicum *Gamba*, & Gallicum *Iambe*, tota corporis interioris pars, quæ à genu vsque ad pedis plantam exporrigitur, à vario motu, flexuque sic dicta, quod ad iter faciẽdum, & ipsum genu, & inferior pedis pars ad extremam tibiam pertinens flectatur. Vnde locutio κάμπτειν γόνυ, τὸ γονυκλιτεῖν, i. genua flectere. Quod & γονυπετεῖν dicitur συνωνύμως, i. εἰς γόνυ πεσεῖν, in genua cadere, in genua procidere, genua flectere, vel eundi causa, vel alicui supplicandi gratia, ad alicuius genua accidere, vt eum oremus suppliciter. Hinc autẽ fortasse deriuatum τὸ γνάμπτω. sic, γονυπτῶ, κατὰ συγκοπὴν, γνύπτω, iterata syncope, γνύπτω, mutato υ in α, & inserto μ γνάμπτω. Quamuis autem hæc ἐτυμολογία videatur audacior, multas tamen παραδοξοτέρας passim inuenias. Quare ne hæc quidem ἀβασανίστως damnanda. Pind. Olymp. Ode 3. pag. 35. v. 7.

— πολυγνάμπτων μυχῶν.

— [a] *varie-flexuosis recessibus.*

Πολύγνωτος. ου. ὁ Comm. Valde notus. Clarissimus Celeberrimus. Pind. Nem. Ode x. 421. 2.

πολύγνωτον γένος. —

celeberrimum genus. —

Πολυδεύκης, & Κάστωρ. Vide κάστωρ, & Πολυδεύκης.

Πολυξένα. ας. ά. Poet. & Dor. pro comm. poet. πολυξένη. ης. ἡ. pro quo dicitur alias πολύξενος. ὁ, & ἡ. Multihospes. Qui, quæue multos habet hospites. Pindarus Nem. Ode 3.345.3.

τὰν πολυξέναν νᾶσον.

Multihospitem insulam.

Πολύθυτος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ ἐκ πολλῶν θυμάτων τεθυμένων συνεστώς. Qui ex multis victimis mactatis est conflatus. Epithetum est, quod modo cõuiuio tribuitur, & epulo multis victimis mactatis instructo, modo templis, locisque, in quibus multæ victimæ mactantur, multaque sacrificia fiunt. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 276.1.

Πολύθυτον ἐς ἔρανον.

Ad multarum victimarum epulum. Vel,

Ad epulum multis victimis mactatis paratum.

Nem. Ode 7.390.12. πολυθύτους πομπὰς vocat pompas, diesque festos, in quibus multæ victimæ mactabantur.

Πολυκάρανος. ου. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. πολυκάρηνος, ὁ πολλὰ κάρηνα, ὁ πολλὰς κάρας, τουτέστι κεφαλὰς ἔχων, πολυκέφαλος. Multiceps. Qui multa capita habet. Pindarus Pythiorum Ode 8.289.3.

—Τυφὼς Κίλιξ πολυκάρανος.

—*Typho Cilix multiceps.*

Πολυκαρπότατος. ου. ὁ. Com. Maxime fructifer. Fructibus abundantissimus. Pythiorũ Ode 9.297.12.

Καὶ πολυκαρποτάτας

Θῆκε δέσποιναν χθονός.

Et fructibus abundantissima

Fecit dominam terræ.

Πολύμηλος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ πολλὰ μῆλα τουτέστι πρόβατα ἔχων, ὁ πολυπρόβατος. Pindarus Pythiorum Ode 9.297.11.

—πολυμήλου χθονός.

—*pecorosæ terræ.* [terræ, quæ pecore abundat.]

Πολυνεφέλας. α. ὁ. Dor. pro cõ. πολυνεφέλης. ου. ὁ. ὁ πολλὰς ἔχων νεφέλας. Qui multas habet nubes. Multinubis. Pindarus Nemeor. Ode 3.347.1.

—ἐρανοῦ πολυνεφελᾶ.

—*cœli multinubis.*

Consule Græca scholia.

Πολυπήμων. ονος. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ πολλὰ πήματα φέρων, ὁ πολυβλαβής. Qui multa mala fert. Qui multas clades infert. Qui multa damna dat. Damnosus. Pindarus Pythiorum

rum Ode 3.220.17.

Πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθ' νόσους.
*Multinocuos ho-
minibus sanare morbos.*

Morbos sanare, qui multa mala afferunt hominibus.

Πολυύμνητος.ου.ὁ,ἡ. Poet. ὁ πολὺ ὑμνητός. Valde-celebratus. Celeberrimus. Pindar. Nemeorum Ode 2.341.8.

Ἐν πολυυμνήτῳ Διὸς ἄλσει.
In celeberrimo Iouis luco.

Πολύφθορος.ου.ὁ ὁ πολλοὺς φθείρων, ἢ ὁ πολλῶν φθόρων αἴτιος. Qui multos perdit. aut multorũ interituum autor. Pindar. Nem. Ode 8.402.10.

πολυφθόροισιν ἐν ἁμέραις.
In multos-perdentibus diebus.

Πολυφρόντιδες βουλαί. Anacreon. 64. Consilia multarum curarum plena. Βουλαὶ πολλῶν φροντίδων πλήρεις.

Πολύχορδος αὐλός. Tibia multichorda. Tibia, quæ multas habet chordas. Simon. 107. ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός. (*tibia pulchre-sonora multichorda tibia*, quæ pulchrã vocem edit, tibia, quæ suaues edit sonos, & quæ multis chordis est instructa. Sed cur hoc epithetum τοῦ πολυχόρδου tibiæ tribuatur, & quomodo ei conuenire possit, à nullo declaratum. Vulgata Græcolatina Lexica hoc tantum hac de re tradunt.

Πολυχορδία. ας.ἡ. In fidibus chordarum multitudo. Athenæus lib. 8. πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος εἰσήνεγκε Στρατόνικος. Et Pollux ait Platonem poetam πολύχορδον τὸν αὐλὸν dixisse. Quod quid sit nõdum statui.

Hęc ibi. Sed tamẽ nihil affertur, quod rei dubiæ difficultatem tollat. Athenæus τῶν δειπνοσοφιστῶν lib. 4. 92. vbi musicorum instrumentorum varia genera recenset, hæc subiicit,

Πλάτων δ' ἐν τρίτῳ πολιτείας φησίν, οὐκ ἄρα λύδ' ἐγὼ πολυχορδίας γε, οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν. οὔ μοι ἔφη, φαίνεται. τριγώνων ἄρα καὶ πηκτίδων, καὶ πάντων ὀργάνων, ὅσα πολύχορδα, καὶ παναρμόνια. &c. Locus extat pag. 39 6. ex Basil. typis in folio. Quibus hæc adde, quæ ibi scribuntur,

τί δέ, αὐλοποιοὺς, ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον, καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐτοῦ τυγχάνει μιμήματα; sed hic pro αὐτοῦ, legendum αὐλῶν, i. tibiarum, & supra, pro πολύχορδα, & παναρμόνια, scribẽdũ πολύχορδα, καὶ πολυαρμόνια. Cõsule vulgatã Latinã versionem. Sed (nisi fallor) Si-

monides poeta vocat αὐλὸν πολύχορδον, tibiam, quæ cum aliquo alio musico instruméto multas habēte chordas, eodem tempore inflatur, sonosque varios edit. sed poetica licentia tibiæ tribuit, quod proprie conuenit ὀργάνῳ τῷ πολυχόρδῳ, τῷ ἅμα τῷ αὐλῷ κρουομένῳ, & ποικίλους φθόγγους ἀφιέντι. Quā coniecturam confirmat Iul. Pollux lib. 4. cap. x. pag. 215. vbi tibiarum discrimina, variaque nomina fuse describuntur. Sic enim ibi, post alia multa, οἱ δὲ κιθαριστήριοι [αὐλοὶ εἶχον] & τοὔνομα, διότι κιθάραις προσῇδον. &c. Hic κιθαριστηρίους αὐλοὺς aperte videmus vocari tibias, quæ inflabantur eodem tempore, quo cithara pulsabatur, vt ex varia sonorum dulcedine suauis harmonia, concentusque resultaret. Vide & Athenæū lib. 2. 89. vbi περὶ τῶν κιθαριστηρίων αὐλῶν facit mentionem. Consule & Iul. Poll. lib. 4. cap. vlt. περὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων. 211. M. Quo in loco præter alia, hoc etiam traditur,

Πλάτων δὲ & πολύχορδον εἴρηκε τὸν αὐλόν. Vel igitur πολύχορδος αὐλὸς ita nobis est accipiendus, vel καταχρηστικῶς, & per quandam similitudinem πολύχορδος appellatur tibia, quę multa habet foramina, vnde soni prodeunt varii, qui suauitatem sonorum referunt, quos edūt instrumenta multis chordis instructa. Felicioris ingenii meliorem coniecturam, & commodiorem interpretationem si posthac animaduertero, eam alacriter sequar, & autori debitam laudem non maligne tribuam.

Πομπαὶ εὐθυπνόου Ζεφύρου. Pind. Nem. Ode 7. 388. 11. Quid hæc significent, vide in εὐθυπνόου Ζεφύρου πομπαί.

Πομπαῖος οὖρος. Ventus secundus, qui naues deducit, quo nautæ peruenire cupiunt. Vulgo vertitur, *deductorius secundus ventus.* Alias πομπαῖος Ἑρμῆς vocatur Mercurius quod animas ad Inferos deducat. Οὖρος vero, proprie quidem, præter alia, quæ traduntur ab Eustathio, significat vētum secundum, παρὰ τὸ ὀρύειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν, καὶ προπέμπειν τὴν ναῦν, quod nauem incitet, impellat, & impellens prosequatur à puppi, quemadmodum loquitur Virgilius

Æn.lib.3.168.

Prosequitur surgens à puppi ventus euntes.

Pro eodem dicitur & οὖρος: at illud substantiue, hoc adiectiue, subaudito nomine ἄνεμος. Homerus Odyss.Δ. 106. perbelle vim τῶ οὖρν pluribus explicat, quũ ita canit,

—οὖροι

Γνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν

Πομπῆες γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 192. v. 5.

—ναυσιφορήτοις

δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις

ἐς πλόον ἀρχομένοις, πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. —

—*viris autem, qui nauibus vehuntur, præcipuum gaudiũ [est,] nauigationem auspicantibus, deductorium venire secundum ventum.*

Φυσικῶς vero, vt hic videmus, οὖρος pro quouis vento sumitur, cuius deinde qualitas epitheto declaratur. vt πομπαῖος οὖρος, ἤγουν ἄνεμος ἄνεμος, ὁ τὰς ναῦς πέμπων, προπέμπων, & ὁρμῶν, & παρορμῶν. Vel epithetum πομπαῖος additum ad οὖρος, vt ipsa venti secundi vis & officium melius indicetur.

Πόμπιμον νόστου τέλος. Pindarus Nemeor. Ode 3. 348. 13.

—ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-

σε τεναγέων ῥοάς, ὅπα πόμπιμον

Κατέβαινεν νόστου τέλος,

Καὶ γᾶν φράδασε. —

Vulgata versio sic locum istũ habet redditum,

—*Et per se scrutatus est stagnorum fluxus, vbi reductorium descendit ad reditus finem, & terram indicauit.*

Sed hæc ita sunt vertẽda. De Hercule verba fiunt,

—*Et per se scrutatus est stagnorum fluxus, & terram indicauit, vbi secundus, [ac prosper] descendit reditus finis,* [i. & vltimas orbis terrarũ metas mortalibus ostendit, vltra quas progredi non liceret, & vnde tutus daretur reditus.]

τὸ ἑξῆς, & γᾶν φράδασεν, ὅπα. &c. sed est ὑπερβατὸν Pindaro familiare. Sensus, terram indicauit, ad quam tuto meare, & vnde tuto remeare liceret. Τέλος vero νόστου vocat poeta αὐτὸν τὸν νόστον, vt apud Homerum passim, τέλος θανάτου, ὁ θάνατος, τέλος γάμου, ὁ γάμος. Vel νόστου τέλος vocat, quia locus, quẽ Hercules positis columnis manifeste mortalibus indicarat, erat nauigationis

extremę finis, ad quem tuto nauigari poterat, & vnde tuto redire dabatur. πόμπιμον vero πλόος dicit, i. secundum prosperum, atque tutũ. cur? quia priscis illis temporibus τὸ ἐξωκεανίζειν periculosissimum habebatur. κατέβαινε vero dixit poeta, propter mare, quod altum. sed μετωνυμικῶς τῷ πλῷ tribuit id, quod marinis aquis proprie conuenit, quæ, dum ad littus ex alto deuoluntur, in inferiora deferuntur, ac delabuntur.

Πομφολύσσειν. μ. ξειν. Poet. πομφολύγων δίκην βρύειν, ἢ ἐξέρχεσθαι. Bullarũ instar exire, manare. Quid sit πομφόλυξ, & Bulla, docent vulgata Lexica. Pindarus Pythiorum Ode 4. 246. 16.

Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων βλεφάρων.

Ex ipsius autem [Æsonis] senilibus palpebris lacrymæ bullarum instar manarunt.

πομφόλυξαν] ἐπομφόλυξαν. Græca scholia pro πομφόλυξαν videntur ἀπεβράσθησαν, aut ἀνεβράσθησαν habuisse. Sic enim illa, ἢ ἅμα τῇ γνώσει, ἀπὸ τῶν γεγηρακότων βλεφάρων ἀπεβράσθησαν δάκρυα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἐξαιρέτως, ἢ ὑπερβεβλημένως ἥσθη. τὸ δὲ ἀνεβράσθησαν ἐπὶ ζεστῶν ὑδάτων ἔφη κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἀναζεόντων ὑδάτων. τοιοῦτος γὰρ ἦχος γίνεται ἀπὸ ἀναβρασμοῦ. &c. Vide simplex Βράσσειν, siue Βράττειν, & cõposita. quæ pluribus describuntur in vulgatis Lexicis.

Πονάθῃ. Dor. pro comm. πονηθῇ. 3. pers. singul. aor. 1. pass. sub. modi, à πονέω. ῶ. μ. πονήσω. &c. Pind. Ol. Ode 6. pag. 46. v. 10.

—καλὸν εἴ τι πονάθῃ.

—*præclarum si quid elaboratum fuerit.*

Πονεῖν. λυπεῖν. ἀλγύνειν. ὀδυνᾶν. Fatigare. Dolore afficere. Vexare. Cruciare. Angere. Pind. Pyth. Ode 4. 250. 6.

Κ' οὔ με πονεῖ τὸν οἶ-
κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.

Neque vero me angũt ista tuã domum, [& rem familiarẽ] amplificantia valde.

Πονήσαις. Particip. aor. 1. act. m. g. Æolice formatum, pro comm. πονήσας. ὁ. Pind. Isth. O. 1. 439. 13. Vide Γρομάθεια.

Πονηᾶν. Dor. genit. plur. f. g. 2. declin. simplicium, pro cõ. πονηῶν, à recto singulari πόνηος. ου. ὁ. πονηία. ας. ἡ. Vide Ψᾶφος. Pyth O. xi. 317. 3. πονηᾶν Νηρηίδων. & Nem. O. 5. 373. 2.

Ποντιάς. άδος. ή. Poet. pro com. ποντία. vel ποντική, ἢ θαλασσία. Marina. Pindarus Nemeor. Ode 4. 360. 9.

ποντιὰς ἅλμα. pro, ποντία, καὶ ποντική, καὶ θαλασσία ἅλμη, τουτέστιν ἁλμυρὰ θάλασσα.

Marina salsugo. [aqua- marina salsa. salsum ponti mare. salsum mare.]

Ποντιὰς γέφυρα. Quid. Vide κινητὴρ γᾶς. Et Græca Pindari schol. Isthm. Ode 4. 454. 5.

Ποντομέδων. οντος. ὁ. Poet. Epithetum Neptuni, qui maris est Rex, & moderator. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 58. v. 7.

Δέσποτα ποντόμεδον.

Domine maris-moderator.

Πόρειν θανάτῳ. Vide Θανάτῳ πόρειν. Pind. Ol. Ode 2. p. 26. v. 8.

Πορεύειν. Comm. pro magis vsitato πορεύεσθαι. Proficisci. Vel Attice positum actiuũ pro passiuo, vel subauditur accusatiuus personæ. Pind. Olymp. Ode 3. pag. 33. v. 3.

Δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαι-
ν' Ἰστρίαν.—

*Ergo tunc in terram proficisci animus cogita-
bat Istrianam.—*

Πορεύειν Comm. verbum trãsitiuum pro ποιεῖν πορεύεσθαι. facere ire. πέμπειν. mittere. παραπέμπειν. prosequi. κομίζειν. vehere. deducere. Pindarus Nemeor. Ode 7. 388. 10.

ἐν ναυσὶ πόρευσαν [Αἴαντα.]

In nauibus deduxerunt [Aiacem.]

Πορεύειν τινὰς Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον. *Ad Acherontis vmbrosam ripam aliquos mittere.* Poet. loquẽdi genus, pro comm. κτείνειν, & φονεύειν. Sed hoc est antecedens, illud vero, consequens. Cædes mortem præcedit, mors cædẽ sequitur. Qui vero moriebatur, is ad inferos descendere credebatur. Qua de re multa passim apud poetas traduntur. Πορεύειν autẽ proprie significat ποιεῖν πορεύεσθαι, facere ire, i. πέμπειν, mittere. Pind. Pyth. Ode xi. 319. 14.

Πορσαίνειν. Poet. idem ac τὸ πορσυνεῖν. παρέχειν, παρασκευάζειν, κοσμεῖν. præbere, præparare, ornare. Sic autem formatur, πόρω, comm. μ. πορῶ, & Æolice πόρσω, hinc præsens πορσαίνω. μ. πορσανῶ. Ab eodẽ πόρσω deducitur & τὸ πορσυνέω, quod easdẽ habet signifi-

cationes. De quibus Eustathium consule. Sed interdũ etiam τὸ πορσαίνειν pro τρέφειν, i. alere sumitur, si vulgatam Pindari Latinam interpretationem admittas, & laudes. Quod figurate dicetur, & μετωνυμικῶς. Nam alimenta, quæ corpori suppeditantur, si modo seruato sumantur, corpus validum, robustum, & spectatu gratũ reddunt, & ideo quodammodo ornant. Vt contra, fames, & inedia corpus extenuat. debilitat & macie confectum reddit deforme, spectaculumque spectãtibus ingratum præbet. Pindarus Ol. Ode 6. pag. 49. v. 6.

Κυείῳ δ' ἐν μηνὶ πέμ-
ποισ' ἀμφιπόλοις, ἐκέλευσεν
Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ
Βρέφος. —

Mense autem [partui] præstituto [Pitana] mittens ministros, iussit [ipsos]
Heroi Elatidæ [i. Æpyto Elati filio, Arcadum Regi,] *dare ad-alendum*
Infantem.] Euadnen scil.] —

Πόρσιον. Poet. aduerbium, pro comm. πόῤῥωτερον, quod extat apud Aristotelem περὶ ζῴων Β. 149. Δ & περὶ κινήσεως, Θ. 189. Δ) ἐγγύτερον. Longius. Remotius. Pindarus Olymp. Ode 1. pag. 15. v. 2.

— μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
— *ne amplius*
Circunspice longius.

Deducitur autem ab aduerbio πρόσω (de quo Eustath. & Magnum Etymol.) κατὰ μετάθεσιν πόρσω, hinc iste cõparatiuus πόρσιον, & superlatiuus πόρσιστα, lõgissime, quod legitur apud Pind. Nemeorum Ode 9. pag. 410. ver. 4. Neutrum in vulgatis Lexicis reperitur.

Πόρσιστα. Poet. aduerbium superlatiui gradus, quod à positiuo πόρσω deducitur, idẽque valet ac τὸ πορρωτάτω, καὶ πορρωτάτω, quæ deriuantur à πόῤῥω, de quo consule Eustath. & vulgata Lex. Longissime. Pind. Nem. Ode 9. 410. 4.

— ἀναβάλλομαι ὡς
πόρσιστα. —
— *Quam longissime reiicio.*

Positiuum πόρσω legis eadem Ode 413. 3.

Πορσαίνειν. Poet. pro comm. αὔξειν. Augere. Amplificare. Pindarus Pythiorum Ode 4. 250. 7.

Κ' οὔ με πονεῖ τὸν οἶ-
κον ταῦτα πορσαίνοντ' ἄγαν.

Neq.

Neque vero me angunt tuam domū ista amplificantia valde.

Græca scholia, τὸ σὸν οἶκον αὔξοντα.

Γορεύειν. Poet. pro comm. τιμᾶν. Honorare. In pretio, & honore habere. Pindarus Pythiorum Ode 4.265.12.

—Ǝ τόδε συνθέμενος

ῥῆμα, πόρσυνε,—

—*Et hoc perpendens*

Dictum, [id] honora.—

Ποσειδᾶνος. ὁ. Dor. pro com. Ποσειδῶν. ῶνος. ὁ. verso ω in α. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 75. v. 11.

— εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν.

—*& late-imperans Neptunus*. Pyth O. 6.284.8. & Ol. Ode XIII. pag. 111. v. 5.

Πρόθυρον Ποσειδᾶνος.—

Vestibulum Neptuni.—

Et eadem Ode pag. 115. v. 10,

—Ποσειδᾶνος τεθμοῖσι.

—*Neptuni ritibus.*

Isthm. Ode 8.484 15. &c.

Ποσειδάνιος. ία. ον. Poet. & Dor. pro comm. Ποσειδώνιος. α. ον. Neptunius a. um. à Dor. nomine Ποσειδᾶν, ᾶνος. ὁ. pro cō. Ποσειδῶν. ῶνος. ὁ. verso ω in α. Quot autem modis hoc dicatur, docetur fuse in Magno Etymol. Consule eius Indicem Græcum. Pindarus Olympiorū Ode quinta, pag. 44. v. 3.

—Ποσειδανίοισιν ἵπποις.

—*Neptuniis equis.*

Idem Ol. Ode x. pag. 99. ver. 1.

—Ποσειδάνιον

πέφνε Κτέατον ἀμύμονα.

—*Neptunium*

Interfecit Cteatum inculpatum.

Nem. Ode 6.381.6.

—Ποσειδάνιον ἂν τέμενος.—

—*in Neptunio delubro.*—

Ποσειδάων. άωνος, & άονος. ὁ. Poet. vnde κτ͂ κρᾶσιν commune Ποσειδῶν. ῶνος. ὁ. Neptunus. Pindarus Olympiorū Ode 6. pag. 48. v. 10.

Ἅ τε Ποσειδάονι μιχθεῖσα.

Quæ Neptuno mixta.

Pythiorum Ode. 4.237.6.

—υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ.

—*filius equitum Neptuni Rex.*

Pyth. Ode 4.256.8.

Ἔνθ' ἅγιον Ποσειδάωνος ἔσσαντ' εἰναλίου τέμενος.

Vbi sanctum Neptuni condiderunt marini delubrum.

Nem. Ode 5.373.4.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πίσαις.
Vbi [rem] affini Neptuno persuasisset.
γαμβρὸν enim hic Pindarus vocat Neptunum, maritum Amphitrites, quæ soror erat Thetidis. Quare non gener, vt in vulgata versione legitur: sed sororis maritus intelligitur, quem Galli vocant, *Beau-frere*. Græca scholia vertunt σύγγαμβρον, & subiiciunt, ὁ μὲν γὰρ [Πηλεὺς] τὴν Θέτιν, ὁ δὲ [Ποσειδῶν] τὴν Ἀμφιτρίτην ἔγημεν. Isthm. Ode 1. 439. 1. Ποσειδάωνα Neptuno. Isthm. Ode 2. 446. 2. Ποσειδάων. Neptunus. Ode 4. 458. 11. Ποσειδάωνος.

Ποσειδῶν. ῶνος. ὁ. Neptunus. Comm. Magnum Etymol. 684.

Ποσειδῶν, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου. καὶ εἰ μὲν διὰ διφθόγγου γράφεται, ἔχει λόγον τοιοῦτον. ἀπὸ τοῦ πέδον, καὶ τοῦ σείω, γίνεται πεδοσείων, καὶ ἐν [στοιχείων] ὑπερβιβασμῷ, Ποσειδῶν, παρὰ τὸ σείειν τὸ πέδον. ὁ αὐτὸς γὰρ καὶ ἐνοσίχθων, [καὶ σεισίχθων, καὶ ἐννοσίγαιος.] εἰ δὲ διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ τοὺς πόδας δεῖν, ὅ ἐστι δεσμεύειν. σημαίνει γὰρ τὴν θάλασσαν. ἐκεῖσε γὰρ ἀφικόμενοι, [περραιτέρω] βαδίζειν οὐ δυνάμεθα. Cæteras eiusdem nominis ἐτυμολογίας, quæ pluribus ibi recensentur, ὁ φιλομαθὴς Lector per otium in ipso Etymologico percurret. Illic etiam discet cur Ποσειδῶν in genitiuo faciat Ποσειδῶνος, non aut Ποσειδῶντος, vt Ἀνηφῶν. Ἀνηφῶντος. Ξενοφῶν. Ξενοφῶντος.

Ποταίνιος. ε. ὁ. Poet. Nouus. Recens. Peregrinus. Primus. Eustath. ποταίνιον, τὸ πρόσφατον, ὅτι ἐκ τῆς [δωρικῆς] προσθέσεως ποτὶ, ἤγουν πρὸς, καὶ τοῦ αἶνος, ὃ δηλοῖ τὸ λόγον, λέγεται μεταληπτικῶς. Magnum Etym. 685. 8.

Ποταίνιον, τὸ ξένιον, τὸ πρόσφατον, παρὰ τὸ νέον. ἵν᾽ ἦ ποτίνεον τὸ νεαρὸν, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Sed hæc etymologia nimis dura, & parum probabilis Prior est verisimilior. Pindar. Olympiorum Ode x. 101. v. 14.

Τίς δὴ ποταίνιον γε λάχε στέφανον;
Quis vero recentem adeptus est coronam?
Græca scholia, ποταίνιον, πρόσφατον. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος σημαίνει πρῶτον, ἐπεὶ ὁ πρῶτος πρόσφατός ἐστι.

Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. *Fluuialis Dianæ sedes*. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 202. v. 7. Quid hoc, vide in scholiis Græcis. Consule & F. P. C. com-

comment. Lat.

Ποταvός. οῦ. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. ποτηνός. οῦ. ὁ. Volatilis. Pindarus Pythiorum Ode 5.279.3.

Ἐν τε μοίσαισι ποτανός.—

Inque Musis volatilis. [i. In bonarum literarum studiis adeo profecit, vt nomen clarum sit adeptus.]

Pyth. Ode 8.290.7.

—ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

—*meam volatile, [volans] circa machinam,* [i. artem.] Sensus, Quod meum carmen in tuam laudem scriptum, per omnem terrarum orbem arte mea peruolat.

Nem. Ode 7.387.12.

—ποτανᾷ μαχανᾷ.

—*volucri machina*, [i. poeticæ facultatis artificio, quod facit, vt illorum nomen, qui carminibus poetarum celebrantur, per orbem terrarum, & per hominum ora volitet.]

Ποταυγάζειν. Dor. pro comm. poet. προσαυγάζειν, τουτέστι προσορᾶν, προσβλέπειν. Aspicere. Intueri. Conspicari. Pindarus Nem. Ode x.423.11.

Ἀπὸ Ταϋγέτου ποταυγάζων.—

A Taygeto conspicans.

Compos. autem est hoc verbum ex Dor. præpos. ποτὶ, pro comm. πρὸς, & verbo αὐγάζω, quod à nomine αὐγὴ deductum. Magnum Etym. 168.33.

Αὐγὴ [παρὰ τὸ ἄγω, ἀγὴ, καὶ αὐγὴ, δι' ἧς ἀγόμεθα. σκότος γὰρ [εἴρηται] παρὰ τὸ ἐπισχέσαι ἡμᾶς. καὶ αὐγάζομαι, παρὰ Ἰλιάδος Ψ.

Eustath. αὐγὴ πυρὸς, τὸ σέλας. & cæt.

Ποτικεκλιμένος. ου. ὁ. Dor. pro comm. προσκεκλιμένος. ου. ὁ. Inclinatus. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 191. v. 11.

—ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ,

—*totum dorsum inclinatum pungit.*

Ποτινίσσομαι. Dor. pro comm. poet. προσνίσσομαι, τουτέστι προσέρχομαι. Accedo. Aduenio. Venio. Pindarus Olymp. Ode 6. p. 57. v. 13.

Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων
Τειχέων ποτινισσόμενον.

De domo in domum à Stymphaliis
Mœnibus venientem.

Ποτιρρίπτειν. Dor. & poet. verbum, , pro communi προσρίπτειν, quod Attice formatum à grauitono προσρίπτειν, proiicere Stesichorus 31.1.

Πολλὰ μὲν κυδώνια μᾶλα

ποτιῤῥίπτουν ποτὶ δίφρον
ἄνακτι.

Multa quidem cydonia mala
preiiciebant ad currum Regi.

Ποτιστάζειν. Dor. pro comm. προστάζειν. Adstillare. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 54. v. 5.

Τοῖς, οἷς ποτὶ πρῶτον περὶ δωδέκατον
Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.

Illis, quibus aliquãdo primum
ad duodecimum
Cursum agitantibus [equos] veneranda ad-
stillat gratia gloriosam formã.

Ποτιστάζω. Dor. pro com. προστάζω. Adstillo. Instillo. Cõpos ex Dor. præpos ποτὶ, quæ valet comm. πρὸς, & verbo στάζω. Pindarus Pythiorum Ode 4. 248.

πραῢ δ' Ἰάσων μαλθακᾷ
φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον.

Placidum autem Iason molli
Voce [fundens, ac] instillãs sermonem.

Ποτίφορος. ου. ὁ. Poet & Dor. pro comm. πρόσφορος, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος. Accommodatus. Commodus. Aptus. Conueniens. Pindarus Nemeorum Ode 3. 349. 10.

Ποτίφορον δ' ὁ κόσμον ἔλαβες.

Commodum enim ornamentum, [& præclarum argumẽtum] sumpsisti [ad aliquid dulce canendum.]

Nem. Ode 7. 392. 7.

Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Hæc autem [laudis, & gloriæ] merces bonis [viris est] conueniens.

Ποτὶ χρόνος ἕρποι. Pind. Nem. Ode 7. 393. 6. Dorice dixit pro, πρὸς χρόνος ἕρποι. Sed est τμῆσις, pro integro, ποτιέρποι, vel ποθέρποι, προσέρποι, τουτέστι προσέλθοι.

Tempus adueniat.

Πότμω. Dor. genit. pro com. πότμου. Pind. Nem. Ode 7. 386. 3.

εἴργει δὲ πότμω ζυγὸν
θ' ἕτερον ἕτερα.—

Locus hic ita construendus, & intellidendus, ἕτερον δ' ζυγὸν, [ἤτοι ἕτερος ζυγὸς.] ἕτερά τε [πράγματα τοὺς ἀνθρώπους] εἴργει πότμου, [τουτέστι καλεῖ, ἢ πότμου, ἢ τῆς εὐτυχίας, ἢ εὐδαιμονίας τυχεῖν οὐκ ἐᾷ]

Altera vero statera, aliaq; [res ipsos homines] arcent a felicitate, [nec eos beatitudinem adipisci sinunt]

Videtur autem alludere ad Iouem ὑψίζυγον ἐνναετῆρα, qui ex alto res humanas sua trutina, stateraque trutinat, vt passim apud poetas videmus.

mus. Hom. Iliados Θ. 275.

Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων, & Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.

sic & Virgil. Æn. XII. 442.

Iuppiter ipse duas æquato examine lances
Sustinet, & fata imponit diuersa duorum,
Quem damnet labor, & quo vergat pondere letum.

Sensus huius Pindarici loci hic est, Nō omnes pari conditione fruimur. at alii sunt miseri, alii sunt beati, Deo, fatisque ita volentibus.

Sunt qui locum hunc & ita putent accipi posse, ἕτερον δὲ ζυγὸν ἕτερα [πράγματα] εἴργει πότμου. i. *Altera vero lanx alias [res, alios homines] à felicitate arcet.* Quare τὸ τὲ superfluum erit. Quod interdum accidit. Consule nostram, & Pauli Stephani Latinam versionem, vbi varietatem quidem interpretationum inuenies: at eundē sensum, quem hic posuimus.

Πότνια ὠκυτάτων βελέων. ἡ Ἀφροδίτη τῶν ἐρώτων τῶν ὠκυτάτων δέσποινα. *Domina velocissimorum telorum. Venus amorum velocissimorū Domina.* Pindarus Pythiorum Ode 4. 258. 1. Hoc autem amoris, & amantium naturam, vim, motusque varios, & in rebus suscipiendis, & peragēdis incredibilem celeritatē indicat.

Πὺς ναός. τὸ πηδάλιον. Pes nauis, ipsum gubernaculū. Quēadmodum enim pedibus ipsum corpus superius regitur, & eo fertur, quo volumus, sic etiam gubernaculo, nauis cursus eo dirigitur, quo peruenire cupimus. Pindarus Nem. Ode 6. 382. 17. Consule Græca scholia pag. 383. 1.

Πράθον. ες. ε. Poet. aor. 2. act. qui sic formatur, πέρθω (vnde Latinum *Perdo*, verso θ in d) μ. πέρσω. ἀορ. β. comm. ἔπαρθον, & literarum transpositione, ἔπραθον apud poetas, neglecto syllabico augmēto πράθον. ες. ε. Pind. Isthm. Ode 5. 465. 1.

Δὶς πόλιν Τρώων πράθον. —

Bis vrbem Troianorum euerterunt.

Πρᾶξις. ἡ. Comm, apud Pindarū interdū accipitur pro εὐπραγία) (δυσπραγία. Felix rerum successus. Et simpliciter pro successu rerum, & euentu. Olymp. Ode 1. pag, 11. v. 9.

—τὺ δὲ

Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

—tu vero

Rerum euentum gratum da.

φίλαν πρᾶξιν poeta iam vocat τὴν εὐπραγίαν. Secundus enim rerum successus omnibus est gratus.

Πραπίς. ίδος. ἡ. & πραπίδες. ων. αἱ. Vide Ἀφθονέστερος.

Πράσσειν. συμπράσσειν, συνεργεῖν. Adiuuare. Auxiliari. Pind. Nemeorum Ode 1. 335. 5.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,

Βουλαῖς δὲ φρήν.—

Auxiliatur enim operi quidem robur,

Consiliis vero mens.—

Græca scholia, συμπράσσει, συνεργεῖ, τοῖς μὲν ἔργοις ἡ ἀνδρεία. τοῖς δὲ βουλεύμασι, καὶ λόγοις, ὁ νοῦς. μετέβαλε δὲ τὸ ὁμηρικόν,

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.

Πράσσειν θεοδμάτους ἀρετάς. Pind. Isthm. Ode 6 469. 7.

Exercere à-Deo-structas, [datasque] virtutes.

Πράσσειν φόνον λεόντεσσιν ἀγροτέροις. Pindarus Nemeorum Ode 3. 351. 10. *Moliri cædem leonibus agrestibus.*

Ab hoc autem verbo Πράσσειν, Gallicum vocabulum *Brasser*, i. Moliri, deductum hoc modo videtur, Πράσσειν, comm sublato ι, Πράσσεν, Dorice, verso π in β, & finali ν in cognatum ρ, *Brasser*. Vt, Θύειν, θύεν, Gallice, *Tuer*, i. mactare, interficere, verso θ in τ. Sic etiam κόπτειν, in infinit. aor. 2. act. κοπεῖν, Dor. κοπὲν, Gallice, *coper*, & *couper*. i. secare, scindere. Sic λείχειν, lingere, Dor. vtroque ι sublato, versoque ν in ρ, Gallice dictum, *Lecher*, vel (vt quidam scribunt, quod ad Græcam vocem propius accedit) *Leicher*, alii, *Licher*.

Πράσσειν ἐπέων γλυκὺν ὕμνον. Pind. Nem. Ode 9. 405. 7.

Facere carminum dulcem hymnum.

Πράσσοντι. Dor. pro com. πράσσουσι, τουτέστιν ἐκπράσσουσι. Exigunt. Pindarus Olymp. Ode 3. pag. 30. v. 8.

—ἐπεὶ χαίταισι μὲν

Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι

Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος.

—quia in his quidem

Exigunt à me hoc diuinum-structum debitum.

Ζευχθέντες ἔπι dictum, pro ἐπιζευχθέντες. Hinc autem illud χαίτῃσι pendet. Debitum verò vocat poeta carmen victori promissum, nec dũ missum, ac proinde debitũ, & persoluendum ad fidem liberandam. θεόδματον vero dicit, id est à Deo conditũ. Intelligit autem Apollinem Musarum Regẽ, quem κατ' ἐξοχὴν θεὸν appellat, & carminum structorem. Illo enim canente, & dictante carmina poetæ scribere feruntur. Vel etiam ipsas Musas intelligit. Idem erit sensus, & eadem causa. Hæc autem Pindarus ποιητικῶς suorum carminum commendandorũ causa dixerit, quod non ab homine mortali: sed à Diis condita fuerint. θεόδματος vero Doricè dictum, pro communi poetico θεόδμητος, ἀπὸ θεοῦ, ἢ θεῶν δμητὸς, ἤγουν δεδμημένος, καὶ πεποιημένος. Hoc vero à δέμω. μ. δεμῶ. π. δέδμηκα. π. π. δέδμημαι. σαι. ται.

Πράττειν ἄκοιτιν. Efficere coniugem. Ducere coniugem. In vxorem ducere. Pind. Nemeor. Ode 5.373.3.

Πράττειν κλέος. Pindaricum loquendi genus pro poet. κῦδος ἄρασθαι, & comm. δόξαν κτήσασθαι. Gloriam sibi parare. Gloriam obtinere. Gloriam adipisci. Isthm. Ode 5. 463.1.

κλέος ἔπραξεν.—

Gloriam obtinuit.—

Quanquam non absurdum fuerit, si τὸ πράττειν simplex esse dicas, pro compos. ἐκπράττειν, exigere. Quare vertere mus,

Gloriam, [vt rem victoris fortitudinis debitam] exegit, [ac iure partam ex ludis reportauit.]

Πραΰμητις. ιος. ἡ. Poet. ἡ πραεῖαν, ἢ εὐμενῆ μῆτιν, ἢ βουλὴν ἔχουσα. ἡ πραεῖα, ἢ εὐμενής. Quæ mite consilium habet. Mitis. Lenis. Pindarus Olympior. Ode 6. pag. 50. v. 10. πραΰμητιν Ἐλευθὼ vocat Lucinam, quæ partus dolores suo consilio & fauore lenit. Vide Ἐλευθώ.

Πρίασθαι θανάτοιο κομιδὰν πατρός. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283.10. *Patris recuperationem, vel à morte liberationẽ, morte redimere.* i. Patris vitã

Adnexa corollã

ſua morte redimere. Mori pro patre. Quod v.i. eadem pag. dicitur ὑπὲρ φίλου παιδός. Vide κομίζειν ἐκ θανάτου.

Πρὶν cum genitiuo poetice poſitum, pro cōmuni πρὸ, ante. Pindarus Pythiorum Ode 4.257.2.

Σπέρμα πρὶν ὥρας.—

Semen ante[iuſtum, & opportunum]tempus [humi ſparſum.]—

Græca ſcholia, πρὶν ὥρας) πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. Homerus Odyſſeæ lib.15.p.ex H. St. typis. 456. M. τὸ πρὶν cum nominatiuo iunxit: ſed ſubaudito verbo γένηται.

—οὐδέ τί σε χρὴ

Πρὶν ὥρη, καταλέχθαι.—

—neque vllo modo te oportet

Antequam[iuſtum, & opportunū ſit]tempus, dormire.—

Προβάσει. Dor. pro comm. προβῆσει, hoc vero pro, προβιβάσει προβαίνειν, αἰτὶ τοῦ προβιβάζειν. Promouere. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag.79. v.6.

Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει.

Quis modus virum promouebit.

Προῆκαν. 3.plur. aoriſt. 1.act. à προΐημι. Pind. Ol. Ode 1. pag. 9. v. 8. Vide Προϊέναι.

Προῆμαρ. Vide Πρίνυξ.

Πρόθυρον. ου. τό. Poet. idem ac προθύραιον. ου. τό. quod legitur apud Homerum in Hymnis 802.f. Pindar. Olymp. Ode XIII. verſu 5.

Ταὶ ὀλβίαν Κόρινθον. Ἰσθμίου

Πρόθυρον Ποσειδᾶνος.—

Beatam Corinthum, Iſthmii

Veſtibulum Neptuni.—

Quid hoc, in ſcholiis vide. Item Pyth. Ode 3.224.3. Item Iſthm. Ode 9.481.4.

Προϊέναι, αἰτὶ τοῦ καθιέναι. Proiicere, pro, deiicere, demittere. Pind. Olymp. Ode 1. p. 9. v. 8. & d.

τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν

ἀθάνατοί οἱ πάλιν

μετὰ τὸ ταχύποτμον

αὖθις ἀνέρων ἔθνος.

Idcirco demiſerunt [Pelopem Tantali] filium

Immortales illi [Tātalo Pelopis parenti] rurſus

Ad celeri-morti- obnoxium

Denuo hominum genus.

Προϊέναι. Poet. pro comm. ἐφιέναι, ἐνδιδόναι, ἐπιτρέπειν, ἐᾶν. Permittere, ſinere. Pindarus Pythior. Ode 4.252.1.

ὄμνυμι προήσειν.—

Iuro[me tibi]permiſſurum eſſe, [vt regnes.]

Προκώμιον. ου. τό. Poet. & Pindaricum nomen, pro com. προοίμιον. ου. τό. τὸ πρὸ κώμου γε-

γαν χίμενον. Quod ante κῶμον, hymnumque scribitur, aut canitur. Hymni prooemium, Consule Græca scholia Nemeorum Ode 4. 357. quæ versum septimum explicant, ὕμνῳ προκώμιον ἦν.

Προλέγεσθαι Comm. πρὸ τῶν ἄλλων λέγεσθαι. Ante alios dici. Primum recenseri. Pindarus Nemeorum Ode 2.344. 4.

Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.

Timodemidæ excellentissimi primi-recensentur.

Græca scholia, Τιμοδημίδαι, φρατρία, ὅθεν οἱ πρόγονοι τοῦ Τιμοδήμου. προλέγονται δὲ, αἰτὶ τοῦ, προκέκρινται. Ὅμηρος

οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι. ἢ οὕτως, ἐν τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις λέγονται.

Προμάθεια. ας. ἡ. Dor pro com. poet. προμήθεια. ας. ἡ. τουτέστι πρόνοια. ας. ἡ. Prouidentia. Pind. Nem Ode 11. 432. 12.

προμαθείας ἀπόκεινται ῥοαί.

Prouidentiæ longe-remoti-sunt fluxus.

Idem Isthm. Ode 1. 439. 14.

—ὁ πονήσαις δὲ, νόῳ

Καὶ προμάθειαν φέρει.

Qui vero laborauit, [qui labores, ærumnasque pertulit, ille] menti prouidetiam etiam affert, [vel, *animo prouidentiã etiam consequitur.*]

Græca scholia, ὁ παθὼν, καὶ προμαθὴς γίνεται. vbi (nisi forte Dorisinũ esse dixeris, quod parum probabile) scribendum potius προμηθής. prouidus, prudens, consideratus. vnde nomen substantiuum προμηθεια poet de quo supra. In iisdem Græcis scholiis subiungitur, Ἀλκμὰν,

Πεῖρά τοι, μαθήσιος ἀρχά.

Καὶ Ὅμηρος,

—παθὼν δέ τι νήπιος ἔγνω.

Quo Virgilius in Moreto videtur allusisse, quum cecinit,

Vestigatque focum, læsus quem denique sensit.

Huc etiam referri potest illud tritum, τὰ παθήματα, μαθήματα. *Clades sunt documenta.*

Consule & Erasmi Adagia, Chil. 1. Cent. 1. pag. 32. Adagio 29. *Piscator ictus sapiet.* & Adagio 30. *Factum stultus cognoscit.* Sed

Felix quem faciunt aliena pericula cautum.

Προμαθεῖν. Prædidicisse. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 79. v. 2.

—ἄγνωμον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.

—*stul-*
tum vero [est,] non prædidicisse.

Γρομαδεύς. έως. ὁ. Dor. pro com.

Γρομηθεύς. έως. ὁ. Promethe⁹. Pindar. Ol. Ode 7. pag. 65. v. 10.

Γρονίμειν τινὶ χαρίτων ἄωτον. Pindar. Isthm. Ode 8. 483. 16. *Gratiarum florem alicui tribuere.* pro, Præstantissimis carminibus aliquem celebrare.

Γρονύξ. Poet. aduerbiū, quod idem valet, ac πρὸ νυκτός. Ante noctem. Vt πρὸ ἦμαρ, πρὸ ἡμέρας. Ante diem. Vtrumque legitur apud Simonidē p. 112. M. in eodem versu, tribuiturque mulieri, quæ semper, & interdiu, & noctu vorat quidquid nancisci potest; & quæ propterea nunquam expectat iustum noctis, aut diei aduentum: sed ante vtrumque tempus se cibis ingurgitat.

Γροξενία. ας. ἡ. Comm Hospitalitas. Ius hospitii Hospitalis amicitia. Pind. Nem Ode 7. 393. 2.

—προξενία πέποιθα.—
—*amicitia - hospitali fretus sum.*

Γροοίμιον. ου. τό. Præter vulgatam Procemii significationem, interdū accipitur pro hymno. Quod ex Thucydide facile patet Sic enim ille lib. 3. pag. ex Wecheli typis 242. C.

Δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος.

Græca scholia, Ἐκ προοιμίων] ἐξ ὕμνων. ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 188. v. 2.

Ἀγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.

Præeuntium - choru quum hymnorum
Præludia facis [ô cithara] leniter - pulsata.

In versione P. St. omissa sunt hæc verba, *leniter pulsata,* quæ participium ἐλελιζομένα, interpretantur. Et ibidem scriptū vitiose προοιμίων, pro προοιμίων, & versum, *procemiorum*. quod iam minus commode videtur habere, vt ex iis colligitur, quæ supra ex Thucydide protulimus. Vide Ἀγησίχορος, & Ἀμβολή.

Γροπάτωρ. ορος. ὁ. Poet. pro cō. πρόγονος. ου. ὁ. Progenitor. πάππος. ου. ὁ. Auus. Pind. Nem. Ode 4. 367. 2. Vide Græca scholia.

Γροπάτωρ. προπάτορος. ὁ. Poet.

ὁ πα-

ὁ πατρὸς πατὴρ, ὁ πρὸς πατρὸς πάππος. Patris pater. Paternus auus. Pindarus Nem. Ode 6. 378.9.

Γροπάτορο· ὁμαιμίω.

Paterni aui ex eodem sanguine orti.

Γρίπολος. ου. ὁ, ἡ ἡ. Poet. pro quo συνωνύμως dicitur ἀμφίπολος. ου. ὁ, ἡ ἡ. ὁ προπολῶν, ἡ πρὸ τοῦ κυρίου στρεφόμενος. Qui ante dominum, cui seruit, versatur, vt videat quid opus sit facto, & imperata faciat. ὁ ἀμφὶ τὸν ἑαυτοῦ κύριον πολῶν, καὶ στρεφόμενος. Qui circa dominum suum versatur, vt ad imperata faciendum sit paratior. Δωρικῶς ὁ ὑπηρέτης. ου. vel ἡ ὑπηρέτις. ὑπηρέτιδος. ὁ δοῦλος. ἡ δούλη. Minister. vel Ministra. Seruus. vel Serua. Pind. Nē. Ode 4. 366.4.

Γροπρεών. ῶνος. ὁ. Poet. & Pindaricum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. πρόθυμος. ου. ὁ. Promptus. Pindarus Nem. Ode 7. 395. 9.

—σὺ δὲ προπρεῶνα
μὲ ξεῖνον, ἀδελφεόν τε.—

—tuum vero promptum hospitem, & fratrem.—

Videtur autem nomen compositū ex præpositione πρὸ, & nomine πρηὼν, πρηῶνος. ὁ. Quod montis cacumen significat. Vnde κατ' συστολὴν τοῦ η, factum προπρεών. ῶνος. ὁ. Idemque valet proprie, ac προπρηνής, præceps, pronus, procliuis, propensus. μεταφορικῶς vero benignum significat, & animo in aliquem propenso, promptū, & paratum ad beneficium ei dādum. Consule Eustath. in Γρηών, & πρηόν, πρηονίς. ὁ. Magnum Etym. 692.47.

Γρών] ὑψηλὸς τόπος, παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν, ἡ τὴν ἰὼν μετοχὴν, ὁ δὲ προϊὼν, πρεὼν, πρεόν. Hinc vero κατ' πλεονασμὸν τοῦ η. πρηνών.

Πρ[...] μετ' Δωρικῆς, αἱ τῆ[...] παρὰ προθέσεως μετ' δοτικῆς. Pind. Pyth. Ode 4. 266.8.

ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.

pro, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Nā occasio apud homines breue spatium habet.

Γροσανής. ἐος. οῦς. ὁ, ἡ ἡ. Poet. & Dor. pro comm. poet. προσηνής. έος. οῦς. ὁ, ἡ ἡ. Mitis Lenis. Etymon apud Eustathium vide. Pind. Pyth. O. 3. 221. 11.

—προσανέα πίνοντας.—

—Lenia [pharmaca] bibētes.

Pyth. Ode x. 316.7.

Γέποιθα ξενίᾳ προσανεῖ.—

Fretus sum blanda hospitis amicitia.

Græca ſcholia, πέπιστευκα τῷ προξενῷ φιλίᾳ.

Προσέπλεκτο. 3. perſ. ſingul. pluſquam perf. paſſ. à προσπλέκομαι. μ. προσπλέξομαι. π. π. προσπέπλεγμαι. ξαι. κται. ὁ ἐπί συντελικός, προσπέπλεγμαι. προσέπλεξο. προσέπλεκτο Adplicitus, vel adhærens erat. Circumuolutus erat. Amplexabatur. Pind. Iſth. Ode 2.448. 6.

Θεῶν δαῖτας προσέπλεκτο
πάσας.—

Et Deorum omnes epulas amplexabatur.—

Conſule Græca ſcholia, & F. P. C. Lat. comment.

Προσέννεπε. Vide Simplex ἔννεπε. Pind Pyth. Ode 9. 299. 16. Quod ab ἐνέπω. Dico. Loquor. Alloquor. Voco. Euoco.

Προσμένειν δυσέκτυπον ἀλαλὰν τῶν πολεμίων. Pindarus Nemeorum Ode 3.352.17.

Hoſtium haſtifremum tumultum, [ac impetum] ſuſtinere.

Προσμιγνύναι τινὰ κράτει Pindaricum loquendi genus, pro communi, ποιεῖν τινα κράτης, ἐπὶ νίκης ἐπιτυχῆ. Admiſcere aliquem victoriæ, pro, Aliquem victoriæ compotem efficere. Pindarus de equo Pherenico verba faciens dicit,

Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν.

Victoria vero admiſcuit, [admouit] dominum.

Id eſt, Dominum vero victoriæ compotem fecit. Vel, Effecit vero vt dominus victoriam adipiſceretur.

Πρόσοψις. εως. ἡ. Com. pro quo & ſimplex ὄψις alias dicitur, & πρόσωπον. ου. τό. Facies. Vultus. Aſpectus. Pindarus Pythiorum Ode 4.235.5.

Ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν
Θηκάμενος —

Viri venerabilis faciem
Cum induiſſet.—

Vide θηκάμενος.

Προσοίχεσθαι. Poet. pro comm. προσοίχεσθαι. Accedere. Adire. Pindarus Pythiorum Ode 6.281 1.

Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι.—

Ad templum accedentes.—

Προστραπών. όντος. ὁ. Poet. pro com. ἀνατρεπών, όντος. ὁ. Qui euertit aliquid. Vel pro πορθήσας. αντος. ὁ. Qui expugnauit, ac in ſuam poteſtatem redegit. Quæ ſignificationes in vulgatis Græcolatinis Lexicis non leguntur. Pind. Nem. Ode 4.363.3.

—λαοφόρον Γαδειρον
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπών

Πρ-

Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσι.

Peleus cum Iaolcū hostili manu expugnasset Thessalis sernam tradidit, [i. Thessalorū imperio subiecit.]

Πρόσφατον. Poet. aduerbium, pro comm. ὀρθίως. νεωστί. Modo. Nuper. Recenter. Pindarus Pythiorum Ode 4. pag. 268. v. vltimo.

Πρόσφατον Θήβα ξενωθείς.

Nuper Thebis hospitio-exceptus.

De voce πρόσφατος cōsule Magnum Etymol. & Eustath.

Προσφέρειν. Poet pro comm. προσφερῆ ὅμοιον εἶναι. ὁμοιοῦσθαι. Similem esse. Quod & ἐμφερῆ εἶναι dicitur συνωνύμως. Cū datiuo. Pindarus Nem. Ode 6. 376. 7.

—ἀλλά τι προσφέρομεν
ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ-
τοι φύσιν ἀθανάτοις.

—*Sed* [in] *aliqua* [re] *similes sumus tamen* [diis] *immortalibus* [quanā in re?] *aut magna*, [& *excelsa*] *mente*, *aut certe natura.* [quomodo? quod omnes ex eadem matre simus nati. Nam hoc ipsum patet ex præcedentibus poetæ verbis, quum dicit ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἀμφότεροι.] Consule Græca scholia. Vide ἓν ἀνδρῶν. μέγαν vero νόον vocat, quia (vt canit Ouid. Metamorph lib. 1. 35.)

Sanctius his animal, mentisque capacius altæ,
Deerat adhuc, & quod dominari in cætera posset,
Natus homo est, siue hunc diuino semine fecit
Ille opifex rerum, mundi melioris origo:
Siue recens tellus, seductaque nuper ab alto
Æthere, cognati retinebat semina cœli. &c.

Πρόσφορος. ου. ὁ. Pind. Olymp. Ode 9 pag. 91. v. 9.

Εὑρησιεπὴς ἀναγιάσαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ.

Excogitator-verborum ad-narrandum
Aduectus, [vectus] *in Musarū curru.*

Græca scholia, Πρόσφορος). εὐεπίφορος ἐν ποιήμασιν. ἐπιτήδειος. ἱκανός. At Fr. P. longe melius hoc vocabulum videtur interpretatus in suis commēt. pag. 495. quum dixit, iam τὸ πρόσφορος esse nomen pro participio προσφερόμενος, & compositum pro simplici φερόμενος. Allatus, aducctus, latus, vectus. Cur autem poeta cupit se Musarū curru vehi? Quia poesis, & carmi-

na poetica, quibus aliquis celebratur, sunt quasi quidã currus alati, quibus & ipsi poetæ per vniuersum terrarum orbem regie vehũtur, & per ora virorum leuiter volant vna cum illis, quorũ laudes canunt. Ipsa vero oratio soluta, est quasi gregarius, & minus honoratæ fortunæ miles, qui pedibus iter humi facere cogitur, ideoque πεζὸς λόγος à Græcis appellatur, i. pedestris oratio) (ποίησις, & ποίημα.

Πρόσφορος. ου. ὁ. Comm. pro quo dicitur συνωνύμως, ἐπιτήδειος. ἁρμόδιος ἁρμόζων. Accommodatus. Aptus. Congruens. Conueniens. Pindar. Nemeorum Ode 8. 404. 9. ἐν ἔργῳ πρόσφορον κόμπον, vocat *conuenientem operi iactantiam*. Nem. Ode 9. 406. 10.

θαρσεῖα δ' ἐπέων
καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.

Græca scholia, τοῖς νενικηκόσι πρόσφορός ἐστι, & ἐοικυῖα ἡ διὰ τῆς καυχήσεως ᾠδή. τίνες γὰρ ἄλλοι μέλλουσι καυχᾶσθαι, ἢ οἱ νικήσαντες; *Diuinus enim carminum cantus cum gloriatione coniunctus [victoribus est] congruẽs.* καύχας ἀοιδὰ] καύχης ἀοιδὴ, ἡ μετὰ καυχῆς, εἴτι καυχήσεως ᾠδή.

Πρόσωπον. ου. τό. Domus anterior pars, quæ frontispicium vulgo vocatur. Pindar. Olympiorum Ode 6. v. 4.

—ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές.—

—*Incipiente autem opere, frõtispicium*
Oportet facere præfulgidum.

Προτροπάδαν. Poet. & Dor. pro com. poet. προτροπάδην. Suidas vertit, Προθύμως. ἀμεταστρεπτί. Alacriter. Sese nõ cõuertendo. Eustath.

προτροπάδην φεύγειν, τὸ μηδαμῶς ἐπιστρεφόμενον φεύγειν. *Totis viribus ita fugere, vt inter fugiendum, siue in ipsa fuga, nullo modo te conuertas, vt hostem insequentem respicias.* Quod accidit in acerrimis præliis, quum hostes funduntur, & in fugam cõiecti à victoribus vrgentur. Et Προτρέπεσθαι, τὸ προτροπάδην φεύγειν, quod idem valet ac τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἤδη νενικημένων εἰς φυγὴν τρέπεσθαι, καὶ τραπέντα φεύγειν. Quum enim exercitus aliquis ab hoste superatur, vnus quisque suæ saluti consulens, in fugam, ante cæteros socios iam victos, se coniicere solet, to-

tisque

tisque viribus imminens tergo periculum vitare conatur. At apud Pindarum Pythiorum Ode 4.243.14. τὸ προτροπάδην accipitur pro συντεταμένως, συντόνως, μεγάλῃ ὁρμῇ. Concitate. Concitato cursu. Magna contentione, magnoque impetu.

—ἀνὰ δ᾽ ἡμιόνοις,
Ξεστᾶ τ᾽ ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων.—

—*supra vero mulos,*
Politumque vehiculum concitato cursu Pelias
Venit properans.—

Vide Α᾽πήνα. Sensus, Curru autem polito, quem muli trahebant, vectus Pelias, concitato cursu festinans venit.

Προτυχόν. όντος. τό. Poet. pro cõ. παρατυχόν. όντος. τό. Quidquid se nobis fortuito offert. Quiduis, quod obuium est. Pindarus Pythiorum Ode 4.235.15.

—προτυχὸν
Ξείνιον μαστεύει δόμεναι.
—*obuium*
Xenium quæsiuit dare.

Πρόφαντος. ου. ὁ. Poetice pro communi φανερὸς, & ἔξοχος, vt interpretatur Græcus Pindari scholiastes. Manifestus. Excellens. Eximius. Conspicuus. Dicitur & προφανὴς pro eodem, παρὰ τὸ προφαίνεσθαι, τὸ πρὸ τῶν ἄλλων φαίνεσθαι, ante alios conspici. Vel παρὰ τὸ πόρρωθεν φαίνεσθαι, κατ᾽ ἀποκοπὴν τῶν δύο συλλαβῶν τῆς ῥωθεν λέξεως, καὶ κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, πόρ, πρό. Eminus conspici. Pindarus Olympiorum Ode prima, pag. 15. vers. 6.

—πρόφαντον σοφίαν καθ᾽ Ἕλλανας ἐόντα παντᾶ.
—*conspicuum sapientia inter Græ-*
cos existentem vbique.

Item Olympiorum Ode 8. pag.74.v.4.

Ἐν Νεμέᾳ πρόφαντον.
Apud Nemeam conspicuum.

Πρόφασις Ἐπιμηθέος ὀψινόου θυγάτηρ. τίς οὕτω καλεῖται, Pindarus Pythiorum Ode quinta, 271.7. Consule Græca scholia.

Προφάτας. α. ὁ. Dor. pro communi προφήτης. ου. ὁ. Propheta. Pind. Nem. Ode 1. 339. 6.

—*prophetam eximium.*

At Nemeor. Ode 9.413.12. poeta vocat κρητῆρα, γλυκὺν κώμου προφάταν, i. *Craterem, dulcem hymni Prophetam*, i. cantus præcursorem. Cur autem hoc? Docent Græca scholia, quia, quum quis victoriam erat adeptus, lætitiæ crater apponebatur, deinde carmen invictoris laudem canebatur. Quare προφάταν κώμου recte verterunt, προηγητὴν ὕμνου.

Προφέρειν. προέχειν. Excellere. Præstare. Cæteris esse præstantiorem. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 213. v. 13.

Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει.

In omni autem regimine rectilinguis vir excellit.

Vir bonus, & sincerus, & ab omni dolo remotus, & alienus in omni rerum publicarum statu longe præstat. Vide Εὐθύγλωσσος. ὁ.

Προφρόνως. Poet. idem ac προφρονέως, & comm. προθύμως. Animo prompto. Lubéter. Alacriter. Beneuole. Pindarus Pythiorum Ode x, 316. 12.

Ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

Ducens ducentem beneuole.

Nemeorum Ode 1.336.5.

Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως.

Herculem amplector lubenter.

Προχέοντι. Dor. pro com. προχέουσι. Profundunt. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 190. v. 12.

—προχέοντι ῥόον καπνοῦ.

—*profundunt vorticem fumi.*

Πρυτανεῖον. τό. Quid, & vnde dictum Pindarus Nem. Ode x 1.428.1. Vide Græca scholia.

Πρώραθεν. Aduerb. comm. quo Thucydides vsus. Pindarus Pythiorum Ode 4.234.7. ἐκ τῆς πρώρας. è prora. De prora.

Πρώραθεν Εὔφαμος καταβάς.

E prora cum descendisset Euphemus.

Pyth. Ode x.314.15.315.2.

—ταχὺ δ' ἄγκυραν

Ἐρεισαν χθονὶ

Πρώραθεν, χειράδος ἄλκαρ πέτρας.

—*subitoque anchoram*

Firmes [in] terra,

E prora, auxilium aduersus scopulos in mari latentes.

Πρωτεσίλας. α. ὁ. Dor. pro com. Πρωτεσίλαος. ου. ὁ. Protesilaus. Pind. Isthm. Ode 1.13. Vide terminationem λας.

Πρωτότυπα, ἢ κύρια ὀνόματα αἰτῶν παραγώγων, καὶ πατρωνυμικῶν. Vide Græca Pindari scho-

scholia Nem. Ode 4. 358. Col. 2. in Ἀμφιτρύων. Item consule Κίεια, & προπίπτω. Vide 363 5. & 373.

Πτερὰ νίκας. ἡ νίκη περιφραστικῶς. Alæ victoriæ. Ipsa victoria alata, velox. Victoria, quam quis celeriter adipiscitur. Pindarus Pythiorum Ode 9. 309. versu vltimo.

Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νίκας.

Multas etiam alas victoriæ prius accepit.

Consule Græca scholia. Sensus, Multas etiam alias victorias sua virtute celeriter est adeptus.

Πτυχαὶ ὕμνων διά τι τὰ ποιήματα, καὶ τὰ ἐγκωμιαστικὰ ἔπη λέγεται. Pind. Olymp. Ode prima, pag 14. v. 2. Consule Græca scholia.

Πτώσσοντι. Dor. pro comm. poet. πτώσσουσι, τυπτεῖ φοβοῦνται. Trepidant. Formidant. Pindarus Pythiorum Ode 294. 19. Vide Ἀπάορος.

Πυγμαχία. ας. ἡ. Poet. pro quo dicitur συνωνύμως πυγμή. ῆς. ἡ, Pugilatus, vel (vt alii scribere malunt) pugillatus. Pugilum certamen. Certamē, quo pugiles inter se pugnis, cæstuque certant. Vide πυγμάχος apud Eustathium, & verbum πυγμαχεῖν. De quibus & vulgata Lexica, in quibus hoc vocabulum πυγμαχία non legitur. Hom. Iliados Ψ. pag. ex H St. typis 900. F.

Εἰδὼς πυγμαχίης.—

Peritus pugilatus.—

Pro eodem dicit eadem pag. F. πυγμή.

Πυγμῇ νικήσαντα.—

Pugilatu victorem.—

Eadē pagina, paulo ante hos versus, indicatur vocis ἔτυμον,

Πὺξ μάλ' ἀναχομένω πεπληγέμεν.—

Pugnis alte elatis [se mutuo] percutere.—

Magnum Etymol. pag. 695. 51.

Πύξ. ἐπίρρημα ποιότητος. παρὰ τὸ πτύσσω πτύξω, τὸ ἀσφαλίζω, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τοῦ τ, πύξ. παρὰ τὸ πτύσσειν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν. κατακλείοντες γὰρ τοὺς δακτύλους ἐν τῇ πυγμομαχίᾳ, ἐπάλαιον. Ἡσίοδος, — οἷον δ' ἐμάχοντο Πὺξ τε, καὶ ἑλκηδόν. ἔστι δὲ καὶ πυγμή, εἶδος ἀγῶνος, παρὰ τὸ πτύσσειν. κλείοντες γὰρ τοὺς δακτύλους πλήσσομεν. Sed apud Hesiodum in Herculis scuto, pag. ex Crisp. typis. 65. legitur, vt hic quoque legendum,

—οἱ δ᾽ ἐμάχοντο
Πύξ τε, καὶ ἑλκηδόν.—
—alii vero pugnabant
Pugnisque, & lucta.—

Alias diceretur παροξυτόνως, ἑλκηδὴν, q. d. ἑλκήτην, παρὰ τὸ ἑλκέω, ὦ.μ. ἑλκήσω. &c. i. tractim, trahendo, luctando, lucta, in qua aduersarius aduersarium trahit, & raptat, vt eum humi prosternat, eoque prostrato victoriam ex certamine reportet. De hac autem aduerbiorũ formatione à tertia pers. sing. præt. perf. pass. consule nostrum Doricum Lexicum in Δ pro Τ in aduerbiis. Illud obiter addendum, in Magno Etymologico vocabulum πυγμομαχίαν, si codex mẽdo caret, apud alios scriptores non reperiri: sed tamen ἰσοδυναμεῖν τῇ πυγμαχίᾳ. ας.ἡ. Quod si probetur, dices vocabulum compositum ex nomine πυγμὴ, ῆς.ἡ. & μάχη. ης.ἡ. q. d. pugilatus, & pugna, i. pugnorum certamen, & simpliciter pugilatus. Nam hoc ipsum vtriúsque nominis vim in se complectitur, & significat. In compositione vero τὸ η, quod est in nomine πυγμὴ, in ο versum. Hoc vero minime nouum. Consule nostrum Doricum Lex. in η in ο versum. Item in ο pro η. Pindarus Olympiorum Ode xι. pag. 107. v. δ.

—πυγμαχίας ἕνεκεν.
—*pugilatus causa.*

Et Nem. Ode 6 379. 6.

Πυγμάχος. ὁ. ὁ. Comm. Pugil. Qui pugnis certat Pindarus Isthmior. Ode vlt. 486. 28.

Πυθιάς. άδος. ἡ. Poet. pro com. τὰ Πύθια. ων. Pythias, adis. pro, Pythia. orum i. Pythii ludi. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 191. vers. 16.

—Πυθιάδος
δ᾽ ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν.—
—*Pythiadis*
vero in curriculo præco proclamauit ipsam.—

Pythiorum Ode quinta, 270. 14.

Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἑλών.—
Decus, [insignem, & gloriosam victoriam] *a Pythiade,* [ex Pythiis ludis reportatam,]
Equis adeptus.—

Græca scholia, Πύθια νενίκηκε. Quanquam Πυθιὰς etiam poetice dici potest ipse locus, in quo Pythia fiebant, &

& Pythii ludi celebrabantur. Interdum etiam ipsum tempus, quo Pythia fiebāt, vt ὀλυμπιάς, de quo suo loco. Pythiorum Ode 8. 294. 15.

—ἐν Πυθιάδι.—

—*in Pythiade.* vel *apud Pythiadem.*

Græca scholia per Πυθιάδα videntur intelligere vatem Pythiam: sed longe verisimilius si ludos ipsos Pythios, aut locum, in quo fiebant, intelligi nunc saltem dicamus. Consule poetæ locum, & Græca scholia. Pythiorum Ode x. 310. in Græcis scholiis per Πυθιάδα tempus ipsum τῶν πυθίων celebrandorum intelligit. Col. 1. lin. 3.

Πυθιονίκας. α. ὁ. Poetice & Dorice pro communi πυθιονίκης. ου. ὁ. ὁ τὰ πύθια νικήσας. ὁ ἐν τοῖς Πυθίοις νικήσας. ὁ νίκην ἐκ τῶν Πυθίων ἀπενεγκών. In ludis Pythiis victor. Qui victoriam ex ludis Pythiis reportauit. Pindarus Pyth. Ode 9. 297. 1.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-κράτη χαρίτεσσι γεγωνεῖν.

Volo ærei-clypei gestatorem in-ludis-Pythiis-victorem Telesicratem cum profundizonis Charitibus prædicans, alta-voce-celebrare.

Consule Græca scholia.

Πυθιόνικος. ου. ὁ. ὁ ἐκ τῶν Πυθίων νίκην ἀποφέρων. ὁ ἐν τοῖς Πυθίοις νικήσας. Qui victoriam ex ludis Pythiis reportat. Qui in Pythiis ludis vicit. Pindarus Pythior. Ode 6. 281. 1.

Πυθιόνικον ὕμνων θησαυρὸν poetice vocat, *thesaurum hymnorum de victoria Pythica.* i. Copiam amplam carminum in laudem alicuius scriptorum ob victoriam ex ludis Pythiis reportatam. Pythior. Ode 8. 288. 1.

—Πυθιόνικον τιμάν.

—*Pythicæ-victoriæ honorem.* [Honorem ob victoriam ex Pythiis ludis reportatam partum.]

Pythiorum Ode xi. 322. 1.

Ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ.

Aut patri Pythionicæ, [id est, in Pythiis ludis victori.]

Πυθόθεν. Poet. aduerb. quod κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ

τοῦ Πυθωνόθεν, de quo suo loco. Vel hoc non à Πυθὼν, Πυθῶνος. at à Πυθὼ, Πυθόος. οῦς. deductum est, à genitiuo scil. Πυθόος, reiecto finali σ, & addita syllaba θεν, vnde factum Πυθοόθεν, & συγκοπῇ, Πυθόθεν, i. ἐκ τῆς Πυθῶνος. Ex Pythone. Pindarus Isthm. Ode 1. 442. 9.

Πυθοῖ. Aduerb pro ἐν τῇ Πυθοῖ, vel ἐν τῇ Πυθῶνι. Quorum alterum à Πυθὼν, ῶνος. ἡ. Apud Pythonem. Pindar. Isthm. Ode 7. 481. versu vltimo.

Πυθῶνά δε. Poet. pro comm. εἰς Πυθῶνα. In, vel ad Pythonem. Vide particulam Δὲ pro εἰς, vel πρὸς.

Πυθωνόθεν. ἐκ τῆς Πυθῶνος. Pindarus Pythiorum Ode 5. 278. 14.

Ἔχοντα Πυθωνόθεν
Τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν, μέλος χάριεν.—

Habentem, [quoniam habes] *ex Pythone carmen venustũ de* [*tua*] *præclara victoria, remedium- liberans* [*animum*] *sumptibus* [i. molestiis, quæ propter sumptus factos animum vexare solent.]

Πυκνός. οῦ. ὁ. Poet. nomen κατὰ συγκοπὴν formatum ἐκ τοῦ πυκινός. Proprie quidem significat densum: μεταφορικῶς vero, prudentem, & sapientem. Eustath. πυκνὸς τὰς φρένας αἰνίττεται τὸν ἄνδρα τὰς φρένας, ὃς & χαδνὸς λέγεται.

πυκινὴ βουλὴ, ἡ πυκνὴ, & στερεά. πυκινὴ ψυχὴ, ἡ πυκνὴ, & συνετή.

Πυκινὸν, τὸ συνετὸν, & φρόνιμον, παρὰ τὴν πύκην, ἡ ἀναλογεῖ πως κατὰ τὴν πικρότητα ἡ φρόνησις &c. consule & Magnum Etymologicum. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 116. v. 14.

—Σίσυφον μὲν
Πυκνότατον παλάμαις.
Sisyphum quidem
Prudentissimum artificiis.

Græca scholia, συνετώτατον βουλαῖς, ἢ γνώμαις. i. *prudentissimum consiliis, vel sententiis.*

Πυλάδου αἰνεαὶ αἶνραι, διὰ τὶ ἡ φωνίς. Pindarus Pythiorum Ode XI. 319. 5. Vide Græca scholia.

Πῦρ Pindarus Pyth. Ode 3. 220.

—πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

—*magnamque* [*in*] *monte ignis ex vno*
Semine, [*ex vna scintilla*] *prosiliens vastauit syluam.*

Πῦρ θερινὸν apud Pindarum Pythiorum Ode 3. 221. 5. vocatur μεταφορικῶς ὁ θερινὸς πυρετὸς, ignis æstiuus, [illegible] [illegible].

febris, quæ τῷ χειμῶνι, τυπέστ χειμερινῷ πυρετῷ opponitur. Consule Hippocratis Oeconomiam 545. & 546. vbi docetur πυρετὸν χειμερινὸν dici *febrem hybernam*, quæ hyeme contingit, aut quæ hyemi sua natura respondet, vt quæ fit ex pituita. θερινὸν vero πυρετὸν, *æstiuam febrem*, quę contingit æstate, vt quæ ex bile oritur. Vt autem apud Latinos Febris à feruore, & ardore dicitur, sic etiam apud Græcos ἀπὸ τοῦ πυρὸς ὁ πυρετὸς appellatus, ab igne febris, quod febris ardor ignis ardori sit simillimus. θερινῷ πυρὶ) (χειμῶνι. θερινῷ πυρετῷ) (χειμερινῷ πυρετῷ.

Πυρσοῦ. Comm. Incendere. Cremare Pindarus Pythiorum Ode xi. 320. 17.

— πυρωθέντων Τρώων

— *Incensis Troianis.*

Πυρπάλαμον βέλος ὀρσικτύπου Διός Pind. Olymp. Ode x. p. 104. v. 1.

Ignem-protendens telum horrisoni Iouis. i fulmen igneum, quod Iupiter vt telum iaculatur, eoque strepitum horrendum edit. Ideo Ouid. Metamorph. lib. 2. de Ioue dicit,

— *Rector Olympi.*

Qui fera terribili iaculatur fulmina dextra.

Æschylus vero ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ pag. ex H. St. typ. 26.

Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,

Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα.

Πυρπάλαμον βέλος vocatur à Pindaro fulmen, quod Iouis manu cum igne vibratur, & iacitur, q. d. τὸ μετὰ πυρὸς, εἴτε σὺν πυρὶ τῇ τοῦ Διὸς παλάμῃ, εἴτε χειρὶ παλλόμενον, καὶ βαλλόμενον. At apud Eustath. πυρπαλάμη καλεῖται πᾶς τις πανοῦργος ἄνθρωπος, & πυρπαλαμᾶν, τὸ κακοτεχνεῖν. Vide Ὀρσίκτυπος.

Πυρφόρος κεραυνός. *Igniferum fulmen.* Pind. Nem. Ode x. 424. 18.

Ρ

Ῥάβδος. ου. ἡ. Virga. Qualis hæc esset, & quomodo non solum Mercurio: sed etiam Plutoni præter aliorum sententiā à Pindaro tribuatur, vide vocem Ἀμενής.

Ῥαδινός. ου. ὁ. Vide Βραδινός.

Ῥαίνειν τινὰ ὕμνῳ. Poet. loquen-

—*stultum vero [est,] non prædidicisse.*

Γρομαδεύς.έως.ὁ. Dor. pro com. Γρομηθεύς.έως.ὁ. Promethe⁹. Pindar. Ol. Ode 7. pag. 65. v. 10.

Γρονέμειν τινὶ χαρίτων ἄωτον. Pindar. Isthm. Ode 8. 483. 16. *Gratiarum florem alicui tribuere.* pro, Præstantissimis carminibus aliquem celebrare.

Γρονύξ. Poet. aduerbiū, quod idem valet, ac προνυκτὸς. Ante noctem. Vt προνύμαρ, προημέρας. Ante diem. Vtrumque legitur apud Simonidē p. 112. M. in eodem versu, tribuiturque mulieri, quæ semper, & interdiu, & noctu vorat quidquid nancisci potest; & quæ propterea nunquam expectat initum noctis, aut diei aduentum: sed ante vtrumque tempus se cibis ingurgitat.

Γροξενία ας.ἡ. Comm Hospitalitas. Ius hospitii Hospitalis amicitia. Pind. Nem Ode 7. 393. 2.

—προξενίᾳ πέποιθα.—

—*amicitia - hospitali fretus sum.*

Γροοίμιον.ου.τό. Præter vulgatam Procemii significationem, interdū accipitur pro hymno. Quod ex Thucydide facile patet Sic enim ille lib. 3. pag. ex Wecheli typis 242. C.

Δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος.

Græca scholia; Ἐκ προοιμίου] ἐξ ὕμνου. ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 188. v. 2.

Ἁγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.

Præeuntium - choris quum hymnorum

Preludia facis [ô cithara] leniter-pulsata.

In versione P. St. omissa sunt hæc verba, *leniter pulsata*, quæ participium ἐλελιζομένα; interpretantur. Et ibidem scriptū vitiose προοιμίων, pro προοιμίων, & versum, *procemiorum*, quod iam minus commode videtur habere, vt ex iis colligitur, quæ supra ex Thucydide protulimus. Vide Ἁγησίχορος, & Ἀμβολή.

Γροπάτωρ.ορος.ὁ. Poet. pro cō. πρόγονος.ου.ὁ. Progenitor. πάππος.ου.ὁ. Atius. Pind. Nem. Ode 4. 367. 2. Vide Græca scholia.

Γρόσπατωρ. προπάτορος.ὁ. Poet.

ὁ πα-

ὁ πατρὸς πατὴρ, ὁ πρὸς πατρὸς πάππος. Patris pater. Paternus auus. Pindarus Nem. Ode 6. 378.9.

Προπάτορα ὁμαιμίαι.

Paterni aui ex eodem sanguine orti.

Πρόπολος.ου.ὁ,ἡ ἡ. Poet. pro quo συνωνύμως dicitur ἀμφίπολος.ου.ὁ,ἡ ἡ.ὁ προπολῶν, ἡ πρὸ τοῦ κυρίου στρεφόμενος. Qui ante dominum, cui seruit, versatur, vt videat quid opus sit facto, & imperata faciat. ὁ ἀμφὶ τοῦ ἑαυτοῦ κυρίου πολῶν, καὶ στρεφόμενος. Qui circa dominum suum versatur, vt ad imperata faciendum sit paratior. κοινῶς ὁ ὑπηρέτης.ου.vel ἡ ὑπηρέτις.ὑπηρέτιδος.ὁ δοῦλος.ἡ δούλη. Minister. vel Ministra. Seruus. vel Serua. Pind. Nē. Ode 4.366.4.

Προπρεών.ῶνος.ὁ. Poet & Pindaricum vocabulum, quod in vulgatis Lexicis non extat. πρόθυμος.ου.ὁ. Promptus. Pindarus Nem. Ode 7.395. 9.

—σὸν δὲ προπρεῶνα

μὲ ξεῖνον, ἀδελφεόν τε.—

—tuum vero promptum hospitem & fratrem.—

Videtur autem nomen compositũ ex præpositione πρὸ, & nomine πρηὼν, πρηῶνος.ὁ. Quod montis cacumen significat. Vnde κατὰ συστολὴν τοῦ η, factum πρεπρεών.ῶνος.ὁ. Idemque valet proprie, ac προπρηνὴς, præceps, pronus, procliuis, propensus. μετ[α]φορικῶς vero benignum significat, & animo in aliquem propenso, promptũ, & paratum ad beneficium ei dādum. Consule Eustath. in Πρηὼν,& πρεὸν, πρεπρεὼν. Magnum Etym. 692.47.

Πρὼν] ὑψηλὸς τόπος, παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν, ἡ τὴν ἰὼν μετοχὴν, ὅθεν πρειών, πρεών, πρόν. Hinc vero κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η, πρηνών.

Πρὸς μετὰ γενικῆς, ἀντὶ τῆς παρὰ προθέσεως μετὰ δοτικῆς. Pind. Pyth. Ode 4.266.8.

ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.

pro, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Nā occasio apud homines breue spatium habet.

Προσανής.ἐο. ου.ὁ.ἡ ἀ. Poet & Dor. pro comm. poet. προσηνής.έος.οῦς.ὁ,ἡ ἡ. Mitis Lenis. Etymon apud Eustathium vide. Pind Pyth O.3.221.11.

—προσανέα πίνοντας.—

—Lenia [pharmaca] bibētes. Pyth. Ode x.316.7.

Πέποιθα ξενίᾳ προσανεῖ.—

Fretus sum blanda hospitis amicitia.

Græca ſcholia, πεπίστευκα τῇ προσλωεῖ φιλίᾳ.

Προσέπλεκτο. 3. perſ ſingul pluſquam perf. paſſ à προσπλέκομαι. μ. προσπλίξομαι. π. π. προσπέπλεγμαι. ξαι. κται. ὁ ὑπερσυντελικὸς, προσεπέπλεγμην. προσέπλεξο. προσέπλεκτο Adplicitus, vel adhærens erat. Circumuolutus erat. Amplexabatur. Pind. Iſth. Ode 2.448. 6.

Θεῶν δαῖτας προσέπλεκτο
πάσας.—

Et Deorum omnes epulas amplexabatur.—

Conſule Græca ſcholia, & F. P. C. Lat. comment.

Προσλώεπε. Vide Simplex λώεπε. Pind Pyth. Ode 9. 299. 16. Quod ab ἐνέπω. Dico. Loquor. Alloquor. Voco. Euoco.

Προσμένειν δοεἰκτυπον ἀλαλαὶ τῶν πολεμίων. Pindarus Nemeorum Ode 3. 352. 17.

Hoſtium haſtifremum tumultum, [ac impetum] ſuſtinere.

Προσμιγνύναι τινὰ κράτει Pindaricum loquendi genus, pro communi, ποιεῖν τινα κράτῃς, ἐπὶ νίκης ἐπιτυχῆ. Admiſcere aliquem victoriæ, pro, Aliquem victoriæ compotem efficere. Pindarus de equo Pherenico verba faciens dicit,

Κράτει δ᾽ προσέμιξε δεσπότας.

Victoria vero admiſcuit, [admouit] dominum.

Id eſt, Dominum vero victoriæ compotem fecit. Vel, Effecit vero vt dominus victoriam adipiſceretur.

Πρόσοψις. εως. ἡ. Com. pro quo & ſimplex ὄψις alias dicitur, & πρόσωπον. ν. τό. Facies. Vultus. Aſpectus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 235. 5.

Ἀνδρὸς αἰδοῖν πρόσοψιν
Θηκάμενος —

Viri venerabilis faciem
Cum induiſſet.—

Vide θηκάμενος.

Προσοιχεῖν. Poet. pro comm. προσοιχεῖν. Accedere. Adire. Pindarus Pythiorum Ode 6. 281 1.

Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι.—

Ad templum accedentes.—

Προστραπών. ὄντος. ὁ. Poet. pro com. ἀνατραπών, ὄντος. ὁ. Qui euertit aliquid. Vel pro πορθήσας. αντος ὁ. Qui expugnauit, ac in ſuam poteſtatem redegit. Quæ ſignificationes in vulgatis Græcolatinis Lexicis non leguntur. Pind. Nem. Ode 4. 363. 3.

—λα-
τρείαν Ἰαωλκὸν
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν

Πη-

Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσι.

Peleus cum Iaolcu hostilis manu expugnasset Thessalis seruam tradidit, [i. Thessalorū imperio subiecit.]

Πρόσφατον. Poet. aduerbium, pro comm. πρῴην. νεωστί. Modo. Nuper. Recenter. Pindarus Pythiorum Ode 4. pag. 268. v. vltimo.

Πρόσφατον Θήβᾳ ξενωθείς.

Nuper Thebis hospitio-exceptus.

De voce πρόσφατον cōsule Magnum Etymol. & Eustath.

Προσφέρειν. Poet pro comm. προσφερῆ ὅμοιον εἶναι. ὁμοιοῦσθαι. Similem esse. Quod & ἐμφερῆ εἶναι dicitur συνωνύμως. Cū datiuo. Pindarus Nem. Ode 6. 376. 7.

—ἀλλά τι προσφέρομεν
ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ-
τοι φύσιν ἀθανάτοις.

—*Sed* [in] *aliqua* [re] *similes sumus tamen* [diis] *immortalibus* [quanā in re?] *aut magna,* [& *excelsa*] *mente, aut certe natura.* [quomodo? quod omnes ex eadem matre simus nati. Nam hoc ipsum patet ex præcedentibus poetæ verbis, quum dicit ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἀμφότεροι.] Consule Græca scholia. Vide ἓν ἀνδρῶν. μέγαν vero νόον vocat, quia (vt canit Ouid. Metamorph lib. 1. 35.)

Sanctius his animal, mentisque capacius alta,
Deerat adhuc, & quod dominari in cætera posset,
Natus homo est, siue hunc diuino semine fecit
Ille opifex rerum, mundi melioris origo:
Siue recens tellus, seductaque nuper ab alto
Æthere, cognati retinebat semina cœli. &c.

Πρόσφορος. ὁ. ὁ. Pind. Olymp. Ode 9 pag. 91. v. 9.

Εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ.

Excogitator-verborum ad narrandum
Aduectus, [vectus] *in Musarū curru.*

Græca scholia, Πρόσφορος). εὐεπίφορος ἐν ποιήμασιν. ἐπιτήδειος. ἱκανός. At Fr. P. longe melius hoc vocabulum videtur interpretatus in suis commēt. pag. 49. 5. quum dixit, iam τὸ πρόσφορος esse nomen pro participio προσφερόμενος, & compositum pro simplici φερόμενος. Allatus, aduectus, latus, vectus. Cur autem poeta cupit se Musarū curru vehi? Quia poesis, & carmi-

na poetica, quibus aliquis celebratur, sunt quasi quidã currus alati, quibus & ipsi poetæ per vniuersum terrarum orbem regie vehũtur, & per ora virorum leuiter volant vna cum illis, quorũ laudes canunt. Ipsa vero oratio soluta, est quasi gregarius, & minus honoratæ fortunæ miles, qui pedibus iter humi facere cogitur, ideoque πεζὸς λόγος à Græcis appellatur, i. pedestris oratio) (ποίησις, & ποίημα.

Πρόσφορος. ου. ὁ. Comm. pro quo dicitur συνωνύμως, ἐπιτήδειος. ἁρμόδιος ἁρμόζων. Accommodatus. Aptus. Congruens. Conueniens. Pindar. Nemeorum Ode 8. 404. 9. ἐν ἔργῳ πρόσφορον κόμπον, vocat *conuenientem operi iactantiam*. Nem. Ode 9. 406. 10.

θεσπεσία δ' ἐπέων
καύχαις ἀοιδὰ πρόσφορος.

Græca scholia, τοῖς νενικηκόσι πρόσφορός ἐστι, & ἔοικεν ἡ διὰ τῆς καυχήσεως ᾠδή. τίνες γὰρ ἄλλοι μέλλουσι καυχᾶσθαι, ἢ οἱ νικήσαντες; *Diuinus enim carminum cantus cum gloriatione coniunctus [victoribus est] congruẽs.* καύχαις ἀοιδὰ] αὔχης ἀοιδὴ, ἡ μετὰ καύχης, εἴτε καυχήσεως ᾠ-

δή.

Πρόσωπον. ου. τό. Domus anterior pars, quæ frontispicium vulgo vocatur. Pindar. Olympiorum Ode 6. v. 4.

—ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές.—

—*Incipiente autem opere, frõtispicium*
Oportet facere præfulgidum.

Προτροπάδαν. Poet. & Dor. pro com. poet. προτροπάδην. Suidas vertit, Προθύμως. ἀμεταστρεπτί. Alacriter. Sese nõ cõuertendo. Eustath.

προτροπάδην φεύγειν, τὸ μηδαμῶς ἐπιστρεφόμενον φεύγειν. *Totis viribus ita fugere, vt inter fugiendum, siue in ipsa fuga, nullo modo te conuertas, vt hostem insequentem respicias.* Quod accidit in acerrimis præliis, quum hostes funduntur, & in fugam cõiecti à victoribus vrgentur. Et Προτρέπεσθαι, τὸ προτροπάδην φεύγειν, quod idem valet ac τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἤδη νενικημένων εἰς φυγὴν τρέπεσθαι, καὶ τραπέντα φεύγειν. Quum enim exercitus aliquis ab hoste superatur, vnus quisque suæ saluti consulens, in fugam, ante cæteros socios iam victos, se coniicere solet, totisque

tisque viribus imminens tergo periculum vitare conatur. At apud Pindarum Pythiorum Ode 4.243.14. τὸ προτροπάδην accipitur pro συντεταμένως, συντόνως, μεγάλῃ ὁρμῇ. Concitate. Concitato cursu. Magna contentione, magnoque impetu.

—ἀνὰ δ' ἡμιόνοις,
Ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων.—
—supra vero mulos,
Politumque vehiculum concitato-cursu Pelias
Venit properans.—

Vide Ἀπήνα. Sensus, Curru autem polito, quem muli trahebant, vectus Pelias, concitato cursu festinans venit.

Προτυχόν. όντος. τό. Poet. pro cõ. παρατυχόν. όντος. τό. Quidquid se nobis fortuito offert. Quiduis, quod obuium est. Pindarus Pythiorum Ode 4.235.15.

—προτυχὸν
Ξένιον μάστευε δόμεναι.
—obuium
Xenium quæsiuit dare.

Πρόφαντος. ου. ὁ. Poetice pro communi φανερός, & ἔξοχος, vt interpretatur Græcus Pindari scholiastes. Manifestus. Excellens. Eximius. Conspicuus. Dicitur & προφανής pro eodem, παρὰ τὸ προφαίνεσθαι, τὸ πρὸ τῶν ἄλλων φαίνεσθαι, ante alios conspici. Vel παρὰ τὸ πόρρωθεν φαίνεσθαι, κατ' ἀποκοπὴν τῶν δύο συλλαβῶν τῶν ρωθεν λέγω, καὶ κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, πόρ, πρό. Eminus conspici. Pindarus Olympiorum Ode prima, pag. 15. vers. 6.

—πρόφαντον σοφίαν καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.
—conspicuum sapientia inter Græcos existentem vbique.

Item Olympiorum Ode 8. pag 74.v.4.

Ἐν Νεμέᾳ πρόφαντον,
Apud Nemeam conspicuum.

Πρόφασις Ἐπιμηθέος ὀψινόου θυγάτηρ. τίς οὕτω καλεῖται, Pindarus Pythiorum Ode quinta, 271.7. Consule Græca scholia.

Προφάτας. α. ὁ. Dor. pro communi προφήτης. ου. ὁ. Propheta. Pind. Nem. Ode 1. 339. 6.

—*prophetam eximium.*

At Nemeor. Ode 9.413.12. poeta vocat κρητῆρα, γλυκὺν κώμου προφάταν, i. *Craterem, dulcem hymni Prophetam*, i. cantus præcurſorem. Cur autem hoc? Docent Græca ſcholia, quia, quum quis victoriam erat adeptus, lætitiæ crater apponebatur, deinde carmen inuictoris laudem canebatur. Quare προφάταν κώμου recte verterunt, προηγητὴν ὕμνου.

Προφέρειν. προέχειν. Excellere. Præſtare. Cæteris eſſe præſtantiorem. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 213. v. 13.

Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει.

In omni autem regimine rectilinguis vir excellit.

Vir bonus, & ſincerus, & ab omni dolo remotus, & alienus in omni rerum publicarum ſtatu longe præſtat. Vide Εὐθύγλωσσος. ὁ. ὁ.

Προφρόνως. Poet. idem ac προφρονέως, & comm. προθύμως. Animo prompto. Lubẽter. Alacriter. Beneuole. Pindarus Pythiorum Ode x, 316. 12.

Ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

Ducens ducentem beneuole.

Nemeorum Ode 1.336.5.

Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως.

Herculem amplector lubenter.

Προχέοντι. Dor. pro com. προχέουσι. Profundunt. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 190. v. 12.

—προχέοντι ῥόον καπνοῦ.

—*profundunt verticem fumi.*

Πρυτανεῖον. ν. τό. Quid, & vnde dictum Pindarus Nem. Ode x1.428.1. Vide Græca ſcholia.

Πρώραθεν. Aduerb. comm. quo Thucydides vſus. Pindarus Pythiorum Ode 4.234.7. ἐκ τῆς πρώρας. è prora. De prora.

Πρώραθεν Εὔφαμος καταβαίς.

E-prora cum deſcendiſſet Euphemus.

Pyth. Ode x. 314. 15. 315. 2.

—ταχὺ δ' ἄγκυραν

Ἐρεισον χθονὶ

Πρώραθεν, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.

—*ſubitoque ancoram*

Firmes [in] terra,

E prora, auxilium aduerſus ſcopulos in mari latentes.

Πρωτεσίλας. α. ὁ. Dor. pro com. Πρωτεσίλαος. ν. ὁ. Proteſilaus. Pind. Iſthm. Ode 1.13. Vide terminationem λας.

Πρωτότυπα, ἢ κύρια ὀνόματα αὐτὰ τῶν παραγώγων, καὶ πατρωνυμικῶν. Vide Græca Pindari ſcho-

scholia Nem. Ode 4 358. Col. 2. in Ἀμφιτρύων. Item consule Κίελα, & περιπέτωσα. Vide 363 5. & 373.

Πτερὰ νίκας. ἡ νίκη περιφραστικῶς. Alæ victoriæ. Ipsa victoria alata, velox. Victoria, quam quis celeriter adipiscitur. Pindarus Pythiorum Ode 9. 309. versu vltimo.

Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νίκας.

Multas etiam alas victoria prius accepit.

Consule Græca scholia. Sensus, Multas etiam alias victorias sua virtute celeriter est adeptus.

Πτυχαὶ ὕμνων διὰ τὶ τὰ ποιήματα, καὶ τὰ ἐγκωμιαστικὰ ἔπη λέγεται. Pind. Olymp. Ode prima, pag 14. v. 2. Consule Græca scholia.

Πτώσσοντι. Dor. pro comm. poet. πτώσσουσι, τυτέσι φοβοῦνται. Trepidant. Formidant. Pindarus Pythiorum Ode 294. 19. Vide Ἀπάορος.

Πυγμαχία. ας. ἡ. Poet. pro quo dicitur συνωνύμως πυγμὴ. ῆς. ἡ, Pugilatus, vel (vt alii scribere malunt) pugillatus. Pugilum certamen. Certamē, quo pugiles inter se pugnis, cæstuque certant. Vide πυγμάχος apud Eustathium, & verbum πυγμαχεῖν. De quibus & vulgata Lexica, in quibus hoc vocabulum πυγμαχία non legitur. Hom. Iliados Ψ. pag. ex H. St. typis 900. F.

Εἰδὼς πυγμαχίης.—

Peritus pugilatus.—

Pro eodem dicit eadem pag. F. πυγμή.

Πυγμῇ νικήσαντα.—

Pugilatu victorem.—

Eadē pagina, paulo ante hos versus, indicatur vocis ἔτυμον,

Πὺξ μάλ' ἀναχομένω πεπληγέμεν.—

Pugnis alte elatis [se mutuo] percutere.—

Magnum Etymol. pag. 695. 51.

Πὺξ. ἐπίρρημα ποιότητος. παρὰ τὸ πλύσσω πλύξω, τὸ ἀσφαλίζω, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τοῦ τ, πύξ. παρὰ τὸ πλύσσειν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν. κατακλείοντες γὰρ τοὺς δακτύλους ἐν τῇ πυγμομαχίᾳ, ἐπάλαιον. Ἡσίοδος, —— οἷον δ' ἐμάχοντο Πὺξ τε, καὶ ἑλκηδὸν. ἔστι δὲ καὶ πυγμὴ, εἶδος ἀγῶνος, παρὰ τὸ πλύσσειν. κλείοντες γὰρ τοὺς δακτύλους πλήσσομεν. Sed apud Hesiodum in Herculis scuto, pag. ex Crisp. typis. 65. legitur, vt hic quoque legendum,

—οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε, καὶ ἑλκυνδόν.—
—alii vero pugnabant
Pugnisque, & lucta.—

Alias diceretur παροξυτόνως, ἑλκυνδὴν, q. d. ἑλκήτην, παρὰ το ἑλκύω, ὡ.μ. ἑλκύσω. &c. i. tractim, trahendo, luctando, lucta, in qua aduersarius aduersarium trahit, & raptat, vt eum humi prosternat, eoque prostrato victoriam ex certamine reportet. De hac autem aduerbiorũ formatione à tertia pers. sing. præt. perf. pass. consule nostrum Doricum Lexicum in Δ pro Τ in aduerbiis. Illud obiter addendum, in Magno Etymologico vocabulum πυγμομαχίαν, si codex mẽdo caret, apud alios scriptores non reperiri: sed tamen ἰσοδυναμεῖν τῇ πυγμαχία. ας.ἡ. Quod si probetur, dices vocabulum compositum ex nomine πυγμὴ, ῆς.ἡ. & μάχη. ης.ἡ. q. d. pugilatus, & pugna, i. pugnorum certamen, & simpliciter pugilatus. Nam hoc ipsum vtriusque nominis vim in se complectitur, & significat. In compositione vero τὸ η, quod est in nomine πυγμὴ, in ο versum. Hoc vero minime nouum. Consule nostrum Doricum Lex. in η in ο versum. Item in ο pro η. Pindarus Olympiorum Ode xι. pag. 107. v. δ.

—πυγμαχίας ἕνεκεν.
—*pugilatus causa.*

Et Nem. Ode 6 379. 6.

Πυγμάχος. ου. ὁ. Comm. Pugil. Qui pugnis certat Pindarus Isthmior. Ode vlt. 486. 28.

Πυθιάς. άδος. ἡ. Poet. pro com. τὰ Πύθια. ων. Pythias, adis. pro, Pythia. orum i. Pythii ludi. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 191. vers. 16.

—Πυθιάδος
δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν.—
—*Pythiadis
vero in curriculo praeco proclamauit ipsam.*—

Pythiorum Ode quinta, 270. 14.

Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἑλών.—
Decus, [insignem, & gloriosam victoriam] *a Pythiade*, [ex Pythiis ludis reportatam,]
Equis adeptus.—

Græca scholia, Πύθια νενίκηκε. Quanquam Πυθιὰς etiam poetice dici potest ipse locus, in quo Pythia fiebant,

&

& Pythii ludi celebrabantur. Interdum etiam ipsum tempus, quo Pythia fiebāt, vt ὀλυμπιὰς, de quo suo loco. Pythiorum Ode 8.294. 15.

—ἐν Πυθιάδι.—

—*in Pythiade.* vel *apud Pythiadem.*

Græca scholia per Πυθιάδα videntur intelligere vatem Pythiam: sed longe verisimilius si ludos ipsos Pythios, aut locum, in quo fiebant, intelligi nunc saltem dicamus. Consule poetæ locum, & Græca scholia. Pythiorum Ode x. 310. in Græcis scholiis per Πυθιάδα tempus ipsum τῶν πυθίων celebrandorum intelligit. Col. 1. lin. 3.

Πυθιονίκας. α. ὁ. Poetice & Dorice pro communi πυθιονίκης. ου. ὁ. ὁ τὰ πύθια νικήσας. ὁ ἐν τοῖς Πυθίοις νικήσας. ὁ νίκην ἐκ τῶν Πυθίων ἀπενεγκών. In ludis Pythiis victor. Qui victoriam ex ludis Pythiis reportauit. Pindarus Pyth. Ode 9.297. 1.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-
κράτη χαρίτεσσι γεγωνεῖν.

Volo arei-clypei gestatorem in-ludis-Pythiis-victorem Telesicratem cum profundizonis Charitibus prædicans, alta-voce-celebrare.

Consule Græca scholia.

Πυθιόνικος. ου. ὁ. ὁ ἐκ τῶν Πυθίων νίκην ἀποφέρων. ὁ ἐν τοῖς Πυθίοις νικήσας. Qui victoriam ex ludis Pythiis reportat. Qui in Pythiis ludis vicit. Pindarus Pythior. Ode 6. 281. 1.

Πυθιόνικον ὕμνων θησαυρὸν poetice vocat, *thesaurum hymnorum de victoria Pythica.* i. Copiam amplam carminum in laudem alicuius scriptorum ob victoriam ex ludis Pythiis reportatam. Pythior. Ode 8. 288. 1.

—Πυθιόνικον τιμάν.

—*Pythicæ-victoriæ honorem.* [Honorem ob victoriam ex Pythiis ludis reportatam partum.] Pythiorum Ode xi. 322. 1.

Ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ.

Aut patri Pythionicæ, [id est, in Pythiis ludis victori.]

Πυθόθεν. Poet. aduerb. quod κατὰ συγκοπὴν formatum de-

febris, quæ τῷ χειμῶνι, τουτέστι χειμερινῷ πυρετῷ opponitur. Conſule Hippocratis Oeconomiam 545. & 546. vbi docetur πυρετὸ χειμερινὸν dici *febrem hybernam*, quæ hyeme contingit, aut quæ hyemi ſua natura reſpondet, vt quæ fit ex pituita. θερινὸν vero πυρετὸ, *æſtiuam febrem*, quę contingit æſtate, vt quæ ex bile oritur. Vt autem apud Latinos Febris à feruore, & ardore dicitur, ſic etiam apud Græcos ἀπὸ τοῦ πυρὸς ὁ πυρετὸς appellatus, ab igne febris, quod febris ardor ignis ardori ſit ſimillimus. θερινῷ πυρὶ) (χειμῶνι. θερινῷ πυρετῷ) (χειμερινῷ πυρετῷ.

Πυρσοῦ. Comm. Incendere. Cremare Pindarus Pythiorum Ode xi. 320. 17.

— πυρωθέντων Τρώων

— *Incenſis Troianis.*

Πυρπάλαμον βέλος ὀρσικτύπου Διός Pind. Olymp. Ode x. p. 104. v. 1.

Ignem-protendens telum horriſoni Iouis. i fulmen igneum, quod Iupiter vt telum iaculatur, eoque ſtrepitum horrendum edit. Ideo Ouid. Metamorph. lib. 1. de Ioue dicit,

— *Rector Olympi.*
Qui fera terribili iaculatur
fulmina dextra.

Æſchylus vero ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ pag. ex H. St. typ. 26.

Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα.

Πυρπάλαμον βέλος vocatur à Pindaro fulmen, quod Iouis manu cum igne vibratur, & iacitur, q. d. τὸ μετὰ πυρὸς, εἴτε σὺν πυρὶ τῇ τοῦ Διὸς παλάμῃ, εἴτε χειρὶ παλλόμενον, καὶ βαλλόμενον. At apud Euſtath. πυρπαλάμη καλεῖται τὶς τις πανοῦργος ἄνθρωπος, & πυρπαλαμᾶν, τὸ κακοτεχνεῖν. Vide Ὀρσικτύπος.

Πυρφόρος κεραυνός. *Igniferum fulmen.* Pind. Nem. Ode x. 424. 18.

Ρ

Ρ'Α'βδος. ου. ἡ. Virga. Qualis hæc eſſet, & quomodo non ſolum Mercurio: ſed etiam Plutoni præter aliorum ſententiã à Pindaro tribuatur, vide vocem Α'κινήτα.

Ρ'αδινός. ου. ὁ. Vide Βραδινός.

Ρ'αίνειν τινὰ ὕμνῳ. Poet. loquen-

meorum Ode 2.341.2. Cõſule Græca ſcholia.

Ρ'έζοντά τι ἢ παθεῖν ἔοικε.

Facientem aliquid [mali, quo quis læditur,] æquum etiam est, [& rationi conſentaneum, viciſſim à læſo malũ aliquod] pati.

Æquum eſt vt is, qui aliis iniuriam facit, ab iis etiam viciſſim iniuriam acceptam patiatur. Pindarus Nemeorum Ode 4.360.2.

Ρ'ῆμα ἑνικὸν μῦ πληθυντικῶν ὀνομάτων. Vide ἑνικὸν ῥῆμα. Conſule & noſtrum Ionicum Lexicum in verbo ὤσφραντο.

Ρ'ῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει. &c. Pind. Nem. Ode 4. 356.10.

Carmen enim viuit diutius quàm facta &c.

Quamuis autem ῥῆμα proprie verbum, & orationem quamlibet ſignificet, interdum tamen, vt hic idem ac ἔπος valet. Ideo *carmen* a me vocatur.

Ρ'ηξίδιον ϰ. τό. idem ac ῥησίδιον. ϰ. τό. λεξίδιον. ϰ. τό. βραχεῖα ῥῆσις. βραχὺς λόγος. Breue dictum. Ibycus 38.f.4.

Ρ'ῆσις. εως. ἡ. Comm Dictio. Sermo. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 67.3.

Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ

Ρ'ήσιες.—

Narrant autem hominum priſci

Sermones.—

Ρ'ίζα ὕπερθε τετάτη. Quid. Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 14. Conſule Græca ſcholia.

Ρ'ιπαῖς ἀνέμων κλονεῖσθαι. Pindarus Pythiorum Ode 9.301. 17. Impetu ventorum, impetuoſis ventis agitari, turbari. Nemeorum Ode 1. 340. 2.

Βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι.

Telorum impetu. [telis cum impetu coniectis.]

Nem. Ode 3.352.15.

—θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθείς.

—marinis ventorum impulſibus deductus.

Ρ'ίψαις Æolice, pro comm. ῥίψας, inſerto ι. Eſt autem participium aor. 1. act. maſc. g. nominat. ſingul. à verbo ῥίπτω. μ. ψω. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 6.

Μακρὰ δὲ ῥίψαις.—

Procul verò iaculatus.—

Pindarus Pyth. Ode 5. 222. 1.

Ρ'ιμφάρματος. ϰ. ὁ, ἡ. Poeticũ vocabulum, quod in vul-

Ode XIII. pag. 121. v. 8.

Ἐμὲ δ᾽ εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον. παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ

Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.

Me vero rectum telorum mittentem, [& eiaculantem] turbinem, prater scopum non oportet

Multa tela firmare manibus.

Græcus scholiastes ῥόμβον interpretatur ῥῖψιν, ἢ ὁρμὴν, iaculationem, & impetum. Idem ἀκόντων ῥόμβον vertit, τὴν δίνησιν, ἢ τὴν βολὴν τῶν ἀκοντίων, τροπικῶς δὲ, τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων. i. *Iaculorum agitationem, vibrationem, & iaculationem, tropice vero verborũ laudatoriorum.* Vide alia exempla eiusmodi locutionis apud eundem. ὁ δὲ νοῦς ἐστὶ, οὐ χρὴ περιττολογεῖν περὶ ἄλλων, καὶ ἐκτρέπεσθαι τοῦ προκειμένου ἐπαίνου. Sensus autem hic est, Non oportet prolixius loqui de aliis rebus, & à proposita laudatione digredi. Illud addendum, ἱέντα καρτύνειν, dictum καθ᾽ ὑπαλλαγὴν, pro, καρτύνοντα ἱέναι. καρτύνειν δὲ, ἰσχυρῶς ἔχειν.

Ῥόμβος. ου. ὁ. Comm. sed poet. sumitur interdum pro magis vsitato ὁρμή. ῆς. ἡ. Impetus. Pind. Isth. Ode 4. 457. 14.

—μῆτιν δ᾽ ἀλώπηξ,
αἰετοῦ ἅ τ᾽ ἀναπιτναμένα
ῥόμβον ἴσχει.—

—*consilio vero [est] vulpes,* [i. vulpi similis,] *quæ supina cohibet impetum aquilæ.* Vide Ἀναπιτναμένα.

Ῥιοδίφρος. ου. ὁ, ἡ. Poet. Qui, quæue trahit, ac trahendo regit, & gubernat currum. Gubernator, aut gubernatrix currus. Epithetum aurigę. Compos. ex verbo ῥύω. μ. ῥύσω. τὸ ἐρύω, τουτέστιν ἑλκύω. ἢ ῥύεσθαι, τὸ ἕλκειν. Traho. & ex nomine δίφρος, currus. Quid autem sit δίφρος, apud Eustathium pluribus docetur. Pindarus Isth. Ode 2. 446. 12.

—οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσιδίφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός.

—*non vituperauit*
Currus-gubernatricem manum viri stimulatoris-equorum.

Ῥυσμός. οῦ. ὁ. Poet. Rerum aliquarum series, quæ sic dicta, quod res priores à posterioribus quodammodo trahantur, vt ordine alias aliæ sequantur, & inter se cõnectantur, vt in catenæ an-

nulis obseruari potest. Archilochus 129.f.

—γίγνωσκε δ' οἷος

Ρ'υσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

Cognosce vero qualis [rerum] series homines teneat.

Est autem verbale à verbo ῥύω, vnde & ῥύομαι, πυτὶ σῖν ἕλκω, traho. Vide ῥύω in vulg. Lex. Et Ρ'υσμός.

Σ

Σ in λ. Magnum Etymol. 661. in voce πεπαλαγμένου docet τὸ σ in λ sæpe mutatũ inueniri; vt à futuro πάσω, quod à πάσσω, deductum πάλη.ης.ἡ. tenuissima farinæ pars, quæ solet aspergi rebus. A futuro δαμάσω, quod à δαμάζω, domo, deducitur δαμάλη. iuuenca domita. ab αἰθύσω, quod ab αἰθύω.ῶ. floreo, αἰθάλη.ης.ἡ. flos Phlei.

Σ in ξ Dorice in futuris, quæ communiter in σω desinũt. Sed non semper, nec in omnibus verbis: at interdum, & in quibusdam tantum, quæ Dores vsurparunt. Vide Ξ pro Σ in futuris.

Σᾶμα.τος.τό. Dor. pro comm. σῶμα.τος τό. Corpus. Pindarus Olympior. Ode x. 98. v. 9.

—ἀρχαί-

ῳ σάματι πὰρ Πέλοπος.

—*antiquum iuxta sepulchrum Pelopis.*

Olympiorum Ode x. 102. v. 12.

—Σᾶμ' Α'λιρροθίου. pro, σῶμα Α'λιρροθίου τουτέστιν Α'λιρρόθιος.

—*Corpus Halirrhotii, i. Halirrhothius.*

Alii tamen τὸ σᾶμα positum putant Dorice pro communi σῆμα, & vertunt, ὁ ἐπίσημος, ἢ ἐπιφανὴς Α'λιρρόθιος. Sũt etiam qui proprium nomẽ esse tradunt, ideo vulgata versio sic habet, [*tu fili*] *Halirrhothii*, *Seme*. Quare dices esse vocatiuum à recto Σᾶμος, pro Σῆμος. Consule Græca scholia pag. 102. & 103. Pythiorũ Ode 9. 305. 7.

—Α'μφιτρύωνος σάματι [sub. πάρα.]

—*Amphitryonis [prope] sepulchrum.*

Σᾶμα.τος.τό. Dor. pro comm. σῆμα.τος.τό. σημεῖον.ου.τό. τὸ σύνθημα. τος. τὸ κέλευσμα. τος. Signum, quod alicui datur, & quod iubetur aliquid facere. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 188. v. 1.

Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν.

Parent autē cantores, [& poe-

re

te tuis] *signis.*

Græca ſcholia, Σάμασιν] τοῖς σημείοις, τοῖς συνθήμασιν, ἢ τοῖς κελεύσμασιν, ἀπὸ τοῦ σημῆναι διὰ τῆς περαιτέρω κρίσεως.

Σᾶμα. τος. τό. Dor. pro comm. σῆμα. τος. τό. Monumentum. Sepulchrum. Pindar. Nem. Ode 7. 387. 8.

Ἀφνεὸς τε, πενιχρός τε, θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.

Diuesque, pauperque, mortis
Ad ſepulchrum proficiſcũtur.

Hoc ipſum & Dauid pſalmo 49. pluribus confirmat. Et Horat. Carm. lib. 1. Ode 4. 12.

Pallida mors æquo pulſat pede pauperum tabernas,
Regumq́ turres.—

Idem Carm. lib. 2. Ode 14. & Ode 18.

Σάμερον. Dor. pro comm. σήμερον, vnde verſo σ in τ, formatum Attice τήμερον, q. d. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, hoc die. Hodie. Pindar. Ol. Ode 6. pag 48. v. 9.

Δεῖ σάμερον γ᾽ ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ.

Oportet hodie ſaltem venire in hora, [i. tempeſtiue.]

Σαφανής. έος. οῦς. ὁ, ἡ ἁ. Doricum, pro comm. σαφηνής, έος. οῦς. ὁ, ἡ ἡ. σαφής. Perſpicuus. Clarus. Manifeſtus. Certus. Pindarus Olymp. Ode x. pag. 101. v. 9.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω Κατέφρασεν.—

Tempus. Ipſam vero certitudinem [*tempus procedens vltra*
Enarrauit.—

Schol. τὸ δὲ σαφανὲς] τὸ δὲ περαιτέρω σαφανὲς ὄν, προϊὼν ὁ χρόνος ἀνεφαίνετο φανερὸν ποιεῖ. Sed in ſcholiis fortaſſe legendum σαφηνὲς ὄν. Sunt qui legunt τὸ δ᾽ ἀφανές. Conſule ſcholia.

Σαφές. Poet. Neutrum nomẽ loco aduerbii σαφῶς. Apertum, pro aperte. Perſpicue. Manifeſte Pindarus Olym. Ode x111. pag. 122. v. 8.

Τά τ᾽ ἐσσόμενα τότ᾽ ἂν φαίην σαφές.

Futuraſque [*res, quæ fuerint,*] *tunc dicam aperte.*

σαφέως. Poet. aduerb. vnde facta contractione formatũ commune σαφῶς. Aperte. Palam. Manifeſte Hoc vero σαφέως deductum à nomine σαφής, έος. οῦς. ὁ ἡ ἡ. Manifeſtus Apertus. Pindarus Pythiorum Ode 4. 246. 9.

Κεδνοὶ πολῖται φράσατέ μοι σαφέως.

Honorandi ciues indicate mihi aperte [*paternas ædes.*]

Σεβίζω. μ. σω. Poet idẽ ac σεβίζω. Colo. Veneror. Honoro.

Cum honore celebro. Pindarus Pythior. Ode quinta, 276.4.

—ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυρανας ἀγακτιμέναν πόλιν.—

—*In conuiuio honorifice-celebramus Cyrenes valde-insignem-ædificiis urbem.*—

Α᾿γακτιμέναν πόλιν] πόλιν τὴν ἄγαν, καὶ λαμπρῶς κεκτισμένην, καὶ οἰκοδομήμασι κεκοσμημένην. Vrbē vehementer, & splendidè ædificatam, & ædificiis ornatam. Sed à κτίζω, ædificò, condo, deducitur participium præteriti perf. & plusq. perf. pass. communiter κεκτισμένος.η.ον. Æolice vero neglecto augmento syllabico, & sublato σ metri causa, accentuque in præcedentem syllabam retracto, factum κτίμενος.η. ον. addito aduerbio ἄγαν, formatum ἀγανκτίμενος, at suauitatis gratia τὸ ν sublatum. Vt autem apud Homerum passim legitur εὐκτιμένη πόλις. sic etiam hoc ἀγακτιμένη apud Pindarum est formatum.

Σίβοντι. Dor. pro comm. σέβουσι. Colunt. Venerantur. Pindarus Olympiorum Ode 14. pag. 125 v.10.

Α᾿έναον σίβοντι πατρὸς Ο᾿λυμπίοιο τιμάν.

Sempiternum colunt patris Olympii honorem. i. Iouem, patrem cœlestem honoribus perpetuis venerantur.

Σεμέλη, καὶ Θυώνη idem. Pind. Pythior. Ode 3. 227. Vide Græca scholia.

Σεσιγαμένος.α.ον. Dor. pro cō. σεσιγημένος. η. ον. παρὰ τὸ σιγᾶν. Qui tacetur. Qui silentio præteritur. Pindar. Olympiorum Ode 9. pag. 94. v.2. Vide χρῆμα. Consule & F. P. C. Lat. com. in Pind. pag 50.

Σεσωπαμένος.α.ον.ὁ.ἡ.τό. Dor. pro comm σεσιωπημένος.η. ον. Tacitus.a.um. Qui silentio præteritur, vel tegitur, ac premitur. Pind. Isthm. Ode 1.442.5. Sic in omnibus, quos vidi, codicibus constanter scriptum legitur. Quod metri causa factum videtur, vt, sublato ι, quantitas huius septimi versus τῆς ἀντιστροφῆς, septimo τῆς στροφῆς præcedentis versui legitime respondeat.

Πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει.

—*sæpe vel id, quod silētio præteritum-est, [homini] voluptatem [animique tranquillitatem] maiorem affert.*

Σιγαλός.ά.όν. Poet. & Dor. pro comm.

comm. poet. σιγηλός. ή. όν. Tacitus. a. um. Taciturnus. a. um. Pindarus Pythiorum Ode 9. 306. 9.

Σιγηλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών.

Tacita consilii-inopia, [mæstitiaque] factis vitata.

Id est, non victus. Qui enim ab aduersariis victi sunt, hi ad magnam consilii inopiã redacti præ pudore tacent, nec libere cum aliis colloqui audent. Consule Græca scholia. σιγηλὸς vero deductum à nomine σιγὴ, ῆς. ή. idem ac σιωπὴ, ῆς. ή. vnde σιγᾶν, τὸ σιωπᾶν. Silentium. Silere. Taciturnitas. Tacere.

Σιδηρείτας, & σιδαρείτας. α. ὁ. Dor. pro comm. σιδηρείτης. ου. ὁ. σιδήρεος. ους. ίου. ὁ. Ferreus. Pindarus Nem. Ode 5. 371. 6.

σιδηρείταν ἐπαινέσαι πόλεμον.

Ferreum laudare bellum.

Ferreũ autem bellum μετωνυμικῶς appellatur, quod milites armati sint armatura ferrea, telisque ferreis, aut ferro munitis vtantur. Vel μεταφορικῶς pro duro, & crudeli sumitur, quod hostes sint instar ferri in bello duri, crudeles, & inhumani erga suos aduersarios, nec vllis precibus flectantur, ac exorentur, vt eorum miserentur.

Σιδαρόδετος. ου. ὁ. Doricum vocabulum pro comm. σιδηρόδετος. ου. ὁ. τῷ σιδήρῳ δετὸς, ἤγουν δεδεμένος. Ferro ligatus. Bacchylides 93. M.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισιν πόρπαξιν.—

At in ferro-reuinctis clypeis.

Σιδαροχάρμας. α. ὁ. Poet. & Dor. vocabulum, ὁ σιδήρῳ χαίρων. ὁ σιδηροῖς ὅπλοις χαίρων. ὁ ἐκ σιδήρου, εἴτε σιδηρῶν ὅπλων χάρμην λαμβάνων. ὁ πολεμικός. Qui ferro gaudet. Qui ferreis armis gaudet. Qui ex ferro, siue ferreis armis gaudium, & voluptatem capit. Bellicosus. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 201. v. 4.

—ἀνδρῶν,

Ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν.

—virorum,

Equorumque ferro gaudentium.

σιδαροχαρμᾶν Dor. pro comm. σιδηροχαρμῶν à recto singul. σιδηροχάρμης. ου. ὁ.

Σικελίας ἐγκώμιον, Nemeorum Ode 1. 333. & 334.

Σικυωνόθι. Aduerb. quod sequente consonante ponitur, vt τὸ Σικυωνόθεν, sequente vocali, pro ἐκ τῆς Σικυῶνος. Pindarus Nemeorum Ode 9. 405. 2. Quænam autem vrbs fuerit Σικυὼν, docent

Geographi, quos consule. Nem. Ode x. 421. 12. Σικυωνόθεν ἀργυρωθέντες. *Ex vrbe Sicyone [venerunt] argento donati.*

Σκᾶπτον. ω. τό. Dor. pro comm. σκῆπτρον. ου. τό. Sceptrum. Pindar. Olymp. Ode 1. pag. 5. v. 8. Vide θεμιστεῖος. Consule Eustathium, qui pluribus ἐτυμολογίαν τοῦ σκήπτρου declarat. Idem Olympiorum Ode 6. pag. 57. v. 3.

Ταν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων.

Quam Hiero sincero sceptro gubernans.

Ol. Ode 7. pag. 63. v. 10.

— κασίγνητον νόθον σκάπτῳ θένων.

— *fratrem nothum sceptro percutiens.*

Σκιαρός. ά. όν. Comm. Vmbrosus a. um. Opacus. παρὰ τὸ σκιὰν ἀίρειν. Vmbram attollere. Vmbram in altum tollere Vmbram magnam facere. Pro eodem apud Homerum passim legas σκιόεις. σκιόεσσα, σκιόεν. Eustath. σκιόεντα μέγαρα, τὰ μεγάλην σκιὰν ἀποπλοῦντα διὰ τὸ ὕψος, ἢ τὰ χάειν σκιᾶς γεγονότα. Pindarus Olympiorum Ode 3. pag. 31. v. 7.

Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν.

Istri ab opacis fontibus tulit.

σκιαρᾶν παγᾶν Dor. dictum pro comm. σκιαρῶν πηγῶν. vers. 13. σκιαρὸν φύτευμα. vocat Pind. *vmbrosam plantam.*

Σκιαῖς ὄνδρ. Pindarus Pyth. Ode 8. 295. 11. Vide Ἐπάμερος.

Σκοπός. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. ἐπίσκοπος. ου. ὁ. & ἔφορος. ου. ὁ. Inspector. Præses. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 52. v 6. Apollinem ἀφειφαρέτρας vocat

— τοξοφόρον

Δάλου θεοδμάτας σκοπόν.

— *Arcitenentem*

Deli diuinitus condita præsidem.

Nem. Ode 5. 372. 6.

Μαγνήτων σκοπόν.

Magnetum principem, [moderatorem, regem.] Vide scholia Græca.

Σκοπός. οῦ. ὁ. Speculator. Pindarus Pythiorum Ode 3. 218. 11.

Οὐδ᾽ ἔλαθε σκοπόν. —

Nec latuit speculatorem. —

Σκυρωτὴ ὁδός. Quænam fuerit, vide apud Pindarum Pythiorum Ode quinta, 277. 9. in Græcis scholiis.

Σκυτάλα. ας. ά. Dor. pro com. σκυτάλη ης. ἡ. Quid autem hoc

hoc esset, quomodo fieret, quis eius vsus, & quando, pluribus docetur apud Pindarum in Græcis scholiis Olympiorum Ode 6. pag. 56. Consule & Suidam.

Σκυτάλη.ης. ἡ. Comm. Claua. æ pro quo frequentius ῥόπαλον.ου. τό. & κορύνη.ης.ἡ Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 85.v.11.

— ἐναν-
τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλῆς σκύταλον τίναξε χερσίν;
— aduer-
sus tridentem [Neptuni] quomodo Her-
cules clauam vibrasset manibus?

Σοφία κλέπτει παράγοισα μύθοις. Pind. Nem. Ode 7. 388. 1. *Sapientia [poetarum, homines] decipit, [eos à veritatis recta via,] fabulis abducens.*

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον
Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβον.

Sapientes prospiciunt futurum ventum post triduum, vel, *tertio post die futurum ventum prauident, neque [se] lucro subiiciunt, [neque lucro seruiunt.]* Pind. Nem. Ode 7. 387. 5. Consule Græca scholia, & Lat. F. P. comment.

Σοφός. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 26. v. 15.

— Σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ.
μαθόντες δὲ, λάβροι
παγγλωσσίᾳ κόρακες ὥς,
ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Vide vulgatam interpretationem. Ol. Ode 9. pag. 85. v. 7.

— ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες
Ἐγένοντο. —

Σπαρτῶν γένος. Pind. Isthm. Ode 1. 4; 8. 9. *Satorum genus.* Thebani sic dicti, quod ex draconis dentibus à Cadmo satis nati credantur. Consule Græca scholia. Æschylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. p. 90. 10. vocat σπαρτοὺς ἄνδρας. & pag. 93. 1. σπέρμα τῶν σπαρτῶν γένος. Idem ἐν Εὐμενίσι. p. 286. 2. σπαρτῶν γένος. Ouid. Metam lib. 3. 64.

Pallas adest, motaq; iubet supponere terra
Vipereos dentes, populi incrementa futuri.
Paret, & impresso sulcum patefecit aratro.
Spargit humi iussos mortalia semina dentes. &c.

Euripides Thebanos vocat & ipse σπαρτοὺς ἄνδρας. ἐν Ἱκέτισι

versu 712. & v. 703.

Λόχον δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένον. Idem in Phœnissis 123. v. 946. appellat

χρυσοπήληκα στάχυν σπαρτῶν. — & v. 449. σπαρτῶν γένος.

& v. 1011. nominat σπαρτοὺς ἄνακτας γῆς ὑπερτείλαντας. Vide & Græca scholia Isthm. Ode 7. 477. vbi versum 2. explicant,

ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν.

Σπερχθεῖσα θυμῷ. Pindarus Nemeorum Ode 1. 357. 8. Irritata animo. Vide σπέρχειν, & σπέρχομαι in vulgatis Græcolat. Lexicis. Græca scholia, ἐπιχεθεῖσα, λυπηθεῖσα. ταραχθεῖσα δὲ τῇ ψυχῇ, ἢ ὑπερζέουσα τῷ θυμῷ. Sed in Græcis scholiis τὸ ἐπιχεθεῖσα videtur scriptum pro ἐπιχυθεῖσα, ab ἐπιχύω, vel ἐπιχέω. Vel pro poet. ἐπιχυθεῖσα. Fortasse tamen melius esset, si legeretur συγχυθεῖσα, quod ex illo ταραχθεῖσα colligi potest. Vel hæc tria sunt συνώνυμα, τὸ ἐπιχυθεῖσα, τὸ συγχυθεῖσα, καὶ τὸ ταραχθεῖσα.

Σπές. σπέσθαι. σπόμενος. &c. Vide Σπομένα. ας. ά.

Σπεύδειν βίον ἀθάνατον. Poet. loquendi genus. *Immortalem vitam affectare.* Pindarus Pythiorum Ode 3. 222. 8. Consule Græca scholia.

Σπομένα. ας. ά. Dor. pro comm. σπομένη. ης. ή. ἑπομένη. ἀκολουθοῦσα. Sequens. Sic autem formatur, ἕπομαι, poet. inserto σ, ἕσπομαι. participium ἑσπόμενος. ἀφαιρέσει τοῦ ε, σπόμενος. η. ον. Vel ab ἕπω, inserto σ, fit ἕσπω, hinc facta literarũ trãspositione, σπέω. σπῶ. aor. 2. ἕσπον. ες. ε. imperat. σπές, vt ab inusitato σπῆμι. subiunctiuus. σπῶ. σπῇς. σπῇ. vnde cõpositum, ἐπίσπω. ἐπίσπῃς. ἐπίσπῃ. Infinit. σπεῖν, vnde cõpos. ἐπισπεῖν. participiũ, σπών, vnde ἐπισπών, & ab actiuo ἕσπον formatur aor. 2. med. ἑσπόμην. ου. ετο. Imperat. σπέο. σπέσθω. & Ion. dissoluta ου diphthongo, in εο, σπέο, poet. inserto ι metri causa, factum σπεῖο, sequere. Hom. Iliad. κ. 384. 1.

σπεῖό μοι. —

Sequere me.

Infinitiuus, σπέσθαι, vnde compositum, ἐπισπέσθαι. Participium σπόμενος. η. ον. vnde compositum ἐπισπόμενος. η. ον. Sic etiam formatur ab ἔχω, τὸ ἕσχω, hinc σχέω. σχῶ. aor. 2. act. ἔσχον. ες. ε. Imperat. σχές, vt à σχῆμι. subiunctiuus, σχῶ. σχῇς. σχῇ. compos. κατάσχω κατάσχῃς. κατάσχῃ. Infinit. σχεῖν. κατασχεῖν.

Particip. χῶν, καταχῶν, ab act. ἔχον, deducitur aor. 2. med. ἐχόμην. ου. ετο. Imperat. χοῦ. χέεσθω. κατάχου. καταχέσθω. vel, vt apud scriptores non raro scriptum inuenias, καταχοῦ. &c. In subiunct. χῶμαι. χῇ. χῆται. compos. καταχῶμαι. καταχῇ. καταχῆται. vt ἐπίσχωμαι. ἐπίσχῃ. ἐπίσχηται. Infinit. χέασθαι. compos. καταχέασθαι. Participium, χόμενος, compos. καταχόμενος. η. ον. Sed hæc apud poetas frequentius occurrunt, quam in oratione soluta, & composita potius, quam simplicia reperiuntur. Quoniam autem nec in vulgatis Grammaticis, nec in Lexicis aut Græcis, aut Græcolatinis, hæc satis accurate, satisque fideliter descripta leguntur, ideo, vt τῶν φιλελλήνων commodis, & studiis inseruirem, fusius rē totam persequi non dubitaui. Consule tamen & Eustathium in Ἐπίσπη. Ἐπισπεῖν. & Ἐπισπέσθαι. Item Magnum Etymol. in Ἐπισπεῖν. 364. 20. Item Canin. Grammat. 245. M. Pindarus Pythiorum Ode 4. 236. 8.

Ἑσπέρας ὑγρὸν πελάγει σπομένας. *Hesperium humidum pelagus sequutam.* Græca scholia, Ἑσπέρας] κατὰ χωρίον τῆς ἑσπέρας, ἢ τῷ πελάγει τῆς δυτικῆς θαλάσσης ἀκολουθήσασαν. Eadem scholia πέλαγος ἑσπέρας τὴν τῆς δύσεως θάλασσαν interpretantur.

Σπονδοφόρος. ου. ὁ. Poet ὁ τὰς σπονδὰς φέρων. Qui libationes fert. Comm. ἱερεύς. ἱέως. ὁ. Sacerdos. Quoniam autem sacerdotes in suorum Deorum cultu varios liquores afferebant, quos suis Diis libabant, ac offerebant, ideo Græce σπονδοφόροι vocabantur. Pind. Isth. Ode 2. 447. 1. σπονδοφόροι Κρονίδα. *Sacerdotes Saturnii [Iouis.*

Σπουδὰν ἅπασαν θέμεν ἀμφί τινος πράγματος. Vide Θέμεν ἅ. σπ. 265. 10. Pind. Pyth. Ode 4.

Στάδιος ία. ον. Poet. Stabilis. & e. Firmus. a. um. Pindarus Olympiorum Ode quinta, pag. 42. v. vltimo,

—σταδίων θαλάμων.—

—*stabilium domorum.*—

Στάθεν. Bœot. 3. pers. plur. aor. 1. pass. pro comm. ἐστάθησαν. Steterūt. Constiterūt. Pindar. Nem. Ode x. 424. 10. Vide ἵστημι in vulg. Grammaticis.

Στάθμα.ας.ἁ. Dor.pro comm. σάθμη.ης.ἡ. Regula. Pindarus Pythiorum Ode 6. 284. 2.

Τῶν νῦν δὲ Θρασύβουλος

Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα.

Thrasybulus vero maxime [omnium eorum,] qui nunc [viuunt,] paternam ad regulam incedit, [patrisque vestigia, preceptaque sequitur.]

Στάθμα.ας.ἁ. Dor. pro comm. στάθμη.ης.ἡ. τουτέστι τὸ τέρμα.τος. Meta, æ. sed alias amussim significat. Pindarus Nem. Ode 6. 377. 6. Vide ἐφαμέριος.

Στάλα.ας.ἁ. Dor. pro comm. στήλη.ης.ἡ. Columna æ. Isth. Ode 4. 453. 8.

Στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις.

Columnas attingūt Herculeas.

Vide locum Nemeorum Ode 3. 348.

—νικὰν πρόσω

Ἀβάταν ἅλα κιόνων

Ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,

Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκεν

Ναυτιλίας ἐσχάτας

Μάρτυρας κλυτάς. consule nostram Lat. versionem, Indicem Dionysii de situ Orbis, & Geographos tam Lat. quam Græcos. Vide Κίων. Nem Ode 4. 366. 6.

Στάλαν θέμεν.—

Columnam ponere.

Στάμεν. Ita scriptum legitur apud Pindarum Pythiorũ Ode 4. versu secundo. Sed, vt ex Græcis scholiis, & carminum lege colligitur, scribendum non παροξυτόνως: at προπερισπωμένως, στᾶμεν, quod ita formatum. Infinitiuus aor. 2. act. ab ἵστημι deductus, communiter habet στῆναι, Dorice verso η in α, στᾶναι, inserta Dor. Attice, & Ion. syllaba με, factum στάμεναι, καὶ κατ' ἀποκοπὴν στᾶμεν.

Στᾶμεν εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας.

Stare [apud amicum virum, quem?] Regem bonos equos habentis Cyrenes.

Atque sic scribendum, si sequaris quorundam codicũ, & editionum fidem, in quibus post ν nulla notatur apostrophi nota. Sed in aliis ita scribitur,

Στάμεν' εὐίππου. &c.

Quod pro integro verbo Dorico στάμεναι positũ, metri causa reiecta dipthongo αι, & seruato accentu acuto supra syllabã στά, quod more Grammaticorum recepto factum.

Στάξοισι. Tertia pers. plur. fu. 1. act.

1.act. Æol.& Dor. formata, pro comm. σαξοισι, verso νin ι, vt in μοῖσα, pro μοῦσα. quod à verbo σάζω. Pindar. Pythiorum Ode 9.303.7.

Νέκταρ ἐν χείλεσσι, καὶ ἀμβροσίαν σαξοισι.—

Nectar, & ambrosiam labris [eius] instillabunt. Vel, *in eius labra stillabunt.*

Σταότα. Pindar. Nem. Ode 5. 369. 1. Poet. pro integro Ion. ἑσταότα, quod à comm ἑστακότα formatum sublato κ, vnde contractum Attice deductum ἑστῶτα. Vide ἑστὼς, ῶτος. in vulgatis grammaticis. ἵστημι. μ. στήσω. ὁ α. ἀόρ. ἔστησα. ὁ π. ἕστηκα. ὁ Ι'ων. κὸς, ἕσταα, vnde participium comm. ἑστηκὼς, ἑστηκότος. Ion. ἑσταὼς, ἑσταότος. & in n.g. plur. ἑστακότα, ἑσταότα, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, σταότα.

ἀγάλματα ἐπ᾽ αὐταῖς βαθμίδος σταότα.—

simulacra super ipsam basin stantia.

Στάσις, καὶ ταραχὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀνεγείρειν. &c, Vide Ταραχὰς, καὶ στάσις. Pind. Pyth. Ode 4. 265. 2. Item Δυσπαλής.

Στάσομαι. Dor. pro comm. στήσομαι. fut. 1. med. ab actiuo στήσω, quod ab ἵστημι. Pindar. Nem. Ode 5. 370. 14.

[εἰπεῖν] στάσομαι.

[*Dicere*] *supersedebo.* [Non dicam.]

τὸ ἵστασθαι ad orationem translatum, vt hoc loco, significat oratione supersedere. ab oratione abstinere à dicendo sibi temperare. q.d. In aliqua orationis parte stare, gradum sistere, vlterius dicendo non progredi. Non dicere, silentio præterire.

Στέγω. [Idem ac Actiuum στέγειν, κωλύειν, εἴργειν, ἀπωθεῖν. Impedire Arcere. Propulsare. Aristot. Problematum sect. 8. quæst. 11. 281. A.

ἡ σὰρξ στέγει τὸ θερμόν.

Caro propulsat calorem. Caro calorem arcet.]

Pindarus Pythiorum Ode 4. 242. 5.

Α᾽μφὶ δὲ παρδαλέα

Στέγε φρίσσοντας ὄμβρους.

Vndiq. vero pardi pellis [à corpore]

Arcebat horrorem-incutientes imbres.

Græca scholia. Στέγε] ἔσκεπε, καὶ ἀπήλυκε τοὺς φρίσσειν παρασκευάζοντας ὄμβρους. &c. Sed τὸ ἀπήλυκε, si codex mendo caret, est aorist. 2. act. ab ἀπαλύσκω. simplex est ἀλύσκω. futur ἀλύξω. aorist. 2. ἤλυκον. ες. ε. compos. ἀπήλυκον.

ἀπήλογκε. ι. Nunc autem ἀλύσκειν non accipitur pro vitare, fugere, sed pro fugare, & propulſare, quod obſeruatu dignum, ſiquidem eſt rariſſimum: imo vix alibi reperias ab vllo poeta ſic acceptum. Sed poeticæ licentię hoc quoque condonandum, vt & alia ſexcenta. Sic & Theocritus Idyllio primo, verſu 63. vocat Α'ίδαν ἐκλελάθοντα, τὸ Α'ίδην τὸν οὐκ αὐτὸν ἐκλανθανόμενον, ἢ ἐπιλήσμονα, ἀλλὰ τὸ τοὺς ἄλλους λαθεῖν, εἴτε λανθάνεσθαι, ἐπιλανθάνεσθαι ποιοῦντα, ἢ ἐπιλήσμονας ἀποτελοῦντα. Vide ἀλύσκειν, & ἀλύξαι apud Euſtath. & Magnum Etym. ſi codex eſt mendoſus, fortaſſe ſcribendum leuiſſima mutatione facta, ἀπάλεγε, quod ab ἀπαλέγω deductum, arcebat. Hinc τὸ ἀλέξω. & ἀλεξέω. ὦ fu. ἥσω. &c. Ne quis autem aliquid παντελῶς παράδοξον à nobis afferri putet, ne longius abeamus, en hoc ipſo loco τὸ φείσατιν à Pindaro poſitum pro φείσασθαι ποιεῖν. Sic & apud Homerum, vt Græca ſcholia docent, legitur

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας,

vbi Διώνυσος μαινόμενος vocatur τοὺς αὐτὸς μαινόμενος, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους μαίνεσθαι ποιῶν, ὁ μανιοποιός, i. non qui ipſe inſanit: ſed qui alios inſanire facit, inſanos reddit, & ad inſaniam adigit.

Στέλλειν. Dor. infinitiuus, pro comm. στέλλειν. Ornare. Parare. ducere. deducere. πλόον στέλλειν, πλεῖν. Nauigationem deducere, pro, Nauigare. Nauigationis curſum aliquo dirigere. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 4.

—ναῶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
στέλλειν ἐς ἀμφιθάλασσον
νομόν.—

—*nauium nauigationẽ, [curſumque Phœbus]*
Iuſſit Lernæo à littore
Deducere ad vtrinque-maricinctam
Regionem.—

Græcus ſchol. στέλλειν ναῶν πλόον vertit τὴν ναῦν εὐθῦναι. Nauem dirigere. Nauis curſum dirigere. Sed ſi vnam tantũ nauem fuiſſe dicas, poeta amplificandi cauſa, ναῶν, συνεκδοχικῶς loquens, pluralem pro ſingulari poſuerit.

Στεφανοφορία. ας. ἡ. Com idem ac στεφανηφορία. ας. ἡ. Coronæ geſta-

gestatio. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 73. v. 10.

Τόνδε κῶμον, καὶ στεφανοφορίαν

Δέξαι.—

Hunc hymnum, & corona-gestationem

Accipe.—

Στεφάνωμα. τος. τό. Poet. & Pindaricum, pro comm. στέφανος. ου. ὁ. *Coronamentum* vulgo vocatur, vt & in Lexicis legitur, & in Pindari versione. Sed idem videtur esse, quod eius primitiuum στέφανος, i. corona. μετωνυμικῶς vero, & μεταφορικῶς accipitur pro ornamento, & decore. Quoniam enim corona, capitis est ornamentum, & decus, ideo factum, vt simpliciter pro ornamento, & decore sumatur. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 193. v. 16.

Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον.

Diuitiarum coronamentum, [decus, & ornamentũ] superbum, [splendidum, & magnificum.]

Pyth. Ode 9. 297. 5.

Διαξίππου στεφάνωμα Κυράνας.

Equestris ornamentũ Cyrenes.

Vide Διάξιππος. Græca scholia, στέφανον, καὶ δόξαν τῆς ἱππικῆς Κυρήνης.

Pyth. Ode XII. 324. 9.

Δέξαι στεφάνωμα τόδε.—

Accipe coronam istam.—

Nem. Ode 5. 375. 7.

Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώματα. Vbi videtur esse ἀσυνδέτως, vel subauditur καὶ,

Flores viridantes ferre, & coronamenta. pro,

στεφάνους ἐξ ἀνθέων ποιηέντων, ἤγουν χλοερῶν, καὶ αἰθηρῶν φέρειν. Coronas ex floribus viridantibus, recentibus, ac florentibus contextas ferre. Isthm. Ode 1. 446. 3.

Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαις

Πέμπειν αἰδεῖ σελίνων.

Doricorum apiorum coronam ipsi misit ad redimiendam comam.

Isthm. Ode 4. 457. 9.

—παγκρατίου

στεφάνωμ' ἐπάξιον.

—pancratio

coronam dignam.

Et 459. 9.

—νεόδματα στεφανώματα βωμῶν.

—recens-structa coronamenta altarium.

Scholia Græca vertunt, νεαρὰ στέμματα τῶν βωμῶν. Recentes altarium coronas, quibus altaria coronabantur, ac ornabantur.

Στολίζειν. Induere. Vestire. Ornare. στολὴ enim, Indumentũ.

Vestitûs. Corporis cultus, & ornatus. Hoc à verbo στέλλω, de quo Lexica. Anacreon 59.

Στόλισον πολιὸν αὐτὴν
Υποπορφύροισι πέπλοις.
Orna vltimum ipsum
Subpurpureis peplis.

Στράταρχος. ου. ὁ. Poet. idem ac στρατάρχης. ου. ὁ. & comm. στρατηγός. οῦ. ὁ. Exercitus Dux. Imperator. Pindarus Pyth. Ode 6.283.3.

—στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα.—
Imperatorem Aethiopum Memnonem.—

Isthm. Ode 5.465.5.

Καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοάραν.
Et ducem-exercitus, [Imperatorem] *Aethiopum intrepidũ*
Memnonem ære-armatum, [vel, *apta-ærea-armatura munitum*.]

Vide χαλκοάρας. Homerus suos Græcos passim vocat χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς.

Σύγγονος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. pro cõ. συγγενής. ὁ, καὶ ἡ. Cognatus. Pindarus Olymp Ode 8. p. 80. v. 14.

Συγγόνων κεδνὰν χάριν.
Cognatorum illustrem gratiã.

Pyth. Ode 3.220.5.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
Σύγγονοι κούραν.—
Sed postquam muro, [i. rogo] *collocarunt in ligneo*
Cognati puellam.—

Pyth. Ode 8.292.17.

Συγγόνοισι τέχναις.
Cõgenitis artibus.

Pyth. Ode 9.308.5.

πολλοὶ σύγγονοι) (πολλοὶ ξεῖνοι.
Multi cognati) (*multi peregrini.*

Nem. Ode XI.429.7.

—ἀτρεμίαν σύγγονον.
—*audaciam cognatam*, [congenitam, à natura ingenitã, insitam.]

Σύγκοιτος. ου. ὁ. Poet. ὁ σὺν τινι ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κείμενος, & κοιμώμενος. Concubitor. Concubinus. Qui cum aliquo in eodem cubili iacet, cubat, dormit. Pindarus Pythiorum Ode 9.299.9.

Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν,
Παῦρον ἐπὶ βλεφάροις
Υπνον ἀναλίσκοισα.—
Concubitorem autem suauem,
Exiguum in palpebris
Somnum consumens.—

Exiguum temporis spatium in dulcia somni dona oculis carpenda impẽdens. Parum dormiens.

Συγκωμάξατε. Dor. pro com. συγκωμάσατε. Choream vna instituite. Pind. Ol. Ode XI. pag.

pag.107.v.12.est autem imperat.aor.1.act.à verbo συγκωμάζω.μ.σω.

Σύμπειρος.ου.ὁ,ἡ.Poet.ὁ τῆ αὐτῆ πείρας μέτοχος) (ἄπειρος.ὁ τοῦ αὐτοῦ πράγματος πεῖραν λαμβάνων σύν τινι. Qui eiusdem periculi,quod fit alicuius rei, particeps est Qui eiusdem rei periculum facit cum aliquo. Qui idem cum aliquo experitur. Pindarus Nem. Ode 7.386.10.

Σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Animum eiusdem certaminis participem curare, [conseruare.]

Συμποσία.ας.ἡ.Poet.pro com. συμπόσιον.ου.τό. Compotatio. Conuiuium. Pindarus Pythiorum Ode 4.267.13.

—ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κρανᾷ συμποσίας ἐφέπων.
—Ad Apollinisque fontem cōuiuia agitans.

Σύμφυτος.ου.ὁ,ἡ.Poet.idem ac συγγενής.έος.οῦς.ὁ,ἡ. Simulplantatus. Simul-genitus. Cognatus.Pindarus Isthm. Ode 3.451.8.

σύμφυτον ἀρετὰν οὐ κατελέγχει.
Cognatam virtutem non dedecorat.

Συλαθείς.έντος.ὁ.Dor.pro com. poet.συληθείς.έντος. à συλάω.ῶ.μ.συλήσω.de quo vulgata Lexica Pindarus Olympiorū 9.pag.92.v.9.

συλαθεὶς ἀγενείων.
Quum se subduxisset ab imberbibus.

Schol ἀποσυληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγενείων, καὶ ὑπεξελθὼν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας. i. *Quum ab imberbibus, & iunioribus recessisset, & se subduxisset, ac in numerum virorum se contulisset.*

Sed si nunc verba græca velis nimis religiose sequi non solum ridiculam, sed & absurdam interpretationem afferes. Iam enim συλαθεὶς τῶν ἀγενείων,ἰσοδυναμεῖ τῷ νοσφίζεσθαι,καὶ χωρίζεσθαι ἀπὸ τῶν ἀγενείων,τουτέστι τῶν νεωτέρων.

Σύμβολον.ου.τό. Signum. Pind. Ol.Ode XII.pag. 109. v. 8. Vide θεόθεν.

Συμπαρίστασαν. Dor. pro communi συμπαρίστησαν. Adstare fecit, vel iussit. Pindarus Olympiorum Ode sexta, pag. 50. v. 10. Vide χρυσοκόμας.

Συναλέγειν γάμον. Pind. Isthm. Ode vlt. 485.26. Nuptias simul curare, atque conficere.

Συναντόμαι. Poet. pro communi ἀπαντάω. ῶ.Vide simplex ἄντομαι apud Eustathiū.

Occurro. Obuiam eo. Sine casu positum absolute. Pindarus Olympiorum Ode 2. p.22.2.

συναντόμενος.—

occurrens[Laii filius.]—

Idem eadem Ode pag. 28.v. 3.

οὐ δίκᾳ συναντόμενος.—

Non iure occurrens. [i. Iniuste se Theroni opponens.]

Συνάορος.ου.ὁ,& ἡ. Poet. ὁ συνεζευγμένος. Coniunctus. Comes. Socius. παρὰ τὸ συναείρειν, τὸ συναίρειν, ἤγουν ὁμοῦ αἴω αἴρειν, & ὑψοῦν, ἢ συζευγνύειν. i. simul attollere. In altū simul tollere. Vel, connectere, coniungere. ἀείρειν autem futurum format ἀερῶ. med. perf. ἤορα, & neglecto augmento, ἄορα. vnde varia verbalia, de quibus Lexica. Compositum, συνάορος.ου. de quo supra. Pindarus Nemeorum Ode 4. 356.9.

—εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.

—*Laus citharæ comes.* Vel,

—*Laus coniuncta cum cithara.* i. Carmina lyrica.

Συνάπτει ὥρα. Tempus instat. Tempus vrget. Pindarus Pythiorum Ode 4.261.13.

Συνάρμοξεν. Dor. pro comm. συνήρμοξεν. 3.aor.1. act. à συναρμόζω.μ.ξω.ὁ α.ἀόρ.συνήρμοξα, comm. συνάρμοξα Dor. vel neglecto temporali incremento, vel η in α mutato. Pindarus Nem. Ode x. 417. 9.

—φρενῶν

καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

Mentis fructum, [i. prudentiam] *adaptauit cum recta iustitia.*

Vide φρενῶν καρπός.

Συνδικος.ου.ὁ.& ἡ. Comm. Proprie autem σύνδικοι vocātur plures patroni, qui simul vnam, eandemque causam in iudiciis defendunt. Interdū σύνδικος, μεταφορικῶς accipitur pro comite, pro adiutore, & pro eo, qui aliquem suo patrocinio, atque testimonio iuuat, pro teste, qui nobis aliqua de re dicit testimonium. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 93.v.5.

—σύνδικος

δ' αὐτῷ Ἰολάου

Τύμβος.—

—*Testis*

autem [est] ipsi Iolai

Tumulus.—

Sensus, Ipsius autem insignē virtutem testatur Iolai sepulchrum. Idem Pythiorum Ode prima, pag. 187. v. 3. citharam poeta vocat

Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον.

Comi-

Συνδ[illegible] Μουσῶν κτέανον.
Comitem Musarum possessionem, [i. Musicum instrumentum, quod Musas comitari consueuit. Cur? quia Lyricorum carmina ad citharam canebantur, ita vt cithara Musas, poetas, & cantores comitari quodammodo videretur.] Vide vocem Ι[illegible].

Συνδρομος. ν. ὁ, & ἡ. Poet. pro comm συντρέχων. Concurrens. Pindarus Pythiorum Ode 4.256.16.

Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν
Ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες. —

Concurrentium motum insuperabilem, [vel, *immensum*]
Effugere petrarum. Binæ enim erant
Viuæ, volnebanturque velociores, [i. velocius]
Quam grauiter-stridentium ventorum agmina.

Intelligit τὰς συμπληγάδας, de quibus Plin. lib. 4. cap XIII. in principio. Comment. Lat. Metamorph lib. 7.152. a. Idem lib. XV. 338.

—*timuit concursibus Argo*
Vndarum sparsas Symplegadas elisarum,
Quæ nunc immotæ perstant, ventisque resistunt.

Apollon. τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 2.83. Πέτρας μὲν πάμπροσθεν & cæt. Consule Græca scholia, & Eustath. in Πλαγκταὶ πέτραι.

Συνδυο. Poet. Duo simul coniuncti. Bini. Dicitur autem in omni genere. Pindarus Pyth Ode 3.225.1.

Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς
Ἀθάνατοι. —
Vnum ad bonũ, [vno pro bono,] *mala bina diuidunt*, [distribuũt] *mortalibus*
Immortales. —

Consule Græca scholia pag. 224. & 225. Homerus hoc longe dilucidius docet Iliados Ω. cum Eustathii comment. pag. 1362.

Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένοις. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.
Ὧ μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,

Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται,
ἄλλοτε δ᾽ ἐσθλῷ.
Ὧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώη, λωβητὸν
ἔθηκε.
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα
δῖαν ἐλαύνει,
Φοιτᾷ δ᾽ οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε
βροτοῖσιν.

Hesiodus vero malorum vnum tantum dolium in suis ἔργοις, & ἡμέραις facit. Vide rem totam in Πανδώρη. pag. ex Crispini typis 5. Illud obiter addetur hoc loco, in Græcis Pindari scholiis pro verbis illis, quæ sunt apud Homerum septimo versu, ὅγε κύρεται, scriptum legi, ἐπιμίσγεται. κύρει autem, κυρεῖν, & κυρέσθαι idē significant, scilicet ὑπάρχειν, εἶναι, existere, esse: sed hæc quidem duo sunt communia, illa vero tria, sunt poetica. Hic tamē τὸ κυρεῖσθαι simplex est, pro cōposito ἐγκυρεῖσθαι, τουτέστιν ἐγκύρειν, ἐπιεγκυρεῖν, & ἐντυγχάνειν. Incidere in aliquid. & datiuo gaudet. Dicitur & ἐπικύρειν, ἤγουν ἐπιτυχεῖν. Vide κύρσας, & κέρσαι in Eustathio, & Magno Etymologico.

Συνέθευ. Dor. 2. pers. aorist. 2. med. à συντίθεμαι, paciscor. aor. 2. med. συνεθέμην, συνέθου comm. συνέθεο. Ion. συνέθου Attice, συνέθευ Dor. Pindarus Pythiorum Ode xi. 321. 14.

—εἰ μισθῷ
Συνέθευ παρέχειν
Φωνὰν ὑπάργυρον. pro, συνέθου παρέχειν, ἤγουν παρέξειν φωνὴν ἀργυρεῖν, & μισθοῦ.

—si mercede
Pacta-es te prabituram
Vocem [tuam] argento-se summittentem.

Συνέμεν. Infinitiuus aor. 2. act. Ion. Dor. & Æol. formatus à comm. συνεῖναι (quod à συνίημι. μ. συνήσω) sublato ι, fit συνέναι, inserta syllaba μι, συνέμεναι, κατ᾽ ἀποκοπὴν συνέμεν, idem ac infinitiuus præsentis συνιέναι. Percipere. Intelligere. Pindarus Pyth. Ode 3. 224. 6.

Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
Κορυφὰν Ἱέρων
Ὀρθὰν ἐπίστα.—

Si vero sermonum intelligere
Summam Hiero
Rectam nosti, [*potes*. i. quoniam autem Hiero summam sapientiam es adeptus, illud nosti, quod à poeta traditur.]

Vide Ἐπίστα.

Συνέπαξε. Dor. pro communi συνέπηξε. 3. pers. sing. aorist. 1. act.

τ. act. à συμπήγνυμι. μ. συμπήξω. ἀόρ. συνέπηξα. ας. ε. Pindarus Nemeorũ Ode 5. 372. 8.

Ψεύσαν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον.

Falsum autem, [&] *commentitium compegit crimen.*

Συνεύνασθην. Bœotica 3. perſ. plur. aor. 1. paſſ. pro conim. συνευνάσθησαν, à συνευνάζω. μ. σω. Conſopio. Cum aliquo ſopio, vel Dormire facio. συνευνάζεσθαι verò, Concumbere. Cubare cum aliquo. Dormire cum aliquo. Pindarus Pythiorum Ode 4. 262. 8.

Καὶ συνεύνασθεν.—

Et concubuerunt [*cum Lemniis mulieribus.*]—

Σύνευνος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. Tam maritus, quam vxor dicitur, quod alter cum altero in eodem lecto cubet. Compoſitum vocabulũ ex præpoſitione communi σὺν, quæ ξὺν Attice dicitur, & ex nomine εὐνὴ, ῆς. ἡ. Cubile. Lectus. Apud Pindarũ Olympiorum Ode 1. pagina 12. verſ. 2. σύνευνος accipitur pro vxore, quæ alias à poetis ἄλοχος, τουτέστι τοῦ αὐτοῦ λέχους μέτοχος, id eſt, eiuſdem lecti particeps, eiuſdemque tori cõſors ὁμώνυμος appellatur.

Ἕλε δ' Οἰνομάου βίαν,

Παρθένον τε σύνευνον.

Cepit autem Oenomai violentiam. [i. Oenomaum violẽtum, ac fortem,]

Virginemque coniugem.

Συνθέμενος. ου. ὁ. Poet. pro com. αναπεμπάζων, ἀκριβῶς ἐξετάζων, κατὰ μνήμην ἔχων. Ruminans, perpendens, accurate examinans, memoria retinens, animo, memoriæque mandans. q. d. componens, & recondens. Vbi? In memoriæ theſauro. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265. 11.

—Ἐ τόδε συνθέμενος

Ῥῆμα.—

—*Et hoc perpendens*

Dictum.—

Vide Græca ſcholia.

Συνθεσις. ιος. ἡ. Poet pro com. συνθήκη. ης. ἡ. Pactum. Pindarus Pythiorum Ode 4. 252. 4.

Συνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες.

Pactum hoc quum approbaſſent.

Homerus συνθεσίαν appellat.

Συνίμεν. Infin. præſentis Ion.

Æol.&Dor.atque poet.pro comm. συνιέναι, quod idem valet ac τὸ συνέρχεσθαι. Conuenire. Componitur autem ex præposit.σὺν,cū, & verbo ἕω, eo,vado, venio. Ion. verso ε in ι,factum ἴω,Attice circumflexum,ἰέω, ἰῶ. vnde verbum in μι,ἵημι,infinit. ἰέναι,vt à τίθημι, τιθέναι, inserta Ion.syllaba μι,ἰέμεναι,κατ' συγκοπὴν,ἴμεναι,κατ' ἔκθλιψιν, & αἰολικὴν ἀποκοπὴν τῆς αι συλλαβῆς, ἴμεν,addita σὺν, συνίμεν. Vel ab ἴω,inserto ι, formatū εἴω, vnde εἶμι, de quo Grammatici.Infinit.ἰέναι,μεταθέσει ἰέναι, &c. vt supra. Pindarus Pythiorum Ode xi.318.11.

Στρατὸν ὁμηγυρία καλεῖ συνίμεν.

Cœtum congregatum vocat ad conueniendum.

Vide ὁμήγυρις,& ὁμηγυρής.

Σύννομος.ν.ὁ,& ἡ.Poet.ὁ σὺν τινι νεμόμενος, & τρεφόμενος. Qui cum aliquo pascitur, & alitur.μεταφορικῶς, ὁ συνεζευγμένος, & συγγενής. Coniunctus. Cognatus. Pind.Isthm. Ode ζ.451.12.

& ματρόθεν Λαβδακίδαισι

σύννομοι.—

Et à matris parte Labdacidis

coniuncti.—

Συνοικητήρ.ῆρος.ὁ.Poet. ὁ συνοικῶν τινι. Cohabitator. Qui cum aliquo habitat. Contubernalis.παρὰ τὸ συνοικεῖν.i. cohabitare. Cū aliquo habitare. Simonides 115.2.

Ἐχθρὸν συνοικητῆρα.—

Inimicum,[dirūque]contubernalem.

Συνοικιστής οῦ.ὁ. Comm.Cum aliquo-conditor alicuius ædificii, vel coloniæ ,vel vrbis. Socius alicuius in condendo aliquo ædificio, vrbe,colonia.Pindar. Olympiorum Ode 6.pag.46.vers. 1.

—Συνοικιστήρ τε κλεινᾶν Συρακοσσᾶν.—

—Conditorq; nobilium Syracusarum.

Συντανύσαις. Æol. pro comm. συντανύσας,ἤγουν συντείνας,συμπλέξας, συντεμών. Sic enim Græca scholia. Pindar. Pythiorum Ode prima , pag. 198.v.7.Vide καιρόν.

Συμπλέθειν. Poet. pro comm. συμπλεῖν, κατασκευάζειν, ποιεῖν. Conficere. Efficere. Parare,facere. Pindarus Pythiorum Ode 9.302.13.

Αὐτίκα συμπλέθειν ἔννομον.

*Confestim vt[eam] efficiat legū obseruatricem,*vel,*pascuis abundantem.*

Græca scholia,ὥστε συμπλεῖν ἐννέμους

δίμεως αὐτῇ, ὥστε συνάπτεσθαι, καὶ συμβάλλεσθαι πρὸς τὴν κατασκευὴν. ἢ συμπλεῦσαι αὐτῇ ἐν ταῖς νομαῖς, καὶ νεμήσεσι, συναύξουσαι αὐτῇ καὶ τὰς φυτείας, καὶ τὰ κυνηγέσια. εὔθηρος γὰρ ἡ Λιβύη. Vide Εὔνομος.

Σὺν τινι. Pindaricum loquendi genus, quod de illis dicitur, qui non inuiti: sed vltro aliquid faciunt. Pythiorum Ode 4.262.1.

Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν Πελίαο φόνον.

Et clam abduxit Medeam cum ipsa [i. ipsius consensu, & voluntate, non inuitam: sed volentem,] *Peliæ cædem*, [i. quæ Peliæ cædis autor fuit.]

Συντροχάζειν. Poet. pro communi συντρέχειν. Concurrere. Cum aliquo currere. Simul currere. Anacreon εἰς Ἔρωτα. 50.

Ἐκέλευσε συντροχάζειν.

Iussit [*me secum*] *currere*.

Vide Τροχάειν. ᾶν. Nam à τρέχω. vnde τροχός, οῦ. ὁ. Rota. mutato ε in ο, & coniugatione grauitona ad circumflexam reuocata, factum τροχάω. ῶ. inserto ζ, τροχάζω.

Συντυχία ας. ἡ. Poet. pro com. εὐτυχία ας. ἡ. Secunda fortuna. Felix rerum successus. Successus. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 192. v. 8.

—ὁ δὲ λόγος

Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει

Λοιπὸν ἔσσεσθαι, στεφάνοισιν, ἵπποισί τε κλυτὰν,

Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.

Vulgata versio sic habet,

Mea autem oratio his successibus gloriam affert, [*dicens*] *in posterum futuram esse coronis, & equis inclytam, & inter dulcisona conuiuia celebrem.* At Æ.P. sic, *Ipsa vero ratio hos propter successus,* [*& victorias iam partas,*] *opinionē affert* [*mihi, vt credam hanc ciuitatem Aetnam monti vicino cognominem, in*] *posterum fore coronis*, &c.

Sensus, Ergo rationi consentaneum est, hanc ciuitatem, in posterum plures victorias adeptam, illustriorem fore.

Συντυχία. ας. ἡ. Com. sed Poet. nomen quod γενικῶς quemlibet casum, tam malum, quam bonum significat, & quamuis fortunam, tam aduersam, quam secundam. εἰδικῶς vero, pro epitheti qualitate varia variam for-

titur significationem. Ideo discriminis statuendi causa plerumque epithetum aliquod addi solet. Quemadmodum in τύχης appellatione fieri videmus. Quanquã interdum ex ipso scriptorũ sensu, verbisque colligitur, quonam modo vox sit accipienda, licet nullum addatur epithetum. συνωνύμως alibi passim occurrit συμφορὰ, ᾶς. ἡ Quod & ipsum est mediæ significationis vocabulum, vt ἡ συντυχία. ας. Pindarus Isthmior. Ode 1. 439. 11.

ἐν χρυσέσσᾳ δέξατό μιν συντυχία.

In horrendo excepit ipsum casu.

Græca scholia, Συντυχία [τῇ φυγῇ. κοινὸν γὰρ ἡ συντυχία. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν, χειμῶνα, καὶ τρικυμίαν λέγει.

Συρακόσσαι. ῶν. αἱ. Dor. & poet. sublato υ, & geminato σ, pro comm. Συράκουσαι. ῶν. Syracusæ. Pindar. Pyth. Ode 3. 223. 7.

Ὃς Συρακόσσαισι νέμει —

Qui Syracusis imperat. —

Κλειναῖν Συρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία.

Inclytarum Syracusarum germen Ortygia.

Σύτο. Poet. 3. pers. singul. plusquamperfecti passiui, pro communi ἐσέσυτο. Sic autem formatur, σεύομαι, Impetu feror. Ruo. μ. σεύσομαι. π. σέσυμαι. ὑπερσυντελικὸς, ἐσεσύμην. ἐσέσυσο. ἐσέσυτο. neglecto augmento syllabico, σέσυτο, ἀφαιρέσει primæ syllabæ σε, & sublato ε, remanet σύτο. Pindar. Olymp Ode 1. pag. 4. v. 8.

Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο. —

Quum ad Alpheum concitus ferebatur. —

Σφάλλειν. Comm. Facere labi. Deiicere. Prosternere. In errorem inducere. Efficere vt quis peccet. Hinc sublato σ Latinum *Fallo. is. it.* Hinc & Italicum *Fallo*, i. error, peccatum. Et *Fallare*, errare, peccare. μ. σφαλῶ. ἀόρ. α. ἔσφαλα comm. & ἔσφηλα Attice. Pind. Ol. Ode 2. pag. 26. v. 6.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε Τροίας
Ἄμαχον, ἀστραβῆ κίονα. —

Qui Hectorem prostravit Troiæ
Inexpugnabilem, [&] firmam columnam. —

Σφός, οῦ. ὁ. Poet. & Dor. pro σφέτερος. ου. ὁ. ἴδιος. οἰκεῖος. Suus. Pro-

Proprius domesticus Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 278. 9.

—σφὸν ὄλβον.

—suam felicitatem.

Σφυρόν.οῦ.τό. Proprie quidem ipse pedis malleolus ita vocatur. μεταφορικῶς vero sic etiam imæ montium partes, & ipsæ conualles appellantur. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 208. vers. 4.

—ἐν Παλίου σφυροῖ.—

—In Pelii vallibus.—

Vide Πήλιον.

Σχάζειν. Comm. Cohibere. Inhibere. Pindarus Pythiorum Ode x. 314. 15.

Κώπαν σχάσον.

Remum inhibe.

Consule Græca scholia.

Σχάσαις. Æol. pro comm. σχάσας. Est autem participium aor. 1. act. m. g. num singul. à verbo σχάζω. μ. σχάσω. ὁ α. ἀόρ. ἔσχασα ας. ε. Græcus schol. vertit, ἐπισχὼν, καὶ παύσας. i. cum cohibuisset. Pind. Nem. Ode 4. 364. 8.

ὄνυχας ὀξυτάτους, ἀκμάν τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων.

vngues acutissimos, aciemque maxime-formidabilium dentium cum cohibuisset.

Σχεδὸν cum datiuo. Prope. Iuxta. Ad. Eustath. σχεδὸν, τὸ ἐγγὺς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐχομένως, παρὰ τὸ σχέω. σχῶ. Pindarus Nem. Ode x. 424. 10.

στᾶσαν τύμβῳ σχεδὸν πατρῴῳ.

constituerunt sepulchrum prope paternum.

sic & Pythiorũ Ode 5. 272. 14.

—ἀνδριάντι σχεδόν.

—prope statuam.

Sic & Hom. Il. I. 342.

—ἐπεὶ μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ.

—quum ad te proxime accesserit.

Il. K. 300.

—ἐγγύ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴατο.

Il. N. 528. 4.

—σοὶ δ' αὐτῷ σχεδὸν ἔμμεναι.—

& 668. f. 13. & 696 f. 6. οἱ σχεδόν. Il. Φ. 800. 1. Il. Χ. 840. 7. Idem Odyss. B. 44. f. 3. 166. M. 318. 615.

Alias cum genitiuo ponitur, Hom. Il K. 384. & 386. 1.

Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν.—

& 390.

Ἀνδρῶν-δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν.

Il. N. 504.

—σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος.

Et 652. 7. Et Ὀδυσ. Δ. 110. M. 152. 3. 162. M. 384. M. & passim vtranque constructionem inuenias.

Σχεθέμεν. Ion. Dor. & poetice dictum, pro comm. poet.

σχέθειν, vnde Ion & Dor. sublato ι, σχέθειν, inserta syllaba με, σχέθεμεν, comm. ἔχειν. Habere. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 10. v. 4.

Σχεθέμεν ἐν φυλακᾷ. Vide φυλακᾶ.

Σχεδᾷ. Poet. aduerbium, pro com. ἐφεξῆς. Deinceps. Ordine. συνεγγυς. Prope. Iuxta. Pindarus Nemeorum Ode 1. 340. 6.

Τὸν ἅπαντα χρόνον σχεδᾷ.

Omne tempus deinceps.

Pro eodem Pind. Nem. Ode XI. 432. 2. dicit ἐν χερσᾷ. Et Isthmiorum Ode VI. 470. 6. ἐν χερσᾷ Galli, *En ordre. D'ordre. Tout de suitte.* Theocritus Idyllio X: v. versu 69. dicit ἐπισχερώ. Magnum Etymologicum 365. 14.

Ἐπισχερώ] ἐφεξῆς, συνεχῶς. ἢ σημαίνεται ἐξ ἐντόνως, ὥσπερ ἰώ. Οὐδὲν γὰρ εἰς ω ληγόντων ἐπιρρημάτων ὀξύνεσθαι θέλει. γράφεται χωρὶς τοῦ ι. ἀπὸ γὰρ τοῦ σχέθειν, σχεδώ, ὡς πόθεν, πῶ, ἢ αὐτόθεν, αὐτώ. ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ρ, ἐπισχερώ. ἢ παρὰ τὸ σχεῖν ἔχειν. Eustath. ἐπισχερὼ, ἐχομένως, συνεχῶς κατὰ τάξιν, ὀξύνεται. καὶ παρὰ τὸ σχεῖν, σχῶ λέγεται. Suidas, Ἐπισχερώ. ἐφεξῆς. Ergo παρὰ τὸ ἐπισχεῖν formatum ἐπισχερώ. Sed accentus varietas obseruanda, quinetiam τοῦ ι subscripti præteritio apud nonnullos. Huc adde quod nonnulli ἐνσχερῷ vnica voce scribant, vt τὸ ἐπισχερώ, alii duabus separatis, ἐν σχερῷ. χερῷ vero dictũ videtur metri causa, sublato σ. si modo codex sanus. Præterea (quamuis hoc ab aliis ante non fuerit demonstratum) sciendum hoc aduerbium σχερῷ τὸ ι subscriptum habere sub ω, κατ' ἀναλογίαν aduerbiorum in ῃ desinentium, vt ταύτῃ, τῇδε, πάντῃ, & cæt. De quibus consule Magnum Etymologicum. 416. in Κομιδῇ. Illic enim fuse docetur quænam aduerbia sub ῃ τὸ ι subscriptum habeant, quæ vero non. Item vide Hortos Adonidis in Παρουσίῃ. pag. 124 & in Πανουδίῃ. pag. 127. Et Lascarin lib. 3. 583. Item Magnum Etym. 78. 28. in ἀμυδρῇ. Sed si quid coniecturis est tribuendũ, arbitror hoc loquendi genus ἐν σχερῷ dictum pro ἐν σχεδίῳ. τουτέστι πλησίῳ, καὶ σχεδὸν ὄντι χωρίῳ. εἴτι τόπῳ. Videtur enim ἔλλειψις esse nominis substantiui. Sic & apud Latinos, *In propinquo*, sub *loco. prope.* Dicemus autem à

communi σχέδον deductum adiectiuum σχέδιος, σχεδία, σχέδιον, quod poeticum, pro comm. πλησίος. ία. ίον. Propinquus a.um. Vicinus. a. um. Vide vulgata Lex. in σχεδὸν, & σχέδιον, & σχέδιος. Hinc datiuus σχεδίῳ, κατ' συγκοπὴν σχέδῳ, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ δ εἰς ρ, & accentu mutato, factum σχερῷ. Quod cum solum ponitur, duplicem patitur ἔλλειψιν, vnam quidem, τοῦ ἐν προθέσεως, alteram vero, substantiui nominis τόπῳ, vel χρείῳ. Quoniam autem sæpe fit, vt res, quæ nobis sunt propinquæ, & vicinæ, eædem etiã sint deinceps, & ordine certo collocatæ, propterea τὸ σχερῷ, & τὸ ἐν σχερῷ, & ἐπισχερώ, vel ἐπισχερῷ sumitur pro deinceps, & ordine. Si quis autem admittat scripturam ἐπισχερῷ, dices idem valere ac ἐν σχερῷ, duasque voces in vnam coaluisse, cum alias separatim scribendum videretur ἐπὶ σχερῷ. Nam ἐπὶ, & ἐν nõ raro casu eodem gaudet, & eandem habet significationem. Idem factum videmus in his vocabulis καταμόνας, καχκεφαλὴν, καταπεδίον, τολοιπὸν, τοπλευταῖον, τοπαῦ, τονῦν. &c. pro quibus alias dicitur in soluta oratione, κατὰ μόνας, κατὰ κεφαλὴν, τὸ λοιπὸν, τὸ πλευταῖον, τὸ παῦ, τὸ νῦν.

Σχες σχέθι σχόμενος. & cæt. Vide Σπομένα. αι. ά.

Σωγένης. εος. ους. ὁ. Proprium viri nomen. Pindarus Nem. Ode 7.393.9.

Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες.

O Sogenes qui es ex familia Euxenidarum.

Sed hoc obscure dictũ. Constructio tamen hæc est, ὦ Σώγενες Εὐξενίδα. πῶς; πάτραθε. αἰτὶ τῦ, ὦ Σώγενες ἐκ τῆς πάτρας, ἢ φρατρείας τῶν Εὐξενιδῶν ὑπάρχων. ἐν γὰρ τῇ Αἰγίνῃ ἦν φρατρεία ἀπό τινος Εὐξένου ἀφηγουμένου ὀνομασμένη, ἧς οἱ μέτοχοι ἐκλήθησαν Εὐξενίδαι. Quidam tamen τὸ Εὐξενίδα, pro εὔξενε, id est, hospitalis, & in excipiendis amice hospitibus prompte, positum putant, vt in Græcis scholiis videmus.

Σωκλείδας. α. ὁ. Dor pro com. Σωκλείδης. ου. ὁ. Pind. Nem. Ode 6.378.15. Est autem πατρωνυμικὸν αἰτὶ τῦ κυρίου Σωκλῆς. έος. οῦς. ὁ. Consule Græca scholia. Vide Πατρωνυμικά. Sic Isthmiorum Ode

4.457. Τελεσιάδας. α. ὁ. pro Τελεσίας. ν. ὁ.

Σώτειρα. ας. ἡ. Poet. pro com. σώζουσα. ης. ἡ. Seruatrix. Liberatrix. Quæ seruat. Quæ liberat. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 74. verſ. 11.

Ἔνθα σώτειρα Διὸς ξενίου
Πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις.
Vbi seruatrix Ioui hoſpitali
Aſſidens, [ſiue, quæ aſſidet,] colitur Iuſtitia.

Idem Ode 9. 84. v. 8.

Ἂν Θέμις, θυγάτηρ τέ οἱ
Σώτειρα λέλογχε
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Quam Themis, filiaque eius
Seruatrix ſortita eſt
Magni-nominis Eunomia.

Olymp. Ode XII. pag. 109. v. 1.

—σώτειρα Τύχα.
—*ſeruatrix Fortuna.*

Olymp. Ode XIII. p. 117. v. 2.

—καὶ σώτειραν Ἀργοῖ, ἐπιπλόοις.
—*nauis ſeruatricem Argus, & vectorum.*

T

Ταίναρος. ου. ἡ. Stephanus περὶ πόλεων docet hoc nomen & maſculeo, & fœmineo genere efferri, & vrbem, & promontorium, & portum ita vocari. Conſule Strabonem. aliosque Geographos. In hoc agri Laconici promontorio magnus telluris eſt hiatus, qui Plutonis oſtium à poetis fingitur. Virgilius τῶν γεωργικῶν lib. 4. 102. 21.

Tænarias etiam fauces, alta oſtia Ditis,
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingreſſus, Manesque adiit, Regemque tremendum.

Et Seneca in Hercule furente pag. 30. & 31.

Spartana tellus nobile attollit iugum,
Denſis vbi æquor Tænarus ſyluis premit.
Hic ora ſoluit Ditis inuiſi domus,
Hiatque rupes alta, & immenſo ſpecu
Ingens vorago faucibus vaſtis patet
Latumque pandit omnibus populis iter. &c.

Vide Pauſaniam in Laconicis. 93. 37. & 109. 11. Pindarus Pythiorum Ode 4. 237. 4.

—πὰρ χθόνιον

Ἀΐδα

Ἀΐδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱεράν.
—*Iuxta terrestre*
Ditis ostium, Tænarum in sacram.

Τὰ καλὰ τρέπειν ἔξω. Quid hoc sibi velit, docet Græcus schol. Pindar. Pyth. Ode 3. 225. 5. Sic & Galli, *Mettre le plus beau par dehors.* Et, *Tourner le plus beau vers la ville.* Vide τρέπειν τὰ καλὰ ἔξω.

Ταλαϊονίδας. α. ὁ. Nomen πατρωνυμικὸν Dorice formatum, pro comm. Ταλαϊονίδης. ου. ὁ. ὁ Ταλαοῦ παῖς. Sed à Ταλαός deducitur πατρωνυμικὸν Ταλαΐδης. ου. Hinc ἐπενθέσει τῶν δύο συλλαβῶν, ον, fit poetice, Ταλαϊονίδης, i. Adrastus Talai filius. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 47. versic. 1.

Ταί. Dor. pro quo dicitur & αἵ, comm. ἥν. Quam. accus. singul. f. g. articuli subiunctiui. Pindarus Pythiorum Ode 5. 276. 6.
—ἔχοντι ταί
χαλκοχάρμαι ξένοι.
—*Quam habent, [ac incolunt]*
Aere-gaudentes, [æreis-gaudentes-armis] *hospites.*
Vide χαλκοχάρμης. ου. ὁ.

Τάνταλος. ου. ὁ. Quis fuerit Tantalus, quando, cur, à quo in cœlum abreptus, & cur inde deturbatus, & quo supplicio fuerit à Ioue affectus, fuse declaratur Olympiorum Ode 1. pagina 6. 7. 8. 9.

Ταντάλου λίθος. Pindarus Isthmiorum Ode 8. 482. 17. Græca scholia docent quid per Ταντάλειον λίθον illic intelligatur.

Τανυέθειρα. ας. ἡ. Poet. nomen, quod in vulgatis Lexicis nō extat. Epithetum mulieris passos habentis crines. παρὰ τὸ τανύειν τὴν ἔθειραν, expandere capillos, siue comam. Pindarus Olympiorum Ode 2. pag. 20. versic. 10.
—τανυέθειρα Σεμέλα.
pro,
Σεμέλη τεταννομένην ἔθειραν ἔχουσα.
passis-crinibus Semele.
Semele, quæ comam passam, & explicatam, ac diffusam habet.

Τανύειν. Comm. ὁρμᾶν, ὄρειν, ἐλαύνειν, ἐλαύνειν. Agere. Impellere. Agitare. Sed proprie significat extendere. Quoniā

autem illi, qui aliquo contendunt, vt iter conficiant, prius membra corporis extendunt, deinde procedunt, vt videmus à cursoribus fieri, ideo μεταφορικῶς, & figurate sumitur antecedens pro consequenti. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 77. v. 9.

Ἅρμα θοὸν ταίνυεν.

Currum velocem [*extendebat* i. incitabat, impellebat.]

ταίνυεν) ἐταίνυεν, ὅρμα, ὤελνεν, ἤλαυνε.

Ταρύειν. Comm. Extendere. Pindarus Pythiorum Ode 4. 247. 12.

Πᾶσαν ἐς εὐφροσύναν ταίνυεν.

Omnem ad hilaritatem [*eos*] *extendit.* [Vel, *Eos in omni hil. extendit* i. Ipsos omni voluptatis genere exhilarauit.]

Τανύπτερος. ου. ὁ. Poet. κατ' συγκοπὴν formatum ex τανυσίπτερος, pro quo & τανυπτέρυξ. γε. ὁ, ἤ. ὁ τεταμένα ἔχων πτερὰ, ὁ τεταμένας ἔχων πτέρυγας.

Qui alas habet extensas, ac expansas. Vel, Qui alas expandit. Epithetum auis. Aulus Gellius Noct. Attic. lib. 6. cap. 6. 225. Prępetes alites appellari tradit, quas Homerus οἰωνὺς τανυπτέρυγας appellat. Quoniã istas potissimum Augures spectabant, quæ ingentibus alis patulæ, atq; porrectæ præuolabant. Homeri versus hi sunt, qui extant Iliadis M. 439. 31.

Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις

Πείθεσθαι, τῶν ὔτι μετατρέπομαι, οὐδ' ἀλεγίζω.

Pindarus Pythiorum Ode 5. 278. 21.

—τανύ-

πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετός.

—*expansas-*

habens alas [*vt*] *inter*

aues aquila.

Ταξιόω. ῶ. μ. ταξιώσω. Poet. & Pindaricum verbum, quod in vulgatis Lex. non extat. pro quo dicitur communiter τάσσω, & Attice τάττω. μ. τάξω. In acie colloco. ταξιοῦσθαι, τάσσεσθαι, παρατάσσεσθαι. In acie collocari. In acie stare. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 91. v. 6.

Παραγορεῖτο, μή ποτε

Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι

Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.—

Hortabatur [*ipsum*] *ne vnquam*

In acie staret sine sua

Mortalium domitrice hasta.

Hac

Hac de re dilucidius Homerus Iliados Π. 581. agit, vbi Achillem ita loquentem inducit,

μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν

Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ἀτιμότερον δέ με θήσεις.

Sic etiam in Græcis scholiis hæc Homeri carmina sunt scribenda.

Ταραχαὶ, ἃ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἀνεγείρειν, ῥᾴδιον ἐστὶ τοῖς ἀσθενεστέροις, καὶ ταραχὰς ἢ στάσεις ἤδη αἰνηγερμένας παύειν, ἢ τὴν εἰρήνην εἰς τὰς πόλεις εἰσάγειν ἐξαπίνης, τοῦτο δὲ τῷ ὄντι χαλεπὸν, ἢ δυσχερές ἐστι. Pindarus Pythiorum Ode 4, 265. 2. Vide Δυσπαλής.

Τάρταρος. ὁ. ἡ. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 189. v. 14.

ὅς τ' ἐν αἰνᾷ ταρτάρῳ κεῖται θεῶν πολέμιος,

Τυφώς.—

Qui in horrendo Tartaro iacet Deorum hostis,

Typhoeus.—

Consule Eustathium in Τάρταρος. ὁ. Docet enim in singulari & masculeo, & fœmineo genere dici, in plurali vero τὰ τάρταρα. τῶν ταρτάρων.

Τατώμενος. ὁ. Dor. pro poet. comm. τητώμενος. ὁ. στερούμενος κλ̃. Priuatus re aliqua. Pind. Nemeor. Ode x. 425. 14.

Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί.—

Perit honor viro, qui orbatur amicis. Consule Magnum Etymol. & Eustath. in τητῶ.

Ταῦροι χαλκόποδες, πῦρ πνέοντες. Æripedes tauri, ignem spirantes. Pindarus Pythiorum Ode 4. 259. 260. Apollonius Rhod. τῶν Ἀργοναυτικῶν libr. 3. 140. 141. & 170. 171. 172.

Ouidius in epistola Medeæ ad Iasonem. 52. 53. 54.

Martis erant tauri &c.

Item in epist. Hypsipylæ ad Iasonem, cum Lat. commẽt. pag. 67. Metamorph. lib. 7. 154.

Ecce adamanteis Vulcanum naribus efflant

Aeripedes tauri. &c.

Vide Βοῦς πῦρ.

Ταυροφόνος. ὁ, ἡ. Poet. ὁ ταύρους φονεύων, φονεύων, καὶ κτείνων. Qui tauros cædit, interficit, mactat. Pindarus Nemeorum Ode 6. 381, 5.

ἐν ταυροφόνῳ τριετηρίδι.

In taurorum-mactatrice trieteride.

Sic autem vocabantur Bacchi festa, quæ tertio quoque anno celebrabantur, quæ Ouid. Metamor. lib. 9. *triennia repetita* nominat.

Ismaria celebrant repetita triennia Bacchia.

Consule Suidam in τριετηρίδες. Quod autem his diebus multæ victimæ in honorem Bacchi mactarentur, ideo Pindarus poetice tribuit tempori, quod hominibus erat tribuendum, qui tunc temporis tauros, aliasque victimas mactabant. Consule Græca scholia.

Ταυτᾷ. Dor. Æol. & poet. pro comm. τῇ αὐτῇ, vnde sublato priore ι, factaque contractione, formatum ταὐτῇ, Doric. & Æol. verso η in ᾳ, ταὐτᾷ. Alcæus 12. M.

Ἐν ταυτᾷ πυέλῳ.—

In eodem solio.—

Vide Ἐμπεδέως.

Ταυτὸν. τὸ αὐτό. Idem. Alcæus 12. M. ταὐτ' ἔθος. *Idem mos. eidem mores.*

Τάφε. Poet. aor. 2. act. ἔταφον. ἔταφες. ἔταφε. Neglecto syllabico augmento, τάφον. τάφες. τάφε. Obstupuit. Eustath.

Ταφὼν, μετοχὴ, ἀντὶ τοῦ θαμβήσας, ἐκ τοῦ ἔχουσιν παθών, ἀπὸ τοῦ θάπτω, κατ' ἀντιστοιχίαν. Magnum Etymol. 748. 52. melius.

Ταφών]—ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς. Ἰλιάδος Ι.

ἐκπλαγεὶς, ἢ θαμβηθεὶς, ἢ θαυμάσας. ἔστι δὲ δεύτερος ἀόριστος ἐκ τοῦ θήπω, ἔθαπον, καὶ ἔταφον Ἰωνικῶς, καὶ ταφών. ἡ δὲ μεταφορὰ, ἐκ τῶν τάφων. καὶ γὰρ ἡμεῖς ὁρῶντες τοὺς τάφους, ἐκπληττόμεθα διὰ τὸ μέλλον δεινόν. Pindarus Pythiorum Ode 4. 243. 14.

—τάφε δ' αὐτίκα.—

—*obstupuit autem statim.*

Ταχύποτμος. ου. ὁ. καὶ ἡ. Poet. pro comm. ὁ τὸν ταχὺν πότμον, καὶ θανάτῳ ὑποτεταγμένος. Qui citæ morti est obnoxius. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 9. v. 10.

Μετὰ τὸ ταχύποτμον

Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.

Ad cita-morti-obnoxium

Rursus hominum genus [Dii Pelopem demiserunt.]

Ταχυτάς. ᾶτος. ἁ. Dor. pro com. ταχυτής. ῆτος. ἡ. Celeritas. Velocitas. Pindarus Olympiorum Ode prima, pag. 12. v. 13.

—ἵνα ταχυ-

τὰς ποδῶν ἐρίζεται.

—*vbi veloci-*

tas pedum certat. [i. vbi cursores pedum celeritate inter se contendunt.]

Sed μετωνυμικῶς, καὶ ποιητικῶς ipsi

psi pedum velocitati tribuitur, quod proprie conuenit cursoribus, qui de victoria inter se pedum celeritate certant. Ol. Ode 4. pag 39. v.7.

—ταχυτᾶτι.

—*celeritate.*

Isthm. Ode 5.463.3.

ταχυτᾶτι ποδῶν.

velocitate pedum.

τί. Poetica copula, vnde Latinum *Et*, transpositis literis, ante, non post vocabula, poetice non raro posita reperitur. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 50. ver. 10.

—πεζεύμεν·

πέν τι Ε᾽λευθὼ συμπαρέστασέν τι μοίρας. pro Ἐλευθώ τι, μοίρας τι.

τέ. Particula poetica, quæ idē valet ac altera communis &, interdum, vt &, præcedit, & ante nomen sequens ponitur. Pindarus Nem. Ode 6. 383.12.

Γ᾽ ἀῇ, σέ τ᾽ ἐνόσφιον Τιμίδαν.

pro, σὲ ἐνόσφιον, Τιμίδαν τι.

Consule nostram versionē. Quod cum aliis nimis παράδοξον, & à communi vsu nimis remotum videretur, putarunt pro accusat. Τιμίδαν, vocatiuum Τιμίδα scribendum, ideo verterunt,

—*Et tibi Timida.*

Sed Pindaro multa sunt familiaria, quæ aliis inaudita: Quare hoc quoque eius poeticæ licentiæ condonetur.

Τέγγειν ψεύδει λόγον. Pindarica locutio. *Tingere*, vel *rigare mendacio orationem*, pro, mendacia dicere, vel orationi mendacium aliquod aspergere. Olymp. Ode 4. p. 38. v. 19.

Τέγος. εο. . οις. τό. Poet. pro com. λόφος, vel ὄρος, vel ἐξοχὴ ὄρους. Collis. Mons. Montis cacumen. Pind. Pythior. Ode 5. 272.15.

τέγει Παρνασίῳ.

[*In*] *cacumine Parnassio.*

Τεθαλότα. Dor. pro com. poet. τεθηλότα. particip præt. perf. med. τέθηλα, quod à θάλλω. μ. θαλῶ. floreo. Pind. Pythiorum Ode x1. 322. Vide Μίσον.

Τέθμιον. ου. τό. Poet. pro quo dicitur συνωνύμως & τεθμός. οῦ. ὁ. & θεσμός. οῦ. ὁ. Lex. Mos. Ritus ab aliquo institutus, & constitutus. παρὰ τὶ τε-

θημι, quod παρὰ τὸ θέω. θῶ. Pono. Constituo. Statuo. Eustath. τέθμιον τὸ νόμιμον, ὅπι συστοιχεῖ τῷ θεσμός, ἐκ τῷ θέμις, ὅθεν τὸ θεμιστεύω. Quod tamen sit discrimen inter θεσμὸς, & νόμος, docetur in Mag. Etymol. in θεσμὸς, vnde θεσμοθέτης, Legislator. Vide & Θέμις, vbi vocis ἔτυμον indicatur Isthmiorũ Ode 6. 470. 2.

τέθμιον σαφέστατον.

Institutum certissimum.

Τεθνακώς. κότος. ὁ. Dor. pro com. τεθνηκώς. κότος. ὁ. Mortuus. Vita defunctus. Pind. Nem. Ode 7. 389. 5.

—θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων

βοαθόων.—

—*Deus iucundam famam bellatorum vita functorum auget.*

Τέθριππον ἅρμα. Pind. Isthm. Ode 1. 437. 2. Currus quadriiugus. Quadrigæ. Currus, quem quatuor equi iũcti trahunt.

Τειρεσίας. ου. ὁ. Vates præstantissimus. Pindarus Nemeorum Ode 1. 339. 5.

—ἐκάλεσσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον,

Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν.—

—*vocauit Iouis summi Prophetam eximium,*

Recta, [veraque] vaticinãtem Tiresiam.—

Τεῖχος ξύλινον apud Pindarum Pyth. Ode 3. 220. 4. vocatur lignorum strues, & rogus, qui muri quandam similitudinem habet.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ

Σύγγονοι κούραν, σέλας δὲ ἀμφέδραμε

Λάβρον Ἁφαίστου.—

Sed postquam muro, [i. rogo] collocarunt in ligneo

Cognati puellam, fulgorq; circumcurrit

Impetuosus Vulcani.—

Τέκνον. ου. τό. Præter vulgatam, receptamque filii significationem, interdum sumi videtur non passiue pro ὁ τεχθεὶς, qui generatus est, & ab aliquo procreatus, vt à patre filius. at actiue pro ὁ τεκὼν, qui genuit, generauit, & procreauit aliquem, vt pater filium, & qui generis est autor. Quod colligi potest ex Pindari verbis, qui Pythiorum Ode 3. pag. 216. v. 5. vocat Æsculapium

Τέκνον ἀνωδυνίας

Ἥμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν.

Vulgata versio,

Filium suauem incolumitatis membris vegetæ Aesculapiũ.

Nos

Nos vero Ciceronis autoritatem ſequuti nomen *ἀνωδυνίας*, *Inaolentia*, vertere nō dubitauimus. At quomodo Æſculapius vere dici poteſt filius ſuauis Indolentiæ mēbra vegeta habentis? Nam ex matris ab Apolline ſagittis confoſſæ vtero, dum rogo fuiſſet impoſita, & ex mediis flammis ereptus fuit. Quamobrem adducor, vt credam hoc ſaltem loco τὸ τέκνον accipiendū eſſe pro, τὸ τικόντα, τὸ τοκέα, τὸ πατέρα, τὸ κατασκευαστὴν, καὶ αἴτιον i. parentem, patrem, effectorem, & autorem. Noſtram conie-cturam confirmant poetæ verba, quæ leguntur pagina 220.

—πότ' ἔειπεν Ἀπόλλων, οὐκέτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἁμὸν ὀλέσσαι
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ
Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
Ὣς φάτο. βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχὼν, παῖδ' ἐκ νεκροῦ
Ἅρπασε. καιομένα
δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
Πόρεν Κενταύρῳ. &c.

Quos verſus Ouidius ſecundo Metamorph. lib. pag. 54. cum Lat. comment. paucioribus feliciter expreſſit,

Non tulit in cineres labi ſua
Phœbus eosdem
Semina: ſed natum flāmis, vteroque parentis
Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.

Noſtram ſententiam & Græca ſcholia manifeſte tuentur. Sic enim illa, τέκνον ἀνωδυνίας) τὸ τῆς ἀνωδυνίας, καὶ ὑγιείας παραστατικὸν κατασκευαστικὸν, τὸ ὄντα παντοίας νόσου βοηθόν. γεωργικῇ δὲ, τὴν ἀνωδυνίαν φησὶ, ὅτι γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦμεν τοῦ σώματος, ἵνα ὑμεῖς ἀνώδυνοι. Idem etiā patet ex ſequentibus poetæ verbis.

Ἄρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

Quamuis autem hoc præter morem à poeta ſit dictum, eodem tamen modo & apud Homerum ὀδυσ. α. 6. γόνος pro γονεὺς poſitum videtur, vbi Telemachus de ſe loquens Vlyſſem patrem vocat γόνον pro, γονέα, καὶ πατέρα,

Οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

—*Nondum enim vllus* [*filius*] *ſuum genitorem*, [*& patrem*] *ipſe* [*per ſe, non monitus a matre*] *agnouit*. Vide vulgata Lexica.

Consule commēt. Eustathii pag. 1412. vbi scribit fortasse dubitari posse vtrum γόνος pro γονὴ potius; quam pro γονεὺς, siue ὁ γεννήσας sumi debeat. Varias huius loci sententias, & interpretationes affert. Sed quamuis apud Homerum, γόνον pro filio accipi concederemus, quod repugnante sensu cōcederetur, non tamen etiā τὸ τέκνον apud Pindarum hic pro filio: sed pro patre, & μεταφορικῶς pro effectore, & autore sumendum constat, vt ex rationibus allatis apparet. Idem sentiendum & de nomine τόκος, quod interdum sumi videtur pro τοκεὺς, ἢ πατήρ. Hom. Iliad. H. 268. 3.

Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε, τόκον τε.

Omnium Argiuorum inquirens sobolemque, patremque.

Cur autem Pindarus Æsculapium vocat τέκνον ἄμερον γυαρκέος ἀνωδυνίας; Quia prçstantissimus erat medicus, medicus vero præstantissimus omnibus est suauissimus, & gratissimus. Quum enim morbos sanat, & ægrotos doloribus liberat, eorumque membra ad labores diutius ferendum idonea, aptaque reddit, secundæ valetudinis, & indolentiæ, quæ secundam valetudinem sequitur, & comitatur, quodammodo pater, & procreator merito dici potest. Hic autem boni medici verum officium indicatur. Vide Ἀσκλαπιός. Doctissimus quoque, & Cl. V. Ioannes Borcholten in comment. Instit. tit. de Nuptiis, in principio, item Menochius De Arbitr. Iudic. Quæst. lib. 2. Cent. 1. Casu 89. Num. 5. mentionem factūt huius Homerici versus, & vocem γόνον, parētem, siue patrem, interpretantur. Quare quod à nobis affertur non est omnino παράδοξον.

Τεκμαίρειν. Poet. pro comm. μηνύειν, ἐλέγχειν, δηλοῦν, ἢ βεβαίοις τεκμηρίοις δεικνύναι, φανεροῦν. Indicare, arguere, declarare, & certis indiciis ostendere, demonstrare. Sed hoc verbum in vulgatis lexicis non extat. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 54. v. 5.

—τεκμαίρει
Χρῆμ' ἕκαστον.—
—*Indicat*

Opus

Opus quenque.—
i. Vnus quisque ex operibus, quæ fecit manifeste cognoscitur. Vt, Homerus ex poesi, Demosthenes ex Rhetorica facile cognoscitur, quémadmodum & à Græco Pindari scholiaste notatū. Nemeor. Ode 6 377.7.
Τεκμαίρει δ' ἔτι νῦν Ἀλκιμίδας
Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Indicijs autem certis & nunc Alcimides exhibet conspiciendam vim cognatam. [& ingenitam sibi virtutem.]
Τεκνόφι. Simonides 102.f. pro διὰ τοῦ τέκνου. Per filium. opera filii.
Εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.
Opto mihi filii opera pœnas [*ab illis dari, qui me sic tractarunt.*]
Τελέθοντι. Dor. pro comm. τελέθουσι τουτέστιν ὑπάρχουσι. Sūt. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 206.4.
Δύο δὲ ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι.—
Duo autem peccata
Labores-ferentia sunt, [labores, & ærumnas ferunt, sustinent.]
Τελέθω. εις. ει. Poet. pro comm. γίνομαι. Sum. Vel, ἀνατέλλω. Orior. Exorior. Pindarus. Olympiorum Ode 7. pag. 67 v.1.
—σοφία
Μείζων ἄδολος τελέθει.
—*sapientia*
Maior doli-expers est.
Τελεία Ἥρα. Iuno perfectrix. Pind. Nem. Ode x. 418. 1. Iuno sic appellatur, quia nuptiarum præses à priscis putabatur, ideoque Pronuba vocabatur. Qui cœlibes, nulloque coniugio sunt cōiuncti, quodammodo vidētur imperfecti. Contra, qui matrimonio sunt iuncti, perfecti censentur. Græca scholia carmen Æschyli afferunt,
Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.
Subiiciunt, ἔστι δ' αὕτη γαμηλία, & ζυγία. ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλειος, διὰ τὸ τελειότητα τοῦ βίου κατασκευάζειν. Sophocles ἐν Ἀντιγόνῃ 264.
Κεῖται δ' νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
Τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν ἅδου δόμοις.
Græca scholia, τέλη] τοὺς γὰρ γαμοῦντας τελείους ἐκάλουν. At Æ. P. τέλος, & τέλη apud poetas ὁ γάμος vocatur, quod nuptiæ homines, alioqui imperfectos, reddant perfectos: Hom. Odyss. Υ. 598.
Κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο.

Æschylus ἐν Εὐμενίσι. 301. nuptias τέλος γαμήλιον appellat. Vide τέλος apud Eustath.

Τελεῖν ταν Ἀφροδίταν. Anacreon 57. M. Est id, quod Ouidius dicit, *Dulce opus Veneris peragere*. Idem Anacreon 75.

Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

Vulgata versio,

Putabat se agitare Venerem.

sed vertendum potius,

Putabat se peragere Venerem, [i. Veneris opus.]

Quod enim pag. 57. M. poeta dicit τελεῖν ταν Ἀφροδίταν, id hoc loco συνωνύμως dicit τελεῖν Κυθήρην. Nam per Κυθήρην, & Ἀφροδίτην eadẽ Dea, Venus scilicet est intelligẽda. μετωνυμικῶς vero, ἢ σημνοπρεπῶς, Venus, pro Veneris opere ponitur. Sic honestis, & castis auribus consulitur, & verbis honestis res silẽtio premenda nobis indicatur. Hom. Odyss. Λ. 244. P. dicit apertius, φιλοτήσια ἔργα τελεῖν. *amatoria opera perficere.*

Τελέσαις. Æol. pro comm. τελέσας αντος. ὁ. Pind. Pyth. Ode 1. pag 198. 3.

Τελεσθέντων. Attice pro com. τελεσθεισῶν. epithetum masculeum cum nomine substantiuo f generis. Pindarus Olymp. Ode 6. pag. 46. v. 16.

Ἑπτὰ δ᾽ ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων.

Septem enim postea rogis cadauerum extructis.

Τελεσιάδας. α. ὁ. Dor. pro com. Τελεσιάδης. ου. ὁ. Pind. Isthm. Ode 4. 457. 10. Est autem πατρωνυμικὸν ἀντὶ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ κυρίου, Τελεσίας. ου. ὁ. Sic Nem. Ode 6. 378. Σωκλείδης, pro Σωκλῆς. Vide Πατρωνυμικὰ ἀντὶ τῶν κυρίων.

Τελευτά. ᾶς. ἡ. Dor. pro comm. τελευτή. ῆς. ἡ. Hoc vero interdum pro τελευταία. ας. ἡ. positum. Quod Atticis familiare. vt substantiua pro adiectiuis non raro vsurpent. Qua de re consule Caninii Grammaticam pag. 155. 2. Item Vide supra Ἔμαν. αντος, ὁ. Pindarus Nem. Ode xi. 429. 13.

θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
ἢ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Meminerit [ille se] mortalium membris amictum [esse,] & postremam omnium terram [se] induturum [esse, eaque tanquam amiculo se tectum iri recordetur.]

Hic poeta vocat τελευτὰν γᾶν, τὴν τελευταίαν γῆν. i. finem, pro,

pro finalem, & postremam terram. Cur auté hoc? Quia homo primũ ex terra formatus est, & in eam dissoluto corpore vt in postremũ receptaculũ redibit. Quod enim ex quatuor elementis est conflatum, id etiam in ea dissoluitur, suaque principia repetit. Quod de corporibus omnium animaliũ est intelligendum φυσικῶς, ειδικῶς vero de hominũ corporibus. Nam animæ. quæ sunt simplicissima, & immortalis substantia, longe diuersam conditioné sunt sortitæ. Qua de re fusius à Theologis. Sed hic Pindari locus & aliter accipi potest, vt scilicet dicamus τελευτὰν ἁπάντων, i. *rerum omnium finem*, terræ per appositionem tribui, quod proprie conuenit morti, quæ vulgo censetur, & vocatur *ultima rerum linea*. Quamobrem etiam Homerus eam τέλος θανάτου nominat. Mors enim omnia finit, quæ mutationi sunt obnoxia. Vide Πενταετηρὶς ἑορτή, pro πενταετηρική.

Τελευτᾶν, actiuum pro passiuo τελευτᾶσθαι positum Attice. Pindarus Olympiorum Ode 7. p. 68. v. 7.

—τελευτα- ... σαν δ' λόγων κορυφαί.

αἰτὶ τοῦ, ἐτελεύτησαν. καὶ ἐτελειώθησαν τὰ τῶν λόγων κεφάλαια.

—*ad finem vero perducta sunt verborum capita*. Consule F. P. comment. pag. 35. Moschopulus, pag. 22.

Τελευτῶ, τὸ τέλος λαμβάνω, καὶ τὸ ἔργον τελευτῶ. Eustath. Τελευτᾶν, αἰτὶ τοῦ ἀπὸ τῶν τελειοῦν, καὶ τελευτᾶν, αἰτὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ὅπερ τελευτᾶν τὸν βίον ἐντελέστερον λέγεται. Idem τελευτῆσαι ὅρκον, τὸ πληρῶσαι, καὶ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον. Idem. τελευτήσεσθαι, αἰτὶ τοῦ ἀποτελεσθῆναι, καὶ εἰς τέλος ἐλθεῖν ὅς μοι τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀΐω. Ὀδυσσ. Ι. 922. 18. & 1641. 56. Hinc facile colligitur τὸ τελευτᾶν modo actiuum esse, modo neutrũ, modo Attice poni actiua terminatione, sed significatione passiua.

Τελευτᾶν ὑπό τινος. τὸ τὸν βίον ὑπό τινος τελευτᾶν. Vt θνήσκειν ὑπό τινος. Item, πίπτειν ὑπό τινος. Sed hæc loquendi genera videntur ἐλλειπῆ. Subaudiendum enim φονευθέντα, vel aliquid huiusmodi, quod sit συνώνυμον. Ab aliquo cæsum vitam finire. Ab aliquo in-

terfectum mori. Ab aliquo occisum cadere. Ouid. in Epist. Deianiræ ad Herculem hoc imitatus est, quum ita cecinit,

Ipsa domo vidua votis operata pudicis
Torqueor, infesto ne vir ab hoste cadat.

Græcus Pind. schol. Olymp. Ode x. 102.

ὑπὸ δὲ τύπου τῶ Ε'χέμου τ Υ'λλον φασὶ τελευτῆσαι.

Τελευτάσει. Dor. pro comm. τελευτήσει. πρὸς τελευτὴν ἄξει. πλέσει. πλειώσει. Perficiet. Conficiet. Ad finem perducet. Pindarus Pyth. Ode xII. 327. 7.

—ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον
Δαίμων.—
—[*Illam vero* [*felicitatem*]
Deus aut hodie, [*aut cras*] *adexitum perducet.*

Ε'κ δὲ τελευτάσει] τμῆσις, pro ἐκτελευτήσει δὲ, καὶ πρὸς τέλος ἄξει. πότε; ἢ σήμερον, ἢ αὔριον, ἤγουν ὕστερον.

Τελεύτασεν. Dor. pro comm. ἐτελεύτησεν. Finiuit. Pindarus Pythiorum Ode prima, p. 194. v. 9.

—τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς.
—*finiuitque labores Danais.*
[i. Græcorum laboribus finem imposuit.]

Τελευτάσομεν. Dor. pro comm. τελευτήσομεν. Finiemus. à τελευτάω. ῶ. Pind. Olymp. Ode 2. pag. 21. v. 7.

Τέλλειν ὁδόν. Pindarica locutio, pro comm. ὁδὸν πλειοῦν, ἀνύειν, καὶ πορείαν πορεύεσθαι. Iter facere. iter conficere, proficisci. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 25. v. 4.

—ἔτειλαν Διὸς
ὁδόν.—
—*confecerunt Iouis*
Iter.

i. Iter à Ioue demonstratum, & imperatum confecerunt. Vide nostras in hunc locũ notas, & Græca Pindari scholia.

Τέλλομαι. Poet. pro comm. ὑπάρχω. εἰμί. Sum. Existo. Pindar. Olymp. Ode 1. pag. 10. v. 12.

—ἐς χάριν
Τέλλεται [φίλια δῶρα Κυπρίας.]
—*in gratia*
Sunt [*iucunda Veneris dona.*]
i. grata sunt suauia Veneris dona.

Τέλλομαι. Poet. pro comm. γίνομαι, ὑπάρχω, εἰμί. Exorior, Orior, fio, sum, existo. Pindarus Olymp. Ode x I. pag. 106. v. 3.

—μελιγάρυες ὕμνοι

Υ'στέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται.
—*suauiloqui*, [dulcibusque conscripti verbis] *hymni*
Posteriorum initia sermonum sunt.

Vel, Nouorum carminũ faciendorum materiam poetis præbent. Vel, faciunt, vt illorum, qui carminibus celebrantur, apud posteros memoria semper viuat. Vide Ε'νικὸν ῥῆμα μετὰ πληθυντικῶν ὀνομάτων. Hic enim τὸ τέλλεται positum pro τέλλονται. Vide ὤσφρανται in nostro Lex Ion.

Τέλος. εος. ους. τό. Com. pro victoria. Cur? quia certaminis finis, quem quis sibi proponit, est ipsa victoria. Pindarus Ol. Ode x. 102. 9.

Δορυκλος δὲ τέλος
Πυγμᾶς φέρε.—
Doryclus finem
Pugillatus, [i. victoriam ab aduersario] *reportauit.*—

Τέλος μαχᾶν τέμνειν. Ol. O. x. 11. pag. 117. v. 6.

Finem præliorum secare. [i. fortissime pugnando victoriam obtinere.]

Isthm. Ode 1. 438. 4.
ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖται τέλος.
vnicuique facto propositus erat finis, [scil. ipsa victoria, & corona, victoriæ præmium.]

Isthmiorũ Ode 4. 455. 11. & 12.
Ε'στι δ' ἀφάνεια τύχας
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισα.—

Est tamen incertitudo fortunæ, etiam pugnantium, priusquã ad finem summum, [i. ad victoriam] *perueniant*, [priusquam victoriam adipiscantur] *Horum enim* [*certaminum felicem Fortuna*] *dat finem*, [*& victoriam largitur ei, cui largiri placet*,] *& virorum deteriorum ars corripiens præstantiorem*, [*eum*] *supplantat.*

Quid autem hæc sibi velint, ex sequentibus poetæ verbis aperte patet, vbi docetur Aiacem longe præstantiorem heroem ab Vlysse longe deteriore victũ fuisse. Quomodo? arte. Consule Græca scholia, & F. P. C. Lat. comment.

Τέμνοισαι. Dor. pro comm. τέμνουσαι. Secantes. Pindarus Olymp. Ode x11. pag. 109. v. 6.

Τετρασκόπος. ου. ὁ. Poet. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ τετρασκόπος. ου. ὁ. ὁ τὰς

περάτων σκοπὸς, ὄργων ἐπίσκοπος, ἔφορος, ἐπιτηρητής. μάντις. Prodigiorum inspector, speculator, obseruator, vates, qui prodigiis obseruatis futura prædicit. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256. 5.

Τερπνὸν. νοῦ. τό. Poet. pro com. τέρψις. ιως. ἡ. Iucundum pro, Iucunditas, delectatio, voluptas. Pindarus Olympiorum Ode 9 pag. 85. v. 6. de bellis, & Musis verba faciens ita canit,

Κεῖναι γὰρ ὤπασαν
Τὰ τερπνά.—

Illa enim præbuerunt [mihi]
Jucunda [hæc bona. i. has voluptates, & poeticæ facultatis delicias.]

Quod συνωνύμως idem Pindarus Olympiorum Ode prima, pag. 5. v. 12. de poeticæ facultatis laudibus agēs, dicit,

χάρις δ' ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς. &c.
Gratia vero [facultatis poeticæ,] qua omnia fa-
cit iucunda mortalibus. [i. quæ voluptatum omne genus mortalibus affert.]

Ode x. 105. 4.

Ε῎πορε μόχθω βραχύ τι τερπνόν.
Prebuit labori breuem quandam delectationem.

Sensus, Ex magno labore, quem in vita sustinuit perexiguam voluptatē percipit.

Τέταται. Pind. Isthm. Ode 1. 440. 13. posuit pro, Contēdit In hoc est intentus. In istam curam incumbit. Græca scholia vertunt, σπεύδει. Sed τὸ τείνεσθαι verbum est ἐμφατικώτατον, quod nobis illum conatum sub oculos subiicit spectandum, quo quis vtitur in re aliqua peragenda, quæ laboris est magni, & in qua conficienda corporis neruos extendit, vel potius in quam peragēdam omnes corporis vires, & neruos intendit. Vide Γαστρί.

Τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι. Pind. Nem. Ode 9. 406. 7.

Peractum egregium [facinus] humi non tegere silentio.

Id est, Præclara facinora non sunt silentio tegenda: sed potius clara voce sunt prædicanda.

Τετράκναμος. ου. ὁ. Dor. pro cō. τετράκνημος. ου. ὁ. τετράεργος. Quadriradius. Qui quatuor habet radios. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 207. v. 5. τετράκναμον δεσμὸν vocat rotam, cui fertur Ixion apud In-

Inferos alligatus, quæ quatuor radios habebat, quorũ duobus geminæ manus alligatæ erãt, alteris vero duobus ambo pedes. Consule Græca scholia.

Τετράκναμος. ου. ὁ. & ἡ. Dor & poet. pro comm. τετράκνημος. ου. ὁ, & ἡ. Epithetum rotæ τέσσαρας κνήμας ἐχούσης, quæ quatuor tibias, i. quatuor radios tibiis similes habet. Pind Pyth. Ode 4.258.

Ποικίλαν ἴϋγγα τε-
τρακνάμῳ ὀλυμπόθεν
Ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ,
Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι. —

Versicolorem motacillam quatuor-radiis habenti rotæ cum alligasset indissolubili Cyprogenia, [Venus in Cypro nata,] *furiosam auem*, [auem, quæ homines furere facit, & ad insaniam adigit,] *cælitus attulit primum hominibus*.

In aliis codicibus legitur τετρακνάμου ὀλυμπόθεν, vt integer sit datiuus τετρακνάμονι à recto τετρακνάμων. ονος. ὁ, & ἡ, quod idem valet ac τετράκναμος. Consule Græca scholia pag. 257. Vide Μαινάς.

Τετραορία. ας. ἡ. Poet pro cõ. τέθριππος. ου. ὁ. Vel, τέθριππον. ου, τό. Quum autem hoc nomẽ est substantiuum, nihil subauditur, quum adiectiuum, sub. ἅρμα. τος. τό. In masc. v. genere sub. ὄχος. ου. ὁ. vel δίφρος. ου. ὁ. Quadrigæ. arum. Currus, quem quatuor equi iuncti trahunt. Et ipsi quatuor equi iuncti & currum trahentes. Quinetiam ipse quadrigarum cursus. Compositum vocabulum ex nomine Dorico τέτορα, pro Attico τέσσαρα, quod à comm. τέσσαρα, κατὰ συγκοπὴν τέτρα, quatuor, & verbo ἀείρω, τὸ συζεύγνυω, coniungo. μ. ἀερῶ. μ. π. ᾖορα, & neglecto augmento, ἄορα. αι. ... Pind. Olymp. Ode 2. pag. 17. v. 1.

Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπί.

Theronem vero quadrigarum
Causa victricium
Celebrare oportet voce. pro, Theronem vero ob victoriam quadrigarũ cursu partũ celebrare voce oportet.

Pythior. Ode 2. pag. 202. v. 3.
Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος.
Nuntium quadrigarum quatientium tellurem.

Nem. Ode 4. 359. 10.
τετραορίας δυώδεκα.
Quadrigas duodecim.

Isthm. Ode 3. 457. 13.

πλούτου διέστ-
χον τετραοριᾶν πόνοις.
—per diuitias ambularunt, quadrigarum laboribus. —
i. Curuli certamine certantes vicerunt, amplasque diuitias sibi compararunt. Vide Græca scholia.

Τετράορον ἅρμα. Poet. pro cō. ἅρμα τέθριππον. Currus quadriiugus. Quadrigæ. Pindarus Pythiorum Ode x. 316. 10.

Τόσ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων
Τετράορον.—
Hunc iunxit currum Pieridū quadriiugum.—

Intelligit autem ἀλληγορικῶς τὸ ὕμνον, vt Græca scholia docent. Idem Nem. Ode 7. 396.10.

—τετραόροισιν ὥθ' ἁρμάτων ζυγοῖς.
— velut quadriiugis currurum temonibus.

Τέτρασι. Poet. metri causa, pro comm. τέτταρσι. Quatuor. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 79. v. 13.

Ἐν τέτρασι παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
Νόστον ἔχθιστον.—
In quatuor puerorum deposuit membris
Reditum inuisissimum.—

i. effecit vt quatuor pueri domum maximo cum mœrore reuerterentur. Cur? quia victi fuerant. Quod ipsis erat ingratissimum, & odiosissimum. Omnes enim alios quidem superare volunt, & cupiunt: at nullus ab aliis superari cupit: sed hoc vt maximum malum, & summum dedecus quisque pro virili fugit.

Τέτρασιν. Poet. metri causa pro comm. τέσσαρσιν. Attice vero τέτταρσιν. Hinc sublato σ, & transpositis literis factum τέτρασιν. Pind. Olymp. Ode x. 101.11.

Ἐν ἵπποισι δὲ τέτρασιν.
Cum equis vero quatuor.

Schol. ἐν ἵπποισι τέτρασιν, ἤγουν τεθρίππῳ, i. quadrigis. Idem tamen vocabulum & in soluta oratione reperit. Hermog. ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος. pag. ex Crisp. typ. 433. dixit ποιήσας τοῦτο ἐν τέτρασι λόγοις. Et Longinus περὶ ὕψους pag. 6. 1. τέτρασι καταμετρούμενον χρόνοις. Item apud Aristot. de Animal. part. lib. 4. cap. 12. 433. Γ. 615. & c. 13. 434. A. & Animal. histor. lib. 1. cap. 5. 438. A. Sexies. Pythiorum Ode 8. 294. 12.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
Σωμάτεσσι.—
pro, τέσσαρσι δὲ σώμασιν ἐνέπεσες ὑψό-

ὑψόθεν.—

Quatuorque [tuorum aduersariorum] corporibus illapsus es superne.

Τέτρατος.η.ον. Poet. κατὰ στοιχείων μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ τέταρτος.η.ον. Quartus.a.um. Pindarus Olympiorum Ode 8.pag. 77.v.6.

Καὶ τετράτοις.—

Et quartis.—

Τέτρατος.ου.ὁ. Poetice metri causa,pro τέταρτος.ου.ὁ. Quartus. Pindarus Pythiorum Ode 4.237.9.

Τετράτων παίδων κ᾽ ἐπιγεινομένων.

Quartis liberis prognatis.

Τεύχει ἁρμόζοντα ξένια. Poet.& Pindaricum loquendi genus. Hospitalia dona conuenientia[illis, quibus dantur,]parare.Pindarus Pyth. Ode 4.247.11.

Τεύχειν γέρας τινί. Poet. loquêdi genus. Honorarium munus alicui struere, vel parare. Vel idem significat, ac quod Galli dicunt, *Faire vn present. Faire vn don à quelcun.* Pind.Isth.Ode 1.437. 1.Græcus schol.vertit,κατασκευάζειν.

Τεύχειν τιμὴν τινι. Pind. Isthm. Ode 1.442.12.Honorem alicui parare,vel habere. Galli, *Faire honneur à quelcun.* Hoc verba Græca melius exprimit.

Τηλαυγέστερος.ου.ὁ. Poet. comparat.gradus nomen à positiuo τηλαυγής.ὁ τῆλε τὴν αὐγὴν ἱεὶς, qui longe splendorem iaculatur. Valde splendidus. Splendidus.Pindarus Pyth. Ode 3.223.18.

Ἀστέρος οὐρανίου

Φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ φάος.

Stella cœlesti

Dico splendidius illi lumẽ [venissem.]

Τηλαυγής.έος.οῦς.ὁ,& ἡ. Poet.ὁ τῆλε, & πόῤῥω βάλλων τὴν αὐγὴν,& λαμπηδόνα. Qui longe iaculatur splendorem. Vel ὁ τηλόθεν ἤγουν πόῤῥωθεν αὐγαζόμενος.Qui eminus conspicitur.Vel οὗ τηλόθεν ἡ αὐγὴ ὁρᾶται.Cuius splendor eminus cernitur. Splendidissimus, præfulgidus. Pindarus Ol. Ode 6.v. 5.Idem Pyth.Ode 2.pag.202.v.5.

Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις.

Late-splendentibus redimiuit Ortygiam coronis.

Τηλέβολος.ου.ὁ.& ἡ. In nominatiuo προπαροξυτόνως, ὁ τηλόθεν, εἴτε μακρόθεν βεβλημένος. Eminus,è longinquo, è remoto loco iactus.Pindarus Pyth. Ode 3.221.4.

Ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ [τετρωμένοι.—

Aut saxo eminus-iacto [sauciati.]

Sed τηλεβόλος παροξυτόνως, ὁ τηλοῦ, εἴτε τηλόσε, ἢ πόῤῥω βάλλων. Qui lōge iaculatur. Sic differunt νιφοβόλος, & νιφόβολος, illud actiuam, hoc passiuā habet significationem. Sic & πρωτόγονος, & πρωτογόνος. πατροκτόνος, & πατρόκτονος, λυκοκτόνος, & λυκόκτονος. &c.

Τηλόθεν. Poet. pro τηλόσε, τυτ' ἐστι πόῤῥω, Eminus, pro, Procul, longe. Nam τὸ τηλόθεν est aduerbiū, quod significat motum è loco, ex-remoto loco, eminus. Τηλόσε vero significat motum ad locum, in-remotum-locum, procul longe. Pind. Nem Ode 6.382.5.

πέταται δ' ἐπί τε χθόνα, καὶ διὰ θαλάσσας τηλόθεν ὄνομ' αὐτῶν.—

Volitat enim & super terram, & per mare procul nomen ipsorum.

Τηρέοντι. Dor. pro comm. τηρέουσι, τηροῦσι. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag 215. v. 16.

—χ' ὅταν πόλιν οἱ σοφοὶ

Τηρέοντι.—

—Et quum Rempub. sapientes

Custodiunt, [i. accurate regunt.]

Intelligit autem τὴν ἀριστοκρατίαν, vt per τὴν τυραννίδα, τὴν βασιλείαν, & per λάβρον στρατὸν, τὴν δημοκρατίαν. Vulgata P. St. versio Lat. hunc locum ita versum habet,

Et quum prudentes custodiam agunt.

Sed verba Græca non exprimuntur fideliter, quæ tamē commode vel ad verbum reddi possunt, vt à nobis factum vides. Vocabulum πόλιν hic omissum, quod silentio non erat prætereundum.

Τιθέμεν. Ion. & Æol. ex Dor. τιθέμεναι, quod à comm. τιθέναι, inserta syllaba με. Ponere. Pind. Pyth. Ode prima, pag. 192. v. 16.

Ἐθέλοισαις ταῦτα νόῳ

Τιθέμεν.—

Velis hac[in]animo

Ponere.—

Hæc animo mandare velis. Quod Homerus passim dicit ταῦτ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.

Τίθεν. Poet. & Dor. pro com: ἐτίθεσαν, 3. pers. plur. imperf. à τίθημι. Quod ita formatū. Primum quidem neglectū est syllabicum incrementū, deinde vero facta συγκοπή. Pindarus Pythiorum Ode 3.222.13.

φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι

Α᾿μέτεροι τίθεν. —
Illecebras in animo suauisoni hymni
Nostri posuissent. —

τιθέναι τινὰ ἐν φοναῖς. Pindaricū, & poeticum loquendi genus, pro comm. φονεύειν, vel κτείνειν τινά. Ponere aliquem in cædibus, i. cædere, interficere. Pindarus Pyth. Ode XI. 321. 6.

— θῆκέ
τ᾿ Αἴγισθον ἐν φοναῖς.
— *posuit-*
que Aegisthum in cædibus, [i. Æg. interfecit.]

τιθήνα. ας. ἁ. Dor. pro comm. poet. τιθήνη. ης. ἡ. pro eodem dicitur & τιθηνός, & τροφός, nutrix. παρὰ τὸ θῶ. ὃ δηλοῖ τὸ θηλάζω, i. lacto, lac sugendum præbeo τιτθὴ δ᾿, ἡ τοὺς τιτθοὺς, ἤγουν μαστοὺς παρέχουσα. i mammas præbens Hæc Eustath. Sed verisimilius vtrumque deductum ἀπὸ τοῦ τίθημι, τὸ ἐντίθημι, pono, impono, insero, quod nutrix mammarum papillas in infantis os inserere soleat,
Vt sibi permissi lactis alatur ope.
Vide τίτθη. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 190. v. 8.

Νιφόεσσ᾿ Αἴτνα πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα.
Niuosa Aetna per totum annum
Nimis acuta nutrix, [niuis, quæ tangentis manus suo frigore tanquam acuto telo pungit, atque penetrat.]

Τιμὰ δ᾿ ἀγαθοῖς ἀντίκειται. Pind. Isthm. Ode 7. 479. 1.
Honor vero bonis [viris] ex aduerso respondet. Vel
Honor vero bonis [viris] pro [præclaris ipsorum facinoribus] repositus est, [vtque præmium ipsorum virtuti debitū reseruatur.]

Τιμάεις. τιμάεσσα. τιμᾶεν. ὁ. ἡ. τό. Dor. pro comm. poet. τιμήεις. τιμήεσσα. τιμῆεν. ἐντος. ἐσσης. ἐντος. τοῦ. τῆς. τοῦ. pro comm. τίμιος. τιμία. τίμιον. Honoratus. a. um. Pind. Isthm. Ode 4. 452. 11.

τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχαῖθεν λέγονται.
Illi igitur Thebis honorati antiquitus memorantur.

Τιμαλφεῖν. Poet. verbum cōpositum ex τιμάω. ῶ. Honoro. & ἀλφέω. ῶ. excogito, inuenio. Proprie autem significat rebus aliquibus excogitatis, & ingeniose inuentis aliquem honorare. Sic apud Pindarum Nemeorum Ode 9. 414. 9.

τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν.
Victoriam carminibus ingeniose excogitatis, atque conscriptis honorare, celebrare. Magnum Etymol. 758. 32. huius verbi aliam affert ἐτυμολογίαν, quum explicat vocabulum τιμαλφέστατον.

Τιμαλφέστατον, παρὰ Λυκόφρονι [σημαίνει] πρᾶγμα ἄγαν τίμιον. ἢ τιμαλφέστερον, τὸ τιμιώτερον, ἢ λαμπρότερον, τὸ τιμὴν εὑρίσκον πλείστην. ὃ δὴ συμβέβηκε τῷ χρυσῷ. ἀλφεῖν γὰρ τὸ εὑρίσκειν· καὶ τιμαλφούμενος, ὁ τιμὴν εὑρίσκων. Ergo τιμαλφεῖν dicetur de rebus maximi pretii. quæ pretium maximum inueniunt, i. quæ propter suam præstantiam maximo pretio censentur dignæ, & maximo pretio venduntur. μεταφορικῶς accipitur pro magno honore prosequi, valde honorare. Ab hoc autem ἀλφῶ dicti sunt homines ἀλφησταί, i. rerum indagatores, inuestigatores, & inuentores. De que voce consule Eustathium.

Τιμάορος. ου. ὁ. Poet. & Pindaricum vocabulum, quod præter vulgatas vltoris, & vindicis significationes, interdum apud poetas accipitur pro eo, qui laudes alicuius celebrans ei honorẽ affert. Laudũ alicuius celebrator. παρὰ τὸ τιμὴν ἀείρειν, ἤγουν αἴρειν, ἢ φέρειν. Honorem suscipere, ac afferre. sed μετωνυμικῶς, ab antecedente consequens intelligitur. Formatur autem à præter. med. ἤορα, quod neglecto augmẽto facit ἄορα. ας. ε. Addito nomine τιμή, fit reiecto η finali, τιμάορος, vnde κατὰ κρᾶσιν τοῦ α, ἢ τοῦ ο εἰς ω, mutato accẽtu, τιμωρός, οῦ. ὁ. Quod commune: sed alio significatu. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 91. v. 12.

Ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου μίτραις.
Veni honorem afferens Isthmiacis Lampromachi coronis. i. Veni laudaturus Isthmiacas Lampromachi victorias, propter quas coronis est redimitus.

Τιμή. ῆς. ἡ. comm. pro, ἔπαινος. ου. ὁ. Honor, pro, Laus. Hoc autem μετωνυμικῶς factum. Laus enim honoris causa solet alicui tribui. Laus est honoris efficiẽs causa. Quẽ enim laudamus, eum honoramus. Pind. Isthm. Ode 1. 439. 6.

Γέρυόνεμαι τὸ δ᾽ ἀνδρὸς ἐν
Τιμᾶντιν ἀγακλέα τάν

ἀπο-

ἀ'σωποδώρυ πάτρος αἶσαν.
Celebrabo inter huius viri laudes perinclytam Asopodori patris sortem.

τιμοδημίδαι.ῶν.οἱ. Pind. Nem. O.2.344.3. Consule Græca scholia. Vide Προξένιδαι.

τίν. Dat. Æol. & Dor pro cõ. σοί, dicitur & Ion. & Dor. τοί, verso σ in τ. Tibi. Pindarus Nem. Ode 7.386.4.
—σιὼ δὲ τίν.
—*tecum vero*, [i. te fauente.] Eadem Ode 396.5.
ἐν τίν.—pro, παρὰ τίν, παρὰ σοί. *Prope te. Iuxta te.* vers.13.
τὶν ἐπέοικεν.—
Te decet.——
Nem. Ode x.419.10.
ἐν τίν.—:
In te.—
Isthm. Ode 5.463.12.
τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ κεῖται.
Tibi vero duplex [victoria] florens virtus reposita est.

τίνειν τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς. Poet. loquendi genus, pro comm. τὸν εὐεργέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἀμείβεσθαι, ἢ ἀντευεργετεῖν. Hominem de nobis bene meritum placidis remunerationibus vicissim afficere. Homini de nobis bene merito gratiam iucundo remunerationis genere referre. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 205. v. 3.

τίτθη.ης.ἡ. Com. Nutrix. Plutarchus ἐν τῷ περὶ παίδων ἀγωγῆς pag. 8. f. τὰς τίτθας, καὶ τὰς τροφοὺς ἐκ παραλλήλου videtur posuisse. Verũ Latine quidem manifestum harũ vocum discrimen indicari nequit vnico vocabulo: sed apud Græcos apparet manifeste. Nam omnis quidem τίτθη est τροφός: at non omnis τροφὸς est etiam τίτθη. τὸ τροφὸς nomen est generale, & dicitur de quauis nutrice, quæ infantes quouis modo nutrit, vel suarum mammarũ lacte, vel alieno lacte, vel etiam alio alimento. Sed τίτθη proprie vocatur ea, quę infanti mammas præbet, eumque iniecta in os mammæ papilla nutrit lacte, quod ei sugendum præbet. Eustath. τίτθη βαρυτόνως, ἡ τιτθὴ ὀξυτόνως, ἡ τὰς τιτθὰς, ἤγουν μαστοὺς παρέχουσα τοῖς βρέφεσιν. τίτθος, καὶ τιτθίον, [ὁ μαστός.] ὅτι ἐκ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω λέγονται. ἢ ἀπὸ τοῦ τιθῶ, ὃ ἐστι τίθημι, διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τοῖς τῶν βρεφῶν στόμασιν. Hoc tamen τοῦ τροφοῦ, καὶ τοῦ τίτθης discrimen non semper obseruatur: sed simpliciter vtrunq; pro nutrice nõ raro sumit.

Hinc verbum τιτθεύειν, quod proprie περὶ τῆς τιτθῶν dicitur; interdum tamen γενικῶς & de cæteris nutricibus, quæ aliquo modo nutriunt infantes. Gallice dicitur *allaicter*, *nourrir de ses mammelles, & laict*. Pro τίτθη dicitur & τιθήνη, & τιθηνὸς, παρὰ τὸ θῶ (vnde ἡ θηλή. mammæ papilla, & mamma ipsa) τὸ θηλάζω, κατ' ἀναδιπλασιασμόν.

Ταλάθυμος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. idem ac ταλασικάρδιος. ου. ὁ. Qui animum habet laborum, ærumnarum, atque molestiarum tolerantem, & patientem. παρὰ τὸ ταλάω. ταλῶ. τλῶ. τλῆμι. tolero. sustineo. perfero & τὸ θυμὸν, ἢ τὴν καρδίαν. animum, cor. Pindarus Nemeorum Ode 2.343.6. ταλάθυμον ἀλκὰν vocat *fortitudinè laborum animo-tolerantem.* Sed fortitudini poetice tribuit, quod viro forti proprie conuenit.

Τλάμων. ονος. ὁ, & ἁ. Dor. pro comm. τλήμων. ονος ὁ, & ἡ. ὁ ὑπομονητικὸς, ὁ καρτερικὸς, ὁ ταλῶν, & τλῶν, τουτέστιν ὑπομένων, καὶ καρτερικῶς φέρων. Tolerans. Qui toleranti animo præditus est. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 13.

τλάμονι ψυχᾷ.—
Toleranti animo.—

Τό. Poet. pro διὸ communi. Sed est ἐλλειπτικὸν loquendi genus. Subauditur enim κατ', vel διὰ, vt integra sit locutio, διὰ τὸ, i. διὰ τοῦτο. διό, Ob hoc. Propter hoc. Ideo. Idcirco. Propterea. Pindarus Olympiorum Ode sexta, pag. 51. v. 15.

Τόθι. Poet. aduerbium à com. ὅθι formatum præfixo τ, vt τοι, pro οἱ. Ὅπου. ἐν ᾧ τόπῳ. Ἐκεῖ. Vbi. Quo in loco. Illic. Pindarus Olymp. Ode tertia, pag. 34. v. 2.

—τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
—*vbi arbores admirabatur stans.*

Item Olymp. Ode 7. pag. 69. v. 9.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς.
Illic liberatio calamitatis [constituitur.]

Pyth. Ode 4. 262. 11.

—Τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθέν.—
—*Illic enim genus Euphemi satum.*—

Nem. Ode 4. 362. 6.

Βουβόται τόθι πρώονες ἔξοχοι κατάκεινται.
Vbi [montium] cacumina excelsa sita sunt, quæ boues pascunt.

Isthm.

Isthm. Ode ..446.9.

ε ...—

Et ibi.—

Τόθι. Poet. aduerb pro com. ἔθι, præfixo τ. Vbi. Quo in loco. Pindarus Pythiorum Ode 9.297.11.

—πόθι νιν πολυμήλυ,

Καὶ πολυκαρποτάτας

Θῆκε δέσποιναν χθονὸς,

Ῥίζαν ἀπείρυ τρίταν

Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

—*Vbi ipsam pecorosæ, Et maxime fructiferæ Fecit dominam terræ, Vt florens habitaret [terræ] continentis radicē, [partemque] tertiam optabilem*]

Consule Græca scholia, quæ rem totam fusius explicant.

Τόθι. Poet pro comm ἐκεῖ. Illic. Ibi. Pindarus Pythiorū Ode 9.303.1.

Τόθι παῖδα τέξεται.—

Ibi filium pariet.

Τόθι. Poet. pro comm. τότε. Tunc. Pind. Pyth. Ode 8. 293.3.

Τὸ μὲ μέγιστον τό-

θι χάρμα ποτὶ ὤπασας.—

Maximum quidem tunc gaudium præbuisti.

Το νῦν. Nunc) (τὸ λοιπόν. In posterum. Pindarus Pythiorum Ode 5.279.9.

Τόκα μὲν) (τόκα δέ. Dor. pro cō. ποτὲ μὲν) (ποτὲ δέ.

Tunc quidem) (tunc vero.

Modo quidem) (modo vero.

Pind. Nem. Ode 6.377.11.

Τολμάεις. άεσσα. ᾶεν. Poet. & Dor pro comm. poet. τολμήεις. ήεσσα ῆεν. Audax. τολμηρός. ά. όν. in oratione soluta dicitur. Pindarus Pythiorū Ode 4.243 4.

Τολμάεις Ἐφιάλτα ἄναξ.

Audax Ephialta Rex.

Τοξεύματα ων. τά. τὰ βέλη. μεταφορικῶς vero τὰ ἐγκώμια. Tela. Laudes. Vide Βέλη. Pind. Isthm. Ode 5.466.2.

Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς

Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κεῖνον κελαδῆσαι.—

Multa autem rectiloqua lingua habet mihi tela ad resonandum circa illam [laudum turrim.]

Τοξόται α. ὁ. Dor. pro comm. τοξότης. ου. ὁ. Sagittarius. Pind. Olymp. Ode XIII. pag. 121. VI.

—τοξόταν βάλ-

λων γυναικεῖον στρατόν.

—[*Amazonidū sagittariū iaculans muliebrem exercitum* [*interfecit.*]

Τοξοφόροι Κρῆτες. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 272. 15. *Sagittarii Cretenses.*

Τοξοφόρος Δάλυ θεοδμήτας σκοπός: *Arcitenens Deli diuinitus-condita prases.* à Pindaro Olympiorum Ode. 6. pag. 52. v. 5. περιφεραστικῶς Apollo sic vocatur.

Τόσον geminatum, priore loco sumitur pro com. πόσον, posteriore pro ὅσον. Tantum, quantum. Οὕτως, ὡς. Tam, quam. Pindar. Nemeorum Ode 4. 356.

Ου θερμὸν ὕδωρ τόσον
γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσον εὐλογία
φόρμιγγι συνάορος.

Neque calida aqua tantum mollia facit membra, quantum laus cithara comes. Vel, *Laus coniuncta cum cithara.* i. Carmina lyrica. Vide Συνάορος.

Τουτάκι Poet. & Dor. pro cõmuni τηνικαῦτα, & τότε. Tũc. Pind. Pyth. Ode 4. 235. 5.

Τουτάκι δ' οἰοπόλος
Δαίμων ἐπῆλθε.—
Tunc autem solivagus
Deus superuenit.—

Τουτάκις. Poet & Dor. aduerb. quod idem valet, ac τουτάκι: sed hoc sequ͏ente consonãte; illud sequente vocali plerumq; poni solet. Pind. Pyth. Ode 4. 262. 9.

—τουτάκις ὑμετέρας
Ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἆμαρ.—
—*Tunc vestros*
Radios felicitatis suscepit fatalis
Dies.—

Pyth. Ode 9. 298. 10.
Τουτάκις ἦν βασιλεύς.
Tunc erat rex.

Τράπεδα. ας. ἡ. Dor. pro com. τράπεζα. ης. ἡ. dissoluto ζ in σδ. Mensa. Alcman. 125. 1.

—πόσαι τράπεσδαι.
—*totidem mensa.*—

Τράφειν. Ion. & Dor. pro com. τρέφειν; verso ε in α. Educare. Vel educasse, vt sit χρόνου ἐναλλαγὴ, ἀντὶ τοῦ τραφεῖν. Vel est actiuum pro passiuo positũ Attice, τράφειν, pro τρέφεσθαι. vel τραφῆναι. Pind. Isthm. Ode 8. 485. 12. Qua de re cõsule nostra Lex. Dor. & Ion. in α pro ε. Vel in ε in α mutato.

Τραφεῖν. Dor. & Æol. infinitiuus aor. 2. act. pro comm. τραφεῖν, vnde sublato ι, & circumflexo in acutum mutato, factum τραφέν, quia circumflexus non cadit in syllabam, aut vocalem breuẽ. Deducitur autem à verbo τρέ-

τρέφω. μ. θρέψω. β. ἀόρ. ἔτραφον. ες. ε. Pindarus Pythiorum Ode 4. 246. 6.

—Κρονίδᾳ.

ἢ τραφὲν χείρωνι δῶκαν.

—*Saturnio* [Saturni filio] *autem Chironi dederunt alendum.*

τραφέν] τραφεῖν, πρὸς τὸ τραφεῖν. Vel eſt actiuum pro paſſiuo τραφῆναι, πρὸς τὸ τραφῆναι. Quare præter Doriſmum, & Æoliſmum, erit etiã Atticiſmus.

Τράφοισα. ας. ά. Dor. & Æol. pro comm. τραφοῦσα. σης. ἡ. Quæ aluit, vel aluerat. Sic autem formatur, τρέφω, nutrio, alo. μ. θρέψω. ἀόρ β. ἔτραφον. ἡ μετοχὴ, τραφών, τραφοῦσα, τραφόν. à com. τραφοῦσα Dor. mutata ου diphthongo in οι, factum τραφοῖσα, hinc vero, Æolice retracto accentu in præcedentem ſyllabã, formatum τράφοισα. Si præſentis temporis eſſe dicas, erit Ioniſmus, ſimul & Doriſmus, ac Æoliſmus. Iones enim in multis τὸ ε in α mutant, vt pro τρέπειν, & τρέφειν communibus, dicunt τράπειν, & τράφειν, qua de re pluribus in noſtro Ionico Lexico. Vide τράπειν, & ε in α, vel α pro ε. Dorice vero, & Æol. ου δίφθογγος ου in οι mutata. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 208. v. 1.

Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον.—

Quem ea, quæ aluerat, Cẽtaurum nominauit.

Τρέπειν τὰ καλὰ ἔξω. Vide τὰ καλὰ ἔξω τρέπειν. Pindarus Pythiorum Ode 3. 2. 5. 5. Græcus ſcholiaſtes ait metaphoram ſumptam eſſe à veſtibus, quæ, ſi quas maculas habeant, honeſte, & decore ab earum dominis geſtari nequeunt. Quamobrem illam quidem partem, quæ maculis eſt vitiata, intro domini vertunt, & occultant, honeſtam vero, pulchramque partem extra vertunt, vt à prætereuntibus ſpectetur, atque laudetur. Sed & ab ædificiis translationem ductam eſſe ſi quis dicat, ab ipſo veritatis ſcopo non aberrarit. Qui enim domos ædificãt, earũ frontiſpicia, & anteriores parietes, qui viã publicam ſpectant, ſolent variis ornamentis ornare, vt à prætereuntibus ſpe-

ctentur, & cum admiratione laudentur. Minus vero pulchras, & minus honestas ædium partes à prætereuntium oculis remouēt, & occultant. Eodem etiam modo viri sapientes mala, quibus premuntur, occultant, & simulatione quadam vtentes, vultum præ se ferūt hilarem, & suos dolores silentio velant. Quod Virgil. Æn. lib. 1. 118. de Ænea loquens, egregie nobis depinxit,

—curisque ingentibus æger
Spem vultu simulat, premit altum corde dolorem.

Galli quoque eadem translatione eadem de causa vtentes, patrio sermone dicunt,

Mettre le plus beau par dehors.
Item
Tourner le plus beau vers la ville.

Alias vero dicunt,

Tenir, vel faire bonne mine en mauuais ieu.

Τρέπειν ἦτορ πρὸς εὐφροσύναν γλυκεῖαν. *Cor ad dulcem volupta[tem] conuertere.* Pind. Isthm. [O]de 3. 45 [.] 1.

[...] Æol pro comm. τρί- [...] ό. Participiū masc. [...] act. à τρέπω. μ. τρέ-

ψω. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 219. v. 15.

Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν.—

Dæmon vero alter
Ad malum qui impulerat [ipsam,] domuit, [perdidit] ipsam.—

Τρία ἔπεα διαρκεῖ εὐώνυμον ἐς δίκαν. Pind. Nem. Ode 7. 390. 13.

Tria verba sufficiunt ad honestam causam [tutandam. Vel, *In bona causa tribus tantum verbis est opus, i.* Bona causa paucis indiget verbis, vt aduersus nostros aduersarios eam tueamur.]

Τριόδους. όδοντος. ὁ. Comm. Tridens. Pro eodem dicitur & τρίαινα. ης. ἡ. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 85. v. 10.

—ἐναν-
τ' αὖ πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;

—aduer-
sus tridentem [Neptuni] quomodo Her-
cules clauam vibrasset manibus?

Τρίοδος. ου. Triuium. In vulgatis lexicis masculini generis esse scribitur: sed nullus laudatur

datur autor, cuius autoritatem sequamur. Apud Pindarum Pythiorum Ode XI. 321.8. leginus in accusatiuo singulari.

κατ' ἀμειοίπορον τρίοδον.

per gressus - alternans triuium.

At nullum hic genus expressum manifeste videmus. Verisimile tamen videtur nomen hoc, quod ex fœmineo ὁδὸς, i. via, compositum est, in compositione genus idem seruare, quemadmodum videmus in συνοδος. κ.ἡ. cœtus, congressus, concilium, conuentus, concio, comitia. Item in εἴσοδος. κ.ἡ. Ingressus.) (ἔξοδος. κ.ἡ. Exitus. Egressio. Expeditio militaris. &c.

Τρίπλοος. οὸς. ὁ. Triplex Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 83. v. 1.

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς.

Callinicus qui ter sonuit.

Verba sonant,

Callinicus ille triplex resonans.

pro, Carmen illud, quod Καλλίνικος vocatur, ter cantatum est. Vide Καλλίνικος. Consule & Græca Pindari scholia.

Τριποδοφορεῖν. τρίποδας φορεῖν, ἐπιφέρειν. In Græcis Pindari scholiis pag. 318. columm. 1.

Τρίπολις. εος. ὁ, & ἡ. ὁ τρεῖς πόλεις ἔχων. Epithetum loci tres vrbes habentis. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 62. v. 2.

Τρίπολιν νᾶσον. —

Tres - vrbes - habentem insulam. —

Scholia Græca, τρίπολιν νᾶσον] τὴν Ῥόδον, ὡς Ὅμηρος [Ἰλ. Β.]

Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διὰ τρίχα κοσμηθέντες,

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, & ἀργινόεντα Κάμειρον.

Τρισολυμπιονίκας. α. ὁ. ὁ τρὶς ὀλύμπια νικήσας. Qui-ter- Olympia vicit. Qui ter in Olympicis ludis victor fuit. Pindarus Ol. Ode XIII. p. III. v. 1.

Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων

Οἶκον —

Ter-in-Olympico-certamine-victricem laudans

Familiam. —

In omnibus codicibus, quos vidi, nomen hoc ita coniunctum, & ex aduerbio, nomineque conflatum legitur. At fortasse separatim scribendum Τρὶς Ὀλυμπι-

νίκαν, vt infra in hac eadem Ode scribit Græcus schol. pag. 122.

Τειταῖος ἄνεμος. Ventus post triduum oriens, & spirans. Ventus, qui triduo post spirat. Pind. Nem. Ode 7. 387. 5. Vide Σοφοὶ μέλλοντα τειταῖον ἄνεμον.

Τειτάτῃ ὑπὲρ ῥίζᾳ. Quid Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 14. Consule Græca scholia.

Τειτωνὶς λίμνη. Pindarus Pythiorum Ode 4. 234. Consule Græca scholia. & Apollonium τῶν Ἀργοναυτικῶν lib. 4. 238. in Δαιμονίην βώλαξ. & cæt.

Ἐκ δ' χιωνὴ βώλοιο πίλειν ὀλίγης ἀπὸ ἐύσης.

Et

Βώλακα γὰρ πύξοισι θεοί.——

Τροχάειν ἂν Poet. pro comm. τρέχειν, vnde τροχός. οῦ. ὁ. Rota. & τροχάω. ῶ. Curro. Cursito. Propero. Festino. Vide Συντροχάζειν. Anacreon εἰς Ἔρωτα. 50.

Τροχάοντα πῖρεν ὕδρος.

Currentem pupugit hydrus.

pag. 67. pro eodem dicit τροχάζειν. quod à τροχάω, inserto ζ deriuatum.

Τρῴανδε. Poet. & Dor. pro comm. Τροίηνδε, τουτέστιν εἰς τὴν Τροίην, εἰς Τροίαν. Ad Troiam. Pindar. Isthm. Ode 4. 456. 3.

——ὅσοι Τρῴανδ' ἔβαν.

——*quotquot ad Troiam iuerunt.*

à nomine Τρωΐα (de quo, suo loco) κατὰ κρᾶσιν formatum Τρῴα. ας. ἡ.

Τρωΐα. ας. ἡ. Poet. pro comm. Τροία. ας. ἡ. Sed primum quidem facta est τῆς οι διφθόγγου διάλυσις εἰς οϊ, deinde vero τοῦ ο ἔκτασις εἰς ω τρέποντος, μέτρου χάριν. Troia. æ. Pindarus Nemeorum Ode 4. 359. 5.

Ξὺν ᾧ ποτὲ Τρωΐαν

Κάρτερος Τελαμὼν

Πόρθησε.——

Cum quo [Hercule] quondam fortis Telamon Troiam expugnauit.

Isthmiorum Ode vlt. 486. 5.

Τρωΐας ἶνας ἐκταμὼν δορί.

Troiæ neruos excindens hasta.

Τρωΐαθεν. Poet. aduerbium, pro comm. Τροίαθεν, & Ion. Τροίηθεν, τουτέστιν ἐκ τῆς Τροίας. ex vrbe Troia. vel, ex agro Troiano. Vide Τρωΐα. Pind. Nē. Ode 7. 390. 2.

——κτέατ' ἀνάγων Τρωΐαθεν.

——*opes aduehens è Troia.*

Τρώμα. ας. ά. Dor. pro comm.

τρώ-

τρῶμα.ατος.τό. Foramen. παρὰ τὸ τρέω.ῶ.τρῶ.μ. τρώσω. &c. Perforo. Penetro. Pindarus Pythiorum Ode 4.265.1.

χρὴ μαλακὰν χεῖρα προσ-
βάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπο-
λεῖν.

Oportet mollem manum admouentem, os vulneris tractare.

Oportet manu leuiter admota grauioris vulneris os tractare.

Vide τρῶμα in Hippocratis Oeconomia.

Τυγχάνειν cũ accuſatiuo. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag.63.v.8.

Ὁ, τι νῦν, ἔν τ᾽ ἐν τελευ-
τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

Quod nunc, [id] etiam in fi-
ne, optimum [est] homini conſe-
qui.

Conſtructio, ſenſusque huius loci hic eſt: Fieri nõ poteſt, vt homo conſequatur in fine etiam ſuæ vitæ idem bonum, quod habuit initio per aliquod temporis ſpatium. Nam humana felicitas non eſt perpetua: ſed variis mutationibus obnoxia. Et Nem. Ode 4.367.5.

τὰ δ᾽ αὐτὸς ἄν τις τύχῃ.

Quæ vero quis ipſemet adeptus fuerit.

Et Sophocles Oedipo Tyr. 176.

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ᾽ ἐνταῦθ᾽
ἔνι.

Hic enim ipſis licet omnia conſequi, vel impetrare, quæ volunt.

& in Oed. Col. 307.f.2.

Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ.—

Petis ea, quæ conſequeris, ac impetrabis.

Τυφῶς.ῶ.ὁ. pro, Τυφῶν, ῶνος. ὁ. Pind. Pyth. Ode 1.pag.189. v.16.

Τυφὼς ἑκατοντακάρανος.—

Typhœus centiceps.—

Schol. Græcus ait τὸ ἑκατοντακάρανος poſitum pro πολυκέφαλος, multiceps. τοῦ Τυφὼς vocabuli varias & ſcribendi, & declinandi rationes apud Euſtath. & Magnum Etymol. vide. Conſule & Metamorph. Ouidii lib. 5.156. vbi pluribus & de Typhoeo, & de monte Ætna agitur.

Τύχα.ας.ἁ. Dor. pro comm. Τύχη.ης.ἡ. Fortuna. Pindar. Olymp. Ode XII. pag. 109. v.1.

—σώτειρα Τύχα.

—*ſeruatrix Fortuna.*

De Fortunæ poteſtate illic multa ſcribuntur.

Τύχα.ας.ἁ. Dor. pro comm.

τύχα.ης.ἡ. χάεις. εὐμένεια. Gratia. Beneuolentia. Fauor. Pindarus Nemeorum Ode 4.357.2.

—σιω̃ χαείτων τύχα.

—*cum Gratiarum fauore.*

Τυχοῖσα.ας.ά. Dor. pro comm. τυχοῦσα.ης.ἡ. Pind. Isthm. Ode vlt. 485.3.

βροτέων λεχέων τυχοῖσα.

mortales toros adepta.

Est autem particip. aor. 2. act. à τυγχάνω, de quo Grammatici

Τῷ Poet. pro comm. Διὰ τοῦτο. Διό. Propterea. Quare. Pindarus Pythiorum Ode 5. 270.17.

—τῷ μή

Σε λαθέτω Κυράνα.

—*Quare ne*

Te lateat Cyrene.

Τωὔτ' ἐπὶ χρέος. Dor. & poet. dictum, pro communibus τὸ αὐτὸ ἐπὶ χρέος, ἤγουν ἐπὶ τὴν αὐτὴν διακονίαν. Ad idem ministerium. Pindarus Olym. Ode 1. pag. 6. v. 19. Hoc autem τωὔτ' ob sequẽtem vocalem amisit τὸ ο finale, & accentum in præcedentẽ syllabam retraxit, seruato tenui spiritu, quem habebat pronomen αὐτὸ, & ex ο, & α facta est κρᾶσις in ω, vt in Αντόα, Αντω.

Τωὐτοῦ. Dor. pro comm τοῦ αὐτοῦ Pindarus Olympiorum Ode XIII. pagina 155. vers. 4.

—μηνὶ τωὐτοῦ. —

—*mense eodem.*

Υ

Υ in ι Dor. & Æol. in nominibus, verbis, & participiis, vt μοῖσα, τύπτοισι, τύπτοισα, pro μοῦσα, τύπτουσι, τύπτουσα. Passim horum occurrunt exempla, quæ suo loco ponuntur.

Υ. Dorienses interdum, præcipue vero poetæ, metri causa, τὸ υ ex quibusdam vocabulis tollunt. Vt, Συρακόσιος, pro comm. Συρακούσιος. Pind. Olym. Ode 1. pag. 4. v. 11.

Υ ab Æolensibus quando, & quomodo in multis vocabulis inseratur. Vide Αὐάτα. Consule & Pindari scholia, Pythior. Ode 2 pag. 205. in Αὐάταν. Item Grammat. Canin. pag. 75.

Ὕβρις. Vide Κόρος.

Ὑγρός οῦ ὁ. Proprie quidem significat humidum, μετωνυμικῶς vero, & μεταφορικῶς interdum accipitur pro Laxato, remisso, & qui præ voluptate totus est quodammodo diffusus, laxatus, ac solu-

solutus, vt Ouid. Metamorphos. lib. 3. 71. de Ioue canit,

Forte Iouem memorant diffusum nectare, curas
Seposuisse graues, vacuaque agitasse remissos
Cum Iunone iocos. —

Pindarus Pythiorum Ode 1. pag. 189. v. 2.

— ὁ δὲ κνώσσων
Υ᾿γρὸν νῶτον αἰωρεῖ. —
— *Illa vero* [*aquila*] *dormiens*
Humidum, [i. soni dulcedine laxatum] *dorsum tollit.*

Græca schol. ὑγρὸν] εἰς ὕπνον φερόμενος ὑπὸ τοῦ ᾄσματος. Idem, ὑγρὸν] τὸ εὐδιάχυτον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Vide κατασχόμενος.

Υ᾿γιηρός. ά. ὄν. ὁ, ἡ, τό. Poet. pro comm. ὑγιεινός, ὁ ἡ. ὁ τὸ ὑγιεινόν. ὁ. ὑγιεινός, ἡ, όν. Sanus. a. um saluber. bris. bre. Qui sanitatem affert. Pindarus Nemeorum Ode 3. 348. 1.

— καματωδέων πλαγᾶν
Α῎κος ὑγιηρόν. —
— *Laboriosarum plagarum*
R. medium salubre. —

Consule Græca scholia. Vide καματώδης, & καλλίνικον.

Υ᾿λλις σάθμη. Dorica libra. Quid hoc sibi velit, declarat Græcus scholiastes. Pythiorum Ode prima, pag. 195. dũ explicat poetæ versus

Υ᾿λλίδος σάθμας Ι᾿έρων
Ε᾿ν νόμοις ἔκτισσε.

Consule & F.P.C. comment. Lat. pag. 69.

Υ῎μμε. Æol pro comm. ὑμᾶς. Vos. Pindarus Olympiorũ Ode 8. pag. 74. v. 2.

— ὔμμε δ᾿ κλᾶρος πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ. —
— *Vos vero conciliauit fortuna*
Ioui generationis autori.

Isthm. Ode 6. 470. 1.

ὔμμε τ᾿ ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,
Τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶμ.
Et vos, ô Aeacidæ aureis-curribus-insignes,
Dico institutum mihi esse certissimum.

Υ῎μμιν. Æol. pro comm. dat. ὑμῖν. Vobis. Pind. Olymp. Ode XIII. pag. 112. v. 6. Et Pyth. Ode 2. pag. 202. v. 1. Et Ode 4. 263. 6.

Υ᾿μνᾶσαι. Dor. pro comm. ὑμνῆσαι, Celebrare. Laudare. Est autem infinit. aor. 1. act. ab ὑμνέω. ῶ. μ. ὑμνήσω. Pindarus Isthmiorũ Ode 3. 450. 12.

Χρὴ μὲν ὑμνᾶσαι τὸν ἐσλόν.
Oportet igitur laudare [*virum*] *fortem.*

Consule Græca scholia.

Ὑμνητὸς. οῦ. ὁ. Celebratus. Celebris. Pindarus Pythiorum Ode x. 312. 6.

—ὑμνητὸς ἐὼν

Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς.

—Celebris hic

Vir est sapientibus, [vel, *apud sapientes.*]

ὑμνητὸς autem est verbale ab ὑμνέω. ῶ. μ. ὑμνήσω. Celebro. Pyth. Ode xi. 323. 10.

ὑμνητ' ἐόντα.

Celebrem existentem.

Ὕμνος. Pindar. Nem. Ode 4. 366.

Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν

Ἐργμάτων, βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τύχει

Φῶτα.—

Ὑπαντιᾶν, & ὑπαντιάζειν. Poet. pro comm. ὑπαντᾶν, ὑπαντᾶσθαι, & ἀπαντᾶν. Occurrere. Incidere in. Obuiam procedere. Pindarus Pyth. Ode 4. 248. 7.

—αὐτὸς ὑπάντιασε.

—ipse obuiam processit.

Hoc autem ὑπάντιασε est aor. 1. act. sed ambigi potest vtrum ab ὑπαντιάω. ῶ. an ab ὑπαντιάζω. Nam vtrunque format futurum per άσω, vnde postea deductus aor. 1. act. ὑπαντίασα. ας. ε. Pind. Pyth. Ode 8. 292. 14.

ὑπαντιάσειν ἰόντι.

occurrit eunti.

Ὑπάργυρος φωνή. Vox argento subiecta. Vox pecunia venalis. Hoc de illis dicitur, qui linguam, & vocem præconis instar, pretio venalem habent. Pindarus Pythiorum Ode xi. 321. 15.

—εἰ μισθοῖο

Συνέθευ παρέχειν

Φωνὰν ὑπάργυρον.—

—si mercede

Pacta-es [te] præbituram

Vocem [tuam] argento-se submittentem.—

Ὑπαντιάξαισα. Participium aor. 1. act. f. g. Æolice formatum, pro comm. ὑπαντιάσασα. quod ab ὑπαντιάω ῶ. vel ab ὑπαντιάζω. μ. σω. comm. At Æol. ξω. deducitur. Occurrens. Pindarus Pythiorum Ode 8. 288. 9.

—δυσμενέων

ὑπαντιάξαισα

Κράτει.—

—Hostium

Occurrens

Robori.

Ὑπαντιάσαι τ' εὐεργέταις. Pindar. Pythiorum Ode quinta. 273. 1. Benefactori occurrere. Vel, obuiam ire. i. Viro de nobis bene merito gratiam referre. Virum de nobis bene meritum remunerare.

nerare. Cōſule Græca ſcholia.

Υ'παρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων ἀττικῶς πολλάκις τιθέμενα. Subſtantiua pro adiectiuis Atticè ſæpe poni ſolita. Vide Canin. Grammaticam pag. 155. 2. Conſule ſupra Ε'λλαν. αιος. ὁ. Item Τελευτά. αῖ. ά. Pind. Né. Ode xi. 430. 11. πυθαειεὺς ἑορτὴ dixit, pro πυθαειικὴ. Iſthm. Ode 1. 437. 16. ὁπλίτας δρόμους vocat τοὺς ὁπλιτικοὺς, ἐν οἷς οἱ σταδιοδρόμοι ἔτρεχον ὡπλισμένοι, εἴτε ὁπλῖται ὄντες.) (ψιλοί.

Υ'πάρχειν. Dor. pro com. ὑπήρχειν. Erat. ab ὑπάρχω. Pindarus Pythiorum Ode 4. 256. 12.

Υ'πασπίζειν. Commune verbum. quod proprie quidem ſignificat ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτόμενον βαίνειν, ἢ μάχεσθαι. i. ſub clypeo latentem incedere, vel pugnare, ſiue noſtrum, ſiue alienum clypeum intelligas. Interdū vero μεταφορικῶς, & ἠθικῶς accipitur pro ſub alicuius præſidio, patrocinio, & tutela eſſe, ac ab eo defendi. Vide Euſtath. in ὑπασπίδια προποδίζειν, quod vertit, ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνειν. Idem, ὑπασπίδια προβιβᾶν, ἤγουν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτόμενον προβαίνειν. Dictum autem τὸ ὑπασπίζειν κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὑπασπιδίζειν, vel ὑπασπιδάζειν: ſed illud à datiuo ἀσπίδι, hoc ab accuſatiuo ἀσπίδα deductū. Interdum etiam τὸ ὑπασπίζειν accipitur pro ſcutigerum, vel armigerum eſſe alicuius, quod τὸ ὑπό τινι ἀσπιδοφορεῖν, εἴτε ἀσπίδα φέρειν ſignificat. Suidas hoc docet, quum nomen verbale ὑπασπιστὴς interpretatur δορυφόρος. Conſule vulgata lexica. ὑπερασπίζειν vero, ὑπερμαχεῖν, & προμαχεῖν. pro aliquo pugnare, aliquē protegere, defendere. vnde ὑπερασπιστής. οῦ ὁ. Protector. Defenſor. Propugnator. Heſych. ὑπερασπίζω] βοηθῶ. ἀντιλαμβάνω. καὶ ὑπερασπιστὴς, ἀντιλήπτωρ. Idem, ὑπασπισταὶ] βοηθοὶ, ὑπηρέται.

Pind. Nemeor. Ode 9. 411. 1.

—χρομίῳ ὑπασπίζων
πάρ πεζοβόαις.

—Sub Chromio armiger-exiſtens
inter pedites.

Scholia, χρομίῳ ὑπασπίζων] τῷ χρομίῳ συμπαρὼν ἐν πεζομαχίᾳ. id eſt, *Cum vna cum Chro-*

mio interfuisset pedestri prælio.
Υ᾽πέδεκτο. 3. pers. singul. præt. plusquamp. perf. pass. poet. κατ᾽ ἀφαίρεσιν τῆς συλλαβῆς εδ, vel κατὰ συγκοπὴν, pro comm. & integro ὑπεδέδεκτο. quod ab ὑποδέχομαι μ ξομαι. ω. ω. ὑποδέδεγμαι. ξαι κται. ὁ ὑποδεδεγμένος, ὑποδεδεγμένη. ξο. κτο. Pindarus Pythiorum Ode 9. 298. 1.
Υ᾽πέδεκτο δ᾽ ἀργυρόπεζ᾽ Α᾽φροδίτα Δάλιον ξεῖνον.—
Excepit autem albipes Venus Delium hospitem, [Apollinem.]—
Et Nem. Ode x. 417. 1.
Γαῖα δ᾽ ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσι
Μάντιν Οἰκλείδαν.—
Terra vero apud Thebas, fulminata Iouis telis, vatem Oïclidem, [i. Amphiaraum Oiclei filium] *recepit.*
Υ᾽πὲρ cũ accusatiuo, pro διὰ, causam, propter quam aliquid est factum, significans. Pindarus Isthmior. Ode 6. 471. 5.
—Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν.
Laomedontium propter delictum. Vel
Laomedontio pro delicto.
Υ᾽πέρβιος. ὁ, ἡ. Poet. idem ac περίαλλος. De quo vide περίαλλα. Comm. ὑπερβάλλων. ἐξέχων. ἔξοχος. ἐξαίρετος. Eximius. Præstans. Excellens. Qui sua præstantia cæteros superat. ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὢν, ἢ ὁ ὑπὲρ τὰ ἄλλα πάντα ὤν. Pindarus Nemeor. Ode 3. 350. 1.
ὑπέρβιον αἰχμὰν ταμών.
Eximiam hastam cum-secuisset.
Consule Græca scholia, quæ docent ex Homero desumptum hoc, quod à Pindaro dictum. Versus autem Homeri leguntur Iliados Π. ex Crispini typis, pag. 583.
Ε᾽γχος δ᾽ οὐχ ἕλετ᾽ οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τὸ μὲν οὐ δύνατ᾽ ἄλλος Α᾽χαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Α᾽χιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Vide vulgatam versionem. Pindarus tamen ab Homero dissentit. Nam Homerus à Chirone sectam hastam, & Peleo datam tradit, Pindarus vero ab ipso-met Peleo sectam ait. Cur autem hoc iste facit? Vt propter Ari-

Aristoclidem Æginetã gratificetur Peleo. Non enim solus: at cum Iasone, & Tyndaridis Iaolcũ cepit, vt tradit Pherecydes. Quomodo? Bello aduersus Acastum Peliæ filium gesto. Vide Δαμασίμβροτος.

Ὑπεράφανος, ω, ὁ, & ἁ. Dor. pro comm. ὑπερήφανος, ου, ὁ, & ἡ. Superbus. μεταφορικῶς vero sumitur pro maximo, & grauissimo. Pindarus Pythiorũ Ode 2. pag. 205. v. 12.

Ἀλλά νιν ὕβρις ἐς αὐάταν ὑπεράφανον
Ὦρσε.—

Sed ipsum petulantia in calamitatem superbam, [i. maximam, grauissimam, & superborum superbiæ debitam]
Impulit.—

Græca schol. pag. 206. 1. εἰς μεγίστην ἄτην ἐνέβαλε.

Ὑπέρβατος, ου, ὁ. ὁ πάντας ὑπερβαίνων, qui omnes superat. Præstantissimus, excellentissimus. Vocabulum, quod in vulgatis Lexicis, hac saltem significatione, non extat. Et terminationem quidẽ passiuam, at significationem actiuam habet. Reperitur quidem ὑπερβατὸς ὀξυτόνως: sed est epithetum loci, qui transiri, superariq; potest. Reperitur & ὑπερβατὸν, sed est Rhetorica figura, verborum, & constructionis ordo turbatus, & concinna verborum transgressio. Quamobrem etiam discriminis statuẽdi causa inter varias huius vocis significationes, hoc nomen προπαροξυτονεῖσθαι videtur. Pindar. Olympiorum Ode 9. pag. 90. v. 2.

Ὑπέρβατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε, & ἔργοισι.—

Præstantissimum virũ formá
Que, & factis.—

In nonnullis codicibus scribitur ὑπέρφατον, quam scripturam Paulus Stephanus est sequutus, eamque Græca scholia confirmant. Sic enim illa, ὑπέρφατον] ὑπερφυᾶ, & μέγαν & τῷ εἴδει, & τοῖς πράγμασιν. Ideo Latinus interpres vertit, *excellentem supra quam dici possit forma, & factis.* Vtraque lectio bona, sensus idem. Æ.P.

Virũ, qui cæteros mortales formaque, factisque superabat. Vel, *Virum formaque pulcherrima præditum, factisque pulcherrimis clarissimum, vt eo nullum aliũ vtroq; nomine superiorem dicere possis.*

Ὑπέρδικον Νέμεσιν φυγεῖν. Pindarus Pythiorum Ode x. 314.4. Quid hoc sibi velit, vide in Græcis Pindari scholiis. Vulgata versio, *Nemesin vltricem euitare*. Æ. P. *Nemesin scelerum vltricem vitare*. Quomodo? Nihil faciendo, quod sit præter ius. Alias ὑπέρδικος significat supra modum iustum, nimis iustum, valde iustum. Sophocles in Aiace 63.

Τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει.

[Res] enim duræ, quamuis sint valde iustæ, [tamen animum nostrum] mordent, [grauiter afficiunt, cumque pungũt.]

Ὑπερεῖσαι. Infinit. aor. 1. act. ab ὑπερείδειν, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποστηρίζειν, Suffulcire. Pro fulcimine supponere. Pind. Nem. Ode 8.404.7.

ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον.

Pro-fulcimine supponere lapidem Musæum, [i. à Musis politum.]

Græca scholia λίθον Μουσαῖον] στήλην ἀπὸ Μουσῶν. ἤγουν τὸν ὕμνον. Sic igitur poeta vocat μεταφορικῶς carmen à Musis factum, & expolitum.

Ὑπερελθών. ὄντος. ὁ. ὁ ὑπερβάς, ὁ ὑπερβαλών, ὁ νικήσας. Qui superauit. Qui vicit. Victor. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 112. v. 9. Vide ὑπέρχεσθαι.

Ὑπέρχεσθαι. ὑπερβαίνειν. ὑπερβάλλειν. νικᾶν. Superare. Vincere. Pindarus Olympiorum Ode XIII pag. 112. v. 9.

—ἄκραις ἀρεταῖς
Ὑπερελθόντων ἱεροῖς
Ἐν ἀέθλοισιν.—

—*summis virtutibus*
Illorum, qui [suos aduersarios] superarunt sacris
In certaminibus.—

Ὑπέρφθιτο πατρός. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283.1.

—ὃς ὑπέρφθιτο
πατρός. pro, ὃς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἔφθιτο, τουτέστιν ἐφονεύθη, καὶ ἔθανεν.

—*Qui pro patre periit*, [cæsus est, ac obiit.]

Infra versu decimo hoc declaratur,

Μίνων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ, πρίατο μὲν θανά-
τοιο κομιδὰν πατρός.—

Manens enim ille diuinus vir, emit mor-
te recuperationem patris. [i. patris vitam propria morte redemit.]

Ὑπερθεβάλλειν. Poet. loquendi genus, pro comm. ἐξαίρειν, ὑψοῦν. Extollere. In altũ euehere. q. d. Supra alios iacere. Pindarus Pythiorum Ode

Ode 8.294.

—τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται,
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.

—Hæc autem in hominibus, [eorumque potestate] non sunt sita:
Sed Deus præbet,
Alias alium super extollens, [supra cæteros extollens,]
Alium vero sub [suarum] manuum
Mensura, [arbitratuque suo] deprimit.

Quid sibi velint hæc poetæ verba, melius apparebit si nostra Græca carmina proferamus, quæ Regium Prophetam psalmo LXXV. sic loquutum testantur,

—ὅτι δόξῃ κυδιάνειρη
Οὐδ' ἐξ ἀντολιῶν, οὐδ' ἐξ αὐτῶν δυσμάων
Ἐλθέμεν φιλέει. ὁ γὰρ Θεὸς οἶος ὑπάρχει,
Τὴν ἀρχὴν ἔχων αἰώνιον, οἷος ἰδ' ἦεν,
Ὃς τοὺς τῶν μερόπων, ὡς αὐτὸς θυμὸς ἀνώγει,
Ὑψοῖ, παντοίῳ κεφαλὴν καὶ κύδεϊ κοσμεῖ.
Ἠδὲ ταπεινοτάτους ποιέει, καὶ σφόδρα χαλέπτει.

Ὑπέρμακος. εος. οις. ὁ, καὶ ἁ, Dor. pro comm. ὑπερμήκης. εος. ους. ὁ, καὶ ἡ. Supra modum longus. Ingens. Pindar Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 14.

—ὑπερμάκει βοᾷ.
—ingenti voce.

Ὑπερόχως. accusat. plur. 3. declin simpl. Dor. pro comm. ὑπερόχους. versa dipthongo ου in ω. Pindarus Nemeorum Ode 3.348.12.

ὑπερόχως θῆρας.—
ingentes feras.— Vel
Immanes belluas.—

Græca scholia. ὑπερόχως] δυνατικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, ὅ ἐστι ὑπερέχοντας, καὶ μεγίστους.

Ὑπεροχωτάτα. ας. ἁ. Dor. pro cõ. poet. ὑπεροχωτάτη. ης. ἡ. Excellentissima. æ. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 207. v. 1.

Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα
Πρέπεν οὐρανίᾳ
Θυγατέρι Κρόνου.—

Forma enim excellentissima
Par erat cœlesti
Filiæ Saturni, [Iunoni.]—

Ὑπέρτατος. ου. ὁ. Poet. nomen superlatiui gradus. Sic autẽ formatur, à præpos. ὑπὲρ, vnde Latinũ *Super*, aspero spiritu in σ literam mutato, fit priscum, poeticũ, & inusita-

tum nomen adiectiuum ὕπερος,α,ον. (nam ὕπερος.ȣ.ὁ. substantiuum, significat pistillum, quo res in mortario tundimus) vnde Latinum Superus. a. um. Hinc ipse comparatiuus ὑπερώτερος, superior,& superlatiuus, ὑπερώτατος, supremus,& κατὰ συγκοπὴν, ὑπέρτερος, & ὑπέρτατος, quæ passim apud poetas Lectoribus occurrunt. Vel ab ὑπὲρ deducuntur ὑπέρτερος, & ὑπέρτατος, & inserto ω, formatum ὑπερώτερος,& ὑπερώτατος, quod in vulgatis Lexicis non extat. Pind. Nem. Ode 8.403.15.

—τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις,
ὑπερώτατα.—

Illa quidem, [quæ] in laboribus [subeundis, & sustinendis, alicuius iuuandi causa, versantur, sunt omnium] suprema.

Vel etiam à nomine poetico ὑπέροχος,ȣ.ὁ. Excellens, deducitur comparat. ὑπεροχώτερος,& superlat. ὑπεροχώτατος (quod legitur Pythiorum Ode 2.207.1.) vnde κατὰ συγκοπὴν ὑπερώτερος, & ὑπερώτατος.

Υ'περπόντιος.ȣ.ὁ. Poet. pro cō. ὑπερθαλάσσιος.ȣ.ὁ. Transmarinus. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 274.3. vocat linguam Græcam, γλῶτταν ὑπερποντίαν, i. *Linguam trāsmarinam.*

Υ'περτιθέμεν. Poet.& Ion. κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τȣ̃ ὑπερτιθέμεναι δωρικοῦ, quod à comm. ὑπερτιθέναι formatum ἐπενθέσει τȣ̃ με συλλαβῆς. Superponere. Pindarus Pythiorum Ode 5. pag. 271.4.

Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν.

Omni quidem [rei] Deum [omnium bonorum] authorem superponere [oportet. i. Deo bonorum omnium autori omnia bona accepta referre oportet.]

Υ'περτιθέμεν) Græca scholia verbum δεῖ subaudiri dicūt. Sed fortasse est Ionismus,& Æolismus, positum enim dices infinitiuum loco imperatiui ὑπερτίθετι, siue ὑπερτίθει. superpone. Deo omniū bonorū autori omnia bona accepta refer. Idem est sensus.

Υ'πὸ cum genitiuo, pro ἀπὸ, vel ἐκ. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 50. versic. 11.

Η'λθε δ' ὑπὸ σπλάγχνων, ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ι'αμος
Ε'ς φάος αὐτίκα.—

Prodiit autem ex visceribus, ex par-

tuq́

inque amabilis lamus
In lucem confest.m.—

Ὑποθεύσομαι fu. med. ab ὑποθέω. sub-curro. cursu subeo. quod aduersarii faciunt in lucta, vt aduersarios in altũ sublatos humi prosternant. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 213. v. 1.

—λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι.
—*lupi more concurram*, [aduersarium cursu subibo, & aggrediar.]

Δίκαν) κατὰ δίκαν, κατὰ δίκην, κατὰ τρόπον.

Ὑποθυμιάδες. ων. αἱ. Alcæus 145. a. sed pag. 147. scribitur ὑποθυμιάδες. ων. αἱ. bis. In vulgatis Lexicis Græcolatinis ὑποθυμίδες. ων. αἱ. *corona de ceruice pensiles*, περιδέραιοι στέφανοι, Plutarchus 3. sympos. &c. sed fortasse scribendum illic περιδέραιοι, τουτέστι περιτραχήλιοι στέφανοι. Vide vtranque vocem. Hesychius,

ὑποθύμιοι. ὑποτράχηλος στέφανος.

Alcæi verba vtroque in loco, vbi voces ὑποθυμιάδες, & ὑποθυμιάδες, explicantur, sunt corruptissima. Plutarchi vero locus extat p. 1150. F. ex H. Steph. typis. Hæc sunt autoris verba,

Οὐ γὰρ ἐπὶ τῆ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνσφραγίζειν ᾤοντο, τοὺς περιδεραίους τῶν στεφάνων ὑποθυμίδας ἐκάλουν (ὑποθυμίδας γὰρ αὐτοί· μᾶλλον δὲ τοῦτο μᾶλλον ἦν καλεῖσθαι προσῆκον) ἀλλ' ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν, καὶ ἀποθυμίασιν. Ergo coronæ sic olim appellatæ, propter odorum suauitatẽ inde spirantem.

Ὑποκείσεται. Futurum medium ab ὑπόκειμαι, de quo vide simplex κεῖμαι apud Grãmaticos. Pind. Olymp. Ode 1. pag. 11. v. 8.

—ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ὦν οὗτος
Ἄεθλος ὑποκείσεται.

Verba sonant,

—*Sed mihi quidem hoc*
Certamen subiacebit, [vel, *substratum erit, substernetur*, pro, à me inibitur. Hoc certamen ego subibo.]

Sed poeticum, & metaphoricum est loquendi genus. Si vertas, *Inibitur*, erit trãslatio sumpta ab illis, qui de loco superiore in inferiorem eunt, sic etiam *in certamen descendere* dicitur. Si vero vertas, *Subibitur*, tunc erit translatio ducta ab illis, qui onus aliquod subeunt, & in humeros sublatum ferũt. Quibus verbis ipsa certaminis grauitas, & periculi magnitudo significatur. Sed si rem ita accipias, videbitur

tur, insani videntur. Ergo quum quis tempestiue, iustaq; de causa se ipsum laudat, & gloriatur, non est insanus, at sana mente præditus. Quomodo autem quis se ipsum sine auditorum offensione, & sine inuidia, ac odio laudare, suas virtutes prædicare, iisque gloriari possit, docet Hermog. ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος. p. 429. cap. περὶ τοῦ αἰνεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπαινεῖν. Consule & Plutarchum in opusculis Græcis pag. 956. Verbum autem ὑποκρίκειν Græcus scholiastes ita interpretatur.

ὑποκρέκει] συμφωνεῖ. ὅτι ἐνδόσιμόν ἐστιν. ἄλλως. ὑποκρέκει, ὑπηχεῖ, προσοίκει. ὑποκρέκειν γὰρ κυρίως ἐστὶ, τὸ ἐρειμαίνειν ὑπηχεῖν ἐν τῷ ἁρμόζειν τὴν κιθάραν. ὑποπρεπίζει οὖν, ἐνδόσιμόν ἐστι μαρία. μεταφορὰ οὖν ἀπὸ τῶν τὴν κιθάραν κρουομένων. πρότερον γὰρ τὴν κιθάραν υφαπτόμενοι, ὑποκρ κοιεῖν.

Υ'πόκρυφα. Poet. pro comm. ὑποκρύφως, εἴτε ὑποκρυφίως, ἢ λαθραίως, Clam. Occulte ὑπόκρυφα κλέπτειν τί. Clam aliquid furari. Pindarus Nem. Ode 9. 410.13.

Αἰδὼς ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται.

Verecundia clam, quæstu surripitur. Æ.P. Sensus, Vel honesti viri, pluris habendi cupiditate capiuntur. Vel honestorum virorum animos auaritia latēter subit, eosq; capit, & ad aliquod turpe facinus impellit. Consule Græca scholia, quæ τὸ ὑπόκρυφα κλέπτεται vertunt ὑποκλέπτεται. Vide cæt. vbi tandem subiicitur, κἄν τις αἰδήμων ὑπάρχῃ, ὑπὸ τοῦ κέρδους παραλογίζεται. ἕνεκα γὰρ τοῦ κέρδους ἢ οἱ αἰδήμονες πολλάκις ἀναγκαζοῦσι.

Υ'πόπτερος. ὁ, ἡ. Poet. Alatus. μεταφορικῶς, ταχὺς, velox, citus. Sic ναῦς ὑπόπτερος vocatur à Pindaro Olymp. Ode 9. pag. 85. v. 2. *nauis alata.* i. velox, quæ remis, vt alis impulsa, cito fertur. Quem enim vsum auibus alæ præstant; eum nauibus remi. Hom. remos vocat πτερὰ, i. alas.

-- τὰ πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Υ'πόπτερος. ὁ, ἡ. Poet. pro quo dicitur & πτερόεις. εσσα. εν. comm. πτερωτὸς, ἡ, όν. Alatus, a, um. Pindarus Pythiorum Ode 8. 295. 4.

ὑποπτέροις αἰορέαις.

Alatis strenuitatibus.

Vide λ'ερόταις.

Υ'πεασωπης. Dor. pro comm. ὑπο-

ὑποσήσαντες. Supponentes. Pindarus Olymp. Ode 6. v. 1.

Υ'ποσίμεν. Comm. Contrahere. Pindar. Isthm. Ode 2. 448.8.

—οὐδέποτε ξενίαν

Οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν.

—*Nec vnquam ventus violẽtus inspirans contraxit velum circa hospitalem mensam.*

F. P. C. Neque rebus aduersis vnquam intermittit cultum Deorum & epula, sed ἀνηγερικῶς fortunam aduersam vento vehementi comparat domum ipsius, & mensam qua varios hospites accipiebat, naui, sumptus, velis.

Υ'ποφᾶτις. ιος. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ὑποφήτης. ιος. ὁ pro quo dicitur & ὑποφήτης. ου. ὁ. & ὑποφήτωρ. ορος. ὁ. Subuates, vatis alicuius minister aut qui vaticinium ab alio reddit acceptum. Vates etiam sic appellatur, vt ὑπὸ in compositione sumatur interdum pro πρὸ ὑποφήτης, προφήτης, μάντις. Minister. Consule Suidam. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 212. v 8.

—διαβολιᾶν ὑποφάτιες.

calumniarum ministri.

Græca scholia, ὑποφάτιες] ἑρμηνευταὶ, & διάβολοι. παρὰ τὸ φατίζειν, & λέγειν. Quod si verum est, dices ὑποφάτις. ιος. ὁ. poeticum quidem esse: sed commune, & τὸ α breue.

Υ'πόχευμα. τος. τὸ. Poet. & Pind. vocabulum, pro comm. χυμός. οῦ. ὁ Liquor. Humor. Pythiorum Ode quinta, 278. 7.

—μεγάλαν δ' ἀρετὰν

Δρόσω μαλθακᾶ

Ῥαισθεῖσαν, κώμων θ' ὑποχεύμασιν ἀκούοντι.—

—*Magnam autem virtutẽ*

Rore molli

Rigatam, hymnorumq́ue liquoribus audiunt.—

Deducitur autem ab ὑποχέω. μ. ὑποχεύσω. &c. q. d. suffundo. Verbale, suffusio.

Υ'πωρόφιος. ία. ον. Poet. ὁ ὑπὸ τῇ ὀροφῇ ὤν. Qui est sub tecto. οἰκεῖος. εία. εῖον. Domesticus. a: um. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 200. vers. 5.

—φόρμιγγες ὑπωρόφιαι.

—*cithara domestica.*

Græca scholia, ὑπωρόφιαι) ἐποικίδιαι.

Υ"εδων μαχίνων. In Sapphus carminibus. pag. 23. P. sic in o-

omnibus editionibus, quas vidi, scriptum reperio. Sed vel ὄσδων legendum, quod Æolicum, & Dor. est pro comm. ὄζειν, dissoluto ζ in σδ. Qua de re pluribus in nostro Doric. Lex. in σδ pro ζ. Vel Æolice scribendum ὕσδαν. Æolenses enim sæpe vertunt ο in υ, vt ὄνυμα, pro ὄνομα, ὕμοιος, pro ὅμοιος. Consule nostrum Dor. Lex. in ο in υ Æol. Vel in υ pro ο Æolice. De toto hoc loco nostras notas vide pag. 185. & 186 vbi docetur quid ὕσδοις μαλίνοις Sappho vocet.

Υ'φελοῖσα. ας. ἡ. Dor pro com. ὑφελοῦσα. ης. ἡ. ab ὑφαιρέω. ῶ. Pind. Nem. Ode 7. 394. 11. Subtrahens. Quæ subtraxit, ac auulsit.

Υ'ψίβατος. ὁ, & ἡ. Poet. Altigradus. In- altum- vadens. Excelsus. ὁ ὕψι, & ὑψοῦ βατὸς, & βαίνων. Consule Eustathium ἐν τῷ ὕψι. Pind. Nem. Ode x. 422. 4.

ὑψίβατοι πόλιες.

Altæ vrbes.

Υ'ψίγυιος. ὁ. ὁ. ὁ ὑψηλὰ γυῖα ἔχων. ὑψηλός. Alta membra habens. Altus. Pind. Olymp. Ode quinta, pag. 43 v. 2.

ὑψίγυιον ἄλσος.

altam sylvam.

Υ'ψιδή. Poet. aduerb. ab ὕψι poet. deductum, addita particula δή. Quod pro comm. ὑψοῦ, & ὑψόθι, vel ὑψόσε In alto. In sublimi. vel In altum. In sublime. Sappho 24. P.

ὑψιδὴ τὸ μέλαθρον ἀείρετε τέκτονες ἄνδρες.

In altum ædes extollite fabri, [vel structores] viri.

Υ'ψίθρονος. ὁ, & ἡ. Poet. Qui, quæue in alto solio sedet. Cõpos. ex aduerb. ὕψι poet. pro comm. ὑψοῦ, In alto. In excelso loco, & ex nomine ὁ θρόνος. ὁ. solium. Pind. Nem. Ode 4. 364. 9.

Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρηΐδων.

Duxit in vxorem alto-solio-insidentium vnam Nereïdũ.

Isthm. Ode 6. 469. 15.

— ὑψίθρονον Κλωθώ.

— *alto-solio- insidentem Clothonem.*

Υ'ψίλοφος. ὁ. ὁ. ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων. ὁ ὕψι, τουτέστιν ὑψοῦ λόφον ἔχων. ὁ ὑψηλός. Epithetum loci sublimis, & excelsi q.d. qui cristam, vel apicem, verticẽ, aut cacumen in alto habet. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 123. v. 5.

— Αἴτνας ὑψιλόφου.

— *Ætnæ sublimẽ- verticem- habentis,* [i. excelsæ.]

Υ'ψι-

Υ᾽ψινεφὴς.έος.οῦς.ὁ, ἡ. Poet. Qui est in altis nubibus. In altis nubibus degens. Iouis epithetum. Compos. ex aduerbio poet. ὕψι, pro communi ὕψος, In alto, vt ἄγχι, prope, pro ἄγχος, & ex nomine τὸ νέφος.εος.ους: vnde Latinum *nubes*, vt à νεφέλη, *nebula*. Pindarus Olympiorum Ode 5.pag. 43.vers. 10.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ.

Seruator in-altis-nubibus-degens Iupiter.

Υ᾽ψίπεδος.ου.ὁ. Poet. ὁ ὕψι, τουτέστιν ὕψος τὸ πέδον ἔχων, ἢ τὸ πέδον ἐν ὕψει ἔχων. ὁ ὑψηλὸν πέδον ἔχων. Altisolus Altum solum habens. Pindarus isthm. Ode 1.438.5.

ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.

Habitans Therapnes sedem alti-soli.

Υ᾽ψιπετᾶν ἀνέμων. Dorice pro communi ὑψιπετῶν ἀνέμων. Alte-volantium ventorum. Pindarus Pythiorum Ode 3.228.8.

Υ᾽ψίφρων.ονος.ὁ. Qui altos, excelsos, elatos animos habet. Superbus. Pindarus Pythiorum Ode 2.pag.208.v. 13.

—Ὃ ὑψιφρόνων τιν᾽ ἔκαμψε

Βροτῶν.—

—*Et elatos-animos-habentiũ flexit* [depressit, contudit] *aliquem*

Mortalium.—

Υ᾽ψιχαίτης.ου.ὁ. Poet. ὁ ὕψι τουτέστιν ὕψος τὴν χαίτην ἔχων, ὑψίκομος.ου.ὁ. Alticomus Alte comatus. Qui comam altam habet. Pindarus Pythiorum Ode 4.252.11.

—δοιοὶ δ᾽ ὑψιχαῖται.

—*duo vero alte-comati.*

Υ᾽ψόθεν. Ex-alto. Superne. Pindarus Pythior. Ode 8. 294. 12.

Τέτρασι δ᾽ ἔμπετες ὑψόθεν

Σωμάτεσσι.—

Quatuorque [*tuorum aduersariorum*] *corporibus illapsus es superne.* Vide Πετῶ, & Ε῎μπετες.

Φ

Φ Æolice pro comm. Θ. Vide φὴρ, pro θὴρ. Pindarus Pythiorum Ode 3. p. 216.v.2.& Pyth. O.4. 246. 12.

Φᾶ. Dor. pro comm. poet. φῆ, hoc vero κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ ε dictum pro comm. ἔφη. Dixit. Vide φημί. Pindarus Olympiorum Ode 6 pag.51. vers. 5.

Φαεννὰ νᾶσος. Dor. pro comm.

Ὑμνητός.οῦ.ὁ. Celebratus. Celebris. Pindarus Pythiorum Ode x.312.6.

—ὑμνητὸς ὅδε

Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς.

—*Celebris hic*

Vir est sapientibus, [vel, *apud sapientes*.]

ὑμνητὸς autem est verbale ab ὑμνέω.ῶ.μ. ὑμνήσω. Celebro. Pyth. Ode xi.323.10.

ὑμνητὸν ἐόντα.

Celebrem existentem.

Ὕμνος. Pindar. Nem. Ode 4. 366.

Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν

Ἐργμάτων, βασιλεύδειν ἰσοδαίμονα τύχει

Φῶτα.—

Ὑπαντιᾶν, & ὑπαντιάζειν. Poet. pro comm. ὑπαντᾶν, ὑπαντᾶσθαι, & ἀπαντᾶν. Occurrere. Incidere in. Obuiam procedere. Pindarus Pyth. Ode 4.248.7.

—αὐτὸς ὑπήντιασε.

—*ipse obuiam processit.*

Hoc autem ὑπήντιασε est aor. 1.act. sed ambigi potest vtrum ab ὑπαντιάω.ῶ. an ab ὑπαντιάζω. Nam vtrunque format futurum per άσω, vnde postea deductus aor. 1.act. ὑπήντιασα.ας.ε. Pind. Pyth. Ode 8.292.14.

ὑπαντιάσειν ἰοῦσι.

occurrit eunti.

Ὑπάργυρος φωνή. Vox argento subiecta. Vox pecunia venalis. Hoc de illis dicitur, qui linguam, & vocem præconis instar, pretio venalem habent. Pindarus Pythiorum Ode xi.321.15.

—εἰ μισθοῖο

Συνέθευ παρέχειν

Φωνὰν ὑπάργυρον.—

—*si mercede*

Pacta-es [te] præbituram

Vocem [tuam] argento se summittentem.—

Ὑπαντιάξαισα. Participium aor.1.act.f.g. Æolice formatum, pro comm. ὑπαντιάσασα. quod ab ὑπαντιάω ῶ. vel ab ὑπαντιάζω.μ. σω. comm. At Æol. ξω. deducitur. Occurrens. Pindarus Pythiorum Ode 8.288.9.

—δυσμενέων

ὑπαντιάξαισα

Κράτει.—

—*Hostium*

Occurrens

Robori.

Ὑπαντιάσαι τ. εὐεργέταις. Pindar. Pythiorum Ode quinta. 273.1. Benefactori occurrere. Vel, obuiam ire.i. Viro de nobis bene merito gratiam referre. Virum de nobis bene meritum remunerare.

nerare. Cōſule Græca ſcholia.

Υ'παρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων ἀττικῶς πολλάκις τιθέμενα. Subſtantiua pro adiectiuis Atticè ſæpe poni ſolita. Vide Canin. Grammaticam pag. 155. 2. Conſule ſupra Ε'λλαν. ανος. ὁ. Item Τελευτά. ᾶς. ἁ. Pind. Né. Ode XI. 430. 11. πυλαιτπεὶς ἑορτὴ dixit, pro π. λαιτπεικὴ. Iſthm. Ode I. 437. 16. ὁπλίταις δρόμοις vocat τοὺς ὁπλιτικοὺς, ἐν οἷς οἱ ςαδιοδρόμοι ἔτρεχον ὡπλισμένοι, εἴτε ὁπλῖται ὄντες.) (ψιλοί.

Υ'πᾶρχεν. Dor. pro com. ὑπῆρχεν. Erat. ab ὑπάρχω. Pindarus Pythiorum Ode 4.256. 12.

Υ'πασπίζειν. Commune verbum. quod proprie quidem ſignificat ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτόμενον βαίνειν, ἢ μάχεσθαι. i. ſub clypeo latentem incedere, vel pugnare, ſiue noſtrum, ſiue alienum clypeum intelligas. Interdū vero μεταφορικῶς, & τροπικῶς accipitur pro ſub alicuius præſidio, patrocinio, & tutela eſſe, ac ab eo defendi. Vide Euſtath. in ὑπασπίδια προποδίζειν, quod vertit, ὑπὸ τῆς ἀσπίδος βαίνειν. Idem, ὑπασπίδια προβιβᾶν, ἤγουν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτόμενον προβαίνειν. Dictum autem τὸ ὑπασπίζειν κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὑπασπιδίζειν, vel ὑπασπιδάζειν: ſed illud à datiuo ἀσπίδι, hoc ab accuſatiuo ἀσπίδα deductū. Interdum etiam τὸ ὑπασπίζειν accipitur pro ſcutigerum, vel armigerum eſſe alicuius, quod τὸ ὑπό τινι ἀσπιδοφορεῖν, εἴτε ἀσπίδα φέρειν ſignificat. Suidas hoc docet, quum nomen verbale ὑπασπιςὴς interpretatur δορυφόρος. Conſule vulgata lexica. ὑπερασπίζειν vero, ὑπερμαχεῖν, & προμαχεῖν. pro aliquo pugnare, aliquē protegere, defendere. vnde ὑπερασπιςὴς. οῦ ὁ. Protector. Defenſor. Propugnator. Heſych. ὑπερασπίζω] βοηθῶ. ἀντιλαμβάνω. καὶ ὑπερασπιςὴς, ἀντιλήπτωρ. Idem, ὑπασπισταὶ] βοηθοὶ, ὑπηρέται.

Pind, Nemeor. Ode 9. 411. 1.

—χρομίῳ ὑπασπίζων
παρὰ πεζοβόαις.

—*Sub Chromio armiger-exiſtens*
inter pedites.

Scholia, χρομίῳ ὑπασπίζων] τῷ χρομίῳ συμπαρὼν ἐν πεζομαχίᾳ. id eſt, *Cum vna cum Chro-*

mio interfuisset pedestri prælio.

Υ'πίδεκτο. 3. perf. singul. præt. plusquamp. perf. pass. poet. κατ' ἀφαίρεσιν τ̃ συλλαβῆς εδ, vel τ̃ συγκοπλὼ, pro comm. & integro ὑπεδέδεκτο. quod ab ὑποδέχομαι μ ξομαι. ω. ω. ὑποδέδεγμαι. ξαι. κται. ὁ ὑπερσυντέλικος, ὑποδεδέγμλω. ξο. κτο. Pindarus Pythiorum Ode 9. 298. 1.

Υ'πίδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Α'φροδίτα Δάλιον ξένον.——

Excepit autem albipes Venus Delium hospitem, [Apollinem.]——

Et Nem. Ode x. 417. 1.

Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσι

Μάντιν Ο'ἰκλείδαν.——

Terra vero apud Thebas, fulminata Iouis telis, vatem Oïclidem, [i. Amphiaraum Oiclei filium] *recepit.*

Υ'πὲρ cũ accusatiuo, pro διὰ, causam, propter quam aliquid est factum, significans. Pindarus Isthmior. Ode 6. 471. 5.

——Λαομεδοντίαν ὑπὲρ αμπλακίαν.

Laomedontium propter delictum. Vel

Laomedontio pro delicto.

Υ'πέρβιος. ν. ὁ, ἡ. Poet. idem ac περίαλλος. De quo vide περίαλλα. Comm. ὑπερβάλλων. ἐξέχων. ἔξοχος. ἐξαίρετος. Eximius. Præstans. Excellens. Qui sua præstantia cæteros superat. ὁ ὑπὲρ τὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὢν, ἢ ὁ ὑπὲρ τὰ ἄλλα πάντα ὤν. Pindarus Nemeor. Ode 3. 350. 1.

ὑπέρβιον αἰχμὰν ταμών.

Eximiam hastam cum-secuisset.

Consule Græca scholia, quæ docent ex Homero desumptum hoc, quod à Pindaro dictum. Versus autem Homeri leguntur Iliados Π. ex Crispini typis, pag. 583.

Ε'γχος δ' ὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,

Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τὸ μὲ ὐ δύνατ' ἄλλος Α'χαιῶν

Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Α'χιλλεὺς,

Πηλιάδα μελίλω, τλὼ πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων

Πηλίε ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Vide vulgatam versionem. Pindarus tamen ab Homero dissentit. Nam Homerus à Chirone sectam hastam, & Peleo datam tradit, Pindarus vero ab ipso-met Peleo sectam ait. Cur autem hoc iste facit? Vt propter Ari-

Aristoclidem Æginetã gratificetur Peleo. Non enim solus: at cum Iasone, & Tyndaridis Iaolcũ cepit, vt tradit Pherecydes. Quomodo? Bello aduersus Acastum Peliæ filium gesto. Vide Δαμασίμβροτος.

Υ'περάφανος. ω. ὁ, ἡ ὁ. Dor. pro comm. ὑπερήφανος. ου. ὁ, ἡ. Superbus. μεταφορικῶς vero sumitur pro maximo, & grauissimo. Pindarus Pythiorũ Ode 2. pag. 205. v. 12.

Α'μάνιν ὕβρις ἐς αὐάταν ὑπεράφανον

Ὦρσε.—

Sed ipsum petulantia in calamitatem superbam, [i. maximam, grauissimam, & superborum superbiæ debitam]

Impulit.—

Græca schol. pag. 206. 1. εἰς μεγίστην ἄτην ἐνέβαλε.

Υ'πέρβατος. ου. ὁ. ὁ πάντας ὑπερβαίνων, qui omnes superat. Pręstantissimus, excellentissimus. Vocabulum, quod in vulgatis Lexicis, hac saltem significatione, non extat. Et terminationem quidẽ passiuam, at significationem actiuam habet. Reperitur quidem ὑπερβατὸς ὀξυτόνως: sed est epithetum loci, qui transiri, superariq; potest. Reperitur & ὑπερβατόν, sed est Rhetorica figura, verborum, & constructionis ordo turbatus, & concinna verborum transgressio. Quamobrem etiam discriminis statuẽdi causa inter varias huius vocis significationes, hoc nomen προπαρ. ξυτονεῖται videtur. Pindar. Olympiorum Ode 9. pag. 90. v. 2.

Υ'πέρβατον ἄνδρα μορφᾷ

Τε, καὶ ἔργοισι.—

Præstantissimum virũ formá

Que, & factis.—

In nonnullis codicibus scribitur ὑπέρφατον, quam scripturam Paulus Stephanus est sequutus, eamque Græca scholia confirmant. Sic enim illa, ὑπέρφατον] ὑπερφυᾶ, καὶ μέγαν καὶ τῷ εἴδει, καὶ τοῖς πράγμασιν. Ideo Latinus interpres vertit, *excellentem supra quam dici possit forma, & factis.* Vtraque lectio bona, sensus idem. Æ.P.

Virũ, qui cæteros mortales formaque, factisque superabat. Vel, *Virum formaque pulcherrima præditum, factisque pulcherrimis clarissimum, vt eo nullum aliũ vtroq; nomine superiorem dicere possis.*

Υ᾽πέρδικον Νέμεσιν φυγεῖν. Pindarus Pythiorum Ode x. 314.4. Quid hoc sibi velit, vide in Græcis Pindari scholiis. Vulgata versio, *Nemesin vltricem euitare.* Æ. P. *Nemesin scelerum vltricem vitare.* Quomodo? Nihil faciendo, quod sit præter ius. Alias ὑπέρδικος significat supra modum iustum, nimis iustum, valde iustum. Sophocles in Aiace 63.

Τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει.

[*Res*] *enim duræ, quamuis sint valde iusta,* [*tamen animum nostrum*] *mordent,* [grauiter afficiunt, cumque pungũt.]

Υ᾽περεῖσαι. Infinit. aor. 1. act. ab ὑπερείδειν, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποστηρίζειν, Suffulcire. Pro fulcimine supponere. Pind. Nem. Ode 8.404.7.

ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον.

Pro-fulcimine supponere lapidem Museum, [i. à Musis politum.]

Græca scholia λίθον Μουσαῖον] στήλην ἀπὸ Μουσῶν. ἤγουν τὸν ὕμνον. Sic igitur poeta vocat μεταφορικῶς carmen à Musis factum, & expolitum.

Υ᾽περελθών. οὗτος. ὁ. ὁ ὑπερβάς, ὁ ὑπερβαλών, ὁ νικήσας. Qui superauit. Qui vicit. Victor. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 112. v. 9. Vide ὑπέρχεσθαι.

Υ᾽πέρχεσθαι. ὑπερβαίνειν. ὑπερβάλλειν. νικᾶν. Superare. Vincere. Pindarus Olympiorum Ode XIII pag. 112. v. 9.

—ἄκραις ἀρεταῖς

Υ᾽περελθόντων ἱεροῖς

Ἐν ἀέθλοισιν.—

—*summis virtutibus*

Illorum, qui [*suos aduersarios*] *superarunt sacris*

In certaminibus.—

Υ᾽πέφθιτο πατρός. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283. 1.

—ὃς ὑπέφθιτο

πατρός. pro, ὃς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἔφθιτο, τουτέστιν ἐφονεύθη, ἐτέθανεν.

—*Qui pro patre periit,* [cæsus est, ac obiit.]

Infra versu decimo hoc declaratur,

Μένων δ᾽ ὁ θεῖος ἀνὴρ, πρίατο μὲν θανά-

τοιο κομιδὰν πατρός.—

Manens enim ille diuinus vir, emit mor-

te recuperationem patris. [i. patris vitam propria morte redemit.]

Υ᾽ψοῦ θε βάλλειν. Poet. loquendi genus, pro comm. ἐξαίρειν, ὑψοῦν. Extollere. In altũ euehere. q d. Supra alios iacere. Pindarus Pythiorum Ode

Ode 8.294.

—τὰ δ' ὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται,
Δαίμων δ' παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.

—*Hæc autem in hominibus, [eorumque potestate] non sunt sita:*
Sed Deus præbet,
Alias alium super extollens, [supra cæteros extollens,]
Alium vero sub [suarum] manuum
Mensura, [arbitratuque suo] deprimit.

Quid sibi velint hæc poetæ verba, melius apparebit si nostra Græca carmina proferamus, quæ Regium Prophetam psalmo LXXV. sic loquutum testantur,

—ὅτι δόξη κυδίσανειρη
Οὐδ' ἐξ ἀντολίων, ὐδ' ἐξ αὐτῶν δυσμαων
Ἐλθέμμεν φιλέει. Καὶ γὰρ Θεὸς οἶος ὑπάρχει,
Τὴν ἀρχὴν ἔχων αἰώνιον, οἶος ἰδ' ἦεν,
Ὃς τοὺς τῶν μερόπων, οὓς αὐτ θυμὸς ἀνώγει,
Ὑψοῖ, παντοίῳ κεφαλὴν καὶ κύδεϊ κοσμεῖ,
Ἡ δὲ ταπεινοτάτοις ποιέει, καὶ σφόδρα χαλέπτει.

Ὑπέρμακος. εος. οις. ὁ, καὶ ἁ, Dor. pro comm. ὑπερμήκης. εος. οις. ὁ, καὶ ἡ. Supra modum longus. Ingens. Pindar. Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 14.

—ὑπερμάκει βοᾷ.
—*ingenti voce.*

Ὑπερόχως. accusat. plur. 3. declin simpl. Dor. pro comm. ὑπερόχους. versa dipthongo ου in ω. Pindarus Nemeorum Ode 3. 348. 12.

ὑπερόχως θῆρας.—
ingentes feras.— Vel
Immanes belluas.—

Græca scholia. ὑπερόχως] δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, οἷ ὑπερέχοντας, καὶ μεγίστους.

Ὑπεροχωτάτα. ας. ἁ. Dor. pro cō. poet. ὑπεροχωτάτη. ης. ἡ. Excellentissima. æ. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 207. v. 1.

Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα
Πρέπεν ὐρανία
Θυγατέρι Κρόνου.—

Forma enim excellentissima
Par-erat cœlesti
Filia Saturni, [Iunoni.]—

Ὑπέρτατος. ου. ὁ. Poet. nomen superlatiui gradus. Sic auté formatur, à præpos. ὑπὲρ, vnde Latinū *Super*, aspero spiritu in σ literam mutato, fit priscum, poeticū, & inusita-

tum nomen adiectiuum ὕπερος,α,ον. (nam ὕπερος.ου.ὁ. substantiuum, significat pistillum, quo res in mortario tundimus) vnde Latinum Superus. a. um. Hinc ipse comparatiuus ὑπερώτερος, superior, & superlatiuus, ὑπερώτατος, supremus, & κατὰ συγκοπὴν, ὑπέρτερος, & ὑπέρτατος, quæ passim apud poetas Lectoribus occurrunt. Vel ab ὑπὲρ deducuntur ὑπέρτερος, & ὑπέρτατος, & inserto ω, formatum ὑπερώτερος, & ὑπερώτατος, quod in vulgatis Lexicis non extat. Pind. Nem. Ode 8.403.15.

—τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις,
ὑπερώτατα.—

Illa quidem, [quæ] in laboribus [subeundis, & sustinendis, alicuius iuuandi causa, versantur, sunt omnium] suprema.

Vel etiam à nomine poetico ὑπέροχος,ου.ὁ. Excellens, deducitur comparat. ὑπεροχώτερος, & superlat. ὑπεροχώτατος (quod legitur Pythiorum Ode 2.207.1.) vnde κατὰ συγκοπὴν ὑπερώτερος, & ὑπερώτατος.

Υ'περπόντιος.ου.ὁ. Poet. pro cō. ὑπερθαλάσσιος.ου.ὁ. Transmarinus. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 274.3. vocat linguam Græcam, γλῶτταν ὑπερποντίαν, i. *Linguam trāsmarinam.*

Υ'περθέμεν. Poet. & Ion. κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ὑπερθέμεναι δωρικοῦ, quod à comm. ὑπερθεῖναι formatum ἐπενθέσει τῆς με συλλαβῆς. Superponere. Pindarus Pythiorum Ode 5. pag. 271.4.

Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερθέμεν.

Omni quidem [rei] Deum [omnium bonorum] authorem superponere [oportet. i. Deo bonorum omnium autori omnia bona accepta referre oportet.]

Υ'περθέμεν) Græca scholia verbum δεῖ subaudiri dicūt. Sed fortasse est Ionismus, & Æolismus, positum enim dices infinitiuum loco imperatiui ὑπερτίθετι, siue ὑπερτίθει. superpone. Deo omniū bonorū autori omnia bona accepta refer. Idem est sensus.

Υ'πὸ cum genitiuo, pro ἀπὸ, vel ἐκ. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 50. versic. 11.

Η'λθε δ' ὑπὸ σπλάγχνων, ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
Ἐς φάος αὐτίκα.—

Prodiit autem ex visceribus, ex par-

tu-

usque amabis Iamus
In lucem confest. m.—

Ὑποθεύσομαι fu. med. ab ὑποθέω. sub-curro. cursu subeo. quod aduersarii faciunt in lucta, vt aduersarios in altū sublatos humi prosternant. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 213. v. 15.

—λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι.
—*lupi more concurram*, [aduersarium cursu subibo, & aggrediar.]

Δίκαν) κατὰ δίκας, κατὰ δίκην, κατὰ τρόπον.

Ὑποθυμιάδες. ων. αἱ. Alcæus 145. 2. sed pag. 147. scribitur ὑποθυμιάδες. ων. αἱ. bis. In vulgatis Lexicis Græcolatinis ὑποθυμίδες. ων. αἱ. *corona de ceruice pensiles*, περιδέραιοι στέφανοι. Plutarchus 3. sympos. &c. sed fortasse scribendum illic περιδέραιοι, τουτέστι περιτραχήλιοι στέφανοι. Vide vtranque vocem. Hesychius,

ὑποθύμιοι. ὑποτράχηλοι στέφανοι.

Alcæi verba vtroque in loco, vbi voces ὑποθυμιάδες, & ὑποθυμιάδες, explicantur, sunt corruptissima. Plutarchi vero locus extat p. 1150. F. ex H. Steph. typis. Hæc sunt autoris verba,

Οὐ γὰρ ἐπὶ τῆ καρδίᾳ τὸ θυμὸν ἀνασπᾶν τοπαιδεύειν ὤοντο, τὰς περιδεραίους τῶν στεφάνων ὑποθυμίδας ὠνόμαζον (ὑποθυμίδας γὰρ αὐτοὺς ἐχρῆν μᾶλλον ἦν καλεῖσθαι προσῆκον) ἀλλ' ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν, καὶ ἀποθυμίασιν. Ergo coronæ sic olim appellatæ, propter odorum suauitatē inde spirantem.

Ὑποκείσεται. Futurum medium ab ὑπόκειμαι, de quo vide simplex κεῖμαι apud Grāmaticos. Pind. Olymp Ode 1. pag. 11. v. 8.

—ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὖν
Ἄθλος γ' ὑποκείσεται.

Verba sonant,

—*Sed mihi quidem hoc*
Certamen subiacebit. [vel, *substratum erit, substernetur*, pro, à me inibitur. Hoc certamen ego subibo.]

Sed poeticum, & metaphoricum est loquendi genus. Si vertas, *Inibitur*, erit trāslatio sumpta ab illis, qui de loco superiore in inferiorem eunt, sic etiam *in certamen descendere* dicitur. Si vero vertas, *Subibitur*, tunc erit translatio ducta ab illis, qui onus aliquod subeunt, & in humeros sublatum ferūt. Quibus verbis ipsa certaminis grauitas, & periculi magnitudo significatur. Sed si rem ita accipias, videbitur

Mm

hoc καθ' ὑπαλλαγὴν à poeta dictum, αἴτη σῶ, ἀλλ' ἐγώ μὲν τυτῳὶ τῷ ἄθλῳ ὑποκείσομαι, τουτέστιν (vt Græca scholia vertunt) τοῦτον τὸν ἄθλον ὑπομενῶ. i. *At ego quidem hoc certamen subibo, & sustinebo.*

ὑπὸ κέρδει βάλλειν αὐτὸν *Sequestri subiicere.* Lucro seruire: Pind. Nem. Ode 7. 387. 6. In soluta oratione diceres, ἑαυτὸν κέρδει ὑποβάλλειν. τῷ κέρδει δουλεύειν.

Ὑποκορίζεται Comm. Magnum Etymol. 782.

ὑποκορίζεται. κολακεύει, ὑποκρίνεται. ὑποκοριζόμενοι, Ξενοφῶν, αἰτὶ τοῦ διασύροντες. ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ εὐφημοῦντος, καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντος. Idem eadem pagina.

ὑποκοριστικὸν, ἐλαττώσεως ῥῆμα, καὶ ὑποκορισμὸς, μείωσι. μεγέθους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ταῖς κόραις ἐοικέναι αὗται γὰρ φιλοῦσιν ἀκλύτῳ φύσει κεχρημέναι εἰς κολακείας τρόπον πάντα μικροτέρως προσάγειν, εἰς νεότητος κομιδῆ ἔνδειξιν. &c. Consule Suidam, & Eustathium. ὑποκορίζεσθαι igitur (vt colligitur ex istis verbis, & ex comment. Demosth. in orationem περὶ παραπρεσβείας) proprie significat puellarum instar mollibus, blandis, & per diminutionem prolatis verbis vti, quod facere solemus, quum huiusmodi verborum lenociniis animos aliquorum, præcipue vero iuniorum, nobis conciliare volumus. Hoc artificium poetis est familiarissimum. Hoc ipsum parentibus suos infantulos alloquentibus est notissimum. Idem & risus amans Venus in ore frequentissimum habet. ὑποκοριστικῶς vero significat subblandiri, blandiri, assentari, res aliquas, & nomina rerum per diminutionem enuntiare, rem turpem specioso, rem odiosam minus inuidioso nomine appellare, fœdum, ac pudendum facinus honesto vocabulo velare, prætexere. Sic apud Virgilium Æn lib. 4. 194. Dido venereum cum Ænea congressum

Coniugium vocat, hoc prætexit nomine culpam.

Ita Græci τὰς πόρνας ὑποκοριστικῶς ἑταίρας ὀνομάζουσι, meretrices honesto nomine, rei fœditatem minuentes, amicas vocant. At Xenophon τῶν ἀπομνημονευμάτων libr. 2.

pag. ex Wechelianis typis 738. E. vocabulum hoc accipit pro, odioso nomine appellare. οἱ δὲ μισεῦντές με, ὑποκορίζόμενοι ὀνομάζουσί με κακίαν. id est, *At qui me oderunt per obtrectationem inuidioso nomine me vocant ignauiam, vel, vitium odioso nomine me vocant.* Extat idem vocabulum apud Pindarum Pythiorum Ode 3. pag. 217. v. 13.

ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς.—

Lat. versio,

Vespertinis [in] cantibus dicere iuuenilibus iocis.—

Græca scholia, ταῖς ἑσπεριναῖς ᾠδαῖς νεωτερίζεσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ παίζειν. ἔνιοι δὲ τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρους τοὺς κόρους ὑμνεῖν, τὸ νυμφίον, καὶ τὴν νύμφην. ἢ τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπεν, διὰ τὸ τοὺς ὑμνοῦντας ἐπευφημίζομένοις λέγειν σὺν κούροισί τε, καὶ κόραις. Αἰσχύλος Δαναΐσι,

κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,

ἕως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους,

νόμοισι θέντων, σὺν κόροις τε, καὶ κόραις.

Illud obiter in his Græcis scholiis est obseruandum τὸ νεωτερίζεσθαι sumendum videri pro τῷ νεωτέρων δίκην εὐφραίνεσθαι, καὶ οἱονεὶ νεώτερον ποιεῖσθαι, καὶ ἐκ τῆς προτέρας λύπης εἰς νεωτέραν χαρὰν μετάγεσθαι. id est, *Iuniorum instar oblectari, & quodammodo iuniorem fieri & ex priore dolore, & mærore ad nouum gaudium, & voluptatem traduci.* quasi dicat Renouari, restaurari, vel (vt cum Cicerone loquamur) Instaurari, refici, recreari. Quam significationem apud alios scriptores non facile reperias. Vide Νεωτερίζειν.

Ὑποκρέκειν. Poetice pro communi συμφωνεῖν. Consonare. Congruere. Conuenire. Simile esse. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 87. v. 1.

Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

Μανίαισιν ὑποκρέκει.

Gloriari præter tempus, [i. intempestiue,]

Furoribus consonat.

Sensus, Intempestiua gloriatio furori similis est. Qui intempestiue glorian-

tur, insani videntur. Ergo quum quis tempestiue, iustaq; de causa se ipsum laudat, & gloriatur, non est insanus, at sana mente præditus. Quomodo autem quis se ipsum sine auditorum offensione, & sine inuidia, ac odio laudare, suas virtutes prædicare, iisque gloriari possit, docet Hermog. ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος. p. 429. cap. περὶ τοῦ ἀνεπαχθῶς ἑαυτὸν ἐπαινεῖν. Consule & Plutarchum in opusculis Græcis pag. 956. Verbum autem ὑποκρέκειν Græcus scholiastes ita interpretatur.

ὑποκρέκει] συμφωνεῖ. ὅ ἐστι ἀνδόσιμόν ἐστιν. ἄλλως. ὑποκρέκει. ὑπηχεῖ, προοιμιάζει. ὑποκρέκειν γὰρ κυρίως ἐστὶ, τὸ ἠρεμαίως ὑπηχεῖν ἐν τῷ ἁρμόζειν τὴν κιθάραν. ὑποτερετίζει σοι, ἐνδόσιμόν ἐστι μανία. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὴν κιθάραν κρουσμάτων. πρότερον γὰρ τὴν κιθάραν ὑφαπτόμενοι, ὑποκρέκουσιν.

Υ'πόκρυφα. Poet. pro comm. ὑποκρύφως, εἴτε ὑποκρυφίως, & λαθραίως, Clam. Occulte ὑπόκρυφα κλέπτειν τί. Clam aliquid furari. Pindarus Nem. Ode 9. 410. 13.

Αἰδὼς ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται.

Verecundia clam, quæstu surripitur. Æ.P. Sensus, Vel honesti viri, pluris habendi cupiditate capiuntur. Vel honestorum virorum animos auaritia latēter subit, eosq; capit, & ad aliquod turpe facinus impellit.

Consule Græca scholia, quæ τὸ ὑπόκρυφα κλέπτεται vertunt ὑποκλέπτεται. Vide cæt. vbi tandem subiicitur, κἄν τις αἰδήμων ὑπάρχῃ, ὑπὸ τοῦ κέρδους παραλογίζεται. ἕνεκα γὰρ τοῦ κέρδους καὶ οἱ αἰδήμονες πολλάκις ἀναιδεῖς γίνονται.

Υ'πόπτερος. ὁ, ὁ, & ἡ. Poet. Alatus. μεταφορικῶς, ταχύ, velox, citus. Sic ναῦς ὑπόπτερος vocatur à Pindaro Olymp. Ode 9. pag. 85. v. 2. *nauis alata.* i. velox, quæ remis, vt alis impulsa, cito fertur. Quem enim vsum auibus alæ præstant, eum nauibus remi. Hom. remos vocat πτερὰ, i. alas.

— τὰ πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Υ'πόπτερος. ὁ, ὁ, & ἡ. Poet. pro quo dicitur & πτερόεις. εσσα. εν. comm. πτερωτὸς, ή, όν. Alatus, a, um. Pindarus Pythiorum Ode 8. 295. 4.

ὑποπτέροις ἀνορέαις.

Alatis strenuitatibus.

Vide Α'Θρότας.

Υ'ποσταίτης. Dor. pro comm.

ὑπο-

ὑποσήσαντες. Supponentes. Pindarus Olymp. Ode 6. v. 1.

Ὑποσίμων. Comm. Contrahere. Pindar. Isthm. Ode 2. 448. 8.

—οὐδέποτε ξενίας
Οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστει-
λ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν.

—*Nec vnquam ventus violẽtus inspirans contraxit velum circa hospitalem mensam.*

F. P. C. Neque rebus aduersis vnquam intermittit cultum Deorum & epula. sed ἀνηγορικῶς fortunam aduersam vento vehementi comparat domum ipsius. & mensam qua varios hospites accipiebat, naui, sumptus, velis.

Ὑποφᾶτες. ιος. ὁ. Poet. & Dor. pro comm. poet. ὑποφήτης. ιος. ὁ pro quo dicitur & ὑποφήτης. ου. ὁ. & ὑποφήτωρ. ορος. ὁ. Subuates, vatis alicuius minister aut qui vaticinium ab alio reddit acceptum. Vates etiam sic appellatur, vt ὑπὸ in compositione sumatur interdum pro περὶ ὑποφήτης, προφήτης, μάντις. Minister. Consule Suidam. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 212. v 8.

—διαβολιᾶν ὑποφάτιες.
calumniarum ministri.

Græca scholia, ὑποφάτιες] ἑρμηνευταὶ, ἢ διάβολοι. παρὰ τὸ φατίζειν, ἢ λέγειν. Quod si verum est, dices ὑποφάτις. ιος. ὁ. poeticum quidem esse: sed commune, & τὸ α breue.

Ὑπόχευμα. τος τό. Poet. & Pind. vocabulum, pro comm. χυμός. οῦ ὁ Liquor. Humor Pythiorum Ode quinta, 278. 7.

—μεγάλαν δ' ἀρετὰν
Δρόσῳ μαλθακᾷ
Ῥαυθεῖσαν, κώμων θ' ὑποχεύμασιν ἀκούοντι.—

—*Magnam autem virtutẽ Rore molli Rigatam, hymnorumq́ue liquoribus audiunt.*—

Deducitur autem ab ὑποχέω. μ. ὑποχεύσω. &c. q. d. suffundo. Verbale, suffusio.

Ὑπωρόφιος. ία. ον. Poet. ὁ ὑπὸ τῇ ὀροφῇ ὤν. Qui est sub tecto. οἰκεῖος. εία. εῖον. Domesticus. a: um. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 200. vers. 5.

—φόρμιγγες ὑπωρόφιαι.
—*cithara domestica.*

Græca scholia, ὑπωρόφιαι) ἐπινίκιαι.

Ὕδων μαλίνων. In Sapphus carminibus. pag. 23. P. sic in o-

omnibus editionibus, quas vidi, scriptum reperio. Sed vel ὕσδων legendum, quod Æolicum, & Dor. est pro comm. ὄζειν, dissoluto ζ in σδ. Qua de re pluribus in nostro Doric. Lex. in σδ pro ζ. Vel Æolice scribendum ὕσδων. Æolenses enim sæpe vertunt ο in υ, vt ὄνυμα, pro ὄνομα, ὕμοιος, pro ὅμοιος. Consule nostrum Dor. Lex. in ο in υ Æol. Vel in υ pro ο Æolice. De toto hoc loco nostras notas vide pag. 185. & 186 vbi docetur quid ὕσδοις μαλίνοις Sappho vocet.

Υ'φελοῖσα. ας. ὁ. Dor pro com. ὑφελοῦσα. ης. ἡ. ab ὑφαιρέω. ῶ. Pind. Nem. Ode 7. 394. 11. Subtrahens. Quæ subtraxit, ac auulsit.

Υ'ψίβατος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. Altigradus. In- altum- vadens. Excelsus. ὁ ὕψι, & ὕψος βατὸς, & βαίνων. Consule Eustathium ἐν τῷ ὕψι. Pind. Nem. Ode x. 422. 4.

ὑψίβατοι πόλιες.

Altæ vrbes.

Υ'ψίγυιος. ου. ὁ. ὁ ὑψηλὰ γυῖα ἔχων. ὑψηλός. Alta membra habens. Altus. Pind. Olymp. Ode quinta, pag. 43 v. 2.

ὑψίγυιον ἄλσος.

altam sylnam.

Υ'ψιδή. Poet. aduerb. ab ὕψι poet. deductum, addita particula δή. Quod pro comm. ὑψοῦ, & ὑψόθι, vel ὑψόσε In alto. In sublimi. vel In altum. In sublime. Sappho 24. P.

ὑψιδὴ τὸ μέλαθρον ἀείρετε τέκτονες ἄνδρες.

In altum ædes extollite fabri, [vel structores] viri.

Υ'ψίθρονος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. Qui, quæue in alto solio sedet. Cōpos. ex aduerb. ὕψι poet. pro comm. ὑψοῦ, In alto. In excelso loco, & ex nomine θρόνος. ου. ὁ. solium. Pind. Nem. Ode 4. 364. 9.

Ε'γαμεν ὑψιθρόνων

Μίαν Νηρηΐδων.

Duxit in vxorem alto- solio- insidentium vnam Nereïdū. Isthm. Ode 6. 469. 15.

—ὑψίθρονον Κλωθώ.

—*alto- solio- insidentem Clothonem.*

Υ'ψίλοφος. ου. ὁ. ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων. ὁ ὕψι, τουτέστιν ὑψοῦ λόφον ἔχων. ὁ ὑψηλός. Epithetum loci sublimis, & excelsi. q. d. qui cristam, vel apicem, verticē, aut cacumen in alto habet. Pindarus Olympiorum Ode XIII. pag. 123. v. 5.

—Αἴτνας ὑψιλόφου.

—*Ætnæ sublime- verticem- habentis,* [i. excelsæ.]

Υ'ψι-

Υ῾ψινεφής.έος.οῦς.ὁ, ἡ. Poet. Qui est in altis nubibus. In altis nubibus degens. Iouis epithetum. Compos. ex aduerbio poet. ὕψι, pro communi ὕψος, In alto, vt ἄγχι, prope, pro ἄγχος, & ex nomine τὸ νέφος.εος.ους: vnde Latinum *nubes*, vt à νεφέλη, *nebula*. Pindarus Olympiorum Ode 5. pag. 43. vers. 10.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ.

Seruator in-altis-nubibus-degens Iupiter.

Υ῾ψίπεδος.ὁ. Poet. ὕψι, ποιῶ, τὸν ὕψος τὸ πέδον ἔχων, ἢ τὸ πέδον ἐν ὕψει ἔχων. ὁ ὑψηλὸν πέδον ἔχων. Altisolus Altum solum habens. Pindarus Isthm. Ode 1. 438. 5.

ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.

Habitans Therapnes sedem alti-soli.

Υ῾ψιπετᾶν ἀνέμων. Dorice pro communi ὑψιπετῶν ἀνέμων. Alte-volantium ventorum. Pindarus Pythiorum Ode 3. 228. 8.

Υ῾ψίφρων.ονος.ὁ. Qui altos, excelsos, elatos animos habet. Superbus. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 208. v. 13.

—ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε

βροτῶν.—

—*& elatos-animos-habentiũ flexu* [depressit, contudit] *aliquem*

Mortalium.—

Υ῾ψιχαίτης.ου.ὁ. Poet. ὕψι ποιῶ τὴν ὕψος τὴν χαίτην ἔχων, ὑψίκομος.ου.ὁ. Alticomus Alte comatus. Qui comam altam habet. Pindarus Pythiorum Ode 4. 252. 11.

—δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται.

—*duo vero alte-comati.*

Υ῾ψόθεν. Ex-alto. Superne. Pindarus Pythior. Ode 8. 294. 12.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν

Σωμάτεσσι.—

Quatuorque [*tuorum aduersariorum*] *corporibus illapsus es superne.* Vide Πιτνῶ, & Ε῎μπετες.

Φ

Φ Æolice pro comm. Θ. Vide φὴρ, pro θήρ. Pindarus Pythiorum Ode 3. p. 216. v. 2. & Pyth. O. 4. 246. 12.

Φᾶ. Dor. pro comm. poet. φῆ, hoc vero κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε dictum pro comm. ἔφη. Dixit. Vide φημί. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 51. vers. 5.

Φαεννὰ νᾶσος. Dor. pro comm.

φαεννὴ νῆσος. Pindarus Nem. Ode 4.362.2.

Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει
Φαενναὶ Ἀχιλλεὺς
Νᾶσον [ἔχει.]—
In Euxeno autem pelago
Lucidam [i.*candidam*] *Achilles*
Insulam [*obtinet*]—

Græca scholia Ἔστι δέ τις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου καλουμένη λευκὴ νῆσος, εἰς ἣν δοκεῖ τὸ Ἀχιλλέως σῶμα ὑπὸ Θέτιδος μετακεκομίσθαι. καὶ δρόμους τινὰς δεικνύουσι διὰ τὰ τοῦ Ἥρωος γυμνάσια, ὅθεν καὶ ὁ Πίνδαρος φαενναὶ νῆσον, τὴν λευκὴν μεταληπτικῶς εἶπε. φαεννὸν γὰρ τὸ λευκόν ἐστι. λευκὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνδιαιτευόντων ὀρνέων, ἤτοι ἐρωδιῶν. φαντασίαν γὰρ τοιαύτην τοῖς πλέουσι παρέχει. & cæt. Consule comment. Græcos Eustathii vbi Dionysii de situ orbis hos versus interpretatur, qui legũtur pag. ex H.Steph. typis in 4.43.

Ταῦροι θ' οἳ ναίουσιν Ἀχιλλῆος δρόμον αἰπύν,
Στεινὸν ὁμοῦ, δολιχόν τε, καὶ αὐτοῦ ἐς στόμα λίμνης.

Idem Dionys. pag. 79. rem totam his versibus explicat.

Ἔστι δέ τις καὶ σχεδὸν ὑπέρτερον Εὐξείνοιο
Ἄντα Βορυσθένεος πολυώνυμος εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἡρώων. Λευκὴν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
Οὕνεκά οἱ τὰ πέρεστι κνώδαλα λευκὰ τέτυκται. &c.

Euripides Andromache pag. ex Plantini typis 311.

Τὸν φίλτατόν σοι παῖδ', ἐμοί τ' Ἀχιλλέα
Ὄψει δόμους ναίοντα νησιωτικοὺς,
Λευκὴν κατ' ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.

Idem in Iphigenia in Tauris, pag. 412.

—τὰν
πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
Λευκὰν ἀκτὰν Ἀχιλῆος,
Δρόμους καλλισταδίους, Εὔξεινον κατὰ πόντον.

Φαεννός. ὁ. ὁ Poet. & Argiua dialecto sic formatum. à communi verbo φαίνω, fit poet. φαείνω, inserto ε ante ι. Hinc nomen poet. φαεινός, ὁ λαμπρός, vnde Argiuorum lingua verso ι in ν, factum φαεννός, vt à com. αἰεὶ, deductum Arg. αἰὲν, à δεινὸς, & δεινάζω, δέννος, & δεννάζω, à ἀνίδω, ἀνύδω. &c. Magnum Etym. 302.2.3. Pindarus Pythiorum Ode 4.266.4.

Ὀρφανίζει μὲν κακὰν
Γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός.
Priuat quidem malam

Lin-

Linguam, [i. maledicētiam,] *pulchra voce* [*sua*. Cur? Quoniam ab omnibus maledictis & maledicentia semper est alienissimus.]

κακὰν γλῶσσαν μετωνυμικῶς τὴν κακολογίαν poeta vocat. Lingua enim est instrumentū, quo maledicta formantur, & proferuntur.

Φαεννός. φαεννότερος. φαεννότατος. Poet. pro comm. λαμπρός. λαμπρότερος. λαμπρότατος Splēdidus. splendidior. splendidissimus. Lucidus. lucidior. lucidissimus. Pindar. Pythior. Ode quinta, 275. 18.

—ὄμμα φαεννότατον.
—*oculus lucidissimus.*
Nem. Ode 4. 362. 2.

φαεννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον [ἔχει.]—
Lucidam, [i. candidam] *Achilles*
Insulam [*obtinet*.]—
Vide φαεννὰ νᾶσος.
Nem. Ode 6. 382. 11.

φαενναῖς Ἀοῦς υἱόν.
Illustris Aurorae filium.—
Nem. Ode 7. 391. 4.

φαενναῖς ἀρεταῖς.—
Illustribus virtutibus.
Isthm. Ode 5. 464. 11.

—θυσίαισι φαενναῖς.
—*sacrificiis illustribus.*

Φαεινός. οῦ. ὁ Poet. pro comm. λαμπρός. οῦ. ὁ. Lucidus. Splēdidus. Deducitur vero à φαεινὸς, sublato ι, quod à φαείνω, quod à φαίνω. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 68. v. 5.

φαεινὸν ἐς αἰθέρα.—
Lucidum in aethera.—

Φαινέμεν. Ion. quod à Dor. φαίνειν inserta με formatum, hoc à comm. φαίνειν sublato ι. Indicare. Denuntiare. Pindarus Pythiorum Ode 4. 252. 8.

φαινέμεν παντᾶ.—
Denuntiare vbique [*nauigationem*.]

Φαίνοισα. ας. ἁ. Dor. pro com. φαίνουσα. ης. ἡ. Pind. Nem. Ode 5. 371. 2.

Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής.
Ostendens, [*ac patefaciens*] *faciem veritas exacta.*

Φάλαρις. φαλάριδος. ὁ. Quis fuerit, vide Pind. Pyth. Ode prima, pag. 200. v. 4. In voce καυτήρ.

Φάεν 3. pers. plur. aor. 2. pass. Æolice, vel (vt alii malunt) Bœotice, pro comm. ἐφάνησαν, apparuerunt, à φαίνομαι. aor. 2. pass. ἐφάνην. ης. η. Consule Eustathium, & recentiores Grammaticos. Nam

Grammaticos. Nam alii aliter de hac formatione sentiunt. Pind. Olymp. Ode x. p. 104. v. 6.

φαρμακόω. ώ. μ. φαρμακώσω. Poet. pro comm. φάρμακα μιγνύω. Pharmaca, medicamēta, remedia misceo. Pindarus Pythiorum Ode 4. 258. 9.

Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν.

Cum oleo enim vbi remedia miscuisset contraria duris doloribus, [aduersus graues dolores, acerbos dolores sedantia]

φᾶσε. Dor. 3. pers. singul. aor. 1. act. pro comm. ἔφησε. sed metri causa neglectum est augmentum syllabicum, & η in α Dorice versum. Dixit. à φημί. Dico. Pindarus Nemeorum Ode 1. 339. 14.

φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.

Dixit ei daturum morte [*pœnas.*] sic vulgata Lat. versio.

Quare τὸ νιν sumetur pro αὐτοῖς, & subaudietur accusatiuus plur. δίκας, illud vero μόρον positum dices, κατὰ μόρον, ἤγουν μόρῳ, καὶ θανάτῳ. Sed Scholiastes ait αὐτὸν esse, vt sit ista constructio, καὶ ἔφησέ νιν, τουτέστιν αὐτὸν Ἡρακλέα ἀδίκῳ τινὶ ἀνδρὶ δώσειν μόρον. id est, *Et dixit ipsum Herculem alicui iniusto viro necem allaturum.* Latine enim non dicitur. *Da re mortem alicui* sed *aliquem morti dare.*

Φάσομαι. Dor pro comm. φήσομαι, τουτέστι φήσω, & λέξω. Dicam. Pindarus Nem. Ode 9. 412. 7.

Φαῦρος. ου. ὁ. Dorice, pro com. φαῦλος, κακὸς, ἀσθενὴς, ἐκ τοῦ φλαῦρος, quod ἀπὸ τοῦ φλύαρος κατ' ἀναχαιματισμὸν formatum. Idem ac ἀσαυρὸς. ἀσθενὴς, ὁ μὴ ὑγιὴς, ὅ ἐστιν ὑγιής, ἀλλὰ ξηρός, παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω. Suidas, φλαῦρον, ἀπλικῶς, φαῦλον ἢ κοινῶς. κοῦφον κακόν. διαφέρει δὲ ὅμως φλαῦρον, & φαῦλον. φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι, τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον δὲ, τὸ μέγα, & φλαῦρον, φλύαρον, ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν & cæt. Consule & Magnum Etymol. Ab hoc igitur Attico φλαῦρος. sublato λ, deductum Dorice φαῦρος, malus, infirmus, debilis. Pindarus Pythiorum Ode 4. 265. 3.

Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι & φαυροτέροις.—

Nam facile quidem [*est*] *vel imbecillioribus vrbem concu-*

mutere, [seditionem in vrbe excitare: *sed eam sedare difficile est.*]

Φαεσίβροτος.ου.ὁ. Poet. Solis ἐπίθετον, παρὰ τὸ φάος, τουτέστι φῶς τοῖς βροτοῖς φέρειν. id est, Quod lucem mortalibus ferat, ac ministret. Vel παρὰ τὸ φαύειν, ἤγουν φαίνειν, καὶ λάμπειν τοῖς βροτοῖς, id est, quod luceat mortalibus. Idem & φαεσίμβροτος ab Homero vocatur. Sic autem formatur τὸ φαύω, φάω, & Æolice inserto υ, φαύω, μ. φαύσω. Hinc verbale φαῦσις, εως. ἡ. τὸ φῶς. Ab eodē φαω, quod τὸ λάμπω significat, κατὰ συναίρεσιν deducitur φῶ, vnde φαίνω. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 16.

Τόπε καὶ φαεσίβροτος
Δαίμων Ὑπεριονίδας.
Tunc & illuminator mortalium
Deus Hyperionides, [i. Hyperionis filius.]

Φέρβεται. Attice pass. pro act. φέρβειν. Alere. Nutrire. Pindarus Pythiorum Ode 5. 278. 20.

Κρέσσονα μὲν ἁλικίας
Νόον φέρβεται.
Prestantiorem quidem etate
Mentem alit. [i. longe sapientior est, quam ipsius ætas ferat.]

Φερέπονος.ου.ὁ. Poet. Laborum tolerans. Labores, & ærumnas sustinens. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 200. v. 4.

Δύο δ' ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι.—
Duo vero peccata
Labores-ferentia sunt, [labores, & ærumnas ferunt, sustinent.]

Φέροισα. Dor. pro comm. φέρουσα. ἡ. Ferens. Pindarus Olympiorum Ode 14. p. 126. v. 5.

Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν.—
Patri nobile ferens nuntium.—

Pythiorum Ode 3. 217. vers. 8.

Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν.
Et ferens semen Dei purum.

Φέροντι. Dor. pro comm. φέρουσι. Ferunt. Pindarus Pythiorum Ode 4. 270. 5.

Σοφοὶ δ' ἔπι κάλλιον
Φέροντι καὶ τὰν δόσδοτον δύναμιν.—
Sapientes vero longe pulchrius

Ferunt & à-Deo-datam potentiam.—

Consule Græca scholia, & F. P. C. Lat. comment. Pyth. Ode x. 317. 1.

ὕψος φέροντι νόμον Θεσσαλῶν.

In altum ferunt legem Thessalorum. [Illi sua recta administratione famam æquitatis Thessalorum amplificát, & faciunt, vt ab omnibus laudentur Thessali propter suam iustitiam.]

Φερσεφόνα. ας. ἡ. Dor. & Æol. pro com. Περσεφόνη. ης. ἡ. Proserpina. æ. Eadem & Περσεφόνεια dicitur κατ' παραγωγὴν. Et Περσέφασσα ης. ἡ. Sic autem hæc formantur. φθείρω. perdo, corrumpo, vasto. fut. cō. φθερῶ, & Æolice φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει, ab hac 3. pers. φθέρσει, sublato θ, & finali ι, additoque nomine poetico φονὴ, ῆς. ἡ, quod idem valet ac φόνος. ου. ὁ. cædes, factum φερσεφόνη, ἡ φθείρουσα, ἢ φονεύουσα πάντα τὰ θνητὰ, quæ corumpit, cædit, vastat, perditque res omnes mortales. Quod Proserpinæ tributum vt mortuorum Reginæ: sed poetico figmento. Nam hoc ipsi morti proprie conuenit cuius vis, & imperium in res mortales est tantum, quantū Deus ipsi permittit. Περσεφόνη vero dicta παρὰ τὸ πέρθω, vnde Lat. *perdo*, fut. πέρσω. & φονὴ, vel φόνος. Περσέφασσα, παρὰ τὸ πέρθω, πέρσω, καὶ τὸ φάζω, φάσω, τὸ φονεύω. Metri causa τὸ σσ geminatum. Pindarus Pythiorum Ode xii. 314. 3. τὴν Ἀκράγαντα πόλιν φερσεφόνας ἕδος appellat. Cur? Vide scholia.

Φεύγοντι. Dor. 3. pers. plur. Indicatiui modi, temp. præs. pro comm. φεύγουσι, fugiunt. Pind. Nemeor. Ode 9. 409. 17.

ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις

φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.

In terroribus enim diuinitus immissis fugiunt etiam Deorum filii.

Φήρ. φηρός. ὁ Æolicum, pro cō. θὴρ θηρός. ὁ. Ab Æolico tamen Latinum est deductum, *Fera. æ.* Eustath. φῆρες, αἰτὶ τοῦ θῆρες. αἰολικῶς. καὶ οὕτω λέγονται οἱ κένταυροι παρ' Ὁμήρῳ, οἱονεὶ φῶρες, ἤγουν ἐκ δύο φυσῶν ἡρμοσμένοι, τουτέστι διφυεῖς. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag. 216. v. 2.

Φῆρ' ἀγρότερον.

Feram agrestem.

& Pythiorum Ode 4. 246.

φὴρ δέ με θεῖος Ἰάσονα κικλήσκων προσηύδα.

Sentē-

Semifer vero[Chiron Centaurus] *diuinus Iasonem me vocans appellabat.*

Vide Græca scholia.

Φθινόκαρπος, ου. ὁ. & ἡ. Poet. ὁ τὸ καρπὸν ὐκ ἐπιφέρων. Qui fructum amisit. Qui fructum non amplius fert. Epitheтū arboris apud Pindarum Pythiorum Ode 4. 264. 4.

[δρῦς] φθινόκαρπος ἐοῖσα.

[*Quercus*] *desinens- fructifera esse.*

Δένδρον φθινόκαρπον, τὸ φθῖνον τῇ καρποφορίᾳ. τὸ καρποφορεῖν ἀδυνατοῦν.

Φθινοπωρὶς αἴ κεν χιμερία κατάποδα δαμαλίζοι χρόνον. Pindarus Pythiorum Ode quinta, 279. 12.

Fructibus- exitialis ventorum hybernus flatus profliget tempus [illius vita.]

Φθόνος, & φθονεροὶ πόνοι. Pindarus Nem. Ode 8. 401. Vide βάσκανος. Consule F. P. C. Lat. Comment. 134.

Φθόνος κρέσσων οἰκτιρμῶν. Pind. Pyth. Ode. 1 pag. 189. v. 13. Vide κρέσσων.

Φιλάγλαος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ τῆς ἀγλαΐας φίλος, ἢ ἡ τῆς ἀγλαΐας, καὶ λαμπρότητος φίλη. Amicus aut amica splendoris. Pindarus Pythiorum Ode XII. 324. 1. Græca scholia vertunt φιλόκαλος. Pulchritudinis, & elegantiæ amans.

Φιλέοισι. Dor. & Æol. pro cō. φιλέουσι. 3. perf. plur. præs. temp. Solent. à φιλέω. ῶ. Pindarus Pythiorum Ode 3. p. 217. v. 12.

Φιλησίμολπος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ φιλῶν τὴν μολπὴν. Qui amat cātionem, carminis amans, amans hymnorum. Pindarus Olymp. Ode 14. pag. 125. v. 12.

—φιλησίμολπέ

τ' Εὐφροσύνα.—

—*hymnorumque amans Euphrosyne.*—

Εὐφροσύνα vero Dor. dictum pro comm. Εὐφροσύνη.

Φίλιππος ου. ὁ. Comm. sed poet. ὁ φίλος τῶν ἵππων. ὁ φιλῶν τοὺς ἵππους. ὁ περὶ τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας σπουδάζων. ὁ τῆς ἱππικῆς φίλος. Amans equorum. Amans equos. Qui certaminibus equestribus seriam dat operam. Artis equestris studiosus. συνεκδοχικῶς vero à parte rei militaris ars tota, studiūque rerum bellicarum intelligitur. Rebus bellicis addictus. Pindarus Nem. Ode 9. 410. 9.

—ἐντὶ φίλιπποι.—

—*sunt equorum- studiosi.*—

Φιλλυρίδας. α. ὁ. Dor. pro com. φιλλυρίδης. ου. ὁ. Patronymicum. ὁ τ' Φιλλύρας παῖς Χείρων. Pindarus Pythiorum Ode 3. pag 215. v. 1. Vide Græca scholia. Vide & Πατρωνυμικὰ, & ματρωνυμικά. Item Pythiorum O. 9. 299. 17. 300. 301.

Φιλοκερδὴς. έος. ὁδὲ. ὁ, & ἡ. Com. Cupidus, aut cupida quæstus. Auarus. Auara. Lucri cupidus, aut Lucri cupida. Pindar. Isthm. Ode 2. 444. 9.

Ἁ Μοῖσα γὰρ ἐ φιλοκερδὴς
πω τότε ἦν, ὀυδ' ἐργάτις.

Musa enim nondum lucri- cupida tunc erat, nec mercenaria.

Φιλοκτήταο. Genit. Bœot. pro Dor. φιλοκτήτα, vnde addito ο, fictum Bœot. φιλοκτήταο, pro comm. φιλοκτήτου à recto Φιλοκτήτης. ου. ὁ. Pindarus Pythiorum Ode 1. pag. 193. v. 17.

Φιλόμολπος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ τῆς μολπῆς φίλος, ἢ τὴν μολπὴν φιλῶν. Cantus studiosus. vel Qui cantum amat. Pindarus Nemeorũ Ode 7. 386. 8.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον. —

Vrbem enim cantus- studiosam. —

Φιλόξενος. ου. ὁ. Comm. Hospitũ amans Humanus. Pindarus Isthm. Ode 2. 447. 3. φιλόξενον ἔργον vocat facinus humanum ab eo factum, qui hospitum est amans. Vel officium hospitalis, ac humani viri.

Φιλοπαίγμων. ονος. ὁ, & ἡ. Amator ludorum, vel iocorum, iocosus, facetus, festiuus. Anacreon 66. M.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας.

Cupio quidem iocosi
Bromii choros requirens.

& 69. M.

Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι.

Iocosæ vero Bacchæ.

Φιλότας. ἆτος. ἁ. Dor pro com. φιλότης. ητος, ἡ. Amor. oris. Pind. Olymp. Ode x. p. 104. v. 10.

— θερ-
μαίνει φιλότατι νόον.

— *in-*
cendit amore mentem.

Pyth. Ode 9. 301. 2.

— ἱεραῖ φιλοτάτων.

— *sacrorum amorum.*

Nem. Ode 8. 399. 2.

— ἀμβροσίαι φιλοτάτων.

— *immortalium amorum.*

Φιλων ἱππείων. Pindarus Ol. Ode XIII. pag 119. v. 3. vocat τὸ χαλινὸν, ᾧ περ οἱ ἵπποι πείθονται, & ὡς τὴν

ὥς τινι φίλτρῳ ἁλισκόμενοι τοῖς ἀναβάταις αὐτοὺς πειθηνιωτέρους παρέχουσιν. Id est, *Philtrum equinũ, equinum delinimentum appellat, ipsum frenum, cui paret equi, & quo tanquã quodam amatorio poculo capti sessoribus se obtemperantiores prabent*. pag 118. v. 11. χαλινὸν aperte poeta nominat. pag. vero 120 φάρμακον πραῢ τεῖνον ἀμφὶ γένυν dicit.

Φίντις. ιος. ὁ. Quidam putant esse proprium viri nomen, vt Eustathius in Iliados librum N. 918. 28. apud quẽ φίντης, per η scriptum legitur, vt & in Odysseæ κ. 1648. 4. Vbi δωρικῶς τὸ λ εἰς ν mutatũ traditur. Nam à φίλτης communi Doricum φίντης formatum, vt à φίλτερος, & φίλτατος communibus Dorica φίντερος, & φίντατος. At Græcus Pindari scholiastes φίντις (inquit) ὁ ἡνίοχος, ἢ τὰ ἅρματα τῶν ἡνιόχων. &c. Idcirco Interpres Latinus Eustathii sententiã sequut⁹ vertit, *Phintis*, & pro viri proprio nomine sumpsit. Ego vero Græcum Scholiasten sequi non dubitaui, qui per φίντιν, ipsum Pindari animum ἐπαινετικῶς, ἢ ἀλληγορικῶς intelligendum ait. Animus enim est corporis humani quidã auriga, id est, rector, & moderator. Pindarus Olympicorum Ode 6. pag. 47. ver. 14.

Ὦ φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων. &c.

Sed ô auriga iũge iam mihi robur mularũ, [i. robustas mulas.] &c.

Sed hæc loquẽdi forma dulcedini poeticæ conuenit. Nihil autem aliũd hoc loco significatur, quam, Pindarũ hortari suum animum, i. se ipsum ad carmina componendum in Agesiæ laudem. Caninius vero in sua Grãmatica, pag. 165. ait à φίλτατος deductum diminutiuum Doricum φίντις, Amiculus.

Φλάσαν. Poet. neglecto augmento syllabico, pro com. ἔφλασαν. Est autem aorist. 1. act. à φλάω. φλῶ. quod Attice dictum, communi θλάω. θλῶ. frango. comminuo. collido. Tundo. Pind. Nem. Ode x 424. 14.

—ἀλλ' ὄνιν φλάσαν.

—*sed ipsum non colliserunt.*

Φλέγειν Poet pro comm. φαντάζειν, ἢ λαμπρύνειν Illuminare. Illustrare. Pindarus

Pythior. Ode quinta, 273. 3.

Σὲ δ' ἠύκομοι φλέγοντι χάριτες.

Te vero pulchricomæ Charites illustrant.

Φλέγοντι vero Dorice dictum pro comm. φλέγουσι, τουτέστι φωτίζουσι, λαμπρύνουσι.

Φλέγεσθαι. Poet. pro com. λάμπειν. Splendere. & efulgere. Pindarus Nem. Ode x. 415. 4.

φλέγεται δ' ἀρεταῖς μυρίαις.—

Refulget autem virtutibus infinitis.

Isthm. Ode 7. 478. 15.

Φλέγεται δ' ἰοπλοκάμοισι Μοίσαις.

Illustris vero redditur Musis violaceum capillitium habentibus.

Sensus,

Itaque celebratur carminibus Poetarum præstantissimorum, & ideo redditur illustris.

Φόβῳ διδόναι θέρας Vide Διδόναι φόβῳ θέρας. Pind. Pyth. Ode 5. 274. 5.

Φοινικανθεμον ἦρ. Pindarus Pythiorum Ode 4. 240. 5. *Ver purpureos flores habens.* τὸ ἔαρ τὸ φοινικᾶ ἄνθεμα, τουτέστιν ἄνθη ἔχον.

Φοινίκεος. ία. ον. ὁ. ἡ. τό. Comm. Puniceus. a. um. Purpureus. a. um. Pind. Isthm. Ode 4. 454. 2.

Χθὼν ἅτε φοινικέοισιν ἄνθησε ῥόδοις.

Floruerāt sicut terra rosis purpureis.

Φοινικόκροκος. ου. ὁ, ἡ. Poet. ὁ φοινικῆν κρόκην ἔχων. Puniceam tramam habens. Κρόκη, trama. filum, subtegmen. Pindarus Olympiorum Ode 6. pag. 50. v. 4.

Ἁ δὲ φοινικόκροκον

Ζώναν καταθηκαμένα.

pro, ἡ δὲ, ἡ Εὐάδνη δηλονότι, καταθηκαμένη, καταθεμένη ζώνην τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην.

Illa vero [Euadne] punicea trama-textam Zonam deponens.

Scholia Græca, φοινικόκροκον) τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην. Sed, cum iam hoc sit epithetum zonæ, dicendum potius videtur, τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην. Imo præstaret & φοινικῆς περιεσπωμένως scribere, quia contractum est ex φοινικέης, quod à φοινικέος. ος. Si codex mendo caret, tramam intelliges ἐκ τῆς φοινίκης χώρας ἀνεχθεῖσαν, i. ex Phœnice regione allatam. Sed hac de re cōsulcent alii. Nā omniū sententias tueri non decreui.

Φοινικόπεζα. ης. ἡ. Poet. ὁ φοινικοῦς πόδας, ἡ φοινικοῦν, & ἐρυθρὸν πόδας ἔχουσα.

ἴχνοσα. Quæ rubram pedis plantam habet Quę pedem habet rubrū. Pindarus Cererem ita vocat Olympior. Ode 6 pag. 57. v. 4.

Φοινικοστερόπας, α, ὁ Poet. & Dor. pro comm. poet. φοινικοστερόπης, ου, ὁ. Epithetum Iouis rubra, rutila fulmina iaculantis ὁ φοινικᾶς, εἴτι φοινικοέσσας, πυντινο ἐρυθρὰς στεροπὰς βάλλων. στεροπὴ tamen proprie significat ipsum fulgur, quod fulmen præcedit, & cuius splēdor aciem oculorum adeo perstringit, vt oculos propemodum visu priuet, dicta enim στεροπὴ παρὰ τὸ στερεῖν τῆς ὀπὸς, ἤγουν ὄψεως, εἴτι ὀπωπῆς. Pro eodem & ἀστραπὴ dicitur, quod interdum simpliciter pro quouis magno splē dore sumitur. Interdum vero μετωνυμικῶς pro ipso fulmine, quod fulguris splendor anteit, aut etiam comitatur. Pind Olymp. Ode 9. pag. 83. v. 8. vocat

Δία φοινικοστερόπαν,

Iouem rubentia-fulmina-iaculantem.

Ideo Horatius Carminum libro primo, Ode 2. de Ioue dicit,

Iam satis terris niuis, atque diræ

Grandinis misit Pater; & rubente

Dextera sacras iaculatus arces

Terruit vrbem.

Quibus verbis vim τοῦ φοινικοστερόπου videtur expressisse. Quam autem Horatius rubentem dexteram vocat eam Virgilius [illegible] appellat. Sic enim τῶν γεωργικῶν lib. 1. 42. 12.

Ipse Pater, media nimborum in nocte, corusca

Fulmina molitur dextra. &c.

Φοινικόστολος, ου, ὁ. Poet. ὁ τῶν φοινίκων τρόπον ἐσταλμένος, κεκοσμημένος, ἢ ὡπλισμένος. Phœnicum more instructus. Phœnicio more ornatus, aut armatus. Pindarus Nem. Ode 9. 410. 1.

φοινικοστόλων ἐγχέων.

Hastarum Phœnicio more ornatarum.

Φοίνιος ἀλκὰ Αἴαντος. *Cruentum Aiacis robur.* Pindarus Isth. Ode 4. 455. 16. Consule Græca scholia, & F. P. C. Lat. comment. Hoc autem figurate dictum, vt βίη ἡρακλείη. Sic & apud Virgilium *Violentia Turni*, pro, Turnus violentus. Cruentum igitur Aiacis robur idem valet, ac Aiax robustus, & cruen-

tus, qui suo robore multos vulnerauit, ac interfecit, ex quorum corporibus cruor manauit.

Φοινίσσα ἐμπολά. *Phœnicia mercatura.* Quid, vide Ἐμπολά. Pindarus Pythiorum Ode 2. pag. 210. v. 17.

Φοινίσσα Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων. *Fuluum Threiciorum armẽtum taurorũ.* Pindarus Pythiorum Ode 4. 256. 11.

Φοινίσσα φλόξ. *Rutila flamma.* Pindarus Pythiorum Ode prima. pag. 19. v. 1. Fit autem hoc fœmineum à verbo φοινίσσω. Cruento. Rubefacio. Rubrum facio. Consule Magnum Etymol. pag. 100. 43. in αἴασσα. Vide & φοῖνιξ, & φοινικεός, οῦς.

Φόρμιγγος, ἡ τῆ λυρικῆ ᾠδῆ· κάλλιστον ἐγκώμιον. Pind. Pyth Ode prima pag. 188.

Φορμικτάς. ᾶ. ὁ. Poet. & Dor. pro com. poet φορμικτής. οῦ. ὁ. Citharœdus. παρὰ τὸ φορμίζω. μ. ξω. τὸ τὴν φόρμιγγα κρούω. Citharam pulso Pindarus Pyth. Ode 4 253. 4.

Φραδάζω. μ. σω. ἡ μίτρα χάριν, ασω. ὁ α. ἀορ. ἐφράδασσα. α. ε. Poet. Indico. Declaro: sed proprie verbis. Sic enim formatur hoc verbum, φράζω, Dor. φράσδω, sublato σ, φράδω, hinc τὸ φραδάζω. Vel à medio πεφραδα, quod à φράζω, neglecto augmento, factũ φράδω, vnde τὸ φραδάζω Pindarus Nemeorum Ode 3. 349. 1.

Καὶ γαῖ φραδάσσεν.—

Et terram indicauit.—

Græca scholia, φραδάσσεν] φραδητικὴν ἐποίησε, ἢ δήλην, ἕως τινὸς ἐστὶ πορευτή, ἢ ἕως τίνος ἡ θάλασσα πλωτή, ὅτι στήσας τὰς στήλας αὐτός. Illic agitur de Hercule, & de columnis Herculeis.

Φραδὴ. ῆς. ἡ. Poet. pro comm. γνῶσις. Cognitio. Formatur autem à præterito medio verbi φράζομαι. Video perspicio, intelligo. perpendo, cognosco. μ. φράσομαι. μ. π. πέφραδα. ας. ε. Pindarus Olympiorum Ode XII. pag. 109. v. 11.

Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.

Nam futurorũ excæcatæ sunt cognitiones.

i. Rerum enim futurarũ cognitio mortalibus est occulta. Nullus mortaliũ nouit certo res futuras.

Apud Magnum Etym. 399. 34. φραδὴ παροξυτόνως. at 617. 19. item apud Theocritum Idyll. 25. v. 52. φραδή. ῆς. ὀξυτόνως legitur scriptum. Quáobrem

obrem hæc accentus varietas est obseruanda.

Φρασί. Dat. plur. Dor. pro cō. φρεσί. mentibus Quod factū verso ε in α. à singul. φρλώ, φρενός. Pindarus Pythiorum Ode 4. 258. 10.

Ἐν φρασὶ καιομένων.

In mentibus ardentem. [*In pectore ardentem.*]

Sed in aliis codicibus legitur cōmunis datiuus φρεσί. Nē. Ode 3. 353. 1.

—ἐν φρασὶ πάξαιτο.

—*In mentibus,* [*& pectore*] *figeret.*

Φρασίν. Dor pro comm. φρεσίν. ε in α verso. Qua de re cōnsule nostrum Dor. Lex, in α pro ε. Dor. Pind. Isthm. Ode 3. 450.

—κατέχει

φρασὶν αἰανῆ κόρον.

Cohibet [*in*] *mentibus,* [in animo] *tetram petulantiam ex saturitate prouenientem.*

Vide φρλώ.

Φρενῶν καρπός. Poetice vocatur ipsa prudentia. Quemadmodum enim fructus ex arbore, sic etiam ex mente prudentia nascitur. Pindarus Nemeorum Ode x. 417. 9. Quod confirmat & Æschylus in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. p. 100. 5.

Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,

Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.

Profundum sulcum mentis decerpens, [i. fructū ex profundo mentis sulco percipiēs,]

Ex qua [*mente*] *pullulant inclyta consilia.*

Διὰ φρενὸς καρπούμενος] τμῆσις, pro, διακαρπούμενος. Magnum Etym. 799. 42. dum τὸ φρενὸς ἔτυμον aperit, dicit,

παρὰ τὸ φρεσιῶ, τὸ φρεσπίμπω [γίνεται] συγκοπῇ φρέω, & [ἐστὶ τροπὴ τοῦ ε εἰς φ,] φρώ, ἐξ οὗ φρλώ. ἀφ' ἧς φρονίεται τὰ βουλεύματα. Vide & 686. 40. Consule & Hortos Adonidis. Pindarus Olymp. Ode 7. pag. 60. v. 10. sua carmina vocat, γλυκὺν καρπὸν φρενός. i. Dulcem fructum mentis.

Φρλώ. φρενός. ἡ. Vide Ἀφθονιστός.

Φρίξος. ου ὁ. Quis iste fuerit, vide Pindarum Pythiorum O. 4. 251. 3. & Græca scholia. Item Ouid. Metamorph. lib. 7. statim in ipso initio. Consule comment. Lat. 149. 150. & Eustath. Indicem.

Φρίσσειν. Interdum transitiue ponitur hoc verbum; pro

φρίσσειν ποιεῖν. Facere horrere. Horrorem incutere. Pindarus Pythiorum Ode 4.242. 6.

Ἀμφὶ δ' ὡ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.

Vndique vero pardi-pellis [à corpore]
Arcebat horrorem-incutientes imbres.

Vide Στέγω.

Φυά. ᾶς. ἡ. Poet. pro comm. φύσις. εως. ἡ Natura. Naturæ solertia. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 27. v. 1.

—σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾶ.) (μαθόντες δέ.

—*Sapiens [est ille,] qui multa nouit natura-solertia.) (Qui vero disciplina sunt vsi.* Vel, *Qui vero doctoribus vsi, rerum scientiam sunt adepti.* &c.

Idem Olympior. Ode 9. pag. 93.

Τὸ δὲ φυᾶ, κράτιστον ἅπαν.
Πολλοὶ δὲ διδακταῖς
Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
Ὤρουσαν ἑλέσθαι. &c.

Consule nostram Lat. versionem.

Φυᾶ ἕκαστος διαφέρομεν βιοτάν.
Ingenio singuli differentem habemus vitam. Pind. Nem. Ode 7.301. δ.

Φ...ξεινος. ὁ. Poet. ὁ φεύγων τοὺς ξένους. Hospites fugiens. Vel, ὁ φυγαδεύων τοὺς ξένους, τουτέστιν ἄξενος, ἢ κακόξενος. Qui fugat hospites, hoc est, inhospitalis, & inhumanus erga peregrinos, & hospites. Pind. Olymp. Ode XI. pag. 108. v. 1. φυγόξενον στρατὸν appellat populum inhumanum, qui peregrinos ex agro suo fugat, ac hospites abigit. ὁ ξενηλάτης, ὁ ξενηλατῶν, ὁ τοὺς ξένους ἐλαύνων, ὁ ξενηλασίᾳ χρώμενος.

Φυλακά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. φυλακή. ῆς. ἡ. Custodia. Cautio, qua quis ab aliqua re sibi cauet. Hinc loquendi genus poeticum, ἔχειν τι ἐν φυλακῇ. pro comm. φυλάσσεσθαι τι. Aliquid cauere. A re aliqua sibi cauere. Pindarus Pythiorum Ode 4.241.

Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ.

Hoc verba sonant,
Illum, qui vnicam crepidam, [qui vnicum calceum] *habebat, omnino*
In cautione habere magna. [i. ab eo prorsus, omnino, diligenter, & accurate sibi cauere.]

Sic & Galli, *se donner songneusement garde de celuy, qui n'auroit qu'un soulier.* Vide Μονοκρήπις. σχεθέμεν vero (φ idem

idem valet ac ἔχειν) sic formatũ, ἔχω, ἔσχω, σχέω, σχέθω, σχέθειν comm. at sublato ι, Dor. σχέθεν, & inserta syllaba μι, σχέθεμεν. Quidam tamen (vt & Caninius in sua Grammatica, pag. 209. in τύπτειν) aiunt ab infinitiuo comm. in ειν desinere, Dorice, primum quidem ι tolli, deinde vero syllabam μι inseri, & ad finem addi diphthongum αι, vt, τύπτειν, τύπτεν, τυπτέμεν, τυπτέμεναι, hinc vero κατ' ἀποκοπὴν Ι'ωνικὴν deduci τυπτέμεν. Sed hoc videtur potius fieri in verbis. quæ communiter in ναι desinunt, vt εἶναι, ἶναι, ἔμεναι, ἔμεν. In iis vero, quæ communiter in ειν desinunt, primum Dorice tollitur ι, deinde syllaba μι inseritur, & cæt. vt ante declaratum. Quamobrem cum terminatio μεν in his verbis alteram in μεναι præcedat, quid opus est apocope? Apocope vero non tantum Ionibus: sed & Doriensibus, & Æoliis est familiaris, quemadmodum in nostro Doric. Lex. pluribus demonstratur.

Φυλάσσοισι. 3. perſ. plur. Indicatiui modi, temp. præſ. Æol. pro comm. φυλάσσουσι. Custodiunt. Pindar. Nem. Ode XI. 428. 6.

—φυλάσσοισι Τένεδον.

Φύλλ' ἀοιδᾶν. Pindarus Isthmiorum Ode 4. 455. 3. Poetice vocat *folia poetarum*, pro, carmina poetarum. Illic autem videtur alludere ad priscum scribēdi genus. Nam ante inuentum papyri, chartæque vsum, carmina libris, id est, tenuissimis arborum corticibus, & foliis mandari solebant. Quod & Virgilius aperte docet Æneid. 6. 246. vbi Rex Æneas vatem Sibyllam alloquitur ita,

—*foliis tantum ne carmina manda.*

ἀοιδᾶν vero Dorice dictum, pro comm. ἀοιδῶν, à singul. ἀοιδὸς. οῦ. ὁ. Quod patet ex præcedentibus poetæ verbis,

—ὤπασε

τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.

—*prebuit*

talia tunc existentium, [*& viuentium*] *folia poetarum.*

Vide αὖ, pro ἄν.

Φυλλοφόρος. ου. ὁ. Comm. Folia ferens. Proprie quidem est

arborum,& plantarum epithetum. figurate vero tribuitur & aliis rebus, vt apud Pindarum Olympiorũ Ode 8.pag.80.v.10. certaminibus, quod victoribus pro victoriæ præmio darentur coronæ,quæ folia habebant illarum arborum, vnde ramusculis collectis nectebãtur.

ἕκτοις οἱ. ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.

Sexta quibus iam corona circum-
posita est frondiferis ex certaminibus.

Φύονται δὲ καὶ νέοις. Vide Νέοι.

Φύσις.ιος.ἡ. Comm.idem ac ἡλικία.ας.ἡ. Statura.æ. Pindarus Isthmiorum Ode 4.458. 1.

—φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν.

—Orionis staturam est sortitus.

Vide Ὠαριωνείαν φ. Pro eodẽ dicitur & μορφά.ᾶς.ἡ. Eadem pag.7.

μορφὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος.

statura quidem [vir erat] breuis,animo vero infractus.

Φυτεύειν τινὶ θάνατον. Poet. loquendi genus, pro comm. μηχανᾶσθαί τινι θάνατον. Mortem alicui machinari. Pindarus Nemeor. Ode 4. 363. 9.

Φύτευθεν. 3.pers.plur.aor.1.pas. Bœotice formata,pro com. ἐφυτεύθησαν. ab actiuo φυτεύω. μ. φυτεύσω. Pind. Pyth. Ode 4. 240. v. 14. Vide Θεόπομπος.

Φύτευμα.τος.τό. Poet. pro com. φυτὸν οῦ.τό. Planta. Pindarus Olympiorum Ode tertia,p. 31.v.13.

—σκιαρόν τε φύτευμα.

—vmbrosamque plantam.

Φωνάεις φωνάεσσα. φωνᾶεν. Dor. pro comm. φωνήεις. ήεσσα. ῆεν. Vocalis,& e. Sonans Sonorus.a.um. Pindarus Olympiorum Ode 9.pag.82.vers. 2.

—μέλος
φωνᾶεν.—

—carmen
Sonans, [vel,*clara voce cantatum.*

Φωνᾶεν. φωνάεντος. τό. Poet. & Dor. pro comm. φωνῆεν. φωνήεντος. Vocale. Resonans. Pindar. Isthm. Ode 4. 457. 1.

Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
Εἴ τις εὖ εἴποι τι.—

Nam si quis [in alicuius laudẽ] aliquid præclare dixerit, hoc incedit resonans immortaliter.

Φωνάεντα.

Φωναῖτα. Dor. κτ' κρᾶσιν τῶ α, ὦ τῶ ι εἰς α. φωνάεντα, φωναῖτα. Hoc vero φωνάεντα. Dor. quoque dictum pro communi φωνήεντα. verso η in α. Deducitur à recto φωνήεις. φωνήεσσα φωνῆεν genit φωνήεντος φωνηέσσης, φωνήεντος. &c. Pindar. Olymp. Ode 2. pag. 26. ver. 13.

φωναῖτα συνετοῖς.
[tela] *resonantia prudentibus.*

Sic autem ibi Pindarus appellat sua carmina, quæ propter nimiam obscuritatem à solis prudentibus, & doctis viris intelliguntur.

X

Χαιτάεις, άεσσα, εν ό, ἡ, τό. Poet. & Dor pro comm. χαιτήεις. ήεσσα, εν. Comolus. 2. pm. Eustath. χαιτήεις, ὁ χαίτην ἔχων. Qui comam habet. Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 6.

Ταν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λατοΐδας
Α'ρπασεν.——

Quam comosus Latoïdes, [Apollo Latonæ F.] *ex* [*montis*] *Pelii sinibus*, [*atque conuallibus*] *vento - perstrepentibus quondam rapuit.*

Χαλά. ᾶς. ἁ. Dor. & Æol. pro comm. χηλή. ῆς. ἡ. Alcæus 1 c. f. 2. Consule vulgata Lexica, & Oecon. Hippocrat. in χηλή. Vbi sic, Vngula bisulca, & bipartita, vnde cancrorum brachia, dēticulatis forcipibus chelas habere dicũtur, & cancrorum forfices à Cicerone apud Aratum *chelæ* vocantur. & cætera.

Χαλαζάεις χαλαζάεντος. ὁ. Dor. & Poet. Grandineus. χάλαζα ης. ἡ. Grando. Pindarus Isthmiorum Ode 5. 466. 7.

—χαλαζάεντι φόνῳ.
—*Grandinea cæde.*

Græca scholia, τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβρῳ.

Χαλάξαις. Doricum & Æolicum participiũ aoristi primi actiui, masculini generis, numeri singularis pro communi. χαλάσας. Sic autem formatur, à χαλάω, ῶ. (vnde verbum Italicum *Calare*, & Gallicum *Caler*, id est laxare, demittere, vt ἱστία χαλᾶν, *calare*, vel *calar le vele*, G. *caler les voiles*) inserto ξ fit χαλάξω. μ κοινῶς μὲν, χαλάσω, δωρικῶς δὲ, χαλάξω.

εις.ει. Vel χαλάξω. ᾶς. ᾶ hinc αἰρ.α. ἐχάλαξα. ας.ε. pro com. ἐχάλασα. ας.ε. vel, vt παίζω fu. format & παίσω, & παίξω, item ἁρπάζω, fu. ἁρπάσω, & ἁρπάξω, sic χαλάζω, fu. χαλάσω, & χαλάξω. aor. 1. act. ἐχάλαξα. infinit. χαλάξαι. particip. cō. χαλάξας. Æol. inserto ι. χαλάξαις. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 188. versic. 8.

—Διὸς αἰετὸς, ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις.

—Iouis aquila [a te sopita,] velocem alam vtrinque laxans.

Χαλᾶσι. Dor. & Æol. pro cō. χαλῶσι, quod Attice positū pro passiuo χαλῶνται. Laxantur. Demittuntur. à χαλάω. ῶ. χαλᾶν τὰ ἱστία. Vela demittere. Italice *Calar le vele.* Gallice *Caler les voiles.* Alcæus 9. f.

Χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.

Laxantque [se] ancoræ.

Vide ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ in meo Dor. Lex.

Χαλινός. οῦ. ὁ. Habenæ. Frænū. μεταφορικῶς vero sumitur interdum pro nauis anchora. Quemadmodum enim habenis, & frænis equi reguntur, & in officio continentur, & cohibentur, ne ferocientes ferantur quo volūt, sic etiam naues in mari, vel fluminib⁹, anchoris in aquas deiectis firmæ tenentur, ne fluctibus agitentur. Idcirco etiam anchoræ vocantur εὐναί, quod naues cubilium, & lectorum quietorum instar quietas reddant. Qua de re consule Magnum Etymolog. & Eustath. in εὐνή. Pindarus Pythiorum Ode 4. 234. 10.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναΐ κρημνάντων ἐπίποτε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. Vide χαλκόγενυς.

Χαλκάρματος. ου. ὁ. Poet & Ionicum, pro quo communiter dicendum, & scribēdum esset χαλχάρματος, quia nomen hoc est compositum ex nomine χαλκός. οῦ. ὁ. æs. æris. vel χάλκεος. οῦς. ὁ, æreus & ex altero nomine ἅρμα. τος. τό. currus In compositione vero propter vocalem α aspiratam, præcedens κ in χ de more vertendum erat, sed Ionice κ retinetur, quamuis sequatur aspirata, vt & in vocibus ἀπηλιώτης, pro ἀφηλιώτης, subsolanus, & Λεύκιππος, pro Λεύχιππος, &c. Sed licet hæc sint Ionica, communis tamen lingua ea retinet, iis-

iisque frequenter vtitur. Idē & in hac voce factum. χαλκαρματος igitur dicitur ὁ χαλκῷ ἐπὶ χαλκείῳ ἅρματι φερόμενος. Qui æreo curru vehitur. Pindarus Pythiorum Ode 4.243.1.

—οὐδὲ μὰν χαλκάρματος ἐστὶ πόσις Ἀφροδίτας.——

—*Neque vero maritus est Veneris, qui æreo curru vehitur.*

Interpretes alii videt̃ legisse χρυσαρματος. Verterũt enim, *qui aureo curru vehitur.* Sed si vulgatam lectionē sequaris, vertes, vt versum à nobis vides. πελφεαστικῶς autem (vt ex Græcis scholiis colligitur) ita nũc ipse Mars vocatur. Cur autem Mars Veneris maritus, non autem Vulcanus, appellatur? Consule Ouidii librum primum Amorum, pag. cum Lat. comment. in fol. 224. Illic disces ideo Martem Veneris maritum appellari, nō solum quod Mars Venere tanquam maritus Vulcanus vteretur: sed etiam quod homines Marti, belloque addicti in Venerē sint proni. Martis autem, & Veneris adulterium, & vtriusque in facinore deprehensi, & subtilissimis catenis à Vulcano vincti fabulam persequitur Ouid. Metamorph. lib. 4. 87, & 88. Item de Arte amandi lib. 2. 421. Et Hom. Odyss. Θ. 1595. 1596. 1597. cum Eust. comment.

Χάλκασπις. χαλκάσπιδος. ὁ. Poet. ὁ χαλκῆν ἀσπίδα φορῶν. Qui æreum clypeum gestat. Ærei clypei gestator. Pindarus Pythiorum Ode 9.297.1.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσικράτη χαρίτεσσι γεγωνεῖν.

Volo ærei-clypei-gestatorem in-ludis-Pythiis-victorem, Telesicratem cum profundizonis Charitibus prædicans alta-voce-celebrare.

Consule Græca scholia.

Χαλκέλατος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἐληλαμένος. Ex ære ducto factus. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 11.

χαλκελάτῳ πελέκει.

Ex ære ducta, [i. ærea] *securi.*

Χαλκευτής. τέος. ὁ. Poet. ὁ χαλκοῖς ἔντεσιν, ἤγουν ὅπλοις χρώμενος. Qui æreis armis vtitur. Pindarus Nemeorum Ode 1.334.4. πόλεμον χαλκευτὴν vocat bellum, quod æreis

armis vtitur. Sed μετωνυμικῶς bello tribuit, quod ipsis militibus proprie conuenit, qui vel ærea, vel ferrea gestant arma. Nem. Ode XI. 431. 8. χαλκεντίας Αἰολεῖς appellat Æolenses æreis armis indutos.

χαλκεόγομφος. ὁ. ὁ χαλκέοις γόμφοις δεδεμένος, ἢ συμπεπηγμένος. æreis, vel ferreis clauis ligatus, aut cōpactus. Simonides 102. M.

ἐν δώματι χαλκεογόμφῳ.

In domo ferreis-clauis - compacta.

χαλκεομίτρας. ὁ. Poet. ὁ χαλκῆν μίτραν φέρων. Qui æream mitram gestat. Pind. Nem. Ode X. 427. 3.

χαλκεομίτρα Κάστορος.

Castoris aream-mitram - gestantis.

μίτρα, balteus, zona, cingulum, aureum capitis diadema, capillorum ornatus, fascia muliebris, qua caput obligatur, Lamina ferrea, quę corporis aduersus coniecta tela tutandi causa ferebatur. Hom. Iliados Δ.

Μίτρην θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων.

Consule Eustath. in μίτρα.

χαλκοδρᾶν. Poet. genitiuus plur. primæ declinationis simpl. pro comm. χαλκοαρῶν, à recto singul. χαλκοδρᾶς. α. Dor. pro comm. χαλκοάρης. ὁ. ὁ. Pind. Isthm. Ode 4. 459. 13.

—αὔξομεν

ἔμπυρα χαλκοδρᾶν ὀκτὼ θανόντων,

Τὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρεοντὶς υἱύς.

—[*Domus*] *cumulamus inferias are cæsorum octo mortuorum, quos ipsi* [*Herculi*] *Megera Creontis filia peperit.*

Vide Μεγάρα Consule Eurip. & Senecæ Herculem furētem. χαλκοδρᾶς autem iam passiue sumitur, pro, ὁ τῷ χαλκῷ, ἢ τοῖς χαλκοῖς, εἴτε χαλκείοις ὅπλοις ἀράμενος, τυπτόμενος αἰρόμενος, ἀναιρούμενος, φονευόμενος, εἴτε ἀρθεὶς, ἀναιρεθεὶς, φονευθείς. Qui ære, qui æreis, qui ferreis armis est sublatus, ac interfectus. At Ode quinta pagina 465. 6. Pindarus Μέμνονα χαλκοδρᾶν actiue vocat, ὃ τῷ χαλκῷ αἴροντα, κτείνοντα καὶ φονεύοντα τοὺς πολεμίους. i. Memnonem, qui ferro tollit, cædit, interficit hostes. Vel certe sic eū vocat, quod τὸν χαλκὸν ἀρηρότα εἶχεν, id est, æs adaptatum haberet. χαλκοάρας στρατιώτης, ὁ χαλκῆν ὅπλισιν

τῷ τώ-

τῷ σώματι ἀρμαρῦαν ἔχων. Miles, qui æream armaturam corpori conuenientem, & aptam habet. Sed tunc nomē est compositum ex nomine substantiuo χαλκός.οῦ. ὁ æs. æris. & verbo ἄρω.μ.ἀρῶ.τὸ ἀρμόζω. Apto. Adapto. Congruo. Conuenio. Quū vero nomen hoc eum significat, qui ferro milites tollit, ac interficit, tunc deducitur à verbo αἴρω. μ. ἀρῶ. tollo. cædo. interficio. vnde cōpos. ἀναίρω, hinc vero circumflexum commune. ἀναιρέω.ῶ.μ. ἀναιρήσω. De quo Grammatici.

Χαλκόγενυς.υος. ὁ, καὶ ἡ. ὁ χαλκᾶς γένυς ἔχων. ἢ ἡ χαλκᾶς γένυς ἔχουσα. Qui, quæue æreas genas, vel ferreas malas, siue maxillas habet. Æreus. Ferreus. Pindarus Pythiorum Ode 4.234.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναὶ κριμναίων ἐπίπαστ, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν.—

Quum anchoram ferreas-malas-habentem in naue suspendentibus forte superuenit, cita Argus frenum,

Ἀνίκα] ἡνίκα ὁ θεὸς Τρίτων ἀνδρὶ παρεικασθεὶς, τῷ Εὐρυπύλῳ δηλονότι, συνετύγχανεν, ἐπεκύρησεν, ἐπέτυχε. ποῖς; τοῖς Ἀργοναύταις. πότε, καὶ τί ποιούντων αὐτῶν; κριμναίων, ἐκκρεμώντων τὴν χαλκόγενυν ἄγκυραν, τὴν χαλκᾶς ἔχουσαν γένυς, τὴν χαλκῆν, τὴν σιδηρᾶν, πρὸς τῇ νηὶ, χαλινοῦ δίκην ἐσομένην. τοῦτο δὲ μεταφορικῶς εἴρηται. καὶ γὰρ ὥσπερ τῷ χαλινῷ τοὺς ἵππους ἐπέχομεν, καὶ τοῦ δρόμου παύομεν, οὕτω καὶ ταῖς ἀγκύραις τὰς ναῦς ἐπέχομεν, καὶ βεβαίως, καὶ ἀκινήτως μένειν ποιοῦμεν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος, αὐτοῖς ἤδη ἀναγομένοις, καὶ ἀποπλέουσιν ἐπέτυχεν ὁ θεὸς Τρίτων. οἱ γὰρ ἀποπλεῖν μέλλοντες ἐκ βυθοῦ ἀνασπῶσι τὰς ἀγκύρας, καὶ ταύτας ἐκκρεμῶσι τῶν νεῶν. τὸ δὲ ἐπίβασε ζήτει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, καὶ ἐν τῷ πίδων. Vide Κρήμνημι. Item Græca scholia pag. 235. in Τυπάω.

Χαλκοδάμας.αντος.ὁ. Poet. ὁ χαλκὸν δαμάζων, εἴτε δαμῶν. Qui æs domat. Æris domitor. Pindarus Attice masculeū epithetum cū nomine fœmineo posuit Isthm. Oda 6.475.3.

Χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. pro τὴν ἀκόνην τὴν δαμῶσαν, εἴτε δαμάζουσαν τὸν χαλκόν.

Æris-domitricem cotem.

Cur autem hoc à poeta dictum? Quia cos, dum æris,

aut ferri obtusam aciem acuit, æs, & ferrum paulatim atterit, ac absumit, vt id quodammodo videatur domare.

Χαλκόκροτος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ τῷ χαλκῷ κρότον, εἴτε κρότον ποιῶν. Qui strepitum edit ęre pulsato. Æristrepus. Pind. Isth. Ode 7. 476. 3. Bacchum vocat

χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος.—

—*æristrepa assessorem Cereris.*

Cur autem hoc? Quia in Cereris sacris ærea cymbala pulsabantur. Qua de re fusius in Græcis scholiis agitur.

Χαλκοπάραος. ου. ὁ. Poet. Æol. & Dor. pro comm. poet. χαλκοπάρηος, ου. ὁ. Hoc vero factum Attice ex comm. poet. χαλκοπάρειος. ὁ. χαλκᾶς παρειὰς ἔχων, qui æreas genas habet. In hac autem nominis compositione ἡ δίφθογγος ει in η Attice vertitur, vt in nominibus tertiæ declinationis contractorum, βασιλεῖς, ἱππεῖς comm. βασιλῆς, ἱππῆς, Attice. Hinc Æol. & Dor. verso η in α, & sublato ι, quod subscribebatur, formatum χαλκοπάραος, quod telo tributum, nihil aliud significat, quam ære, vel ferro munitum vtrinque. Vel hoc referendum ad ipsam teli cuspidem æream, aut ferream, quæ geminas acies hinc inde genarum quarũdam instar prominẽtes habet, vt in multis sagittis, iaculis, telisque videmus. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 4. & Nem. Ode 7. 393. 11.

—χαλκοπάραον ἄκοντα.—

—*ærea-cuspide munitum iaculum.*—

Χαλκόπεδος θεῶν ἕδρα. Pind. Isth. Ode 7. 480. 10. *Æreum-pauimentum-habens Deorũ sedes.* ἀσφαλέστερον ita vocatur cœlum firmissimum, quod poeta passim χαλκοβατὲς δῶμα vocat, & πολύχαλκον οὐρανόν. Qua de re Eustath. consule. χαλκόπεδος vero dictus ὁ χαλκοῦν πέδον ἔχων. qui æreũ pauimentum habet.

Χαλκόποδες ταῦροι. Vide Βόες τὸς πνέοντες. Item Ταῦροι χαλκόποδες. Item Ἡφαιστόπυκτοι.

Χαλκότοξος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ χαλκοῦν ἔχων τόξον. Qui æreum arcum habet. Pindarus Nemeorum Ode 3. 350. 8.

Καί ποτε χαλκοτόξων Ἀμαζόνων μετ᾽ ἀλκὰν

Ἐπτὶ

Ἔπειτ' οἱ.—

Et olim [Telamon] ad strenuũ-exercitum Amazonum areos-arcus-habentium

Sequutus-est ipsum [Herculem.]

Consule Græca scholia. Vide Ἀλκά.

Χαλκοτόρος. ν. ὁ. Poet. ὁ τ̃ χαλκὸν πείρων, τορῶν, & διαπείρων. Qui æs perforat, & penetrat. Pindarus Pythiorum Ode 4. 249. 12.

—χαλκοτόροις ξίφεσιν.

—*as-perforantibus gladiis.*

Græca scholia vertunt, τοῖς τῷ χαλκῷ πιτρώσκουσι, gladiis, qui vulnerant ære. Si nostram sequaris interpretationem, eam referes ad armaturam æream, & ferream, quá enses non raro perforant, quũ non est nimis crassa, nec nimis firma. Si Græca scholia sequi malis, dices hoc epithetum ad ipsos gladios ex ære, ferróque factos esse referendum, qui corpus sauciant. Vtraque sententia commode potest admitti.

Χαλκοδάξ. Pind. verbum, pro comm. χαλκείοις ὅπλοις ὁπλίζεσθαι. æreis armis armari. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 120. v. 13.

—ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιξεν.

Vulgata versio,

—*aratus lusit [saltationem] enoplion.*

At Æ. P. sic,

—*areis-armis-armatus [saltationem] enoplion lusit.*

Id est, Cum æreum thoracẽ induisset, tanta leuitate saltauit armatus, vt ludere videretur.

Græca scholia, χαλκωθεὶς] χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα. ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ. ἔπαιξεν] ἐπειρᾶτο, ἐγυμνάζετο εὐκόλως, ὥσπερ παιδιᾶς τρόπον. ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐποιεῖτο, ἢ σὺν τοῖς ὅπλοις εὐχερῶς ἐμάχετο.

Χαλκοχάρμης. ν. ὁ. Poet. ὁ χαλκῷ, & χαλκοῖς ὅπλοις χαίρων. ὁ ἐκ χαλκοῦ, εἴτε χαλκείων ὅπλων χάρμην, χαρὰν, τέρψιν, & ἡδονὴν λαμβάνων. Qui ære, & æreis armis gaudet, ac delectatur. Qui ex ære, siue æreis armis gaudium, delectationem, & voluptatem capit. Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 276. 6.

—ἔχοντι τὰν

χαλκοχάρμαι ξένοι.

—*Quam habent, [ac incolunt]*

Æreis-armis-gaudentes hospites.

Isthmiorum Ode sexta, 471. 1.

—χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον.
—*in prælium are-gaudens.*
Dorice dictum χαλκοχάρμαν, pro comm. χαλκοχάρμην.

χαμαιγενής. έος. οῦς. ὁ. ὁ χαμαί, ἢ ἐν τῇ γῇ γενόμενος. Qui humi, & in terra est genitus. Humi genitus. Humi natus. terrigena. Pindarus Pythiorũ Ode 4. 244. 4.

—τίς ἀνθρώ-
πων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
Ἐξανῆκεν γαστρός;—
—*Quis homi-*
nũm te terrigenarum, [& humi-procreatorum, ac proinde mortalium,] cano, [& propter senectutem suo tempore venientem venerando]
Emisit [ex] ventre?—
Vide Ἐξανῆκε.

χαμαιπετέω. ῶ. Poet. compositum ex aduerbio χαμαί, humi, & verbo poet. πετέω. ῶ. pro comm. grauitono πέτω, vnde magis comm. πίπτω, mutata ε in ι, & inserto τ, cado. Pindar. Nem. Ode 4. 361. 5.

Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει
χαμαιπετοῖσαν.—
Consilium inane [in] tenebris voluit
Humi-cadens, [i. irritum.]

χαμαιπετοῖσαν vero Dorice dictum pro com. χαμαιπετοῦσαν. supra Pyth. Ode 8. 295. 8. Pindarus pro χαμαιπετῶ dicit συνωνύμως duabus vocibus πιτνεῖν χαμαί.

χαμαιπετής. έος. οῦς. ὁ, ἢ ἡ. Poet. pro comm. ὁ χαμαί, τουτέστιν ἐπὶ τὴν γῆν, πίπτων, ἕρπων ἐπὶ γῆς. Humi-cadens. Humi-serpens. Pindarus Olymp. Ode 9. pag 84. v. 2.

—χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ.
—*humi-serpentes sermones attinges.*

χαμαιπετής. έος. οῦς. ὁ, ἢ ἡ. poet. pro comm. ὁ χαμαί. πίπτων εἰς τὴν γῆν, πίπτων, εἴτε πεσών. Humi-cadens. In terram decidens. Pindarus Pythiorum Ode 6. 283. 9.

χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέρριψεν αὐτοῦ.
In terram vero decidens verbum ipsius patris [Nestoris.] non abstraxit [filium Antilochum a proposito.]

χαμηλός. ἡ. όν. Poet pro comm. ταπεινός, ἢ εὐτελής. Humilis. Vilis. Abiectæ fortunæ homo. Deducitur ab aduerbio χαμαί, humi. in terra. Pind. Pythiorum Ode xi. 320. 13.

Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Qui vero humilia spirat, obscure fremit.

Consule

Consule Græca scholia.

χαράσσοισα ας ά. Dor. pro com. χαράσσουσα ης. ή. Notans. Vellicans. Pind. Pyth. Ode 1. p. 191. v. 10.

χαρείς. εισα. έν. ό, ή. τό. χαρέντος. είσης. έντος. τῶ, τῆ, τῶ. Poet. Partic. 2. aor. pass. à χαίρω. μ. χαρῶ, & χαιρήσω, à χαιρέω. ῶ. ὁ β αόρ. ἐχάρην. ης. η. ὁ β. αόρ. π ἐχάρην. ης. η. &c. Gauisus. a. um. Delectatus a. um. Pindarus Isthm. Ode 6 469. 6.

—δαπάνᾳ χαρείς.—

—*sumptu delectatus.*

χαρίεσσα. Sappho 21 χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται. Α ἐκφαίνεις ἐν ἱππεῦσιν ἐκ μεταφορᾶς. Πολλοὶ γὰρ ἤδη πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. ὡς Σαπφὼ, Μικρά μοι παῖς ἔμμεναι [φαίνεαι, ὡς] λιθόχαρις, ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι. i. χαρίζεσθαι peculiariter significat congredi venereo congressu. Aristophanes in Equitibus, metaphorice loquens dixit, *Quū enim multi iam eam tentauerint, eam paucis χαρίσασθαι, i. obsequium concubitus præstitisse, suique copiam ipsis fecisse.* Et Sappho. *Parua mihi videris esse, ô puella,* & λιθόχαρις, vel (vt alii malūt) ἄχαρις, i. *charitum Venerearum expers.* Quam lectionem pag. 22. legimus; vbi locus integer apud Plutarchum ἐν τῷ ἐρωτικῷ sic scriptus affertur,

χάρις γὰρ, ὦ Πρωτόγενες, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησίν, ὅτι σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι, κἄχαρις. Id est, *Charis enim, ô Protogenes, à priscis vocatum fuit obsequium, quod fœmina mari præstat. Atque adeo Sappho quandam nondum viro maturam compellans; ait, Quia, ô puella, parua mihi videris esse, & ἄχαρις, id est, Charium Venerearum expers.* Hinc fortasse superioris loci emendatio non incommode peti potest. Alias tamen λιθόχαρις dici potest mulier ἡ τὴ λίθου δίκην ἐν τῷ χάριν διδόναι, ὡς χαρίσασθαι, σκληρὰ οὖσα. id est, *Quæ lapidis instar in obsequio viris præstando est dura. Quæ non facile sui corporis copiam maribus facit.* Consule vulgata Lexica in voce χάρις.

χαρικλοῖς. Æolicus, & Doricus genitiuus. pro communi χαρικλοῦς, à nominatiuo χα-

φρίσσειν ποιεῖν. Facere horrere. Horrorem incutere. Pindarus Pythiorum Ode 4.242. 6.

Ἀμφὶ δὲ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.
Vndique vero pardi-pellis [à corpore]
Arcebat horrorem-incutientes imbres.

Vide Στέγω.

Φυά. ᾶς. ἡ. Poet. pro comm. φύσις. εως. ἡ Natura. Naturæ solertia. Pindarus Olymp. Ode 2. pag. 27. v. 1.

—σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾶ.) (μαθόντες δὲ.
—Sapiens [est ille,] qui multa nouit naturæ-solertia.) (Qui vero disciplina sunt vsi. Vel, *Qui vero doctoribus vsi, rerum scientiam sunt adepti. &c.*

Idem Olympior. Ode 9. pag. 93.

Τὸ δὲ φυᾶ, κράτιστον ἅπαν.
Πολλοὶ δὲ διδακταῖς
Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
Ὤρουσαν ἑλέσθαι. &c.

Consule nostram Lat. versionem.

Φυᾷ ἕκαστος διαφέρομεν βιοτάν.
Ingenio singuli differentem habemus vitam. Pind. Nem. Ode 7. 301. 8.

Φ... Poet. ὁ φεύγων τοὺς ξένους. Hospites fugiens. Vel, ὁ φυγαδεύων τοὺς ξένους, τουτέστιν ἄξενος, ἢ κακόξενος. Qui fugat hospites, hoc est, inhospitalis, & inhumanus erga peregrinos, & hospites. Pind. Olymp. Ode xi. pag. 108. v. 1. φυγόξενον στρατὸν appellat populum inhumanum, qui peregrinos ex agro suo fugat, ac hospites abigit. ὁ ξενηλάτης, ὁ ξενηλατῶν, ὁ τοὺς ξένους ἐλαύνων, ὁ ξενηλασίᾳ χρώμενος.

Φυλακά. ᾶς. ἁ. Dor. pro comm. φυλακή. ῆς. ἡ. Custodia. Cautio, qua quis ab aliqua re sibi cauet. Hinc loquendi genus poeticum, ἔχειν τι ἐν φυλακῇ. pro comm. φυλάσσεσθαί τι. Aliquid cauere. A re aliqua sibi cauere. Pindarus Pythiorum Ode 4. 241.

Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ.

Hoc verba sonant,
Illum, qui vnicam crepidam, [qui vnicum calceum] *habebat, omnino*
In cautione habere magna. [i. ab eo prorsus, omnino, diligenter, & accurate sibi cauere.]

Sic & Galli, *se donner songneusement garde de celuy, qui n'auroit qu'un soulier.* Vide Μονοκρήπις. σχεθέμεν vero (quod idem

idem valet ac ἔχειν) sic formatū, ἴχω, ἔχω, σχέω, σχέθω, σχέθειν comm. at sublato ι, Dor. σχέθειν, & inserta syllaba μα, σχεθέμεν. Quidam tamen (vt & Caninius in sua Grammatica, pag. 209. in τύπτειν) aiunt ab infinitiuo comm. in ειν desinere, Dorice, primum quidem ι tolli, deinde vero syllabam με inseri, & ad finem addi diphthongum αι, vt, τύπτειν, τύπτεν, τυπτέμεν, τυπτέμεναι, hinc vero κατ' ἀποκοπὴν Ἰωνικὴν deduci τυπτέμεν. Sed hoc videtur potius fieri in verbis, quæ communiter in ναι desinunt, vt εἶναι, ἴναι, ἔμεναι, ἔμεν. In iis vero, quæ communiter in ειν desinunt, primum Dorice tollitur ι, deinde syllaba με inseritur, & cæt. vt ante declaratum. Quamobrem cum terminatio μεν in his verbis alteram in μεναι præcedat, quid opus est apocope? Apocope vero non tantum Ionibus: sed & Doriensibus, & Æoliis est familiaris, quemadmodum in nostro Doric. Lex. pluribus demonstratur.

Φυλάσσοισι. 3. pers. plur. Indicatiui modi, temp. præs. Æol. pro comm. φυλάσσουσι. Custodiunt. Pindar. Nem. Ode XI. 428. 6.

—φυλάσσοισι τέκνον.

Φύλλ' ἀοιδᾶν. Pindarus Isthmiorum Ode 4. 455. 3. Poetice vocat *folia poetarum*, pro, carmina poetarum. Illic autem videtur alludere ad priscum scribēdi genus. Nam ante inuentum papyri, chartæque vsum, carmina libris, id est, tenuissimis arborum corticibus, & foliis mandari solebant. Quod & Virgilius aperte docet Æneid. 6. 246. vbi Rex Æneas vatem Sibyllam alloquitur ita,

—*foliis tantum ne carmina manda.*

ἀοιδᾶν vero Dorice dictum, pro comm. ἀοιδῶν, à singul. ἀοιδὸς. οῦ. ὁ. Quod patet ex præcedentibus poetæ verbis,

—ὤπασε
τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.

—*prebuit*
talia tunc existentium, [& viuentium] folia poetarum.

Vide ᾶν, pro ῶν.

Φυλλοφόρος. ὁ. ὁ. Comm. Folia ferens. Proprie quidem est

arborum,& plantarum epithetum. figurate vero tribuitur & aliis rebus, vt apud Pindarum Olympiorũ Ode 8. pag. 80. v. 10. certaminibus, quod victoribus pro victoriæ præmio darentur coronæ, quæ folia habebant illarum arborum, vnde ramusculis collectis nectebātur.

ἕκτῳ; ἰσ. ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.

Sexta quibusiam corona circumposita est frondiferis ex certaminibus.

Φύονται ἢ ἐν νέοις. Vide Νέοι.

Φύσις. ιος. ἡ. Comm. idem ac ἡλικία. ας. ἡ. Statura. æ. Pindarus Isthmiorum Ode 4. 458. 1.

—φύσιν ὠαριωνείαν ἔλαχεν.

—*Orionis staturam est sortitus.*

Vide Ὠαριωνείαν φ. Pro eodẽ dicitur & μορφὴ. ῆς. ἡ. Eadem pag. 7.

μορφὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος.

statura quidem [vir erat] breuis, animo vero infractus.

Φυτεύειν τινὶ θάνατον. Poet. loquendi genus, pro comm. μηχανᾶσθαί τινι θάνατον. Mortem alicui machinari. Pindarus Nemeor. Ode 4. 363. 9.

Φύτευθεν. 3. pers. plur. aor. 1. pas. Bœotice formata, pro com. ἐφυτεύθησαν. ab actiuo φυτεύω. μ. φυτεύσω. Pind. Pyth. Ode 4. 240. v. 14. Vide Θεόπομπος.

Φύτευμα. τος. τό. Poet. pro com. φυτὸν οῦ. τό. Planta. Pindarus Olympiorum Ode tertia, p. 31. v. 13.

—σκιαρόν τε φύτευμα.

—*vmbrosamque plantam.*

Φωνάεις φωνάεσσα. φωνᾶεν. Dor. pro comm. φωνήεις. ήεσσα. ῆεν. Vocalis, & e. Sonans Sonorus. a. um. Pindarus Olympiorum Ode 9. pag. 82. vers. 2.

—μέλος φωνᾶεν.—

—*carmen Sonans*, [vel, *clara voce cantatum.*

Φωνᾶεν. φωνάεντος. τό. Poet. & Dor. pro comm. φωνῆεν. φωνήεντος. Vocale. Resonans. Pindar. Isthm. Ode 4. 457. 1.

Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
Εἴ τις εὖ εἴποι τι.—

Nam si quis [in alicuius laudẽ] aliquid præclare dixerit, hoc incedit resonans immortaliter.

Φωνᾶντα.

φωνᾶντα. Dor. κτ' κρᾶσιν τῶ α, & τῶ ε εἰς α. φωνάεντα, φωνᾶντα. Hoc vero φωνάεντα. Dor. quoque dictum pro communi φωνήεντα. verso η in α. Deducitur à recto φωνήεις. φωνήεσσα φωνῆεν genit φωνήεντος. φωνηέσσης, φωνήεντος. &c. Pindar. Olymp. Ode 2. pag. 26. ver. 13.

φωνᾶντα συνετοῖς.

[tela] resonantia prudentibus.

Sic autem ibi Pindarus appellat sua carmina, quæ propter nimiam obscuritatem à solis prudentibus, & doctis viris intelliguntur.

X

Χαιτάεις. άεσσα. εν ὁ, ἡ, τό. Poët. & Dor. pro comm. χαιτήεις. ήεσσα, εν. Comosus. a. um. Eustath. χαιτήεις, ὁ χαίτην ἔχων. Qui comam habet. Pindarus Pythiorum Ode 9. 297. 6.

Ταν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λατοΐδας Ἅρπασεν. —

Quam comosus Latoïdes, [Apollo Latonæ F.] *ex* [*montis*] *Pelii sinibus,* [*atque convallibus*] *vento-perstrepentibus quondam rapuit.*

Χαλά. ᾶς. ἁ. Dor. & Æol. pro comm. χηλή. ῆς. ἡ. Alcæus 1c: f. 2. Consule vulgata Lexica. & Oecon. Hippocrat. in χηλή. Vbi sic, Vngula bisulca, & bipartita, vnde cancrorum brachia, dēticulatis forcipibus chelas habere dicūtur, & cancrorum forfices à Cicerone apud Aratum *chelæ* vocantur. & cætera.

Χαλαζάεις χαλαζάεντος. ὁ. Dor. & Poet. Grandineus. χάλαζα ης. ἡ. Grando. Pindarus Isthmiorum Ode 5. 466. 7.

— χαλαζάεντι φόνῳ.

— *Grandinea cæde.*

Græca scholia, τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβρῳ.

Χαλάξαις. Doricum & Æolicum participiū aoristi primi actiui, masculini generis, numeri singularis pro communi. χαλάσας. Sic autem formatur, à χαλάω, ῶ. (vnde verbum Italicum *Calare*, & Gallicum *Caler*, id est laxare, demittere, vt ἱστία χαλᾶν, *calare*, vel *calar le vele*, G. *caler les voiles*) inserto ζ fit χαλάζω. μ κοινῶς μὲν, χαλάσω, δωρικῶς δὲ, χαλάξω.

ως.ει. Vel χαλάξω. ᾶς. ει hinc ᾶ'ρ.α.ἐχάλαξα.ας.ε. pro com. ἐχάλασα.ας.ε. vel, vt παίζω fu. format & παίσω, & παίξω, item ἁρπάζω, fu. ἁρπάσω, & ἁρπάξω, sic χαλάζω, fu. χαλάσω, & χαλάξω. aor. 1. act. ἐχάλαξα. infinit. χαλάξαι. particip. cõ. χαλάξας. Æol. inserto ι. χαλάξαις. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 188. versic. 8.

—Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις.
—Iouis aquila [a te sopita,] velocem alam vtrin-
que laxans.

Χαλᾶσι. Dor. & Æol. pro cõ. χαλῶσι, quod Attice positũ pro passiuo χαλῶνται. Laxantur. Demittuntur. à χαλάω. ῶ. χαλᾶν τὰ ἱστία. Vela demittere. Italice *Calar le vele.* Gallice *Caler les voiles.* Alcæus 9. f.

Χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.
Laxantque [se] ancoræ.

Vide ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ in meo Dor. Lex.

Χαλινός. οῦ. ὁ. Habenæ. Frænũ. μεταφορικῶς vero sumitur interdum pro nauis anchora. Quemadmodum enim habenis, & frænis equi reguntur, & in officio continentur, & cohibentur, ne ferocientes ferantur quo volũt, sic etiam naues in mari, vel fluminib⁹, anchoris in aquas deiectis, firmæ tenentur, ne fluctibus agitentur. Idcirco etiam anchoræ vocantur εὐναί, quod naues cubilium, & lectorum quietorum instar quietas reddant. Qua de re consule Magnum Etymolog. & Eustath. in εὐνή. Pindarus Pythiorum Ode 4. 234. 10.

Ἀ'νίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναὶ κρημναίτων ἐπίποτε, θοᾶς
Ἀ'ργοῦς χαλινόν. Vide χαλκόγενυς.

Χαλκάρματος. ου. ὁ. Poet & Ionicum, pro quo communiter dicendum, & scribẽdum esset χαλχάρματος, quia nomen hoc est compositum ex nomine χαλκὸς. οῦ. ὁ. æs. æris. vel χάλκεος. οῦς. ὁ, æreus & ex altero nomine ἅρμα. τος. τό. currus In compositione vero propter vocalem α aspiratam, præcedens κ in χ de more vertendum erat, sed Ionice κ retinetur, quamuis sequatur aspirata, vt & in vocibus ἀπηλιώτης, pro ἀφηλιώτης, subsolanus, & Λεύκιππος, pro Λεύχιππος, &c. Sed licet hæc sint Ionica, communis tamen lingua ea retinet,

iis-

iiſque frequenter vtitur. Idē & in hac voce factum. χαλκαρμάτος igitur dicitur ὁ χαλκῷ ἐπὶ χαλκείῳ ἅρματι φορέμενος. Qui æreo curru vehitur. Pindarus Pythiorum Ode 4.243.1.

—οὐδὲ μὰν χαλκάρματος ἐστὶ πόσις Ἀφροδίτας.——

—*Neque vero maritus est Veneris, qui æreo curru vehitur.*

Interpretes alii videt̄ legiſſe χρυσαρμάτος. Verterūt enim, *qui aureo curru vehitur.* Sed ſi vulgatam lectionē ſequaris, vertes, vt verſum à nobis vides. περιφραστικῶς autem (vt ex Græcis ſcholiis colligitur) ita nūc ipſe Mars vocatur. Cur autem Mars Veneris maritus, non autem Vulcanus, appellatur? Conſule Ouidii librum primum Amorum, pag. cum Lat. comment. in fol. 224. Illic diſces ideo Martem Veneris maritum appellari, nō ſolum quod Mars Venere tanquam maritus Vulcanus vteretur: ſed etiam quod homines Marti, belloque addicti in Venerē ſint proni. Martis autem, & Veneris adulterium, & vtriuſque in facinore deprehenſi, & ſubtiliſſimis catenis à Vulcano vincti fabulam perſequitur Ouid. Metamorph. lib. 4.87, & 88. Item de Arte amandi lib. 2.421. Et Hom. Odyſſ. Θ. 1595. 1596. 1597. cum Euſt. comment.

Χάλκασπις. χαλκάσπιδος. ὁ. Poet. ὁ χαλκῆν ἀσπίδα φορῶν. Qui æreum clypeum geſtat. Ærei clypei geſtator. Pindarus Pythiorum Ode 9.297.1.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσικράτη χαρίτεσσι γεγωνεῖν.

Volo ærei-clypei-geſtatorem in-ludis-Pythiis-victorem, Teleſi-
cratem cum profundizonis Cha-
ritibus prædicans alta-voce-celebrare.

Conſule Græca ſcholia.

Χαλκέλατος. ν. ὁ, ἡ. Poet. ὁ ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἐληλαμένος. Ex ære ducto factus. Pindarus Olympiorum Ode 7. pag. 64. v. 11.

χαλκελάτῳ πελέκει.

Ex ære ducta, [i. ærea] *ſecuri.*

Χαλκεντής. τέος. οῦς. ὁ. Poet. ὁ χαλκοῖς ἔντεσιν, ἤγουν ὅπλοις χρώμενος. Qui æreis armis vtitur. Pindarus Nemeorum Ode 1.334.4. πόλεμον χαλκεντῆ vocat bellum, quod æreis

armis vtitur. Sed μετωνυμικῶς bello tribuit, quod ipsis militibus proprie conuenit, qui vel ærea, vel ferrea gestant arma. Nem. Ode xi. 431. 8. χαλκευτὰς Αἰολεῖς appellat Æolenses æreis armis indutos.

χαλκεόγομφος. ὁ. ὁ. ὁ χαλκέοις γόμφοις δεδεμένος, ἢ συμπεπηγμένος. æreis, vel ferreis clauis ligatus, aut cōpactus. Simonides 102. M.

ἐν δώματι χαλκεογόμφῳ.

In domo ferreis-clauis-compacta.

χαλκεομίτρας. ὁ. ὁ. Poet. ὁ χαλκῆν μίτραν φέρων. Qui æream mitram gestat. Pind. Nem. Ode x. 427. 3.

χαλκεομίτρα Κάστορος.

Castoris æream-mitram-gestantis.

Μίτρα, balteus, zona, cingulum, aureum capitis diadema, capillorum ornatus, fascia muliebris, qua caput obligatur, Lamina ferrea, quę corporis aduersus coniecta tela tutandi causa ferebatur. Hom. Iliados Δ.

Μίτρην θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων.

Consule Eustath. in Μίτρα.

χαλκοδρᾶν. Poet. genitiuus plur. primæ declinationis simpl. pro comm. χαλκοαρῶν, à recto singul. χαλκοδράς. α. Dor. pro comm. χαλκοάρης. ὁ. ὁ. Pind. Isthm. Ode 4. 459. 13.

—αὔξομεν

ἔμπυρα χαλκοδρᾶν ὀκτὼ θανόντων,

Τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρεοντὶς υἱούς.

—[*Donis*] *communiamus inferias are cęsorum octo mortuorum, quos ipsi [Herculi] Megera Creontis filia peperit.*

Vide Μεγάρα. Consule Eurip. & Senecæ Herculem furentem. χαλκοδρᾶς autem iam passiue sumitur, pro, ὁ τῷ χαλκῷ, ἢ τοῖς χαλκοῖς, εἴτε χαλκέοις ὅπλοις δράμενος, τυπτόμενος, αἰρόμενος, ἀναιρούμενος, φονευόμενος, εἴτε δρᾶθεὶς, ἀναιρεθεὶς, φονευθείς. Qui ære, qui æreis, qui ferreis armis est sublatus, ac interfectus. At Ode quinta pagina 465. 6. Pindarus Μέμνονα χαλκοδρᾶν actiue vocat, ὁ τῷ χαλκῷ αἴροντα, κτείνοντα καὶ φονεύοντα τοὺς πολεμίους. i. Memnonem, qui ferro tollit, cædit, interficit hostes. Vel certe sic eū vocat, quod τὸ χαλκὸν ἁρμόδιον εἶχεν, id est, æs adaptatum haberet. χαλκοάρας στρατιώτης, ὁ χαλκὴν ἱππείαν

τῷ πό-

τῷ σώματι ἀρμόζουσαν ἔχων. Miles, qui æream armaturam corpori conuenientem, & aptam habet. Sed tunc nomē est compositum ex nomine substantiuo χαλκός.οῦ. ὁ æs. æris. & verbo ἄρω.μ.ἀρῶ. τὸ ἁρμόζω. Apto. Adapto. Congruo. Conuenio. Quū vero nomen hoc eum significat, qui ferro milites tollit, ac interficit, tunc deducitur à verbo αἴρω. μ. ἀρῶ. tollo. cædo. interficio. vnde cōpos. ἀναίρω, hinc vero circumflexum commune. ἀναιρέω.ῶ.μ. ἀναιρήσω. De quo Grammatici.

Χαλκόγενυς.υος. ὁ, καὶ ἡ. ὁ χαλκᾶς γένυς ἔχων. ἢ ἡ χαλκᾶς γένυς ἔχουσα. Qui, quæue æreas genas, vel ferreas malas, siue maxillas habet. Æreus. Ferreus. Pindarus Pythiorum Ode 4.234.

Α'νίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναΐ κρημναίτων ἐπίποσι, θοᾶς
Α'ργοῦς χαλινόν.——

Quum anchoram ferreas-malas-habentem in naue suspendentibus forte superuenit, cita Argus frenum,

Α'νίκα] ἡνίκα ὁ θεὸς Τρίτων ἀνδρὶ παρεικασθεὶς, τῷ Εὐρυπύλῳ δηλονότι, συνετύγχανεν, ἐπεκύρησεν, ἐπέτυχε. ποῖς; τοῖς Α'ργοναύταις. πότε, ἐν τῷ ποιούτων αὐτῶν; κρημναίτων, ἐκκρεμώντων τὴν χαλκόγενυν ἄγκυραν, τὴν χαλκᾶς ἔχουσαν γένυς, τὴν χαλκῆν, τὴν σιδηρᾶν, πρὸς τῇ νηῒ, χαλινοῦ δίκην ἐσομένην. τοῦτο δὲ μεταφορικῶς εἴρηται. καὶ γὰρ ὥσπερ τῷ χαλινῷ τοὺς ἵππους ἐπέχομεν, καὶ τοῦ δρόμου παύομεν, οὕτω καὶ ταῖς ἀγκύραις τὰς ναῦς ἐπέχομεν, καὶ βεβαίως, καὶ ἀκινήτως μένειν ποιοῦμεν. ὁ δὲ νοῦς τοῦ, αὐτοῖς ἤδη ἀναχομένοις, καὶ ἀποπλέουσιν ἐπέτυχεν ὁ θεὸς Τρίτων. οἱ γὰρ ἀποπλέειν μέλλοντες ἐκ βυθοῦ ἀνασπῶσι τὰς ἀγκύρας, καὶ ταύτας ἐκκρεμῶσι τῶν νεῶν. τὸ δὲ ἐπίβοατε ζήτει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, καὶ ἐν τῷ πίδων. Vide Κρήμνημι. Item Græca scholia pag. 235. in Τυτάκι.

Χαλκοδάμας.αντος.ὁ. Poet. ὁ χαλκὸν δαμάζων, εἴτε δαμῶν. Qui æs domat. Æris domitor. Pindarus Attice masculeū epithetum cū nomine fœmineo posuit Isthm. Ode 6.475.3.

Χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. pro τὴν ἀκόνην τὴν δαμῶσαν, εἴτε δαμάζουσαν τὸν χαλκόν.

Æris-domitricem cotem.

Cur autem hoc à poeta dictum? Quia cos, dum æris,

aut ferri obtusam aciem acuit, æs, & ferrum paulatim atterit, ac absumit, vt id quodammodo videatur domare.

Χαλκόκροτος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ τῷ χαλκῷ κροτῶν, εἴτε κρότον ποιῶν. Qui strepitum edit ęre pulsato. Æristrepus. Pind. Isth. Ode 7. 476. 3. Bacchum vocat

χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος.—

—*aristrepa assessorem Cereris.*

Cur autem hoc? Quia in Cereris sacris ærea cymbala pulsabantur. Qua de re fusius in Græcis scholiis agitur.

Χαλκοπάραος. ου. ὁ. Poet. Æol. & Dor. pro comm. poet. χαλκοπάρηος, ου. ὁ. Hoc vero factum Attice ex comm. poet. χαλκοπάρειος. ὁ. χαλκᾶς παρειὰς ἔχων, qui æreas genas habet. In hac autem nominis compositione ἡ δίφθογγος ει in η Attice vertitur, vt in nominibus tertiæ declinationis contractorum, βασιλεῖς, ἱππεῖς comm. βασιλῆς, ἱππῆς, Atticè. Hinc Æol. & Dor. verso η in α, & sublato ι, quod subscribebatur, formatum χαλκοπάραος, quod telo tributum, nihil aliud significat, quam ære, vel ferro munitum vtrinque. Vel hoc referendum ad ipsam teli cuspidem æream, aut ferream, quæ geminas acies hinc inde genarum quarũdam instar prominẽtes habet, vt in multis sagittis, iaculis, telisque videmus. Pindarus Pythiorum Ode prima, pag. 193. v. 4, & Nem. Ode 7. 393. 11.

—χαλκοπάραον ἄκοντα.—

—*ærea cuspide munitum iaculum.*—

χαλκόπεδον θεῶν ἕδος. Pind. Isth. Ode 7. 480. 10. *Æreum pauimentum habens Deorũ sedes.* ἀδελφοχρηστικῶς ita vocatur cœlum firmissimum, quod poeta passim χαλκοβατὲς δῶμα vocat, & πολύχαλκον οὐρανόν. Qua de re Eustath. consule. χαλκόπεδος vero dictus ὁ χαλκοῦν πέδον ἔχων. qui æreũ pauimentum habet.

χαλκόποδες ταῦροι. Vide Βόες πῦρ πνέοντες. Item Ταῦροι χαλκόποδες. Item Ἡφαιστόπυκτοι.

Χαλκόπεζος. ου. ὁ, & ἡ. Poet. ὁ χαλκοῦν ἔχων πέζον. Qui æreum arcum habet. Pindarus Nemeorum Ode 3. 350. 8.

καί ποτε χαλκοπέζων Ἀμαζόνων μετ' ἀλκάν

Ἕπετό οἱ.—

Et olim [Telamon] ad strenuũ exercitum Amazonum areos-arcus-habentium

Sequutus-est ipsum [Herculem.]

Consule Græca scholia. Vide Ἀλκά.

Χαλκοτόρος. ῦ. ὁ. Poet. ὁ τ̃ χαλκὸν πείρων, τρῶν, & διαπείρων. Qui æs perforat, & penetrat. Pindarus Pythiorum Ode 4. 249. 12.

—χαλκοτόροις ξίφεσιν.

—*æs-perforantibus gladiis.*

Græca scholia vertunt, τοῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσι, gladiis, qui vulnerant ære. Si nostram sequaris interpretationem, eam referes ad armaturam æream, & ferream, quã enses non raro perforant, quũ non est nimis crassa, nec nimis firma. Si Græca scholia sequi malis, dices hoc epithetum ad ipsos gladios ex ære, ferróque factos esse referendum, qui corpus sauciant. Vtraque sententia commode potest admitti.

Χαλκοῦσθαι. Pind. verbum, pro comm. χαλκείοις ὅπλοις ὁπλίζεσθαι. æreis armis armari. Pindarus Olymp. Ode XIII. pag. 120. v. 13.

—ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιξεν.

Vulgata versio,

—*æratus lusit [saltationem] enoplion.*

At Æ. P. sic,

—*æreis-armis-armatus [saltationem] enoplion lusit.*

Id est, Cum æreum thoracẽ induisset, tanta leuitate saltauit armatus, vt ludere videretur.

Græca scholia, χαλκωθεὶς] χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα. ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ. ἔπαιξεν] ἐπειρᾶτο, ἐγυμνάζετο εὐκόλως, ὥσπερ παιδιᾶς τρόπον. ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐποιεῖτο, ἢ σὺν τοῖς ὅπλοις εὐχερῶς ἐμάχετο.

Χαλκοχάρμης. ῦ. ὁ. Poet. ὁ χαλκῷ, & χαλκοῖς ὅπλοις χαίρων. ὁ ἐκ χαλκοῦ, εἴτε χαλκείων ὅπλων χάρμην, χαρὰν, τέρψιν, & ἡδονὴν λαμβάνων. Qui ære, & æreis armis gaudet, ac delectatur. Qui ex ære, siue æreis armis gaudium, delectationem, & voluptatem capit. Pindarus Pythiorũ Ode quinta, 276. 6.

—ἔχοντι ταὶ

χαλκοχάρμαι ξένοι.

—*Quam habent, [ac incolunt]*

Æreis-armis-gaudentes hospites.

Isthmiorum Ode sexta, 471. 1.

Consule Græca scholia.

χαράσσοισα ας ά. Dor. pro com. χαράσσουσα η. ή. Notans. Vellicans. Pind. Pyth. Ode 1. p. 191. v. 10:

χαρείς. εισα. εν. ό, ή. τό. χαρέντος. είσης. εντος. τῶ, τῆ, τῶ. Poet. Partic. 2. aor. pass. à χαίρω. μ. χαρῶ, & χαιρήσω, à χαιρέω. ω. ὁ β αόρ. ἔχαρον. ες. ε. ὁ β. αορ. τῶ ἐχάρην. ης. η. &c. Gauisus. a. um. Delectatus a. um. Pindarus Isthm. Ode 6 469. 6.

—δαπάνᾳ χαρείς.—

—*sumptu delectatus.*

χαρίζεσθαι. Sappho 21 χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται. Αριστοφάνης ἐν ἱππεῦσιν ἐκ μεταφορᾶς. Πολλῶν γὰρ ἤδη πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. & Σαπφὼ, Μικρά μοι παῖς ἔμμεναι [φαίνεαι, &] λιθόχαρις, ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι. i. χαρίζεσθαι peculiariter significat congredi venereo congressu. Aristophanes in Equitibus, metaphorice loquens dixit, *Quū enim multi iam eam tentauerint, eam paucis* χαρίσασθαι, i. *obsequium concubitus præstitisse, suique copiam ipsis fecisse.* Et Sappho. *Parua mihi videris esse, ô puella*, & λιθόχαρις, vel (vt alii malũt) ἄχαρις, i. *charitum Venerearum expers.* Quam lectionem pag. 22. legimus, vbi locus integer apud Plutarchum ἐν τῷ ἐρωτικῷ sic scriptus assertur,

χάριν γὰρ, ὦ Πρωτόγενες, ἡ τῆς θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησὶν, ὅτι σμικρά μοι πάϊς ἔμμεναι φαίνεαι, κἄχαρις. Id est, *Charis enim, ô Protogenes, à priscis vocatum fuit obsequium, quod fœmina mari præstat. Atque adeo Sappho quandam nondum viro maturam compellans, ait, Quia, ô puella, parua mihi videris esse, & ἄχαρις*, id est, *Charitum Venerearum expers.* Hinc fortasse superioris loci emendatio non incommode peti potest. Alias tamen λιθόχαρις dici potest mulier ἡ τῆ λίθου δίκην ἐν τῷ χάριν διδοναι, & χαρίσασθαι, σκληρὰ οὖσα. id est, *Quæ lapidis instar in obsequio viris præstando est dura. Quæ non facile sui corporis copiam maribus facit.* Consule vulgata Lexica in voce χάρις.

χαρικλοῖς. Æolicus, & Doricus genitiuus. pro communi χαρικλοῦς, à nominatiuo χα

εικλῶ. Pindarus Pythiorum Ode 4.244.11.

Πὰρ Χαρικλοῦς, καὶ φιλύρας.

A Chariclone, & Philyra.

Χάρις. Pind. Olymp. Ode 1. p. 5. v. 12. & deinceps,

Χάρις δ᾽ ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.

Gratia vero [poetices,] quae omnes parat [res] iucundas, [omnes voluptates] mortalibus, afferens honorem, etiam [illud, quod est] incredibile, solertia fecit saepe esse credibile. [quod est incredibile, reddidit credi[illegible]le.]

Τὰ μείλιχα) τὰς μειλιχίους, καὶ ἡδείας ἡδονάς.

Ἐπιφέροισα) ἐπιφέρουσα.

Ἐμήσατο) μήδεται iam idem significat ac τοῖς μήδεσι, τῇ βουλαῖς, τῇ ἀγχινοίᾳ ποιεῖν τι.

Χάρις. ἡ γενικὴ κατὰ τὸν Εὐστάθιον, κοινῶς μὲν ποιεῖ χάριδος, δωρικῶς δὲ, χάριτος. λέγεται δὲ παρὰ τὴν χαρὰν, ἢ παρὰ τὸ χαίρω. μ. χαρῶ, καὶ χαρίσω. ἀπὸ τοῦ χαρίω. ῶ. Gratia. Res alicui grata. Pindar. Olymp. Ode 1. pag. 10. vers. 11.

Τῷ μὲν εἶπε, φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ᾽ εἴ τι
Ποσείδαον ἐς χάριν
τέλλεται.—

Cui quidem dixit [Pelops,] amica dona Veneris, age si quid Neptune [tibi] in gratia, [i. si grata]
Sunt.—

Poeticum autem, & Pindaricum est loquendi genus, τὸ ἐς χάριν τέλλεσθαι, ἀντὶ τοῦ, χαρίεν, φίλιον, ἡδὺ, προσφιλὲς εἶναι. Vide χάρις in Hortis Adonidis.

Χάρις. ιτος. ἡ. Poet. pro comm. χαρὰ, ᾶς. ἡ. Vtrunque παρὰ τὸ χαίρω. μ. χαρῶ. Gaudium. Graecus schol. vertit ἡδονὴν, voluptas. Pindarus Pyth. Ode prima, pag. 192. vers. 3.

—πρῶτα χάρις.

—*praecipuum gaudium.*

Vide Ναυσιφόρητος.

Isthm. Ode 6.475.3.

ἁδεῖα δέ μιν ἔνδον ἔκνιξεν χάρις.

Dulce autem intus ipsum titillauit gaudium.

Sed & Virgil. Æn. 1.127.

Latonae tacitum pertentant gaudia pectus.

Χάριτες. ων. αἱ. Pindar. Olympiorum Ode 14.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι,
Αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν,
Ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ᾽. ἐπεὶ εὔχομαι.

Σὺν

Σαὺ γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ, καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς,
Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
Σεμνᾶν χαρίτων ἄτερ
Κοιρανέοντι χορούς,
Οὔτε δαῖτας. ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ,
Χρυσότοξον θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
Ἀέναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Vide vulgatam versionem tã nostram quam aliorum. Itẽ Græca scholia.

Χατίζειν. poet. verbum, pro comm. χρήζειν. χρείαν ἔχειν, ἐνδεῖσθαι. Indigere, Eustath. χατίειν, καὶ χατίζειν, τὸ χρήζειν, παρὰ τὸ χάτιν, ἢ τὸ χάδος, ὃ δηλοῖ τὴν στέρησιν. χῆτις δὲ, καὶ χῆτος, ὅθεν χάτις, καὶ χάτος, ἡ στέρησις. καὶ χήτειο. γυναίων, οἱ ἐστερημένοι γυναικῶν. Consule Mag. Etymol. pag. 807. 32. Et 811. 42. χάτι. στερήσει. ἐνδείᾳ. ἀπορίᾳ. παρὰ τὸ χῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδεῦμαι. ὁ μέλλων χήσω. ῥηματικὸν ὄνομα χῆτις, ἡ ἔνδεια, καὶ χῆτος, οὐδέτερον ὄνομα. ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα. χατίζω, καὶ χατίζω, Pindarus Olympiorum Ode 2. pag. 26. v. 15.

— ἑρμηνέων
χατίζει.
— interpretibus

Indigent [mea carmina.]—

χειά. ᾶς. ἡ. poet Eustat. χειὰ, ὁ φωλεὸς, καὶ ἡ τῶν ὄφεων κατάδυσις, παρὰ τὸ χεῖα. ὃ δηλοῖ τὸ χωρεῖν.

Proprie quidem serpentum latibulũ significat; quòd in eo contineantur, atque delitescant, in genere tamen & quodlibet aliud latibulum significat, & locum, in quo quis latere potest. Pindarus Isthm. Ode. vlt. 487. v. vlt.

Ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν.

Pubertatem enim nõ expertem præclarorum [facinorum] sub latibulo consumpsit.

Sensus. Pubertatem enim transegit non in aliquo latibulo, non in aliquo loco obscuro, nõ in tenebris: sed in omnium oculis, & conspectu. Quomodo? Non expertem præclarorum facinorum: sed multis, atq; prȩclaris facinoribus insignem, ac illustrem.

Χειμέριος. ία. ον. Comm. idem ac χειμερινός. ή. όν. Hybernus. a. um. Pindarus Pythiorum Ode 4. 264. 6.

— χειμέριον πῦρ.
— *Hybernus ignis.*

Pythiorum Ode quinta, 269. 12.

—μετὰ χειμέριον ὄμβρον.
—post hybernum imbrē. 279. 13.
ἀνέμων χειμερία κατὰ πνοά.
Ventorum hybernus flatus. Pyth. Ode 6. 281. 7.
—χειμέριος ὄμβρος.—
— *hybernus imber.* Isthm. Ode 4. 455. 17.
—χειμέριον ζόφον.
— *hybernam caliginem.*

χειμέριος. ια. ον. poet. Tempestuosus. a. um. Qui tempestatibus agitatur, & vexatur. Ita Pindarus Olympiorum Ode 6 pag. 58. v. 2. χειμερίαν νύκτα vocat noctem tempestatibus agitatam, tempestuosam, vel in qua tempestates excitantur, aut excitatæ sunt, quæ mortales exagitant, & vexant, vt illis accidere solet, qui noctu per mare nauibus vehuntur, vētis aquas turbantibus, & fluctus excitantibus.

χεράς. άδος. ἡ. poet. vocabulū, quod Græcus Pindari scholiastes ita definit, χεράς ἐστιν ὁ μετὰ ἰλύος, καὶ λίθων σύρφετος. i. Colluuies cum cœno & lapidibus mixta. Pindarus Pythiorum Ode sexta 298. 1.
—παμφόρω χεράδι.—
—*omnia rapiente, [secumque trahente] colluuie.* Vel, *Varia colluuie.*

χειραῖν τεκτόνων δαιδάλματα. Pindarus Pythiorum Ode quinta. 272. 8. Græca scholia, τῶν ταῖς χερσὶν ἁρμοζόντων τεκτόνων ποικίλματα. *Manibus compingentium fabrorū artificia elegantia.* Vel, *opera artificiosa.*

χειραῖν, autem est genitiuus pluralis Dor. pro com. χειρῶν à nominat. singul. poet. χειράρας. κ. vel α. Dor. ὁ ἡ χειρί, ὅτι χειρὶ ἄρων, καὶ ἁρμόζων. π. Qui manu aptat, compingit, adaptat aliquid.

χερὶ χειρὸ. ἑλὼν παρθένον κεδνάν. *Nobilis virginis manum manu prehendens.* Pindarus Pythiorum Ode 9. 509. 9.

χερσόθεν. poet. aduerb. quod in vulgatis Lexicis non extat pro comm ἐκ τοῦ χέρσου. Ex humo. Ex terrā. Pindarus Olymp. Ode 1. pag. 25. ver. 10. χέρσος vero dicta Græcis ἡ γῆ, ἐξ ἧς ἔστι χερσὶ περιδραπτέσθαι. i. *terra, de qua, cuius partem alis, iam manibus attingere licet.* Ita Magnum Etymol. pag. 809. 6. At χέρσος proprie dicitur inculta terra. quæ ad culturam indiget manuum quassatione, agitatione, motuque vehementiore.

οὐκ

ἀνδράσι χέρας, εἴτε χεῖρας, καὶ τὸ σίειν. μ. σείσω. χίος ς ... χυ-ρας λέγεται ἡ αἰ'ρ... , ... -ράπυνης, καὶ ἔ ... γῆ ... περὶ κα-λὴν ἐργασίαν, ... χερσῶν, ἀπὸ χειρῶν αὐτὴν ... δεῖται. εἰ μὴ γὰρ αἱ χεῖρες ... γεωρ-γικοῖς ὅπλοις ... γῆν σκάπτουσι καὶ σκάψωσι, καὶ ... ἄ-καρπος ... μὲν ... δὲ, καὶ ... οὕτω καὶ πᾶσα γῆ κα' εἶται.

Χειρῷ. Vide ἐν χερῷ. Pindarus Nem. Ode XI. 432.2. Item χε ρῷ. & ἐν χερῷ. Οἰκ ἐν χερῷ) (ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι sub. χρόνῳ. Vide ἐν ἀμείβοντι.

Χθόνιος κ. ὁ. Comm. pro magis vsitato καταχθόνιος. κό. Terrestris, pro, subterrane⁹, sub terra degens, infernus. Pindar. Pythiorum Ode. 4.251. 1.

—ἀφελεῖν

Μᾶνιν χθονίων.—

—auerte e

Iram infernorũ [Deorum.]—

Χλιαρόν. Poet. pro χλιαρῶς, ἤγουν θερμῶς, & ἡδέως. Tepide. Placide, suauiter. Pindarus Pythiorum Ode 9. 300. 16.

—φλιαρὸν γελάσαις.—

—*tepide ridens.*—

i. placide, vel suauiter subri-dens. Hoc autem ideo dict... quasi cachinnus no... te... dus, at feruidus sit risus. Cõsule Græca scholia.

Χλιδᾶν. τρυφᾶν. ἀβρύνεσθαι. Deliciari. Delicias facere. Deliciosum, ac delicatum e... Iucundum & delicatum ... se. Pind. Oly... p. Ode ... p. 104. v. 4.

Χλιδῶσα δ' μολπά —

Deliciosa vero modulatio [Iu-cundus, & suauis cantus.]

Χλιδαν σφυρος κ. ... ὁ ... & ἁπαλὸς, & δια τὸ ... σφυρὰ ἔχων. Qui delicat... dum plantas habet ... proprie quidem signi... pedis malleolum, qui à mal-leoli similitudine sic app... latus (Græce σφυρα ... ... vero ab hac parte, quæ plantæ est vicina, pe... ipsa planta non raro dicta. Quare si vocis propriam si-gnificationem spectes ... t... ndum, qui delicatos pedis malleolos habet. ... figur... te vero sic vocatur qui tenel-los pedes, vel tenellas pedis plãtas habet Nam qui cor-pus habent tenerum p... ũ-que solent esse delicatio... iliis, qui duro sunt corpore. Magnũ Etymol. 821. 51. &

deinceps. τῶ χλιδανῶ vocem explicat his verbis,

Χλιδὴ] ἀγλαϊσμῷ, τρυφῇ. καὶ ῥῆμα χλιδῶ, βαρύτονον. καὶ χλιδῶ, περισπώμενον. ἐξ χλιδανὸν, τὸ τρυφερόν. παρὰ τὸ χαίω, καὶ τὸ δέω, τὸ θρέπω, χαλιδὴ, καὶ [κατὰ συγκοπὴν] χλιδὴ, ἡ ἀποχαλῶσα τὸ θρέποντος. λέγεται δὲ χλιδὴ, ἡ ἔκλυσις, ἢ μαλακία, ἀπὸ τοῦ ἐχλιδῶσθαι, καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ. Anacreon 50.

—κοὶ ἐξ

χλιδανοσφυρος χορεύει.

—puella

Delicatis - pedum - malleolis - predita saltat. Vel

— *puella*

Delicatis pedibus-predita choros-agitat.

Χλωρὸς. οῦ. ὁ. Comm. Interdum præter vulgatas significationes accipitur pro χλωροποιός οῦ ὁ. Qui res virides facit, reddit. Pindarus Nem. Ode 8. 403.

—χλωραῖς ἐέρσαις.

Scholia ταῖς χλωροποιοῖς δρόσοις.

—*Roribus viridibus*, [i. *qui plantas virides faciunt*. Rorum enim cœlestium beneficio plantæ crescunt, & virescunt]

Χορεύειν. Poet. pro comm. μετὰ χοροῦ ὑμνεῖν. ἢ μετὰ χορείας ὑμνεῖν. Cũ saltatione, vel saltando celebrare. Pindarus Isthm. Ode 1. 436. 1.

Καὶ τὸν ἀκερσεκόμαν Φοῖβον χορεύων.

Et intonsum - coma Phœbum saltando celebrans.

Sic & Soph. in Oed. Tyr. ex H. Steph typis in 4. 196. 7.

Χρῆμα. τος. τό. Poeticum pro communi πρᾶξις. εως. ἡ. πρᾶγμα. τος. τό. ἔργον. ου. τό. Actio. Res acta, res gesta. Res. Opus. Factum. Pindarus Olympiorum Ode 6. p. 54. v. 1.

—τεκμαίρει

χρῆμ' ἕκαστον.—

—*Indicat*

Opus quenque.—

Sensus,

Vnus quisque ex operibus, quæ facit, facile cognoscitur. Vt ex fructibus arborẽ, sic etiam homines ex operibus facile cognoscimus. Vide Τεκμαίρειν. Ol Ode 9. pag. 94 v. 3.

Ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. —

Sine vero Deo, si taceatur, non deterior [est] res Quelibet.—

Sensus. Quidquid auxilio diuino caret, silentio præterire nec multis laudibus efferre præstat. Consule F. P C.

com-

comment. Lat. pag. 50.

Χρῆμα. πρᾶγμα. Pind. Isthm. Ode 8. 483. 6.

τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ

Χρῆμα πᾶν. —

Res autem omnis, quæ [est] ante pedes, semper præstantior [est].

Id est, Omne bonum, quod præsens est, semper est præstantius illo, quod abest.

Χρῆμα. τος. τό. Poet. pro comm. πρᾶγμα. τος. τό. Res. Simonides 119 I.

οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.

Nulla res inter homines manet semper firma.

Et Archilochus 130. f.

χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον.

Nulla res est, de qua sit desperandum, & quam fieri non posse sit iurandum.

Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ.

Pecuniæ pecuniæ [sunt] vir.

Pecuniæ, pecuniæ virum faciunt, & illustrem reddunt. Pindarus Isthm. Ode 2. 445. 6. Huc videtur commode referri posse tritum illud,

Et genus, & formam regina pecunia donat.

Illud etiam Hesiodi,

Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

Pecunia enim est anima miseris mortalibus.

Cuius autem fuerit hoc dictum quod apud Pindarum affertur, ex Græcis scholiis aperte patet. Ea consule. Consule & Adagia Erasmi. pag. 562. in *Pecunia vir.* Illic variorum scriptorũ exépla varia scribuntur, quæ Pindari locum illustrant.

Χρήσις. ιος. ἡ. Poet. & Pindaricum vocabulum, pro com. χρησμὸς, οῦ. ὁ. Oraculum. παρὰ τὸ χράω ω. μ. χρήσω, quod præter alia, significat & oraculũ reddo. Pindar. Ol. Ode XIII. pag. 119. v. 14.

— ἀπ' ἐκείνου χρήσιος. —

— *ex illius oraculo.* [iuxta oraculum ab eo datum.] —

Χρόνος. Pind. Olymp. Ode x. p. 101. v. 7.

— ὅ, τ' ἐξελέγχων μόνος

Ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Χρόνος. —

— *& quod prodit solum*

Veritatem certam

Tempus. —

Χρυσαλάκατος. ου. vel οιο. ἁ. Dor. pro comm. poet. χρυσηλάκατος. ου. ἡ. χρυσῆν ἠλακάτην ἔχουσα, ἢ φοροῦσα. Auream colum habens, & gestans. Pindar. Ol. Ode 6. p. 58. v. 10.

Χρυσαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-

Auream colum gestantis [ὁ *Neptune*] *marite Amphitrita.* Alias huius vocis significationes, & ἐτυμολογίαν apud Eustathium, & in Magno Etymologico vide. Nem. Ode 5.473.1.

Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρείδων.

Aliquam marinarum Nereidum auream colum-gestantium.

Nem. Ode VI.380.10.

Χρυσαλακάτα Λατῶ. Dor. pro comm. χρυσηλακάτου Λητοῦς. *Latone aureum colum gestantis.* Est autem ου diphthongus cõmunis in α Dorice mutata iam in tertiæ declinationis genitiuo singulari, quemadmodum in primę genitiuo passim alibi legas factum. Vel primum quidem diphthongus ου in ω versa est, deinde vero ω in α. Quare duplex erit Dorismus. Consule nostrũ Dor. Lex. de hac mutatione. Res enim variis exemplis illustratur.

Χρυσάμπυκες Μοῖσαι. Pind. Isth. Ode 2.444.2. *Musa aurea redimicula habetes.* Quid sit ἄμπυξ υκος. ὁ. docet Eustath. eum consule. Vide & Græca Schelia.

Χρυσάρματος. ου. ὁ. Poet. ὁ χρυσῷ ἅρματι φορούμενος. Qui aureo curru vehitur. Pind. Pyth. Ode 5.269.11.

—ἑκαταγχοῦ

χρυσαρμάτου Κάστορος.

—*Ingratiam Castoris, qui aureo curru vehitur.*

Isthm. Ode 6.470.1.

Χρυσάρματοι Αἰακίδαι.

Aureis curribus-insignes AEacide.

Χρυσάσπις. ιδος. ὁ. Poet. ὁ χρυσῆν ἀσπίδα φέρων, ἢ ἔχων. Pind. Isthmiorum Ode 1. 435. 1.

—χρυσάσπι Θήβα.

—*aureo-clypeo insignis Theba.*

Χρυσέα κόμα θάλλων Λοξίας.

Pind. Isthm. Ode 7.481.2.

Aurea coma florens Loxias.

pro quo dicitur & vnica voce χρυσοκόμης, ου. ὁ Sic autem vocatur Apollo vel propter radios solares, quos vt Sol ex capite suo tanquam comam in varias partes spargitur. Vel quia pictores Phœbum auricomum pingebant. Vide χρυσοκόμας. α. ὁ.

Χρυσοδέτας. ας. ὁ. Dor. & Æol. pro com. poet. χρυσοδέτης. ης. ἡ. à masc. χρυσόδετος. ου. ὁ. Auro ligatus. Auro reuinctus. Alcæus 14.2.

Λαβὰν τὸ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

Manuorium ensis auro-reuinctum habens.

Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν. Pind. Ol.O 3.p.35.v.10.

Hic ambigi potest vtrum accusatiuus χρυσόκερων sit à recto χρυσόκερως, vt genitiuum habeat χρυσόκερωτος, & accus. χρυσοκέρωτα & χρυσόκερων, vt quædam, quæ geminū habent accusatiuum, Πάριδα, & Πάριν. &c an vero sit accusat. quartæ declinationis simplicium vt Μενέλεως, ω. Et γέλως, γέλω γέλω, γέλων, pro quo frequentius dicitur γέλως, γέλωτος, ὁ. Risus. Euripides in Medea, pag. ex Plantini typis 160.v.383.

Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων. Idem eadem fabula, p. 179.v.1041.

Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων; Idē in Bacchis p.553.v.1179.

Γέλων τιθέμενον.——

In Ione pag. 704.v.1172.

Ἔτη, γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολλῶν. Idem Herc furente, p. 727.v.285.

Χρυσοκόμας α.ὁ. Poet. & Dor. pro comm. χρυσοκόμης .ου. ὁ. & χρυσόκομος ου. ὁ. i. Auricomus. Pind. Ol Ode 6.p 50.v.9.

Τᾷ μὲν ὁ χρυσοκόμας πραΰμητίν τ' Ἐλείθυιαν συμπαρέστασέν τε Μοίρας.

Illi quidem [Euadnæ] auricomus [Apollo] lenibus consiliis [in partus doloribus] vtētem, [eosque lenientem] Lucinā adstare fecit, & Parcas.

Ol.Ode 7.pag.64.v.3. ὁ χρυσοκόμας. sub. θεός Isthm. Ode 7.481.2. συνωνύμως idem Apollo dici ut

Χρυσέα κόμα θάλλων Λοξίας.

Aurea coma florens Loxias.

Χρυσόμαλλον δέρας. Vellus aureum. Vide Νάκος.& Pindari scholia Pythiorum Ode 4.241, in Μονοκρήπιδα. Item comment. Græcos Eust. in Dionys. de situ orbis, p. 93. χρυσὸν γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ χείμαρροι καταφέρουσιν, ὃν ὑποδέχονται οἱ ἐκεῖ μαλλωταῖς. Hic autem μαλλωταὶ vocantur lanatæ pelles pelles, quæ suam lanam adhuc habent.

Χρυσόρραπις. ιδος. ὁ. Poet. Epithetum Mercurii. ὁ χρυσῆν ῥάπιδα, τουτέστι ῥάβδον ἔχων. Qui auream virgam habet, & gestat. Alias per duplex ρρ dicitur metri causa, χρυσόρραπις. Pindarus Pythiorum Ode 4. 253. 7.

Πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον.

Misit autē Mercurius aureæ virgæ gestator geminos Filios ad ininsuperabilem laborē.

De Mercurii virga consule Indicem Erythræi in *Virgã capit.* Item vltimum Odyss. lib. cuius initium.

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς, Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
Ἀνδρῶν μνηστήρων, ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ
Καλὴν χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Item Iliados ω.893. Item Horatium Carmin. lib. 1. 49. Ode x. Hom in hymnis 810 pluribus docet quæ fuerit hæc virga, & quis eam Mercurio dederit. Hanc virgam Pindarus Olympiorum Ode 9.86. Plutoni tribuit.

—οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχει ῥάβδον,
Βρότεα σώμαθ' ᾇ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
Θνασκόντων.—

Vide Lat. versionẽ. Virgilius Æn. 4. de Mercurio verba faciens canit,

Tum virgam capit. Hac animas ille euocat Orco
Pallentes. alias sub tristia tartara mittit.
Dat somnos, adimitque, & lumina morte resignat. &c.

Eius formam describit Macrob. Satur. lib. 1. cap. 19.

χρυσότοξος, ὁ. Poet. & Pind. N. ὁ χρυσοῦν τόξον ἔχων. Qui aureum arcum habet, & gestat. Pindarus Olymp. Ode 14. pag. 125. v. 8.

Χρυσότοξον θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους.

Quæ [Charites] iuxta Pythium Apollinem aureo- arcu- insignem sedes [suas] collocarunt.

Quem autem Pindarus χρυσότοξον vocat, eum Homerus passim ἀργυρότοξον appellat. Vtrumque tamen epithetum Apollini poetice tribuitur, quia est idem ac Sol, ob solarium radiorum splẽdorem, quos Sol in orbem terrarum spargit tanquam bonus sagittarius suas sagittas. Aureus vero, & argenteus color Solis radiis tribuitur pro varietate, quam ab aere, nubibusque subiectis habere consueuerunt. Quum enim cœlum serenum, & purum est, tunc solis radii sunt aurei coloris, quum vero nubilum, aut nebulosum & vaporibus ex terra prosilientibus obscurum, tunc & ipsi radii sunt pallidi, & argenti colorem imitantur.

χρυσοχαίτας, α, ὁ. Poet. & Dor. pro commun. poet. χρυσοχαίτης

χαίτης.ν.ὁ. Auricomus. *Pindarus Pythiorum* Ode 2. p. 203.v.11.

—τὸ
Χρυσοχαίτας προφρόνως
ἐφίλασ᾽ Ἀπόλλων.
—quem ille
Auricomus propense
Dilexit Apollo.

Pro eodẽ dicitur Χρυσοκόμης.ν.ὁ.

Χρυσῶ χρυσοτέρα. Sappho 24. P. Auro magis aurea. Notãdum autem hoc loco τὸ χρυσοτέρα ποιητικώτερον à nomine substantiuo χρυσὸς deductũ. Nam si ab adiectiuo χρύσεος esset formatum, in comparatiuo faceret χρυσεώτερος in masc. gen & in f. χρυσεωτέρα, & per syncopen χρυσωτέρα per ω non per ο. Qua de re consule vulgatas Grammaticas. χρυσῶ vero Doric. & Æol. pro comm. χρυσοῦ.

χ᾽ ὠπόσαι Dor. pro comm. καὶ ὁπόσαι. Et quot.g. fœmin. Hoc autem factum elisa diphthongo αι, cuius elisæ nota mansit post κ, quod ob sequentem aspirationem in χ est de more mutatum. τὸ ο vero facta ἔκτασις, & in ω versum. *Pindarus Pyth.* Ode 9. 301.15.

—χ᾽ ὠπόσαι
ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμμαθοι
—Et quot
in mari, & fluuiis arenæ.

χ᾽ ὤ,τι. Dor. pro καὶ ὅ,τι. καὶ ὅσα, καὶ ὅ. Et quod. *Pindarus Pyth.* Ode 9. 301.18.

χ᾽ ὤ,τι μέλλει, χ᾽ ὤ,ποθεν
Ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
Et quid futurum [sit,] & quid unde
Euenturũ sit, probe nosti [Phœbe.]

Virgil. τῶν γεωργικῶν lib. 4. 100. de *Proteo* dicit,
—nouit namque omnia Vates
Quæ sũt, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur.

Et pag 101.1.
Scis Proteu, scis ipse, neque est te fallere cuiquam.

Ψ

ΨΑλίζω.μ. ψαλίξω. Comm. forficulis reseco Reseco. Recido. ψαλίς. ψαλίδος.ἡ. Forficula.æ. Consule vulgata Lexica. Anacreon 53.

Τὰ ταρσά σου τὰ κοῦφα
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
Has alas tuas leues
Vis vt correptas resecem?

Ψᾶφος.ω.ἁ. Dor. pro communi ψῆφος.ν.ἡ. Calculus. Suffragium. *Pindarus* Olympiorum Ode 7. pagina 71. vers. 1.

λιθίνα ψᾶφος.--
lapideus calculus. ——
Pyth. Ode 4.264.5.
— δίδοῖ ψᾶφον περὶ αὐτᾶς. pro δίδωσι, φέρει ψῆφον περὶ ἑαυτῆς: sch. Græca De se fert sententiã, & declarat qualis sit, atque suam vtilitatem, & varios vsus hominibus indicat. Nẽ. Ode 8.402.1.

κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ο'δυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν.

Clandestinis enim in suffragiis Danai in Vlyssem sua studia contulerunt.

Consule Eustath. εἰς τὸ Θ τῆς Ο'δυσσείας. 1601.50. in ψηφοκλέπτης Sophocl. in Aiace Teucrum inducit ita alloquentem Menelaum,

κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης.

Cui Menelaus respondet,

Ἐν τοῖς δικασταῖς, κὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.

Pindarus Olympiorum Ode 10 pag. 96. v. 11.

Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν,
Ὅ τα κῦμα κατακλύζει ῥέον.---

Nunc [videamus] quomodo calculũ, qui voluitur [in littore] fluctus fluens obruet.

Ol Ode XIII. pag. 116. v. 7.

Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Marinorum calculorum numerum.

ποντιᾶν autem Dor. pro comm. ποντίων, παροξυτόνως.

Ψαλυχιαδᾶν. Dor pro comm. ψαλυχιαδῶν. Genit. plur. 1. declin. simpl à recto ψαλυχιάδαι οἱ. Pind. Isthm. Ode 6. 474.4.

Ψαμάθεια. ας. ἡ. Propriũ Nymphę cuiusdam Nereidis nomen. De qua Pindarus Nẽ. Ode 5. 370.8.

Ψάμμαθος. ου. ἡ. Poet. idem ac ψάμαθος. ου. ὁ. & ψάμμος. ου. ἡ. Pindarus Pythiorum Ode 9.301.16.

—καὶ ὁπόσαι
ἐν θαλάσσᾳ, καὶ ποταμοῖς ψάμμαθοι.
—*& quot*
In mari, & fluuiis arena.

Ψαύειν. cum datiuo. Tangere. Pindarus Pythiorum Ode 9.309.6.

—ὅς αὖ πρῶτος θορὼν
ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
—*quicunque primus prosiliẽs*
Circum ipsam, attigisset [ipsius] peplos.

Græca scholia. ὅστις αὖ πρῶτος τῶν πέπλων αὐτῆς ἅψηται.

Eodem modo & ἅπτομαι cum datiuo legas coniunctum. Vide Ἅπτομαι.

Ψέγιος. ια. ον. Poet. idẽ ac ψεκτός. ή. όν.

ος.α.ον.& ψογερὸς.ά όν. Vituperatorius. a. um. Pindarus Nem. Ode 7. 393.8.

ψόγιον ἔαρον ἀνέπων.

Vituperatorium sermonẽ proferens.

Ψακάζειν. Comm. Guttas demittere. Rorem destillare. Stillare. Guttatim cadere, vel rigare. Anacreon 51. P.

Πνέεις τε, καὶ ψακάζεις.

Spiras, deplui que.

Deducitur hoc verbum à nomine substantiuo, ψακας άδος. ἡ. Gutta Pluuiæ tenuissima, rorique simillima. Ros. Eustath. ψακὰς, ψακάδος, ἡ δρόσος, ἀπὸ τοῦ ψάω ... ὃ δηλοῖ τὸ λεπτῦναι, καὶ σμικρῦναι.

Ψεῦδις εος. ὁ, καὶ ἡ Poet. pro cõ.

ψευδὴς ἐος. οῦς. ὁ, & ἡ Mendax. Falsus. Pindarus Nem. Ode 7. 391.1.

—ψεῦδις ὁ μάρτυς.—

—*mendax testis.*—

Ψευσαι. α. ἡ Dor. pro comm.

ψεύστης. ου. ὁ. ψευδὴς. έος. οῦς. ὁ. Mendax. Falsus. Pind. Nem. Ode 5. 372.8.

Ψεῦσαν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον.

Falsum autem, [&] commentitium compegit crimen.

Ψεφηνὸς. οῦ. ὁ. Poet. Magnum Etym. 818.

Ψεφενὸς, ὁ ψεφηνὸς ἀὴρ, σκοτεινὸς, ἐκ ... ψέφος γὰρ τὸ σκότος, φησὶ Πίνδαρος Λαεισκλεῖ. Sed hic legendum Λ'ειστοκλείδη, vt scriptum extat Nemeorum Ode 3. in ipsa Odes inscriptione. Verba vero Pindari sunt hæc, quæ leguntur pag. 350.12.

Συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.

Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνήρ.

Ob ingenitam autem illustrẽ virtutem quisque magnum pondus obtinet.

Qui vero scientias, atque virtutes] habet disciplina partas, [is est] obscurus. Vide Διδακτός.

Ψογερός. οῦ. ὁ. Poet. pro comm. ὁ λοίδορος. καὶ ὁ ψέγων πάντας. Cõuiciator. Vituperator, qui vituperat omnes. Pindarus Pythiorum Ode 2. p. 209. v. 6.

Ψογερὸν Α'ρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. —

Conuiciatorem Archilochum, maledicis odiis dum impinguaretur, [vel *pinguefieret.*

Ω

Ω in fine vocabuli interdum ob sequentẽ vocalem, metri causa tolli, & apostrophi notam addi. Vide οὐρανῶ.

• Dor. & Æol. in gen. singul. nominum tertiæ declin. pro diphthongo com. ου. Vt, λόγω, pro, λόγου. sic οὐρανῶ, pro οὐ-

ραν. Pindarus Nemeorum Ode 2. 346. 10. Sed apud Pindarum hæc terminatio Dorica non ſolum eſt rara: ſed etiam rariſſima, cum tamen apud alios poetas, & proſæ ſcriptores, qui Dorice, ac Æol. ſcripſerunt, paſſim nobis occurrat. Qua de re conſule noſtrū Dor. Lex. in α pro ω in genit. 3. declinat. nominum ſimpl. Nem. Ode 7. 386. 3. πότμω, pro πότμου. Eadem Ode 388. 9. ξανθῶ Μενέλα. pro ξανθοῦ Μενέλάου. Alcæus 13. M. περὶ τῶ δικαίω. pro περὶ τοῦ δικαίου. *De Iure. De re iuſta.* Et Sappho 17. f. ὠρανῶ μέσσω, pro οὐρανοῦ μέσου.

ω in α Dorice mutatū in nominibus quintæ declinationis ſimplicium. Vt Ποσειδᾶν. Ποσειδᾶνος. ὁ. pro comm. Ποσειδῶν. ῶνος. ὁ. Pindarus Olympiorum Ode 8. pag. 75. v. 11.

ω Dorice mutatum in α in participiis, quæ communiter ω habent. Vt comm. χρυσώσας, Dor. χρυσάσαν. ἀσαντες. ſic κοινάσαν, pro κοινάσαν, à κοινόω, ῶ. Pindarus Pythiorum Ode 4. 246. 5.

Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν—

Cum nocte communicantes iter. [i. me nocturno itinere, me nocturno tempore, me noctu emittentes.]

Vide Κοινάσαντες.

ω κατὰ κρᾶσιν ſυνεχῆ ἐκ τοῦ διφθόγγου ου, & τοῦ α. Vt τὠργεῖν, pro τοῦ Ἀργείν. Argiui viri. Pind. Iſthm. Ode 2. 445. 4.

Ὠαριωνείαν φύσιν λαχεῖν. Pind. Iſthm Ode 4. 458. 1. τὴν τοῦ Ὠαρίωνος φύσιν λαχεῖν. *Orionis ſtaturam ſortitum eſſe.*

Græca ſcholia, ὑπερμεγέθη γὰρ τὸν Ὠαρίωνα ἱστοροῦσιν. &c. Ὠαριώνειος vero poetice dictū κατ' ἐπένθεσιν τοῦ α, pro comm. Ὠριώνειος, quod ab Ὠρίων ωνος. ὁ. deriuatum.

Ὠγύγιον. ου. τό. Poet. pro com. ἀρχαῖον. παλαιόν. Antiquum. Pind. Nem. Ode 6. 381. 9.

—ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι.

—*ſub antiquis montibus.*

Euſtath. Ὠγυγία, κυριωνομικῶς ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆσος. ὠγύγια δὲ κοινῶς, τὰ ἀρχαῖα, ἀπό τινος Ὠγύγου ἀρχαίου βασιλέως Θηβῶν. Conſule Suidam, Heſychium & alios. Sophocles ἐν φιλοκτήτῃ 382. F. κράτος ὠγύγιον, *antiquum imperium* vocat. Phocyl. 809. δρυὸς ὠγυγίας. *antiqua quercus.*

Ὤεον. ου. τό. Idem ac ὠόν. οῦ. τό. Ouum. Oui. Sappho apud Athenæum lib. 2. 29. 7. & 8 Epichar-

pichàrmus vero ibidem dicit ὤεα χανός. pro ὠὰ χηνός, anseris oua. quod à singulari ὤον. ὤεος. ος. τό. deductũ. Simonides vero dixit ὤεον χηνός. ibidem. Anaxandridas vero pro eodem dixit ὠάριον. ου. τό ibidem. Sed videtur diminutiuum nomen esse, paruum ouum, q d ouulum.

Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.

Pindarus Pyth. Ode 9. 303 304.

Celer autem [est] properantium iam Deorum
Actio, viaq; breues.

Consule Græca scholia.

Ὠκύτας. ύτατος. ά. Dor. pro com. ὠκύτης. ύτητος. ἡ. ὀξύτης. Celeritas. Velocitas. Pindar⁹ Pythiorum Ode xi. 322. 8.

—ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι.

—*Dedecorarunt Græcanicam turbam [sua] velocitate.*

Ὠκυδίνατος. ου. ὁ, καὶ ἡ. Poet. n. Dorice formatũ, pro cõm. ὠκυδίνητος. ου. Velociter sẽ mouens. Velox. Compos. ex nomine ὠκύς. έος ὁ. velox. vel ex ὦκυ neutro, pro aduerbio ὠκέως, ἢ ταχέως, celeriter, velociter, & ex verbali δινητὸς, ῦ. ὁ. volubilis, qui voluitur, agita ur, mouetur, hoc à verbo δινέω. δινῶ. moueo, verso, circumago, voluo. Pind. Isth. Ode 4. 462. 7.

ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλλαισι.
velocibus in certaminibus.

Hoc autem à poeta dictum, non quod ipsa certamina sint velocia, sed quod in ipsis oporteat certatores esse veloces, & corpus celeriter mouere, si victoriam ab aduersariis reportare velint. Quæ corporis celeritas, & mobilitas in cursus certamine potissimum requiritur.

Ὤνασσα Poetice metri causa τὸ α sublatum, pro integro ὦ ἄνασσα. o regina. Pind. Isthm. Ode 5. 6. 461. 6.

ὦ Ἀπολλωνίας Δᾶλε Pind. Isthm. Ode 1. 435, 6. pro ὦ Ἀπολλωνίας Δῆλε. *O Dele Apollinaris*, i. Apollini sacra. vel, quã honorat Apollo.

ὠρανῶ. Genit. Æol & Dor. pro comm. οὐρανοῦ: sed ου diphthõgus in ω est mutata. Sappho 17. f.

Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἰθέρος διὰ μέσσω.

Sic in vulgatis editionibus scriptum legitur. At apud

Dionyſ Halicarnaſſeum, δινεῦντες ἀπ' ὠρανῶ, &c. Sed ita verſus hic videtur ſcribendus,

Πυκνὰ δινεῦντες ἀπ' ὠραν', αἰθέρος διὰ μέσσω.

Crebro agitantes à cælo, æthera per medium.

Illud autem ὠραν' eſt pro integro ὠρανῶ: quod vocabulũ ob ſequẽtem vocalem, metri cauſa iam τὸ ω ἀποκοπὴν eſt paſſum, & accentus in præcedentem ſyllabam eſt retractus.

Ὡρᾳ κεκραμένος. Vulgata verſio, *Flore ætatis temperatus.* At ita vocatur is, qui temperatam pulchritudine formã habet, qui formoſus eſt, & cum ipſa pulchritudine, & venuſtate quodammodo mixtus Formoſus, pulcher venuſtus. Pindarus Olymp. Ode x. pag. 105. v. 15.

Ὥρας ἐγκώμιον. Pind. Nem. O. 8. 399.

Ὥριος. ία. ον. Poet. pro com. ὁ ὥρᾳ τινί, καὶ ὡρισμένῳ χρόνῳ πεποιημένος. Certo. ſtatoque tẽpore factus. Pind. Pyth. O. 9. 306. 19. ὡρίας πλετας vocat ſolẽnitates ſtatas, quæ quotannis certo, ſtatoque tempore celebrantur.

Ὠροίη χελιδών. Sappho 26. In priore Henrici Stephani editione legitur ὠρ τινα. In poſteriore, ὠροίη. Sed neutrum ab interprete declaratur. In vulgatis Lexicis hoc traditur, ὠρανα. ἡ. *Hirundinum nidus*, χελιδόνων ἰρεφόν. *Heſychius* Sed hæc ſignificatio ad præſentem Sapphus locum nihil facere videtur,

Τί με Πανδίονις ὠροίη χελιδών,

Cur me Pandionis filia ὠροίη *[importuna garrulitate vexas] hirundo?*

Suſpicor legẽdum ὡραία q.d. *Verna*. quæ vere ſolet apparere, q̃ veris nuntia ꝑp erea vocatur. ὥρα enim (vt apud Euſtathium docetur) κατ' ἐξοχὴν τὸ ἔαρ, i. Ver. appellatur, quia tunc formoſiſſimus annus, vt Virgil. Ecloga 3. loquitur.

Et nunc omnis ager, nũc omnis parturit arbos:

Nũc frondent ſylua, nunc formoſiſſimus annus.

Leuis eſt mutatio, ſi pro ὠράνα ſcribatur ὡραία.

Alias ὡραία ſubſtãtiue poſitum ſumitur pro ipſo vere, vt apud Demoſth. Philipp. 3. pag. 113. τὴν ὡραίαν αὐτὴν ςρατεύεσθαι. *Ipſo vere militare.* Hic τὸ ὡραία poſitũ pro ὥρα, ſυτέστιν ἔαρ. Quod & ποιητικώτερον, &

ρον. & κτ̃ περισπωμένων formatum, vt à δίκη, δικαία, à παλλάς, παλλαδία, ab Ἀθηνᾶ, Ἀθηναία. Iustitia. Luna. Mineiua. &c. Vnde Δικαία in hoc Lexico Pindarico.

ως accusatiui plur. 3. declin. simplicium Dor. pro com. ους versa diphthongo ου in ω. Qua de re pluribus in nostro Dor. Lex Pindarus Nemeorum Ode 3. 348. 11. ὑπέροχως pro ὑπέροχους. 349 6. ἐσλώς, pro ἐσλούς.

ως, vel ὥσπερ. Hoc similitudinis aduerbium apud poetas sæpe subauditur in oratione Vt Pyth. Ode. 9. 303. 9

—θήσονται—
τε μιν ἀθάνατον
Ζῆνα, & ἁγνὸν Ἀπόλλωνα.
—efficient—
que illum immortalem.
[Vt] Iouem, & sanctũ Apollinem.

Qua de re consule nostrum Dor. Lex. vbi res pluribus illustratur exemplis, in ως, vel ὥσπερ. Nem. Ode 7. 396. 7.

ὧ πὰν κ' ἐθέλει, γίγαντας ὃς ἐδάμασσας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης.

Hic ὧ πατρὶ dictum, pro, ὡς παρὰ πατρί.

Apud te, [ô Hercules,] tanquã apud patrem habitare feliciter velis Sogenes.

Isthm Ode 4. 457. 12. ἀλώπηξ pro ἀλώπηκι ἐοικὼς καὶ ὅμοιος. Vulpes, pro vulpi similis.

ώσω, & ιώσω. terminat o actiui futuri quorundam verborum tertię cõiugationis cõtractor m. Vide ιόω & όσω.

Ωτ ἑταῖροι. Apud Alcæum 10. M legitur pro integris vocibus, ὦ 'ταῖροι, quod alias diceretur ὦ ἑταῖροι, ab ἑταῖρος. ου. ὁ. Sodalis.

Ωτε Poet pro com. ὥστε. Ceu. Velut. Vt. Queadmodum, Tanquam Pind. Nem. Ode 6. 379. 10.

ὦτ' ἀπὸ τόξου—
tanquam ab arcu.—

Item Nem. Ode 7. 392. 4.
— ὕδατος ὦτ' ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων.
-- aque tanquam riuos [virtutem] amicũ ad virum ducens.

Eadem Ode 396. 10.
— ὦθ' ἁρμάτων ζυγοῖς.
— velut curruum temonibus.

Eustath. hac de re ita, ὦτε, & ὦπερ ἐκ τοῦ ὥστε, & ὥσπερ παραβολικῶν, ὅτε ἐκ τοῦ ὥστε, & ὥσπερ, ἀποβολῇ τοῦ σ, & ι, & κράσει τοῦ ω, & ἰσὶς τ̃ ω δ φθόγγον κατα χρηστικὸν

Quod si verũ, ergo scribẽdũ ὧτε, & ὧπερ cum ι subscripto Sed si nullum ι subscribas,

κτ͂ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀσπίπ, καὶ ἀσπίδος hæc formata dices. Quare cum nulla sit κρα-σις, vtrumque περισπᾶται. Varietas formationis variũ requirit accentum.

ΤΈΛΟΣ.

FINIS.

ἡ δόξα τῷ Θεῷ.

Digitized by Google

Digitized by Google